ΕΡΟΙΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ
Ἀριθ. εἰσ 357
Ἐξ ἀγορᾶς
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΕΠΙΣΤ...
ΘΡΝΘ 209
ORVER- 00130

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περὶ τῆς ἀξιωσεως
ἀναπαύσεως τῶν πιστῶν

ἔτος 1879
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αρ. εἰσ. 357

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΥ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

«Ἄρα ἀπολείπεται Σαββατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ.» (Ἑβρ. δ΄.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Διὰ τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδὰμ ἐχάσαμεν ὄχι μόνον τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν πραγματικὴν ἀπόλαυσιν τῆς δόξης αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν πνευματικὴν κατανόησιν αὐτοῦ, καὶ ἀληθῆ διάθεσιν πρὸς τὴν τοιαύτην μακαριότητα. Ὅταν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔρχηται πρὸς ἡμᾶς μετὰ χάριτος, ἥτις δύναται νὰ ἐπανορθώσῃ ἡμᾶς, καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ πνευματικὴν καὶ αἰώνιον μακαριότητα καὶ δόξαν, δὲν εὑρίσκει τὸν ἄνθρωπον διατεθειμένον εἰς τὸ νὰ τὸ πιστεύσῃ. Καθὼς πτωχός τις δὲν ἤθελε πιστεύσει, ὅτι ἠδύνατό τις νὰ ἔχῃ ποτὲ τὴν τόσον μεγάλην δι' αὐτὸν ποσότητα τῶν ἑκατὸν φλωρίων, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ ἀνωτέρα ὅσης ποτὲ αὐτὸς εἶχεν ἀποκτήσει, οὕτως οἱ ἄνθρωποι τώρα μόλις πιστεύουσιν, ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη μακαριότης, ὁποίαν εἶχέ ποτε ὁ Ἀδὰμ, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον, ὁποίαν ὁ Χριστὸς προητοίμασε δι' ἡμᾶς Ὁ Θεὸς, ὅτε ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας ἀνάπαυσιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς γῆν ἀγαθὴν, ἀπήντησε πλειοτέραν δυσκολίαν ἕως νὰ πείσῃ αὐτοὺς νὰ πιστεύσωσιν αὐτὴν παρὰ νὰ νικήσῃ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν, καὶ νὰ δώσῃ αὐτὴν εἰς αὐτούς. Ἔχοντες δὲ αὐτὴν ὡς μικρὸν μόνον δεῖγμα, καὶ ἀρραβῶνα ἄλλης ἀσυγκρίτως ἐνδοξοτέρας ἀναπαύσεως διὰ τοῦ Χριστοῦ, πάλιν δὲν πιστεύουσιν ἄλλο περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἤδη κατέχουσιν, ἀλλὰ λέγουσιν, ὡς ὁ ἀδηφάγος εἰς τὸ συμπόσιον, Αὕτη εἶναι ἡ μόνη εὐτυχία! Ἐὰν δὲ καὶ προσδοκῶσί τι περισσότερον διὰ τοῦ Μεσσίου, προσδοκῶσιν αὐτὸ μόνον πρὸς αὔξησιν τῆς ἐπιγείου εὐδαιμονίας αὐτῶν. Ὁ Ἀπόστολος εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν αὐτοῦ γράφει πολλὰ ἐναντίον ταύτης τῆς νόσου τῆς ἀπιστίας, καὶ ἀποδεικνύει σαφῶς καὶ κατὰ πλάτος, ὅτι σκοπὸς ὅλων τῶν τελετῶν καὶ τῶν τύπων τοῦ Ἱερουργικοῦ νόμου εἶναι νὰ διευθύνῃ αὐτοὺς πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅστις εἶναι τὸ ἀρχέτυπον, καὶ ὅτι ἡ ἀνάπαυσις εἰς τὴν γῆν Χαναὰν ἔπρεπε νὰ διδάξῃ αὐτοὺς νὰ προσδοκῶσιν ἄλλην τελειοτέραν ἀνάπαυσιν, ἥτις εἶναι ἡ ἀληθὴς αὐτῶν μακαριότης. Τὸ ῥητὸν τοῦ Ἀποστόλου εἶναι συμπέρασμα ἐκ διαφόρων ἐπιχειρημάτων· συμπέρασμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὡς ἐπὶ βάσεως ἀκραδάντου ἡ παραμυθία τῶν πιστῶν, τὸ τέλος ὅλων τῶν ἀγώνων καὶ θλίψεων, ἡ ζωὴ καὶ τὸ κεφάλαιον ὅλων τῶν τοῦ Εὐαγγελίου ἐπαγγελιῶν καὶ τῶν χριστιανικῶν πλεονεκτημάτων. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι εὑρίσκωνται εἰς θλίψεις, ὅταν ἔργα ἐπίπονα προσμένωσιν αὐτοὺς, ὅταν δεινὰ ἀλλεπάλληλα ὑποφέρωσι, τί ἄλλο παρὰ τὴν ἀνάπαυσιν εἶναι εὐαρεστότερον εἰς αὐτούς; Τοῦτο ὄχι μόνον παραμυθία, ἀλλὰ καὶ ἐνίσχυσις γίνεται εἰς αὐτούς. Ἡ μετὰ προθυμίας ἐκπλήρωσις τῶν χρεῶν ἡμῶν, ἡ καρτερία

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὰς θλίψεις, ἡ δόξα καὶ λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης, τῆς εὐχαριστίας, καὶ ὅλων τῶν ἀρετῶν ἡμῶν, ἡ ὕπαρξις αὐτὴ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἡμῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ νὰ πιστεύωμεν ἀδιστάκτως εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τῆς μελλούσης ζωῆς, καὶ νὰ σκεπτώμεθα σπουδαίως περὶ αὐτῆς. Καὶ τώρα, ἀναγνῶστα, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦσαι, νέος ἢ γέρων, πλούσιος ἢ πτωχός, σὲ παρακαλῶ, καὶ σὲ ὁρκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου σου, ὅστις ἐντὸς ὀλίγου θέλει ζητήσει λόγον παρὰ σοῦ καὶ κρίνας θέλει σὲ βάλει εἰς αἰώνιον καὶ ἀμεταβλητον κατάστασιν, νὰ μὴ ἀναγνώσῃς ἁπλῶς ταῦτα, καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ κρίνῃς αὐτὰ ὀρθά, νὰ ἀφήσῃς αὐτά, ἀλλὰ νὰ ἐνασχοληθῇσαι συνεχῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, νὰ λάβῃς τὸν Θεὸν ἐν Χριστῷ ὡς τὴν μόνην σου ἀνάπαυσιν, καὶ εἰς αὐτὸν πρὸ πάντων νὰ προσηλώσῃς τὴν καρδίαν σου. Εἴθε ὁ Θεὸς ὁ ζῶν, ὅστις εἶναι μερὶς καὶ ἀνάπαυσις τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ, νὰ καταστήσῃ τὰ σαρκικὰ ἡμῶν φρονήματα τόσον πνευματικά, καὶ τὰς γηίνους ἡμῶν καρδίας τόσον οὐρανίους, ὥστε τὸ νὰ ἀγαπῶμεν αὐτὸν καὶ νὰ εὐχαριστώμεθα εἰς αὐτὸν νὰ γείνῃ ἡ σπουδαιοτέρα ἐνασχόλησις τοῦ βίου ἡμῶν· καὶ μήτε ἐγώ, ὅστις γράφω, μήτε σὺ, ὅστις ἀναγινώσκεις τοῦτο τὸ βιβλίον, νὰ παρεκτραπῶμέν ποτε ἀπὸ ταύτην τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς· «μήπως ἐνῷ μένει εἰς ἡμᾶς ἐπαγγελία νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, φανῶμεν, ὅτι ἐστερήθημεν αὐτῆς ἕνεκα τῆς ἀπιστίας ἢ ἀμελείας ἡμῶν.» (Ἑβρ. δ'. 1.)

Ἡ ἀνάπαυσις τῶν πιστῶν εἶναι ἡ μακαριωτάτη κατάστασις τοῦ χριστιανοῦ, ἢ εἶναι εἰς τοὺς ἁγίους καὶ τελείους τὴν πίστιν ἐντελὴς καὶ ἀτελεύτητος χαρὰ διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ἀπόλαυσιν τῆς θείας δόξης, τὴν ὁποίαν θέλουσιν ἀπολαύει μετὰ θάνατον μὲν αἱ ψυχαὶ αὐτῶν, ἀμφότερα δὲ, ἤγουν αἱ ψυχαὶ καὶ τὰ σώματα, μετὰ τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν τελευταίαν κρίσιν. Κατὰ τοῦτον τὸν ὁρισμὸν τῆς ἀναπαύσεως τῶν πιστῶν, θέλομεν περιγράψει πλατύτερον εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο τὴν φύσιν αὐτῆς· εἰς δὲ τὸ δεύτερον, τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας πρὸς ἀπόλαυσιν ταύτης· εἰς τὸ τρίτον, τὰ πλεονεκτήματα αὐτῆς· εἰς τὸ τέταρτον, τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους εἶναι προητοιμασμένη. Ἔτι δὲ πρὸς πλειοτέραν ἀνάπτυξιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, εἰς τὸ πέμπτον κεφάλαιον θέλομεν περιγράψει τρόπον τινὰ τὴν ἀθλιότητα ἐκείνων, οἵτινες στεροῦνται τῆς ἀναπαύσεως ταύτης· καὶ εἰς τὸ ἕκτον, ἐκείνων, οἵτινες χάνουσιν ὡσαύτως καὶ τὰς προσκαίρους ἡδονὰς καὶ ὑποφέρουσι τὰς βασάνους τῆς κολάσεως. Ἔπειτα δὲ εἰς τὸ ἕβδομον, θέλομεν δείξει τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ζητῇ πᾶς τις ἐπιμελῶς τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην· εἰς τὸ ὄγδοον, πόθεν δύναταί τις νὰ γνωρίσῃ, ὅτι θέλει τὴν ἀπολαύσει· εἰς δὲ τὸ ἔνατον, ὡσαύτως θέλομεν ἀποδείξει, ὅτι οἱ γνωρίζοντες τὰ μέσα πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ἀναπαύσεως ταύτης ὀφείλουσι νὰ διδάσκωσι ταῦτα εἰς ἐκείνους, οἵτινες τὰ ἀγνοοῦσι· καὶ εἰς τὸ δέκατον, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ προσδοκῶμεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς γῆς. Μετὰ ταῦτα θέλομεν καταλλήλως νὰ θεωρήσει εἰς τὸ δέκατον πρῶτον, τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ διάγῃ βίον οὐράνιον ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τὸ δέκατον δεύτερον, τὸν τρόπαν καθ' ὃν δύναταί τις νὰ διάγῃ τοιοῦτον βίον ἐπὶ τῆς γῆς· εἰς τὸ δέκατον τρίτον, τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι περὶ τῶν οὐρανίων, καὶ τὸν καιρὸν, καὶ τὸν τόπον, καὶ τὴν διάθεσιν τὴν κατάλληλον πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦτο· εἰς τὸ δέκατον τέταρτον, πόσον χρησιμεύουσιν εἰς αὐτὴν ἡ πάθησις, ἡ μονολογία, καὶ ἡ προσευχή· καὶ παρομοίως εἰς τὸ δέκατον πέμπτον, πόσον ἡ σκέψις περὶ τῶν οὐρανίων δύναται νὰ βοηθῆται ἀπὸ αἰσθητὰ ἀντικείμενα, καὶ νὰ προφυλάττηται ἀπὸ τὰς ἀπάτας τῆς καρδίας· εἰς δὲ τὸ δέκατον ἕκτον, θέλει ἀναπτυχθῆ πλειότερον ἡ θεωρία αὕτη, ὅτε καὶ λαμβάνει τέλος τὸ πόνημα.

Ἐδῶ ἀναγκαίως προϋποτίθενταί τινα περὶ τῆς φύσεως τῆς ἀναπαύσεως ταύτης, ὡς π. χ. ὅτι ἐκεῖνοι, οἵτινες ζητοῦσιν αὐτήν, εἶναι οἱ ζῶντες ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωποι, ἐπειδὴ οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἅγιοι ἔχουσιν αὐτήν, οἱ δὲ διάβολοι καὶ οἱ κεκολασμένοι δὲν ἔχουσι πλέον ἐλπίδα· διότι οὗτοι ἐκλέγουσι τὸν Θεὸν ὡς τὸν μόνον ὅρον τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν· ὅστις ἐκλέγει ἄλλο τι διὰ τὴν ἰδίαν εὐδαιμονίαν, ἐκκλίνει τῆς εὐθείας ὁδοῦ εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου βήματος καὶ ὅτι εἶναι μακρὰν αὐτῆς ἡ ἀξιοθρήνητος κατάστασις ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους μετὰ τὴν ἁμαρτίαν. Ὅταν ὁ Χριστὸς ἔρχηται διὰ νὰ ἀνακαινίσῃ διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους, δὲν εὑρίσκει αὐτοὺς ἱσταμένους ἀκινήτως, ἀλλὰ φερομένους εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ σπεύδοντας πρὸς τὴν κόλασιν, ἕως ὅτου διὰ τοῦ ἐλέγχου σταματήσῃ αὐτούς, καὶ τότε διὰ τῆς ἀναγεννήσεως στρέψῃ πρὸς ἑαυτὸν εἰλικρινῶς τὰς καρδίας καὶ τὴν διαγωγὴν αὐτῶν. Ἔτι δὲ προϋποτίθεται ὅτι γνωρίζει τις τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην, καὶ τὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς, καὶ διευθύνεται σπουδαίως πρὸς αὐτήν. Ἄγνωστον ἀγαθὸν δὲν ἐμπνέει ἐπιθυμίαν πρὸς ἀπόλαυσιν αὐτοῦ. Ὑποτίθεται προσέτι, ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι εἶναι μακρὰν τῆς ἀναπαύσεως ταύτης, ἀλλ' ὅτι καὶ δὲν γνωρίζουσιν αὐτήν, ὅσοι δὲν ἐγνώρισάν ποτε, ὅτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζῶσι κεχωρισμένοι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι εἶναι εἰς τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν πρὸς τὴν ἀπώλειαν. Δύναταί τις, ἀφοῦ κατανοήσῃ, ὅτι ἔχασε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ψυχήν του, νὰ μὴ φωνάξῃ, Ἐχάθην ;

Ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν τόσον ὀλίγοι ἐπιτυγχάνουσι τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην εἶναι, διότι δὲν θέλουσι νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι εἶναι μακρὰν ἀπ' αὐτῆς, καὶ διότι αἱ πράξεις αὐτῶν ἀντιφέρονται πρὸς αὐτήν· τίς ποτε ἐζήτησεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνόμισεν ὅτι ἔχασεν ; «Οἱ ὑγιεῖς δὲν ἔχουσι χρείαν ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ ἀσθενεῖς.» (Ματθ. θ'. 12).

Προϋποτίθεται ὡσαύτως ἡ ἐπιρροὴ ἀνωτέρας τινὸς κινητικῆς δυνάμεως, διότι ἀλλέως ὅλοι ἠθέλομεν ἵστασθαι χωρὶς νὰ κινώμεθα πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν. Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν κινήσῃ ἡμᾶς, δὲν δυνάμεθα νὰ κινηθῶμεν. Ἴδιον τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἶναι τὸ νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὸν Θεὸν, συναισθανόμενοι ὅτι ἐξαρτώμεθα ἀπὸ αὐτὸν, «ὄχι διότι εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ νοήσωμέν τι, ὡς ἐξ ἡμῶν αὐτῶν, ἀλλ' ἡ ἱκανότης ἡμῶν εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ.» (Β' Κορινθ. γ'. 5.)

«Χωρὶς ἐμοῦ, λέγει ὁ Χριστὸς, δὲν δύνασθε νὰ κάμητε οὐδέν.» (Ἰωάν. ιε'. 5.) Ὑποτίθεται ἀκολούθως, ὅτι ἐκεῖνοι οἵτινες ζητοῦσι τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην ἔχουσιν ἐσωτερικήν τινα ἀρχὴν τῆς πνευματικῆς ζωῆς· ὁ Θεὸς δὲν κινεῖ τοὺς ἀνθρώπους ὡς λίθους, ἀλλὰ δίδει εἰς αὐτοὺς ζωὴν, ὄχι διὰ νὰ κινῶνται χωρὶς αὐτοῦ, ἀλλ' ὑποτασσόμενοι εἰς αὐτὸν τὸν πρῶτον χορηγὸν τῆς κινήσεως. Πρὸς τούτοις δὲ ἡ ἀνάπαυσις αὕτη προϋποτίθησι πραγματικὴν κλίσιν τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν, τακτικὴν καὶ σταθερὰν, σπουδαίαν καὶ ἐπίπονον. Ὅταν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρύψῃ τὸ τάλαντον αὐτοῦ, θέλει λάβει μισθὸν ὀκνηροῦ δούλου.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ θύρα, ἡ μόνη ὁδὸς πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν, «διότι στενὴ εἶναι ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδός.» (Ματθ. ζ'. 13.) καὶ πρέπει νὰ ἀγωνιζώμεθα, ἐὰν θέλωμεν νὰ εἰσέλθωμεν, «διότι πολλοὶ θέλουσι ζητήσει νὰ εἰσέλθωσι καὶ δὲν θέλουσι δυνηθῆ.» (Λουκ. ιγ'. 24.) Τοῦτο σημαίνει καὶ τὸ «ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτήν.» (Ματθ. ια'. 12.) Οὔτε θέλομεν φθάσει εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τῶν ἁγίων, ἐὰν «ἀρχίσαντες μὲ τὸ πνεῦμα τελειόνωμεν μὲ τὴν σάρκα.» (Γαλάτ. γ'. 3.) Μόνον «ὅστις ὑπομείνῃ ἕως τέλους, οὗτος θέλει σωθῆ.» (Ματθ. κδ'. 13.) Καὶ ποτὲ ψυχὴ δὲν ἀπήλαυσεν ἀνάπαυσιν εἰς τὸν Θεὸν, ἥτις δὲν ἐπόθησεν αὐτὸν πρὸ πάντων· «διότι ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ καρδία σας.» (Ματθ. ς'. 21.) Ὅ,τι μείνει ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἡμῶν φύσιν μετὰ τὴν ἀναγέννησιν, αὐτὸ ἐξασθενεῖ μὲν πολὺ τοῦτον τὸν πόθον, καὶ ἐνίοτε τὸν διακόπτει, δὲν θέλει ὅμως νικήσει αὐτὸν ποτέ.

Καὶ ἐπειδὴ θέλομεν ἀπαντήσει ἀντίστασιν ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἡμῶν φύσιν, καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῶν χαρισμάτων ἡμῶν, εἴμεθα δὲ καὶ μακρὰν ἐκείνης τῆς ἀναπαύσεως, ὁ δρόμος ἡμῶν πρὸς αὐτὴν πρέπει νὰ ἦναι ἐπίπονος, καὶ πρέπει νὰ τρέχωμεν μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως ἡμῶν· ὅλα ταῦτα προϋποτίθενται ὡς ἀναγκαῖα διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ χριστιανὸς τὴν οὐράνιον ἀνάπαυσιν.

Τώρα, ἀφοῦ ἀνέβημεν τὰς βαθμίδας ταύτας, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸ προαύλιον, δυνάμεθα ἆρά γε νὰ ἴδωμεν ἐντὸς τοῦ παραπετάσματος, τοὐτέστιν εἰς τὰ ἅγια τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν ἁγίων; δυνάμεθα νὰ ἀποδείξωμεν τί περιέχει ἡ ἀνάπαυσις αὕτη, ὡς ἀπεδείξαμεν ὁποῖά τινα προϋποτίθενται πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῆς; Ὦ, πόσον ὀλίγας γνώσεις ἔχω περὶ ταύτης τῆς δόξης! Ἡ στιγμιαία θέα τῆς ὁποίας ἠξιώθη ὁ Παῦλος, παρέστησεν ὅσα ἢ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἑρμηνευθῶσιν, ἢ ἔπρεπε νὰ ἐξηγηθῶσι διὰ γλώσσης οὐρανίας, ἀλλὰ καὶ τότε κάνεὶς δὲν ἐννόει, καὶ τί τὸ ὄφελος; Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ εἰς ἐμέ, διὰ νὰ δυνηθῶ καὶ ἐγὼ νὰ τὴν φανερώσω εἰς σᾶς. Εἴθε νὰ διαχύσῃ τὸ φῶς τῆς γνώσεως ἐφ' ἡμᾶς, ὥστε νὰ δείξῃ καὶ εἰς σᾶς καὶ εἰς ἐμὲ τὴν αἰώνιον κληρονομίαν ἡμῶν. Ὄχι καθὼς εἰς τὸν Βαλαὰμ, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἠνοίχθησαν διὰ νὰ ἴδῃ τὴν καλλονὴν τῶν οἴκων τοῦ Ἰακὼβ, καὶ τῶν σκηνῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ὅπου δὲν εἶχε μερίδα, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ προέλθῃ ὁ ὄλεθρος αὐτοῦ· ὄχι καθὼς εἰς τὸν Μωϋσῆν, ὅστις, ἀντὶ ν' ἀπολαύσῃ, εἶδεν ἁπλῶς μόνον τὴν γῆν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἰσῆλθέ ποτε. Ἀλλὰ καθὼς ἐδείχθη ὁ μαργαρίτης τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὸν ἔμπορον, ὅστις ἀφοῦ τὸν εἶδε δὲν ἠσύχασεν, ἕωσοῦ ἐπώλησεν ὅσα εἶχε καὶ ἠγόρασεν αὐτόν· καὶ καθὼς ἠνοίχθη ὁ οὐρανὸς εἰς τὸν μακάριον Στέφανον, ὅστις ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ, καὶ ἐφανερώθη εἰς αὐτὸν ἡ δόξα, τὴν ὁποίαν ἐπλησίαζε ν' ἀπολαύσῃ. Τὰ συνιστῶντα τὴν οὐράνιον ἀνάπαυσιν εἶναι τοιαῦτα. Κατάπαυσις τῶν ἐπιπόνων μέσων, τὰ ὁποῖα εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ μεταχειριζώμεθα πρὸς ἀπόλαυσίν τινος χάριτος. Ἀπαλλαγὴ τελεία ὅλων τῶν κακῶν. Μέγιστος βαθμὸς τῆς προσωπικῆς τελειότητος τῶν ἁγίων, κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Ἄμεσος ἀπόλαυσις τοῦ Θεοῦ ὡς τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ καὶ γλυκείᾳ τις καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συνεχὴς ἐνέργεια ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν ταύτην τοῦ Θεοῦ.

1. Ἓν ἐκ τῶν συστατικῶν τῆς οὐρανίου ἀναπαύσεως εἶναι ἡ κατάπαυσις τῶν ἐπιπόνων μέσων, τὰ ὁποῖα εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ μεταχειριζώμεθα πρὸς ἀπόλαυσίν τινος χάριτος. Ὅταν φθάσῃ τις εἰς τὸν λιμένα, παύει ὁ πλοῦς. Ὅταν ὁ ἐργάτης λάβῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ, ἐννοεῖται ὅτι ἐτελείωσε τὸ ἔργον αὐτοῦ. Ὅταν φθάσῃ τις εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοιπορίας, κόπους τοῦ δρόμου δὲν ἔχει πλέον. «Εἴτε προφητεῖαι θέλουσι καταργηθῆ, εἴτε γλῶσσαι θέλουσι παύσει, εἴτε γνῶσις θέλει καταργηθῆ.» (ὡς μέσον ἀπολαύσεως τῶν χαρίτων). (Α' Κορινθ. ιγ'. 8.) Προσευχῆς χρεία δὲν θέλει εἶσθαι πλέον, διότι δὲν θέλει εἶσθαι ἀνάγκη, ἀλλὰ τελεία ἀπόλαυσις τῶν διὰ τῆς προσευχῆς ζητουμένων, οὔτε νὰ πιστεύωμεν, οὔτε νὰ κλαίωμεν, οὔτε ν' ἀγρυπνῶμεν πλέον ἔχομεν χρείαν, ὄντες ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τοὺς πειρασμούς. Τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου θέλει λάβει τέλος, ἡ διακονία τῶν ἀνθρώπων θέλει παύσει, αἱ ἱεροπραξίαι θέλουσι γείνει ἀνωφελεῖς, καὶ οἱ ἐργάται θέλουσιν ἀνακαλεσθῆ· διότι τὸ θέρος ἐσυνάχθη, ἐκάησαν τὰ ζιζάνια, καὶ τὸ ἔργον ἐτελείωσε. Καὶ οὐδ' οἱ μὴ ἀναγεννηθέντες θέλουσιν ἔχει πλέον ἐλπίδα, οὐδ' οἱ ἐκλεκτοὶ φόβον ποτέ.

2 Εἰς τὴν οὐράνιον ἀνάπαυσιν ὑπάρχει τελεία ἀπαλλαγὴ ὅλων τῶν κακῶν, ὅσα συνοδεύουσιν ἡμᾶς εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς, καὶ ἀναγκαίως ἀκολουθοῦσιν, ἐνόσῳ εἴμεθα μακρὰν τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ, καὶ ἐλευθέρωσις ἀπὸ ἐκείνων τῶν αἰωνίων φλογῶν καὶ ἀδειαλείπτων κολάσεων, τὰς ὁποίας οἱ ἀσεβοῦντες εἰς τὸν Σωτῆρα Ἰη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σοῦν Χριστὸν καὶ τὴν χάριν αὐτοῦ πρέπει νὰ ὑποφέρωσι διὰ παντὸς, λυπηρὰ κληρονομία, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ κληρονομήσωμεν καὶ ἡμεῖς καθὼς καὶ αὐτοὶ, ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης γεννηθέντες καὶ τὰ αὐτὰ ἔργα πράττοντες. Εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν εἶναι τίποτε ἀκάθαρτον, τίποτε μολυντικὸν, διότι ὅλα ταῦτα μένουσιν ἔξω. (Ἀποκ. κά. 27. κβ'. 15.) Καὶ βέβαια δὲν ὑπάρχει λύπη ἢ πόνος, οὔτε ὠχρὸν πρόσωπον ἢ χαῦνον σῶμα, οὔτε ἀδύνατοι ἁρμοὶ, ἢ ἀσθενὴς νηπιότης, ἢ βάσανα τοῦ γήρατος, ἢ βλαπτικὰ ὑγρὰ, ἢ ἀσθένειαι ὀδυνηραὶ καὶ θανατηφόροι, ἢ φρικώδεις φόβοι, ἢ κατατήκουσαι φροντίδες, οὐδ' ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὀνομασθῇ κακόν. Ἡμεῖς ἐκλαίομεν καὶ ἐθρηνοῦμεν, ὅτε ὁ κόσμος ἔχαιρε (θέλουσι λέγει οἱ σεσωσμένοι,) ἀλλ' ἡ λύπη μας μετεβλήθη εἰς χαρὰν, καὶ τὴν χαράν μας ταύτην κανεὶς δὲν δύναται νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ. (Ἰωάν. ις'. 20, 22.)

3. Ἀλλὰ τὸ ἔξοχον πλεονέκτημα τῆς ἀναπαύσεως ταύτης εἶναι ὁ μέγιστος βαθμὸς τῆς προσωπικῆς τελειότητος τῶν πιστῶν, τῆς κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ἦναι ἡ δόξα, ἐὰν οἱ ἐκλεκτοὶ δὲν ἔχωσι τὴν πρὸς ἀπόλαυσιν ταύτης ἀναγκαίαν τελειότητα, ὀλίγον εἶναι τὸ ὄφελος. «Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὀφθαλμὸς δὲν εἶδε, καὶ ὠτίον δὲν ἤκουσε, καὶ εἰς καρδίαν ἀνθρώπου δὲν ἀνέβησαν, ταῦτα ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν.» (Α'. Κορινθ. β'. 9.) Ἐπειδὴ ὁ ὀφθαλμὸς τῆς σαρκὸς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ ἴδῃ αὐτὰ, οὔτε τὸ ὠτίον νὰ ἀκούσῃ, οὔτε ἡ καρδία νὰ ἐννοήσῃ, ἐκεῖ λοιπὸν καὶ ὁ ὀφθαλμὸς καὶ τὸ ὠτίον καὶ ἡ καρδία θέλουσι γείνει ἱκανά. Ἀλλέως πῶς νὰ τὰ ἀπολαύωσιν; Ὅσῳ ἐντελεστέρα εἶναι ἡ ὅρασις, τόσῳ ὡραιότερον φαί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεται καὶ τὸ ὡραῖον ἀντικείμενον· ὅσῳ ἐντελεστέρα εἶναι ἡ γεῦσις, τόσῳ γλυκυτέρα εἶναι ἡ τροφή· ὅσῳ ἐντελεστέρα εἶναι ἡ ἀκοή, τόσῳ τερπνοτέρα εἶναι ἡ μελῳδία· ὅσῳ ἐντελεστέρα εἶναι ἡ ψυχή, τόσῳ μεγαλειτέρα εἶναι καὶ ἡ χαρά, καὶ ὑψηλοτέρα ἡ δόξα.

4. Τὸ κυριώτερον δὲ μέρος τῆς ἀναπαύσεως ταύτης εἶναι ἡ πλησιεστάτη ἀπόλαυσις τοῦ Θεοῦ ὡς τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ. Καὶ ἐδῶ, ἀναγνῶστα, μὴ θαυμάσῃς, ἐὰν ἀμφιβάλλω τί νὰ εἴπω, καὶ ἐὰν καταλαμβάνω ὀλίγον ὅ,τι λέγω. Ἐὰν οὔτε εἷς τὸν ἀγαπητὸν μαθητὴν ἐφανερώθη τί θέλομεν γείνει, εἰμὴ μόνον γενικῶς, «ὅτι, ὅταν φανερωθῇ ὁ Χριστός, θέλομεν γείνει ὅμοιοι μὲ αὐτὸν,» (Α'. Ἰωάν. γ'. 2) εἶναι ἆρά γε θαυμαστὸν, ἐὰν ἐγὼ γνωρίζω τόσον ὀλίγον; Ὅταν δὲ γνωρίζω τόσον ὀλίγον περὶ Θεοῦ, πῶς δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί εἶναι ἡ ἀπόλαυσις αὐτοῦ; Ὅταν γνωρίζω τόσον ὀλίγον περὶ πνευμάτων, πόσον ὀλιγώτερον πρέπει νὰ γνωρίζω περὶ τοῦ πατρὸς τῶν πνευμάτων, ἢ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἰδίας μου ψυχῆς, ὅταν γείνῃ ἱκανὴ εἰς ἀπόλαυσιν αὐτοῦ! Ἴσταμαι καὶ θεωρῶ σωρὸν μυρμήκων, καὶ βλέπω αὐτοὺς ὅλους διὰ μιᾶς. Ἐκεῖνοι ὅμως οὔτε τὴν ὕπαρξίν μου γνωρίζουσιν, οὔτε τὴν φύσιν μου, οὔτε τοὺς διαλογισμούς μου, ἂν καὶ ἤμαι πλάσμα καθὼς ἐκεῖνοι. Πόσον ὀλίγον λοιπὸν πρέπει νὰ γνωρίζωμεν τὸν μέγαν πλάστην, ἂν καὶ αὐτὸς διὰ μιᾶς βλέπῃ ὅλους ἡμᾶς φανερά! Στιγμιαίαν θέαν ἔχουσιν οἱ πιστοὶ ὡς ἐν κατόπτρῳ, (Β'. Κορινθ. θ'. 18) ἥτις μᾶς κατασταίνει ἱκανοὺς νὰ ἐννοήσωμεν ὀλίγον τι καὶ ἀμυδρῶς πως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλομεν ἰδεῖ εἰς τὴν ἄρρητον ἐκείνην δόξαν. Ἐὰν ὡμίλουν εἰς ἄνθρωπον φρονοῦντα τὰ ἐπίγεια περὶ τῆς ἁγιότητος καὶ σωματικῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαρᾶς τῶν πιστῶν ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτὸς βέβαια δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ, διότι χωρὶς τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τις, τί εἶναι χάρις· πόσον λοιπὸν ὀλιγώτερον ἤθελε καταλάβει, ἐὰν ὡμίλουν εἰς αὐτὸν περὶ ἐκείνης τῆς δόξης! Ἀλλ' εἰς τοὺς πιστοὺς, τοὺς ἀληθεῖς δηλ. χριστιανοὺς, δύναμαι τρόπον τινὰ μὲ θάρρος νὰ ὁμιλήσω, διότι ἡ χάρις τοὺς δίδει ἀμυδράν τινα γνῶσιν καὶ τινα γεῦσιν τῆς δόξης ἐκείνης. Ἐὰν καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἄγγελοι ἐπροσπάθουν νὰ ἐκφράσωσι διὰ μιᾶς λέξεως τὴν μακαριότητα ἐκείνης τῆς καταστάσεως, τί ἠδύναντο νὰ εἴπωσι περισσότερον τούτου, ὅτι εἶναι ἡ ἄμεσος ἀπόλαυσις τοῦ Θεοῦ; Ὢ, πόσον τελείαν χαρὰν χορηγεῖ ὁ Χριστὸς εἰς τὸν πιστεύοντα εἰς τοῦτον μόνον τὸν λόγον· « Ὦ πάτερ, ἐκείνους τοὺς ὁποίους μ' ἔδωκας, θέλω ἐκεῖ ὅπου εἶμαι ἐγὼ, νὰ ἦναι καὶ ἐκεῖνοι μετ' ἐμοῦ, διὰ νὰ θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἰδικήν μου, τὴν ὁποίαν μ' ἔδωκας. » (Ἰωάν. ιζ'. 24.) Πᾶσα λέξις εἶναι πλήρης ζωῆς καὶ χαρᾶς. Ἐὰν ἡ βασίλισσα τῆς Σαβὰ, ἔλαβεν αἰτίαν νὰ εἴπῃ περὶ τῆς δόξης τοῦ Σολομῶντος, «Μακάριοι οἱ ἄνδρες σου, μακάριοι οἱ δοῦλοί σου οὗτοι οἱ ἱστάμενοι πάντοτε ἐνώπιόν σου, καὶ ἀκούοντες τὴν σοφίαν σου,» Ἐκεῖνοι βέβαια, οἱ ὁποῖοι ἵστανται πάντοτε ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, καὶ θεωροῦσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἀρνίου, εἶναι πολὺ μακαριώτεροι. (Α'. Βασιλ. Ι'· 8.) Εἰς αὐτοὺς «θέλει δώσει ὁ Χριστὸς νὰ φάγωσιν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου· βέβαια θέλει κάμει αὐτοὺς στύλους ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν θέλουσιν ἐξέλθει πλέον ἔξω, καὶ θέλει γράψει ἐπ' αὐτῶν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ του, καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ του, τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νέας Ἱερουσαλὴμ, ἥτις καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ του, καὶ θέλει γράψει ἐπ' αὐτῶν τὸ ὄνομά του τὸ νέον.» Βέβαια ἀκόμη περισσότερον, ἐὰν δύναται νὰ γείνῃ περισσότερον, «θέλει δώσει εἰς αὐτοὺς νὰ καθήσωσι μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ θρόνῳ του.» Οὗτοι εἶναι οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στολάς των καὶ ἐλεύκαναν τὰς στολὰς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου. Διὰ τοῦτο εἶναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεύουσιν αὐτὸν ἡμέραν καὶ νύκτα ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου, θέλει κατασκηνώσει ἐπ' αὐτούς. Τὸ ἀρνίον τὸ ἀναμέσον τοῦ θρόνου θέλει ποιμάνει αὐτοὺς, καὶ θέλει ὁδηγήσει αὐτοὺς εἰς τὰς ζώσας πηγὰς τῶν ὑδάτων· καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.» (Ἀποκάλ. ϛ'. 7, 17· γ'. 12, 21. ξ'. 14, 15, 17). Ὦ τυφλὲ καὶ πεπλανημένε κόσμε, δύνασαι νὰ μᾶς δείξῃς τοιαύτην δόξαν; «Αὕτη εἶναι ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅπου ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ θέλει σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι λαοὶ αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς θέλει εἶσθαι μετ' αὐτῶν Θεὸς αὐτῶν. Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ θέλει φωτίσει αὐτὴν, καὶ ὁ λύχνος της εἶναι τὸ ἀρνίον, καὶ οὐδὲν ἀνάθεμα θέλει εἶσθαι πλέον, καὶ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου θέλει εἶσθαι ἐν αὐτῇ, καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ θέλουσι λατρεύσει αὐτὸν, καὶ θέλουσιν ἰδεῖ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν· οὗτοι οἱ λόγοι εἶναι πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ, καὶ ἐκεῖνα τὰ πράγματα ὅσα πρέπει νὰ γείνωσι ταχέως.» (Ἀποκάλ. κά. 3, 24. κϐ'. 3, 4, 6).

Καὶ τώρα λέγομεν, ὡς εἶπεν ὁ Μεμφιβοσθὲ, ἂς λάβῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ κόσμος τὰ πάντα, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν θέλει ἔλθει ἐν εἰρήνῃ.» (Β΄. Σαμουὴλ ιθ΄. 30). Ἀγάλλεσθε λοιπὸν εἰς τὸν Κύριον, δίκαιοι, καὶ εἴπετε μετὰ τοῦ δούλου αὐτοῦ Δαβὶδ, «ὁ Κύριος εἶναι ἡ μερὶς τῆς κληρονομίας μου, αἱ μερίδες μου ἔπεσαν εἰς τόπους τερπνοὺς, ἔλαβον ὡραιοτάτην κληρονομίαν· ἐνώπιόν μου εἶχον τὸν Κύριον διὰ παντός· διότι εἶναι ἐκ δεξιῶν μου, διὰ νὰ μὴ σαλευθῶ. Διὰ τοῦτο εὐφραίνεται ἡ καρδία μου καὶ ἀγάλλεται ἡ γλῶσσά μου, ἔτι δὲ καὶ ἡ σάρξ μου θέλει ἀναπαυθῇ ἐπ' ἐλπίδι· διότι δὲν θέλεις ἐγκαταλείψει τὴν ψυχήν μου ἐν τῷ ᾅδῃ, οὐδὲ θέλεις ἀφήσει τὸν ὅσιόν σου νὰ ἴδῃ διαφθοράν· σὺ ἐφανέρωσας εἰς ἐμὲ τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς, χορτασμὸς εὐφροσύνης εἶναι τὸ πρόσωπόν σου, τερπνότητες εἶναι διὰ παντὸς ἐν τῇ δεξιᾷ σου.» (Ψαλμ. ις΄. 5—11.) Ὁποία τόλμη ἤθελεν εἶσθαι τὸ νὰ συλλογισθῇ τις, ἢ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοιαύτης δόξης, ἐὰν ὁ ἴδιος Θεὸς δὲν ἐλάλει πρότερον περὶ αὐτῆς! Οὔτε κἂν ἤθελα τολμήσει νὰ συλλογισθῶ, ὅτι εἶναι δυνατὸν εἰς ταύτην τὴν ζωὴν νὰ ἔχωσιν οἱ πιστοὶ τοιαύτην ἀξίαν, ὁποία εἰς τὴν Γραφὴν ἀναφέρεται, ἐὰν δὲν εἶχεν ἐκφράσει αὐτὴν ῥητῶς αὐτὸς ὁ Θεός. Πόσον ἀπρεπὲς ἤθελεν εἶσθαι νὰ λέγωμεν, ὅτι εἴμεθα υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁμιλοῦμεν μετ' αὐτοῦ, ὅτι ἔχομεν κοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, ὅτι κατοικοῦμεν ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ἐὰν δὲν τὸ ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Θεός! (Α΄. Ἰωάν. γ΄. 1, Γενέσ. ιή. 27, Α΄. Ἰωάν. ά. 3, δ΄. 16.) Πόσον ὀλιγώτερον ἠθέλομεν τολμήσει νὰ συλλογισθῶμεν, ὅτι θέλομεν λάμψει ὡς ὁ Ἥλιος, ὅτι θέλομεν εἶσθαι συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ, ὅτι θέλομεν κρίνει τὸν κόσμον, ὅτι θέλομεν καθήσει ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι θέλομεν εἶσθαι ἓν μετ' αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ καὶ τοῦ Πατρὸς, (Ματθ. ιγ'. 43, Ῥωμ. ή. 17, Α'. Κορινθ. ς'. 2, Ἀποκάλ. γ'. 21, Ἰωάν. ιζ'. 21) ἐὰν δὲν εἴχομεν ὅλα ταῦτα ἀπὸ τὸ στόμα καὶ ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ. «Αὐτὸς εἶπε, καὶ δὲν θέλει τὸ κάμει; ἢ αὐτὸς ἐλάλησε, καὶ δὲν θέλει τὸ ἐκτελέσει;» (Ἀριθ. κγ'. 19.) Ναὶ, ἐπειδὴ Κύριος ὁ Θεὸς εἶναι ἀληθινὸς, βέβαια θέλει γείνει οὕτως εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς θέλει νὰ δοξάσῃ. (Ἐσθὴρ ς'. 11.) Θάρρει, χριστιανὲ, ὁ καιρὸς πλησιάζει, καθ' ὃν θέλεις πλησιάσει εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τόσον πλησίον ὅσον ἠδύνασο νὰ ἐπιθυμήσῃς, θέλεις κατοικεῖ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. Εἶναι τοῦτο ἀρκετόν; Καλλίτερον νὰ ἦσαι θυρωρὸς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, παρὰ νὰ κατοικῇς ἐν ταῖς σκηναῖς τῆς πονηρίας. (Ψαλμ. πδ'. 10). Θέλεις ἵστασθαι πάντοτε ἔμπροσθεν αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον, εἰς τὸ ταμεῖον, εἰς τὸ ἀκροατήριον αὐτοῦ. Ἐπιθυμεῖς νὰ ἦσαι πλησιέστερον; θέλεις εἶσθαι ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ σου, θέλεις εἶσθαι ὁ κληρονόμος τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, καὶ ὁ συγκληρονόμος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τί πλέον δύνασαι νὰ ἐπιθυμήσῃς; θέλεις εἶσθαι μέλος τοῦ σώματος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, αὐτὸς θέλει εἶσθαι ἡ κεφαλή σου, σὺ θέλεις εἶσθαι ἓν μὲ αὐτὸν, καθὼς αὐτὸς εἶναι ἓν μὲ τὸν Πατέρα, καθὼς ὁ ἴδιος ἐζήτησε διὰ σὲ ἀπὸ τὸν πατέρα του. «Διὰ νὰ ἦναι πάντες ἕν, καθὼς σὺ, Πάτερ, εἶσαι ἐν ἐμοὶ, καὶ ἐγὼ ἐν σοί· νὰ ἦναι καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἕν· καὶ ἐγὼ τοὺς ἔδωκα τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκας εἰς ἐμὲ, διὰ νὰ ἦναι ἕν, καθὼς ἡμεῖς εἴμεθα ἕν· ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σὺ ἐν ἐμοὶ, διὰ νὰ ἦναι καὶ αὐτοὶ τετελειωμένοι εἰς ἕν, καὶ διὰ νὰ γνωρί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζῃ ὁ κόσμος, ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας καὶ ἠγάπησας αὐτοὺς, καθὼς ἠγάπησας ἐμέ.» (Ἰωάν. ιζ'. 21, 23).

5. Πρὸς τούτοις πρέπει νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ ἀνάπαυσις αὕτη συνισταται καὶ εἴς τινα γλυκεῖαν καὶ συνεχῆ ἐνέργειαν ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος εἰς ταύτην τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀνάπαυσις αὕτη δὲν εἶναι ἀνάπαυσις ἑνὸς λίθου, ὅστις παύει πάσης κινήσεως, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ κέντρον. Τὸ σῶμα τοῦτο θέλει ἀλλαχθῆ τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ μὴ ἦναι πλέον σὰρξ καὶ αἷμα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ κληρονομήσωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ σῶμα πνευματικόν. Δὲν γνωρίζομεν τί μέλλει νὰ γείνῃ τὸ σῶμα· ἀλλ' ὁ Θεὸς δίδει ὁποῖον σῶμα θέλει, καὶ εἰς ἕκαστον τῶν σπερμάτων τὸ ἰδιαίτερον αὐτοῦ σῶμα. (Α' Κορινθ. ιε'. 50, 44, 37, 38.) Ἐὰν ἡ χάρις κάμνῃ τὸν χριστιανὸν νὰ διαφέρῃ τοσοῦτον τῆς ἰδίας αὐτοῦ προτέρας καταστάσεως, ὥστε νὰ εἴπῃ, Δὲν εἶμ' ἐκεῖνος ὅστις ἤμην, πόσῳ μᾶλλον ἐκείνη ἡ δόξα θέλει κάμει ἡμᾶς διαφορετικούς! Καθόσον πνευματικόν τι σῶμα ἐνδοξότερον τοῦ Ἡλίου ὑπερέχει ταύτης τῆς θνητῆς καὶ βδελυρᾶς καὶ ἀσθενοῦς σαρκὸς, τοσοῦτον καὶ αἱ αἰσθήσεις, τὰς ὁποίας θέλομεν ἔχει τότε, θέλουσιν ὑπερέχει ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἔχομεν σήμερον. Βέβαια, καθὼς ὁ Θεὸς κάμνει ἐντελεστέρας τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, καὶ καταστaίνει ἡμᾶς ἱκανοὺς ν' ἀπολαύσωμεν μεγαλειτέραν χαρὰν, τοιουτοτρόπως θέλει αὐξήσει καὶ τὴν ἡδονὴν τῶν αἰσθήσεων τούτων, καὶ θέλει πληρώσει ἡμᾶς μὲ ὅλον τὸ πλήρωμα τοῦ ἑαυτοῦ του. (Ἐφεσ. γ'. 19). Βέβαια τὸ σῶμα δὲν ἤθελεν ἀναστηθῆ καὶ διαμείνει, ἐὰν δὲν μετεῖχε τῆς δόξης· ἀλλὰ καθὼς μετέσχε τῆς ὑπακοῆς καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν παθημάτων, οὕτω θέλει μεθέξει καὶ τῆς μακαριότητος, καὶ καθὼς ὁ Χριστὸς ἐξηγόρασεν ὅλον τὸν ἄνθρωπον, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος θέλει μετέχει ὁλόκληρος τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τῆς ἀπολυτρώσεως. Ὦ μακαρία διατριβὴ τοῦ δεδοξασμένου σώματος! τὸ νὰ ἵσταται ἔμπροσθεν τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀρνίου, καὶ νὰ λέγῃ μὲ μεγάλην φωνήν. «Ἄξιος εἶσαι, Κύριε, νὰ λάβῃς τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύναμιν. Ἄξιον εἶναι τὸ Ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον νὰ λάβῃ τὴν δύναμιν, τὸν πλοῦτον, καὶ σοφίαν, καὶ ἰσχὺν, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ εὐλογίαν, διότι ἠγόρασας ἡμᾶς εἰς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ αἵματός σου ἐκ πάσης φυλῆς, καὶ γλώσσης, καὶ λαοῦ, καὶ ἔθνους, καὶ ἔκαμες ἡμᾶς εἰς τὸν Θεὸν ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς. Ἀλληλούϊα, ἡ σωτηρία, καὶ ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ δύναμις, εἰς τὸν Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν. Ἀλληλούϊα, διότι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ.» Ὦ χριστιανοὶ, αὕτη εἶναι ἡ μακαρία ἀνάπαυσις! ἀνάπαυσις τρόπον τινὰ χωρὶς ἀναπαύσεως, διότι «δὲν παύουσιν ἡμέραν καὶ νύκτα λέγοντες, «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ. ὅστις εἶναι καὶ ἦτο καὶ ἔρχεται.» (Ἀποκάλ. δ'. 2. ε'. 9, 10, 12· ιδ'. 1, 4, 6, 8).

Καὶ ἐὰν τὸ σῶμα μέλλῃ νὰ εὐφραίνηται εἰς τοιαύτην ἐνασχόλησιν, πόσῳ μᾶλλον ἡ ψυχή! Καθὼς αἱ δυνάμεις καὶ αἱ ἰδιότητες αὐτῆς εἶναι ἀνώτεραι, οὕτω καὶ αἱ ἐνέργειαι αὐτῆς ἰσχυρότεραι, καὶ αἱ ἀπολαύσεις αὐτῆς γλυκύτεραι. Καθὼς αἱ αἰσθήσεις τοῦ σώματος ἔχουσι τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν ἐνέργειαν, διὰ τῆς ὁποίας δέχονται καὶ ἀπολαύουσι τὰς ἐκ τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν ἐντυπώσεις, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ δι' ἰδιαιτέρας ἐνεργείας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γνωρίζουσα, δηλαδὴ, καὶ ἐνθυμουμένη, καὶ ἀγαπῶσα, καὶ ἡδυνομένη, ἀπολαύει τὸ ἴδιον αὐτῆς ἀντικείμενον· αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόλαυσις τῆς ψυχῆς· οὗτοι εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ, διὰ τῶν ὁποίων βλέπει, καὶ οἱ βραχίονες δι' ὧν ἐναγκαλίζεται.

Ἡ γνῶσις καθ' ἑαυτὴν εἶναι πολὺ ἐπιθυμητή. Καθὼς ἡ λογικὴ ψυχὴ ὑπερέχει τῶν αἰσθήσεων, οὕτω καὶ αἱ ἡδοναὶ τοῦ φιλοσόφου, ὅταν ἀνακαλύπτῃ τὰ τῆς φύσεως, καὶ γνωρίζῃ τὰ μυστήρια τῶν ἐπιστημῶν, ὑπερέχουσι τῶν ἡδονῶν τοῦ ἀδηφάγου, τοῦ μεθύσου, τοῦ πόρνου, καὶ παντὸς ἄλλου ὁποιουδήποτε ἀσώτου· τόσον εἶναι ἔξοχος πᾶσα ἀλήθεια! Ὁποία λοιπὸν εἶναι ἡ ἡδονὴ ἐκείνων, οἵτινες γνωρίζουσι τὸν Θεὸν τῆς ἀληθείας; Πόσον εὐγενὴς εἶναι αὕτη ἡ νοητικὴ δύναμις τῆς ψυχῆς! Αὕτη δύναται νὰ περιλάβῃ ὅλα τὰ τῆς γῆς, νὰ μετρήσῃ τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην, τοὺς ἀστέρας καὶ τὸν οὐρανόν· νὰ προγνωρίσῃ πᾶσαν ἔκλειψιν ἀκριβέστατα πολλοὺς χρόνους πρὶν γείνῃ. Πλὴν ἡ μεγίστη αὐτῆς ἀξία συνίσταται κυρίως εἰς τοῦτο, ὅτι δύναται νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεὸν, ὅστις εἶναι ἄπειρος, καὶ ὅστις ἔκαμεν ὅλα ταῦτα, ὀλίγον μὲν ἐνταῦθα, περισσότερον ὅμως, καὶ ἀσυγκρίτως περισσότερον εἰς τὴν μέλλουσαν ζωήν· ὢ τῆς σοφίας καὶ ἀγαθότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν! Αὐτὸς ἐποίησε τὸ λογικὸν, δοὺς εἰς αὐτὸ φυσικὴν ὁρμὴν καὶ κλίσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ, καὶ πρὸς τὴν πρώτην ἀλήθειαν, ὡς πρὸς τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἀντικείμενον. Χριστιανὲ, ἀφοῦ ποτὲ ἐστάθης πολὺν καιρὸν ἀναβλέπων πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἔλαβες στιγμιαίαν θέαν τοῦ Χριστοῦ, δὲν σ' ἐφάνη κἄποτε ὡς νὰ ἐστάθης μετὰ τοῦ Παύλου ἐν τῷ οὐρανῷ, «εἴτε ἐντὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ σώματος, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, καὶ ἤκουσας ἀνεκλάλητα ῥήματα; » (Β' Κορινθ. ιβ'. 2—4). Δὲν εἶσαι ἕτοιμος νὰ εἴπῃς ὡς ὁ Πέτρος, «Διδάσκαλε, καλὸν εἶναι νὰ εἴμεθα ἡμεῖς ἐδῶ;» (Μάρκ. θ'. 5.) Ὦ! εἴθε νὰ κατῴκουν πάντοτε εἰς τοῦτο τὸ ὄρος, εἴθε νὰ ἔβλεπον πάντοτε ὅ,τι βλέπω τώρα! Δὲν εἶδές ποτε τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἕως νὰ θαμβώσωσιν οἱ ὀφθαλμοί σου ἀπὸ τὴν θαυμαστὴν δόξαν αὐτοῦ; Καὶ δὲν ἔκαμεν ἡ λάμψις αὐτοῦ ὅλα τὰ πράγματα νὰ φαίνωνται μαῦρα καὶ σκοτεινὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ; Μάλιστα εἰς τὴν ἡμέραν τῶν θλίψεων ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, καθ' ἣν αὐτὸς συνήθως φανερώνει ἑαυτὸν εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ, δὲν εἶδές ποτε ἕνα περιπατοῦντα εἰς τὸ μέσον τοῦ πυρὸς μετὰ σοῦ ὅμοιον μὲ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; (Δαν. γ'. 25.) Πιστεύσατέ με, χριστιανοί, μᾶλλον δὲ πιστεύσατε τὸν Θεόν· σεῖς, οἵτινες ἐγνωρίσατε ὑπὲρ τοὺς ἄλλους τὸν Θεὸν ἐν Χριστῷ εἰς τὴν ἐπίγειον ζωήν, ἡ γνῶσις αὕτη, ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν, εἶναι μηδέν, εἶναι μόλις ἀξία νὰ ὀνομασθῇ γνῶσις Θεοῦ. Διότι, καθὼς ταῦτα τὰ σώματα, οὕτω καὶ αὕτη ἡ γνῶσις πρέπει νὰ παύσῃ, διὰ νὰ διαδεχθῇ αὐτὴν ἄλλη τις ἐντελεστέρα. «Ἡ γνῶσις θέλει καταργηθῆ· διότι κατὰ μέρος γινώσκομεν, καὶ κατὰ μέρος προφητεύομεν· ὅταν ὅμως ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ κατὰ μέρος θέλει καταργηθῆ. Ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε ὅμως ἔγεινα ἀνήρ, κατήργησα τὰ τοῦ νηπίου· διότι τώρα βλέπομεν διὰ κατόπτρου αἰνιγματωδῶς, τότε δὲ θέλομεν ἰδεῖ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· τώρα γνωρίζω κατὰ μέρος, τότε δὲ θέλω γνωρίσει καθὼς καὶ ἐγνωρίσθην.» (Α' Κορινθ. ιγ'. 8—12.) Μὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θαυμάσητε λοιπόν, Χριστιανοί, πῶς δύναται νὰ ἦναι αἰώνιος ζωὴ τὸ νὰ γνωρίσῃ τις τὸν Θεὸν καὶ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Ἰησοῦν Χριστόν. (Ἰωάν. ιζ'. 3.) Ἡ ἀπόλαυσις τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ζωὴ αἰώνιος· ἡ ἀπόλαυσις δὲ τῆς ψυχῆς συνίσταται εἰς τὴν γνῶσιν αὐτοῦ. Ὅσοι φρονοῦσι μόνον τὰ τοῦ κόσμου, καὶ συμβουλεύονται τὴν σάρκα, νομίζουσιν ὅτι εἶναι μικρὰ εὐδαιμονία τὸ νὰ γνωρίσῃ τις τὸν Θεόν. «Ἀλλ' ἡμεῖς ἠξεύρομεν, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ εἴμεθα, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται ἠξεύρομεν δέ, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθε καὶ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς νόησιν, διὰ νὰ γνωρίζωμεν τὸν ἀληθινὸν, καὶ εἴμεθα εἰς τὸν ἀληθινὸν, εἰς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Οὗτος εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.» (Α' Ἰωάν. ε'. 19, 20.)

Ἡ μνήμη δὲν θέλει εἶσθαι ἀργὴ ἢ ἀνωφελὴς εἰς τοῦτο τὸ μακάριον ἔργον. Ἀπ' ἐκείνου τοῦ ὕψους ὁ δεδικαιωμένος ἅγιος δύναται νὰ βλέπῃ καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ. Καὶ τὸ νὰ παραβάλλῃ τὰ παρελθόντα μετὰ τῶν παρόντων, πρέπει νὰ διεγείρῃ εἰς τὴν μακαρίαν ψυχὴν ὑπερβάλλουσαν ὑπόληψιν καὶ θαυμασμὸν τῆς καταστάσεως αὐτῆς Τὸ νὰ ἵσταται ἐπάνω ἐκείνου τοῦ ὄρους, ὅθεν δύναται νὰ βλέπῃ διὰ μιᾶς καὶ τὴν ἔρημον καὶ τὴν Χαναάν· τὸ νὰ ἵσταται εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ συγκρίνῃ αὐτὰ πρὸς ἄλληλα, πόσον πρέπει νὰ φέρῃ εἰς ἔκστασιν τὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ κράξῃ, Τοῦτο εἶναι ἡ τόσον πολύτιμος κτῆσις, ἥτις ἐξηγοράσθη διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ; Μακρία τιμὴ, καὶ τρισμακαρία ἀγάπη, ἥτις τὸ ἐπενόησε καὶ κατεδέχθη νὰ ἐκτελέσῃ αὐτό! Τοῦτο εἶναι τὸ τέλος τῆς πίστεως; τοῦτο εἶναι τὸ τέλος τῶν ἐνεργειῶν τοῦ πνεύμα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τος; αἱ αὖραι τῆς χάριτος μ' ἔφεραν εἰς τοιοῦτον λιμένα; ἐδῶ εἶναι τὸ μέρος, ὅπου ὁ Χριστὸς ἔσυρε τὴν ψυχήν μου; Ὦ μακαρία ὁδὸς καὶ τρισμακάριον τέλος! Αὐτὴ τάχα εἶναι ἡ δόξα, περὶ τῆς ὁποίας ὁμίλει ἡ θεία γραφὴ, καὶ ἐκήρυττον τόσα οἱ Ἱεροκήρυκες;

Βλέπω, ὅτι τῳόντι τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι χαροποιὰ ἀγγελία, ἀγγελία εἰρήνης καὶ ἀγαθῶν, ἀγγελία μεγάλης χαρᾶς εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Εἰς τοῦτο ἀπέβη ὁ θρῆνός μου, ἡ νηστεία μου, ἡ λυπηρά μου ταπείνωσις, ἡ ἀθυμία μου; Εἰς τοῦτο ἀπέβησαν αἱ προσευχαί μου, αἱ ἀγρυπνίαι μου, οἱ διὰ τὴν ἁμαρτίαν φόβοι μου; Εἰς τοῦτο ἀπέβησαν ὅλαι αἱ θλίψεις μου, ὅλαι αἱ δοκιμαὶ τοῦ Σατανᾶ, αἱ ὕβρεις καὶ οἱ χλευασμοὶ τοῦ κόσμου; Ὦ ἀχρεία φύσις, ἥτις τόσον πολὺ καὶ διὰ τόσον χρόνον ἀντέστης εἰς τοιαύτην μακαριότητα! Ἀναξία ψυχή, οὗτος εἶναι ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἦλθες ἀκουσίως; Ἐβαρύνθης τὰ χρέη σου; τόσον καλὸς σ' ἐφάνη ὁ κόσμος, ὥστε δὲν ἤθελες νὰ χάσῃς αὐτόν; Ἐδυσκολεύεσο νὰ παραιτήσῃς ὅλα, νὰ ἀπαρνηθῇς ὅλα, νὰ ὑποφέρῃς ὁ,τιδήποτε διὰ τοῦτον; Ἐδυσκολεύεσο ν' ἀποθάνῃς διὰ νὰ ἔλθῃς εἰς αὐτόν; Ὦ δολία καρδία, σὺ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ παραδώσῃς εἰς αἰωνίους φλόγας, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ φέρῃς εἰς θέσιν νὰ στερηθῶ τῆς δόξης ταύτης. Δὲν ἐντρέπεσαι τώρα, ψυχή μου, διότι ἀμφέβαλές ποτε διὰ τὴν ἀγάπην ἐκείνην, ἥτις σ' ἔφερεν ἐδῶ; ὅτι εἶχες ἀμφιβολίαν περὶ τῆς πιστότητος τοῦ Κυρίου; ὅτι ὑπωπτεύθης τὴν ἀγάπην του, ἐνῷ ἔπρεπε μόνον σεαυτὴν νὰ ὑποπτευθῇς; ὅτι ἔσβεσας ἐδῶ τὸ πνεῦμά μου; ὅτι παρεξήγησας τὰ κατὰ τὴν θείαν αὐτοῦ πρόνοιαν συμβάντα, καὶ παρεπονήθης δι' ἐκείνας τὰς ὁδοὺς, αἱ ὁποῖαι φέρουσιν εἰς τοιοῦτον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τέλος; Τώρα ἀρκετὰ ἐπείσθης, ὅτι ὁ παναγαθος λυτρωτής σου ἐνήργει τὰ πρὸς σωτηρίαν σου, καὶ ὅταν ἠναντιοῦτο εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου, καθὼς καὶ ὅταν συγκατένευεν εἰς αὐτάς· καὶ ὅταν συνέθλιβε τὴν καρδίαν σου, καθὼς καὶ ὅταν ἔδενε τὰς πληγὰς αὐτῆς. Δὲν χρεωστεῖται ἡ χάρις εἰς σὲ, ἀναξία, διὰ τὸν στέφανον τὸν ὁποῖον ἔλαβες, ἀλλ' εἰς τὸν Ἰεχοβὰ καὶ εἰς τὸ Ἀρνίον ἂς ἦναι ἡ δόξα διὰ παντός.

Ἀλλ' ὦ! ἡ πλήρης, ἡ ἄμεσος καὶ γλυκεῖα ἀπόλαυσις εἶναι αὐτὴ ἡ ἀγάπη. «Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη, καὶ ὅστις μένει ἐν τῇ ἀγάπῃ, μένει ἐν τῷ Θεῷ, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α΄. Ἰωάν. δ΄. 16). Τώρα ἡ ἀθλία ψυχὴ παραπονεῖται λέγουσα, Εἴθε νὰ ἠδυνάμην νὰ ἀγαπήσω τὸν Χριστὸν περισσότερον! Τότε ὅμως δὲν δύνασαι νὰ μὴ θέλῃς ν' ἀγαπᾷς αὐτόν. Τώρα μὲν γνωρίζεις ὀλίγον πόσον ἀξιαγάπητος εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀγαπᾷς ὀλίγον. Τότε ὅμως οἱ ὀφθαλμοί σου θέλουσι κινεῖ τὴν καρδίαν σου, καὶ ἡ συνεχὴς θέα ταύτης τῆς τελείας ὡραιότητος θέλει σὲ κρατεῖ διὰ παντὸς εἰς ἄκραν ἀγάπην. Χριστιανοὶ, δὲν διεγείρει καὶ τώρα τὴν ἀγάπην ὑμῶν ἡ ἐνθύμησις ὅλων τῶν ἀποδείξεων τῆς πρὸς ὑμᾶς ἀγάπης αὐτοῦ; ἡ ἀγαθότης αὐτοῦ δὲν σᾶς μαλάσσει; ἡ θερμότης τῆς θείας αὐτοῦ εὐσπλαγχνίας δὲν θερμαίνει τὰς ψυχρὰς καρδίας ὑμῶν; Τί θέλει κάμει τότε, ὅταν ζῆτε ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ ἔχητε τὰ πάντα ἐν ἐκείνῳ, ὅστις εἶναι τὸ πᾶν; Βέβαια ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ ἔργον καὶ ὁ μισθός. Ὁποία μεγάλη εὔνοια, νὰ ἀφίνῃ ἡμᾶς ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀγαπῶμεν· νὰ ἐναγκαλίζηται ἐκείνους, οἵτινες πρότερον ἐνηγκαλίσθησαν τὴν ἁμαρτίαν! Ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον αὐτὸς ἀνταποδίδει ἀγάπην ἀντὶ ἀγάπης, χιλιά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κις μάλιστα περισσοτέραν, χριστιανέ, θέλεις εἶσθαι πλήρης τῆς ἀγάπης· ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἀγαπᾷς, θέλεις ἀγαπᾶσθαι μυριάκις περισσότερον. Ἀφοῦ οἱ βραχίονες τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἠνοίχθησαν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, καὶ ὁδὸς ἠνοίχθη εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ διὰ τῆς λόγχης, δὲν θέλουσιν εἶσθαι ἀνοικτοὶ οἱ βραχίονες καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ διὰ σὲ τώρα ἐνῷ εἶναι ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ; Ἤρχισε νὰ σὲ ἀγαπᾷ πρὶν σὺ ἀγαπήσῃς αὐτὸν, καὶ δὲν θέλει ἐξακολουθεῖ τώρα; Ἐὰν σὲ ἠγάπησεν ἐνῷ ἦσο ἐχθρὸς, ἐνῷ ἦσο ἁμαρτωλὸς, ἐνῷ σὺ ἐβδελύττεσο σεαυτὸν, καὶ σὲ ὡκειοποιήθη, ἐνῷ ἠρνεῖσο σεαυτὸν, τώρα δὲν θέλει σὲ ἀγαπήσει ὑπερεκπερισσοῦ ἐνῷ εἶσαι υἱὸς, ἐνῷ εἶσαι τέλειος ἅγιος, ἐνῷ ἀνταποδίδεις ὀλίγην τινὰ ἀγάπην εἰς τὴν ἰδικήν του; Ἐκεῖνος, ὅστις ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἔκλαυσε τὴν παλαιὰν Ἱερουσαλὴμ, ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ καταστροφὴ αὐτῆς, μετὰ πόσης ἀγάπης δὲν θέλει χαρῇ διὰ τὴν νέαν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν δόξαν αὐτῆς; Χριστιανὲ, πίστευσον τοῦτο, καὶ συλλογίσου περὶ τούτου· σὺ θέλεις εἶσθαι εἰς τὰς ἀγκάλας αἰωνίως ἐκείνης τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ἦτο πρὸ αἰώνων, καὶ θέλει διαμείνει εἰς τοὺς αἰῶνας· ἐκείνης τῆς ἀγάπης, ἥτις ἔφερε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν σταυρὸν, ἀπὸ τοῦ σταυροῦ εἰς τὸν τάφον, καὶ ἀπὸ τοῦ τάφου εἰς τὴν δόξαν· ἐκείνης τῆς ἀγάπης, ἥτις ἀπέκαμεν, ἐπείνασεν, ἐπειράσθη, ὑβρίσθη, ἐμαστιγώθη, ἐλοιδορήθη, ἐπτύσθη, ἐσταυρώθη, ἐκεντήθη, ἥτις ἐνήστευσε, προσηυχήθη, ἐδίδαξεν, ἰάτρευσεν, ἔκλαυσεν, ἵδρωσεν, ἔχυσε τὸ αἷμα, ἀπέθανεν. Αὕτη ἡ ἀγάπη θέλει σὲ ἐναγκαλίζεσθαι αἰωνίως. Ὅταν οἱ πιστοὶ καὶ ὁ Χριστὸς συναντηθῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἡ συνάντησις αὐτῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν θέλει εἶσθαι ὁμοία μὲ τὴν τοῦ Ἰωσὴφ καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, οἵτινες κλαίοντες ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς τραχήλους ἀλλήλων. Ἐκεῖ θέλει ὑπάρχει ἀγάπη καὶ χαρὰ, καὶ ὄχι χαρὰ καὶ λύπη. Ἀλλ' ἡ αὐλὴ τοῦ Σατανᾶ θέλει ἀντηχήσει ἀπὸ τῆς χαρμοσύνου εἰδήσεως, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσὴφ ἦλθον, ὅτι οἱ πιστοὶ ἔφθασαν ἀσφαλῶς εἰς τὸν κόλπον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι εἶναι πλέον ἐκτὸς κινδύνου τῆς κολάσεως διὰ παντός. Οὔτε θέλει εἶσθαι ἡ ἀγάπη αὐτῶν ὁμοία μὲ τὴν τοῦ Δαβὶδ καὶ Ἰωνάθαν, ἀπολήγουσα εἰς λυπηροὺς θρήνους, διὰ τὸν βίαιον ἀποχωρισμόν· γνώριζε τοῦτο, πιστὲ, πρὸς αἰωνίαν σου παραμυθίαν, ὅτι ἐάν ποτε οἱ βραχίονες ἐκεῖνοι σ' ἐναγκαλισθῶσιν, οὔτε ἡ ἁμαρτία, οὔτε ἡ κόλασις δύνανται πλέον νὰ σὲ ἀποσπάσωσιν ἀπ' αὐτῶν. Δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς μετὰ ὄντος εὐμεταβόλου, ἀλλὰ μετ' ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει παραλλαγὴ, ἢ σκιὰ μεταβολῆς. (Ἰακώβ. Α'. 17.) Ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη αὐτοῦ δὲν θέλει εἶσθαι ὡς ἡ ἰδική σου πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς, σπανία, ψυχρὰ καὶ ἄστατος. Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἔπαυσεν, οὔτε ἐμείωσε τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς ἔχθρας σου καὶ τῆς ἀγνώμονος ἀμελείας σου, καὶ τῆς σκληρᾶς ἀντιστάσεώς σου, δύναται νὰ παύσῃ τοῦ νὰ σὲ ἀγαπᾷ, ἀφοῦ σὲ κατέστησε τῳόντι ἀξιαγάπητον; Ἐκεῖνος, ὅστις σὲ φυλάττει τόσον σταθερὸν εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην σου, ὥστε νὰ τολμᾷς νὰ λέγῃς, ὅτι θλῖψις, ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμὸς, ἢ πεῖνα, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα, δὲν δύναται νὰ σὲ χωρίσῃ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, πόσῳ μᾶλλον αὐτὸς ὁ ἴδιος θέλει εἶσθαι σταθερός; (Ῥωμ. δ'. 3, 5.) Τῳόντι δύνασαι νὰ ἦσαι πεπεισμένος, ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀρχαὶ, οὔτε δυνάμεις, οὔτε τὰ παρόντα, οὔτε τὰ μέλλοντα, οὔτε ὕψος, οὔτε βάθος, οὔτε καμμία ἄλλη κτίσις θέλει δυνηθῆ νὰ χωρίσῃ ἡμᾶς τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. (Ῥωμ. η', 3, 39.) Καὶ τώρα, τίς ἡμῶν δὲν θέλει φωνάξει μετὰ τοῦ Ἀποστόλου θαυμάζων, Τί λοιπὸν θέλομεν εἰπεῖ πρὸς ταῦτα; (Ῥωμ. η'. 31). Ἄπειρος ἀγάπη πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ ἦναι μυστήριον εἰς τοὺς περιωρισμένους τὸν νοῦν. Οὐδὲν θαυμαστὸν λοιπὸν, ὅτι οἱ ἄγγελοι ἐπιθυμοῦσι νὰ παρακύπτωσιν εἰς τοῦτο τὸ μυστήριον. (Α' Πέτρ. α'. 12.) Καὶ ἐὰν ἡ σπουδὴ τῶν πιστῶν ἐνταῦθα συνίσταται εἰς τὸ νὰ καταλάβωσι τί εἶναι τὸ πλάτος, καὶ μῆκος, καὶ βάθος καὶ ὕψος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει πᾶσαν γνῶσιν, ἡ αἰώνιος ἄρα τῶν ἐκλεκτῶν ἀνάπαυσις πρέπει νὰ συνίσταται εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ἀγάπης. (Ἐφεσ. γ'. 18, 19).

Καὶ ἡ χαρὰ δὲν θέλει ἔχει μικρὸν μέρος εἰς ταύτην τὴν ἀπόλαυσιν. Καὶ εἰς τοῦτο ὅλα τὰ ἄλλα ὁδηγοῦσι καὶ τελειόνουσι, μάλιστα ἡ ἀνέκφραστος εὐχαρίστησις, τὴν ὁποίαν οἱ μακάριοι αἰσθάνονται εἰς τὸ θεωρεῖν καὶ γινώσκειν καὶ ἀγαπᾶν τὸν Θεὸν, καὶ ἀγαπᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Τοῦτο εἶναι ἡ λευκὴ ψῆφος, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς γνωρίζει, εἰμὴ ὅστις τὴν λαμβάνει (Ἀποκάλ. β'. 17. Παροιμ. ιδ'. 10). Βέβαια αὕτη εἶναι ἡ χαρὰ τῆς ὁποίας ξένος δὲν συμμετέχει. Ὅλαι αἱ τοῦ Χριστοῦ οἰκτίρμονες ὁδοὶ τείνουσι πρὸς τὴν χαρὰν τῶν πιστῶν, καὶ εἰς αὐτὴν τελειόνουσιν. Αὐτὸς ἔκλαυσεν, ἠδημόνησεν, ὑπέφερε, διὰ νὰ χαίρωσιν ἐκεῖνοι· αὐτὸς στέλλει τὸ πνεῦμα διὰ νὰ ἦναι ὁ παράκλητος αὐτῶν, πολλαπλασιάζει τὰς ὑποσχέσεις, ἀποκαλύπτει τὴν μέλλουσαν μακαριότητα αὐτῶν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διὰ νὰ ἦναι πλήρης ἡ χαρὰ αὐτῶν. (Ἰωάν. ιϛ'. 24.) ἀνοίγει εἰς αὐτοὺς τὴν πηγὴν τῶν ζώντων ὑδάτων, διὰ νὰ μὴ διψήσωσιν εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ διὰ νὰ γίνῃ ἐντὸς αὐτῶν πηγὴ ὕδατος ἀναβλύζοντος εἰς ζωὴν αἰώνιον. (Ἰωάν. δ'. 14) Παιδεύει αὐτοὺς διὰ νὰ δώσῃ ἀνάπαυσιν εἰς αὐτούς. (Ψαλ. ϟδ'. 12, 13.) Ἐπιβάλλει αὐτοῖς ὡς χρέος, νὰ χαίρωσι μετ' αὐτοῦ πάντοτε, καὶ πάλιν προστάζει αὐτοὺς νὰ χαίρωσι. (Φιλιππησ. δ'. 4.) Δὲν φέρει ποτὲ αὐτοὺς εἰς τοιαύτην ταπείνωσιν, ὥστε νὰ μὴ ἔχωσιν αἰτίαν μᾶλλον νὰ χαίρωσιν, ἢ νὰ λυπῶνται· Καὶ ἂν ἔχῃ ὁ Κύριος τοιαύτην φροντίδα διὰ τὴν παραμυθίαν ἡμῶν ἐνταῦθα, ὦ! ποία θέλει εἶσθαι τότε ἡ χαρὰ ἐκείνη, ὅτε, ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ εἶναι ἐντελῶς παρεσκευασμένη διὰ τὴν χαρὰν, καὶ ἡ χαρὰ ἡτοιμασμένη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν ψυχὴν, θέλει εἶσθαι τὸ ἔργον ἡμῶν, ἡ ἀσχολία ἡμῶν, τὸ νὰ χαίρωμεν διὰ παντός! Φαίνεται, ὅτι ἡ χαρὰ τῶν πιστῶν θέλει εἶσθαι μεγαλειτέρα τῶν βασάνων τῶν κεκολασμένων, διότι αἱ βάσανοι αὐτῶν εἶναι βάσανοι τῶν κτισμάτων, ἡτοιμασμέναι διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ ἡμετέρα χαρὰ εἶναι χαρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. (Ματθ. κε'. 21, 41.) Τὴν ἰδίαν δόξαν, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ ἔδωκεν εἰς τὸν Υἱὸν, ὁ υἱὸς θέλει δώσει εἰς αὐτοὺς, νὰ καθήσωσι μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ, καθὼς αὐτὸς ἐκάθισε μετὰ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ. (Ἰωάν. ιζ'. 22. Ἀποκάλ. γ'. 21.) Σὺ, ταλαίπωρε ψυχὴ, ἥτις δέεσαι διὰ χαρὰν, περιμένεις χαρὰν, παραπονεῖσαι δι' ἔλλειψιν χαρᾶς, ἐπιποθεῖς χαρὰν, σὺ τότε θέλεις ἔχει τελείαν χαρὰν, ὅσην δύνασαι νὰ βαστάσῃς, καὶ περισσοτέραν ἀφ' ὅ,τι ποτὲ ἐσυλλογίσθης, ἢ ἐπεθύμησεν ἡ καρδία σου·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐν τοσούτῳ περιπάτει προσεκτικῶς, ἀγρύπνει διὰ παντὸς, καὶ τότε ἄφες τὸν Θεὸν νὰ προσδιορίσῃ τὸν χρόνον καὶ τὸν βαθμὸν τῆς χαρᾶς σου. Ἴσως φυλάττει αὐτὴν μέχρις οὗ λάβῃς μεγαλειτέραν ἀνάγκην. Καλλίτερον σοὶ εἶναι νὰ χάσῃς τὴν παραμυθίαν σου, παρὰ τὴν ἀσφάλειάν σου. Ἐὰν τυχὸν ἀποθάνῃς πλήρης φόβων καὶ θλίψεων, ταῦτα θέλουσιν εἰσθαι διὰ μίαν στιγμὴν, ἔπειτα δὲ δὲν θέλουσιν ὑπάρχει, ἀλλὰ θέλουσι τελειώσει εἰς χαρὰν ἀνεκλάλητον. Καθὼς ἡ χαρὰ τοῦ ὑποκριτοῦ, οὕτως οἱ φόβοι τοῦ δικαίου εἶναι διὰ μίαν στιγμὴν, διότι ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ διαρκεῖ μίαν μόνην στιγμὴν, ζωὴ ὅμως εἶναι ἐν τῇ εὐμενείᾳ αὐτοῦ. «Τὸ ἑσπέρας δύναται νὰ συγκατοικήσῃ κλαυθμὸς, ἀλλὰ τὸ πρωῒ ἔρχεται ἀγαλλίασις.» (Ἰὼβ ἡ'. 13. Ψαλ. λ'. 5.) Ὦ μακάριον τοῦτο πρωῒ, ταλαίπωρε, ταπεινὴ καὶ νωθρὰ ψυχὴ, πόσον πλήρης χαρᾶς ἤθελες εἶσθαι τώρα, ἐὰν φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ ἤθελε σὲ λαλήσει περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν σου, βεβαιόνουσά σε ὅτι ἔχεις μερίδα εἰς ἐκείνην τὴν χαράν! Ὁποία τότε θέλει εἶσθαι ἡ χαρά σου, ὅταν πραγματικῶς λάβῃς τὴν μερίδα ταύτην, καὶ εἰσέλθῃς ἀνεπαισθήτως εἰς τὸν οὐρανόν;

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὕτη ἡ ἰδία σου χαρὰ, εἶναι ἀμοιβαία χαρὰ, καθὼς εἶναι καὶ ἀμοιβαία ἀγάπη. Γίνεται χαρὰ εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ τὴν μετάνοιάν σου, καὶ δὲν θέλει γείνει ὅταν δοξασθῇς; Οἱ ἄγγελοι δὲν θέλουσι σὲ δεχθῇ εὐμενῶς, καὶ σὲ συγχαρῇ διὰ τὸν ἀσφαλῆ ἐρχομόν σου; βέβαια αὕτη θέλει εἶσθαι ἡ χαρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι τότε θέλει φθάσει εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιχειρήσεως, τῶν κόπων, τῶν θλίψεων, τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅταν ἀπολαύσωμεν τὴν χαρὰν ἡμῶν, ὅταν ἐνδοξα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθῇ ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, καὶ θαυμασθῇ ἐν πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν· (Β΄ Θεσσαλ. α΄. 10) ὅταν ἴδῃ τοὺς καρποὺς τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ χορτασθῇ (Ἡσ. νγ΄. 11.) Τοῦτο εἶναι τὸ θέρος τοῦ Χριστοῦ, ὅταν θερίσῃ τὸν καρπὸν τῶν κόπων αὐτοῦ, καὶ δὲν θέλει μετανοήσει διὰ τὰ πάθη αὐτοῦ, ἀλλὰ θέλει χαίρει διὰ τὴν ἐξηγορασμένην αὐτοῦ κληρονομίαν, καὶ ὁ λαὸς αὐτοῦ θέλει χαίρει εἰς αὐτόν· μάλιστα ὁ πατὴρ ὁ ἴδιος χαίρει εἰς τὴν χαρὰν ἡμῶν· ἡμεῖς λυποῦμεν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ἐπιβαρύνομεν αὐτὸ μὲ τὰς ἀνομίας ἡμῶν, αὐτὸς δὲ τοὐναντίον χαίρει εἰς τὸ καλὸν ἡμῶν. (Ἐφεσ. δ΄. 30. Ἡσ. μγ΄. 24.) Ἀλ, πόσον ταχέως βλέπει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀσώτου, καὶ μάλιστα μακρόθεν! Πόσον ταχέως τρέχει εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ, καὶ μὲ ποίαν εὐσπλαγχνίαν πίπτει ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ τὸν καταφιλεῖ, καὶ τὸν ἐνδύει μὲ τὴν ὡραίαν στολήν, καὶ τὸν βάλλει τὸ δακτυλίδιον εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ σφάζει τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν διὰ νὰ φάγωσι καὶ νὰ εὐφρανθῶσι! (Λουκ. ιε΄. 20, 23.) Αὕτη εἶναι μὲν καλὴ καὶ μακαρία συνάντησις, μικρὰ ὅμως ὡς πρὸς τὸν εὐαγγελισμὸν καὶ τὴν χαρὰν τῆς τελευταίας καὶ μεγάλης συναντήσεως. Ἔτι πλέον καθὼς εἶναι ἀμοιβαία ἡ ἀγάπη καὶ χαρά, οὕτως ἀναπαύεται αὐτὸς ὁ ἴδιος διὰ τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἀνάπαυσιν. Ὁποῖος αἰώνιος Σαββατισμὸς, ὅταν ὅλον τὸ ἔργον τῆς ἐξαγοράσεως, τοῦ ἁγιασμοῦ, τῆς διατηρήσεως, τοῦ δοξασμοῦ, τελειώσῃ καὶ καταρτισθῇ διὰ παντός! «Κύριος ὁ Θεός σου, ὅστις εἶναι εἰς τὸ μέσον σου, ὁ δυνατὸς, θέλει σὲ σώσει, θέλει εὐφρανθῆ εἰς σὲ μὲ χαρὰν, θέλει ἀναπαύεσθαι εἰς τὴν ἀγάπην του, θέλει εὐφραίνεσθαι εἰς σὲ μὲ ᾄσματα.»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Σοφον. γ'. 17.) Ἡμεῖς λοιπὸν δυνάμεθα νὰ εὐφραινώμεθα εἰς τὸν Θεὸν ἡμῶν μὲ χαρὰν, καὶ ν' ἀναπαυώμεθα εἰς τὴν ἀγάπην ἡμῶν καὶ νὰ εὐφρραινώμεθα εἰς αὐτὸν μὲ ᾄσματα.

Ἂ! ἡ δειλή μου καρδία μόλις τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ. Μὲ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Παντοκράτορος λέγουσάν μοι, «Τίς οὗτος, ὅστις σκοτίζει τὴν βουλήν μου διὰ λόγων ἀσυνέτων;» (Ἰὼβ λή'. 2.) Ἀλλὰ συγχώρησον, Κύριε, τὸν δοῦλόν σου. Δὲν ἐτόλμησα νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὰ μὴ ἀποκεκαλυμμένα πράγματα. Ταλανίζω ἐμαυτὸν, διότι τὸ ἀντιληπτικόν μου εἶναι τόσον ἀμβλύ, οἱ συλλογισμοί μου τόσον χαμερπεῖς, αἱ παθήσεις μου τόσον νωθραί, καὶ αἱ ἐκφράσεις μου τόσον ταπειναί, καὶ ἀνάρμοστοι διὰ τοιαύτην δόξαν. Ἤκουσα περὶ σοῦ μόνον διὰ τῆς ἀκοῆς τοῦ ὠτίου εἴθε ὁ δοῦλός σου νὰ σὲ ἴδῃ καὶ ἀποκτήσῃ τὴν χαρὰν ταύτην, καὶ τότε θέλω ἔχει ἁρμοδιωτέρας ἰδέας, καὶ θέλω σὲ ἀπονείμει πληρεστέραν δόξαν θέλω βδελύττεσθαι τὸν ἑαυτόν μου, καὶ θέλω ἀπαρνηθῆ, καὶ ἀποβάλλει ὅλας ταύτας τὰς ἀτελείας· ἐπρόφερον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐκαταλάμβανον, πράγματα ὑπερθαύμαστα δι' ἐμὲ, τὰ ὁποῖα δὲν ἐγνώριζον· (Ἰὼβ μβ'. 3, 5, 6) ἀλλ' ἐπίστευσα καὶ διὰ τοῦτο ἐλάλησα. (Β' Κορινθ. δ'. 13) Τί ἄλλο, Κύριε, δύναται νὰ περιμείνῃς ἀπὸ χῶμα, παρὰ ἐλαφρότητα; ἢ ἀπὸ φθοράν, παρὰ μολυσμόν; Μολονότι ἡ ἀδυναμία καὶ ἀνευλάβεια εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἰδικῆς μας διαφθορᾶς, μολοντοῦτο τὸ πῦρ εἶναι τοῦ θυσιαστηρίου σου, καὶ τὸ ἔργον τῆς προσταγῆς σου. Ἐγὼ δὲν ἐνέβλεψα εἰς τὴν κιβωτόν σου, οὔτε ἤγγιξα αὐτὴν χωρὶς σοῦ· ἀπόπλυνε ταύτας τὰς κηλίδας μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου. Ἡ ἐπὶ τῆς γῆς λατρεία

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σου δὲν δύναται νὰ ἦναι εἰμὴ ἀτελὴς, ἢ νὰ μὴ ὑπάρχῃ διόλου. Δέξου τὴν ἀπολογίαν τοῦ υἱοῦ σου, «τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἡ σὰρξ ὅμως εἶναι ἀσθενής.» (Ματθ. κς'. 41.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Αἱ μεγάλαι προπαρασκευαὶ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν πιστῶν.

Ἡ εἴσοδος τοῦ παραδείσου δὲν εἶναι πλέον πεφραγμένη, ὡς ἦτον, ὅτε ὁ νόμος καὶ ἡ κατάρα ἐβασίλευον. Εὑρίσκων λοιπὸν, ἀγαπητοὶ χριστιανοὶ, ὁδὸν νέαν καὶ ζῶσαν ἐγκαινιασμένην εἰς ἡμᾶς διὰ τῦ καταπετάσματος, τῦτέστι τῆς σαρκὸς τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς ὁποίας δυνάμεθα νὰ εἰσέλθωμεν μετὰ παῤῥησίας εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, θέλω προσέλθει μετὰ μεγαληγτέρας πεποιθήσεως. (Ἑβρ. ἰ. 19, 20, 22.) καὶ εὑρίσκων ἐκβεβλημένην τὴν φλογίνην ῥομφαίαν, θέλω ἐμβλέψει πάλιν εἰς τὸν παράδεισον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἐπειδὴ δὲ γνωρίζω, ὅτι οὗτος δὲν εἶναι καρπὸς ἀπηγορευμένος, ἐνταυτῷ δὲ καὶ ὅτι εἶναι καλὸς εἰς βρῶσιν, καὶ ἀρεστὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, δένδρον ἐπιθυμητὸν, ὡς κατασταῖνον τὸν ἄνθρωπον τῳόντι σοφὸν καὶ εὐδαίμονα, θέλω λάβει ἐξ αὐτοῦ διὰ τῆς βοηθείας τοῦ πνεύματος, καὶ φάγει ὁ ἴδιος, καὶ θέλω δώσει καὶ εἰς σᾶς κατὰ τὴν δύναμίν μου διὰ νὰ φάγητε καὶ σεῖς. Ἡ αὐλὴ τοῦ ναοῦ τούτου εἶναι ὑπερένδοξος καὶ ἡ πύλη αὐτοῦ ὀνομάζεται ὡ ρ α ί α. Ἐδῶ ὑπάρχυσι τέσσαρα πράγματα, ὡς τέσσαρες γωνίαι τῆς αὐλῆς ταύτης. Ἐδῶ εἶναι ἡ ὑπερέν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δοξος ἔλευσις καὶ ἐμφάνισις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· τὸ μέγα ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναζαίνοντος τὰ σώματα ἡμῶν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἑνοῦντος αὐτὰ πάλιν μετὰ τῆς ψυχῆς· ἡ παγκόσμιος καὶ σεβαρὰ κρίσις, καθ' ἣν πρῶτοι οἱ πιστοὶ θέλουσιν ἀθωωθῆ καὶ δικαιωθῆ. καὶ τότε μετὰ τοῦ Χριστοῦ κρίνει τὸν κόσμον· καὶ τέλος ἡ ἔνδοξος αὐτῶν στέψις καὶ ἀποδοχὴ τῆς βασιλείας.

1. Ἡ ὑπερένδοξος ἔλευσις καὶ ἐμφάνισις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ λογισθῆ ὡς δόξα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Δι' αὐτοὺς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἔπαθε καὶ ἀπέθανεν, ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη, καὶ δι' αὐτοὺς θέλει ἐπιστρέψει. Διὰ τοῦτο θέλει ἔλθει πάλιν ὁ Χριστὸς, διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν λαόν του εἰς ἑαυτὸν, ὥστε ὅπου εἶναι αὐτὸς, νὰ ἦναι καὶ ἐκεῖνοι. (Ἰωάν. ιδ'. 3.) Ἡ ἀπέλευσις τοῦ Νυμφίου δὲν ἦτο χωρισμός. Δὲν μᾶς ἀφῆκεν ἐπὶ σκοπῷ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον. Μᾶς ἔδωκεν ἐγγυήσεις ἀρκετὰς, διὰ νὰ μᾶς βεβαιώσῃ τὸ ἐναντίον. Ἔχομεν τὸν λόγον αὐτοῦ, τὰς πολλὰς αὐτοῦ ὑποσχέσεις, τὰς τελετὰς, αἱ ὁποῖαι καταγγέλλουσι τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἕως οὗ ἔλθῃ· (Α' Κορινθ. ια'. 26) καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ διὰ νὰ διευθύνῃ, ἁγιάζῃ, καὶ παρηγορῇ μέχρι τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ. Ἔχομεν συχνὰς παρ' αὐτοῦ ἐνδείξεις τῆς ἀγάπης αὐτοῦ διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν λησμονεῖ οὔτε ἡμᾶς, οὔτε τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ. Καθημερινῶς βλέπομεν προδρόμους τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν προεῖπεν ὁ ἴδιος. Βλέπομεν τὴν συκῆν ἐκβλαστάνουσαν τὰ φύλλα, καὶ ἐκ τούτου γνωρίζομεν, ὅτι πλησιάζει τὸ θέρος. (Ματθ. κδ'. 32) Ἂν καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ λέγουσιν, ὁ Κύριος ἡμῶν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ, (Ματθ. κδ'. 48) ὃς ὑψώσωσιν ὅμως τὰς κεφαλὰς αὐτῶν οἱ πιστοὶ, διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτῶν. (Λουκ. κα'. 28.) Ὦ ἀδελφοὶ χριστιανοί, τί ἠθέλομεν κάμει, ἐὰν ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ; Εἰς ὁποίαν κατάστασιν ἠθέλομεν εὑρεθῆ; Τί; νὰ μᾶς ἀφήσῃ εἰς τὸ μέσον τῶν λύκων, καὶ μεταξὺ τῶν λεόντων, μιᾶς γενεᾶς ἐχιδνῶν, καὶ αὐτοῦ νὰ μᾶς λησμονήσῃ; (Ματθ. ί. 16. Ψαλ. νς'. 4. Ματθ. γ'. 7.) Ἀφοῦ μᾶς ἐξηγόρασε τόσον ἀκριβὰ, θέλει μᾶς ἀφήσει ἁμαρτάνοντας, πάσχοντας, στενάξοντας, καθημερινῶς ἀποθνήσκοντας, καὶ δὲν θέλει ἔλθει πλέον εἰς ἡμᾶς; Ἀδύνατον! Λύτη ὁμοιάζει τὴν ἰδίαν ἡμῶν κακὴν πρὸς τὸν Χριστὸν διαγωγὴν, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν φροντίζομεν νὰ προσέλθωμεν, ὅταν ἤμεθα καλὰ εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν φέρεται τοιουτοτρόπως πρὸς ἡμᾶς. Ἐκεῖνος, ὅστις ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ πάθῃ, βεβαίως θέλει ἔλθει καὶ διὰ νὰ θριαμβεύσῃ· ὅστις ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ διὰ ν' ἀγοράσῃ, βεβαίως θέλει ἔλθει καὶ διὰ νὰ παραλάβῃ. Ποῦ ἄλλως ἤθελον μείνει ὅλαι αἱ ἐλπίδες ἡμῶν; Τί ἤθελον γείνει ἡ πίστις, αἱ προσευχαὶ, τὰ δάκρυα, καὶ ἡ ἀπεκδοχὴ ἡμῶν; Εἰς τί ἤθελεν ὠφελήσει τοὺς πιστοὺς ἡ ὑπομονὴ αὐτῶν; Δὲν ἠθέλομεν εἶσθαι τότε οἱ ἐλεεινότεροι πάντων τῶν ἀνθρώπων; Α'. Κορινθ. ιέ. 19.) Χριστιανοὶ, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς μᾶς ἔκαμε νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν κόσμον, καὶ νὰ ἐγκαταλειφθῶμεν ὑπ' αὐτοῦ, νὰ μισήσωμεν τὰ πάντα καὶ νὰ μισηθῶμεν παρὰ πάντων, ὅπως μόνον αὐτὸν ἔχωμεν ἀντὶ ὅλων τούτων, φρονεῖτε ὅτι ἔπειτ' ἀφ' ὅλα ταῦτα, θέλει μᾶς λησμονήσει καὶ μᾶς ἐγκαταλείψει ὁ ἴδιος; Μακρὰν ἀπὸ τὰς καρδίας ἡμῶν τοιοῦτος συλλογισμός! Ἀλλὰ διατί δὲν ἔμεινε μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὅτε ἦτο ἐνταῦθα; Διατί; Τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν ἦτο τετελεσμένον; Δὲν ἔπρεπε νὰ παραλάβῃ τὴν δόξαν δι' ἡμᾶς; Δὲν ἔπρεπε νὰ μεσιτεύσῃ σιμὰ εἰς τὸν πατέρα, νὰ παραστήσῃ τὰ πάθη αὐτοῦ, νὰ πληρωθῇ ὑπὸ τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἔπεμψε νὰ λάβῃ ἐξουσίαν, καὶ νὰ ὑποτάξῃ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ; Ἡ διαμονὴ ἡμῶν ἐνταῦθα εἶναι βραχεῖα. Ἐὰν ἔμενεν εἰς τὴν γῆν, τί ἠθέλομεν καταλάβει νὰ χαρῶμεν δι' αὐτὸν ὀλίγας τινὰς ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ν' ἀποθάνωμεν; Εἰς τὸν οὐρανὸν ὅμως ἔχει νὰ διαμείνῃ μεταξὺ πλειοτέρων· ἔχει μάλιστα τὰ πνεύματα πολλῶν γενεῶν. Ὁ Χριστὸς θέλει νὰ περιπατῶμεν διὰ τῆς πίστεως καὶ ὄχι διὰ τῆς ὄψεως.

Ὦ Χριστιανοὶ ἀδελφοί, ὁποία θέλει εἶσθαι ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν αὐτὸς ὁ Κύριος θέλει μᾶς ἐκβάλει ἀπὸ τῆς φυλακῆς τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου! Ἡ ἔλευσις αὐτοῦ τότε δὲν θέλει εἶσθαι ὁμοία τῆς πρώτης μετὰ πενίας καὶ καταφρονήσεως ὅπως ἐμπτυσθῇ, λοιδορηθῇ, καὶ σταυρωθῇ ἐκ νέου. Δὲν θέλει ἔλθει πλέον, ὦ ἀμελεῖς ἄνθρωποι, διὰ νὰ καταφρονηθῇ καὶ παραμεληθῇ ἀπὸ σᾶς. Ἀλλ' ἐὰν ἡ πρώτη ἔλευσίς του δὲν ἦτο χωρὶς δόξης· ἐὰν εἰς τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἡ τοῦ οὐρανοῦ στρατιὰ ὕμνει τὸν Θεόν, μεθ' ὁποίων ἀλλαλαγμῶν καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἅγιοι εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν δὲν θέλουσι διακηρύττει δόξαν εἰς τὸν Θεόν, εἰρήνην καὶ εὐδοκίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους! (Λουκ. β'. 13, 14). Ἐὰν ἀστὴρ ὡδήγει τοὺς μάγους ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς, νὰ ἔλθωσι διὰ νὰ λατρεύσωσι παιδίον εἰς τὴν φάτνην, πόσον ἡ δόξα τῆς δευτέρας παρουσίας αὐτοῦ δὲν θέλει ἀναγκάσει τὸν κόσμον ὅλον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν δεσποτείαν αὐτοῦ! (Ματθ. β'. 2). Ἐὰν ἐπὶ πώλου ὄνου καθήμενος εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὑμνούμενος διὰ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡσανά, μετὰ ποίας ἄρα εἰρήνης καὶ δόξης δὲν θέλει προσέλθει εἰς τὴν νέαν Ἱερουσαλήμ; (Ματθ. κά. 5, 9). Ἐὰν ὅτε ἦτο ὑπὸ τὸ σχῆμα δούλου, ἐφώναζον «ὁποῖος ἄνθρωπος εἶναι οὗτος, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσι,» τί δὲν θέλουσιν εἰπεῖ, ὅταν τὸν ἴδωσιν ἐρχόμενον ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ ὅταν οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ ὑπακούωσιν εἰς αὐτόν; (Φιλιπ. β'. 7. Ματθ. ή. 27). Τότε θέλουσι κλαύσει ὅλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Ματθ. κδ'. 30). Διὰ τοῦτο εἰς μόνον τὸν πεπωρωμένον ἁμαρτωλὸν ἁρμόζει καὶ νὰ σκέπτηται καὶ νὰ ὁμιλῇ μετὰ φρίκης περὶ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τὸν πιστὸν Χριστιανόν. Ἐὰν οἱ κακοὶ βλέποντες αὐτὸν φωνάζωσιν, «Ἰδοὺ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ αἷμα κατεφρονήσαμεν, καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν χάριν ἀντεστάθημεν, καὶ τὰς συμβουλὰς ἀπερρίψαμεν, καὶ τὴν διοίκησιν ἀπεβάλομεν!» Οἱ πιστοὶ ἐξεναντίας θέλουσι φωνάξει μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς, «Ἰδοὺ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα μᾶς ἐξηγόρασε καὶ τὸ πνεῦμα ἡμῶν ἐκαθάρισε, τοῦ ὁποίου ὁ νόμος μᾶς ἐκυβέρνα, τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθημεν, καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μας δὲν ἠπάτησε, τὸν ὁποῖον περιμένομεν πολὺν καιρὸν καὶ τώρα βλέπομεν, ὅτι δὲν περιμένομεν εἰς μάτην. Ἐπικατάρατος διαφθορά! ἡ ὁποία ἤθελε νὰ μᾶς στρέψῃ πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὰ παρόντα πράγματα, ὥστε νὰ λέγωμεν, «διατί νὰ περιμένωμεν τὸν Κύριον πλέον;» (Β'. Βα. ς'. 33). Τώρα βλέπομεν, ὅτι εἶναι μακάριοι πάντες οἱ προσμένοντες αὐτόν.» (Ἡσαΐα λ'. 18). Λοιπὸν τώρα, Χριστιανοί, δὲν πρέπει νὰ ἀναπέμπωμεν ἐκ καρδίας τὴν δέησιν ταύτην, «ἂς ἔλθῃ ἡ βασιλεία σου;» «Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν. Ἐλθέ· καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀκούει καὶ ἀναγινώσκει, ἂς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶπῃ, Ἐλθέ.» Αὐτὸς ὁ Κύριος μᾶς λέγει, «Ναὶ, ἔρχομαι ταχέως, ἀμήν! Ναὶ, ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.» (Ἀποκάλ. κδ'. 17, 20).

2. Ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον μᾶς φέρει εἰς τὸν παράδεισον, εἶναι τὸ μέγα ἐκεῖνο ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνασταίνοντος τὰ σώματα ἡμῶν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἑνοῦντος ταῦτα πάλιν μετὰ τῆς ψυχῆς. Θαυμαστὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἀπείρου δυνάμεως καὶ ἀγάπης! Τῳόντι θαυμαστόν, λέγει ὁ ἄπιστος, ἐὰν ἀληθεύῃ. Τί; ὅλα ταῦτα τὰ διεσκορπισμένα ὀστᾶ καὶ ἡ κόνις, θέλουσι γείνει ἄνθρωπος; Ἄφες με νὰ συνηγορήσω ὀλίγον μετ' εὐλαβείας ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς δυνάμεως ἐκείνης διὰ τῆς ὁποίας ἐλπίζω νὰ ἐγερθῶ. Τί ὑποστηρίζει τὸ παμμέγεθες σῶμα τῆς γῆς; Τί περιορίζει τὰ ἄπειρα ὕδατα τῶν Ὠκεανῶν; πόθεν ἡ τακτικὴ καὶ ἀμετάβλητος πλυμμυρὶς καὶ ἄμπωτις τῆς θαλάσσης; Ποσάκις μεγαλείτερος εἶναι ὁ Ἥλιος, τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο σῶμα τοῦ φωτός; Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν δὲν εἶναι ἐπίσης εὔκολος, καθὼς καὶ ἡ ποίησις τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ ὅλων ἐκ τοῦ μηδενός; Μὴ ἀποβλέπετε εἰς τὰ νεκρὰ ὀστᾶ, τὴν κόνιν, καὶ τὴν δυσχέρειαν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπαγγελίαν. Εὐχαρίστως παραδώσατε ταῦτα τὰ πτώματα εἰς τὴν φυλακὴν, ἥτις δὲν θέλει κρατήσει αὐτὰ πολὺν καιρόν. Ἂς πλαγιάσωμεν μὲ εἰρήνην καὶ ἂς ἀναπαυθῶμεν, διότι δὲν θέλει εἶσθαι αἰώνιος ἡ νὺξ, οὐδ' ἀτελεύτητος ὁ ὕπνος. Μὴ φοβῆσαι νὰ ἐκδυθῇς, διότι ἐκδύεσαι διὰ νὰ ἐνδυθῇς λαμπροτέραν ἐνδυμασίαν. (Β'. Κορίνθ. ε· 4). Ἐὰν φοβῆσαι τὴν ἀποβολὴν ἐκ τῆς οἰκίας, ἐνθυμοῦ ὅτι, ἐὰν τὸ ἐπίγειον σκήνωμα τῆς κατοικίας ἡμῶν διαφθαρῇ, ἔχομεν ἐκ τοῦ Θεοῦ οἰκοδομὴν, οἰκίαν ἀχειροποίητον, αἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. (Β'. Κορίνθ. έ. 1.) Ἀποθέσατε εὐχαρίστως τὴν φθορὰν ταύτην, διότι ἀναμφιβόλως θέλετε τὴν ἐπαναλάβει ἄφθαρτον. Ἀποθέσατε ἐλευθέρως τὸ γήϊνον καὶ φυσικὸν τοῦτο σῶμα, διότι θέλετε τὸ ἐπαναλάβει οὐράνιον καὶ πνευματικὸν, ἂν καὶ τὸ ἀποβάλλητε μετὰ μεγίστης ἀτιμίας, ἀλλ' ὅμως θέλετε τὸ ἐπαναλάβει μετὰ δόξης· ἂν καὶ χωρίζησθε ἀπ' αὐτὸ δι' ἀδυναμίαν, θέλει ὅμως τὸ σῶμα τοῦτο ἀναστηθῆ μετὰ μεγίστης δυνάμεως ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, εἰς τὴν ἐσχάτην σάλπιγγα· διότι θέλει σαλπίσει, καὶ οἱ νεκροὶ θέλουσιν ἀναστηθῆ ἄφθαρτοι, καὶ ἡμεῖς θέλομεν μεταμορφωθῆ. (Α'. Κορινθ. ιέ. 42—52.) «Καὶ οἱ ἀποθανόντες ἐν Χριστῷ θέλουσιν ἀναστηθῆ πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες, ὅσοι ἀπομένομεν, θέλομεν ἁρπαχθῆ μετ' αὐτῶν εἰς νεφέλας πρὸς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν ἀέρα.» (Α'. Θεσσαλ· δ'. 16, 17.) Θριάμβευε τώρα, ὦ Χριστιανὲ, εἰς αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις, ἐντὸς ὀλίγου θέλεις θριαμβεύσει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν· αὕτη εἶναι ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Κύριος, ἂς ἀγαλλιασθῶμεν καὶ ἂς εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ. (Ψαλμ. ριὴ. 24.) Ὁ τάφος καθὼς δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν, οὕτω δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ οὔτε ἡμᾶς. Ἀνέστη δι' ἡμᾶς, καὶ διὰ τῆς ἰδίας δυνάμεως θέλει ἀναστήσει καὶ ἡμᾶς. Διότι ἐὰν πιστεύωμεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανεν καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ θέλει φέρει μετ' αὐτοῦ. (Α'. Θεσσαλ. δ'. 14). Ἂς μὴ ἐμβλέπωμεν εἰς τὸν τάφον, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀνάστασιν πέραν αὐτοῦ. Ναὶ, ἂς ὦμεθα στερεοὶ, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες πάντοτε εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, γινώσκοντες, ὅτι ὁ κόπος ἡμῶν δὲν εἶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναι μάταιος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. (Α'. Κορινθ. ιέ. 58.)

3. Μέρος τῶν προοιμίων τούτων τῆς τῶν πιστῶν ἀναπαύσεως εἶναι ἡ πάνδημος καὶ σοβαρὰ κρίσις, καθ' ἣν πρῶτον οὗτοι θέλουσιν ἀθωωθῆ καὶ δικαιωθῆ, καὶ τότε μὲ τὸν Χριστὸν κρίνει τὸν κόσμον. Νέοι καὶ γέροντες διαφόρων καταστάσεων καὶ ἐθνῶν ὅλοι ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου ἕως ἐκείνης τῆς ἡμέρας πρέπει νὰ παρουσιασθῶσιν ἐκεῖ, καὶ νὰ ἀκούσωσι τὴν ἀπόφασίν των! Ὢ φρικτὴ, ὦ χαροποιὰ ἡμέρα! Φρικτὴ μὲν δι' ἐκείνους, οἵτινες ἐλησμόνησαν τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου των. Χαροποιὰ δὲ εἰς τοὺς πιστοὺς, οἵτινες περιμένουσι καὶ ἐλπίζουσι τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τότε ὁ κόσμος θέλει ἰδεῖ καὶ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν αὐστηρότητα τοῦ Θεοῦ· ταύτην μὲν εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπωλείας, ἐκείνην δὲ εἰς τοὺς ἐκλεκτούς του. (Ρωμ. ιά. 21.) Ἕκαστος μέλλει νὰ δώσῃ τὸν λογαριασμόν του διὰ τὴν οἰκονομίαν του. (Λουκ. ις'. 2.) Διὰ πᾶν τάλαντον χρόνου, ὑγείας, νοητικότητος, ἐλέους, θλίψεων, μέσων, νουθεσιῶν, πρέπει νὰ δοθῇ λογαριασμός. Αἱ ἁμαρτίαι τῆς νεότητος, ἁμαρτίαι λησμονηθεῖσαι, ἁμαρτίαι κρύφιαι, θέλουσι φανερωθῆ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων· θέλουσιν ἰδεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον κατεφρόνησαν, καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ ἠθέτησαν, τοὺς ὑπηρέτας κακῶς μετεχειρίσθησαν, καὶ τοὺς δούλους ἐμίσησαν, αὐτὸν θέλουσιν ἰδεῖ τότε καθήμενον διὰ νὰ τοὺς κρίνῃ· αὐταί των αἱ συνειδήσεις θέλουσι βοᾷ ἐναντίον των, ἀνακαλοῦσαι εἰς τὴν μνήμην ὅλας τὰς κακὰς πράξεις των. Ποῦ θέλει τότε ἀπεβλέπει ὁ ἄθλιος ἁμαρτωλός; Ποῖος δύναται νὰ ἐννοήσῃ τοὺς φρικτοὺς συλλογισμοὺς τῆς καρδίας του! Ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν βοηθήσῃ· οἱ πάλαι ποτὲ σύντροφοί του δὲν δύνανται· οἱ ἅγιοι μήτε θέλουσι μήτε δύνανται. Μόνον ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς δύναται νὰ τὸ κάμῃ, ἀλλ' ἰδοὺ ἡ δυστυχία, αὐτὸς δὲν θέλει· ἦτό ποτε καιρὸς, ἁμαρτωλοὶ, ὅτε ὁ μὲν Χριστὸς ἤθελεν, ἀλλὰ σεῖς δὲν ἠθέλετε· τώρα δὲ σεῖς μὲν θέλετε, ἀλλ' αὐτὸς δὲν θέλει· ὅλα εἰς μάτην, καὶ τὸ νὰ κράζητε πρὸς τὰ ὄρη καὶ τοὺς βράχους, Πέσατε ἐπάνω ἡμῶν, καὶ κρύψατέ μας ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐκείνου, ὅστις κάθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου· (Ἀποκάλ. δ'. 16.) διότι σεῖς ἔχετε ἐχθρὸν τὸν Κύριον τῶν ὀρέων καὶ τῶν βράχων, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν φωνὴν αὐτὰ θέλουσιν ὑπακούσει, καὶ ὄχι εἰς τὴν ἰδικήν σας. (Ἀποκάλ. ς'. 16.) Διαμαρτύρομαι λοιπὸν ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις μέλλει νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκροὺς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, σκέφθητε σπουδαίως ταῦτα τὰ πράγματα. (Β'. Τιμοθ. δ'. 1.)

Ἀλλὰ διατί τρέμεις, ὦ ταπεινὴ καὶ κεχαριτωμένη ψυχή; Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἀφῆκε τὸν Νῶε νὰ ἀπολεσθῇ εἰς ἕνα παγκόσμιον κατακλυσμὸν, οὔτε παρέβλεψε τὸν Λὼτ εἰς τὰ Σόδομα· ὅστις μάλιστα δὲν ἠθέλησε νὰ πράξῃ οὐδὲν πρὶν αὐτὸς πρῶτον ἐξέλθῃ, θέλει τάχα λησμονήσει σὲ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν; «Ἐξεύρει ὁ Κύριος νὰ ἐλευθερώνῃ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς ἀπὸ τὸν πειρασμὸν, τοὺς δὲ ἀδίκους νὰ φυλάττῃ εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως διὰ νὰ κολάζωνται.» (Β' Πέτρ. 2, 9.) Ἐξεύρει αὐτὸς νὰ καταστήσῃ τὴν ἰδίαν ἡμέραν φρικωδεστάτην μὲν εἰς τοὺς ἐχθρούς του, χαριεστάτην δὲ εἰς τὸν λαόν του. Δὲν εἶναι κἀμμία κατάκρισις εἰς τοὺς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοὺς μὴ περιπατοῦντας κατὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τίς μέλλει νὰ καταγγείλῃ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ; Ὁ νόμος; Ἀλλ' ὁ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τοὺς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Ἡ συνείδησις; Ἀλλ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα συμμαρτυρεῖ μὲ τὸ πνεῦμα αὐτῶν, ὅτι εἶναι τέκνα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δικαιῶν, τίς θέλει εἶσθαι ὁ κατακρίνων; (Ρωμ. η'. 1, 2, 16, 34, 44.) Ἐὰν ὁ κριτὴς ἡμῶν δὲν μᾶς κατακρίνῃ, ποῖος θέλει τὸ κάμει; Ἐκεῖνος, ὅστις εἶπεν εἰς τὴν μοιχαλίδα, «Κανεὶς δὲν σὲ κατέκρινεν οὐδ' ἐγὼ σὲ κατακρίνω,» θέλει εἰπεῖ καὶ πρὸς ἡμᾶς, πιστότερα παρὰ τὸν Πέτρον, «Ἂν καὶ ὅλοι σὲ ἀρνῶνται, ἢ σὲ κατακρίνωσιν, ἐγὼ δὲν θέλω τὸ κάμει. (Ματθ. κς'. 33, 35. Ἰωάν. η'. 10, 11.) «Ἐπειδὴ μὲ ὡμολόγησας ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, θέλω καὶ ἐγὼ σὲ ὁμολογήσει ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.» (Ματθ. ι'. 32.)

Ὁποία ἀνέκφραστος χαρά! Ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν Κύριος, ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ ἀγαπᾶται ὑπ' αὐτῶν νὰ ἦναι ὁ κριτής! Δύναταί ποτε κανεὶς ἄνθρωπος νὰ φοβηθῇ νὰ κριθῇ ἀπὸ τὸν προσφιλέστατόν του φίλον; ἢ ἡ γυνὴ ἀπὸ τὸν σύζυγον αὐτῆς; Ὦ χριστιανέ, ὁ Χριστὸς ἦλθεν, ἔπαθεν, ἔκλαυσεν, ἔχυσε τὸ αἷμά του, καὶ ἀπέθανε διὰ σὲ, καὶ θέλει τώρα σὲ κατακρίνει; Αὐτὸς ἐκρίθη, κατεδικάσθη καὶ ἐθανατώθη ἀντὶ σοῦ, καὶ τώρα ὁ ἴδιος θέλει σὲ καταδικάσει; Αὐτὸς ἐξετέλεσεν ἤδη τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ ἔργου, ἐξαγοράζων, ἀναγεννῶν, ἁγιάζων, καὶ διατηρῶν σὲ, καὶ τώρα θέλει ἀνατρέψει ὅλα ταῦτα; Ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ἦναι λοιπὸν ἡ φρίκη ἐκείνης τῆς ἡμέρας, βεβαίως ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν δύναταί ποτε οὐδὲν κακὸν νὰ σκοπεύσῃ καθ' ἡμῶν. Ἂς κάμῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοὺς διαβόλους νὰ τρέμωσι, καὶ τοὺς κακούς· ἡμᾶς ὅμως θέλει κάμει νὰ σκιρτήσωμεν ἀπὸ χαράν. Τὸ ἔλεος καὶ ἡ μακαριότης ἡμῶν πρέπει νὰ προξενῶσιν ἐφ' ἡμᾶς μεγάλην ἐντύπωσιν, ὅταν μάλιστα βλέπωμεν τὸ περισσότερον μέρος τοῦ κόσμου φρίττον καὶ τρέμον, ἐνῷ ἡμεῖς θριαμβεύομεν μὲ χαράν· ὅταν ἀκούωμεν αὐτοὺς καταδεδικασμένους εἰς αἰωνίους φλόγας, ἐνῷ ἡμεῖς κηρυττόμεθα κληρονόμοι τῆς βασιλείας· ὅταν βλέπωμεν τοὺς γείτονας ἡμῶν, οἵτινες ἔζων εἰς τὰς αὐτὰς πόλεις, συνηθροίζοντο εἰς τὰς αὐτὰς συνελεύσεις, κατῴκουν τὰς αὐτὰς οἰκίας, καὶ ἐδοξάζοντο ὑπὸ τοῦ κόσμου πολὺ περισσότερον ἡμῶν, τώρα κεχωρισμένους αἰωνίως ἀπὸ τοῦ ἐξεταστοῦ τῶν καρδιῶν. Τοῦτο ἐκφράζει μετὰ πάθους ὁ Ἀπόστολος ὡς πρὸς τὴν ἐξαίρετον μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὸν τρόμον τῆς ἡμέρας ταύτης, «Ἐπειδὴ εἶναι δίκαιον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀνταποδώσῃ θλῖψιν εἰς τοὺς ὅσοι σᾶς θλίβουσιν· εἰς σᾶς δὲ τοὺς θλιβομένους, ἄνεσιν μεθ' ἡμῶν, ὅταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀποκαλυφθῇ ἀπ' οὐρανοῦ, μετὰ τῶν ἀγγέλων τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, μὲ πῦρ φλογὸς διὰ νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας Θεὸν, καὶ εἰς τοὺς μὴ ὑπακούοντας εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἵτινες θέλουσι τιμωρηθῇ μὲ ὄλεθρον αἰώνιον ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ νὰ ἐνδοξασθῇ ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ καὶ νὰ θαυμασθῇ ἐν πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ » (Β' Θεσσαλ. α'. 6—10.)

Πρὸς δὲ τούτοις ἡμεῖς ὄχι μόνον θέλομεν εἶσθαι μακρὰν τοῦ φόβου ἐκείνης τῆς κρίσεως, ἀλλὰ θέλομεν εἶσθαι καὶ κριταί. Ὁ Χριστὸς θέλει καταστήσει, τρόπον τινὰ, τὸν λαόν του συνέδρους μετ' αὐτοῦ, καὶ θέλουσι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καθήσει καὶ εὐφημεῖ τὴν δικαίαν του κρίσιν. «Δὲν ἐξεύρετε, ὅτι οἱ ἅγιοι θέλουσι κρίνει τὸν κόσμον;» Καὶ ἔτι πλέον δὲν ἐξεύρετε, ὅτι θέλουσι κρίνει ἀγγέλους; (Α' Κορινθ. ς'. 2, 3.) Ἐὰν αὐτὸς ὁ Χριστὸς δὲν ἔλεγε τοῦτο, τὸ πρᾶγμα ἤθελε φανῇ ἀπίστευτον, καὶ ἡ ῥῆσις ἀλαζονική. Καὶ ὁ Ἐνὼχ, ὁ ἕβδομος ἀπὸ Ἀδὰμ προεφήτευσε διὰ τοῦτο, λέγων, «Ἰδοὺ ἦλθεν ὁ Κύριος μὲ μυριάδας ἁγίων αὐτοῦ, διὰ νὰ κάμῃ κρίσιν κατὰ πάντων, καὶ νὰ ἐξελέγξῃ πάντας τοὺς ἀσεβεῖς ἐξ αὐτῶν διὰ πάντα τὰ ἔργα τῆς ἀσεβείας αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἔπραξαν, καὶ διὰ πάντα τὰ σκληρὰ, τὰ ὁποῖα ἐλάλησαν κατ' αὐτοῦ ἁμαρτωλοὶ ἀσεβεῖς.» (Ἰούδ. 14, 15.) Οὕτως οἱ ἅγιοι θέλουσι λάβει τιμὴν, καὶ οἱ εὐθεῖς θέλουσι κατακυριεύσει αὐτοὺς τὸ πρωΐ. (Ψαλ. μθ'. 14.) Εἴθε νὰ ἦτο ὁ ἀμελὴς κόσμος φρόνιμος, νὰ ἐνόει τοῦτο, νὰ ἐσυλλογίζετο τὸ τέλος αὐτοῦ. (Δευτερ. λβ. 29.) Εἴθε νὰ εἶχον τώρα τὰ αὐτὰ φρονήματα, ὁποῖα θέλουσιν ἔχει τότε, ὅταν βλέπωσι τοὺς οὐρανοὺς νὰ παρέρχωνται μὲ κρότον, τὰ στοιχεῖα πυρακτούμενα νὰ διαλύωνται, τὴν γῆν καὶ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς αὐτὴν, νὰ κατακαίωνται· ὅταν ὁλόκληροι θέλουσιν εἶσθαι μέσα εἰς τὸ πῦρ, καὶ ὅταν ὅλη ἡ γηΐνη δόξα διαφθαρῇ. Διότι οἱ παρόντες οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον εἶναι ἀποτεταμιευμένοι διὰ τὸ πῦρ, καὶ φυλαττόμενοι εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως καὶ τῆς ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων. «Ἐπειδὴ λοιπὸν πάντα ταῦτα διαλύονται, ὁποῖοι πρέπει νὰ ἦσθε σεῖς εἰς πολίτευμα ἅγιον καὶ εἰς ἔργα εὐσεβῆ, προσμένοντες καὶ σπεύδοντες εἰς τὴν παρουσίαν τῆς ἡμέρας τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ οὐρανοὶ πυρούμενοι θέλουσι διαλυθῇ, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ στοιχεῖα πυρακτούμενα θέλωσι χωνευθῆ;» (Β' Πέτρ. γ'. 7—12.)

4. Ἡ τελευταία προπαρασκευὴ διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν πιστῶν εἶναι ἡ ἔνδοξος αὐτῶν στέψις καὶ ἀναδοχὴ τῆς βασιλείας Διότι καθὼς ὁ Χριστὸς, ἡ κεφαλὴ αὐτῶν, ἐχρίσθη καὶ βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς, τοιουτοτρόπως ὑπ' αὐτὸν ὁ λαός του ἐγένετο ἐν τῷ Θεῷ καὶ βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς, διὰ νὰ βασιλεύωσι καὶ νὰ ἀναπέμπωσιν ὕμνους διὰ παντός. (Ἀποκάλ. ε'. 10.) Ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης, ὅστις ἐφυλάττετο δι' αὐτοὺς, θέλει τοῖς ἀποδοθῆ ὑπὸ τοῦ Κυρίου, τοῦ δικαίου κριτοῦ, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. (Β' Τίμ. δ'. 8.) Αὐτοὶ ἦσαν πιστοὶ ἕως θανάτου, καὶ διὰ τοῦτο θέλει τοῖς δώσει τὸν στέφανον τῆς ζωῆς. (Ἀποκάλ. β'. 10.) Ἀναλόγως δὲ τῆς καλῆς ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ χρήσεως τῶν ταλάντων αὐτῶν θέλει τοιουτοτρόπως ἐκτανθῆ καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια αὐτῶν. (Ματθ. κε'. 21, 23.) Ὁ Χριστὸς θέλει δώσει εἰς αὐτοὺς νὰ καθήσωσιν ὁμοῦ μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ, (Ἀποκάλ. γ'. 21) καὶ θέλει δώσει εἰς αὐτοὺς ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, καθὼς καὶ αὐτὸς ἔλαβε παρὰ τοῦ Πατρός τη. καὶ θέλει δώσει εἰς αὐτοὺς τὸν ἀστέρα τὸν πρωϊνόν. (Ἀποκάλ. β'. 26—28.) Αὐτὸς ὁ Κύριος θέλει δώσει εἰς αὐτοὺς κυριότητα, λέγων, «Εὖγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! εἰς τὰ ὀλίγα ἐστάθης πιστὸς, ἐπὶ πολλῶν θέλω σὲ καταστήσει, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.» (Ματθ. κε'. 23.)

Καὶ μὲ τὴν σεμνὴν ταύτην καὶ μακαρίαν ἐκφώνησιν θέλει ἐνθρονίσει αὐτούς. «Ἔλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην εἰς σᾶς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου βασιλείαν.» (Ματθ. κε'. 34.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πᾶσα λέξις εἶναι πλήρης ζωῆς καὶ χαρᾶς. «Ἔλθετε!» τοῦτο εἶναι τὸ προεκτεινόμενον χρυσοῦν σκῆπτρον διὰ νὰ μᾶς ἐνθαρρύνῃ νὰ πλησιάσωμεν εἰς ταύτην τὴν δόξαν. Ἔλθετε τώρα ὅσον θέλετε πλησίον, μὴ φοβηθῆτε τὴν κρίσιν τῆς Βαιθσεμὲς, (Α΄ Σαμ. ς΄. 20) ἐπειδὴ ἡ ἔχθρα κατηργήθη. (Ἐφ. β΄. 15.) Τὸ «ἔλθετε» τοῦτο δὲν εἶναι ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνειθίζομεν νὰ ἀκούωμεν «ἔλθετε σηκώσατε τὸν σταυρόν σας καὶ ἀκολουθεῖτέ με.» (Ματθ. ις΄. 24.) Ἂν καὶ ἐκεῖνο ἦτο γλυκὺ, τοῦτο ὅμως θὰ ἦναι γλυκύτερον. «Σεῖς οἱ εὐλογημένοι!» εὐλογημένοι τῷόντι, ὅταν ἐκεῖνο τὸ στόμα μᾶς ὀνομάσῃ οὕτως! Διότι ἂν καὶ ὁ κόσμος μᾶς ἐνόμιζε κατηραμένους, καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ πιστεύσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὡς τοιούτους, ὅμως βέβαια ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους εὐλογεῖ, εἶναι εὐλογημένοι· καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους καταρᾶται, εἶναι κατηραμένοι· καὶ ἡ εὐλογία του δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ. (Ἀριθ. κδ΄. 6. κγ΄. 20.) «Τοῦ Πατρός!» Εὐλογημένοι εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Πατρὸς, καθὼς καὶ εἰς τὴν τοῦ Υἱοῦ, ἐπειδὴ εἶναι ἕν. (Ἰωάν. ί. 30.) Ὁ Πατὴρ ἐβεβαίωσε τὴν ἀγάπην του, ἐκλέγων αὐτοὺς, δίδων αὐτοὺς εἰς τὸν Χριστὸν, στέλλων τὸν Χριστὸν, καὶ δεχόμενος τὴν ἀπολύτρωσίν του, καθὼς ὁ Υἱὸς ἐβεβαίωσε τὴν ἰδικήν του. «Κληρονομήσατε!» ὄχι πλέον δοῦλοι, οὔτε τέκνα ἀνήλικα, τὰ ὁποῖα δὲν διαφέρουσιν ὡς πρὸς τὴν κυριότητα ἀπὸ τοὺς δούλους, εἰμὴ κατὰ τὸ ὄνομα· (Γαλάτ. δ΄. 1—7) ἀλλὰ τώρα εἴμεθα κληρονόμοι τῆς βασιλείας καὶ συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ. (Ἰάκωβ. β΄. 5. Ρωμ. η΄. 17.) «Τὴν βασιλείαν!» οὐδὲν ἧττον τῆς βασιλείας! Τῷόντι ὁ τίτλος βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων εἶναι ἴδιος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Κυρίου ἡμῶν· ἀλλὰ βασιλεῖς καὶ νὰ βασιλεύωμεν ὁμοῦ μετ' αὐτοῦ, οὗτος εἶναι ὁ ἰδικός μας. ('Αποκάλ. ιθ'. 16. κ'. 6.) 'Η ἀπόλαυσις τῆς βασιλείας εἶναι ὡς τὸ φῶς τοῦ 'Ηλίου· καθεὶς ἔχει τὸ ὅλον, καὶ οἱ λοιποὶ δὲν ἔχουσιν ὀλιγώτερον. «'Ητοιμασμένην διὰ σᾶς!» 'Ο Θεὸς εἶναι τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς μακαριότητος ἡμῶν, ἡ αἰώνιος ἀγάπη ἔθεσε τὸ θεμέλιον, ἡτοίμασε τὴν βασιλείαν δι' ἡμᾶς, καὶ ἐπομένως τότε ἡτοίμασεν ἡμᾶς διὰ τὴν βασιλείαν. 'Η συμβουλὴ καὶ διαταγή του εἶναι ἡ πρώτη προπαρασκευὴ πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας ὁ Χριστὸς ἔκαμε καὶ ἄλλας εἰσέτι προπαρασκευάς. «Διὰ σᾶς!» Οὐχὶ δι' ὅλους ἐν γένει, ἀλλὰ διὰ σᾶς προσωπικῶς. «'Απὸ τῆς καταβολῆς κόσμου!» Οὐχὶ μόνον ἀφοῦ ὑπεσχέθη εἰς τὸν πεσόντα 'Αδάμ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα.

Οὕτως εἴδομεν τὸν Χριστιανὸν ἀποβιβασθέντα ἀσφαλῶς εἰς τὸν παράδεισον καὶ φθάσαντα ἐνδόξως εἰς τὴν ἀνάπαυσίν του. Λοιπὸν εἰς τὸ ἀκόλουθον κεφάλαιον ἂς ῥίψωμεν ἓν βλέμμα εἰς τὰς μονὰς ἐκείνας· ἂς θεωρήσωμεν τὰ πλεονεκτήματα αὐτῶν, καὶ ἂς ἴδωμεν ἐὰν ὑπάρχῃ ἄλλοῦ που δόξα ὁμοία μὲ αὐτήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀναπαύσεως τῶν πιστῶν.

Ἂς προσέλθωμεν ὀλίγον τι πλησιέστερον, καὶ ἂς ἴδωμεν ποῖα ἄλλα πλεονεκτήματα περιέχει ἡ ἀνάπαυσις αὕτη. 'Ο Κύριος νὰ μᾶς βάλλῃ εἰς τὰς σχισμὰς τῆς πέτρας, καὶ νὰ μᾶς σκεπάσῃ μὲ τὰς χεῖρας τῆς χάριτός

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

του, ἐνῷ πλησιάζομεν εἰς τὴν θέαν αὐτήν! Ἡ ἀνάπαυσις αὕτη εἶναι ἀξιόλογος, διότι ἠγοράσθη ἵνα ἦναι κτῆμα καὶ δῶρον ἰδιαίτερον εἰς τοὺς πιστοὺς, καὶ συγκοινωνία μετὰ τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀγγέλων, καὶ διότι ἀρύεται τὴν χαράν της ἀμέσως παρὰ τοῦ Θεοῦ, προσέτι δὲ διότι εἶναι ἔγκαιρος, ἁρμοδία, τελεία, καὶ αἰώνιος ἀνάπαυσις.

1. Ἡ ἐξαίρετος δὲ ἀξία τῆς ἀναπαύσεως τῶν πιστῶν εἶναι, τὸ νὰ ὀνομάζηται ἀπολύτρωσις τῆς περιποιήσεως· (Ἐφεσ. ά. 14.) δηλαδὴ, καρπὸς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, μᾶλλον δὲ ὁ πρώτιστος καρπὸς, τὸ τέλος καὶ ἡ ἀκρότης ὅλων τῶν καρπῶν καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ αἵματος τούτου. «Δὲν δύναταί τις ποτὲ πλέον ν' ἀποδείξῃ μεγαλειτέραν ἀγάπην, ἀφοῦ θύσῃ τὴν ἰδίαν ζωὴν ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ.» Τὸ νὰ ἔχωμεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν λυτρωτὴν ἡμῶν τοῦτον, καὶ εἰς τὰς ψυχάς μας τὸ ζωηρότατον τοῦτο αἴσθημα, καὶ τὴν πρόσφατον ἀνάμνησιν τῆς φανερωθείσης πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης του, διὰ τοῦ θανάτου καὶ αἵματός του, τοῦτο αἰωνίου χαρᾶς θέλει πληρώσει τὰς ψυχὰς ἡμῶν· πρὸς τούτοις δὲ ἡ σκέψις, ὅτι εἰς τὰ ῥεύματα τοῦ αἵματος τούτου κολυμβῶντες διὰ τῆς βίας τοῦ κόσμου, τῶν παγίδων τοῦ Σατανᾶ, τῶν ἀποπλανήσεων τῆς σαρκὸς, τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῆς ὀργῆς τοῦ παρωργισμένου Θεοῦ, τῶν ἐλέγχων ἐνόχου συνειδήσεως, καὶ τῶν ὀχληρῶν δισταγμῶν καὶ φόβων τῆς ἀπίστου καρδίας, ἐφθάσαμεν, τέλος πάντων, ἀσφαλεῖς εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ. Τώρα κράζει εἰς ἡμᾶς, λέγων, Ὦ! πάντες ὑμεῖς οἱ διαβαίνοντες τὴν ὁδὸν· ἐπιβλέψατε καὶ ἴδετε ἂν ἦναι πόνος κατὰ τὸν πόνον μου;» (Θρῆνοι Ἱερεμίου ά. 12.) Καὶ τώρα μὲν μό-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λις δίδομεν ἀκρόασιν εἰς τὴν θρηνητικὴν φωνὴν, καὶ μόλις στρέφομεν νὰ ἴδωμεν τὰς πληγάς· ἀλλὰ τότε αἱ τέλειαι ἡμῶν ψυχαὶ θέλουσιν αἰσθάνεσθαι καὶ φλογίζεσθαι ἀπὸ ἀγάπην ἀντὶ ἀγάπης. Μὲ ποῖον θαυμασμὸν οἱ ἀπολυτρωμένοι ἅγιοι θέλουσι βλέπει τὸν μακάριον Λυτρωτήν των, τὸν Ἀγοραστήν, καὶ τὸ τίμημα ὁμοῦ μὲ τὸ πρᾶγμα! Οὔτε ἡ θέα τῶν ἐκ τῆς ἀγάπης του πληγῶν θέλει ἀνανεώσει τὰς πληγὰς τῆς λύπης ἡμῶν. Αὐτὸς, τοῦ ὁποίου αἱ πρῶται λέξεις μετὰ τὴν ἀνάστασίν του ἀπευθύνθησαν πρός τινα μεγάλην ἁμαρτωλὴν, «Γύναι, διατί κλαίεις;» (Ἰωάν. Κ. 15.) γνωρίζει πῶς νὰ ἐγείρῃ ἀγάπην καὶ χαρὰν, ἄνευ τινὸς νέφους λύπης, ἢ χειμάρρου δακρύων. Ἐὰν πρᾶγμά τι, τὸ ὁποῖον ἀπολαύομεν, ἠγοράζετο μὲ τὴν ζωὴν τοῦ φιλτάτου ἡμῶν φίλου, πόσον ἠθέλομεν τὸ ἐκτιμᾷ! Ἐάν τις φίλος ἀποθνήσκων δώσῃ εἰς ἡμᾶς ἓν μόνον ἐνθύμημα τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, μ' ὁποίαν προσοχὴν τὸ διατηροῦμεν! καὶ ἅμα ἐμβλέψωμεν εἰς αὐτὸ, πῶς ἀμέσως τὸν ἐνθυμούμεθα, ὡς ἂν ἦτο ἐπ' αὐτοῦ γεγραμμένον τὸ ὄνομά του! Ὁ θάνατος λοιπὸν καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν δὲν θέλει γλυκαίνει αἰωνίως τὴν δι' αὐτῶν ἀποκτηθεῖσαν ἡμῶν δόξαν; Καθὼς καταγράφομεν τῶν κτημάτων ἡμῶν τὴν τιμὴν, οὕτω θέλομεν καταγράψει καὶ τῆς δικαιώσεως ἡμῶν καὶ δόξης ὡς τιμὴν «τὸ πολύτιμον αἷμα τοῦ Χριστοῦ.» Τὰ πάθη ὑπέμεινεν αὐτὸς διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν δικαιοσύνην, ἥτις ἀπῄτει αἷμα, καὶ διὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ποινὴν, τὴν ὁποίαν ὤφειλεν νὰ ὑποφέρωσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ, καὶ οὕτω νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἐστερήθησαν, καὶ τὴν μακαριότητα, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέπεσαν. Τὸ ἔργον τῆς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπολυτρώσεως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοσοῦτον εὐηρέστησε τὸν Πατέρα, ὥστε τὸν ἔδωκε δύναμιν νὰ ὑψώσῃ τοὺς ἐκλεκτούς του, καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν δόξαν, ἥτις ἐδόθη εἰς αὐτόν· καὶ ὅλον τοῦτο, «κατὰ τὴν εὐδοκίαν καὶ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματος αὐτοῦ» (Ἐφεσ. ά. 9, 11.)

2. Ἡ ἀνάπαυσις εἶναι δῶρον, καὶ τοῦτο εἶναι ἕτερός τις μαργαρίτης εἰς τὸ διάδημα τῶν πιστῶν. «Ἠγορασμένη καὶ δῶρον» ἀμφότερα εἶναι αἱ χρυσαὶ ἀλύσεις, αἱ ὁποῖαι καταστέλλουσι τὰ κιόνακρα τῶν στύλων εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ. (Α'. Βασιλ. ζ'. 16.) Εἰς μὲν τὸν Χριστὸν ἡ τιμὴ ἦτο μεγάλη, εἰς ἡμᾶς ὅμως εἶναι δῶρον. Εἰς ἐκεῖνον μὲν διὰ νὰ τὴν ἀγοράσῃ ἀργύριον καὶ χρυσίον δὲν ἤξιζον, προσευχαὶ καὶ δάκρυα δὲν ἐξήρκουν, ἀλλὰ μόνον ὁ θάνατός του ἠδύνατο τοῦτο νὰ κατορθώσῃ· ἡ δὲ ἀγορὰ εἶναι ἁπλῶς ἀπόλαυσις, διότι τὴν ἀπεκτήσαμεν δωρεὰν ἄνευ ἀργυρίου καὶ ἄνευ τιμῆς. (Ἡσαΐ. νέ. 1.) Τὸ νὰ δεχθῇ τις εὐγνωμόνως ἐξόφλησιν δωρεὰν γενομένην δὲν εἶναι πληρωμὴ τοῦ χρέους. Τὰ πάντα εἶναι δῶρον. Ἐὰν ὁ Πατὴρ δίδῃ δωρεὰν τὸν Υἱόν, καὶ ὁ Υἱὸς δωρεὰν πληρόνῃ τὸ χρέος, καὶ ἐὰν ὁ Θεὸς δεχθῇ δωρεὰν τὸν τρόπον τοῦτον τῆς πληρωμῆς, ἐνῷ αὐτὸς ἠδύνατο νὰ τὴν ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν ὀφειλέτην, καὶ ἐὰν ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς δωρεὰν μᾶς προσφέρωσι τὴν ἠγορασμένην ζωὴν διὰ νὰ τὴν δεχθῶμεν ἐκ καρδίας, καὶ ἐὰν οὗτοι δωρεὰν στέλλωσι τὸ Πνεῦμα διὰ νὰ μᾶς ἐνισχύσῃ εἰς τὸ νὰ τὴν δεχθῶμεν, τί ἄλλο τότε πλέον εἶναι τοῦτο εἰμὴ δῶρον; Ὁποῖος αἰώνιος θαυμασμὸς δὲν πρέπει νὰ διεγείρηται εἰς τὴν καρδίαν τῶν πιστῶν, ὅταν σκέπτωνται περὶ τῆς δωρεᾶς ταύτης! «Τί εἶδεν ὁ Κύριος εἰς ἐμὲ, ὥστε νὰ μὲ κρίνῃ ἄξιον τοιαύτης κατα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στάσέως;» Ἐγὼ, ὁ μηδὲν ἄλλο ὢν, εἰμὴ πτωχὸς, ἀσθενὴς, καταπεφρονημένος, ἄθλιος, νὰ ἐνδυθῶ τὴν λάμψιν τῆς δόξης ταύτης! Ἐγὼ ὁ ἕρπων σκώληξ νὰ προβιβασθῶ εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἀξίαν! Ἐγὼ ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐστέναζον, ἐθρήνουν, καὶ τέλος ἀπέθνησκον, τώρα νὰ ἔχω τὴν καρδίαν μου πλήρη χαρᾶς! νὰ ληφθῶ ἀπὸ τὸ μνῆμα, ὅπου ἤμην σεσηπὼς, ἀπὸ δὲ τὴν κόνιν καὶ τὸ σκότος, ὅπου ἐφαινόμην λησμονημένος, νὰ καθήσω ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ! Ἐγὼ νὰ ληφθῶ, ὡς καὶ ὁ Μαρδοχαῖος, ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, καὶ νὰ τεθῶ πλησίον τοῦ βασιλέως! Νὰ ἐξέλθω, ὡς ὁ Δανιὴλ τοῦ σπηλαίου, διὰ νὰ γείνω ἐξουσιαστὴς ἡγεμόνων καὶ ἐπαρχιῶν! Τίς δύναται νὰ μετρήσῃ τὴν ἀμέτρητον ταύτην ἀγάπην; Ἐὰν ἡ ἡμετέρα ἀξία ἦτο τὸ μέσον τῆς εἰσόδου ἡμῶν, ἡμεῖς ἔπρεπε νὰ καθήσωμεν καὶ νὰ κλαίωμεν, καθὼς ὁ ἅγιος Ἰωάννης, «Διότι κανεὶς δὲν ἤθελεν εὑρεθῇ ἄξιος.» Ἀλλ' ὁ Λέων τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα εἶναι ἄξιος· αὐτὸς ἐνίκησε· (Ἀποκάλ. ε. 4, 5.) καὶ διὰ τούτου τοῦ δικαιώματος πρέπει νὰ καθέξωμεν τὴν κληρονομίαν. Ἐκεῖ θέλομεν προσφέρει τὴν προσφορὰν, τὴν ὁποίαν ὁ Δαβὶδ ἀπέῤῥιψε, δηλαδὴ τὰς εὐχαριστίας δι' ἀγαθὸν, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐδαπανήσαμεν τίποτε. (Β'. Σαμουὴλ κδ'. 24.) Ἡ διαταγὴ ἡμῶν ἐνταῦθα εἶναι· «δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.» (Ματθ. ἰ. 8.) Δωρεὰν τὴν δίδει ὁ Χριστὸς, ἂν καὶ αὐτὸς ἀκριβὰ τὴν ἠγόρασεν.

3. Ἐὰν ἐδίδετο μόνον δωρεὰν, καὶ χωρίς τινος ἀξίας, πάλιν ἤθελεν εἶσθαι θαυμαστὸν, πόσῳ μᾶλλον ὅταν δίδηται ἐνῷ εἴμεθα ἀνάξιοι καὶ προσπαθοῦμεν πολὺν καιρὸν ν' ἀπολεσθῶμεν; Πόσον πρέπει νὰ ἐκπληττώμεθα, ὅταν συλλογιζώμεθα περὶ τῆς μεγάλης διαφορᾶς τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀξίας ἡμῶν, καὶ περὶ τοῦ τί ἀντ' αὐτῆς λαμβάνομεν· περὶ τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἠθέλομεν εἶσθαι, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν τώρα εἴμεθα! Ὅταν βλέπωμεν κάτω εἰς τὴν κόλασιν, καὶ θεωρῶμεν τὴν μεγάλην διαφορὰν μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἐκείνων· ὅταν βλέπωμεν ἐκείνην τὴν κληρονομίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθημεν, τοσοῦτον διάφορον ἐκείνης τὴν ὁποίαν τώρα ἀπολαύομεν διὰ τῆς υἱοθεσίας· Ὁποίαν ἄκραν ἀγάπην πρέπει νὰ προξενῇ εἰς ἡμᾶς ἡ σκέψις αὕτη! Ἐκεῖ ἦτο ὁ τόπος, ὅπου ἤθελε μὲ φέρει ἡ ἁμαρτία, ἀλλ' ἐδῶ εἶναι ὁ τόπος ὅπου μὲ ἔφερεν ὁ Χριστός. Ἐκεῖ θάνατος ἤθελεν εἶσθαι ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας μου, ἐδῶ δὲ αὕτη ἡ αἰώνιος ζωὴ εἶναι τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μου. (Ῥωμ. ς'. 23.) Ποῖος μὲ ἔκαμε νὰ διαφέρω; (Α'. Κορινθ. δ'. 7) Δὲν ἤθελον εἶσθαι τάχα ἐντὸς ἐκείνων τῶν φλογῶν, ἐὰν περιεπάτουν κατὰ τὰς ὁδούς μου, καὶ ἐφερόμην κατὰ τὴν θέλησίν μου; Δὲν ἤθελον τάχα μείνει εἰς τὰ Σόδομα ἐωσοῦ αἱ φλόγες μὲ ἁρπάσωσιν, ἐὰν ὁ Κύριος δὲν ἤθελεν εὐαρεστηθῇ νὰ μὲ ἐκβάλῃ; (Γεν. ιθ', 16.) Ἀναμφιβόλως οὗτος θέλει εἶσθαι ὁ αἰώνιος ἡμῶν θαυμασμός, ὅτι στέφανος τόσον πολυτελὴς θὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοιούτου ἀχρείου ἁμαρτωλοῦ! ὅτι τόσον μέγας προβιβασμός, καὶ τοιαύτη πολυχρόνιος ἀκαρπία καὶ κακότης θέλει εἶσθαι ἡ κατάστασις τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου, καὶ ὅτι τοιαῦται ἀχρεῖαι ἀποστασίαι θέλουσι τελειώσει εἰς τοιαύτας πολυτίμους χαράς! Ἀλλ' ὄχι! οὐδεμία χάρις εἰς ἡμᾶς, οὐδ' εἰς κἀνὲν τῶν χρεῶν καὶ τῶν κόπων ἡμῶν, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον εἰς τὴν ἀμέλειαν καὶ τὴν ὀκνηρίαν ἡμῶν! Γνωρίζομεν εἰς ποῖον ἀνήκει ὁ ἔπαινος καὶ εἰς ποῖον πρέπει νὰ ἀποδίδηται αἰωνίως. Μά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λιστα διὰ τοῦτον τὸ σκοπὸν ἡ ἄπειρος σοφία ἔχυσεν ὅλον τὸ σχέδιον τῆς ἀνθρωπίνης σωτηρίας εἰς τοῦτον τὸν τύπον ΕΞΑΓΟΡΑΣΙΣ καὶ ΔΩΡΟΝ, διὰ νὰ τελειοποιηθῇ ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ αὐξήσῃ εἰς μέγαν βαθμὸν ἡ ἀξία τῆς χάριτος, ὅπως ἡ ἰδέα τῆς ἀξίας νὰ μὴν ἀμαυρώσῃ τὸ ἓν, μήτε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἄλλο· καὶ ἐπὶ τῶν δύο τούτων στροφίγγων νὰ στρέφηται ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. Οὕτω λοιπὸν ἐπὶ μὲν τῆς πύλης τῆς γεέννης ἂς ἦναι γεγραμμένον ΑΞΙΑ, ἐπὶ δὲ τῆς πύλης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ζωῆς ΔΩΡΟΝ.

4. Ἡ ἀνάπαυσις αὕτη εἶναι ἀποκλειστικὴ εἰς τοὺς πιστοὺς, εἰς μηδένα τῶν ἄλλων υἱῶν τῶν ἀνθρώπων ἀνήκουσα. Ἐὰν εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον ὑπῆρχε φῶς, οἱ Ἰσραηλῖται δὲν ἤθελον ἔχει ὀλιγώτερον· ἀλλὰ τὸ ν' ἀπολαύωσιν ἐκεῖνοι μόνον τὸ φῶς, ἐνῷ οἱ γείτονες αὐτῶν ἔζων εἰς βαθὺ σκότος, τοῦτο ἔπρεπε νὰ διεγείρῃ ζωηρότερον τὸ αἴσθημα τῆς ὑπεροχῆς των. Ἔλεος ἐξαίρετον κάμνει καὶ ἐντύπωσιν ἐξαίρετον. Ἐὰν ὁ Φαραὼ διεπέρα τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἀσφαλῶς, ὡς ὁ Ἰσραὴλ, δὲν ἤθελον τὴν ἐνθυμεῖσθαι τόσον. Ἐὰν οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι δὲν κατεποντίζοντο, καὶ τὸ λοιπὸν τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας δὲν κατεκαίετο, ἡ σωτηρία τοῦ Νῶε δὲν ἤθελεν εἶσθαι τόσῳ θαυμαστὴ, οὐδ' ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ Λὼτ τόσῳ ἐξακουστή. Ὅταν ὁ εἷς φωτισθῇ, καὶ ὁ ἄλλος μείνῃ εἰς τὸ σκότος, ὁ εἷς διορθωθῇ, καὶ ὁ ἄλλος μείνῃ δοῦλος τῶν παθῶν του, τοῦτο φέρει τοὺς πιστοὺς εἰς τὸ νὰ φωνάζωσι, «Κύριε, διὰ τί μέλλεις νὰ φανερώσῃς σεαυτὸν εἰς ἡμᾶς, καὶ οὐχὶ εἰς τὸν κόσμον;» (Ἰωάν. ιδ'. 22.) Ὅταν ὁ προφήτης στέλληται πρὸς μίαν μόνον ἐξ ὅλων τῶν χηρῶν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ διὰ νὰ καθαρίσῃ ἕνα μόνον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νεεμὰν μεταξὺ ὅλων τῶν λεπρῶν, τὸ ἔλεος τότε εἶναι πλέον ἀξιοπαρατήρητον. (Λουκ. δ'. 25—27.) Βέβαια ἡ ἡμέρα ἐκείνη θέλει εἶσθαι ἡμέρα ὀδυνηρῶν αἰσθημάτων κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη, καθ' ἣν θέλουσιν εἶσθαι δύο ἐπάνω εἰς μίαν κλίνην. καὶ ὁ μὲν εἷς θέλει παραληφθῆ, ὁ δὲ ἄλλος θέλει ἀφεθῆ. (Λουκ. ιζ'. 34, 36.) Οἱ πιστοὶ θέλουσι βλέπει κάτω τὴν καίουσαν λίμνην, καὶ αἰσθανόμενοι τὴν ἰδίαν αὐτῶν μακαριότητα, συγχρόνως δὲ ἐγκρίνοντες καὶ τὰ δίκαια ἔργα τοῦ Θεοῦ, θέλουσι χαίρει καὶ ψάλλει, «Δίκαιος, Κύριε, εἶσαι, ὁ Ὢν καὶ ὁ Ἦν καὶ ὁ Ὅσιος, διότι ἔκρινας ταῦτα.» (Ἀποκάλ. ις'. 5.)

5. Ἐνῷ δὲ ἡ ἀνάπαυσις αὕτη εἶναι ἰδιαιτέρα εἰς τοὺς πιστοὺς, εἶναι ἐνταὐτῷ καὶ κοινὴ εἰς ὅλους αὐτούς· διότι εἶναι συγκοινωνία μετὰ τῶν μακαρίων πνευμάτων, τῶν ἁγίων δηλ. καὶ τῶν ἀγγέλων, συσσωμάτωσις τῶν τετελειωμένων ἁγίων, τῶν ὁποίων κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς, καὶ κοινότης τελεία αὐτῶν. Καθὼς ὁμοῦ κοινὰ ἔχομεν τὰ χρέη, ἡμοῦ ὑπεφέρομεν τοὺς πόνους, τοὺς κινδύνους, καὶ τὰς θλίψεις, οὕτω καὶ ὁμοῦ θέλομεν λάβει τὴν μεγάλην ἀνταμοιβὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Καθὼς συγκατεφρονούμεθα καὶ συνεπαιζόμεθα, οὕτω καὶ ὁμοῦ θέλομεν ἀναγνωρισθῆ καὶ τιμηθῆ. Ἡμεῖς, οἵτινες διήλθομεν τὴν ἡμέραν τῆς λύπης, θέλομεν χαίρει ὁμοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν ἀνέσπερον τῆς εὐθυμίας. Ἐκεῖνοι, οἵτινες μεθ' ἡμῶν ὑπέφερον διωγμοὺς καὶ φυλακίσεις, θέλουσιν εὑρίσκεσθαι μεθ' ἡμῶν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον τῆς παραμυθίας. Ποσάκις δὲν ἐξῆλθον οἱ στεναγμοὶ ἡμῶν ὡς μία μόνη φωνὴ, τὰ δάκρυα ἡμῶν ὡς ῥύαξ, καὶ αἱ ἐπιθυμίαι ἡμῶν ὡς μία εὐχή! Ἀλλὰ καὶ τώρα ὅλων ἡμῶν οἱ ὕμνοι θέλουσιν ἀποτελεῖ μίαν μελῳδίαν, ὅλαι αἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκκλησίαι ἡμῶν μίαν ἐκκλησίαν, καὶ ὅλοι ἡμεῖς ἓν σῶμα· διότι ὅλοι θέλομεν εἶσθαι ἓν εἰς τὸν Χριστόν, καθὼς αὐτὸς εἶναι ἐν τῷ Πατρί. (Ἰωάν. ιζ'. 21.) Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀληθὲς, ὅτι πρέπει νὰ προσέχωμεν, μήπως προσδοκῶμεν διὰ τοὺς πιστοὺς ὅ,τι ἀνήκει μόνον εἰς τὸν Χριστόν. Ἀλλὰ ἐὰν ἡ μόνη ἰδέα τοῦ ὅτι θέλομεν καθήσει μετὰ Ἀβραὰμ, Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακὼβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν (Ματθ. ή. 5.) δύναται νὰ ἦναι εἰς ἡμᾶς πηγὴ νομίμου χαρᾶς, πόσῳ μᾶλλον αὐτὴ ἡ θεωρία καὶ πραγματικὴ ἀπόλαυσις τούτου; Ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ πραξενήσῃ εὐχαρίστησιν ἡ σκέψις περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν θέλομεν ἑνωθῆ μετὰ τοῦ Μωϋσέως εἰς τὴν ᾠδήν του, μετὰ τοῦ Δαβὶδ εἰς τοὺς Ψαλμοὺς τῶν αἴνων του, καὶ μεθ' ὅλων τῶν λελυτρωμένων εἰς τὴν ᾠδὴν τοῦ Ἀρνίου αἰωνίως! (Ἀποκαλ. ιέ. 3.) Ὅταν βλέπωμεν τὸν Ἐνὼχ, ὅστις περιεπάτησε μὲ τὸν Θεὸν, (Γέν. έ. 24.) τὸν Νῶε, ὅστις ἀπήλαυσε τὸν καρπὸν τῆς μεγάλης του εὐσεβείας, τὸν Ἰωσὴφ, τῆς σωφροσύνης του, τὸν Ἰὼβ, τῆς ὑπομονῆς του, τὸν Ἐζεκίαν, τῆς εὐθύτητός του, καὶ ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀπολαύοντας τὸ τέλος τῆς πίστεώς των! (Α'. Πετρ. ά. 9.) Ὄχι μόνον τοὺς παλαιοὺς γνωρίμους ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς πιστοὺς ὅλων τῶν αἰώνων, τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα δὲν εἴδομέν ποτε σωματικῶς, θέλομεν γνωρίσει τότε, καὶ εὐχαρίστως ἀπολαύσει. Ναὶ, οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἄγγελοι θέλουσιν εἶσθαι οἱ μακάριοι γνώριμοι ἡμῶν. Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἑκουσίως εἶναι λειτουργικὰ ἡμῶν πνεύματα, θέλουσιν εἶσθαι τότε ἑκουσίως οἱ συνέταιροι τῆς ἡμετέρας χαρᾶς. (Ἑβρ. ά. 14.) Ἐκεῖνοι, οἵτινες εἰς τὸν οὐρανὸν εἶχον τοιαύτην χαρὰν διὰ τὴν μετάνοιαν ἡμῶν, θέλουσι χαίρει ὁμοῦ διὰ τὴν δό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξαν ἡμῶν. (Λουκ. ιθ'. 7, 10.) Τότε ἀληθῶς θέλομεν εἰπεῖ, ὡς ὁ Δαβὶδ, «Ἐγὼ εἶμαι μέτοχος ὅλων ἐκείνων, οἵ ὁποῖοι σὲ φοβοῦνται·» (Ψαλμ. ριθ'. 63.) ὅταν προσέλθωμεν εἰς τὸ ὄρος Σιὼν, καὶ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, εἰς τὴν ἐπουράνιον Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰς τὰς μυριάδας τῶν ἀγγέλων, εἰς τὴν πανήγυριν καὶ τὴν ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων τῶν ἀπογεγραμμένων εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ εἰς τὸν Θεὸν κριτὴν πάντων, καὶ εἰς τὰ πνεύματα τῶν δικαίων τῶν τετελειωμένων, καὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν μεσίτην τῆς νέας διαθήκης. (Ἑβρ. ιθ'. 22, 24.) Τὸ ἔξοχον προτέρημα τῆς οὐρανίου ἀναπαύσεως εἶναι, ὅτι εἴμεθα συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ. (Ἐφεσ. δ'. 19.)

6. Ἄλλη ἰδιότης τῆς ἀναπαύσεως ἡμῶν εἶναι, ὅτι θέλομεν πορίζεσθαι τὴν ἐν αὐτῇ χαρὰν ἀμέσως παρὰ τοῦ Θεοῦ. Τίποτε δὲν λαμβάνομεν ἐδῶ ἀμέσως, ἀλλὰ πάντα ἐμμέσως χορηγοῦνται ἡμῖν ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν ἥλιον, καὶ τὴν σελήνην, ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀγγέλων, ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, καὶ τὸν Χριστόν. Ἡ ὑπηρεσία τῶν ἀγγέλων, ἂν καὶ δὲν μετέχῃ τῆς ἀτελείας τῶν ἁμαρτωλῶν, μετέχει ὅμως τῆς ἀτελείας τῶν κτισμάτων· ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων μετέχει καὶ τῶν δύο. Πόσον ἐνεργὸς καὶ κοπτερὸς εἶναι καθ' ἑαυτὸν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ! (Ἑβρ. δ'. 12) Ἀλλὰ πολλάκις δὲν διαπερᾷ διευθυνόμενος ἀπὸ ἀδύνατον χεῖρα. Πόση βαρύτης καὶ πόση ἀξία ὑπάρχει εἰς πᾶν χωρίον τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου!

Ἀρκετὰ ἤθελε νομίσει τις, ὅτι εἶναι ταῦτα διὰ νὰ διέλθωσι καὶ διαπεράσωσι καὶ αὐτὴν τὴν νωθροτάτην ψυχὴν, καὶ νὰ κατακυριεύσωσι τοὺς στοχασμοὺς καὶ τὰς παθήσεις της, καὶ ὅμως ποσάκις δὲν πίπτουσιν ὡς ὕδωρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ τῆς πέτρας! Τὰ θεῖα ἀνθρωπίνως μεταχειριζόμεθα, καὶ ὅ,τι ἐγγίζομεν, σχεδὸν πάντοτε ἀφίνομεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἴχνη τῶν δακτύλων ἡμῶν. Ἐὰν ὅμως ἀπαγγέλῃ αὐτὸς ὁ Θεὸς τὸν λόγον, τότε τῳόντι θέλει διαπερᾷ καὶ διαλύει. Ὁ Χριστιανὸς καὶ τώρα διὰ τῆς πείρας γνωρίζει, ὅτι ἡ ἄμεσος χαρά του, ἥτις δὲν πηγάζει ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἀλλὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, εἶναι ἡ γλυκυτέρα χαρά. Οἱ Χριστιανοί, οἵτινες ἐν τῷ κρυπτῷ προσεύχονται καὶ παραδίδονται εἰς τὰς θείας θεωρίας, αὐτοὶ ἀπολαύουσι τῆς μεγαλειτέρας χαρᾶς καὶ τοῦ θειοτέρου ἐνθουσιασμοῦ· διότι οὗτοι λαμβάνουσιν ὅλα ἀμέσως παρ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Δὲν λέγω ὅτι πρέπει ν' ἀφήσωμεν τὸ νὰ ἀκούωμεν, τὸ νὰ ἀναγινώσκωμεν, καὶ τὸ νὰ συγκοινωνῶμεν μετ' ἀλλήλων, ἢ νὰ ἀμελήσωμέν τινα τῶν θείων τελετῶν, ἀλλ' ἴδιον τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι, ἐνῷ μεταχειρίζεται ὅλα ταῦτα, νὰ ζῇ πνευματικώτερον. Ἐὰν ἔχωμεν χαρὰν δι' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μακρόθεν λαμβάνομεν, αὐτὸ βέβαια τὸ πρόσωπον αὐτοῦ θέλει εἶσθαι χορτασμὸς εὐφροσύνης. (Ψαλμ· ις'. 11.) Θέλομεν ἔχει φῶς ἄνευ τινὸς λύχνου, καὶ ἀδιάκοπον ἡμέραν ἄνευ τοῦ Ἡλίου· διότι «ἡ πόλις δὲν ἔχει χρείαν τοῦ ἡλίου, οὐδὲ τῆς σελήνης διὰ νὰ φέγγωσιν εἰς αὐτὴν, διότι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτὴν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς εἶναι τὸ Ἀρνίον.» «Καὶ νὺξ δὲν θέλει εἶσθαι ἐκεῖ, καὶ δὲν ἔχουσι χρείαν λύχνου καὶ φωτὸς Ἡλίου· διότι Κύριος ὁ Θεὸς φωτίζει αὐτοὺς, καὶ θέλουσι βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.» (Ἀποκάλ. κά. 23. κδ'. 5.) Θέλομεν ἔχει τότε ἰδέας καθαρὰς ἄνευ Γραφῆς, καὶ θέλομεν διοικεῖσθαι ἄνευ γραπτοῦ νόμου. Διότι ὁ Κύριος θέλει τελειοποιήσει τὸν νόμον του ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ὅλοι ἐντελῶς θέλομεν διδαχθῆ παρὰ τοῦ Θεοῦ. Θέλομεν ἔχει χαρὰν, ὄχι ἐκ τῶν ἐπαγγελιῶν, οὔτε ἐκ τῆς πίστεως ἢ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν· θέλομεν ἔχει κοινωνίαν ἄνευ τελετῶν, ἄνευ τούτου τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου, ὅταν ὁ Χριστὸς πίῃ αὐτὸ μεθ' ἡμῶν νέον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ· (Ματθ. κς'. 29.) καὶ δροσίσῃ ἡμᾶς μὲ τὸν παραμυθητικὸν οἶνον τῆς ἀμέσου χαρᾶς. Τὸ νὰ ἔχωσιν ἀνάγκας, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ τὰς πληρῶσιν, εἶναι ἡ μερὶς τῶν ἐν τῇ κολάσει εὑρισκομένων· ἀνάγκαι δυνάμεναι νὰ ἐκπληρωθῶσι διὰ μέσου τῶν κτισμάτων, εἶναι ἡ μερὶς ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· ἀνάγκαι δὲ ἐκπληρούμεναι ἀμέσως παρὰ τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ μερὶς τῶν πιστῶν ἐν τῷ οὐρανῷ· ἡ δὲ ἀπουσία πάσης ἀνάγκης εἶναι τὸ πλεονέκτημα μόνον τοῦ Θεοῦ.

7. Ἔτι μεγαλείτερον τῆς ἀναπαύσεως ταύτης πλεονέκτημα εἶναι, ὅτι θέλει εἶσθαι ἔγκαιρος. Ὅστις περιμένει εἰς τὸν καιρὸν τὸν καρπὸν τοῦ ἀμπελῶνός του, (Μάρκ. ιβ'. 2.) καὶ καθίστησι τὸν λαόν του ὡς δένδρον πεφυτευμένον σιμὰ εἰς τὰ ῥεύματα τῶν ὑδάτων, τὸ ὁποῖον δίδει τὸν καρπόν του εἰς τὸν καιρὸν αὐτοῦ, αὐτὸς θέλει τοὺς δώσει ὡσαύτως καὶ τὸν στέφανον εἰς τὸν καιρόν του. (Ψαλμ. ά. 3.) Ὅστις θέλει ἔχει λόγον ἔγκαιρον νὰ εἴπῃ εἰς τὸν βεβαρημένον, αὐτὸς θέλει βεβαίως κάμει καὶ τὴν χαρὰν νὰ ἀναφανῇ εἰς τὸν ἁρμοδιώτατον καιρόν. (Ἡσαΐ. ν'. 4.) Ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν ὀκνοῦσι ποιοῦντες τὸ ἀγαθὸν, θέλουσιν ἐγκαίρως θερίσει, «μὴ ἐκλυόμενοι.» (Γαλάτ. ς'. 9.) Ἐὰν ὁ Θεὸς καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς του καταπέμπῃ βροχὴν πρώϊμον καὶ ὄψιμον εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆς, καὶ φυλάττῃ τὰς διωρισμένας ἑβδομάδας τοῦ θερισμοῦ καὶ τὴν διαθήκην τῆς ἡμέρας καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς νυκτὸς εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν, βεβαίως τὸ ἔνδοξον θέρος τῶν πιστῶν θέλει γείνει εἰς τὸν καιρὸν αὐτοῦ. (Ἱερεμ. ε. 24. λγ'. 20.) Ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ οὐδὲ μία ἡμέρα παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀλλ' ἐξήγαγε τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ γῆς Αἰγύπτου, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅτε ἐτελείωσαν τὰ τετρακόσια καὶ τριάκοντα ἔτη (Ἔξοδ. ιδ'. 40, 41.) ἀναμφιβόλως δὲν θέλει παραλείψει μίαν ἡμέραν, οὔτε μίαν ὥραν τοῦ ἁρμοδιωτάτου καιροῦ διὰ τὴν δόξαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Μετὰ τὸ σκότος μακρᾶς νυκτὸς εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ἡ αὐγὴ καὶ ἡ ἀνατολὴ τοῦ Ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, δὲν θέλει εἶσθαι ἔγκαιρος; Μετὰ μακρὰν καὶ ἐπίπονον ὁδοιπορίαν διὰ πολλῶν κινδύνων γενομένην, ἡ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπιστροφὴ ἡμῶν δὲν θέλει εἶσθαι ἐπιθυμητή; Μετὰ μακρὸν καὶ κινδυνώδη πόλεμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλάβομεν πολλὰς πληγὰς, εἰρήνη μετὰ νίκης δὲν θέλει εἶσθαι ἔγκαιρος; Οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν εἰς αἰώνιον κόπον, μάλιστα δὲ οἱ πιστοὶ, οἱ ὁποῖοι εἶναι κεκοπιακότες ἐξ ἐκείνων μάλιστα, τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ αἰσθανθῇ· οἱ μὲν, ἀπὸ πώρωσιν τοῦ νοὸς, οἱ δὲ, ἀπὸ σκληρὰν καρδίαν, οἱ δὲ, ἀπὸ τὰς καθημερινὰς ἀμφιβολίας καὶ φόβους, οἱ δὲ, ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῆς πνευματικῆς χαρᾶς, οἱ δὲ, ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀφοῦ ὁ τελειωμένος Χριστιανὸς ἐπεθύμει, παρεκάλει, καὶ ἐπερίμενε τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ πολλὰ ἔτη, δὲν θέλει εἶσθαι τότε ἔγκαιρος; Δυσαρεστούμεθα, ὅτι δὲν εὑρίσκομεν τὴν Χαναὰν εἰς τὴν ἔρημον, ἢ τὰς ᾠδὰς τῆς Σιὼν εἰς ξένην γῆν, οὔτε λιμένα εἰς τὸν Ὠκεανὸν, οὔτε ἀνάπαυσιν εἰς τὸν καύσωνα τοῦ Ἡλίου, οὔτε οὐρανὸν, πρὶν ἀφήσωμεν τὴν γῆν. Καὶ ταῦτα πάντα

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἂν τὰ ἐλαμβάνομεν ἐνταῦθα, δὲν ἤθελον εἶσθαι ἄκαιρα;

8. Καθὼς ἡ ἀνάπαυσις αὕτη θέλει εἶσθαι ἔγκαιρος, οὕτω θέλει εἶσθαι καὶ ἁρμοδία. Ἡ νέα φύσις τῶν σεσωσμένων καθιστᾷ ἁρμόδια τὰ πνεύματα αὐτῶν εἰς τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην. Τῳόντι ἡ ἁγιότης αὐτῶν δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰμὴ σπινθήρ τις ἐξαχθεὶς ἐκ τοῦ στοιχείου τούτου καὶ ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ἀνάψας, οὗτινος ἡ φλὸξ, μεμονωμένη τῆς θείας αὐτῆς ἀρχῆς, τείνει πάντοτε πρὸς τὸ μέρος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθε. Πρόσκαιρος στέφανος καὶ πρόσκαιροι βασιλεῖαι δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσωσιν ἀνάπαυσιν κατάλληλον εἰς τοὺς πιστούς. Ἀλλὰ καθὼς ἡ τιμὴ, δι' ἧς ἐξηγοράσθησαν, δὲν ἦτο τόσον εὐτελὴς, (Α'. Πέτρ. ά. 18.) τοιουτοτρόπως δὲν εἶναι καὶ πεπροικισμένοι διὰ τοιαύτης ἐντελοῦς φύσεως. Καθὼς ὁ Θεὸς θέλει δέχεσθαι παρ' αὐτῶν πνευματικὴν λατρείαν, ἁρμοδίαν εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ φύσιν, τοιουτοτρόπως θέλει προβλέψει δι' αὐτοὺς καὶ πνευματικὴν ἀνάπαυσιν, προσήκουσαν εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτῶν φύσιν. Γνῶσις τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, τερπνὴ εὐαρέσκεια εἰς τὴν ἁμοιβαίαν ἐκείνην ἀγάπην, ἀτελεύτητος χαρὰ ἐκ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ Θεοῦ αὐτῶν, μετὰ αἰωνίων ψαλμῳδιῶν τῶν ὑψίστων αὐτοῦ ἐπαίνων, εἶναι ὁ οὐρανὸς διὰ τὸν σεσωσμένον. Τότε θέλομεν ζῇ εἰς τὸ ἴδιον ἡμῶν στοιχεῖον. Τώρα εἴμεθα ὡς ἰχθῦς ἐντὸς ἀγγείου ἔχοντος τοσοῦτον ὕδωρ, ὅσου ἔχομεν ἀνάγκην μόνον διὰ νὰ ζήσωμεν· ἀλλὰ τί τοῦτο ὡς πρὸς τὸν Ὠκεανόν; Ἀέρα τοσοῦτον μόνον ἔχομεν, ὥστε νὰ μὴ στερώμεθα αὐτῆς τῆς ἀναπνοῆς· ἀλλὰ τί τοῦτο ὡς πρὸς τὰς δροσερὰς καὶ γλυκείας πνοὰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιών; Τώρα μόνον ἔχομεν ἀκτῖνά τινα τοῦ Ἡλίου διὰ νὰ φωτίζῃ τὸ σκότος ἡμῶν, καὶ θερμότητα τοσαύτην, ὅσον νὰ μὴ ἀποθάνωμεν ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἀλλὰ τότε θέλομεν ζῇ ἐν τῷ φωτὶ αὐτοῦ, καὶ ζωογονεῖσθαι διὰ τῆς θερμότητος αὐτοῦ διὰ παντός. Κατὰ τὴν φύσιν τῶν πιστῶν εἶναι καὶ αἱ ἐπιθυμίαι αὐτῶν. Θέλουσιν εἶσθαι ἐπιθυμίαι τῆς ἀνακαινισθείσης ἡμῶν φύσεως, καὶ τοιούτων πραγμάτων, ὁποῖα ἡ ἀνάπαυσις αὕτη ἀπαιτεῖ· καὶ εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀνακαινισθείσης ἡμῶν φύσεως, ἡ ἀνάπαυσις αὕτη εἶναι ἁρμοδία. Ἐνόσῳ αἱ ἐπιθυμίαι ἡμῶν μένουσι διεφθαρμέναι, καὶ ὁδηγοῦνται κακῶς, εἶναι καλλίτερον ν' ἀπαρνώμεθα, καὶ νὰ καταστέλλωμεν αὐτὰς, παρὰ νὰ ἐκπληρῶμεν αὐτάς. Ἀλλ' ἐνεῖναι, αἵτινες εἶναι πνευματικαί, εἶναι παρ' αὐτοῦ πεφυτευμέναι, καὶ αὐτὸς βεβαίως θέλει τὰς ποτίζει καὶ τὰς αὐξάνει. Αὐτὸς ἔκαμεν ἡμᾶς νὰ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν τὴν δικαιοσύνην διὰ νὰ χορτάσῃ ἡμᾶς, καὶ οὕτω νὰ καταστήσῃ ἡμᾶς πληρέστατα μακαρίους. Χριστιανέ, αὐτὴ εἶναι ἀνάπαυσις κατὰ τὸ θέλημα τῆς καρδίας σου· περιέχει πᾶν ὅ,τι αὕτη δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὺ ἐπιθυμεῖς, καὶ δι' ὃ παρακαλεῖς καὶ κοπιάζεις, αὐτοῦ θέλεις τὸ εὑρεῖ ὁλόκληρον. Σὺ προτιμᾷς νὰ ἔχῃς τὸν Θεὸν ἐν Χριστῷ, παρὰ τὸν κόσμον ὅλον· ἐκεῖ θέλεις ἔχει αὐτόν. Τί ἤθελες δώσει πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀγάπης του; Ἐκεῖ θέλεις ἔχει βεβαίωσιν ἀνύποπτον. Ἐπιθύμει ὅ,τι δύνασαι, ζήτει ὅ,τι θέλεις ὡς Χριστιανὸς, καὶ θέλει σὲ δοθῇ, ὄχι μόνον τὸ ἥμισυ τῆς βασιλείας, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς βασιλείας καὶ τοῦ βασιλέως ἡ ἀπόλαυσις. Ἡ μὲν παροῦσα ζωὴ εἶναι ζωὴ ἐπιθυμίας καὶ προσευχῆς, ἐκείνη δὲ ζωὴ χορτασμοῦ καὶ ἀπολαύσεως. Ἡ ἀνάπαυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σις αὕτη εἶναι ἁρμοδία εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἐκλεκτῶν, καθὼς καὶ εἰς τὴν φύσιν καὶ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν. Περιέχει ὅ,τι ἀληθῶς ἐπεθύμουν, χωρὶς νὰ δίδῃ εἰς αὐτοὺς παχυλὰς καὶ ψευδεῖς παρηγορίας, αἵτινες, ὡς τὰ ὅπλα τοῦ Σαοὺλ ἐπὶ τοῦ Δαβὶδ, εἶναι μᾶλλον βάρος ἢ ὄφελος, ὁ Χριστὸς καὶ ἡ τελεία ἁγιότης ἦταν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐχρειάζοντο περισσότερον, καὶ ταῦτα θέλουσιν ἀπολαύσει.

9· Ἔτι πλέον ἡ ἀνάπαυσις αὕτη βεβαίως θέλει εἶσθαι ἀπολύτως τελεία. Θέλομεν ἔχει τότε χαρὰν χωρὶς λύπης, καὶ ἀνάπαυσιν χωρὶς κόπου. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ οὐδεμία σύμμιξις διαφορᾶς μετὰ τῆς χάριτος ἡμῶν, οὔτε θλίψεις μετὰ τῶν παραμυθιῶν ἡμῶν. Δὲν ὑπάρχουσι διόλου εἰς ἐκεῖνον τὸν λιμένα τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα σήμερον ταράττουσιν ἡμᾶς. Σήμερον εἴμεθα καλὰ, αὔριον ἀσθενεῖς· σήμερον εἰς δόξαν, αὔριον εἰς ἀτιμίαν· ἔχομεν φίλους, αὔριον δὲ κἀνένα· μάλιστα ἔχομεν οἶνον καὶ ὄξος εἰς τὸ αὐτὸ ποτήριον. Ἐὰν ἀποκαλύψεις ἁρπάσωσιν ἡμᾶς ἕως τρίτου οὐρανοῦ, ὁ ἄγγελος τοῦ Σατανᾶ, ἐντὸς ὀλίγου κολαφίζει ἡμᾶς, καὶ ὁ σκόλοψ τῆς σαρκὸς καταβάλλει ἡμᾶς. (Β'. Κορινθ. ιβ'. 2, 7.) Ἀλλ' εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν ὑπάρχει κἀμμία τοιαύτη ἀστασία. Ἐὰν τελεία ἀγάπη βάλλῃ ἔξω τὸν φόβον, (Α'. Ἰωάν. δ'. 18.) τότε τελεία χαρὰ πρέπει νὰ βάλλῃ ἔξω τὴν λύπην καὶ τελεία εὐδαιμονία νὰ ἀποκλείσῃ ὅλα τὰ λείψανα τῆς ἀθλιότητος. Θέλομεν ἀναπαύεσθαι ἐκεῖ ἀπὸ ὅλων τῶν κακῶν τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν θλίψεων.

Ὁ οὐρανὸς δὲν ἀποκλείει ταχύτερον ἄλλο τι παρὰ τὴν ἁμαρτίαν, εἴτε τῆς φύσεως, εἴτε τῆς συναναστροφῆς «Καὶ οὐδὲν μολυσμένον, τὸ ὁποῖον προξενεῖ βδέλυγμα καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψεῦδος, δὲν θέλει εἰσέλθει εἰς αὐτήν.» (Ἀποκάλ. κά. 22) Τί ἐχρειάζετο ὁ Χριστὸς νὰ ἀποθάνῃ, ἐὰν ὁ οὐρανὸς ἤθελε περιέχει ἀτελεῖς ψυχάς; «Διὰ τοῦτο ἐφανερώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ καταλύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου.» (Ἰωάν. ά. 3. 8) Τὸ αἷμα καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ δὲν ἔπραξαν ταῦτα πάντα, διὰ νὰ μᾶς ἀφήσωσιν ἔπειτα ἀφ' ὅλα ταῦτα μεμολυσμένους. Ποίαν κοινωνίαν ἔχει τὸ φῶς μὲ τὸ σκότος· καὶ ποίαν συμφωνίαν ἔχει ὁ Χριστὸς μὲ τὸν Βελίαλ; (Β'. Τορινθ. ϛ'. 14, 15.) Χριστιανὲ, ὅταν ἦσαι εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν θέλεις ἁμαρτάνει πλέον. Αὕτη δὲν εἶναι χαροποιὰ εἴδησις εἰς σὲ, ὅστις πρσσηυχήθης καὶ ἠγρύπνησας τόσον καιρὸν ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας; Γνωρίζω, ὅτι ἐὰν ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς σου, σὺ ἤθελες προτιμήσει νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, παρὰ νὰ ἔχῃς τὸν κόσμον ὅλον· θέλεις ἀπολαύσει τῆς ἐπιθυμίας σου. Ἡ σκληρὰ ἐκείνη καρδία, οἱ ποταποὶ ἐκεῖνοι συλλογισμοὶ, οἵτινες σ' ἐσυντρόφευον εἰς πᾶν καθῆκον, τότε θέλουσι μείνει ὀπίσω διὰ παντός· ὁ νοῦς σου δὲν θέλει ταράττεσθαι ποτὲ πλέον ἀπὸ τὸ σκότος. Ὅλα τὰ ἀσαφῆ μέρη τῆς Γραφῆς θέλουσι διασαφισθῆ· ὅλαι αἱ φαινόμεναι ἀντιφάσεις θέλουσιν ἐξομαλυνθῆ. Ὁ ἁπλούστατος Χριστιανὸς γίνεται ταχέως ἐκεῖ ἐντελέστερος Θεολόγος ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐπὶ τῆς γῆς· ὦ, εὐτυχὴς ἡμέρα ἐκείνη, καθ' ἣν αἱ ἀπάται θέλουσι ματαιωθῆ διὰ παντός! καθ' ἣν ἡ νόησις ἡμῶν θέλει πληρωθῆ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεὸν, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς δὲν θέλει ἀφήσει κἀνὲν ἴχνος σκότους εἰς ἡμᾶς. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἡ Γραφὴ, ἐν ᾗ θέλομεν ἀναγινώσκει τὴν ἀλήθειαν. Πολάκις οἱ εὐσεβεῖς ἐνταῦθα, διὰ τὸν σφαλερὸν αὐτῶν ζῆλον, ἔγειναν αἰτία, ν' ἀποπλανηθῶσι καὶ νὰ διαστρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φῶσιν οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν. Καὶ ὅταν ἐνοήσωσι τὸ λάθος αὐτῶν, δὲν ἐξεύρουσι πῶς νὰ ἐκβάλωσιν ἑαυτοὺς ἀπὸ τὴν πλάνην. Ἀλλ' ἐκεῖ θέλομεν συμφωνεῖ εἰς μίαν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία εἶναι μία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι ἡ ἀλήθεια. Θέλομεν ἀναπαύεσθαι ἀκόμη ἀπὸ ὅλας τὰς ἁμαρτίας τῆς θελήσεως, τῶν παθήσεων, καὶ τῶν συναναστροφῶν ἡμῶν. Δὲν θέλομεν κατέχει πλέον τὴν ἀνταρτικὴν ἐκείνην ἀρχὴν, ἥτις τώρα μᾶς ἀποσπᾷ ἐκ τοῦ Θεοῦ. Δὲν θέλομεν καταδυναστεύεσθαι πλέον ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς διαφθορᾶς ἡμῶν, οὔτε ἐνοχλεῖσθαι ἀπὸ τὴν παρουσίαν αὐτῆς. Οὔτε ὑπερηφανία ἢ πάθος, οὔτε ὀκνηρία ἢ ἀναισθησία θέλουσιν εἰσέλθει μεθ' ἡμῶν· κἀμμία ἀπαλλοτρίωσις ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ· κἀμμία ψυχρότης τῶν παθήσεων ἡμῶν, οὔτε ἀτέλεια τῆς ἀγάπης ἡμῶν, ἢ ἀσταθὴς διαγωγή· κἀνὲν ἔργον λυποῦν τὸ πνεῦμα, κἀμμία σκανδαλώδης πρᾶξις, οὔτε βέβηλος συναναστροφὴ, διότι ἀπὸ ὅλα ταῦτα θέλομεν ἀναπαύεσθαι αἰωνίως. Τότε τὸ θέλημα ἡμῶν θέλει ἀνταποκρίνεσθαι εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὡς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον εἰς τὸν καθρέπτην· καὶ ἀπὸ αὐτὸ, ὡς ἀπὸ τὸν νόμον καὶ τὸν κανόνα ἡμῶν, δὲν θέλομεν παρεκτραπῆ· διότι ὅποιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτοῦ, καθὼς ὁ Θεὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τὰ ἴδια αὐτοῦ ἔργα, (Ἑβρ. δ'. 10.)

Αἱ θλίψεις ἡμῶν ἦσαν συνέπειαι τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν· καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀμφότερα ταῦτα θέλουσι παύσει συγχρόνως. Θέλομεν ἀναπαύεσθαι ἀπὸ πάσης ὑποψίας περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Δὲν θέλει λεχθῆ πλέον, ὅτι «αἱ ὑποψίαι εἶναι ὡς ἡ ἄκανθα, κακὸν μὲν χόρτον, βλαστάνον ὅμως εἰς καλὴν γῆν.» (Ἰωάν. Πρέστον.) Τότε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέλουσιν ἐκριζωθῆ, καὶ δὲν θέλουσιν ἐνοχλεῖ τὴν καλὴν ψυχήν. Δὲν θέλομεν ἀκούει πλέον τοιούτους λόγους· τί νὰ κάμω διὰ νὰ γνωρίσω τὴν κατάστασίν μου, πῶς θέλω γνωρίσει, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ πατήρ μου; ὅτι ἡ καρδία μου εἶναι εὐθεῖα; ὅτι ἡ ἐπιστροφή μου εἶναι ἀληθής; ἡ πίστις εἰλικρινής; Φοβοῦμαι μήπως αἱ ἁμαρτίαι μου δὲν συγχωρηθῶσι, μήπως ὅλα ὅσα κάμνω εἶναι ὑπόκρισις, μήπως ὁ Θεὸς μὲ ἀπορρίψῃ, καὶ δὲν ἀκούσῃ τὰς προσευχάς μου. Ὅλα ταῦτα θέλουσι μεταβληθῆ εἰς ἐπαίνους, Θέλομεν ἀναπαύεσθαι ἀπὸ παντὸς αἰσθήματος τῆς δυσαρεσκείας τοῦ Θεοῦ. Κόλασις εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν θέλει ὑπάρχει. Ἐνίοτε ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ ἐνθυμεῖτο τὸν Θεὸν καὶ ἐταράττετο, παρεπονεῖτο καὶ ἐδυθίζετο, καὶ δὲν ἤθελε παρηγορηθῆ· Ἡ θεία ὀργὴ ἔκειτο ἐπ' αὐτῆς βαρέως, καὶ ὁ Θεὸς κατέθλιψεν αὐτὴν δι' ὅλων τῶν κυμάτων αὐτοῦ. (Ψαλ. οζ'. 2, 3. μβ'. 7.) Ἀλλ' ἡ μακαρία ἐκείνη ἡμέρα θέλει πείσει ἡμᾶς, ὅτι ἂν καὶ ὁ Θεὸς ἔκρυψεν ἀπὸ ἡμᾶς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ μίαν στιγμὴν, δι' εὐμενείας ὅμως αἰωνίου θέλει ἐλεήσει ἡμᾶς. (Ησαΐ. νδ'. 8.) Θέλομεν ἀναπαύεσθαι ἀπὸ ὅλους τοὺς πειρασμοὺς τοῦ Σατανᾶ. Ὁποίαν λύπην προξενεῖ εἰς τὸν Χριστιανὸν, καί τοι μὴ ὑποκύπτοντα εἰς τὸν πειρασμὸν, τὸ νὰ προβάλῃ τις πρὸς αὐτὸν νὰ ἀρνηθῆ τὸν Κύριον! Ποία βάσανος, νὰ ἔχῃ τις εἰς τὴν ψυχὴν τοιαῦτα αἰσθήματα, καὶ τοιαύτας βλασφήμους ἰδέας εἰς τὴν φαντασίαν! ποτὲ μὲν σκληρὰς περὶ Θεοῦ σκέψεις, ποτὲ δὲ ἀναξίους περὶ Χριστοῦ λογισμοὺς, ποτὲ δὲ ἀπίστους περὶ τῶν Γραφῶν θεωρίας, καὶ ἄλλοτε βλασφήμους περὶ τῆς Προνοίας ἰδέας! Νὰ πειράζηται ἐνίοτε εἰς τὸ νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὰ ἐγκόσμια, νὰ ἐνδίδῃ εἰς τὰ δελεάσματα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς ἁμαρτίας, νὰ ὑποκύπτῃ εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς, καὶ εἰς αὐτὴν ἐνίοτε τὴν ἀθεΐαν· ὅταν μάλιστα γνωρίζωμεν τὴν δολιότητα τῶν καρδιῶν ἡμῶν, αἵτινες εἶναι ἕτοιμοι ὡς προσάναμμα νὰ ἀναφλεχθῶσιν, εὐθὺς ἅμα πέσωσιν εἰς αὐτὰς οἱ σπινθῆρες ἐκεῖνοι τῶν πειρασμῶν. Ὁ Σατανᾶς ἔχει δύναμιν ἐδῶ νὰ δοκιμάσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ἔρημον, ἀλλὰ δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν· δύναται μὲν νὰ μᾶς ἀναβιβάσῃ εἰς τὸ πτερύγιον τοῦ ναοῦ τῆς ἐπιγείου Ἱερουσαλήμ· εἰς τὴν νέαν ὅμως Ἱερουσαλὴμ δὲν δύναται νὰ πλησιάσῃ· δύναται νὰ φέρῃ ἡμᾶς εἰς ὄρος ὑψηλὸν, ἀλλὰ τὸ ὄρος Σιὼν δὲν δύναται νὰ ἀναβῇ· καὶ ἐὰν ἠδύνατο νὰ τὸ κάμῃ, ὅλαι αἱ βασιλεῖαι τοῦ κόσμου καὶ ἡ δόξα αὐτῶν, ἤθελον εἶσθαι βδελυρὸν δελέασμα διὰ ψυχὴν, ἥτις ἀπέκτησε τὴν βασιλείαν τοῦ Κυρίου. Ὄχι, εἰς μάτην ὁ Σατανᾶς θέλει πασχίσει νὰ δοκιμάσῃ ἡμᾶς τοῦ λοιποῦ. Ὅλαι αἱ δοκιμαὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς σαρκὸς θέλουσι παύσει. Ὦ, τῶν καθημερινῶν κινδύνων, εἰς τοὺς ὁποίους περιπίπτομεν! Πᾶσα αἴσθησις καὶ πᾶν μέλος εἶναι παγίς! Πᾶν κτίσμα, πᾶν ἔλεος, καὶ πᾶν χρέος γίνεται παγίς! Μόλις ἀνοίγομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀμέσως κινδυνεύομεν νὰ φθονήσωμεν τοὺς ἀνωτέρους, ἢ νὰ καταφρονήσωμεν τοὺς κατωτέρους ἡμῶν, ἢ νὰ ἐπιθυμήσωμεν τὰς τιμὰς καὶ τὰ πλούτη τινῶν, ἢ νὰ ἴδωμεν τὰ ῥάκη καὶ τὴν ἐσχάτην πτωχείαν ἄλλων, μεθ' ὑπερηφανίας καὶ ἀσπλαγχνίας! Ἡ θέα τοῦ κάλλους γίνεται δέλεαρ εἰς τὰς σαρκικὰς ἡμῶν ἐπιθυμίας· ἡ δὲ τῆς ἀσχημίας αἰτία νὰ ἐξοκείλωμεν εἰς ἀποστροφὴν καὶ καταφρόνησιν. Πόσον ταχέως εἰσέρχονται εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν συκοφαντίαι, μάταιαι ἀστειότητες, καὶ ὁμιλίαι ἀσελγεῖς! Πόσον συνεχῆ καὶ ἰσχυρὰν προφύλαξιν ἀπαιτοῦσιν αἱ διάφοροι φυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σικαὶ καὶ ἠθικαὶ ὁρμαί! Ἔχομεν καλὴν φυσιογνωμίαν καὶ ὡραιότητα; Ὁποῖα προσανάμματα γίνονται ταῦτα εἰς τὴν ὑπερηφανίαν! Εἴμεθα ἄσχημοι; Ὁποία αἰτία εἰς τὸ νὰ μεμψιμοιρῶμεν! Ἔχομεν νοῦν δυνατὸν καὶ παιδείαν; Πόσον ταχέως φυσιούμεθα, ζητοῦμεν χειροκροτήματα, καὶ καταφρονοῦμεν τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν! Εἴμεθα ἀμαθεῖς; Πόσον τότε κλίνομεν εἰς τὸ νὰ καταφρονήσωμεν ὅ,τι δὲν ἔχομεν! Κατέχομεν θέσεις, καὶ ἔχομεν ἐξουσίαν; Πόσον ἰσχυρὸς εἶναι ὁ πειρασμὸς εἰς τὸ νὰ παροτρύνῃ ἡμᾶς νὰ καταχρασθῶμεν τὰ ἐμπιστευθέντα, νὰ κάμωμεν τὴν θέλησιν ἡμῶν νόμον, καὶ εἰς τὸν κανόνα καὶ τὸν τύπον τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς πολιτικῆς νὰ περιορίσωμεν τὰς εὐχαριστήσεις τῶν ἄλλων! Εἴμεθα κατώτεροι; Πόσον τότε κλίνομεν εἰς τὸ νὰ λυπώμεθα διὰ τὰ πλεονεκτήματα τῶν ἄλλων, καὶ νὰ φέρωμεν τὰς πράξεις αὐτῶν εἰς τὸ βῆμα τῆς ἡμετέρας κρίσεως! Εἴμεθα πλούσιοι, χωρὶς νὰ ἐπαιρώμεθα; ἢ πτωχοὶ, χωρὶς νὰ δυσαρεστώμεθα; Δὲν εἴμεθα ἀμελεῖς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων ἡμῶν, ἢ δὲν ἐκπληροῦμεν αὐτὰ νομίζοντες, ὅτι ἐπέχουσι τὸν τόπον τοῦ Χριστοῦ; Ἂς μὴ στοχασθῶμεν ὅμως, ὅτι ὁ Θεὸς ἀφῆκεν ὅλα ταῦτα παγίδας εἰς ἡμᾶς· ἀλλὰ διὰ τῆς διαφθορᾶς ἡμῶν ἀπέδησαν τοιαῦτα. Ἡμεῖς αὐτοὶ εἴμεθα ἡ μεγίστη παγὶς εἰς ἡμᾶς αὐτούς. Ἡ παραμυθία ἡμῶν εἶναι, ὅτι ἡ ἀνάπαυσις θέλει ἐλευθερώσει ἡμᾶς ὅλων τούτων. Καθὼς ὁ Σατανᾶς δὲν δύναται νὰ ἐμβῇ ἐκεῖ, τοιουτοτρόπως δὲν δύναται νὰ ἐμβῇ καὶ κανὲν πρᾶγμα, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς φθονεροὺς σκοποὺς αὐτοῦ. Ἀλλὰ πάντα ἐκεῖ θέλουσιν ἑνωθῇ μεθ' ἡμῶν, διὰ τῶν ὑψίστων ἐπαίνων τοῦ μεγάλου ἡμῶν λυτρωτοῦ. Καθὼς θέλομεν ἀναπαύεσθαι ἀπὸ τῶν πειρασμῶν, οὕτω καὶ ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν προσβολῶν καὶ τῶν διωγμῶν τοῦ κόσμου. Αἱ δεήσεις τῶν ψυχῶν ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου θέλουσιν εἰσακουσθῆ, καὶ ὁ «Θεὸς θέλει ἐκδικήσει τὸ αἷμα αὐτῶν ἀπὸ τῶν κατοικούντων εἰς τὴν γῆν.» (Ἀποκάλ. ς'. 9, 10.) Οὗτος εἶναι ὁ καιρὸς τοῦ νὰ στεφανωθῶμεν μετ' ἀκανθῶν, ἐκεῖνος δὲ, μετὰ δόξης. Τώρα ὅλοι, ὅσοι θέλουσι νὰ ζῶσιν εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, θέλουσι διωχθῆ. (Β' Τιμ. γ'. 12.) Τότε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουσι μετ' αὐτοῦ, θέλουσι δοξασθῆ καὶ μετ' αὐτοῦ. (Ῥωμ. η'. 17.) Τώρα πρέπει νὰ μισηθῶμεν παρ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ. (Ματθ. δ'. 22.) Τότε ὁ Χριστὸς θέλει θαυμασθῆ ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι τοιουτοτρόπως ἐμισοῦντο. (Β' Θεσσαλ. α'. 10.) Ἐδῶ γινόμεθα θέατρον εἰς τὸν κόσμον, καὶ εἰς τοὺς ἀγγέλους καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὡς καθάρματα τοῦ κόσμου, σκύβαλα ὅλων. Οἱ ἄνθρωποι ἀφορίζουσιν ἡμᾶς ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς, ἐνειδίζουσι καὶ ἐκβάλλουσι τὸ ὄνομα ἡμῶν ὡς πονηρόν. (Α' Κορινθ. δ'. 9—13. Λουκ. ϛ' 22.) Ἀλλὰ τότε ἐξ ἐναντίας, ἡμεῖς μὲν θέλομεν θεαθῆ διὰ τὴν δόξαν ἡμῶν, ἐκεῖνοι δὲ θέλουσιν ἀποκλεισθῆ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ χωρισθῆ ἀπὸ ἡμᾶς, θέλοντες καὶ μὴ θέλοντες. Μόλις τώρα δυνάμεθα νὰ προσευχηθῶμεν εἰς τὰς οἰκογενείας ἡμῶν, ἢ νὰ ψάλλωμεν ὕμνους εἰς τὸν Θεὸν, διότι ἡ φωνὴ ἡμῶν ἐνοχλεῖ αὐτάς. Ἀλλὰ πόσον θέλει βασανίζει αὐτοὺς τότε, νὰ βλέπωσιν ἡμᾶς ὑμνοῦντας καὶ χαίροντας, ἐνῷ ἐκεῖνοι ὀλολύζουσι καὶ θρηνοῦσι! Σεῖς ἀδελφοὶ, οἵτινες δὲν δύνασθε νὰ ἐπιχειρισθῆτε κανὲν ἔργον τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ χάσητε τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου, στοχασθῆτε, ὅτι εἰς τὸν οὐρανὸν κανεὶς δὲν θέλει εὑρεθῆ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ σᾶς βοηθήσῃ εἰς τὸ ἔργον σας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ νὰ ἑνωθῇ μετὰ καρδίας καὶ φωνῆς εἰς τὴν αἰώνιον χαρὰν καὶ ὑμνολογίαν σας. Ἕως τότε, διὰ τῆς ὑπομονῆς σας, σώσατε τὰς ψυχάς σας. (Λουκ. κα'. 19.) Δέσατε ὅλας τὰς ὕβρεις ὡς στέφανον εἰς τὰς κεφαλάς σας. Νομίζετε αὐτὰς μεγαλείτερον πλοῦτον παρὰ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου. «Εἶναι δίκαιον εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἀνταποδώσῃ θλῖψιν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σᾶς θλίβουσι, καὶ εἰς σᾶς, οἱ ὁποῖοι θλίβεσθε, ἄνεσιν ὁμοῦ μὲ τὸν Χριστόν.» (Β' Θεσσαλ. α'. 6, 7.) Θέλομεν ἀναπαύεσθαι τότε ἀπὸ ὅλας τὰς λυπηρὰς διαιρέσεις καὶ τὰς ἀντιχρίστους ἔριδας ἐναντίον ἀλλήλων. Μὲ πόσην ἀγάπην θέλουσι ζῇ χιλιάδες ὁμοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐνῷ ἔζων διαφερόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἐπὶ τῆς γῆς! Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει φιλονεικία, οὔτε ὑπερηφανία, οὔτε ἀμάθεια, ἢ ἄλλη τις διαφθορά. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουσι συνωμοσίαι διὰ νὰ ἐνισχυθῶσι τὰ κόμματα ἡμῶν, οὔτε καταχθόνια σχέδια κατὰ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. Ἐὰν εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπάρχῃ λύπη, ἢ ἐντροπὴ, θέλομεν λυπεῖσθαι καὶ ἐντρέπεσθαι μόνον ἐνθυμούμενοι τὴν διαγωγὴν ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς, καθὼς οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσὴφ, ὁσάκις ἔμελλον νὰ θεωρήσωσιν αὐτὸν, ἐνθυμούμενοι τὴν προτέραν αὐτῶν κακὴν μεταχείρισιν. Δὲν ἀρκεῖ εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ἐναντίον ἡμῶν, ἀλλὰ θέλομεν ἔτι πλέον καὶ ἡμεῖς νὰ καταφερώμεθα ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἄλλου; Ὦ εὐτυχεῖς ἡμέραι τῶν διωγμῶν, αἱ ὁποῖαι συνδέουσιν ὁμοῦ εἰς ἀγάπην ἡμᾶς, τοὺς ὁποίους ἡ ἀκτὶς τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐδαιμονίας κατακρημνίζει ἕνεκα τῶν διχονοιῶν! Ὦ, εὐτυχεῖς ἡμέραι τῆς ἐνδόξου ἀναπαύσεως τῶν πιζῶν, ὅτε καθὼς εἶναι εἷς Θεὸς, εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, ἓν πνεῦμα, θέλομεν ἔχει καὶ μίαν καρδίαν, καὶ μίαν Ἐκκλησίαν, ἓν ἔργον διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παντός! Θέλομεν ἀναπαύεσθαι τότε ἀπὸ πάσης μετοχῆς εἰς τὰς θλίψεις τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. Ἡ ἐκκλησία ἐπὶ τῆς γῆς ὁμοιάζει ἀληθῶς νοσοκομεῖον, ὅπου τινὲς μὲν στενάζουσιν ἕνεκα τοῦ ἐσκοτισμένου νοὸς αὐτῶν, τινὲς δὲ ἕνεκα τῆς ἀναισθήτου καρδίας, τινὲς δὲ χαυνόνονται ἕνεκα τῆς ἀκάρπου ἀδυναμίας αὐτῶν, τινὲς δὲ φέρουσιν αἱμοσταγεῖς εἰς τὸ σῶμα πληγάς, ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς διαγωγῆς καὶ ἰσχυρογνωμοσύνης αὐτῶν, ἄλλοι παραπονοῦνται διὰ πτωχείαν, ἄλλοι στενάζουσιν ὑπὸ διαφόρους πόνους καὶ ἀσθένειαν, καὶ ἄλλοι τελευταῖον θρηνοῦσιν ὁλόκληρον σωρείαν συμφορῶν. Ἀλλ' ἔτι μεγαλειτέρα θλῖψις εἶναι νὰ βλέπωμεν τοὺς οἰκειοτάτους καὶ φιλτάτους ἡμῶν φίλους παρεκτρεπομένους ἀπὸ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ἐξακολουθοῦντας τὴν ἀμέλειαν αὐτῶν πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὰς ἰδίας ψυχάς, καὶ τίποτε νὰ μὴ τοὺς ἐξυπνίζῃ ἀπὸ τὴν νομιζομένην ἀσφάλειαν αὐτῶν· νὰ βλέπωμεν ἀσεβῆ πατέρα ἢ μητέρα, ἀδελφὸν ἢ ἀδελφὴν, γυναῖκα ἢ ἄνδρα, τέκνον ἢ φίλον, καὶ νὰ συλλογιζώμεθα πόσον βεβαίως θέλουσιν εἶσθαι εἰς τὴν κόλασιν διὰ παντὸς, ἐὰν ἀποθάνωσιν εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν αὐτῶν χωρὶς νὰ ἀναγεννηθῶσι! Νὰ συλλογιζώμεθα τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ αὐτῶν, τὸν Ἰσραὴλ ἐστερημένον τῆς δόξης αὐτοῦ, τὰς δυστυχεῖς ψυχὰς ἐγκαταλελειμμένας ἐκουσίως, ἐσκοτισμένας, διότι σβύνουσι καὶ στεροῦνται τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὰς εἰς τὴν σωτηρίαν! Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως ἡμῶν θέλει ἐλευθερώσει ἡμᾶς ὅλων τούτων, καὶ αἱ ἡμέραι τῆς θλίψεως θέλουσι παύσει. Τότε οἱ λαοί σου, ὦ Κύριε, θέλουσιν εἶσθαι ὅλοι δίκαιοι, θέλουσι κληρονομήσει τὴν γῆν διὰ παντὸς, τὸν κλάδον τοῦ φυτοῦ σου, τὸ ἔργον τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χειρῶν σου διὰ νὰ δοξασθῇς. (Ἡσαΐας ξ'. 20, 21.) Τότε θέλομεν ἀναπαύεσθαι ἀπὸ ὅλων τῶν προσωπικῶν ἡμῶν θλίψεων. Τοῦτο φαίνεται μικρὸν μὲν εἰς ἐκείνους, οἵτινες ζῶσιν ἐν ἀνέσει καὶ εὐτυχίᾳ· ἀλλ' εἰς ψυχὴν, ἥτις θλίβεται καθημερινῶς, αἱ περὶ τοῦ οὐρανοῦ σκέψεις εἶναι χαροποιαί. Ὦ, πῶς νὰ ζῶμεν τώρα ὡς ἀποθνήσκοντες! Διότι ὅσας ἡμέρας καὶ ὥρας ἔχομεν, τόσας καὶ θλίψεις. Ὁ ἐξαγοραστὴς ἡμῶν ἀφίνει εἰς ἡμᾶς τὸ μέτρον τοῦτο τῆς ἀθλιότητος, διὰ νὰ κάμῃ ἡμᾶς νὰ γνωρίσωμεν εἰς τί εἴμεθα ὑπόχρεοι, νὰ ἐνθυμίσῃ εἰς ἡμᾶς ὅ,τι ἄλλως ἠθέλομεν λησμονήσει, νὰ συνεργήσῃ εἰς τὰ σοφὰ καὶ ἀγαθὰ σχέδια αὐτοῦ, καὶ νὰ συντείνῃ εἰς τὴν πλήρη καὶ τελείαν ἀνάκτησιν ἡμῶν. Ἡ θλῖψις ἐμβαίνει εἰς πᾶν αἴσθημα, καὶ κατακυριεύει πᾶν μέρος καὶ δύναμιν τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνεύματος. Ποῖον εὐγενὲς μέρος αὐτῶν ὑποφέρει μόνον τοὺς πόνους καὶ τὴν καταστροφήν; Ἀλλ' ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ σὰρξ, τὸ χῶμα καὶ ὁ πόνος, ὅλα συνάμα θέλουσιν ἀφεθῇ. Ὦ μακαρία ἡσυχία τῆς χώρας ἐκείνης, ὅπου δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, εἰμὴ γλυκύτης καὶ συνεχὴς εἰρήνη! Ὦ εὐγενὴς τόπος, ὅπου κανεὶς δὲν εἶναι ἀσθενής! Ὦ εὐδαίμων γῆ, ὅπου ὅλοι εἶναι βασιλεῖς! Ὦ ἁγία συνάθροισις, ὅπου ὅλοι εἶναι ἱερεῖς! Πόσον ἐλεύθερον εἶναι τὸ Κράτος ἐκεῖνο, ὅπου οἱ πολῖται εἰς ἄλλον δὲν εἶναι δοῦλοι, εἰμὴ μόνον εἰς τὸν ὑπέρτατον αὐτῶν Μονάρχην! Ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος δὲν θέλει πλέον ἀποκάμνει ἀπὸ τοὺς κόπους, δὲν θέλει ὑποφέρει πλέον πεῖναν ἢ δίψαν, ψύχος ἢ γύμνωσιν, ὑπερβολικὸν ψύχος ἢ καύσωνα. Τὰ πρόσωπα ἡμῶν δὲν θέλουσιν εἶσθαι πλέον ὠχρὰ ἢ μελαγχολικά. Δὲν θέλουσιν ὑπάρχει πλέον διαρρήξεις φιλίας, ἢ ἀπομακρύνσεις τῶν φίλων. Δὲν θέλουσιν εἶσθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θλίψεις εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν, οὔτε θέλει ἀκουσθῇ φωνὴ θρήνου εἰς τὰς κατοικίας ἡμῶν. Ὁ Θεὸς θέλει ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῶν. (Ἀποκάλ. ζ'. 16, 17.) Ὦ ψυχή, ὑπόφερε τὰς ἀσθενείας εἰς τὸ γήινον σκήνωμά σου, ὀλίγον καιρὸν θέλει διαρκέσει ἡ κατάστασίς σου αὕτη. Τὸ περιπάτημα τῶν ποδῶν τοῦ ἐρχομένου λυτρωτοῦ σου ἀκούεται εἰς τὴν θύραν. Θέλομεν ἀναπαυθῇ πλέον ἀπὸ ὅλους τοὺς κόπους τῶν χρεῶν ἡμῶν. Ὁ εὐσυνείδητος ἄρχων, γονεὺς καὶ ἱερεὺς φωνάζει, «Ὦ, βάρος, τὸ ὁποῖον ἐπίκειται εἰς ἐμέ!» Πᾶσα σχέσις, πᾶσα κατάστασις, πᾶσα ἡλικία ἔχει διάφορα τὰ χρέη, ὥστε ἕκαστος εὐσυνείδητος Χριστιανὸς φωνάζει· «ὦ βάρος! ὃ πόσον βαρὺ ἀποδεικνύει τοῦτο ἡ ἀδυναμία μου!» Ἀλλ' ἡ αἰώνιος ἀνάπαυσις θέλει ἐλαφρώσει ἡμᾶς ἀπὸ τὰ βάρη. Ἔτι πλέον θέλομεν ἀναπαυθῇ ἀπὸ ὅλας τὰς ἐνοχλητικὰς θλίψεις ἡμῶν, αἵτινες ἀναγκαίως συντροφεύουσιν ἡμᾶς, ἐνόσῳ εἴμεθα μακρὰν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἐνόχλησις ἡ ἀναμεμιγμένη μετὰ τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἐλπίδων ἡμῶν, τῶν πόθων καὶ προσδοκιῶν ἡμῶν, τότε θέλει παύσει. Δὲν θέλομεν εὑρεῖ πλέον χαμένον τὸν θησαυρὸν ἡμῶν, ὅταν παρατηρήσωμεν εἰς τὸ κιβώτιον ἡμῶν, ἢ τὸν Χριστὸν, ὅταν ἀποβλέψωμεν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν. Δὲν θέλομεν ζητεῖ αὐτὸν ἀπὸ τελετῆς εἰς τελετὴν, ἀλλὰ τὰ πάντα θέλουσιν εἶσθαι τετελειωμένα ἐν μακαριωτάτῃ καὶ πλήρει ἀπολαύσει.

Τελευταῖος πολύτιμος λίθος τοῦ στεφάνου εἶναι, ὅτι ἡ ἀνάπαυσις αὕτη θέλει εἶσθαι αἰωνία. Ἄνευ τῆς ἰδιότητος ταύτης ὅλα τἄλλα συγκρινόμενα ἤθελον εἶσθαι μηδέν. Αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς τοῦ νὰ στερηθῶμεν αὐτὴν ποτε ἤθελε πικράνει ὅλην τὴν χαρὰν ἡμῶν. Ἤθελεν εἶσθαι κό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λασις εἰς τὸν οὐρανόν, νὰ συλλογιζώμεθα, ὅτι δυνάμεθα νὰ τὸν χάσωμεν, καθὼς ἤθελεν εἶσθαι εἶδος οὐρανοῦ εἰς τοὺς κολασμένους, ἐὰν ἤθελεν ἔχει ἐλπίδας τοῦ νὰ ἐκφύγωσί ποτε. Ἡ θνητότης εἶναι ἡ δυστυχία ὅλων τῶν γηίνων ἡδονῶν. Πόσον φθείρεται ἡ εὐχαρίστησις ἡμῶν, ὅταν βλέπωμεν αὐτὴν θνήσκουσαν εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν! Ἀλλ' ὦ, τῆς μακαρίας αἰωνιότητος, ὅπου ἡ ζωὴ ἡμῶν δὲν ἐνοχλεῖται ἀπὸ τοιούτους συλλογισμούς, οὔτε ἡ χαρὰ ἡμῶν διακόπτεται ἀπὸ τοιούτους φόβους, ὅπου θέλομεν εἶσθαι στύλοι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ δὲν θέλομεν ἐξέλθει πλέον. (Ἀποκάλ. γ'. 12.) Ἐνῷ εἴμεθα δοῦλοι ἐκρατοῦμεν τὰ ἴδια ἡμῶν, ὡς ἐνοικιασταί, καὶ μόνον μέχρι τέλους προσκαίρου ζωῆς· «ἀλλ' ὁ υἱὸς μένει εἰς τὴν οἰκίαν πάντοτε.» (Ἰωάν. η'. 35.) Ὦ ψυχή μου, ἄφες τὰ ἐνύπνια τῶν προσκαίρων ἡδονῶν σου, καὶ μὴ κράτει τόσον σφιγκτὰ τὴν γῆν καὶ τὴν σάρκα. Σπούδαζε συχνά, σπούδαζε βαθέως αὐτὴν τὴν μίαν λέξιν, ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ. Τί! ζωὴ ἄνευ θανάτου, χαρά, καὶ χαρὰ αἰώνιος! ὦ κολασμέναι ψυχαί, εὐτυχεῖς ἠθέλετε εἶσθαι, ἐὰν μετὰ μυριάδας αἰώνων ἠδύνασθε νὰ ἐκφύγητε ἐκεῖθεν! Καὶ σεῖς, ὦ πιστοί, εἰς τὸν οὐρανὸν δυσχερεῖς ἠθέλετε εἶσθαι, ἐὰν μετὰ μυριάδας μυριάδων αἰώνων ἠθέλετε ἀπεβληθῆ ἐξ αὐτοῦ. Ἡ λέξις αὕτη ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ, περιέχει τὸν ἄκρον ὅρον τῶν βασάνων αὐτῶν καὶ τῆς δόξης ἡμῶν. Εἴθε ὁ ἁμαρτωλὸς νὰ ἐσπούδαζε τὴν λέξιν ταύτην, μὲ φαίνεται, ὅτι ἤθελε τότε σκιρτᾷ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν βαθύτερον ὕπνον. Εἴθε ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ νὰ ἐσπούδαζεν αὐτήν· μὲ φαίνεται ὅτι ἤθελε τὴν ἀναζωογονήσει εἰς τὴν δριμυτάτην αὐτῆς ἀγωνίαν. Καὶ πρέπει ἐγὼ, ὦ Κύριε, νὰ ζῶ οὕτως αἰωνίως; Θέλω λοιπὸν ὡσαύτως ἀγαπᾷ καὶ αἰωνίως! Πρέπει ἡ χαρά μου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ ἦναι ἀτελεύτητος; αἱ δὲ εὐχαριστίαι μου τοὐναντίον; Βέβαια, ἐὰν δὲν χάσω ποτὲ τὴν δόξαν μου, δὲν θέλω παύσει ποτὲ τοὺς πρὸς τὸν Θεὸν ἐπαίνους. Ἐὰν θέλῃς νὰ τελειοποιήσῃς καὶ διαιωνίσῃς ἐμὲ καὶ τὴν δόξαν μου, καθὼς ἐγὼ θέλω εἶσθαι ἰδικός σου, καὶ ὄχι ἰδικός μου, τοιουτοτρόπως ἡ δόξα μου θέλει εἶσθαι δόξα ἰδική σου. Καὶ καθὼς διὰ τῆς δόξης μου ἀπέβλεψας εἰς τὴν ἰδικήν σου, εἰς αὐτὴν ταύτην θέλω καὶ ἐγὼ ἀποβλέπει, ὅταν στεφανωθῶ διὰ δόξης ἀτελευτήτου. «Εἴη δὲ τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν βασιλέα τῶν αἰώνων, τὸν ἄφθαρτον, τὸν ἀόρατον, τὸν μόνον σοφὸν Θεὸν, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.» (Α΄ Τιμόθ. α΄. 17.)

Οὕτως ἐπροσπάθησα νὰ σᾶς δείξω ὀλίγον τι ἐκ τῆς πλησιαζούσης δόξης. Ἀλλὰ πόσον αἱ ἐκφράσεις μου ἀπολείπονται τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῆς! Ἀναγνῶστα, ἐὰν ἦσαι ταπεινὸς καὶ εἰλικρινῶς πιστὸς, καὶ προσδοκᾷς μετὰ πόθου καὶ κόπου τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην, ἐντὸς ὀλίγου θέλεις ἰδεῖ καὶ αἰσθανθῇ τὴν ἀλήθειαν ὅλων τούτων. Τότε θέλεις ἔχει τοιαύτας ὑψηλὰς ἰδέας περὶ τῆς μακαρίας ταύτης καταστάσεως, ὥστε θέλεις λυπεῖσθαι διὰ τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν θνητῶν, καὶ ἐννοήσει ὅτι ὅλα ταῦτα ἀπολείπονται μυριάκις τῆς ὅλης ἀληθείας. Ἐν τοσούτῳ δὲ καὶ ταῦτα ἂς διεγείρωσι τὰς ἐπιθυμίας σου, καὶ ἂς ἐπιταχύνωσι τὰς προσπαθείας σου. Ἐγέρθητι καὶ ἐργάζου, τρέχε καὶ ἀγωνίζου, πολέμει καὶ νίκα· διότι ἔχεις ἔμπροσθέν σου βέβαιον καὶ ἔνδοξον βραβεῖον. Ὁ Θεὸς δὲν θέλει σὲ ἀπατήσει· μὴ ἀπάτα τὸν ἑαυτόν σου, μηδὲ πρόδιδε τὴν ψυχήν σου δι' ἀργοπορίας, καὶ ὅλα θέλουσιν εἶσθαι ἰδικά σου. Ὀπεῖοι ἄνθρωποι, νομίζεις, ἤθελον εἶσθαι οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὰ χρέη αὐτῶν, ἐὰν ἐσυλλογίζοντο πάντοτε τὴν δόξαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταύτην; Εἰς ὁποίαν διάθεσιν ἤθελον εἶσθαι τὰ πνεύματα αὐτῶν, ἐὰν αἱ σκέψεις αὐτῶν περὶ τοῦ οὐρανοῦ ἦσαν ζωηραὶ καὶ πισταί; Ἤθελον εἶσθαι τάχα αἱ καρδίαι αὐτῶν τόσον βεβαρυμέναι, αἱ ὄψεις τόσον μελαγχολικαὶ, ἢ ἤθελον φροντίζει περὶ τῶν γηΐνων παραμυθιῶν; Ἤθελον αἰσθάνεσθαι τόσην δυσαρέσκειαν νὰ ὑποφέρωσιν, ἢ τόσην φρίκην νὰ ἀποθάνωσιν; ἢ δὲν ἤθελον νομίζει τάχα ὁλόκληρον χρόνον ἑκάστην ἡμέραν, ἑωσοῦ ἀπολαύσωσι τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην; Εἴθε ὁ Κύριος νὰ θεραπεύσῃ τὰς σαρκικὰς ἡμῶν καρδίας, μήπως καὶ δὲν ἐμβῶμεν εἰς τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην, ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας ἡμῶν. (Ἑβρ. α'. 16, 19.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Χαρακτὴρ ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους εἶναι ἡτοιμασμένη ἡ αἰώνιος αὕτη ἀνάπαυσις.

Ἐνόσῳ ἤμην ἐπὶ τοῦ ὄρους περιγράφων τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀναπαύσεως τῶν πιστῶν, ἠσθανόμην ὅτι ἦτο καλὸν νὰ μένω αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινα περισσότερον· καὶ ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο δὲν ἦτο τοσοῦτον ὑψηλότερον τῶν διανοητικῶν δυνάμεών μου, ἤθελον μείνει ἀκόμη περισσότερον. Δύναταί ποτε ἡ ἐλπὶς τῆς μακαρίας ἐκείνης κατοικίας νὰ ἦναι ἀσθενής; Ἐὰν ξένος τις ἀνεγίνωσκε περὶ τοιαύτης ὑψηλῆς καὶ ἀνεκλαλήτου δόξης, ἤθελε θαυμάσει τὸ ἔξοχον πλάσμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγίνετο ἡ μεγάλη αὕτη προπαρασκευὴ, καὶ ἤθελε βεβαίως στοχάζεσθαι αὐτὸ λαμπρόν τινα ἥλιον. Ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ δὲν βλέπει, εἰμὴ ὀλίγον χῶμα ἐμψυχωμένον δι' ἀοράτου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λογικῆς ψυχῆς, καὶ ταύτης ἀνωρθωμένης ὡσαύτως ἀπὸ ἀόρατόν τινα καὶ ἀνακαινιστικὴν δύναμιν τῆς χάριτος. Ἰδοὺ τὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀπολαύσῃ τὴν δόξαν ταύτην. Ἤθελε νομίσει τις, ὅτι πρέπει νὰ ἦναι ἀξιόλογόν τι ἢ πολύτιμον πρᾶγμα, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας εἶναι οὐτιδανόν τι καὶ μηδεμιᾶς τιμῆς ἄξιον. Καὶ ὅμως τοῦτο ἀναρπασθὲν ὑπὸ τῆς ἀγάπης ἐφέρθη εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι τὸ πᾶν, καὶ ἀσμένως δεχθὲν αὐτὸν, καὶ στηριζόμενον ἐπ' αὐτοῦ, λαμβάνει ὅλα ταῦτα ἐν αὐτῷ καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ. Ἔτι μερικώτερον οἱ ἄνθρωποι διὰ τοὺς ὁποίους εἶναι ἡτοιμασμένη ἡ ἀνάπαυσις αὕτη, εἶναι ἐκλελεγμένοι παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀπ' αἰῶνος· δεδομένοι εἰς τὸν Χριστὸν ὡς εἰς τὸν λυτρωτὴν αὐτῶν· ἀναγεγεννημένοι, καὶ ἐνδομύχως καταπεπεισμένοι περὶ τῆς ἀθλιότητος τῆς ἁμαρτωλῆς αὐτῶν καταστάσεως, περὶ τῆς ματαιότητος τῆς κτίσεως καὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ θέλησις αὐτῶν ἀνακαινίζεται· ὑπεσχέθησαν ἑαυτοὺς εἰς τὸν Χριστὸν διὰ συνθήκης, καὶ ἐπιμένουσιν εἰς ταύτην τὴν ὑπόσχεσιν ἕως τέλους.

1. Ἐκεῖνοι δι' οὓς ἡ ἀνάπαυσις αὕτη εἶναι ἡτοιμασμένη, καὶ τοὺς ὁποίους ἡ Γραφὴ ὀνομάζει λαὸν τοῦ Θεοῦ, εἶναι οἱ ἐκλελεγμένοι τοῦ Θεοῦ ἀπ' αἰῶνος. (Ἐφ. α'. 4.) Ὅτι δὲ οὗτοι εἶναι μικρόν τι μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, γίνεται πρόδηλον ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ ἐκ τῆς πείρας. Ἐκεῖνοι εἶναι τὸ μικρὸν ποίμνιον, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ πατὴρ αὐτῶν ηὐδόκησε νὰ δώσῃ βασιλείαν. (Λουκ. ιβ'. 32.) Ὀλιγαριθμότεροι εἶναι παρ' ὅτι ὁ κόσμος φαντάζεται, ἀλλ' ὄχι ὅμως καὶ τόσον ὀλίγοι, ὡς φαντάζονται ἀσθενῆ τινα πνεύματα, τὰ ὁποῖα ὑποπτεύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νται, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ ἦναι Θεὸς αὐτῶν, ὅταν αὐτὰ θέλωσι νὰ γίνωσι λαὸς αὐτοῦ.

2. Οὗτοι ἐδόθησαν παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ διὰ νὰ ἐξαγορασθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀπωλείας, καὶ νὰ προβιβασθῶσιν εἰς αὐτὴν τὴν δόξαν. Ὁ Θεὸς ἔδωκε τὰ πάντα εἰς τὸν Υἱὸν, ἀλλ' ὄχι καθ' ὃν τρόπον ἔδωκε τοὺς ἐκλεκτοὺς εἰς αὐτόν. «Ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν ἐπὶ πάσης σαρκὸς διὰ νὰ δώσῃ ζωὴν αἰώνιον εἰς πάντας ὅσους ἔδωκεν ὁ Πατὴρ εἰς αὐτόν.» (Ἰωάν. ιζ'. 2.) Τὴν διαφορὰν ταύτην σαφῶς ἐκφράζει ὁ Ἀπόστολος. «Πάντα ὑπέταξεν ὑποκάτω ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ἔδωκεν αὐτὸν κεφαλὴν ὑπεράνω πάντων εἰς τὴν ἐκκλησίαν.» (Ἐφ. ά. 22.) Καὶ μολονότι ὁ Χριστὸς, τρόπον τινὰ εἶναι «ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων,» (Α΄ Τιμοθ. β'. 6.) μαλαταῦτα ὄχι κατὰ τὸν εἰδικὸν ἐκεῖνον τρόπον, καθὼς εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

3. Ἡ ἐξαίρετος ἰδιότης αὐτῶν εἶναι, ὅτι εἶναι ἀναγεγεννημένοι. (Ἰωάν. γ'. 3.) Τὸ νὰ ἦναί τις ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἄνευ ἀναγεννήσεως, εἶναι ἐπίσης ἀδύνατον, καθὼς καὶ τὸ νὰ ὑπάρξωσι τέκνα ἀνθρώπων ἄνευ γεννήσεως. Ἐπειδὴ ἡμεῖς εἴμεθα γεγεννημένοι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναγεννηθῶμεν υἱοὶ αὐτοῦ, ἢ διὰ παντὸς νὰ μείνωμεν ἐχθροὶ αὐτοῦ. Ἡ μεγίστη ἀναμόρφωσις τῆς ζωῆς, ἄνευ τῆς ἀναγεννήσεως ταύτης, δύναται μὲν νὰ προξενήσῃ τὴν μεγίστην ἀπάτην ἡμῶν, ποτὲ ὅμως καὶ τὴν σωτηρίαν.

4. Ἡ νέα αὕτη ζωὴ εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ δηλοῦται διὰ τῆς πληροφορίας, ἢ τῆς ζωηρᾶς συναισθήσεως τῶν θείων πραγμάτων, ὅτι, παραδείγματος χάριν, ἐπληροφορήθησαν περὶ τοῦ κακοῦ τῆς ἁμαρτίας. Ὁ ἁμαρτωλὸς φέρε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ αἰσθανθῇ, ὅτι ἡ ἁμαρτία, ἥτις ἦτο ἡ ἡδονὴ αὐτοῦ, εἶναι βδελυρωτέρα τοῦ φρύνου, ἢ τοῦ ὄφεως, καὶ μεγαλείτερον κακὸν τῆς πανώλους ἢ τῆς πείνης, οὖσα παράβασις τοῦ δικαίου νόμου τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, ἀτιμωτικὴ εἰς αὐτὸν καὶ ὀλέθριος εἰς τὸν ἁμαρτωλόν. Δὲν ἀκούει πλέον τοὺς ἐλέγχους περὶ τῆς ἁμαρτίας, ὡς λέξεις κεναί· ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ κεντᾷ τὴν καρδίαν αὐτοῦ, καὶ ὅμως εὐχαριστεῖται νὰ δείξῃ τις εἰς αὐτὸν καὶ τὴν πλέον κακήν. Ἐσυνείθιζε πρότερον νὰ θαυμάζῃ, διατί τάχα οἱ ἄνθρωποι διεγείρονται τόσον κατὰ τῆς ἁμαρτίας; λέγων, τί κακὸν τάχα ἦτο νὰ ἀπολαύσῃ ὁ ἄνθρωπος ὀλίγης ἀπηγορευμένης ἡδονῆς; δὲν ἐνόμιζεν αὐτὴν τόσον ὀλεθρίαν, ὥστε νὰ γείνῃ χρεία τοῦ ν' ἀποθάνῃ αὐτὸς ὁ Χριστὸς δι' αὐτήν, καὶ ὁ κόσμος ἄνευ τοῦ Χριστοῦ νὰ βασανίζηται αἰωνίως εἰς τὴν κόλασιν. Ἀλλὰ τώρα τὸ πρᾶγμα ἤλλαξεν· ὁ Θεὸς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ νὰ ἴδῃ τὴν ἀνέκφραστον ἀχρειότητα τῆς ἁμαρτίας.

Αὐτοὶ κατεπείσθησαν περὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀθλιότητος ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας· αὐτοὶ οἵτινες πρότερον ἀνεγνίνωσκον τὰς ἀπειλὰς τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ὡς ἄνθρωποι, ἀναγινώσκοντες ἱστορίαν ξένων πολέμων, τώρα εὑρίσκουσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἱστορίαν καὶ καταλαμβάνουσιν, ὅτι ἀναγινώσκουσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπόφασιν· ὡς ἐὰν εὕρισκον τὰ ὀνόματα αὐτῶν γεγραμμένα εἰς τὴν κατάραν, ἢ ὡς ἐὰν ἤκουον τὸν νόμον λέγοντα ὡς ὁ Νάθαν «Σὺ εἶσαι ὁ ἄνθρωπος.» (Β'. Σαμουὴλ, ιβ'. 7). Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ πρότερον ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς μόνον, ὡς θύελλα εἰς ἄνθρωπον καθήμενον εἰς οἰκίαν ἀσφαλῆ, ἢ ὡς οἱ πόνοι τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τὸν ὑγιῆ·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀλλὰ τώρα βλέπει, ὅτι ἀσθένεια ἀνήκει εἰς αὐτὸν, καὶ αἰσθάνεται ἑαυτὸν καταδεδικασμένον, νεκρὸν καὶ κεκολασμένον, ὡς ἐκ τοῦ νόμου, καὶ ὅτι δὲν λείπει ἄλλο τι, εἰμὴ ἡ ἁπλῆ ἐκτέλεσις διὰ νὰ κατασταθῇ ἀπολύτως καὶ ἀνιάτως ἄθλιος. Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον τὸ Πνεῦμα ἐκτελεῖ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εἰς ὅλους τοὺς ἀναγεγεννημένους. Πῶς δύναται νὰ προσέλθῃ πρὸς τὸν Χριστὸν νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν ἄνθρωπος, ὅστις πρῶτον δὲν εὗρεν ἑαυτὸν ἔνοχον καὶ καταδεδικασμένον, ἢ ζωὴν, ὅστις ποτὲ δὲν εὗρεν ἑαυτὸν πνευματικῶς νεκρόν; «Δὲν ἔχουσι χρείαν ἰατροῦ οἱ ὑγιαίνοντες, ἀλλ' οἱ πάσχοντες.» (Λουκ. ε. 31). Ἡ ἀνακάλυψις τῆς θεραπείας συγχρόνως μετὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀθλιότητος, φυσικὰ ἐμποδίζει μέγα μέρος τῆς θλίψεως. Καὶ ἴσως ἡ χαροποιὰ ἐλπὶς τοῦ ἐλέους γίνεται αἰτία νὰ λησμονηθῇ ταχύτερον τὸ αἴσθημα τῆς ἀθλιότητος.

Οὗτοι ἐπείσθησαν ὡσαύτως περὶ τῆς ματαιότητος τῆς κτίσεως, καὶ τῆς ἀνικανότητος αὐτῆς. Πᾶς ἄνθρωπος εἶναι ἐκ φύσεως εἰδωλολάτρης. Αἱ καρδίαι ἡμῶν παρεξετράπησαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς πρώτης ἡμῶν παραπτώσεως, καὶ ἔκτοτε τὸ κτίσμα ὑπῆρξεν ὁ Θεὸς ἡμῶν. Αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη ἁμαρτία τῆς φύσεως. Πᾶς μὴ ἀναγεγεννημένος ἀποδίδει εἰς τὴν κτίσιν θεῖα ἰδιώματα, καὶ εἰς αὐτὴν παραχωρεῖ τὸν ὕψιστον τόπον τῆς ψυχῆς αὐτοῦ· ἢ ἐὰν πληροφορηθῇ περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀθλιότητος, καταφεύγει εἰς αὐτὴν ὡς πρὸς Σωτῆρα. Ἂν καὶ ὀνομάζῃ τὸν Θεὸν καὶ τὸν Χριστὸν αὐτοῦ Κύριον καὶ Σωτῆρα, τὴν πραγματικὴν ὅμως ἐλπίδα αὐτοῦ ἔχει εἰς τὸ κτίσμα, καὶ περιμένει τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ ἀπὸ αὐτό. Ἡδονὴ, κέρδος, καὶ τιμὴ εἶναι ἡ φυσικὴ τριὰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ψυχικοῦ ἀνθρώπου, καὶ αὐτὸς εἶναι εἰς ἑαυτὸν ἡ τριὰς ἐν τῇ μονάδι. Ἡ πρώτη ἡμῶν ἁμαρτία ὑπῆρξε τὸ νὰ ἐπιθυμήσωμεν νὰ γίνωμεν ὡς Θεοί, καὶ αὕτη ὑπῆρξεν ἐπομένως καὶ ἡ μεγίστη, πολλαπλασιασθεῖσα εἰς τὴν φύσιν ἡμῶν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Ἐνῷ ὁ Θεὸς ἔπρεπε νὰ ὁδηγῇ ἡμᾶς, ἡμεῖς ὁδηγούμεθα ἀπὸ ἡμᾶς αὐτούς. Ἐνῷ ἔπρεπεν αὐτὸς νὰ ἦναι ὁ Ἡγεμών, ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἡγεμονεύομεν ἡμᾶς αὐτούς. Τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς μεμφόμεθα ὡς ἐσφαλμένους, καὶ θέλομεν νὰ διορθώσωμεν· καὶ ἐὰν ἐγινόμεθα ἡμεῖς νομοθέται, ἠθέλομεν διατάξει αὐτοὺς ἀλλέως. Ἐνῷ αὐτὸς φροντίζει δι' ἡμᾶς, (καὶ πρέπει νὰ φροντίζῃ, εἰδεμὴ χανόμεθα), ἡμεῖς θέλομεν οἱ ἴδιοι νὰ φροντίσωμεν δι' ἡμᾶς αὐτούς· ἐνῷ ἔπρεπε νὰ αἰσθανώμεθα, ὅτι ἀπ' αὐτὸν πηγάζουσιν ὅλα, ὅσα καθημερινῶς λαμβάνομεν, προτιμῶμεν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὅλα ἀπὸ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐξαρτῶνται· ἐνῷ ἔπρεπε νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὴν πρόνοιαν αὐτοῦ, ἡμεῖς συνήθως μεμφόμεθα αὐτήν, καὶ νομίζομεν ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ διαθέσωμεν τὰ καθ' ἡμᾶς καλλίτερα ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐνῷ ἔπρεπε νὰ σπουδάζωμεν καὶ νὰ ἀγαπῶμεν, νὰ ἐμπιστευώμεθα καὶ νὰ τιμῶμεν τὸν Θεὸν, σπουδάζομεν καὶ ἀγαπῶμεν, ἐμπιστευόμεθα καὶ τιμῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς τοὺς σαρκικούς. Θέλομεν νὰ ἀτενίζωσιν εἰς ἡμᾶς οἱ ὀφθαλμοὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀντὶ νὰ ἀτενίζωσιν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ὅλοι νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ ὅλαι αἱ εὐχαριστίαι αὐτῶν νὰ ἀποδίδωνται εἰς ἡμᾶς· καὶ ἕκαστος ἡμῶν εὐχαρίστως ἤθελε νὰ ἦναι ὁ μόνος ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς, ὅστις νὰ ἐκθειάζηται καὶ νὰ θαυμάζηται ἀπὸ ὅλους. Οὕτως εἴμεθα ἐκ φύσεως τὰ εἴδωλα ἡμῶν αὐτῶν. Ἀλλ' οὗτος ὁ Δαγὼν ἀμέσως πίπτει κά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τω, ὅταν ὁ Θεὸς ἀνακαινίσῃ τὴν ψυχήν. Ὁ πρώτιστος σκοπὸς τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου εἶναι νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν καρδίαν πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν· νὰ καταπεισθῇ ὁ ἁμαρτωλὸς, ὅτι τὸ κτίσμα δὲν δύναται νὰ ἦναι ὁ Θεὸς αὐτοῦ, διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν μακάριον, οὔτε ὁ Χριστὸς αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐκβάλῃ αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα, καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ πρὸς τὸν Θεὸν, τὴν μακαριότητα αὐτοῦ. Τοῦτο κάμνει ὁ Θεὸς, ὄχι μόνον διὰ τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς προνοίας αὐτοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν τόσον συχνὰ θλίψεις συντρέχουσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐπιστροφῆς. Ἐπαισθηταὶ ἀποδείξεις βιάζουσι τὸν ἄνθρωπον νὰ δώσῃ ἀκρόασιν, ἐνῷ τοὺς ἰσχυροτέρους λόγους καταφρονεῖ. Ἐὰν ὁ ἁμαρτωλὸς θεοποιήσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑπόληψιν, ὁ δὲ Θεὸς ῥίψῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἐσχάτην καταφρόνησιν· ἢ λατρεύσῃ τὸν πλοῦτον, ὁ δὲ Θεὸς φέρῃ αὐτὸν εἰς κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν δύναται ὁ πλοῦτος νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν, ἢ δώσῃ εἰς αὐτὸν πτέρυγας νὰ πετάξῃ, πόσον τοῦτο συντρέχει νὰ τὸν φέρῃ εἰς συναίσθησιν τῆς ἁμαρτίας. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐλάτρευε τὴν ἡδονὴν ὡς Θεὸν αὐτοῦ, τοὐτέστιν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ πλανώμενος ὀφθαλμὸς, περίεργον ὠτίον, ἀκόρεστος ὄρεξις, ἢ ἀσελγὴς καρδία, καὶ ὁ Θεὸς ἀφῄρει αὐτὰ ἀπ' αὐτὸν, ἢ τὰ μετέβαλεν εἰς χολὴν καὶ ἀψίνθιον, ὁποία βοήθεια εἰς τὸν ἔλεγχον! Ὅταν ὁ Θεὸς ῥίψῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς χαῦνον ἀσθένειαν, καὶ πληγώσῃ τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἢ διεγείρῃ ἐναντίον του τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συνείδησιν, καὶ τότε εἴπῃ, τρόπον τινά, Ἰδὲ ἐὰν ἡ ὑπόληψίς σου ἢ τὰ πλούτη, ἢ αἱ ἡδοναί σου δύνανται νὰ σὲ βοηθήσωσι. Δύνανται νὰ ἰατρεύσωσι τὴν πληγωμένην συνείδησίν σου, δύνανται νὰ ὑποστηρίξωσι τὸ κλο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νούμενον σκήνωμά σου; Δύνανται νὰ κρατήσωσι τὴν φεύγουσαν ψυχὴν εἰς τὸ σῶμά σου, νὰ σὲ σώσωσιν ἀπὸ τὴν αἰώνιόν μου ὀργήν, ἢ νὰ λυτρώσωσι τὴν ψυχήν σου ἀπὸ τὰς αἰωνίους φλόγας; Ἐπικαλέσου αὐτὰ μεγαλοφώνως καὶ ἴδε ἐὰν ταῦτα δύνανται νὰ σὲ βοηθήσωσιν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. Πόσον ἐνεργὰ εἶναι ταῦτα εἰς τὸν ἁμαρτωλόν! Ὁ νοῦς ἀναγνωρίζει τὴν ἀλήθειαν, καὶ αὐτὴ ἡ σὰρξ καταπείθεται περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κτίσματος, καὶ ἡ ἐξαπατήσασα ἡμᾶς ἐκδαίνει τότε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀπάτην.

Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι προσέτι οὕτω καταπεπεισμένος περὶ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης, τῆς τελείας ἁξιομισθίας καὶ τῆς τελείας ὑπεροχῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅσον εἶναι πεπεισμένος περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς τροφῆς ὁ πεινῶν, ὅσον, ὅστις ἤκουσεν ἢ ἀνέγνωσε τὴν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης αὐτοῦ, περὶ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης τῆς συγχωρήσεως, καθὼς καὶ ὁ διὰ χρέος φυλακισθείς, περὶ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης ἐγγυητοῦ διὰ νὰ ἐξοφλήσῃ αὐτό. Τώρα ὁ ἁμαρτωλὸς αἰσθάνεται ἀνυπόφορον βάρος ἐφ' ἑαυτοῦ, καὶ βλέπει, ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ μόνος ὁ Χριστὸς δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ αὐτό. Βλέπει τὸν νόμον διακηρύττοντα αὐτὸν ἐπαναστάτην, καὶ κανένα ἄλλον εἰμὴ τὸν Χριστὸν δυνάμενον νὰ συνδιαλλάξῃ αὐτόν. Εἶναι ὡς ἄνθρωπος ὑπὸ λέοντος καταδιωκόμενος, ὅστις πρέπει νὰ χαθῇ ἐὰν δὲν εὕρῃ ἄμεσον καταφυγήν. Ἤδη δὲ φέρεται εἰς τὸ δίλημμα, ὅτι, ἢ πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν Χριστὸν διὰ νὰ δικαιώσῃ αὐτὸν, ἢ νὰ καταδικασθῇ αἰωνίως· νὰ ἔχῃ τὸν Χριστὸν διὰ νὰ σώσῃ αὐτὸν, ἢ νὰ καίηται εἰς τὴν κόλασιν διὰ παντός· νὰ ἔχῃ τὸν Χριστὸν διὰ νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τὸν Θεὸν, ἢ νὰ ἀποκλεισθῇ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρουσίας αὐτοῦ αἰωνίως. Καὶ δὲν εἶναι θαυμαστὸν ἐὰν φωνάζῃ ὥς τις μάρτυς, «Οὐδεὶς εἰμὴ ὁ Χριστός! οὐδεὶς εἰμὴ ὁ Χριστός!» Ψωμίον, καὶ οὐχὶ χρυσὸς, καταπαύει τὴν πεῖναν. Μόνη ἡ συγχώρησις, καὶ οὐδὲν ἄλλο, δύναται νὰ παρηγορήσῃ τὸν καταδεδικασμένον. «Ὅλα τώρα λογίζονται ὡς σκύβαλα διὰ νὰ κερδίσω τὸν Χριστόν· καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς ἐμὲ κέρδη, ταῦτα ἐνόμισα ζημίαν διὰ τὸν Χριστόν.» (Φίλιππ. γ'. 7, 8.) Καθὼς βλέπει ὁ ἁμαρτωλὸς τὴν ἀνικανότητα καὶ ἑαυτοῦ καὶ ὅλων τῶν πραγμάτων εἰς τὸ νὰ τὸν βοηθήσωσι, τοιουτοτρόπως καταλαμβάνει, ὅτι ἔξω τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι σωτηρίας ἔλεος. Βλέπει, ὅτι ἂν καὶ τὸ κτίσμα δὲν δύναται, καὶ ὁ ἴδιος αὐτὸς δὲν δύναται, ὁ Χριστὸς ὅμως δύναται. Ἂν καὶ τὰ συκόφυλλα τῆς ἀδίκου δικαιοσύνης ἡμῶν ἦναι πολλὰ μικρὰ διὰ νὰ σκεπάσωσι τὴν ἀσχημοσύνην ἡμῶν, πλὴν ἡ δικαιοσύνη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη. Ἡ ἡμετέρα εἶναι δυσανάλογος εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ νόμου, ἀλλ' ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐκτείνεται καὶ εἰς τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα. Εἰς τὴν ἱκεσίαν αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἄρνησις. Τοσαύτη εἶναι ἡ μεγαλειότης τοῦ ὑποκειμένου αὐτοῦ καὶ ἡ τιμὴ τῆς ἀξίας αὐτοῦ, ὥστε ὁ Πατὴρ αὐτοῦ παραχωρεῖ εἰς αὐτὸν ὅ,τι ἐπιθυμήσῃ. Πρότερον ὁ ἁμαρτωλὸς ἐγνώριζε τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Χριστοῦ, καθὼς γνωρίζει ὁ τυφλὸς τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου· ἀλλὰ τώρα γνωρίζει αὐτὸν ὡς ὁ βλέπων τὴν δόξαν αὐτοῦ.

5) Μετὰ ταύτην τὴν πεποίθησιν φαίνεται προσέτι μεταβολὴ εἰς τὴν θέλησιν· ὡς π. χ. τὴν ἁμαρτίαν, τὴν ὁποίαν ὁ νοῦς ἀναγνωρίζει ὡς κακὴν, ἡ θέλησις ἀποστρέφεται καὶ βδελύττεται· ὄχι διότι ἡ αἰσθητὴ ὄρεξις μεταβάλλεται, τρόπον τινὰ βδελύττεται τὸ ἀντικείμενον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτῆς, ἀλλ' ὅταν αὕτη θέλει νὰ ὑπερισχύσῃ τοῦ λογικοῦ καὶ νὰ μᾶς παρασύρῃ εἰς τὸ νὰ ἁμαρτήσωμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ νὰ ἔχωμεν τὰς μὲν Γραφὰς κανόνα, τὸ δὲ λογικὸν κύριον, τὴν δὲ αἴσθησιν δοῦλον, τότε ἡ θέλησις ταύτην τὴν ἀταξίαν καὶ τὸ κακὸν βδελλύττεται. Ἡ ἀθλιότης ὡσαύτως, τὴν ὁποίαν ἡ ἁμαρτία ἐπροξένησεν, ὄχι μόνον ἀναγνωρίζεται ἀλλὰ καὶ θρηνεῖται. Εἶναι ἀδύνατον ἡ ψυχὴ νὰ ἴδῃ τώρα, ἢ τὴν παράβασιν αὐτῆς εἰς τὸν Θεόν, ἢ τὴν προξενηθεῖσαν εἰς αὐτὴν ἀθλιότητα, ἄνευ τινὸς κατανύξεως. Ἐκεῖνος ὅστις ἀληθῶς ἀναγνωρίζει, ὅτι θανατώσας τὸν Χριστὸν, ἐθανάτωσεν ἑαυτὸν, θέλει βεβαίως κατανυχθῇ ἐνδομύχως. Ἐὰν δὲν δύναται νὰ κλαίῃ, δύναται ὅμως ἐκ καρδίας νὰ στενάζῃ, καὶ αἰσθάνεται ἡ καρδία αὐτοῦ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον βλέπει ὁ νοῦς αὐτοῦ. Τὸ κτίσμα ἀποβάλλεται ὡς ματαιότης, καὶ ἀποδιώκεται ἐκ τῆς καρδίας μετὰ φρονήσεως· ὄχι ὅτι αὐτὸ ἐξευτελίζεται, ἢ ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἀπορρίπτεται, ἀλλὰ μόνον ἡ εἰδωλολατρικὴ αὐτοῦ κατάχρησις καὶ ἄδικος ἁρπαγή. Δύναται ὁ Χριστὸς νὰ ἦναι ἡ ὁδὸς ἡ φέρουσα εἰς τὸ κτίσμα; Δυνάμεθα νὰ ζητῶμεν τὸν Χριστὸν νὰ διαλλάξῃ ἡμᾶς μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐνῷ αἱ καρδίαι ἡμῶν προτιμῶσι τὰ κτίσματα ἀπ' αὐτόν; Εἰς τὴν ψυχὴν παντὸς μὴ ἀναγεγεννημένου τὸ κτίσμα εἶναι καὶ Θεὸς καὶ Χριστός. Καθὼς ἡ μὴ γινομένη διὰ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τοῦ κτίσματος ἐπιστροφὴ δὲν εἶναι ἀληθὴς, οὕτω καὶ ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν, ἐνόσῳ τὸ κτίσμα κατέχει τὰς καρδίας ἡμῶν, δὲν εἶναι ἀληθὴς πίστις. Ἡ ἀληθὴς ἐπιστροφὴ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἡ ἀπάρνησις τῶν εἰδώλων ἡμῶν, καὶ ἡ ὀρθὴ ἀποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ, ὅλα ταῦτα εἶναι ἔργον, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς τελειοποιεῖ ὅ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταν ἀρχίσῃ αὐτό. Συγχρόνως ἡ θέλησις προσκολλᾶται εἰς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ εἰς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Χριστόν. Ἀφοῦ κατεπείσθη ὁ ἁμαρτωλὸς, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ αὐτὸν εὐδαίμονα εὑρίσκει τώρα εὐδαιμονίαν εἰς τὸν Θεόν· ἀφοῦ ἐπείσθη ὡσαύτως, ὅτι ὁ Χριστὸς μόνος δύναται καὶ θέλει νὰ φιλιώσῃ αὐτὸν, ἁγιασμένως δέχεται αὐτὸν ὡς σωτῆρα καὶ Κύριον. Τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου ἦτο «Μετάνοια πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ πίστις εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.» (Πράξ. κ΄. 21.) Ἡ αἰώνιος ζωὴ συνίσταται πρῶτον εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τις τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ ἔπειτα τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἔστειλε (Ἰωάν. ιζ΄. 3.) Τὸ νὰ δεχθῶμεν δὲ τὸν Χριστὸν ὡς λυτρωτὴν εἶναι τὸ ὑπερφυσικὸν μέρος αὐτῆς. Τὸ πρῶτον ἀρχικῶς εἶναι ἀναγκαῖον καὶ ἔχει συνεννοούμενον τὸ τελευταῖον. Τὸ νὰ δεχθῇ τις τὸν Χριστὸν χωρὶς ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην, δὲν εἶναι πίστις δικαιόνουσα, οὔτε ἀκολουθεῖ ἡ ἀγάπη ὡς καρπὸς, ἀλλὰ συμπορεύεται. Διότι ἡ πίστις εἶναι ἀποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ ἐξ ὅλης ψυχῆς. Ἐκεῖνος, ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα περισσότερον τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶναι ἄξιος αὐτοῦ, Ματθ. ι. 17.) οὔτε δικαιοῦται ἀπὸ αὐτόν. Ἡ πίστις δέχεται αὐτὸν ὡς σωτῆρα καὶ Κύριον. Διόλου, ἢ καθόλου, ἢ καὶ κατὰ τὰς δύο ταύτας σχέσεις πρέπει νὰ δεχθῶμεν αὐτόν. Ἡ πίστις ὄχι μόνον ἀναγνωρίζει τὰ πάθη αὐτοῦ καὶ δέχεται τὴν συγχώρησιν καὶ τὴν δόξαν, ἀλλὰ καὶ τὴν κυριαρχίαν αὐτοῦ, καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ καὶ τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας.

6. Ὡς οὐσιῶδες μέρος τοῦ χαρακτῆρος τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ θεωρεῖται καὶ τὸ ὅτι συνθηκολογοῦσιν ἐγκαρδίως μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἁμαρτωλὸς τῳόντι δὲν εἶχεν ἐμβῇ ποτε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέχρι τοῦδε ἀληθῶς καὶ μὲ εὐχαρίστησιν εἰς συνθήκην μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὰς ἐκουσίους προσφορὰς τοῦ Χριστοῦ πληροφορεῖται ὁ ἁμαρτωλὸς περὶ τῆς συγκαταθέσεως αὐτοῦ· καὶ τώρα αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγκαρδίως συμφωνεῖ καὶ οὕτω τελειόνει ἡ συνθήκη. Αὕτη ἡ συνθήκη περιέχει ὅλας τὰς μετὰ τοῦ Χριστοῦ σχέσεις, αἵτινες δύνανται νὰ προξενήσωσιν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν, ὅστις παραδίδει ἑαυτὸν εἰς τὸν Χριστὸν, διὰ νὰ σωθῇ καὶ νὰ διοικῆται παρ' αὐτου. Τώρα ἡ ψυχὴ λέγει μὲ θάρρος, ἐγὼ πλεῖστον χρόνον ὡδηγούμην τυφλῶς παρὰ τῆς σαρκὸς καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, παρὰ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ διαβόλου, σχεδὸν ἕως τὴν τελείαν μου ἀπώλειαν· τώρα δὲ θέλω εἶσθαι ὅλως διόλου εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Κυρίου μου, ὅστις ἐξηγόρασεν ἐμὲ διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ καὶ θέλει μὲ φέρει εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ.

7. Προσθέτω, ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἐπιμένει εἰς τὴν συνθήκην ταύτην μέχρι τέλους. "Αν καὶ ὁ πιστὸς δύναται νὰ πειρασθῇ, ἀλλ' ὅμως ποτὲ δὲν ἀπαρνεῖται τὸν Κύριον αὐτοῦ, δὲν ἀρνεῖται τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν, δὲν μετανοεῖ διὰ τὴν συνθήκην, οὐδὲ δύναται κυρίως νὰ εἴπῃ τις, ὅτι ἀθετεῖ αὐτὴν, ἐνόσῳ μένει ἡ πίστις, ἥτις εἶναι ἡ βάσις αὐτῆς. Τῳόντι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐσυνθηκολόγησαν μὲ λέξεις μόνον καὶ ὄχι ἐκ καρδίας, δύνανται «νὰ καταπατήσωσι τὸ αἷμα τῆς διαθήκης ὡς μιαρὸν πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἡγιάσθησαν,» (Ἑβρ. ι'. 29.) ἀποχωριζόμενοι ἀπὸ τῶν ἔξω, ἀλλ' οἱ ἐκλελεγμένοι δὲν δύνανται νὰ ἀπατηθῶσι τοιουτοτρόπως. (Ματθ. κδ'. 24.) "Αν καὶ ἡ ἐπιμονὴ αὕτη ἦναι βεβαία εἰς τοὺς ἀληθινοὺς πιστοὺς, πλὴν ἀπαιτεῖται ἀπὸ αὐτοὺς διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν, διὰ τὴν ζωὴν καὶ καρποφορίαν αὐτῶν, διὰ τὴν δικαίωσιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτῶν. (Ἰωάν. ιέ. 4. 6. 9.) Ἀλλ' ἂς ἦναι αἰωνίως εὐλογημένη ἡ χεὶρ ἐκείνη τῆς ἀγάπης, ἥτις ἐσχεδίασε τὴν δεδωρημένην ὑπόσχεσιν καὶ ὑπέγραψε καὶ ἐσφράγισεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξασφαλίζει εἰς ἡμᾶς καὶ τὴν χάριν, ἥτις εἶναι ἡ βάσις, καὶ τὴν βασιλείαν, ἥτις ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης προσφέρεται.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τούτου τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὄχι καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ πλεονεκτήματα, οὔτε ὅλα τὰ σημεῖα, διὰ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἀναγνωρίζηται. Σὲ παρακαλῶ, Ἀναγνῶστα, ὡς ἔχοντα τὴν ἐλπίδα τοῦ Χριστιανοῦ, ἢ τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, κρίνε σεαυτὸν, ὡς ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ κριθῇ ὑπὸ τοῦ δικαίου Θεοῦ, καὶ ἀποκρίθητι πιστῶς εἰς ταύτας τὰς ἐρωτήσεις. Δὲν θέλω σὲ ἐρωτήσει ἂν ἐνθυμῆσαι τὸν καιρὸν, ἢ τὴν τάξιν τῶν ἐνεργειῶν τούτων τοῦ πνεύματος· διότι εἰς τοῦτο δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀβεβαιότης τις καὶ λάθος. Ἐὰν ἦσαι βέβαιος, ὅτι τὸ πνεῦμα ἐνήργησε ταῦτα εἰς σὲ, δὲν βλάπτει τόσον, ἂν καὶ δὲν ἐξεύρῃς πότε, ἢ πῶς, τοῦτο συνέβη. Ἐρεύνα ὅμως ἀκριβῶς καὶ ἐρώτα· ἐπείσθης ποτὲ ὅλως διόλου περὶ τῆς ἐπικρατούσης εἰς ὅλην τὴν ψυχήν σου διαφθορᾶς, καὶ τῆς κυριευούσης ὅλην σου τὴν ζωὴν κακίας; ἢ πόσον ἀχρεῖον εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἢ ὅτι ἡ ἐλαχίστη ἁμαρτία τοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον παρέβης, εἶναι ἀξία αἰωνίου θανάτου; Συμφωνεῖς, ὅτι ὁ νόμος εἶναι ἀληθὴς καὶ δίκαιος, καὶ καταλαμβάνεις, ὅτι ὑπ' αὐτοῦ εἶσαι καταδεδικασμένος εἰς τὸν θάνατον τοῦτον; Εἶδες τὴν ἐσχάτην ἀνικανότητα παντὸς κτίσματος, εἴτε διὰ νὰ σὲ καταστήσῃ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μακάριον, εἴτε διὰ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ σοῦ ταύτην σου τὴν ἀθλιότητα; Κατεπείσθης, ὅτι ἡ εὐδαιμονία σου εἶναι μόνον εἰς τὸν Θεὸν, ὡς τὸ τέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λος καὶ εἰς τὸν Χριστὸν, ὡς τὴν ὁδὸν πρὸς αὐτόν; καὶ ὅτι πρέπει νὰ φερθῇς πρὸς τὸν Θεὸν διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ, ἢ νὰ χαθῇς αἰωνίως; Ἠσθάνθης τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην, τοῦ νὰ ἀπολαύσῃς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν πλήρη αὐτοῦ ἱκανότητα, νὰ κάμῃ διὰ σὲ ὁποιονδήποτε ἡ κατάστασίς σου ἀπαιτεῖ; Ἀνεκάλυψας τὸ πλεονέκτημα τοῦ μαργαρίτου τούτου, ὅτι εἶναι ἄξιος, νὰ πωλήσῃς ὅλα διὰ νὰ ἀγοράσῃς αὐτόν; (Ματθ. ιγ'. 4, 6.) Ἔλαβες ποτὲ διὰ τὰ πράγματα ταῦτα αἰσθήματα, ὁποῖα ὁ διψῶν αἰσθάνεται διὰ τὸ ὕδωρ, καὶ ὄχι ἁπλῶς μεταβολὴν γνώμης προερχομένην ἀπὸ ἀνάγνωσιν ἢ ἀνατροφήν; Ὑπῆρξάν ποτε ἡ ἁμαρτία καὶ ἀθλιότης σου, τὸ βδέλυγμα καὶ τὸ βάρος τῆς ψυχῆς σου; Ἐὰν δὲν ἠδύνασο νὰ κλαύσῃς, ἠδύνασο ὅμως ἐκ καρδίας νὰ στενάξῃς ὑπὸ τὸ ἀνυπόφορον βάρος καὶ τῶν δύο; Ἠρνήθης ὅλην τὴν δικαιοσύνην σου; Ἐδίωξας τὰ εἴδωλα ἀπὸ τὴν καρδίαν σου, ὥστε τὸ κτίσμα νὰ μὴ ἔχῃ πλέον τὴν δεσποτείαν, ἀλλὰ νὰ ἦναι δοῦλον εἰς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Χριστοῦ; Δέχεσαι τὸν Χριστὸν ὡς τὸν μόνον σωτῆρά σου; ἐλπίζεις τὴν δικαίωσιν, ἀποκατάστασιν καὶ δόξαν ἀπὸ μόνον αὐτόν; Εἶναι τάχα οἱ νόμοι αὐτοῦ οἱ δυνατώτεροι ἐξουσιασταὶ τῆς ζωῆς καὶ ψυχῆς σου; Ἰσχύουσιν οὗτοι γενικῶς κατὰ τῶν προσταγῶν τῆς σαρκὸς, καὶ κατὰ τοῦ μεγίστου συμφέροντος τῆς ὑπολήψεώς σου, τοῦ κέρδους, τῆς ἡδονῆς ἢ τῆς ζωῆς σου; Κατέχει τάχα ὁ Χριστὸς τὸν ὕψιστον τόπον τῆς καρδίας καὶ τῶν αἰσθημάτων σου; ὥστε, ἂν καὶ δὲν δύνασαι νὰ ἀγαπᾷς αὐτὸν ὅσον ἐπιθυμεῖς, νὰ μὴ ἀγαπᾶται παρὰ σοῦ οὐδὲν ἄλλο περισσότερον ἀπὸ αὐτόν; Ἔκαμες τάχα διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον συνθήκην ἐγκάρδιον μετ' αὐτοῦ, καὶ παρεδόθης ὅλως διόλου εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτόν; Εἶναι τάχα ἡ μεγίστη σου φροντὶς, καὶ ἄγρυπνος σπουδὴ αὕτη, τὸ νὰ δυνηθῇς νὰ εὑρεθῇς πιστὸς εἰς τὴν συνθήκην ταύτην, καὶ ἂν καὶ πίπτῃς εἰς ἁμαρτίαν, νὰ μὴ θελήσῃς νὰ ἀρνηθῇς τὴν συμφωνίαν σου, εἴτε νὰ ἀλλάξῃς τὸν Κύριόν σου, οὔτε νὰ ἀφιερώσῃς σεαυτὸν εἰς ἄλλην τινὰ κυβέρνησιν διὰ τὸν κόσμον ὅλον; Ἐὰν αὕτη ἦναι ἡ ἀληθὴς κατάστασίς σου, εἶσαι εἷς ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ ὅσον βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀληθὴς, τοσοῦτον καὶ ἡ μακαρία αὕτη ἀνάπαυσις μένει διὰ σέ. Τοῦτο μόνον πρόσεξον «νὰ μείνῃς εἰς τὸν Χριστὸν,» (Ἰωάν. ιέ. 4.) καὶ νὰ ὑπομείνῃς ἕως τέλους. (Ματθ. κδ'. 13.) Διότι ἐὰν κάνεὶς σύρῃ ἑαυτὸν ὀπίσω, δὲν εὐαρεστεῖται εἰς αὐτὸν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. (Ἑβρ. ι. 38). Ἀλλ' ἐὰν τοιοῦτόν τι δὲν ὑπάρχῃ εἰς σὲ, ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν στοχασθῇ ἡ ἠπατημένη σου καρδία, ἢ ὅσον ἰσχυραὶ καὶ ἂν ἦναι αἱ ψευδεῖς σου ἐλπίδες, θέλεις εὑρεῖ τέλος πρὸς βλάβην σου, ἐκτὸς ἐὰν ἡ τελεία ἐπιστροφὴ δὲν ἐμποδίσῃ αὐτὸ, ὅτι ἡ ἀνάπαυσις αὕτη τῶν πιστῶν δὲν ἀνήκει εἰς σέ. Εἴθε νὰ ἦσο σοφὸς, νὰ ἐνόεις τοῦτο, καὶ νὰ ἐσυλλογίζεσο τὸ τέλος σου· (Δευτερ. λδ'. 29.) ὥστε ἐνόσῳ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ σῶμά σου, καὶ «τὰ χρήματα εἰς τὴν χεῖρα,» (Παροιμ. ιζ' 16.) καὶ εὐκαιρία καὶ ἐλπὶς ἔμπροσθέν σου, τὰ ὦτά σου ν' ἀνοιχθῶσι, καὶ ἡ καρδία σου νὰ ὑποκλίνῃ εἰς τὴν πειθὼ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀναπαυθῇς τοιουτοτρόπως μεταξὺ τῶ λαῶ αὐτοῦ, καὶ νὰ χαίρησαι τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί. (Κολασσ. ά. 12.)

Ὅτι ταύτην τὴν ἀνάπαυσιν θέλει ἀπολαύσει ὁ λαὸς τοῦ θεοῦ, εἶναι ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ἡ Γραφὴ, ἐὰν ἡ μαρτυρία αὐτῆς ἐπὶ πλέον χρειάζηται, σαφῶς ἐπιβεβαιοῖ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατὰ διαφόρους τρόπους· ὡς π. χ. ὅτι εἶναι «προωρισμένοι εἰς αὐτὴν, καὶ αὐτὴ εἰς αὐτούς. Ὁ Θεὸς δὲν ἐντρέπεται νὰ καλῆται Θεὸς αὐτῶν· διότι ἡτοίμασε πόλιν εἰς αὐτούς.» (Ἑβρ. ιά. 16.) «Οὗτοι ὀνομάζονται σκεύη ἐλέους, προητοιμασμένα εἰς δόξαν» (Ῥωμ. θ'. 23). Εἰς τὸν Χριστὸν ἔλαχον κλῆρον προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ τὰ πάντα κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματος αὐτοῦ. (Ἐφεσ. ά. 11.) «Καὶ ὅσους προώρισε, τούτους καὶ ἐδόξασε.» (Ῥωμ. ή. 30) Τίς δύναται νὰ στερήσῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ τῆς ἀναπαύσεως ταύτης, ἥτις προητοιμάσθη δι' αὐτοὺς ἀπὸ τὴν αἰώνιον βουλὴν τοῦ Θεοῦ; Ἡ Γραφὴ μᾶς λέγει ὅτι εἶναι ἐξηγορασμένοι διὰ τὴν ἀνάπαυσίν ταύτην. «Διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ ἔχομεν παῤῥησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἁγίων.» (Ἑβρ. ί. 19.) εἴτε σημαίνει τὴν εἴσοδον ἐνταῦθα διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς προσευχῆς, εἴτε τὴν εἴσοδον διὰ τῆς τελείας ἀποκτήσεως εἰς τὸ μέλλον. Ὅθεν οἱ πιστοὶ εἰς τὸν οὐρανὸν «ψάλλουσι καινὴν ᾠδὴν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἠγόρασεν αὐτοὺς διὰ τοῦ αἵματός του ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους καὶ ἔκαμεν αὐτὺς εἰς τὸν Θεὸν αὐτῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς.» (Ἀποκάλ. έ. 8 — 10.) Ἡ λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἔχυσε τὸ αἷμα αὐτοῦ καὶ ἔπαθε τὰ παθήματα αὐτοῦ εἰς μάτην, καὶ δὲν θέλει ἰδεῖ ποτὲ τὺς καρποὺς τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἢ μένει ἀνάπαυσις εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ. Ἡ Γραφὴ ὑπεσχέθη τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην εἰς αὐτούς. Καθὼς εἰς τὸ στερέωμα οἱ ἀστέρες, τοιουτοτρόπως καὶ εἰς τὰς ἱερὰς σελίδας εἶναι διεσπαρμέναι αἱ θεῖαι αὗται ὑποσχέσεις. Ὁ Χριστὸς λέγει, «Μὴ φοβοῦ, μικρὸν ποίμνιον, διότι ὁ Πατήρ σας ηὐδόκησε νὰ σᾶς δώσῃ τὴν βασιλείαν.» (Λουκ. ιβ'. 32.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Ἑτοιμάζω εἰς σᾶς βασιλείαν, καθὼς ὁ Πατήρ μου ἡτοίμασεν αὐτὴν εἰς ἐμὲ, διὰ νὰ τρώγητε καὶ νὰ πίνητε ἐπὶ τῆς τραπέζης μου, ἐν τῇ βασιλείᾳ μου.» (Δυκ. κδ'. 23, 30.) Ὅλα τὰ μέσα τῆς χάριτος καὶ ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ αἱ καλαὶ πράξεις τῶν πιστῶν, πᾶσα προσταγὴ νὰ μετανοήσωσι καὶ νὰ πιςεύσωσι, νὰ νηστεύωσι καὶ νὰ προσεύχωνται, νὰ κρούωσι καὶ νὰ ζητῶσι, νὰ πασχίζωσι καὶ νὰ κοπιάζωσι, νὰ τρέχωσι καὶ ν' ἀγωνίζωνται, ἀποδεικνύει ὅτι μένει ἀνάπαυσις διὰ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ. Τὸ Πνεῦμα δὲν ἤθελεν ἀνάψει ποτὲ εἰς ἡμᾶς τοιαύτας ἰσχυρὰς ἐπιθυμίας διὰ τὸν οὐρανὸν, τοιαύτην ἀγάπην διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐὰν δὲν ἔπρεπε ν' ἀπολαύσωμεν ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἀγαπῶμεν. Ἐκεῖνος, ὅστις κατευθύνει τοὺς πόδας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης (Λουκ. ά. 79.) θέλει μᾶς φέρει ἀναμφιβόλως εἰς τὸ τέλος τῆς εἰρήνης. Πόσον σφιγκτὰ συνδεδεμένα εἶναι τὸ μέσον καὶ τὸ τέλος! «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καὶ οἱ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτήν.» (Ματθ. ιά. 12.) Οἱ ἀκολουθήσαντες τὸν Χριστὸν εἰς τὴν παλιγγενεσίαν θέλουσι καθήσει ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς δόξης αὐτοῦ. (Ματθ. ιθ'. 28.) Ἡ Γραφὴ μᾶς βεβαιοῖ, ὅτι οἱ πιστοὶ ἔχουσιν ἐδῶ τὴν ἀρχὴν, τὴν πρόγευσιν, τὸν ἀρραβῶνα καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ἀναπαύσεως ταύτης. «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι εἰς τὸ μέσον αὐτῶν.» (Δυκ. ιζ'. 21.) «Ἂν καὶ δὲν εἴδον τὸν Χριστὸν, ἀλλ' ἀγαπῶντες αὐτὸν καὶ πιστεύοντες εἰς αὐτὸν, ἀγάλλονται μὲ χαρὰν ἀνεκλάλητον καὶ ἔνδοξον, λαμβάνοντες τὴν ἀμοιβὴν τῆς πίστεως αὐτῶν, καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν αὐτῶν.» (Α'. Πέτρ. ά. 8, 9.) Καυχῶνται διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. (Ρωμ. έ. 2.) Καὶ ἀφοῦ ὁ Θεὸς τοὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σφραγίση μὲ τὸ τῆς ἐπαγγελίας Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ ἀρραβὼν τῆς κληρονομίας αὐτῶν, θέλει τάχα ἀρνηθῆ εἰς αὐτοὺς τὴν τελείαν ἀπόκτησιν; (Ἐφεσ. ά. 13, 14.) Ἡ Γραφὴ προσέτι ἀναφέρει κατ' ὄνομα τινὰς ἐξ ἐκείνων, ὅσοι εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, ὡς τὸν Ἐνὼχ, τὸν Ἀβραὰμ, τὸν Λάζαρον, καὶ τὸν ληστὴν τὸν συσταυρωθέντα μὲ τὸν Χριστόν. Ἐὰν δὲ ἦναι ἀνάπαυσις δι' αὐτοὺς, βεβαίως μένει ἀνάπαυσις καὶ δι' ὅλους τοὺς πιστούς. Ἀλλ' εἰς μάτην νὰ ἐπισωρεύωμεν μαρτυρίας τῆς Γραφῆς, ἐνῷ βλέπομεν ὅτι κύριος σκοπὸς αὐτῆς εἶναι τὸ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν μακαρίαν ταύτην κατάστασιν, καὶ νὰ στηρίξῃ δι' ἑαυτῆς τὸ εἰς ταύτην δικαίωμα ἡμῶν.

Ἡ Γραφὴ ὄχι μόνον ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ ἀνάπαυσις αὕτη μένει διὰ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, δι' οὐδένα ἄλλον ἐκτὸς αὐτοῦ, ὥστε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ κόσμου δὲν θέλει μεθέξει αὐτῆς. «Χωρὶς τὴν ἁγιωσύνην, οὐδεὶς θέλει ἰδεῖ τὸν Κύριον.» (Ἑβρ. ιβ'. 14.) «Ἐάν τις δὲν γεννηθῇ ἄνωθεν, δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ὅσις ἀπειθῇ εἰς τὸν υἱὸν δὲν θέλει ἰδεῖ ζωὴν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπ' αὐτοῦ.» (Ἰωάν. γ'. 3. 36.) «Πᾶς πόρνος, ἢ ἀκάθαρτος, ἢ πλεονέκτης, ὅστις εἶναι εἰδωλολάτρης, δὲν ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ.» Ἐφεσ. έ. 5.) «Οἱ ἀσεβεῖς θέλουσιν ἐπιστραφῆ εἰς τὸν Ἅδην· πάντα τὰ ἔθνη τὰ λησμονοῦντα τὸν Θεόν. (Ψαλ. θ'. 17.) Θέλουσι κατακριθῆ ὅλοι, ὅσοι δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' εὐηρεστήθησαν εἰς τὴν ἀδικίαν. (Β'. Θεσσ. β'. 12). «Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς θέλει ἔλθει μὲ πῦρ φλογὸς διὰ νὰ κάμῃ ἐκδικησιν εἰς τοὺς μὴ γνωρίζοντας Θεὸν, καὶ εἰς τοὺς μὴ ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πακούοντας εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, οἵτινες θέλουσι τιμωρηθῆ μὲ ὄλεθρον αἰώνιον ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.» (Β'. Θεσσ. ά. 7—9.) Ἐὰν οἱ ἀσεβεῖς ἐπέστρεφον πρὸ τοῦ τέλους τῆς ζωῆς αὐτῶν, καὶ ἐγκαρδίως ἐδέχοντο τὸν Χριστὸν ὡς Σωτῆρα καὶ βασιλέα διὰ νὰ σωθῶσι παρ' αὐτοῦ κατὰ τὸν ἰδιαίτερον αὐτοῦ τρόπον, καὶ κατὰ τοὺς λογικωτάτους αὐτοῦ ὅρους, ἠδύναντο νὰ σωθῶσιν. Ὁ Θεὸς δωρεὰν ἐπρόσφερε ζωήν, καὶ οὗτοι δὲν ἤθελον νὰ δεχθῶσιν αὐτήν. Αἱ ἡδοναὶ τῆς σαρκὸς ἦσαν προσφιλέστεραι εἰς αὐτοὺς, παρὰ ἡ δόξα τῶν πιστῶν. Ὁ μὲν Σατανᾶς ἐπρόσφερεν εἰς αὐτοὺς τὸ ἕν, ὁ δὲ Θεὸς τὸ ἄλλο, καὶ εἶχον πλήρη ἐλευθερίαν νὰ ἐκλέξωσιν ὁποῖον ἐξ αὐτῶν ἤθελον· ἐπρόκρινον δὲ μᾶλλον τὴν πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν τῆς ἁμαρτίας, παρὰ τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ δὲν εἶναι τάχα δίκαιον νὰ στερηθῶσιν ἐκείνου, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελον νὰ δεχθῶσιν; Ἀφοῦ ὁ Θεὸς παρεκίνησεν αὐτοὺς μὲ τόσην θερμότητα, καὶ μετεχειρίσθη τόσην πειθὼ διὰ νὰ ἔλθωσιν, καὶ αὐτοὶ δὲν ἤθελον, ποῦ ἀλλοῦ πρέπει νὰ ἦναι, εἰμὴ μεταξὺ «τῶν σκύλων ἔξω; (Ἀποκάλ. κβ'. 15.) Ἂν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἦναι τόσον κακὸς, ὥστε δὲν θέλει ὑποκλίνει, ἐωσοῦ ἡ κραταιὰ δύναμις τῆς χάριτος ἰσχύσῃ εἰς αὐτὸν, ἀλλ' ὅμως, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἀληθῶς, ὅτι δύναται νὰ σωθῇ ἐὰν θέλῃ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀδυναμία αὐτοῦ, ἐπειδὴ εἶναι ἠθικὴ, καὶ συνίσταται εἰς ἑκούσιον κακίαν, δὲν γίνεται ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπολογία μεγαλειτέρα, ἀφ' ὅ,τι ὑπὲρ τοῦ μοιχοῦ, τὸ νὰ λέγῃ, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἢ ὑπὲρ τοῦ φθονεροῦ, ὅτι δὲν δύναται νὰ μὴ μισῇ τὸν ἴδιον ἀδελφόν. Δὲν εἶναι λοιπὸν διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον χειρό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τερος καὶ ἄξιος μεγίστης ποινῆς; Οἱ ἁμαρτωλοὶ θέλουσιν αἰτιᾶσθαι αἰωνίως εἰς τὴν κόλασιν τὴν ἰδίαν αὐτῶν θέλησιν. Ἡ κόλασις εἶναι λογικὴ βάσανος διὰ τῆς συνειδήσεως, κατὰ τὴν φύσιν τοῦ λογικοῦ ὄντος. Ἐὰν οἱ ἁμαρτωλοὶ ἠδύναντο νὰ εἴπωσιν, ὅτι τὸ σφάλμα εἶναι τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι αὐτῶν, τοῦτο ἤθελεν ἐπαναπαύσει τὰς συνειδήσεις αὐτῶν, καὶ ἀνακουφίσει τὰς βασάνους αὐτῶν, καὶ καταργήσει τὴν κόλασιν. Ἀλλ' ὅμως ἡ ἐνθύμησις τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης αὐτῶν θέλει τρέφει τὸ πῦρ, καὶ θέλει κάμει τὸν σκώληκα τῆς συνειδήσεως αὐτῶν νὰ μὴ ἀποθνήσκῃ ποτέ. (Μάρκ. θ'. 44.)

Ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ μένῃ ἡ ἀνάπαυσις αὕτη διὰ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ τὴν ἀπολαύσωσι μέχρις οὗ ὑπάγωσιν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ποῖος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτῃ τὰ κτίσματα, εἰμὴ ἐκεῖνος ὅστις ἐδημιούργησεν αὐτά; Δύνασθε ὡσαύτως νὰ ἐρωτήσητε, Διατί δὲν ἔχομεν ἄνοιξιν καὶ θέρος χωρὶς χειμῶνα, ἢ διατί ἡ γῆ εἶναι κάτω, καὶ οἱ οὐρανοὶ ἐπάνω, καθὼς καὶ διατί δὲν ἔχομεν ἀνάπαυσιν ἐπὶ τῆς γῆς; Ὅλα τὰ πράγματα πρέπει νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν τελειότητα αὐτῶν βαθμηδόν. Ὁ ῥωμαλεώτατος ἀνὴρ πρέπει κατ' ἀρχὰς νὰ γεννηθῇ νήπιον. Ὁ πολυμαθέστατος ἡμῶν ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ ἀλφάβητον. Ἡ ἰσχυροτάτη δρῦς ἦτο πρῶτον βαλανίδιον. Ἡ ζωὴ αὕτη εἶναι ἡ νηπιότης ἡμῶν καὶ θέλομεν νὰ ἤμεθα τέλειοι εἰς τὴν μήτραν, ἢ νὰ γεννηθῶμεν μὲ τέλειον ἀνάστημα; Ἐὰν ἡ ἀνάπαυσις ἡμῶν ἦτο ἐδῶ, τὸ μεγαλείτερον ἔργον τῆς θείας προνοίας ἤθελεν εἶσθαι ἀνωφελές. Ἔπρεπε νὰ χάσῃ τάχα ὁ Θεὸς τὴν δόξαν τῆς θαυμασίου ἀπελευθερώσεως τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ, καὶ τῆς πτώσεως τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, διὰ ν' ἀπολαύωσιν οἱ ἄν-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θρωποι τὴν μακαριότητα ἐδῶ; Ἐὰν ἤμεθα ὅλοι εὐδαίμονες, ἁθῶοι καὶ τέλειοι, τί ἐχρησίμευον τὰ ἔνδοξα ἔργα τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς δικαιώσεως, καὶ τῆς μελλούσης δόξης ἡμῶν; Ἐὰν δὲν ἐστερούμεθα κἀνενὸς πράγματος, δὲν ἠθέλομεν αἰσθάνεσθαι τόσῳ ζωηρῶς; ὅτι ἐξαρτώμεθα ἀπ' αὐτοῦ, οὔτε ἠθέλομεν ἐπικαλεῖσθαι αὐτὸν τόσον ἐνθέρμως. Πόσον σπανίως ἠθέλομεν ὑψώσει τὴν φωνὴν ἡμῶν πρὸς αὐτὸν, ἐὰν εἴχομεν ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν; Ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν ἤθελε δοξολογηθῇ μὲ τοιούτους ὕμνους ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν ἔρημον, ἀπὸ τὴν Δεβώραν καὶ τὴν Ἄνναν, ἀπὸ τὸν Δαβὶδ καὶ τὸν Ἐζεκίαν, ἐὰν ὅλοι οὗτοι ἤθελον ἐκλέξει καὶ διαθέσει τὰ κατ' αὐτούς. Δὲν ἔγειναν ἀράγε οἱ κίνδυνοί σου καὶ αἱ ταλαιπωρίαι σου ὦ ἀναγνῶστα, αἰτία τῶν μεγαλειτέρων ὕμνων σου πρὸς τὸν Θεόν; Ἡ μεγίστη δόξα καὶ ὁ μέγιστος ἔπαινος, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς λαμβάνει εἰς τὸν κόσμον, εἶναι διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ καταλλαγὴν καὶ σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔγινεν αἰτία τούτου ἡ ἀθλιότης τοῦ ἀνθρώπου; Καὶ ὅπου ὁ Θεὸς χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἐλεῇ, ἐκεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ χάσῃ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ν' ἀπολαύσῃ τὰ ἐλέη αὐτοῦ. Ὅπου ὁ Θεὸς στερηθῇ τῶν ἐπαίνων αὐτοῦ, ἐκεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος βέβαια θέλει χάσει τὴν παραμυθίαν αὐτοῦ. Ὦ γλυκεῖαι παραμυθίαι, τὰς ὁποίας οἱ πιστοὶ ἔχουσιν εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν προσευχῶν αὐτῶν! Πῶς ἠθέλομεν γνωρίζει πόσον φιλόστοργον πατέρα ἔχομεν, ἐὰν δὲν ἀπηρνούμεθα, ὡς ὁ ἄσωτος, τὰς ἐγκοσμίους ἡδονὰς καὶ ὠφελείας; Δὲν ἠθέλομέν ποτε αἰσθανθῇ τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν δὲν ἠσθανόμεθα ἑαυτοὺς κεκοπιακότας καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεφορτισμένους, πεινῶντας καὶ διψῶντας, πτωχοὺς καὶ συντετριμμένους. Καθώς προξενεῖ χαρὰν εἰς τὸν στρατιώτην ἡ τὸν ὁδοιπόρον, ἡ ἀνάμνησις τῶν παρελθόντων κινδύνων τοὺς ὁποίους ἐξέφυγεν, οὕτω βεβαίως θέλει κατασταίνει περιττὴν τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ ἅγιον, ἡ ἀνάμνησις τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν θλίψεων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, τῶν φόβων καὶ τῶν δακρύων, τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν κινδύνων, τῶν ἐλλείψεων καὶ ταλαιπωριῶν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο οἱ μακάριοι, ὑμνοῦντες τὸ Ἀρνίον, ἀναφέρουσιν, ὅτι «αὐτὸ τοὺς ἐξηγόρασεν ἀπὸ παντὸς ἔθνους, φυλῆς καὶ γλώσσης,» ἀπὸ πάσης θλίψεως, ἀνάγκης καὶ ἁμαρτίας, καὶ κατέστησεν αὐτοὺς βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς ἐν Θεῷ. Ἀλλ' ἐὰν δὲν εἶχον τίποτε ἄλλο ἐπὶ τῆς γῆς, εἰμὴ εὐχαρίστησιν καὶ ἀνάπαυσιν, ποῦ ἔμενε πλέον τόπος διὰ τοιαύτην χαρὰν, εἰς τὴν μέλλουσαν ζωήν;

Δὲν εἴμεθα προσέτι ἱκανοὶ νὰ ἔχωμεν τὴν ἀνάπαυσιν ἐπὶ γῆς. Δύναται ψυχὴ, τόσῳ ἀδύνατος εἰς τὴν χάριν, τόσῳ ἐπιρρεπὴς εἰς τὴν ἁμαρτίαν, τόσῳ σφιγκτὰ συνδεδεμένη μὲ τοιοῦτον γείτονα ὡς τὴν σάρκα, δύναται τάχα, εἰς τοιαύτην κατάστασιν, νὰ ἔχῃ τελείαν εὐχαρίστησιν καὶ ἀνάπαυσιν; Τί ἄλλο τάχα εἶναι ἡ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς, ἢ ἀπελευθέρωσις αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἀπὸ τῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῶν ἐχθρῶν; καὶ δύναται ψυχὴ, ἥτις ἐνοχλεῖται ἀπὸ ὅλα ταῦτα, καὶ μάλιστα διηνεκῶς, νὰ ἔχῃ ἀνάπαυσιν; Διατί τάχα φωνάζουσιν οἱ χριστιανοὶ τόσον συχνὰ, ὡς ὁ Παῦλος, «Ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐγὼ, τίς θέλει μὲ ἐλευθερώσει;» (Ῥωμ. ζ'. 24.) Τί βιάζει αὐτοὺς νὰ σπουδάζωσι πρὸς τὸν σκοπὸν, νὰ τρέχωσι διὰ ν' ἀπολαύσωσι, καὶ ν' ἀγωνίζωνται διὰ νὰ ἐμβῶσιν, ἐὰν ἦναι ἱκανοὶ δι' ἀνάπαυσιν εἰς τὴν παροῦσαν κατά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στασιν αὐτῶν; Καὶ τὰ σώματα ἡμῶν εἶναι παρομοίως ἀνίκανα ὡς καὶ αἱ ψυχαί. Ταῦτα δὲν εἶναι τώρα ἐκεῖνα τὰ σώματα, ὅμοια τοῦ Ἡλίου, καθὼς θέλησι γίνει, ὅταν τοῦτο τὸ φθαρτὸν ἐνδυθῇ ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδυθῇ ἀθανασίαν.» Ταῦτα εἶναι τὰ δεσμωτήρια καὶ τὰ βάρη ἡμῶν, τοσοῦτον πλήρη ἀσθενειῶν καὶ ἐλαττωμάτων, ὥστε εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ δαπανῶμεν πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς ἐπιδιορθόνοντες αὐτὰ καὶ ἀναπληροῦντες τὰς συνεχεῖς ἐλλείψεις αὐτῶν. Εἶναι δυνατὸν ἀθάνατος ψυχὴ νὰ ἔχῃ ἀνάπαυσιν εἰς τοιαύτην νοσερὰν οἰκίαν; Βέβαια ταῦτα τὰ ἀσθενῆ καὶ βδελυρὰ σώματα πρέπει νὰ ἐνδυθῶσιν ἀφθαρσίαν πρὶν γίνωσιν ἱκανὰ ν' ἀπολαύσωσι τὴν ἀνάπαυσιν. Ἀλλὰ καὶ ὅσα ἀπολαύσωμεν ἐδῶ, εἶναι ἀνίκανα νὰ μᾶς χορηγήσωσι τὴν ἀνάπαυσιν. Οἴμοι! Τί εὑρίσκεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον, δυνάμενον νὰ προμηθεύσῃ εἰς ἡμᾶς ἀνάπαυσιν; Οἱ ἔχοντες μεγαλείτερον μέρος αὐτοῦ ἔχουσι καὶ μεγαλείτερον βάρος. Οἱ ἀγαπῶντες περισσότερον καὶ περισσότερον ἀπολαύοντες αὐτοῦ, βοῶσι συμφώνως εἰς τὸ τέλος ὅλοι κατὰ τῆς ματαιότητος αὐτοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ θλίψεων. Οἱ ἄνθρωποι ὑπόσχονται εἰς ἑαυτοὺς οὐρανὸν ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλ' ὅταν φθάσωσιν εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ ν' ἀπολαύσωσίν αὐτὸν, οὗτος ἐκφεύγει. Ὅστις παρατηρεῖ προσεκτικῶς τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, εὐκόλως δύναται νὰ ἴδῃ, ὅτι ὁ ἀληθὴς σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι τὸ νὰ καταστρέψῃ τὰ εἴδωλα ἡμῶν, νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς ἡμᾶς ἀηδίαν τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ ζητήσωμεν ἀνάπαυσιν εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν. Ποῦ ἐναντιοῦται αὐτὸς περισσότερον, παρὰ ἐκεῖ ὅπου ὑποσχόμεθα ἡμεῖς εἰς αὐτοὺς τὴν μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν; Ἐὰν ἔχῃς τέκνον, τὸ ὁποῖον ὑπεραγαπᾷς, πολλάκις δοῦτο γί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεται αἰτία θλίψεως εἰς σέ. Ἐὰν ἔχῃς φίλον τινὰ εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπιστεύεσαι, καὶ τὸν ὁποῖον νομίζεις σταθερὸν, οὗτος γίνεται μάστιξ σου. Εἶναι τάχα οὗτος τόπος ἡ κατάστασις ἀναπαύσεως; Καὶ καθὼς τὰ ἀντικείμενα, τῶν ὁποίων ἀπολαύομεν ἐνταῦθα δὲν ἀρκοῦσι διὰ τὴν ἀνάπαυσιν ἡμῶν, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ Θεὸς, ὅστις ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο, ὀλίγον ἀπολαύεται παρ' ἡμῶν. Δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον ἡτοίμασε διὰ νὰ φανερώσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν μεγίστην αὐτοῦ δόξαν. Ὁ Θεὸς ἔβαλε παραπέτασμα μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτοῦ. Εἴμεθα μακρὰν αὐτοῦ, ὡς κτίσματα, καὶ ἔτι μακρότερα ὡς ἀσθενεῖς θνητοὶ, καὶ ἀπώτατα ὡς ἁμαρτωλοί. Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ἀκούομεν ἐνίοτε λέξιν τινὰ παραμυθητικὴν παρ' αὐτοῦ, καὶ λαμβάνομεν δείγματα τῆς ἀγάπης διὰ νὰ ὑποστηρίζῃ τὰς καρδίας καὶ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν· ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ τελεία ἀπόλαυσις. Καὶ δύναται ψυχὴ, ἥτις ἔλαβε τὸν Θεὸν ὡς μερίδα, καθὼς κάμνει πᾶς ὅστις θέλει σωθῇ ὑπ' αὐτοῦ, νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν, ὅταν ἦναι τόσῳ μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἀπολαύῃ τόσον σπανίως καὶ ὀλίγον αὐτοῦ; Οὐδὲ εἴμεθα τώρα ἱκανοὶ ἀναπαύσεως, ἐπειδὴ πρέπει νὰ γίνωμεν πρῶτον ἄξιοι αὐτῆς. Εἴμεθα ἄξιοι στεφάνου πρὶν νικήσωμεν; ἢ βραβείου πρὶν διατρέξωμεν τὸ στάδιον; ἢ νὰ λάβωμεν τὸ δηνάριον ἡμῶν πρὶν ἐργασθῶμεν εἰς τὸν ἀμπελῶνα; ἢ νὰ ἔχωμεν ἐξουσίαν ἐπὶ δέκα Πόλεων πρὶν πραγματευθῶμεν τὰ δέκα τάλαντα; ἢ νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου πρὶν πράξωμεν ὡς ἀγαθοὶ καὶ πιστοὶ δοῦλοι; Ὁ Θεὸς δὲν θέλει παρεκτραπῇ ἀπὸ τῶν ὁδῶν τῆς δικαιοσύνης διὰ νὰ δώσῃ εἰς ὑμᾶς ἀνάπαυσιν πρὶν κοπιάσητε διὰ τὸν στέφανον τῆς δόξης καὶ πρὶν νικήσητε. Καὶ ἰδοὺ ὁ ἰσχυρὸς λόγος, διατί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ ἀνάπαυσις πρέπει νὰ μείνῃ ἐωσοῦ ἔλθῃ ἡ ζωή. Πρόσεχε λοιπόν, ἀναγνῶστα Χριστιανέ, μὴ τολμᾷς ν' ἀγωνίζησαι καὶ νὰ μεριμνᾷς δι' ἀνάπαυσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ νὰ παραπονῆσαι ἐναντίον τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς ταραχὰς καὶ τοὺς κόπους καὶ τὰς θλίψεις σου. Σὲ ἀτονίζει τάχα ἡ πτωχεία σου, ἡ ἀσθένειά σου, οἱ πικροὶ ἐχθροί σου, οἱ κακοὶ φίλοι σου; Οὕτω πρέπει νὰ ἦναι ἐδῶ. Σὲ ἀτονίζουσι τάχα τὰ βδελύγματα τοῦ αἰῶνος, αἱ ἁμαρτίαι τῶν ὀνομαζομένων Χριστιανῶν, ἡ σκλήρυνσις τῶν πονηρῶν; Οὕτω πρέπει νὰ ἦναι, ἐνόσῳ εἶσαι ἀπὼν ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσιν. Σὲ ἀτονίζουσιν αἱ ἁμαρτίαι σου, ἡ κακὴ καὶ ἀσθενὴς καρδία σου; Ἀτονίσου οὕτω περισσότερον. Ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν ἀτονίαν ταύτην θέλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν Θεὸν, ὅστις εἶναι ἡ ἀνάπαυσίς σου; Καὶ θέλεις νὰ λάβῃ τέλος ἡ ἐκστρατεία σου; καὶ νὰ τελειώσῃ ὁ δρόμος καὶ ὁ κόπος σου; Ἐὰν τοὐναντίον, παραπονοῦ περισσότερον εἰς τὴν καρδίαν σου, καὶ ἀτόνιζε αὐτὴν περισσότερον, ἐωσοῦ φανῇ μᾶλλον ἐπιθυμητὴ ἡ ἀνάπαυσις.

Ἓν πρᾶγμα ἔχω μόνον νὰ προσθέσω ἀκόμη διὰ νὰ τελειώσω τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ αἱ ψυχαὶ τῶν πιστῶν ἀπολαύουσιν ἀνεκλάλητον μακαριότητα καὶ δόξαν, καὶ ἐνῷ ἔτι μένουσι κεχωρισμέναι ἀπὸ τὰ σώματα αὐτῶν. Τί σαφέστερον ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους τοῦ Παύλου, «Ἔχομεν πάντοτε θάρρος, ἐξεύροντες ὅτι ἐνόσῳ ἐνδημοῦμεν ἐν τῷ σώματι, ἀποδημοῦμεν ἀπὸ τὸν Κύριον. Διότι περιπατοῦμεν διὰ τῆς πίστεως καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ὄψεως, διὰ τοῦτο ἔχομεν θάρρος, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀποδημήσωμεν μᾶλλον ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ νὰ ἐνδημήσωμεν πρὸς τὸν Κύριον;» (Β' Κορινθ. ε'. 6, 8.) ἢ ἀπὸ τούτους, «Διότι στενοχωροῦμαι καὶ ὑπὸ τῶν δύο, ἔχων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀναχωρήσω, καὶ νὰ ἦμαι ὁμοῦ μὲ τὸν Χριστὸν, διότι τοῦτο εἶναι πολὺ καλίτερον;» (Φιλιπ. α'. 2, 3.) Ἐὰν ὁ Παῦλος δὲν ἐπροσδόκα ν' ἀπολαύσῃ τὸν Χριστὸν πρὸ τῆς ἀναστάσεως, διατί νὰ στενοχωρῆται, ἢ νὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἀναχωρήσῃ; τοὐναντίον, ἔπρεπε νὰ θέλῃ νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας. Διότι ἐνόσῳ ἦτο ἐν σαρκὶ, ἀπήλαυε τὸν Χριστὸν κατὰ μέρος. Ἀρκετὰ σαφὲς εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶπεν ὁ Χριστὸς πρὸς τὸν λῃστὴν, «Σήμερον θέλεις εἶσθαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ.» (Λουκ. κγ'. 43.) Εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου φαίνεται ἀπίθανον νὰ αἰνίττηται καὶ νὰ ὑποθέτῃ τόσον προδήλως ὁ Χριστὸς τὴν ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον μακαριότητα ἢ βάσανον τῆς ψυχῆς, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε κἀνὲν τοιοῦτον. Ὁ Κύριος ἀπέδειξε τὴν ἀνάστασιν τοιουτοτρόπως, λέγων, «Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς, Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων.» Ἄρα ὁ Ἀβραὰμ, ὁ Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Ἰακὼβ ἔζων τότε κατὰ τὴν ψυχήν. (Ματθ. κβ'. 32.) Ἐὰν ἡ μακαριότης τῶν νεκρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποθνήσκουσιν ἐν Κυρίῳ, (Ἀποκάλ. ιδ'. 13.) συνίστατο μόνον εἰς τὴν ἀνάπαυσιν ἐν τῷ τάφῳ, τότε τὸ κτῆνος, ἢ ὁ λίθος ἤθελον εἶσθαι ὡσαύτως μακάριοι· ἀλλὰ, τοὐναντίον, τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι προδήλως κατάρα, καὶ ὄχι μακαριότης. Διότι ἡ ζωὴ δὲν εἶναι τάχα μέγα ἔλεος; Δὲν εἶναι τάχα μεγαλείτερον ἔλεος νὰ δουλεύῃ τις τὸν Θεὸν, νὰ πράττῃ καλῶς, καὶ ν' ἀπολαύῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, τὴν κοινωνίαν τῶν πιστῶν, τὴν παραμυθίαν τῶν τελετῶν, καὶ τὸν Χριστὸν αὐτὸν, παρὰ νὰ κῆται φθειρόμενος εἰς τὸν τάφον; Ἄρα ὑπάρχει καὶ ἄλλη τις περαιτέρω μακαριότης ἐπαγγελθεῖσα εἰς ἡμᾶς. Ἀλλέως, πῶς νὰ λέγηται, «Προσήλθομεν εἰς τὰ πνεύματα δικαίων τετε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λειωμένων;» (Ἑβρ. ιϐ'. 22, 27.) Βέβαια εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, τὸ σῶμα θέλει τελειοποιηθῇ καθὼς καὶ τὸ πνεῦμα. Δὲν λέγει ἡ Γραφὴ, ὅτι ὁ Ἐνὼχ καὶ ὁ Ἠλίας ἀνελήφθησαν ἤδη; Καὶ πρέπει νὰ νομίσωμεν, ὅτι ἐκεῖνοι μόνοι κατέχουσι ταύτην τὴν δόξαν; Δὲν εἶδεν ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωϐος, καὶ ὁ Ἰωάννης, τὸν Μωϋσῆν μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους; Καὶ ὅμως ἡ Γραφὴ λέγει, ὅτι ὁ Μωϋσῆς ἀπέθανεν. Ἀλλ' εἶναι τάχα πιθανὸν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἠπάτησε τὰς αἰσθήσεις αὐτῶν, δεικνύων πρὸς αὐτοὺς τὸν Μωϋσῆν, ἐὰν οὗτος δὲν ἔπρεπε νὰ μεθέξῃ τῆς δόξης ταύτης πρὸ τῆς ἀναστάσεως; Καὶ τὸ τοῦ Στεφάνου δὲν εἶναι σαφὲς, ὅσον ἠθέλομεν ἐπιθυμήσει, «Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ Πνεῦμά μου;» (Πράξ. ζ'. 59.) Ἐὰν λοιπὸν ὁ Κύριος δέχηται αὐτὸ, βέβαια οὔτε κοιμᾶται, οὔτε εἶναι ἀποθαμμένον, ἢ ἐξωντωμένον, ἀλλ' εὑρίσκεται ὅπου καὶ αὐτὸς καὶ βλέπει τὴν δόξαν αὐτοῦ. Καὶ τὸ τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς αἰνίττεται τὸ ἴδιον, «Καὶ τὸ πνεῦμα θέλει ἐπιστρέψει εἰς τὸν Θεὸν, ὅστις ἔδωκεν αὐτό.» (Ἐκκλ. ιβ'. 7.) Διατί λέγεται, ὅτι ἔχομεν ζωὴν αἰώνιον καὶ ὅτι τὸ νὰ γνωρίζωμεν τὸν Θεὸν εἶναι ζωὴ αἰώνιος, καὶ ὅτι ὅποιος πιστεύει εἰς τὸν Υἱὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον; Ἢ πῶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐντὸς ἡμῶν; Ἐὰν ἦναι τόση μεγάλη διακοπὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν μέχρι τῆς ἀναστάσεως, αὕτη δὲν εἶναι αἰώνιος ζωὴ, οὐδὲ αἰώνιος βασιλεία. Λέγεται ὅτι αἱ πόλεις τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας ὑπέστησαν τιμωρίαν αἰωνίου πυρός. (Ἰούδ. 7.) Καὶ ἐὰν οἱ κακοὶ ἤδη ὑφίστανται αἰώνιον πῦρ, ἀναμφιϐόλως οἱ δίκαιοι ἀπολαύουσιν αἰώνιον μακαριότητα. Ὅτε ὁ Ἰωάννης εἶδε τὰς ἐνδόξους ἀποκαλύψεις αὐτοῦ, «λέγεται ὅτι ἦτο ἐν πνεύματι,» καὶ, «ἐφέρθη ἐν πνεύματι.» (Ἀποκάλ. α'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

10. δ'. 2.) Καὶ ὁ Παῦλος, ὅτε ἡρπάγη εἰς τὸν τρίτον οὐρανὸν, ἠγνόει ἐὰν ἦτο ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ σώματος. (Β' Κορινθ. ιβ'. 2) Τοῦτο σημαίνει, ὅτι τὰ πνεύματα εἶναι ἱκανὰ τοιούτων ἐνδόξων πραγμάτων χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν σωμάτων. Τὸ αὐτὸ σημαίνει ὅταν ὁ Ἰωάννης λέγῃ, «εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.» (Ἀποκάλ. ς'. 9.) Ὅταν ὁ Χριστὸς λέγῃ, «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τοὺς θανατόνοντας τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν ὅμως μὴ δυναμένους νὰ θανατώσωσι,» (Ματθ. ι'. 28.) τοῦτο δὲν σημαίνει φανερά, ὅτι, ὅταν οἱ κακοὶ θανατόνωσι τὰ σώματα, δηλαδὴ χωρίζωσι τὰς ψυχὰς ἀπὸ αὐτὰ, αἱ ψυχαὶ ὅμως ζῶσιν εἰσέτι; Ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ ἔζη, ὅτε τὸ σῶμα αὐτοῦ ἦτο νεκρὸν, καὶ διὰ τοῦτο οὕτω θέλουσι ζῆ καὶ αἱ ἡμέτεραι. Τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτοῦ πρὸς τὸν λῃστὴν, «Σήμερον θέλεις εἶσθαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ·» καὶ διὰ τῆς φωνῆς παρομοίως τοῦ ἰδίου ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, «Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραδίδω τὸ πνεῦμά μου,» (Λουκ. κγ'. 46.) Ἐὰν τὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα ἠπείθησαν εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Νῶε, ἦσαν εἰς φυλακὴν, τουτέστι ζῶντα καὶ ὑποφέροντα, βέβαια τὰ ἀπὸ τὸ σῶμα κεχωρισένα πνεύματα τῶν δικαίων ἀπολαύουσι τὴν ἐναντίαν κατάστασιν, δηλαδὴ τὴν μακαριότητα. Διὰ τοῦτο αἱ ψυχαὶ τῶν πιστῶν, ἅμα ἐξέλθωσι τῶν δεσμωτηρίων τῆς σαρκὸς, ἀπὸ ἀγγέλους θέλουσι συνοδευθῆ. Ὁ Χριστὸς μεθ' ὅλων τῶν τετελειωμένων πνευμάτων τῶν δικαίων, θέλει εἶσθαι ὁ σύντροφος αὐτῶν. Ὁ οὐρανὸς θέλει εἶσθαι ἡ κατοικία, καὶ ὁ Θεὸς ἡ μακαριότης αὐτῶν. Ὅταν ἀποθάνωσι τοιοῦτοι, δύνανται θαρρούντως καὶ πιστῶς νὰ εἴπωσιν ὡς ὁ Στέφανος, «Κύριε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου·» καὶ νὰ συστήσωσιν αὐτὸ ὡς ὁ Χριστὸς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πατρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἀθλιότης ἐκείνων, οἵτινες στεροῦνται τῆς ἀναπαύσεως τῶν πιστῶν.

Ἐὰν, ὦ ἀναγνῶστα, δὲν ἦσαι οἰκεῖος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἁγίας φύσεως καὶ ζωῆς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὅστις πρότερον περιεγράφη, καὶ ζῇς καὶ ἀποθνήσκῃς εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν, συγχώρησόν με νὰ σὲ εἴπω, ὅτι δὲν θέλεις μεθέξει τῆς χαρᾶς τοῦ οὐρανοῦ, οὐδ' ἀπολαύσει τὸ ἐλάχιστον μέρος τῆς ἀναπαύσεως τῶν πιστῶν. Δύναμαι νὰ εἴπω, ὡς ὁ Ἐχοὺδ πρὸς τὸν Αἰγλὼν, «Ἔχω λόγον ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ εἴπω πρὸς σὲ,» (Κριτ. γ'. 20.) ὅτι ἐὰν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀληθὴς, δὲν θέλεις ἰδεῖ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ μ' εὐχαρίστησιν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην εἶμαι διατεταγμένος νὰ σοὶ γνωστοποιήσω. Ὑπόλαβε αὐτὴν ὅπως θέλεις, καὶ διάφυγε αὐτὴν, ἐὰν δύνασαι. Γνωρίζω ὅτι δύνασαι νὰ ἐκφύγῃς αὐτὴν διὰ τῆς ταπεινῆς σου καὶ ἐγκαρδίου ὑποταγῆς εἰς τὸν Χριστόν. Αὐτὸς τότε θέλει σὲ ἀναγνωρίσει ὡς ἕνα ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ σοὶ δώσει μερίδα εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ λόγος μου ἠδύνατο νὰ φέρῃ τοιοῦτον εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, ὄχι μόνον δὲν ἤθελον λυπηθῇ, ὡς ὁ Ἰωνᾶς, διότι αἱ ἀπειλαὶ τοῦ Θεοῦ δὲν ἐξετελέσθησαν ἐπάνω εἰς σὲ, ἀλλὰ τοὐναντίον, ἤθελον μακαρίσει τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Θεὸς ηὐδόκησε νὰ μὲ ἀποστείλῃ·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλλ' ἐὰν τελειώσῃς τὰς ἡμέρας σου χωρὶς νὰ λάβῃς τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν, βέβαια καθὼς οἱ οὐρανοὶ εἶναι ἐπάνω τῆς κεφαλῆς σου, ἡ δὲ γῆ ὑπὸ τοὺς πόδας σου, θέλεις ἀποκλεισθῆ τῆς ἀναπαύσεως τῶν πιστῶν, καὶ θέλεις ἔχει τὴν μερίδα σου εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ. Ἴσως μὲ εἴπῃς, Καὶ πότε ὁ Θεὸς σ' ἔδειξε τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, ἢ σὲ εἶπε ποῖοι θέλουσι σωθῆ καὶ ποῖοι θέλουσιν ἀποκλεισθῆ; Ἀποκρίνομαι· δὲν λέγω σὲ, κατ' ὄνομα ἢ ἄλλον τινά· ἀλλὰ συμπεραίνω τοῦτο διὰ τοὺς μὴ ἀναγεγεννημένους ἐν γένει, καὶ διὰ σὲ, ἐὰν ἦσαι τοιοῦτος. Οὔτε προσπαθῶ νὰ προσδιορίσω ποῖοι θέλουσι μετανοήσει, καὶ ποῖοι ὄχι· πολὺ ὀλιγώτερον, ὅτι σύ ποτὲ δὲν θέλεις τὸ κάμει. Ἐγὼ μᾶλλον ἤθελα νὰ σὲ δείξω ὁποίας ἐλπίδας ἔχεις ἔμπροσθέν σου, ἐὰν δὲν θέλῃς ἐξ ἀμελείας σου νὰ χάσῃς αὐτάς. Ἤθελα μᾶλλον νὰ σὲ καταπείσω ν' ἀκροασθῇς ἐγκαίρως πρὶν ἡ θύρα κλεισθῇ ἐναντίον σου, παρὰ νὰ σὲ εἴπω, ὅτι δὲν εἶν' ἐλπὶς διὰ τὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφήν σου. Ἀλλ' ἐὰν ἡ προηγουμένη περιγραφὴ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ δὲν συμφωνῇ μὲ τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς σου, εἶναι τάχα δύσκολον ν' ἀποφασισθῇ, ἐὰν σὺ θέλεις σωθῆ ἢ ὄχι; Πρέπει ν' ἀναβῶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς διὰ νὰ μάθω, ὅτι «χωρὶς ἁγιασμὸν κανεὶς δὲν θέλει ἰδεῖ τὸν Κύριον;» ἢ ὅτι, μόνον οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν θέλουσιν ἰδεῖ τὸν Θεόν; ἢ ὅτι, ἐὰν δὲν γεννηθῇ τις ἄνωθεν, δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ἐρωτήσω τὸν Χριστὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αὐτὸς κατέβη εἰς τὴν γῆν νὰ εἴπῃ; καὶ ἔστειλε τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἀποστόλους νὰ εἴπωσι πρὸς ἡμᾶς, καὶ τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἀφῆκεν ἐγγράφως εἰς ὅλον τὸν κόσμον; Καὶ μολονότι δὲν γνωρίζω τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρυπτὰ τῆς καρδίας σου, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ σὲ εἴπω ἀκριβῶς, ἐὰν αὕτη ἦναι ἡ κατάστασίς σου ἢ τοὐναντίον, μολαταῦτα ἐὰν θέλῃς, καὶ ἐπιμελῆσαι εἰς τοῦτο, σὺ ὁ ἴδιος δύνασαι νὰ γνωρίσῃς, ἐὰν ἦσαι κληρονόμος τοῦ οὐρανοῦ ἢ ὄχι. Τὸ κυριώτερον δὲ, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ, εἶναι, ἐὰν ἀκόμη μένῃς εἰς τὴν ἀθλιότητα, νὰ ἐννοήσῃς τοῦτο καὶ νὰ ἐκφύγῃς ἐξ αὐτῆς. Ἀλλὰ πῶς δύνασαι νὰ ἐκφύγῃς, ἐὰν ἀμελῇς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν σωτηρίαν; Τοῦτο εἶναι ἐπίσης ἀδύνατον, ὡς καὶ τὸ νὰ σωθῶσιν αὐτοὶ οἱ διάβολοι. Ὁ Θεὸς μάλιστα σαφέστερα καὶ συχνότερα ἐξέφρασε τοῦτο εἰς τὴν Γραφὴν, περὶ τῶν τοιούτων ἁμαρτωλῶν, ὁποῖος σὺ, ἢ περὶ τῶν διαβόλων. Μοὶ φαίνεται, ὅτι ἡ θέα τῆς καταστάσεώς σου ἤθελε σοὶ προξενήσει ἔκστασιν καὶ φρίκην. Ὅτε ὁ Βαλτάσαρ εἶδε «τοὺς δακτύλους χειρὸς ἀνθρώπου, οἱ ὁποῖοι ἔγραφον ἐπὶ τὸ κονίαμα τοῦ τοίχου, ἡ ὄψις αὐτοῦ ἠλλοιώθη καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ συνεταράττον αὐτὸν, ὥστε οἱ σύνδεσμοι τῆς ὀσφύος αὐτοῦ διελύοντο, καὶ τὰ γόνατα αὐτοῦ συνεκρούοντο.» (Δανιὴλ ε. 5, 6.) Ὁποῖος τρόμος λοιπὸν ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ σὲ, ὅστις ἔχεις τὴν χεῖρα αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἐναντίον σου, ὄχι εἰς ἕνα ἢ δύο στίχους ἀλλ' εἰς τὸν κύριον σκοπὸν τῶν Γραφῶν, ἀπειλουσῶν τὴν στέρησιν αἰωνίου βασιλείας! Ἐπειδὴ δὲ ἐπιθυμῶ νὰ βάλῃ τοῦτο εἰς τὴν καρδίαν σου, θέλω σὲ δείξει πρῶτον τί εἶναι ἡ στέρησις αὕτη τοῦ οὐρανοῦ, καὶ δεύτερον τὰ ἐκ τῆς στερήσεως ταύτης προερχόμενα δεινά.

Ἐνῷ στεροῦνται τὸν οὐρανὸν οἱ ἀσεβεῖς, στεροῦνται ὡσαύτως καὶ τὴν προσωπικὴν τελειότητα τῶν πιστῶν, αὐτὸν τὸν Θεὸν, πᾶσαν οὐράνιον εὐφροσύνην τὴν ἐν τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεῷ, καὶ τὴν μακαρίαν κοινωνίαν τῶν ἀγγέλων καὶ ἁγίων.

1. Ἡ ἔνδοξος προσωπικὴ τελειότης, τὴν ὁποίαν οἱ πιστοὶ ἀπολαύουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν εἶναι ἡ μεγαλειτέρα στέρησις τῶν ἀσεβῶν. Οὗτοι στεροῦνται τὴν ἔνδοξον ἐκείνην λάμψιν τοῦ σώματος, ὑπερβαίνουσαν τὴν λαμπρότητα τοῦ μεσημβρινοῦ Ἡλίου. Ἂν καὶ τὰ σώματα τῶν πονηρῶν θέλουσιν ἀναςηθῆ πνευματικώτερα, ἢ ὅ,τι ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ τοιαύτη ὅμως ἀλλοίωσις θέλει συντελέσει μόνον εἰς τὸ νὰ γείνωσιν ἐπιδεκτικώτερα φρικωδεστέρων βασάνων! Ἤθελον εἶσθαι εὐχαριςημένοι τότε, ἐὰν ἕκαστον μέλος αὐτῶν ἦτο νεκρὸν διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ αἰσθάνηται τὴν εἰς αὐτὸ ἐπιβαλλομένην τιμωρίαν! ἢ ἂν τὸ ὅλον σῶμα ἦτο διεφθαρμένον τι πτῶμα. ἢ ἂν ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν κόνιν. Πολὺ περισσότερον οὗτοι στεροῦνται τὴν ἠθικὴν ἐκείνην τελειότητα, τὴν ὁποίαν οἱ μακάριοι ἀπολαύουσι, τὰς ἁγίας ἐκείνας διαθέσεις τοῦ πνεύματος, τὴν εὐφρόσυνον ἐκείνην προθυμίαν τοῦ νὰ ἐκτελῶσι τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐντελῆ ἐκείνην εὐθύτητα εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς πράξεις. Ἀντ' αὐτῶν δὲ ἔχουσι τὴν δυστροπίαν τῆς θελήσεως, τὴν ἀποστροφὴν τοῦ καλοῦ, τὴν ἄλογον ὁρμὴν τῶν παθῶν, τὴν ὁποίαν εἶχον καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ὁ νοῦς αὐτῶν θέλει φωτισθῆ περισσότερον, ἐξ αἰτίας τῆς παύσεως τῶν προτέρων πειρασμῶν, καὶ τῆς ἐκ πείρας γνώσεως τοῦ ψεύδους τῆς προτέρας ἀπάτης. Ἀλλ' ὅμως ἔχουσιν ἀκόμη τὰς αὐτὰς διαθέσεις, καὶ μολονότι, ἐπιθυμοῦσι νὰ πράξωσι τὰς αὐτὰς ἁμαρτίας, ἐὰν ἠδύναντο, στεροῦνται μόνον εὐκαιρίας. Μεγαλειτέρα διαφορὰ θέλει εἶσθαι μεταξὺ τούτων τῶν ἀθλίων καὶ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεδοξασμένων Χριστιανῶν, παρ' ὅση εἶναι μεταξὺ φρύνου καὶ τοῦ Ἡλίου εἰς τὸ στερέωμα.

Τὰ κόκκινα καὶ βύσσινα φορέματα τοῦ πλουσίου καὶ ἡ πολυτελὴς τροφὴ αὐτοῦ δὲν ὕψωσαν αὐτὸν τόσον ὑπὲρ τὸν Λάζαρον, ὁ ὁποῖος ἔκειτο ἔμπροσθεν τῆς πύλης αὐτοῦ καταπληγωμένος.

2. Οὗτοι δὲν θέλουσιν ἔχει μετὰ τοῦ Θεοῦ εὐχάριστον σχέσιν, οὔτε κοινωνίαν. Καθὼς δὲν ἐπεθύμησαν νὰ κρατήσωσι τὸν Θεὸν ἐν τῷ νῷ αὐτῶν, ἀλλ' εἶπον εἰς αὐτὸν, Ἀναχώρησον ἀπὸ ἡμᾶς, διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν τὴν γνῶσιν τῶν δρόμων σου, τοιουτοτρόπως θέλει εἶσθαι βδέλυγμα εἰς αὐτὸν, τὸ νὰ ἔχῃ αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲν θέλει ἀφήσει αὐτούς ποτε νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν ἁγίων αὐτοῦ, οὔτε ἐπιτρέψει εἰς αὐτοὺς νὰ ἵστανται ἐνώπιον αὐτοῦ· ἀλλὰ θέλει εἰπεῖ πρὸς αὐτοὺς, Ποτὲ δὲν σᾶς ἐγνώρισα, ἀναχωρήσατε ἀπὸ ἐμὲ, ἐργάται τῆς ἀνομίας! Οὗτοι τώρα θαρροῦσιν, ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ ὁ οὐρανὸς ἀνήκει εἰς αὐτοὺς, ὡς ἐὰν ἦσαν εἰλικρινῶς πιστοί. Ὁ βλάσφημος, ὁ μέθυσος, ὁ πόρνος, ὁ φρονῶν τὰ ἐπίγεια, δύνανται νὰ εἴπωσιν· Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι πατὴρ ἡμῶν, καθὼς καὶ ὑμῶν; Ἀλλ' ὅταν ὁ Χριστὸς χωρίσῃ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, καὶ τοὺς πιστοὺς φίλους αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς ἠπατημένους κόλακας αὐτοῦ, ποῦ τότε θέλει μείνει ἡ ματαία ἀξίωσις αὐτῶν; Τότε θέλουσι γνωρίσει, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Πατὴρ αὐτῶν, διότι οὗτοι δὲν ἤθελον νὰ ἦναι λαὸς αὐτοῦ. Καθὼς δὲν συγκατένευσαν νὰ κατοικῇ εἰς αὐτοὺς ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ, τοιουτοτρόπως ἡ σκηνὴ τῆς κακίας δὲν θέλει ἔχει κοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, οὐδὲ οἱ ἀσεβεῖς θέλουσι κατοικεῖ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐκεῖνοι μόνον, οἵτινες ἐδάδισαν μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐδῶ, θέλουσι ζῇ καὶ εἶσθαι μακάριοι μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ. Ὀλίγον γνωρίζει ὁ κόσμος ὁποίαν ζημίαν πάσχει ἡ ψυχὴ, ἥτις στερεῖται τὸν Θεόν. Ὁποία εἰρκτὴ ἤθελεν εἶσθαι ἡ γῆ, ἐὰν ἐσερεῖτο τὸν Ἥλιον; Ὁποῖον ἀηδέστατον πτῶμα ἤθελεν εἶσθαι τὸ σῶμα, ἐὰν ἐστερεῖτο τὴν ψυχήν; Ἀλλ' ὅλα ταῦτα εἶναι μηδὲν ὡς πρὸς τὴν στέρησιν τοῦ Θεοῦ. Καθὼς ἡ ἀπόλαυσις τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ οὐρανὸς τῶν πιστῶν, τοιουτοτρόπως ἡ στέρησις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ κόλασις τῶν ἀσεβῶν. Καὶ καθὼς ἡ ἀπόλαυσις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀπόλαυσις παντὸς ἀγαθοῦ, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ στέρησις τοῦ Θεοῦ εἶναι στέρησις παντὸς ἀγαθοῦ.

3. Οὗτοι ὡσαύτως στεροῦνται ὅλην τὴν ἐν τῷ Θεῷ ἀγαλλίασιν, τὴν πάντερπνον ἐκείνην γνῶσιν, τὴν πανευφρόσυνον ὄψιν τοῦ ἐνδόξου προσώπου αὐτοῦ, τὴν ἀνέκφραστον εὐχαρίστησιν τοῦ ἀγαπᾷν αὐτὸν, τὴν συναίσθησιν τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀπείρου ἀγάπης αὐτοῦ, τὴν σταθερὰν χαρὰν τῶν ἁγίων αὐτοῦ, καὶ τοὺς χειμάρρους τῆς παραμυθίας, μὲ τὴν ὁποίαν αὐτὸς τοὺς εὐχαριστεῖ. Εἶναι τάχα μικρὸν τὸ νὰ χάσῃ τις ὅλα ταῦτα; Αἱ ἐνασχολήσεις βασιλέως εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς βασιλείας δὲν διαφέρουσι τόσον πολὺ ἀπὸ τὴν τοῦ κατωτάτου δούλου, ὅσον ἡ οὐράνιος αὕτη ἐνασχόλησις ὑπερβαίνει τὴν τοῦ ἐπιγείου βασιλέως. Ὁ Θεὸς προσαρμόζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς ἐνασχολήσεις αὐτῶν, κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν. Αἱ καρδίαι ὑμῶν, ἁμαρτωλοὶ, ποτὲ δὲν ἐπανεπαύθησαν εἰς τὸν Θεὸν, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς ὑμῶν· ποτὲ δὲν ἀνεζωπυρήθησαν ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, οὔτε ἐπεθύμησάν ποτε τὴν ἀπόλαυσιν αὐτοῦ. Δὲν ἔχετε εὐχαρίστησιν νὰ ὁμιλῆτε καὶ νὰ ἀκούητε περὶ αὐτοῦ. Σεῖς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μᾶλλον ἠθέλετε νὰ μείνητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἐὰν σᾶς ἦτο δυνατὸν, παρὰ νὰ λάβητε μετοχὴν εἰς τοὺς ἐνδόξους ὕμνους τοῦ Θεοῦ. Εἶναι πρέπον λοιπὸν νὰ γίνητε μέλη τοῦ οὐρανίου χοροῦ;

4. Οὗτοι θέλουσιν ἀποκλεισθῆ τῆς κοινωνίας τῶν ἀγγέλων καὶ δεδοξασμένων ἁγίων. Ἀντὶ νὰ ἦναι σύντροφοι τῶν μακαρίων ἐκείνων πνευμάτων, καὶ νὰ συναριθμῶνται μετὰ τῶν νικητῶν ἐκείνων βασιλέων, οὗτοι πρέπει νὰ ἦναι μέλη τῆς κολάσεως, ὅπου θέλουσιν ἔχει ἑταίρους πολλὰ διαφόρου φύσεως καὶ χαρακτῆρος. Τὸ καταφρονεῖν καὶ ὑβρίζειν τοὺς πιστοὺς, τὸ μισεῖν αὐτοὺς καὶ ἐπιχαίρειν εἰς τὰς συμφορὰς αὐτῶν, δὲν ἦτο τὸ μέσον διὰ νὰ ἀποκτήσωσι τὴν μακαριότητα. Τώρα σεῖς ἀπεκλείσθητε ἐκείνης τῆς κοινότητος, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατ' ἀρχὰς σεῖς μόνοι ἀπεκλείσατε ὑμᾶς αὐτοὺς, καὶ ἐχωρίσθητε ἐκείνων, μεθ' ὧν δὲν ἠθέλετε νὰ ἦσθε ἡνωμένοι. Σεῖς δὲν ἠδύνασθε νὰ ὑποφέρητε αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας ὑμῶν, οὔτε εἰς τὰς πόλεις ὑμῶν, οὐδὲ κἂν εἰς τὸ βασίλειον ὑμῶν. Σεῖς ἐξελαμβάνετε αὐτοὺς, καθὼς δ' Ἀχαὰβ τὸν Ἠλίαν, ὡς τοὺς ταραξίας τοῦ τόπου, καὶ καθὼς ἐξελάμβανον τοὺς Ἀποστόλους, «ὡς ἀνθρώπους, οἵτινες ἔφερον ἄνω κάτω τὴν οἰκουμένην.» Ἐὰν κακόν τι συνέπιπτεν, ἐνομίζετο ὅτι ὅλα προήρχοντο ἀπ' αὐτούς. Ὅταν ἀπέθνησκον, ἢ ἐξωρίζοντο, σεῖς ἐχαίρετε διὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτῶν, καὶ ἐνομίζετε ὅτι ἐγίνετο διὰ τὸ καλὸν τοῦ τόπου. Σᾶς ἠνόχλουν, ὅτε ἤλεγχον πιστῶς τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν. Ἡ ἁγία αὐτῶν συναναστροφὴ ἐτάραττε τὰς συνειδήσεις ὑμῶν, ἐνῷ ἐβλέπετε αὐτοὺς τοσοῦτον ἀνωτέρους. Ὀχληρὸν ἦτο εἰς ὑμᾶς ν' ἀκούητε αὐτοὺς νὰ προσεύχωνται ἢ νὰ ψάλλωσιν ὕμνους μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτῶν. Καὶ λοιπὸν εἶναι θαυμαστὸν, ἐὰν χωρισθῆτε αὐτῶν μετὰ ταῦτα; Ἡ ἡμέρα πλησιάζει, καθ' ἣν δὲν θέλουσιν ἐνοχλεῖ ὑμᾶς πλέον. Ἀνοιγμένον αὐτῶν καὶ ὑμῶν θέλει εἶσθαι μέγα χάσμα. Καὶ εἰς ταύτην μάλιστα τὴν ζωὴν οἱ πιστοὶ ἐλοιδοροῦντο, ἐθλίβοντο, ἐβασανίζοντο καὶ ἂν καὶ εἶχον τὰς προσωπικὰς αὐτῶν ἀτελείας, εἰς τὴν κρίσιν ὅμως τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἦσαν τοιοῦτοι, «τῶν ὁποίων ὁ κόσμος δὲν ἦτο ἄξιος.» (Ἑβρ. ια'. 36—38.) Πολὺ πλέον θέλει εἶσθαι ὁ κόσμος ἀνάξιος τῆς κοινωνίας αὐτῶν εἰς τὴν δόξαν.

Γνωρίζω ὅτι πολλοὶ θέλουσιν εἶσθαι ἕτοιμοι νὰ συλλογισθῶσιν, ὅτι, ἐπειδὴ ἀνεπαισθήτως ἠδύναντο νὰ στερηθῶσι ταῦτα εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, θέλουσι δυνηθῆ νὰ στερηθῶσιν αὐτὰ ἀνεπαισθήτως καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν. Ὅθεν διὰ νὰ δείξω εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἡ στέρησις αὕτη τοῦ οὐρανοῦ θέλει εἶσθαι πολὺ ὀδυνηρὰ, ἂς παρατηρήσωσιν, ὅτι ὁ μὲν νοῦς αὐτῶν θέλει φωτισθῆ διὰ νὰ γνωρίσωσι τὴν στέρησιν αὐτῶν, καὶ θέλουσιν ἔχει καθαρωτέρας ἐννοίας περὶ αὐτῆς, αἱ δὲ συνειδήσεις αὐτῶν θέλουσι κάμει ἀκριβεστέραν ἐφαρμογὴν αὐτῆς εἰς ἑαυτούς· καὶ ἡ αἰσθητικότης αὐτῶν δὲν θέλει εἶσθαι πλέον ἀπονεναρκωμένη, οὔτε ἡ μνήμη αὐτῶν ἄπιστος.

1. Ὁ νοῦς τῶν ἀσεβῶν τότε θέλει φωτισθῆ, διὰ νὰ γνωρίσωσι τὴν ἀξίαν ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔχασαν. Τώρα μὲν δὲν θρηνοῦσιν οὕτω τὴν στέρησιν τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ἐγνώρισαν τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ, οὔτε τὴν στέρησιν ἐκείνης τῆς ἁγίας ἀσχολίας καὶ κοινωνίας, διότι ποτὲ δὲν συνησθάνθησαν τὴν ἀξίαν αὐτῆς. Ἄνθρωπος, ὅστις ἔχασε πολύτιμον λίθον, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβεν ὡς ἁπλῆν πέτραν, ποτὲ δὲν συγχίζεται διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ, ἀλλ' ὅταν φθάσῃ νὰ γνωρίσῃ τί ἔχασε, τότε τὸν θρηνεῖ. Ἂν καὶ ὁ νοῦς τῶν κεκολασμένων δὲν θέλει εἶσθαι ἡγιασμένος, μολαταῦτα θέλει ἀπαλλαγῆ ἀπὸ πολλὰς πλάνας. Τώρα νομίζουσιν, ὅτι αἱ τιμαὶ, ἡ περιουσία, αἱ ἡδοναὶ, ἡ ὑγεία καὶ ἡ ζωὴ αὐτῶν εἶναι μᾶλλον ἄξια τῶν κόπων αὐτῶν, παρὰ τὰ πράγματα τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἀλλ' ὅταν τὰ πράγματα ταῦτα ἀφήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀθλιότητα, ὅταν δοκιμάζωσι πραγματικῶς ὅσα πρότερον ἀνεγίνωσκον ἢ ἤκουον ἁπλῶς, τότε θέλουσιν ἔχει ἄλλας ἰδέας. Δὲν ἤθελον νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι τὸ ὕδωρ πνίγει, πρὶν ῥιφθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τὸ πῦρ ὅτι καίει πρὶν πέσωσιν εἰς αὐτό. Ὅταν ὅμως αἰσθανθῶσιν αὐτὰ, τότε εὐκόλως θέλουσι πιστεύσει αὐτά. Ὅλη ἐκείνη ἡ πλάνη τοῦ νοὸς, ἥτις ἔκαμεν αὐτοὺς νὰ μὴ σέβωνται τὸν Θεὸν, νὰ βδελύττωνται τὴν λατρείαν αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐξευτελίζωσι τὸν λαὸν αὐτοῦ, θέλει τότε ἐξελεγχθῆ καὶ ἀπορριφθῆ διὰ τῆς πείρας. Ἡ γνῶσις αὐτῶν θέλει αὐξηθῆ, διὰ ν' αὐξηθῶσι καὶ αἱ λύπαι αὐτῶν. Ἀθλιαι ψυχαὶ ἐκεῖναι! ἤθελον εἶσθαι μακαριώτεραι, καὶ ἡ στέρησις ὀλιγώτερον ἤθελε θορυβεῖ αὐτὰς, ἐὰν ἡ νοητικὴ δύναμις ἤθελεν ὅλως διόλου ἀφαιρεθῆ ἀπὸ αὐτὰς, ἐὰν δὲν εἶχον γνῶσιν περισσοτέραν τῶν μωρῶν ἢ τῶν ἀλόγων ζώων, ἢ ἐὰν καὶ εἰς τὴν κόλασιν εἶχον τὴν αὐτὴν ἄγνοιαν ὡς καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Πόσον εὐτυχεῖς τότε ἤθελον νομίσει ἑαυτὰς, ἐὰν δὲν ἐγνώριζον ὅτι ὑπάρχει τόπος, ὁποῖος ὁ οὐρανός! Τώρα, ἐνῷ ἡ γνῶσις αὐτῶν ἤθελε βοηθήσει αὐτοὺς νὰ ἀποφύγωσι τὴν ἀθλιότητα, δὲν θέλουσι νὰ γνωρίσωσιν, ἢ δὲν θέλωσι νὰ ἀναγνώσωσιν, ἢ νὰ σπουδάσωσι, διὰ νὰ γνωρίσωσι. Διὰ τοῦτο ὅταν ἡ γνῶσις αὐτῶν δὲν θέλει χρησιμεύει εἰς οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ τρέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φῇ τὸ καταναλίσκον αὐτοὺς πῦρ, τότε θέλουσι γνωρίσει ἑκόντες καὶ ἄκοντες. Οὗτοι εὑρίσκονται τώρα εἰς βαθύτατον ὕπνον, καὶ ὀνειρεύονται, ὅτι εἶναι οἱ εὐδαιμονέστεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου· ἀλλ' ὅταν ὁ θάνατος τοὺς ἐξυπνήσῃ, πόσον αἱ ἰδέαι αὐτῶν θέλουσι μεταβληθῇ εἰς μίαν στιγμήν! καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν ἤθελον νὰ ἴδωσι, θέλουσιν ἰδεῖ, καὶ θέλουσιν αἰσχυνθῇ!

2. Καθὼς ὁ νοῦς αὐτῶν θέλει φωτισθῇ, τοιουτοτρόπως θέλει λάβει καὶ μεγαλειτέραν ἔκτασιν καὶ ἱκανότητα νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀξίαν τῆς δόξης ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἔχασεν. Ἡ δύναμις τοῦ ἀντιληπτικοῦ αὐτῶν, καθὼς καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς ἀληθείας θέλουσι τότε αὐξηθῇ. Πόσον ζωηρότεραι εἶναι αἱ ἀντιλήψεις τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀφροσύνης τοῦ ἁμαρτάνειν, τῆς ἀθλιότητος τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς ἐκείνας τὰς ψυχάς, αἵτινες τώρα ὑποφέρουσι τὴν ἀθλιότητα ταύτην, παραβαλλόμεναι πρὸς τὰς ἐπὶ γῆς ἀντιλήψεις ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἁπλῶς ἀκούουσι περὶ αὐτῆς! Πόσον διαφορετικὰς ἰδέας περὶ τῆς ἀξίας τῆς ζωῆς ἔχει ὁ καταδεδικασμένος, ὅστις ὑπάγει νὰ θανατωθῇ, ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ! Πολὺ περισσότερον ἡ πραγματικὴ στέρησις τῆς αἰωνίου αὐτοῦ μακαριότητος θέλει καταστήσει τοὺς κεκολασμένους ἀντιληπτικωτέρους τοῦ μεγέθους τῆς ζημίας αὐτῶν. Καὶ καθὼς μέγα ἀγγεῖον χωρεῖ μεγαλειτέραν ποσότητα ὕδατος ἀπὸ ἓν κογχύλιον, τοιουτοτρόπως αἱ πλατύτεραι τότε ἀντιλήψεις αὐτῶν θέλουσι περιέχει περισσοτέραν ὕλην πρὸς τροφὴν τῶν βασάνων αὐτῶν.

3. Αἱ συνειδήσεις αὐτῶν ὡσαύτως θέλουσι κάμει εἰς αὐτοὺς ἀληθεστέραν καὶ ἀκριβεστέραν τῆς διδασκαλίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταύτης ἐφαρμογὴν, ἥτις καθ' ὑπερβολὴν θέλει τείνει εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ τὰ βάσανα αὐτῶν. Τότε δὲν θέλει εἶσθαι πλέον εἰς αὐτοὺς σκληρὸν τὸ νὰ λέγωσιν, Αὕτη εἶναι ἡ ἀπώλειά μου, καὶ αὕτη ἡ αἰώνιος καὶ ἀθεράπευτος ἀ-ἀθλιότης μου! Ἡ ἔλλειψις ταύτης τῆς εἰς ἑαυτοὺς ἐ-φαρμογῆς εἶναι τὸ κυριώτερον αἴτιον τῆς παρούσης ἀ-ταραξίας. Δυσκόλως οὗτοι πείθονται νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη κατάστασις ἀθλιότητος, δυσκολώ-τερον δὲ καὶ ὅτι ἐνδέχεται αὕτη νὰ ἦναι ἰδία αὐτῶν. Ἰδοὺ ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν χάνονται δι' αὐτοὺς αἱ ὁ-μιλίαι, καὶ ὑπάγουσιν εἰς μάτην ὅλαι αἱ ἀπειλαὶ καὶ αἱ νουθεσίαι. Ἐὰν ὁ λειτουργὸς τοῦ Χριστοῦ δείξῃ εἰς αὐ-τοὺς σαφῶς καὶ πιστῶς τὴν ἀθλιότητα αὐτῶν, δὲν θέ-λουσι νὰ καταπεισθῶσιν, ὅτι εἶναι τόσον ἄθλιοι. Ἐὰν τοὺς ὁμιλήσῃ περὶ τῆς δόξης, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ χά-σωσι, καὶ τὰ βάσανα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ὑπομένωσι, στοχάζονται, ὅτι δὲν αἰνίττεται αὐτοὺς, ἀλλὰ διαβοή-τους τινὰς ἁμαρτωλούς. Δυσκολώτατον εἶναι τὸ νὰ κα-τορθώσῃ τις τὸν κακὸν νὰ γνωρίσῃ, ὅτι εἶναι κακὸς, ἢ νὰ κάμῃ αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὑπόκειται εἰς ὀργὴν καὶ κα-ταδίκην. Μολονότι εὐκόλως ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσιν ἀπὸ τὴν ἐκ τῆς ἀναγεννήσεως ἀπαλλοτρίωσιν αὐτῶν, καὶ τὴν ἔχθραν αὐτῶν πρὸς τὴν ἁγιωσύνην, ὅτι ποτὲ δὲν ἦσαν μέτοχοι αὐτῶν, μολονοτοῦτο περιμένουσι νὰ ἴδωσι τὸν Θεὸν καὶ νὰ σωθῶσιν, ὡς ἐὰν ἦσαν οἱ ἁγιώτατοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Πόσον σπανίως οἱ ἄνθρωποι ἀφοῦ σαφῶς κατα-νοήσωσι τὴν κατάστασιν αὐτῶν, φωνάζουσιν, Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄνθρωπος! ἢ πόσον σπανίως ἀναγνωρίζουσιν ὅτι, ἐὰν ἀποθάνωσιν εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν αὐτῶν, εἶναι χαμένοι διὰ παντός. Ἀλλ' ὅταν ἐξαίφνης εὑρεθῶσιν εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν γῆν τοῦ σκότους, αἰσθανθῶσιν ἑαυτοὺς ἀναμέσον τῶν καυστικῶν φλογῶν, καὶ ἴδωσιν ὅτι ἀπεκλείσθησαν διὰ παντὸς τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, τότε εὐκόλως θέλουσι καταλάβει καὶ βρυχᾶσθαι τὰς βεβιασμένας ταύτας ἐμολογίας, Ὦ ἀθλιότης μου! ὦ ἀνοησία μου! ὦ ἀνέκφραστος καὶ ἀδιόρθωτος ἀπώλεια!

4. Τότε παρομοίως καὶ ἡ αἰσθητικότης αὐτῶν θέλει εἶσθαι ζωηροτέρα καὶ ὄχι πλέον νεναρκωμένη. Διὰ τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας αὐτῶν θεωροῦσι σήμερον τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν κόλασιν ὡς φλυαρίας. Ἡμεῖς ἐδείξαμεν εἰς αὐτοὺς αἰώνιον δόξαν καὶ αἰώνιον ἀθλιότητα, αὐτοὶ δὲ εἶναι ὡς ἄνθρωποι κοιμώμενοι. Οἱ λόγοι ἡμῶν εἶναι ὡς πέτραι ῥιπτόμεναι ἐναντίον τείχους, αἵτινες ἀντιστρέφουσιν εἰς τὰ ἴδια ἡμῶν πρόσωπα. Ὁμιλοῦμεν περὶ φρικτῶν πραγμάτων, ἀλλὰ πρὸς ἀνθρώπους νεκρούς. Ἐξετάζομεν τὰς πληγὰς αὐτῶν, ἀλλ' αὐτοὶ ποτὲ δὲν αἰσθάνονται. Ὁμιλοῦμεν μᾶλλον εἰς βράχους, ἢ πρὸς ἀνθρώπους. Εἶναι ἀτρόμητοι ὡς ἡ γῆ. Ἀλλ' ὅταν αἱ νεκραὶ αὗται ψυχαὶ ἀνεζωοποιηθῶσιν, ὁποία παθητικὴ εὐαισθησία, ὁποῖαι ἐνεργοὶ παθήσεις, ὁποία φρικώδης ἀγωνία, ὁποία βαθεῖα λύπη θέλει εἶσθαι τότε ἐκεῖ! Πόσον βιαίως θέλουσι δέρει τὰ ἴδια αὐτῶν πρόσωπα! Πόσον μανιώδεις θέλουσι γείνει ἐναντίον τῆς προτέρας αὐτῶν μανίας! Οἱ θρῆνοι τῆς προσφιλεστάτης συζύγου διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἢ τῆς τρυφερωτάτης μητρὸς διὰ τὴν στέρησιν τῶν τέκνων αὐτῆς, θέλουσιν εἶσθαι μηδὲν ὡς πρὸς τοὺς θρήνους αὐτῶν, διὰ τὴν στέρησιν τοῦ οὐρανοῦ! Ὦ πόσον τὰ ἀπηλπισμένα ἐκεῖνα πλάσματα θέλουσιν αἰτιᾶσθαι καὶ μανιωδῶς βασανίζει ἑαυτά! Πόσον θέλουσι κατασπαράσσει τὰς ἰδίας αὐτῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καρδίας, καὶ θέλουσιν εἶσθαι δήμιοι τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν πράξεων αὐτῶν. Καθὼς αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὑπῆρξαν ἡ μόνη αἰτία τινῶν ἐπαξίων παθημάτων, τοιουτοτρόπως θέλουσιν εἶσθαι καὶ οἱ πρώτιστοι ἐκτελεσταί. Καὶ ὁ Σατανᾶς, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρξε τοσοῦτον μεγάλη αἰτία τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν ὅσον αὐτοί, δὲν θέλει εἶσθαι καὶ τόσον σημαντικὸν ὄργανον τῶν βασάνων αὐτῶν. Πόσον εὐτυχεῖς ἤθελον νομίζει τότε ἑαυτούς, ἐὰν μετεβάλλοντο εἰς βράχους, ἢ εἰς ἄλλο τι ἀπαθὲς καὶ ἀναίσθητον! Πόσον εὐτυχεῖς, ἐὰν ἠδύναντο τότε νὰ αἰσθάνωνται τόσον ὀλίγον, ὅσον συνείθιζον νὰ ἀκούωσιν! Ἐὰν ἠδύναντο νὰ κοιμῶνται εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐκτελέσεως, καθὼς ὅτε ἤκουον τοὺς περὶ αὐτῆς λόγους! Ἀλλ' ἡ νάρκωσις αὐτῶν παρῆλθε, καὶ δὲν θέλει ἐπανέλθει πλέον.

5. Ἡ μνήμη αὐτῶν προσέτι θέλει εἶσθαι μεγάλη καὶ δυνατὴ, καθὼς καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ εὐαισθησία αὐτῶν. Ἐὰν ἠδύναντο νὰ χάσωσι τὴν μνήμην, ἡ στέρησις τοῦ οὐρανοῦ λησμονηθεῖσα, ὀλίγον ἤθελε ταράττει αὐτούς. Ἂν καὶ ἤθελον νομίζει τὴν ἐξόντωσιν ὡς ἰδιάζουσαν χάριν, δὲν δύνανται ὅμως ν' ἀποβάλωσι κανὲν μέρος τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν. Ἡ νοητικὴ δύναμις, ἡ συνείδησις, ἡ αἴσθησις, ἡ μνήμη, ὅλα πρέπει νὰ ζῶσι διὰ νὰ βασανίζωσιν αὐτοὺς, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ συντελῶσιν εἰς τὴν μακαριότητα αὐτῶν. Καθὼς διὰ μέσου τούτων ἔπρεπε ν' ἀπολαύωσι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ ν' ἀρύωνται διηνεκῶς τὴν χάριν τοῦ προσώπου αὐτοῦ, τοιουτοτρόπως διὰ τῶν αὐτῶν τούτων πρέπει νὰ τρέφωνται καὶ ἀπὸ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐξαντλῶσι διηνεκῶς τοὺς ἐκ τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ πόνους. Τώρα δὲν ἔχουσιν εὐκαιρίαν νὰ σκεφθῶσιν, ἢ νὰ ἐνθυμηθῶσί τι περὶ τῆς ἄλλης ζωῆς, ἀλλὰ τότε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν θέλουσιν ἔχει τίποτε ἄλλο νὰ πράξωσιν. Ἡ μνήμη αὐτῶν δὲν θέλει ἔχει κἀμμίαν ἄλλην ἐνασχόλησιν. Ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ ἔχωσι τὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς αἰωνίου κὐτῶν καταστάσεως γεγραμμένην, «εἰς τοὺς παραστάτας τῶν θυρῶν, εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὰς καρδίας.» Αὐτὸς ἤθελε νὰ συλλογίζωνται ταύτην καὶ νὰ ἐνθυμῶνται αὐτὴν, «ὅταν πλαγιάζωσι, καὶ ὅταν σηκόνωνται, ὅταν κάθηνται εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, καὶ ὅταν περιπατῶσιν εἰς τὸν δρόμον.» Ἐπειδὴ δὲ ἀπέρριψαν τὴν συμβουλὴν τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦτο θέλει εἶσθαι πάντοτε γεγραμμένον ἔμπροσθεν εἰς τὸν τόπον τῆς τιμωρίας αὐτῶν, ὥστε ὅπου καὶ ἂν ἀποβλέψωσι νὰ θεωρῶσιν αὐτήν. Θέλει βασανίζει αὐτοὺς ἡ θεωρία τοῦ μεγέθους τῆς δόξης, τὴν ὁποίαν ἔχασαν. Ἐὰν ἦτο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἠδύναντο νὰ στερηθῶσι χωρὶς κόπον, ἢ μὲ ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἠδύναντο ν' ἀντικαταστήσωσιν ἄλλως πως, ἤθελεν εἶσθαι μικρόν. Ἐὰν ἦτο ὑγεία, ἢ πλοῦτος, ἢ φίλος, ἢ ζωὴ, ἤθελεν εἶσθαι μηδέν· ἀλλὰ πῶς νὰ χάσῃ τις ἐκεῖνο τὸ αἰώνιον βάρος δόξης! Θέλει βασανίζει προσέτι αὐτοὺς ἡ σκέψις τοῦ ὅτι ἠδύναντό ποτε ν' ἀποκτήσωσιν αὐτήν. Τότε θέλουσιν ἐνθυμεῖσθαι καὶ λέγει, Ἦτο καιρὸς, ὅτε ἠδυνάμην νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ χρηστὰς ἐλπίδας διὰ τὴν βασιλείαν καθὼς καὶ ἄλλοι. Ἐτέθην ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου· ἐὰν ἤθελον πιστεύσει εἰς τὸν Χριστὸν, ἠδυνάμην ν' ἀπολαύσω τὴν κληρονομίαν. Ἐγὼ, ὅστις τώρα βασανίζομαι μετὰ τῶν κεκολασμένων τούτων ἐρινύων, ἠδυνάμην νὰ ἦμαι ἐκεῖ μεταξὺ τῶν μακαρίων ἁγίων. Ὁ Κύριος ἔθεσεν ἔμπροσθέν μου ζωὴν καὶ θάνατον· ἀλλ' ἐγὼ ἐκλέξας τὸν θάνατον, εἶμαι ἄξιος νὰ τὸν ὑποφέρω. Τὸ βραβεῖον ἐτέθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἐὰν ἤθελον τρέξει καλῶς, ἠδυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μην νὰ τὸ ἀπολαύσω· ἐὰν ἤθελον ἀγωνισθῆ, ἠδυνάμην νὰ νικήσω· ἐὰν ἤθελον πολεμήσει γενναίως, ἠδυνάμην νὰ στεφανωθῶ. Ἔτι πλέον θέλει βασανίζει αὐτοὺς, τὸ νὰ ἐνθυμῶνται, ὅτι ἡ ἀπόκτησις τοῦ στεφάνου ὄχι μόνον ἦτο πρᾶγμα δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ πολὺ πιθανόν· θέλει πληγόνει αὐτοὺς τὸ νὰ στοχάζωνται, Εἶχόν ποτε τὰς αὔρας τοῦ Πνεύματος ἑτοίμους νὰ μὲ βοηθήσωσιν, ἐσκόπευον νὰ γίνω ἄλλος ἄνθρωπος, νὰ προσκολληθῶ εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ παραιτήσω τὸν κόσμον· εἶχον σχεδὸν ἀποφασίσει ὅλος νὰ ἀφιερωθῶ εἰς τὸν Θεὸν, εἶχον μάλιστά ποτε ἀρχίσει νὰ ἀποστρέφωμαι τὰς χαμερπεῖς γοητευτικὰς ἐπιθυμίας μου. Εἶχον ἀποβάλει τοὺς προτέρους συντρόφους μου, καὶ σχετισθῆ μὲ τοὺς εὐσεβεῖς. Ἀλλ' ἐπανέστρεψα πάλιν, ἀφῆκα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκράτουν, καὶ παρέδην τὰς ὑποσχέσεις μου. Κατεπείσθην σχεδὸν νὰ γείνω ἀληθὴς Χριστιανὸς, ἀλλ' ὑπερενίκησα τὴν πεποίθησιν ταύτην. Ὁποῖα αἰσθήματα ἦσαν εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅταν πιστός τις ἱερεὺς ἐκήρυττε κατανυκτικήν τινα ἀλήθειαν! Ὢ πόσας χρηστὰς ἐλπίδας ἠδυνάμην ποτὲ νὰ ἔχω διὰ τὸν οὐρανόν! Εἶχον σχεδὸν ἀπολαύσει αὐτὸν, καὶ ὅμως ἀπώλεσα αὐτόν. Ἐὰν ἐξηκολούθουν νὰ ζητῶ τὸν Κύριον, ἤθελον εἶσθαι τώρα μακάριος μεταξὺ τῶν ἁγίων. Καθ' ὑπερβολὴν θέλει θλίβει αὐτοὺς ἡ ἀνάμνησις τῶν ἀπωλεσθεισῶν εὐκαιριῶν. Πόσας ἑβδομάδας, καὶ μῆνας, καὶ ἔτη ἀπώλεσα, τὰ ὁποῖα ἐὰν μετεχειριζόμην καλῶς, ἠδυνάμην τώρα νὰ ἦμαι εὐτυχής! Ταλαίπωρος ἐγώ! δὲν ἔπρεπε νὰ εὕρω καιρὸν νὰ σπουδάσω τὸ ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχον ὅλον μου τὸν καιρόν! νὰ μὴ εὕρω καιρὸν μεταξὺ τῶν ἔργων μου διὰ νὰ ἐργασθῶ διὰ τὴν αἰωνιότητα; εἶχον καιρὸν νὰ τρώγω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ πίνω καὶ νὰ κοιμῶμαι, καὶ ὄχι νὰ σώσω τὴν ψυχήν μου; Εἶχον καιρὸν διὰ τὰς ἡδονὰς καὶ ματαίας συνδιαλέξεις, καὶ ποτὲ δὲν εἶχον καιρὸν διὰ προσευχήν; Ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶ τὸν καιρὸν διὰ ν' ἀσφαλίσω τὰ τοῦ κόσμου, καὶ ὄχι νὰ προσπαθήσω νὰ λάβω δικαίωμα εἰς τὸν οὐρανόν; Ὦ πολύτιμε χρόνε! εἶχον ἀρκετὸν, καὶ τώρα δὲν ἔχω πλέον! εἶχόν ποτε τόσον πολὺν, ὥστε δὲν ἤξευρον τί νὰ κάμω αὐτόν· ἀλλὰ τώρα παρῆλθε, καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ! Ὦ, εἴθε νὰ εἶχον ἓν μόνον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἔτη νὰ ζήσω! Πόσον ταχέως ἤθελον μετανοήσει! πόσον περιπαθῶς ἤθελον παρακαλεῖ! πόσον ἐπιμελῶς ἤθελον ἀκούει! πόσον ἀκριβῶς ἤθελον ἐξετάζει τὴν κατάσασίν μου! πόσον ταπεινῶς ἤθελον ζῇ! Ἀλλὰ τώρα εἶναι ἀργὰ, φεῦ! ἀργά.

Θέλει δὲ ἐπαυξήσει τὴν δυστυχίαν αὐτῶν τὸ νὰ ἐνθυμῶνται πόσον συχνὰ κατεπείσθησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν. Ἐπροσπάθησεν ὁ ἱερεὺς νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐκφύγω τὰς βασάνους ταύτας. Μὲ ποίαν ἀγάπην καὶ συμπάθειαν μὲ παρεκάλει, καὶ ὅμως ἐγὼ ἐγέλων δι' αὐτό. Πόσον συχνὰ μὲ κατέπειθε, καὶ ὅμως ἀπέπνιγον ὅλας ταύτας τὰς πεποιθήσεις. Πόσον ἀνεκάλυπτεν εἰς ἐμὲ αὐτὴν μου τὴν καρδίαν, καὶ ὅμως δὲν ἤθελον νὰ γνωρίσω τὴν ἄκραν ἀθλιότητά μου. Ὦ, πόσον ἤθελε χαρῇ, ἐὰν ἠδύνατο νὰ μὲ ἴδῃ ἐκ καρδίας ἐπιστρέφοντα πρὸς τὸν Χριστόν! Οἱ εὐσεβεῖς φίλοι μου μὲ ἐνουθέτουν· μὲ εἶπον τί ἤθελεν εἶσθαι τὸ τέλος τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης καὶ τῆς ἀμελείας μου· ἀλλ' ἐγὼ, οὔτ' ἐπίστευον, οὔτε ἀπέβλεπον πρὸς αὐτούς. Πόσον καιρὸν ὁ Θεὸς αὐτὸς κατεδέχετο νὰ μὲ παρακαλῇ! Πόσον αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ἐπάλαιε πρὸς τὴν καρδίαν μου, ὡς νὰ μὴ εἶχε διάθεσιν ν' ἀκούσῃ ἀπάρνησιν!

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πόσον ὁ Χριστὸς ἵστατο κρούων τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην Κυριακήν, καὶ ἔκραζεν εἰς ἐμὲ, Ἄνοιξον, ἁμαρτωλέ! ἄνοιξον τὴν καρδίαν σου εἰς τὸν Σωτῆρά σου, καὶ ἐγὼ θέλω ἔλθει, καὶ θέλω δειπνήσει μετὰ σοῦ, καὶ σὺ μετ' ἐμοῦ! Διατί ἀργεῖς; Ἕως πότε θέλουσι κατοικεῖ εἰς σὲ μάταιοι διαλογισμοί; Δὲν θέλεις νὰ συγχωρηθῇς, καὶ ν' ἁγιασθῇς, καὶ νὰ γίνῃς μακάριος; Πότε θέλει γίνει τοῦτο; Ὢ πόσον ἡ ἀνάμνησις τοιούτων θείων προτροπῶν θέλει παραφέρει τοὺς κεκολασμένους εἰς ἀγανάκτησιν καθ' ἑαυτῶν! Πρέπει νὰ καταχρασθῶ τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ; πρέπει νὰ κάμω τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ νὰ μὲ ἀκολουθῇ ματαίως ἐωσοῦ ἀπκυδήσῃ κράζων, Μετανόησον, Ἐπίστρεψον; Ὢ, πόσον δικαίως ἡ ὑπομονὴ αὕτη μετεβλήθη τώρα εἰς ὀργὴν, ἥτις πίπτει ἐπ' ἐμὲ μὲ ἀκράτητον βίαν. Ὅτε ὁ Κύριος ἔκραζε πρός με, Δὲν θέλεις καθαρισθῆ; ἕως πότε; Ἡ καρδία μου, ἢ τοὐλάχιστον αἱ πράξεις μου ἀπεκρίνοντο, Ποτέ. Καὶ τώρα, ὅταν ἐγὼ κράζω, Πότε θέλω ἐλευθερωθῆ τῶν βασάνων τούτων; πόσον δικαίως λαμβάνω τὴν ἰδίαν ἀπόκρισιν, Ποτέ! Ποτέ!

Θέλει εἶσθαι ὡσαύτως πολὺ λυπηρὸν τὸ νὰ ἐνθυμῶνται διὰ τίνων εὐχερῶν μέσων ἠδύναντο νὰ ἐκφυγωσι τὴν ἀθλιότητα αὐτῶν. Τὸ ἔργον αὐτῶν δὲν ἦτο νὰ μετακινήσωσιν ὄρη, νὰ νικήσωσι βασιλείας, οὔτε νὰ ἐκπληρώσωσιν ἀκριβῶς τὸν νόμον ἕως τὸ παραμικρὸν, οὔτε νὰ ἱκανοποιήσωσι τὴν δικαιοσύνην δι' ὅλας αὐτῶν τὰς παραβάσεις. Ὁ ζυγὸς ἦτο καλὸς καὶ τὸ φορτίον ἐλαφρὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἤθελε νὰ ἐπιβάλῃ εἰς αὐτούς. Δὲν ἦτο ἄλλο, εἰμὴ νὰ μετανοήσωσι καὶ νὰ δεχθῶσιν αὐτὸν ἐκ καρδίας ὡς Σωτῆρα αὐτῶν· ν' ἀπαρνηθῶσι πᾶσαν ἄλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λην εὐτυχίαν, καὶ νὰ δεχθῶσι τὸν Χριστὸν ὡς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν αὐτῶν· ν' ἀπαρνηθῶσι τὸν κόσμον καὶ τὴν σάρκα, καὶ νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν πραεῖαν καὶ χαρίεσσαν κυβέρνησιν αὐτοῦ· ν' ἀφήσωσι τὰς ὁδοὺς τῆς ἰδίας αὐτῶν βουλῆς, καὶ νὰ περιπατήσωσιν εἰς τὴν ἁγίαν καὶ εὐάρεστον ὁδὸν αὐτοῦ. Ἀ! συλλογίζεται ὁ ἄθλιος, ὅστις βασανίζεται, Πόσον δικαίως ὑποφέρω ὅλα ταῦτα, διότι δὲν ἤθελον νὰ λάβω τὸν παραμικρὸν κόπον νὰ τὰ ἐκφύγω! Ποῦ ἦτο ὁ νοῦς μου, ὅτε ἠμέλουν τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην προσφοράν, ὅτ' ἐκάλουν τὸν Κύριον σκληρὸν αὐθέντην, καὶ τὴν εὐάρεστον ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἐφρόνουν δουλείαν, τὴν δὲ ὑπηρεσίαν τοῦ διαβόλου καὶ τῆς σαρκὸς ὡς τὴν μόνην ἐλευθερίαν; Δὲν ἤμην χιλιάκις χειρότερος τοῦ μαινομένου, ὅτε κατηγόρουν τὴν ἁγίαν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ὡς ἀκρίβειαν μὴ ἀναγκαίαν, ὅτ' ἐφρόνουν τοὺς νόμους τοῦ Χριστοῦ πολὺ αὐστηροὺς, καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ὅλα, ὅσα ἔπραττον διὰ τὴν μέλλουσαν ζωήν; Ὅλαι αἱ θλίψεις μου ἕνεκα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅσα ἤθελον ὑποφέρει ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν, τί ἤθελον εἶσθαι ὡς πρὸς τὰ βάσανα ταῦτα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ὑποφέρω αἰωνίως; Ὁ οὐρανὸς, τὸν ὁποῖον ἐστερήθην, δὲν ἤθελε μὲ ἀνταμείψει δι' ὅλα ὅσα ἤθελον ζημιωθῆ; Καὶ δὲν ἤθελον λησμονηθῆ ἐκεῖ ὅλαι αἱ θλίψεις μου; Ἐὰν ὁ Χριστὸς μὲ διέτασσε μέγα τι, ὡς νὰ ζῶ εἰς συνεχεῖς φόβους καὶ θλίψεις, ἢ νὰ ὑποφέρω ἑκατοντάκις τὸν θάνατον, δὲν ἤθελον τὸ κάμει; Πόσον μᾶλλον, ὅταν μόνον λέγῃ, Πίστευε καὶ θέλεις σωθῆ, ζήτει τὸ πρόσωπόν μου, καὶ θέλει ζήσει ἡ ψυχή σου, σήκωσε τὸν σταυρόν σου καὶ ἀκολούθει με, καὶ θέλω σὲ δώσει αἰώνιον ζωήν! Ὢ χαρίεσσα προσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φορά! ὤ, εὔκολα μέσα! ὦ, κατηραμένος ἐγὼ, ὅστις δὲν ἤθελον νὰ καταπεισθῶ νὰ δεχθῶ αὐτά!

Πολὺ ὀδυνηρὸν θέλει εἶσθαι προσέτι νὰ ἐνθυμῶνται, τίνος ἕνεκα ἐπώλησαν τὴν αἰώνιον μακαριότητα. Ὅταν παραβάλλωσι τὴν ἀταξίαν τῶν ἡδονῶν τῆς ἁμαρτίας πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς μισθαποδοσίας, πόσον θέλει ἐκπλήττει αὐτοὺς ἡ μεγάλη δυσαναλογία! Τὸ νὰ συλλογίζωνται περὶ τῶν χαμερπῶν ἡδονῶν τῆς σαρκὸς, ἢ τῶν ἐγκωσμίων τῶν θνητῶν, ἢ περὶ τῆς ἀποκτήσεως σωρῶν χρυσοῦ, καὶ παραβάλλοντες αὐτὰ πρὸς τὴν ὁποίαν ἐστερήθησαν αἰώνιον δόξαν, νὰ λέγωσι, Τοῦτο εἶναι ὅλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπηλαύσαμεν ἀντὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῶν ἐλπίδων τῆς μακαριότητος! Εἶναι ἀνέκφραστον πόσον ὁ συλλογισμὸς οὗτος θέλει κατασπαράσσει τὴν καρδίαν αὐτῶν. Τότε ἕκαστος θέλει κράζει κατὰ τῆς μωρίας αὐτοῦ, Ὢ τάλας! Ἐπώλησα τὴν ψυχήν μου διὰ τόσον εὐτελῆ τιμήν! τὸν Θεόν μου δι' ὀλίγην κόνιν καὶ σκωρίαν! καὶ τὸν Σωτῆρά μου ὡς ὁ Ἰούδας δι' ὀλίγον ἀργύριον! Ὄνειρον μόνον ἡδονῆς ἔλαβον ἀντὶ τῶν περὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐλπίδων μου, καὶ τώρα ἀφοῦ ἐξύπνησα ὅλα ἔγειναν ἀφανῆ! Ὁ ψωμός μου μετεβλήθη εἰς χολὴν, καὶ τὸ ποτήριόν μου εἰς ἀψίνθιον! Εὐθὺς μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς γεύσεως ἐχάθη καὶ ἡ ἡδονή! Καὶ τοῦτο εἶναι πᾶν ὅ,τι ἔλαβον ἀντὶ τοῦ ἀνεκτιμήτου θησαυροῦ· ὁποίαν μωρὰν ἀνταλλαγὴν ἔπραξα! Τί, ἐὰν εἶχον κερδήσει ὅλον τὸν κόσμον καὶ ζημιωθῶ τὴν ψυχήν μου; ἀλλ' οἴμοι πόσον μικρὸν μέρος τοῦ κόσμου ἦτο αὐτὸ, διὰ τὸ ὁποῖον παρήτησα τὴν εἰς τὴν δόξαν μερίδα μου! Εἴθε οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ ἐσκέπτοντο τοῦτο, ὅταν βυθίζωνται εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς, καὶ σπουδάζωσι πῶς νὰ γίνωσι πλού-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιοι καὶ νὰ τιμῶνται εἰς τὸν κόσμον! ὅταν μανιωδῶς καὶ τολμηρῶς παραβαίνωσιν ἐν γνώσει, καὶ ἁμαρτάνωσι κατὰ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως!

Ἔτι πλέον θέλει βασανίζει αὐτοὺς, τὸ νὰ ἐνθυμῶνται ὅτι ἑκουσίως ἐγένοντο πρόξενοι τοῦ ἰδίου αὐτῶν ὀλέθρου. Πολὺ ἤθελεν ἐλαττωθῆ ἡ μανία τῆς συνειδήσεως αὐτῶν, ἐὰν βεβιασμένοι ἐφέροντο εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἐὰν ἐτιμωροῦντο δι' ἄλλων ἀνθρώπων παραβάσεις, ἢ ἐὰν ἄλλος τις ἐγίνετο ὁ πρωταίτιος τῆς ἀπωλείας αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ νὰ συλλογίζωνται, ὅτι ἡ ἁμαρτία ἦτο ἡ ἐκλογὴ τῆς ἰδίας αὐτῶν βουλήσεως, καὶ ὅτι οὐδὲν εἰς τὸν κόσμον ἠδύνατο νὰ βιάσῃ αὐτοὺς ν' ἁμαρτήσωσιν ἐναντίον τῆς θελήσεως αὐτῶν, τοῦτο θέλει εἶσθαι πολὺ θλιβερόν. Δὲν εἶχον ἀρκετοὺς ἐχθροὺς εἰς τὸν κόσμον, (λέγει τὸ ἄθλιον τοῦτο κτίσμα,) ἀλλ' ἔπρεπε καὶ ὁ ἴδιος νὰ γείνω ἐχθρὸς εἰς ἐμαυτόν; Ὁ Θεὸς δὲν ἤθελέ ποτε νὰ δώσῃ εἰς τὸν διάβολον, οὐδὲ εἰς τὸν κόσμον δύναμιν ἐπ' ἐμοῦ τοσαύτην, ὥστε νὰ μὲ βιάσῃ νὰ πράξω τὴν παραμικρὰν παράβασιν. Οὗτοι δὲν ἠδύναντο, εἰμὴ μόνον νὰ μὲ δελεάζωσιν, ἐγὼ δὲ ἤμην ἐκεῖνος, ὅστις ἐνέδωκα καὶ ἔπραξα τὸ κακόν. Καὶ πρέπει νὰ βάλω χεῖρα ἐπάνω εἰς τὴν ἰδίαν μου ψυχὴν, καὶ νὰ βάψω τὰς χεῖράς μου εἰς τὸ ἴδιόν μου αἷμα; Ποτὲ δὲν εἶχον τοσοῦτον μέγαν ἐχθρὸν ὡς ἐμαυτόν. Ποτὲ ὁ Θεὸς δὲν ἐπρόσφερε καλὸν εἰς τὴν ψυχήν μου, χωρὶς νὰ ἐναντιωθῶ. Αὐτὸς ἐπεσώρευσεν ἐλέη ἐπ' ἐμὲ, καὶ μὲ ἠλευθέρωσε πολλάκις ἀπὸ θλίψεων καὶ κινδύνων διὰ νὰ σύρῃ πρὸς ἑαυτὸν τὴν καρδίαν μου. Αὐτὸς μάλιστα μὲ ἐπαίδευσε φιλανθρώπως, καὶ μ' ἔκαμε νὰ στενάζω ὑπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἀπειθείας μου, καὶ μολονότι εἰς τὰς θλίψεις μου, πολλὰ ὑπεσχέθην εἰς αὐτὸν, ποτὲ ὅμως ἐκ καρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δίας δὲν ἠθέλησα νὰ τὸν δουλεύσω. Τοιουτοτρόπως θέλει κατατρώγει τὰς καρδίας τῶν ἁμαρτωλῶν τούτων ἡ ἀνάμνησις, ὅτι οὗτοι ὑπῆρξαν ἡ αἰτία τῆς ἰδίας αὐτῶν καταστροφῆς, καὶ ὅτι θεληματικῶς καὶ ἰσχυρογνωμόνως ἐπέμενον εἰς τὴν ἀποστασίαν καὶ ἦσαν ἁπλοῖ ἐθελονταὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ διαβόλου.

Ἡ πληγὴ τῶν συνειδήσεων αὐτῶν θέλει εἶσθαι ἔτι βαθυτέρα, ὅταν ἐνθυμῶνται, ὅτι ὄχι μόνον ὑπῆρξαν ἡ αἰτία τῆς ἰδίας αὐτῶν καταστροφῆς, ἀλλ' ὅτι ἐδαπάνησαν τοσαῦτα καὶ ἐκοπίασαν τοσοῦτον διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν καταδίκην. Ὁποῖα μεγάλα ἔργα ἐπεχείρησαν διὰ νὰ κατορθώσωσι τὴν καταστροφὴν αὐτῶν, ν' ἀντισταθῶσιν εἰς τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, νὰ ὑπερνικήσωσι τὴν δύναμιν τοῦ ἐλέους, τῶν κρίσεων, καὶ αὐτοῦ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, νὰ καταδαμάσωσι τὴν δύναμιν τοῦ λογικοῦ, καὶ νὰ κατασιγάσωσι τὴν συνείδησιν. Ὅλα ταῦτα ἐπεχείρησαν καὶ ἐξετέλεσαν. Ἂν καὶ ἔτρεχον εἰς ἀδιάκοπον κίνδυνον τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγνώριζον ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸν εἰς τὸ χῶμα, καὶ νὰ ῥίψῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κόλασιν εἰς μίαν στιγμήν· μολονοτοῦτο ἐξηκολούθουν ὅλα ταῦτα. Ὦ πόσον κόπον καταβάλλουσιν αἱ ἁμαρτωλοὶ διὰ νὰ κολασθῶσι! Νηφαλιότητα μεθ' ὑγείας καὶ ἀναπαύσεως ἠδύναντο νὰ ἔχωσι διὰ μικροτέρας τιμῆς, ἀλλ' ὅμως προκρίνουσι μᾶλλον τὴν ἀδηφαγίαν καὶ μέθην μετὰ πτωχείας, ἀτιμίας καὶ ἀρρωστίας. Εὐχαρίστησιν δύνανται νὰ ἔχωσι μὲ εὐκολίαν καὶ ἡδονὴν, ἀλλ' ὅμως προκρίνουσι τὴν φιλαργυρίαν καὶ κενοδοξίαν, ἂν καὶ προξενῇ εἰς αὐτοὺς φροντίδας καὶ φόβους, πόνον τοῦ σώματος καὶ ταραχὴν τοῦ νοός· ἂν καὶ ὁ θυμὸς αὐτῶν ἦναι βάσανος καὶ ἡ ἐκδίκησις καὶ τὸ μῖσος φθείρωσι τὰ πνεύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ματα αὐτῶν· ἂν καὶ ἡ ἀκολασία καταστρέφῃ τὰ σώματα αὐτῶν, τὴν κατάστασιν καὶ τὸ καλὸν ὄνομα αὐτῶν, θέλουσιν ὅμως νὰ πράττωσι καὶ νὰ ὑποφέρωσιν ὅλα ταῦτα μᾶλλον παρὰ νὰ σωθῶσι. Μὲ ποίαν μανίαν θέλουσι θρηνεῖ τὴν μωρίαν αὐτῶν καὶ λέγει, Ἦτο ἀξία ἡ κόλασις ὅλης τῆς δαπάνης καὶ τῶν πόνων μου; Δὲν ἠδυνάμην νὰ κολασθῶ δωρεὰν χωρὶς ν' ἀγοράσω αὐτὴν τόσον ἀκριβά; Ἐνόμιζον ὅτι ἠδυνάμην νὰ σωθῶ χωρὶς πολὺν κόπον καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀπολεσθῶ χωρὶς τόσον κόπον; Ἔπρεπε τόσον ἐπιμόνως νὰ ἐργάζωμαι διὰ τὴν κόλασίν μου, ἐνῷ ὁ Θεὸς διέταττε νὰ ἐργάζωμαι διὰ τὴν σωτηρίαν μου; Ἐὰν ἐμόχθουν ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ τόσον, ὅσον ἐμόχθησα ὑπὲρ τῆς κολάσεως, βεβαίως ἤθελον ἀπολαύσει αὐτόν. Ἐκραύγαζον κατὰ τῆς ὀχληρᾶς ὁδοῦ τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ ἐπιπόνου δρόμου τῆς αὐταπαρνήσεως, καὶ ὅμως κατέβαλον μεγαλειτέρους κόπους διὰ τὸν Σατανᾶν καὶ τὸν θάνατον. Ἐὰν ἠγάπων τὸν Χριστὸν, ὅσον τὰς ἡδονάς μου, τὰ κέρδη καὶ τὰς τιμὰς, καὶ ἐὰν ἐσυλλογιζόμην αὐτὸν τόσον συχνὰ, καὶ ἐζήτουν αὐτὸν τόσον ἐπιπόνως, ὅσον αὐτὰ, πόσον εὐτυχὴς ἤθελον εἶσθαι τώρα! Πόσον δικαίως ὑποφέρω τὰς φλόγας τῆς κολάσεως, διότι ἠθέλησα ν' ἀγοράσω αὐτὰς τόσον ἀκριβὰ μᾶλλον, παρὰ νὰ ἔχω τὸν οὐρανὸν, ἐνῷ αὐτὸς ἐξηγοράσθη δι' ἐμέ!

Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίσῃ, ἀναγνῶστα, νὰ σκεφθῇς τώρα τοὺς λόγους τούτους, διὰ νὰ μὴ βασανίζησαι σκεπτόμενος αὐτοὺς εἰς τὴν κόλασιν! Μὴ λέγῃς ὅτι οὗτοι εἶναι μόνον φανταστικοί. Ἀνάγνωσον, τί ἐστοχάζετο ὁ πλούσιος, ἐνῷ ἐβασανίζετο. (Λουκ. ιϛ'.) Καθὼς τὴν χαρὰν τοῦ οὐρανοῦ ἀπολαύει κυρίως ἡ λογικὴ ψυχὴ διὰ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνεργείας τῶν λογικῶν αὐτῆς δυνάμεων, τοιουτοτρόπως πρέπει νὰ ὑποφέρῃ καὶ τὰς βασάνους τῆς κολάσεως. Ἐπειδὴ θέλουσιν εἶσθαι καὶ τότε ἄνθρωποι, διὰ τοῦτο, ὡς ἄνθρωποι, θέλουσιν αἰσθάνεσθαι καὶ ἐνεργεῖ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἀθλιότης ἐκείνων, οἵτινες ἐκτὸς τοῦ ὅτι στεροῦνται τῆς ἀναπαύσεως τῶν πιστῶν, στεροῦνται προσέτι καὶ τῶν προσκαίρων ἡδονῶν καὶ ὑποφέρουσι τὰ βάσανα τῆς κολάσεως.

Καθὼς εἰς τὴν εὐσέβειαν ἐδόθη ἡ ἐπαγγελία τῆς παρούσης ζωῆς καὶ τῆς μελλούσης, καθ' ὃ οἱ ζητοῦντες τὴν βασιλείαν καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ ἔχουσιν ἐπαγγελίαν, ὅτι ὅλα τὰ ἐπουσιωδέστερα θέλουσι προστεθῆ εἰς αὐτούς, τοιουτοτρόπως οἱ ἀσεβεῖς ἀπειλοῦνται διὰ τῆς στερήσεως τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν προσκαίρων ἀγαθῶν· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐζήτησαν πρῶτον τὴν βασιλείαν καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο θέλουσι χάσει καὶ ταύτην καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐζήτουν, καὶ ἐκεῖ θέλει ληφθῆ ἀπ' αὐτῶν καὶ ἐκεῖνο τὸ ὀλίγον, τὸ ὁποῖον ἔχουσιν. Ἐὰν ἠδύναντο νὰ διατηρήσωσι τὰς παρούσας ἡδονάς, δὲν ἤθελον φροντίζει πολὺ διὰ τὴν στέρησιν τοῦ οὐρανοῦ. Ἐὰν εἶχον χάσει καὶ ἀφήσει ὅλα διὰ τὸν Χριστὸν, ἤθελον εὑρεῖ πάλιν ὅλα εἰς αὐτὸν, διότι αὐτὸς ἤθελεν εἶσθαι τὸ πᾶν εἰς αὐτούς. Ἀλλὰ τώρα, ἐπειδὴ οὗτοι ἀφῆκαν τὸν Χριστὸν δι' ἄλλα πράγματα, θέλουσι χάσει τὸν Χριστὸν, καὶ ἐκεῖνο προσέτι διὰ τὸ ὁποῖον ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φῆκαν αὐτόν· δηλαδὴ τὰς προσκαίρους ἡδονάς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θέλουσιν ὑποφέρει τὰ βάσανα τῆς κολάσεως. Θέλουσι χάσει τὰς προσκαίρους ἀπολαύσεις, μάλιστα διὰ τὴν ματαίαν αὐτῶν πεποίθησιν, ὅτι ἔχουσι τὴν εὐμένειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μερίδα εἰς τὸν Χριστὸν, ὅλας τὰς ἐλπίδας αὐτῶν, ὅλην τὴν ψευδῆ εἰρήνην τῆς συνειδήσεως, ὅλην τὴν σαρκικὴν εὐθυμίαν, καὶ ὅλας τὰς τῶν αἰσθήσεων ἡδονάς.

1. Θέλουσι χάσει τὴν ματαίαν αὐτῶν πεποίθησιν, ὅτι ἔχουσι τὴν εὐμένειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μερίδα εἰς τὸν Χριστόν. Ἡ ψευδὴς αὕτη πεποίθησις ὑποστηρίζει τώρα τὰ πνεύματα αὐτῶν, καὶ φυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὴν φρίκην, ἥτις ἄλλως ἤθελε τοὺς κυριεύσει. Ἀλλὰ τί θέλει ἀνακουφίσει τὴν θλῖψιν αὐτῶν, ὅταν δὲν δύνανται νὰ πιςεύσωσιν, οὔτε νὰ χαρῶσι πλέον; Ἐὰν ἄνθρωπος ἦναι μὲν ἐγγὺς μεγίστου κινδύνου, φαντάζηται ὅμως ἰσχυρῶς, ὅτι εὑρίσκεται εἰς ἀσφάλειαν, δύναται νὰ χαίρῃ ὡς ἐὰν ἦσαν ὅλα καλά. Ἐὰν τίποτε πλέον δὲν ἦτο ἀναγκαῖον νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εὐδαίμονα, εἰμὴ νὰ πιςεύῃ ὅτι εἶναι εὐδαίμων, ἢ θέλει γείνει τοιοῦτος, ἡ εὐδαιμονία ἤθελεν εἶσθαι κοινοτέρα παρ' ὅ,τι εἶναι τὴν σήμερον. Καθὼς ἡ ἀληθὴς πίστις εἶναι ἡ κυριωτέρα χάρις εἰς τὸν ἀναγεγεννημένον, τοιουτοτρόπως ἡ ψευδὴς πίστις εἶναι τὸ πρῶτον ἐλάττωμα εἰς τὸν μὴ ἀναγεγεννημένον. Διὰ ποῖον ἄλλον λόγον τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων ἀμεριμνοῦσιν, ἐνῷ δύνανται νὰ λάβωσι τὴν συγχώρησιν, εἰμὴ διότι ἀληθῶς στοχάζονται, ὅτι εἶναι ἤδη συγκεχωρημένοι; Ἐὰν ἠδύνασο νὰ ἐρωτήσῃς χιλιάδας εἰς τὴν κόλασιν, ποία μανία ἔφερεν αὐτοὺς ἐκεῖ, οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἤθελον ἀποκριθῆ, Ἡμεῖς ἐθεωροῦμεν ὡς βέβαιον, ὅτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἠθέλομεν σωθῇ, ἐωσοῦ εὑρέθημεν εἰς τὴν κόλασιν. Ἠθέλομεν ζητεῖ θερμότερον τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὴν δύναμιν τῆς εὐσεβείας, ἀλλ' ἐνομίζομεν ἀληθῶς ὅτι ἤμεθα πρότερον χριστιανοί. Κολακευόμενοι ἀπὸ ἐλπίδα ἀσφαλείας ἤλθομεν εἰς τὰ βάσανα ταῦτα, καὶ τώρα δὲν ὑπάρχει καμμία θεραπεία. Ἀναγνῶστα, χρεωστῶ πιστῶς νὰ σὲ εἴπω, ὅτι ἡ θαρραλέα πίστις τῆς καλῆς καταστάσεως αὐτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἀμελὲς, ἀσεβὲς καὶ σκληροτράχηλον πλῆθος τόσον συχνὰ καυχᾶται, θέλει ἀποβῆ εἰς τὸ τέλος ἀπάτη ψυχόλεθρος. Εἰς τὴν κόλασιν τοιαύτη πίστις δὲν θέλει ὑπάρχει. Τοῦτο ἦτο στρατήγημα τοῦ Σατανᾶ, ὥστε δεδεμένους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ν' ἀκολουθῶσιν αὐτὸν μὲ περισσότερον θάρρος. Ἀλλὰ τότε αὐτὸς θέλει λύσει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καὶ θέλουσιν ἰδεῖ ποῦ εὑρίσκονται.

2. Θέλουσι χάσει ὡσαύτως πᾶσαν ἐλπίδα. Εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, ἂν καὶ ἠπειλοῦντο διὰ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐλπὶς ὅμως τοῦ νὰ ἐκφύγωσι ταύτην ὑποστηρίζει τὴν καρδίαν αὐτῶν. Ὁ ἀχρειότατος μέθυσος, ὁ ἐπίορκος, ὁ καταφρονητὴς τῶν θείων, ὅλοι σχεδὸν ἐλπίζουσι νὰ σωθῶσιν. Ὢ πόσον εὐτυχὴς ἤθελεν εἶσθαι ὁ κόσμος, ἐὰν ἡ σωτηρία ἦτο τόσον κοινὴ, ὅσον καὶ ἡ ἐλπὶς αὐτή! Ναὶ, τόσον ἰσχυραὶ εἶναι αἱ ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων, ὥστε θέλουσι διαφιλονεικεῖ τὴν ὑπόθεσιν πρὸς αὐτὸν τὸν Χριστὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, καὶ θέλουσι δικαιολογεῖσθαι, ὅτι ἔφαγον καὶ ἔπιον ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ἐπροφήτευσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἐξέβαλον δαιμόνια, θέλουσιν ἀρνεῖσθαι ἰσχυρῶς, ὅτι ἠμέλησάν ποτε τὸν Χριστὸν πεινῶντα, γυμνητεύοντα ἢ ἐν φυλακῇ ὄντα, ἐωσοῦ ἀποστομώσῃ αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοὺς διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς καταδίκης αὐτῶν. Ὢ ἀθλία κατάστασις τῶν ἀνθρώπων τούτων, οἵτινες πρέπει ν' ἀποχαιρετήσωσιν ὅλας αὐτῶν τὰς ἐλπίδας! «Ὅταν ὁ ἀσεβὴς ἀποθνήσκῃ, ἡ ἐλπὶς αὐτοῦ χάνεται, χάνεται δὲ καὶ ἡ προσδοκία τῶν ἀνόμων.» (Παροιμ. ιά. 7.) Τῶν ἀσεβῶν οἱ ὀφθαλμοὶ θέλουσι μαρανθῆ, καὶ καταφύγιον θέλει λείψει ἀπὸ αὐτοὺς, καὶ ἡ ἐλπὶς αὐτῶν θέλει εἶσθαι νὰ ἐκπνεύσωσι.» (Ἰώβ. ιά. 20.) Τὸ νὰ ἐκπνεύσῃ τις εἶναι ἁρμόδιος, ἀλλὰ τρομερὰ παρομοίωσις εἰς τὸν ἀσεβῆ, ὅταν ἀπελπισθῇ καὶ αὐτῶν τῶν ἐλπίδων αὐτοῦ. Καθὼς ἡ ψυχὴ δὲν ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα ἄνευ μεγίστου πόνου τοιουτοτρόπως καὶ ἡ ἐλπὶς ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς. Καθὼς δὲ πάλιν ἡ ψυχὴ ἀναχωρεῖ αἴφνης ἐκ τοῦ σώματος, ὅπου εὐχαρίστως ἔμενε τοσούτους χρόνους, τοιουτοτρόπως ἀναχωρεῖ καὶ ἡ ἐλπὶς τῶν ἀσεβῶν. Καὶ καθὼς ἡ ψυχὴ ποτὲ δὲν θέλει ἐπιστρέψει νὰ ζήσῃ μετὰ τοῦ σώματος εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, οὕτω καὶ ἡ ἐλπὶς τῶν ἀσεβῶν ἀποχαιρετᾷ αἰωνίως τὴν ψυχὴν αὐτῶν. Τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως θέλει ἑνώσει πάλιν τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ σώματος, ἀλλὰ δὲν θέλει γενεῖ τοιαύτη θαυμασία ἀνάστασις καὶ τῆς ἐλπίδος τῶν κεκολασμένων. Μὲ φαίνεται ὅτι ἡ ἐλεεινοτέρα θέα, τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος παρέχει, εἶναι τὸ νὰ βλέπωμεν τοιοῦτόν τινα ἀσεβῆ ἄνθρωπον ἀποθνήσκοντα, καὶ νὰ συλλογιζώμεθα, ὅτι ἡ ψυχὴ καὶ αἱ ἐλπίδες αὐτοῦ ἀναχωροῦσιν ὁμοῦ. Μὲ ποίαν λυπηρὰν μεταβολὴν ἐμφανίζεται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον! Ἐὰν τότε ἠδύνατό τις νὰ ἐρωτήσῃ ἐκείνην τὴν ἀπηλπισμένην ψυχὴν, Εἶσαι τώρα βεβαία περὶ τῆς σωτηρίας σου καθὼς πρότερον; Ὁποίαν λυπηρὰν ἀπόκρισιν ἤθελε τὸν δώσει! Εἴθε οἱ ἀμελεῖς ἁμαρτωλοὶ νὰ συνήρχοντο εἰς ἑαυτοὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ τούτου ἐν καιρῷ! Ἀναγνῶστα, μὴ ἡσυχάσῃς πρὶν δυνηθῇς νὰ δώσῃς λόγον περὶ ὅλων τῶν εἰς τὰς ἐπαγγελίας τῆς Γραφῆς στηριζομένων ἐλπίδων σου· ὅτι δηλαδὴ καθαρίζουσι τὴν καρδίαν σου, ὅτι ταχύνουσι τὰς σπουδάς σου εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ ὅτι ὅσῳ περισσότερον ἐλπίζεις, τόσῳ ὀλιγώτερον ἁμαρτάνεις, καὶ ἀκριβέστερον εἰς τὸν Χριστὸν ὑπακούεις. Ἐὰν αἱ ἐλπίδες σου ἦναι τοιαῦται μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου, κάτεχε στερεὰν τὴν ἐλπίδα σου, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν θέλει σὲ καταισχύνει. Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἔχῃς καμμίαν ἰσχυρὰν ἀπόδειξιν τοῦ ἔργου τῆς χάριτος εἰς τὴν ψυχήν σου, ἀπόβαλε τὰς ἐλπίδας σου· ἀπελπίσθητι τοῦ νὰ σωθῇς ποτε χωρὶς νὰ ἀναγεννηθῇς, ἢ τοῦ νὰ ἴδῃς τὸν Θεὸν χωρὶς ἁγιασμὸν, νὰ ἔχῃς μέρος εἰς τὸν Χριστὸν, ἐὰν δὲν ἀγαπᾷς αὐτὸν περισσότερον ἀπὸ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα, ἢ τὴν ἰδίαν σου ζωήν. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀπελπισίας εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα, τὰ ὁποῖα φέρουσιν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐὰν ἄνθρωπός τις ἦναι ὅλως διόλου ἔξω τοῦ δρόμου αὐτοῦ, ποῖα μέσα πρέπει πρῶτον νὰ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτόν; πρέπει ν' ἀπελπισθῇ τοῦ νὰ φθάσῃ ποτὲ εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοιπορίας, ἐὰν ἐξακολουθῇ τὸν δρόμον, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκεται. Ἐὰν ὁ οἶκος αὐτοῦ ἦναι πρὸς ἀνατολὰς, καὶ αὐτὸς βαδίζῃ πρὸς δυσμὰς, θέλει ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον αὐτοῦ, ὅσον ἔχει ἐλπίδας, ὅτι προβαίνει καλά· ὅσον δὲ προβαίνει ἐλπίζων, τοσοῦτον μᾶλλον ἀπομακρύνεται. Ὅταν δὲ ἀπελπισθῇ πλέον νὰ φθάσῃ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, χωρὶς νὰ στραφῇ ὀπίσω, τότε θέλει ἐπαναστρέψει, καὶ δύναται νὰ ἐλπίσῃ. Ἀπαράλλακτα συμβαίνει, ἁμαρτωλὲ, μὲ τὴν ψυχήν σου. Ἐγεννήθης ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, ἥτις φέρει πρὸς τὸν οὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρανόν, καὶ ἐβάδισας εἰς αὐτὴν χρόνους πολλούς, προχωρεῖς καὶ ἐλπίζεις νὰ σωθῇς, διότι δὲν εἶσαι τόσον κακός, ὡς πολλοὶ ἄλλοι. Ἐὰν δὲν ἀπορρίψῃς ταύτας τὰς ἐλπίδας, καὶ πεισθῇς, ὅτι ὅλον τοῦτον τὸν καιρὸν ἦσο ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς τὸν οὐρανόν, ποτὲ δὲν θέλεις ἐπιστρέψει καὶ σωθῇ. Οὐδὲν ἄλλο τείνει περισσότερον εἰς τὸ νὰ κρατῇ τὴν ψυχήν σου ἐκτὸς τοῦ οὐρανοῦ, παρὰ αἱ ψευδεῖς ἐλπίδες σου τοῦ νὰ σωθῇς, ἐνόσῳ μένεις ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ τῆς σωτηρίας. Ἰδὲ λοιπὸν πόσον θέλει ἐπιβαρύνει τὴν ἀθλιότητα τῶν κεκολασμένων ὁ συλλογισμὸς, ὅτι συγχρόνως μὲ τὴν στέρησιν τοῦ οὐρανοῦ θέλουσι χάσει καὶ πᾶσαν περὶ αὐτοῦ ἐλπίδα, ἥτις τώρα ὑποστηρίζει αὐτούς.

3. Θέλουσι χάσει ὅλην ἐκείνην τὴν ψευδῆ εἰρήνην τῆς συνειδήσεως, ἥτις καθιστᾷ τοσοῦτον ἀμέριμνον τὴν παροῦσαν ζωήν. Ποῖος βλέπων τὴν ἡσυχίαν ἐν ᾗ ζῇ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβῶν, ἤθελε στοχασθῇ, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου πρέπει νὰ κῆνται εἰς αἰωνίους φλόγας; Εἶναι ἐπίσης ἐλεύθεροι ἀπὸ τοὺς φόβους τῆς κολάσεως, ὅσον καὶ ὁ εὐπειθὴς καὶ πιστὸς Χριστιανὸς, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάλιστα ἔχουσιν ὀλιγωτέραν ἀνησυχίαν τοῦ νοὸς ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι σωθῇ. Μακάριοι, ἐὰν αὕτη ἡ εἰρήνη διαρκέσῃ! «Διότι, ὅταν λέγωσιν εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνιδίως ἔρχεται κατ' αὐτῶν ὄλεθρος, καθὼς αἱ ὠδῖνες τοῦ τοκετοῦ εἰς τὴν ἐγγυμενοῦσαν, καὶ δὲν θέλουσιν ἀποφύγει αὐτόν.» (Α'. Θεσσαλ. ε. 3) Ὢ! σκληρὰ εἰρήνη, ἥτις τελειόνει εἰς τοιοῦτον πόλεμον! Ἡ ψυχὴ παντὸς ἀνθρώπου εἶναι ἐκ φύσεως τὸ φρούριον τοῦ Σατανᾶ. Ἰὰ πάντα εἰς τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον εἶναι εἰρήνη, ἐωσοῦ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς καὶ κατατρομάξῃ αὐτὸν μὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν φρικώδη ἀγγελίαν τῆς κρίσεως καὶ τῆς κολάσεως, καταπολεμήσῃ αὐτὸν μὲ ἀπειλὰς καὶ φόβους, βιάσῃ αὐτὸν νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὸ ἁπλοῦν ἔλεος αὐτοῦ, καὶ νὰ δεχθῇ αὐτὸν ὡς Κυβερνήτην. Τότε ἐκβάλλει τὸν Σατανᾶν, νικᾷ αὐτὸν, λαμβάνει τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ θάρρος αὐτοῦ, καὶ διαμοιράζει τὰ λάφυρα αὐτοῦ, (Λευκ. ιά. 22.) καὶ ἰότε ἀποκαθιστᾷ σταθερὰν καὶ διαρκῆ εἰρήνην. Ἐὰν λοιπὸν σὺ ἦσαι ἀκόμη εἰς τὴν πρώτην ἐκείνην εἰρήνην, ποτὲ μὴ νομίζῃς, ὅτι θέλει διαρκέσει. Δύναται ἡ ψυχή σου νὰ ἔχῃ εἰρήνην διαρκῆ ἐνόσῳ εὑρίσκεται εἰς ἔχθραν μὲ τὸν Χριστόν; Δύναται νὰ ἔχῃ εἰρήνην ἐκεῖνος, κατὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς διακηρύττει πόλεμον; Δὲν σὲ εὔχομαι ἄλλο μεγαλείτερον ἀγαθὸν, ἢ τὸ νὰ εἰσβάλῃ ὁ Θεὸς εἰς τὴν ἀμελῆ σου καρδίαν, νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ψευδῆ σου εἰρήνην, καὶ νὰ σὲ κάμῃ νὰ προσπέσῃς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ εἴπῃς, Κύριε, τί θέλεις νὰ κάμω; καὶ οὕτω νὰ λάβῃς παρ' αὐτοῦ καλλιτέραν καὶ βεβαιοτέραν εἰρήνην, ἥτις ποτὲ δὲν θέλει ἐξολοκλήρου διακοπῇ, ἀλλὰ θέλει εἶσθαι ἡ ἀρχὴ τῆς αἰωνίου σου εἰρήνης; καὶ δὲν θέλει φθαρῇ μὲ τὴν φθοράν σου, καθὼς ἡ ἐπισφαλὴς εἰρήνη τοῦ κόσμου τούτου.

4. Θέλουσι χάσει πᾶσαν τὴν σαρκικὴν αὐτῶν εὐθυμίαν. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θέλουσιν εἰπεῖ «περὶ τοῦ γέλωτος, εἶναι μωρία, καὶ περὶ τῆς χαρᾶς, τί ὠφελεῖ αὐτή;» (Ἐκκλ. β'. 2). Ἦτο ὡς ὁ ἦχος τῶν ἀκανθῶν ὑποκάτω τοῦ λέβητος. (Ἐκκλ. ζ'. 6.) Ἀνέδωκε φλόγα πρὸς καιρόν τινα, ἀλλ' ἀμέσως κατέπαυσε καὶ δὲν ἀνεφάνη πλέον. Ἡ ὁμιλία περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς κρίσεως ἦτο εἰς αὐτοὺς ὀχληρὰ, διότι ἐτάραττε τὴν χαρὰν αὐτῶν. Δὲν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἠδύναντο νὰ ὑποφέρωσι, νὰ σκεφθῶσι τὰς ἁμαρτίας καὶ τὸν κίνδυνον αὐτῶν, διότι οἱ συλλογισμοὶ οὗτοι κατεβύθιζον τὰ πνεύματα αὐτῶν. Δὲν ἤξευρον τί ἐσήμαινε νὰ κλαίωσι διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἢ νὰ ταπεινωθῶσιν ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ. Ἠδύναντο νὰ διασκεδάζωσι τὴν λύπην αὐτῶν μὲ γέλωτα, καὶ τὰς φροντίδας αὐτῶν μὲ τραγῳδία, καὶ ν' ἀποβάλλωσι τούτους τοὺς μελαγχολικοὺς συλλογισμούς. Ἐνόμιζον ὅτι ἡ σκέψις καὶ αἱ προσευχαὶ ἤθελον καταστήσει αὐτοὺς ἀθλίους ἢ μωρούς. Ταλαίπωροι ψυχαί! ὁποία ἀθλιότης θέλει εἶσθαι ἐκείνη ἡ ζωὴ, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θέλετε ἔχει ἄλλο, εἰμὴ λύπην ὑπερβολικὴν, καὶ θλῖψιν ἀλγεινὴν καὶ βαρεῖαν; ὅταν δὲν θέλητε ἔχει, οὔτε τὴν χαρὰν τῶν ἁγίων, οὔτε τὴν ἰδίαν ὑμῶν προτέραν χαράν; Τάχα νομίζετε, ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν κόλασιν εὔθυμος καρδία, ἢ χαρίεν πρόσωπον, ἢ γελωτοποιὸς γλῶσσα; Σεῖς τώρα φωνάζετε, Ὀλίγη χαρὰ ἀξίζει πολλὴν λύπην. Ἀλλὰ βεβαίως ὀλίγη εὐσεβὴς λύπη, ἥτις ἤθελε τελειώσει εἰς αἰώνιον χαράν, ἤθελεν ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅλην τὴν μωρὰν χαράν σας, διότι τὸ τέλος τοιαύτης χαρᾶς εἶναι λύπη!

5. Οὗτοι θέλουσι χάσει ὡσαύτως ὅλας τὰς τῶν αἰσθήσεων ἡδονάς. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον ὡς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, ὡς τὸν οὐρανὸν, ὡς τὸν Θεὸν αὐτῶν, πρέπει νὰ στερηθῶσιν ὡς καὶ αὐτὸν τὸν Θεόν! Ὁποίαν πτῶσιν θέλει λάβει ὁ ὑπερήφανος καὶ φιλόδοξος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν τιμῶν αὐτοῦ! Καθὼς ἡ κόνις καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ δὲν θέλουσι διακριθῆ ἀπὸ τὴν κόνιν καὶ ἀπὸ τὰ ὀστᾶ τοῦ πλέον πτωχοῦ ἐπαίτου, τοιουτοτρόπως οὔτε ἡ ψυχή του θέλει τιμηθῆ, ἢ ἀγαπηθῆ πλειότερον τῆς ψυχῆς ἐκείνων. Ὁπόσοι ἐκ τῶν μεγάλων, τῶν εὐγενῶν, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν πεπαιδευμένων θέλουσιν ἀποκλεισθῆ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ! Δὲν θέλουσιν εὑρεῖ τὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, τὰς ἁπαλὰς κλίνας, καὶ τὰς ἀναπαυτικὰς στρωμνὰς αὐτῶν! Δὲν θέλουσιν ἰδεῖ τοὺς ἀξιοθεάτους κήπους, τοὺς τερπνοὺς λειμῶνας, καὶ τὰ ἄφθονα θέρη αὐτῶν! Αἱ τράπεζαι αὐτῶν δὲν θέλουσιν εἶσθαι τόσον πολυτελεῖς, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ὑπηρετούμεναι. Ὁ πλούσιος δὲν εἶναι πλέον ἐνδεδυμένος μὲ κόκκινα καὶ βύσσινα, οὔτ' εὐφραίνεται καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Ἐκεῖ δὲν περιμένει τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν. Θέλουσι δὲ ἐξοδεύει τὸν καιρὸν αὐτῶν εἰς λύπην, καὶ ὄχι εἰς κώμους, παίγνια καὶ διασκεδάσεις. Ὁποίαν μεταβολὴν θέλουσιν εὑρεῖ τότε! Ἡ ὁρμὴ τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτῶν θέλει ἐλαττωθῆ Πόσον μάλιστα θέλει κατασπαράττει τὴν καρδίαν αὐτῶν, τὸ νὰ βλέπωσιν ἀλλήλους κατὰ πρόσωπον! Ὁποία συνάντησις αὐτῶν, καταρωμένων τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγνωρίσθησαν! Εἴθε οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ ἐνεθυμοῦντο τώρα καὶ νὰ ἔλεγον, Θέλουσι τάχα μᾶς συντροφεύει αὗται αἱ ἡδοναὶ καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον; Ἡ ἀνάμνησις αὐτῶν δὲν θέλει εἶσθαι τότε ἡ βάσανος ἡμῶν; Θέλομεν ἐκλαμβάνει τότε ὡς ἀληθῆ φιλιαν τὴν συγκοινωνίαν τῶν κακῶν; Διατί νὰ πωλήσωμεν τοιαύτας διαρκεῖς ἀκαταλήπτους χαρὰς διὰ γεῦσιν μόνον μιᾶς κατὰ τὸ φαινόμενον ἡδονῆς; Ἐλθετε, καθὼς ὁμοῦ ἡμαρτήσαμεν, ὁμοῦ νὰ προσευχηθῶμεν, διὰ νὰ συγχωρήσῃ ἡμᾶς ὁ Θεὸς, καὶ ἂς βοηθήσωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον εἰς τὸν δρόμον πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἀντὶ τοῦ νὰ βοηθῶμεθα εἰς τὸ νὰ ἐξαπατῶμεν καὶ νὰ καταστρέφωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Εἴθε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐγνώριζον τί ἐπιθυμοῦσιν, ὅταν θέλωσι νὰ ἔχωσιν ὅλα σύμφωνα μὲ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν. Τοῦτο δὲν εἶναι ἄλλο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τί, εἰμὴ νὰ ἐπιθυμῶσι νὰ πληθύνωνται οἱ πειρασμοὶ καὶ νὰ ἐνισχύωνται αἱ παγίδες αὐτῶν.

Καθὼς ἡ στέρησις τῆς ἀναπαύσεως τῶν πιστῶν θέλει ἀποδῆ θλιβερὰ εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, διὰ τῆς στερήσεως τῶν προσκαίρων ἀπολαύσεων, οὕτω θέλει εἶσθαι ἔτι θλιβερωτέρα διὰ τῶν βασάνων τῆς κολάσεως, τὰς ὁποίας θέλουσιν ὑποφέρει. Τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῶν τοιούτων βασάνων δύναται νὰ φανῇ, ὅταν συλλογισθῶμεν τὴν κυρίαν αἰτίαν αὐτῶν, ἥτις εἶναι ὁ Θεός· τὸν τόπον, τὴν κατάστασιν τῶν βασάνων· ὅταν συλλογισθῶμεν, ὅτι αἱ βάσανοι αὐταὶ εἶναι καρπὸς τῆς θείας ἐκδικήσεως· ὅτι ὁ Παντοδύναμος λαμβάνει εὐχαρίστησιν εἰς αὐτά· ὅτι ὁ Σατανᾶς καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Θεοῦ· ὅτι τὰ βάσανα ταῦτα θέλωσιν εἶσθαι γενικὰ, ἄνευ ἀνακωφίσεως καὶ ἄνευ τέλους.

1. Ἡ κυρία αἰτία τῶν βασάνων τῆς κολάσεως εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός. Καθὼς δὲν ἥμαρτον εἰς ἄλλον οἱ ἁμαρτωλοὶ, εἰμὴ εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν, τοιουτοτρόπως καὶ οὐδεὶς ἄλλος, εἰμὴ ὁ Θεὸς αὐτὸς θέλει τιμωρήσει αὐτοὺς διὰ τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Αὐτὸς ἡτοίμασε τὰς βασάνους ταύτας διὰ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἡ διηνεκὴς ὀργὴ αὐτοῦ θέλει καταναλώσει αὐτούς. Ἡ πνοὴ τῆς ἀγανακτήσεως αὐτοῦ θέλει ἀνάπτει τὰς φλόγας· ἡ ὀργὴ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἀνυπόφορον βάρος εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Ἐὰν εἶχον νὰ κάμωσι μὲ κἀνὲν κτίσμα εὐκολώτερον ἠδύναντο νὰ φέρωσι τὸ βάρος αὐτό. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις πίπτει ὑπὸ τὰ κτυπήματα τοῦ Παντοδυνάμου! Φοβερὸν τὸ νὰ ἐμπέσῃ τις εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ζῶντος Θεοῦ! (Εβρ. ί. 13.) Μηδὲν ὡς πρὸς τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν ὅλος ὁ κόσμος ἦτο κατ' αὐτῶν, ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐὰν ἡ δύναμις ὅλων τῶν κτισμάτων συνήρχετο εἰς ἕν διὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Τώρα τολμῶσι νὰ δυσαρεσκήσωσι μᾶλλον τὸν Θεὸν, ἢ ἕνα οἰκοκύριον ἀγοραστὴν, αὐθέντην, φίλον, γείτανα, ἢ τὴν ἰδίαν αὐτῶν σάρκα. Ἀλλὰ τότε θέλουσιν ἐπειθυμεῖ χιλιάκις, πλὴν ματαίως, νὰ ἦσαν μεμισημένοι ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον μᾶλλον, ἢ νὰ χάσωσι τὴν εὔνοιαν τοῦ Θεοῦ. Ὁποῖον πῦρ καταναλίσκον εἶναι ἡ ὀργὴ αὐτοῦ! καὶ ἐὰν ἐδῶ ὀλίγον μόνον ἀνάψῃ πῶς μαραινόμεθα ὡς τὸν χόρτον! Πόσον ταχέως ἡ δύναμις ἡμῶν καταπίπτει καὶ μεταβάλλεται εἰς ἀδυναμίαν, καὶ ἡ ὡραιότης ἡμῶν εἰς ἀσχημίαν! Αἱ φλόγες δὲν καταναλίσκουσι τόσον εὔκολα τὰ ξηρὰ χόρτα, ὅσον ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ θέλει φθείρει τοὺς ἀθλίους τούτους. Ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι φυλακὴν, ἢ σταυρὸν, ἢ πῦρ διὰ τὸν Χριστὸν, οὐδὲ ὀλίγον τινὰ ἐμπαιγμὸν, πῶς θέλουσιν ὑποφέρει τότε τὸ καταναλίσκον πῦρ τῆς θείας ὀργῆς!

2. Ὁ τόπος, ἡ κατάστασις τῶν βασάνων εἶναι διωρισμένα ἐπὶ σκοπῷ νὰ δοξασθῇ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ὅτε ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δοξάσῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ἐδημιούργησε τὸν κόσμον· ἡ θαυμασία τάξις ὅλων τῶν κτισμάτων ἐμφαίνει τὴν σοφίαν αὐτοῦ. Ἡ πρόνοια αὐτοῦ καταφαίνεται ἀπὸ τὴν συντήρησιν ὅλων τῶν ὄντων. Ὅτε εἷς μόνος σπινθὴρ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ ἀνάπτει ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ κόσμος ὅλος, πλὴν ὀκτὼ μόνον ἀνθρώπων, καταποντίζεται. Τὰ Σόδομα καὶ ἡ Γόμορρα, ἡ Ἀδμὰ καὶ Σεβοεὶμ κατακαίονται μὲ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ. Ἡ θάλασσα ἀπορροφᾷ τινας, ἡ δὲ γῆ ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ καταπίνει ἄλλους, καὶ ὁ λοιμὸς ἐξολοθρεύει μυριάδας! Ὁποία διαρκὴς μαρτυρία τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ροῦσα ἐλεεινὴ κατάστασις τῶν Ἰουδαίων! Ἀλλ' ὅμως κατ' ἐξοχὴν θέλει δοξασθῇ τὸ ἔλεος καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωήν. Καθὼς ὁ Θεὸς θέλει τότε δοξάσει τὸ ἔλεος αὐτοῦ μὲ τρόπον ἀκατάληπτον, τώρα καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς, οἵτινες πρέπει ν' ἀπολαύσωσιν αὐτὸ, τοιουτοτρόπως θέλει φανερώσει τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, ἥτις εἶναι τῳόντι δικαιοσύνη Θεοῦ. Αἱ ἄσβεστοι φλόγες τῆς κολάσεως δὲν θέλουσι λογισθῇ ὑπὲρ τὸ δέον καυστικαὶ διὰ τοὺς ἐπαναςάτας. Καὶ ὅταν καῶσιν αὐτοῦ μυριάδας αἰώνων, αὐτὸς δὲν θέλει μετανοήσει διὰ τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς αὐτούς. Ἀλλοίμονον εἰς τὴν ψυχὴν, ἥτις βάλλεται ὡς σκοπὸς τοῦ Παντοδυνάμου διὰ νὰ τοξεύσῃ κατ' αὐτῆς, καὶ ὡς θάμνος, ἔστις πρέπει νὰ καίηται εἰς τὰς φλόγας τῆς ζηλοτυπίας αὐτοῦ καὶ ποτὲ νὰ μὴ καταναλίσκηται.

3. Τὰ βάσανα τῶν κεκολασμένων πρέπει νὰ ἦναι ὑπερβολικὰ, διότι εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς θείας ἐκδικήσεως. Ἡ ὀργὴ εἶναι φρικτὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκδίκησις ἀπαραίτητος. Ὅταν εἴπῃ ὁ μέγας Θεὸς, Τὰ ἀποστατήσαντα πλάσματά μου θέλουσι πληρώσει ὅλην τὴν ὁποίαν ἔκαμον κατάχρησιν τῆς ὑπομονῆς μου. Ἐνθυμηθῆτε πόσον καιρὸν εἰς μάτην περιέμενον τὴν εὐκαιρίαν ὑμῶν, πόσον συγκατέβην εἰς τὸ νὰ καταπείσω καὶ παρακαλέσω ὑμᾶς. Ἐνομίζετε ὅτι πάντοτε ἤθελον μένει τόσον περιπεφρονημένος; Τότε θέλει ἐκδικηθῇ διὰ πᾶν ἔλεος, τὸ ὁποῖον κατεχράσθησαν, καὶ δι' ὅλην τὴν ἀδιαφορίαν αὐτῶν πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν χάριν. Εἴθε νὰ προΐδωσι τοῦτο οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ γίνωσιν εὐαρεστότεροι εἰς τὸν Θεὸν, προλαμβάνοντες τὴν ἀθλιότητα.

4. Θεωρήσατε ὡσαύτως, ὅτι ἂν καὶ ὁ Θεὸς προτιμᾷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μᾶλλον νὰ δεχθῶσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν Χριστὸν καὶ τὸ ἔλεος, ὅταν ἐτιμένωσιν εἰς τὴν ἀποστασίαν αὐτῶν, θέλει εὐδοκήσει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς αὐτῶν. Αὐτὸς μᾶς λέγει μὲν, Ὀργὴ δὲν εἶναι ἐν ἐμοὶ, ἀλλὰ προσθέτει, « Τίς ἤθελεν ἀντιτάξει ἐναντίον μου τριβόλους καὶ ἀκάνθας ἐν τῇ μάχῃ ; ἤθελον περάσει διὰ μέσου αὐτῶν, ἤθελον κατακαύσει ταῦτα ὁμοῦ » Ἄθλια κτίσματα ! ὅταν ὁ ποιήσας αὐτοὺς δὲν θέλῃ οἰκτείρει, καὶ ὁ πλάσας αὐτοὺς δὲν θέλῃ ἐλεήσει αὐτούς ! (Ἡσαΐ. κζ'. 4, 11.) Καὶ καθὼς ὁ Κύριος εὐφράνθη εἰς αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ ἀγαθοποιῇ αὐτοὺς, οὕτω θέλει εὐφρανθῇ εἰς τὸ νὰ ἐξαλείψῃ καὶ μηδενώσῃ αὐτούς ! (Δευτερ. κή. 63.) Ἀλλοίμονον εἰς τὴν ψυχὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς χαίρει νὰ τιμωρήσῃ ! ὁ Θέλει ἐπιγελάσει εἰς τὸν ὄλεθρον αὐτῶν, θέλει καταχαρῇ, ὅταν ἐπέλθῃ ὁ φόβος αὐτῶν· ὅταν ὁ φόβος αὐτῶν ἐπέλθῃ ὡς ἐρήμωσις καὶ ἡ καταστροφὴ αὐτῶν ἐφορμήσῃ ὡς ἀνεμοστρόβιλος· ὅταν ἡ θλῖψις καὶ ἡ στενοχωρία ἔλθωσιν ἐπ' αὐτούς. » (Παρσιμ. ά. 26, 27.) Φρικτὸν πρᾶγμα, ὅταν κάνεις εἰς τὸν οὐρανὸν, ἢ εἰς τὴν γῆν δὲν δύναται νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς, εἶμη ὁ Θεὸς καὶ αὐτὸς θέλει εὐφραίνεσθαι εἰς τὸν ὄλεθρον αὐτῶν ! Ἂν καὶ ἡ Γραφὴ ἀνθρωπίνως ὁμιλῇ περὶ τοῦ Θεοῦ ὡς ἐπιγελῶντος καὶ ἐπιχαίροντος, πλὴν ἡ πρᾶξις τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν κόλασιν τῶν ἁμαρτωλῶν δὲν δύναται ἄλλως πῶς ἁρμοδιώτερον νὰ ἐκφρασθῇ.

5. Στοχασθῆτε, ὅτι ὁ Σατανᾶς καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θέλουσιν εἶσθαι οἱ δήμιοι τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος, ὅστις ἐστάθη ἐντεῦθα τόσον ἐπιτυχὴς εἰς τὸ νὰ ἀποσύρῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὸν Χριστὸν, θέλει εἶσθαι τότε τὸ ὄργανον τῆς τιμωρίας αὐτῶν, διότι ὑπεχώρησαν εἰς τοὺς πειρασμοὺς αὐτοῦ. Αὕτη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶναι ἡ ἀνταμοιβή, τὴν ὁποίαν θέλει κάμει εἰς αὐτοὺς δι' ὅλας αὐτῶν τὰς ἐκδουλεύσεις, διὰ τὴν ἀθέτησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν διὰ τῆς προτροπῆς ἀμέλειαν τῶν ψυχῶν αὐτῶν! Ἐὰν ἐδούλευον τὸν Χριστὸν τόσον πιστῶς, ὅσον τὸν Σατανᾶν, ἤθελον λάβει καλλιτέραν ἀνταμοιβήν. Εἶναι προσέτι δικαιότατον οἱ ἴδιοι νὰ ἦναι οἱ βασανισταὶ ἑαυτῶν, διὰ νὰ ἴδωσιν, ὅτι ὅλη ἡ καταστροφὴ αὐτῶν προέρχεται ἐξ ἑαυτῶν· καὶ τότε εἰς ποῖον δύνανται νὰ παραπονεθῶσιν, εἰμὴ μόνον εἰς ἑαυτούς;

6. Στοχασθῆτε πρὸς τούτοις, ὅτι θέλουσιν αἰσθάνεσθαι τὰς βασάνους αὐτῶν καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Καθὼς ὅλα τὰ μέρη ἠνώθησαν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, τοιουτοτρόπως ὅλα πρέπει νὰ μετέχωσι καὶ τῶν βασάνων. Ἡ ψυχή, ἐπειδὴ ἦτο πρώτη εἰς τὸ ἁμαρτάνειν, πρέπει νὰ ἦναι πρώτη καὶ εἰς τὸ πάσχειν· καὶ καθὼς εἶναι ἐξοχωτέρας φύσεως ἀπὸ τὸ σῶμα, οὕτω καὶ τὰ βάσανα αὐτῆς ὑπερβαίνουσι πολὺ τὰ τοῦ σώματος· καὶ καθὼς ἡ χαρὰ αὐτῆς ὑπερβαίνει κατὰ πολλὰ ὅλας τὰς τῶν αἰσθήσεων ἡδονάς, οὕτω καὶ οἱ πόνοι αὐτῆς ὑπερβαίνουσι τοὺς τοῦ σώματος. Δὲν εἶναι μόνον ψυχή, ἀλλ' ἁμαρτωλὴ ψυχή, ἥτις πρέπει νὰ ὑποφέρῃ. Τὸ πῦρ δὲν καίει, ἐὰν ἡ ὕλη δὲν ἦναι καύσιμος· ἀλλ' ἐὰν τὸ ξύλον ἦναι ξηρόν, μὲ ποίαν ἑρμὴν κατακαίει αὐτό! Τὸ σῶμα ἐπίσης καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ ὑποφέρῃ. Τὸ σῶμα τὸ ὁποῖον τόσον ἐπιμελῶς ἐθεραπεύετο, τόσον τρυφερῶς ἠγαπᾶτο, τόσον μαλακῶς ἐνεδύετο, τί πρέπει τώρα νὰ ὑποφέρῃ! Πόσον τὰ ὑπερήφανα βλέμματα αὐτοῦ ἐταπεινώθησαν! Πόσον ὀλίγον ἐκεῖναι αἱ φιλόγες θέλουσι φροντίζει περὶ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ὡραιότητος! Τὰ ὄμματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἦσαν συνειθισμένα νὰ ἡδύνωνται μὲ περίεργα θεάματα, τώρα πρέπει νὰ μὴ βλέπωσιν ἄλλο, εἰμὴ ὅσα ἐμπνέουσι τρόμον· τὸν Θεὸν ἄνωθεν παρωργισμένον! καὶ τοὺς ἁγίους, τοὺς ὁποίους ποτὲ κατεφρόνουν, χαίροντας τὴν δόξαν τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔχασαν! Περὶ αὐτοὺς δὲ θέλουσιν εἶσθαι μόνον διάβολοι καὶ κεκολασμέναι ψυχαί! Πῶς ἀποβλέποντες εἰς τὸ παρελθὸν θέλουσι λέγει, Ὅλα τὰ συμπόσια καὶ αἱ παιδιαὶ, καὶ οἱ κῶμοι ἡμῶν ἀπέβησαν εἰς τοῦτο; Τὰ ὦτα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἦσαν συνειθισμένα εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τὰ ᾄσματα, θέλουσιν ἀκούει κραυγὰς καὶ φωνὰς τῶν κεκολασμένων συντρόφων! Τέκνα φωνάζοντα κατὰ τῶν γονέων, διότι ἐνεθάρρυναν καὶ ἔδωκαν παράδειγμα εἰς τὴν κακίαν! ἄνδρας καὶ γυναῖκας, κυρίους καὶ δούλους, ἱερεῖς καὶ λαϊκοὺς, ἡγεμόνας καὶ ὑπηκόους, αἰτιωμένους ἀλλήλους διὰ τὴν ἀθλιότητα αὐτῶν, διότι ἐμπόδιζον αὐτοὺς εἰς τὰ χρέη, παρέβλεπον τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἐσιώπων, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ προείπωσι σαφῶς τοὺς κινδύνους! Τοιουτοτρόπως σῶμα καὶ ψυχὴ θέλουσιν εἶσθαι σύντροφα εἰς τὴν ἀθλιότητα.

7. Πολὺ μεγαλείτερα θέλουσιν εἶσθαι τὰ βάσανα ταῦτα, ἐπειδὴ θέλουσιν εἶσθαι χωρὶς ἀνακούφισιν. Εἰς ταύτην τὴν ζωὴν, ὅταν τις ὠμίλει περὶ κολάσεως, ἢ ὅταν ἡ συνείδησις ἐτάραττε τὴν εἰρήνην αὐτῶν, εἶχον προχείρους παρηγόρους τοὺς σαρκικοὺς αὐτῶν φίλους, τὰς ὑποθέσεις, τὴν συντροφίαν, τὴν εὐθυμίαν αὐτῶν. Ἠδύναντο νὰ πίνωσι, νὰ παίζωσι καὶ μὲ ὕπνον νὰ διασκεδάζωσι τὰς λύπας αὐτῶν, ἀλλὰ τώρα ὅλαι αὗται αἱ θεραπεῖαι ἠφανίσθησαν. Ἡ σκληρὰ, ἡ ματαιόφρων, ἡ ἄπιστος καρδία αὐτῶν, ἦτο ὡς φρούριον κατὰ τῶν ταραχῶν τοῦ νοός. Αὐτὸς ὁ Σατανᾶς ἦτο ὁ παρήγορος αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν, καθὼς καὶ εἰς τὴν προμήτορα ἡμῶν, λέγων, Τῴόντι εἶπεν ὁ Θεὸς μὴ φάγητε; Δὲν θέλετε βέβαια ἀποθάνει. Τῴόντι λέγει πρὸς ὑμᾶς ὁ Θεὸς, ὅτι θέλετε κεῖσθαι εἰς τὴν κόλασιν; Δὲν ἔχει οὕτως. Ὁ Θεὸς εἶναι εὔσπλαγχνος· ἢ καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη κόλασις, διατί φοβεῖσθε αὐτὴν; Δὲν εἶσθε Χριστιανοί; Τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐχύθη δι' ὑμᾶς; Καθὼς τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ παράκλητος τῶν πιστῶν, οὕτω καὶ ὁ Σατανᾶς εἶναι ὁ παρήγορος τῶν πονηρῶν. Ποτὲ κλέπτης δὲν ἐφρόντισε περισσότερον νὰ μὴ ἐξυπνίσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνῷ κλέπτει τὴν οἰκίαν, παρ' ὅσον ὁ Σατανᾶς νὰ μὴ ἐξυπνίσῃ τὸν ἁμαρτωλόν. Ἀλλ' ὅταν ἀποθάνῃ ὁ ἁμαρτωλὸς, τότε πλέον παύει ὁ Σατανᾶς νὰ κολακεύῃ καὶ νὰ παρηγορῇ. Ποῦ τότε θέλει ἀποβλέπει διὰ παρηγορίαν ὁ ἀπωλεσμένος ἁμαρτωλός; Ἐκεῖνοι, οἵτινες τὸν ἔσυραν εἰς τὴν παγίδα καὶ τὸν ὑπεσχέθησαν ἀσφάλειαν, τώρα τὸν ἐγκαταλείπουσιν, ὄντες οἱ ἴδιοι ἐγκαταλελειμμένοι. Αἱ παρηγορίαι αὐτῶν παρῆλθον, καὶ ὁ δίκαιος Θεὸς, διὰ τὰς νουθεσίας τοῦ ὁποίου ὀλίγον ἐφρόντιζον, θέλει ἐκτελέσει τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ κατ' αὐτὸ τὸ παραμικρόν.

8. Ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα ἐπίτασις τῶν βασάνων τούτων θέλει εἶσθαι ἡ αἰωνιότης αὐτῶν. Ὅταν μυριάδες μυριάδων αἰώνων παρέλθωσι, ταῦτα θέλουσιν εἶσθαι ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν, καθὼς ἦσαν τὴν πρώτην ἡμέραν. Ἐὰν ὑπῆρχεν ἡ ἐλαχίστη ἐλπὶς τοῦ νὰ παύσωσιν, αὕτη ἤθελεν ἀνακουφίσει τοὺς κεκολασμένους. Ἀλλ' ἡ αἰωνιότης εἶναι ἀνυπόφορος συλλογισμός. Δὲν ἐβαρύνθησαν ποτὲ τὴν ἁμαρτίαν, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς δὲν θέλει βαρυνθῇ καὶ αὐτὸς τὴν τιμωρίαν· ποτὲ ἐκ καρδίας δὲν μετε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νόησαν διὰ τὴν ἁμαρτίαν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς δὲν θέλει μετανοήσει ποτὲ διὰ τὰ βάσανα αὐτῶν· παρέβησαν τοὺς νόμους τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, διὸ θέλουσιν ὑποφέρει αἰώνιον τιμωρίαν. Ἐγνώριζον, ὅτι αἰώνιος βασιλεία ἦτο ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀπέρριψαν· τί θαυμαστὸν λοιπὸν ἐὰν ἀποκλεισθῶσιν ἐξ αὐτῆς αἰωνίως; Αἱ ἀθάνατοι ψυχαὶ αὐτῶν ἦσαν ἔνοχοι παραβάσεως, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει ἀτελευτήτως νὰ ὑποφέρωσι τὴν ποινήν. Πόσον εὐτυχεῖς ἤθελον νομίζει ἑαυτοὺς, ἐὰν ἠδύναντο νὰ κῆνται ἀκόμη εἰς τοὺς τάφους αὐτῶν, ἢ ἐὰν ἠδύναντο νὰ εἰσέλθωσι πάλιν εἰς αὐτούς. Πόσον θέλουσι φωνάζει καὶ κράζει, Ἆι θάνατε, ποῦ εἶσαι; Ἐλθὲ, κόψε τὴν ἐλεεινὴν ταύτην ζωήν! Εἴθε τὰ βάσανα ταῦτα νὰ συντρίψωσι τὴν καρδίαν μου, καὶ νὰ δώσωσι τέλος εἰς τὴν ὕπαρξίν μου! Εἴθε νὰ ἠδυνάμην τέλος πάντων ν' ἀποθάνω! Εἴθε νὰ μὴ ἐλάμβανόν ποτε ὕπαρξιν! Τοὺς στεναγμοὺς τούτους θέλουσιν ἐκ τῆς καρδίας ἀποσπᾷ οἱ συλλογισμοὶ περὶ τῆς αἰωνιότητος. Οὗτοι ἦσαν συνειθισμένοι νὰ στοχάζωνται μακροὺς τοὺς λόγους καὶ τὰς προσευχάς. Πόσον μακρὰς θέλουσι τότε νομίζει τὰς ἀτελευτήτους ταύτας βασάνους! Πόση διαφορὰ μεταξὺ τῆς διαρκείας τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν πόνων αὐτῶν! αἱ μὲν διήρκουν μίαν στιγμὴν, οἱ δὲ ἐξακολουθοῦσιν εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ἁμαρτωλὲ, ἐνθυμήσου πόσος καιρὸς παρῆλθε. Τώρα ἵστασαι πρὸ τῆς πύλης τῆς αἰωνιότητος, καὶ ὁ θάνατος περιμένει νὰ σὲ ἀνοίξῃ τὴν πύλην, καὶ νὰ σ' ἐμβάσῃ εἰς αὐτήν. Πήγαινε, κοιμήσου ὀλίγας ἀκόμη νύκτας, καὶ κινήσου ἀκόμη ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἐπὶ τῆς Γῆς, καὶ τότε αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες σου θέλουσι τελειώσει. Οἱ συλλογισμοί σου, αἱ φροντίδες καὶ αἱ ἡδοναί σου, ὅλα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέλουσι καταπωθῆ ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα, καὶ σὺ μέλλεις νὰ τεθῆς εἰς κατάστασιν, ἥτις ποτὲ δὲν θέλει μεταβληθῆ. Καθὼς ἡ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν κατάληψιν, τοιουτοτρόπως καὶ οἱ πόνοι τῆς κολάσεως· τὰ αἰώνια βάσανα εἶναι βάσανα ἀκατανόητα.

Ἀλλὰ μὲ φαίνεται, ὅτι βλέπω τὸν ἰσχυρογνώμονα ἁμαρτωλὸν ἀπηλπισμένως καὶ ἀποφασιστικῶς λέγοντα, ἐὰν πρέπῃ νὰ κολασθῶ, δὲν εἶναι θεραπεία. Κάλλιον θέλω ῥιψοκινδυνεύει, παρὰ νὰ ζῶ καθὼς ἡ Γραφὴ ἀπαιτεῖ. Θέλω λάβει ὅ,τι λάβωσι καὶ οἱ γείτονές μου, καὶ θέλομεν ὑποφέρει ὅσον δυνάμεθα. Φεῦ! Ταλαίπωρε! Πρὶν ἀποφασίσῃς τόσον ἀποτόμως, τοῦτο μόνον σὲ παρακαλῶ, νὰ δώσῃς προσοχὴν εἰς μερικὰς ἐρωτήσεις μου, σταθμίζων αὐτὰς διὰ τοῦ λογικοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Τίς εἶσαι σὺ, ὥστε νὰ ὑποφέρῃς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ; Εἶσαι Θεὸς, ἢ ἄνθρωπος; Τίς εἶναι ἡ δύναμίς σου; Δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν χόρτων καὶ τῆς ἀσφάλτου, ὅταν ἀνθίστανται εἰς τὸ πῦρ; ἢ μὲ τὴν τῶν ἀχύρων, ὅταν ἀνθίστανται μὲ τοὺς ἀνέμους; ἢ μὲ τὴν τοῦ κονιορτοῦ, ὅταν ἀνθίσταται εἰς θύελλαν βιαίαν; Ἐὰν ἡ δύναμίς σου ἦτο ὡς ἡ τῆς γῆς, καὶ ἡ ἰσχύς σου ὡς ἡ τῶν οὐρανῶν, ἤθελες καὶ πάλιν καταστραφῆ ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ. Πόσον μᾶλλον ἐνῷ δὲν εἶσαι, εἰμὴ χῶμα ἀναπνέον, πεφυλαγμένον ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τὸ νὰ σκωληκοφαγωθῇ, καὶ τοῦτο διὰ τῆς βοηθείας καὶ εὐμενείας ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνθίστασαι. Διατί τρέμεις τὰ σημεῖα τῆς παντοδυναμίας; ἢ τὴν βροντὴν τῆς ὀργῆς; ἢ τὴν λάμψιν τῆς ἀστραπῆς; ἢ τὴν ἀόρατον ἐκείνην δύναμιν, ἥτις διασχίζει τὰς ἰσχυρὰς δρῦς, καὶ κατακρημνίζει τὰ δυνατώτερα κτίρια; ἢ τὴν πανώλην,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅταν ἀφανίζῃ τὰ πέριξ σου; Ἐὰν ἔβλεπες τὰς πληγὰς τῆς Αἰγύπτου, ἢ τὴν γῆν καταπίνουσαν τὸν Δαθὰν καὶ Ἀβειρὼν, ἢ τὸν Ἠλίαν καταβιβάζοντα πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ καταφάγῃ τοὺς πεντηκοντάρχους καὶ τὰς πεντηκοντάδας αὐτῶν, δὲν ἤθελε παταπλήξει τὸ πνεῦμά σου κανὲν ἐκ τῶν θεαμάτων τούτων; Πῶς λοιπὸν τότε θέλεις δυνηθῇ νὰ ὑποφέρῃς τὰς πληγὰς τῆς κολάσεως; Διατί κατατρομάζεις τὰ ὁποῖα ἐδῶ ὑποφέρεις μικρὰ βάσανα, ὡς ὀδοντόπονον, ποδαλγίαν ἢ λιθίασιν, στέρησιν μέλους τινὸς, μεγάλην πενίαν καὶ ἀτιμίαν; Καὶ ὅμως ὅλα ταῦτα ὁμοῦ θέλουσι λογισθῇ μίαν ἡμέραν εὐδαιμονία ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν θέλεις ἔχει εἰς τὴν κόλασιν. Διατί σὲ πρξενεῖ τόσον μεγάλην φρίκην ἡ προσέγγισις τοῦ θανάτου; Πόσον ἀποπαγόνει τὴν καρδίαν σου! Καὶ ὁ τάφος δὲν ἤθελε λογισθῇ παράδεισος ὡς πρὸς τὸν τόπον τῶν βασάνων, διὰ τὰ ὁποῖα τώρα δὲν σὲ μέλλει; Δὲν εἶναι ἀνυπόφορον πρᾶγμα νὰ καύσῃ τις μέλος τοῦ σώματός σου κρατῶν αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ; Καὶ πῶς λοιπὸν θέλετε δυνηθῇ τότε νὰ ὑποφέρητε μυριάκις τὸ αὐτὸ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν; Ὁ συλλογισμὸς ἢ ἡ ἀνάμνησις τῆς κολάσεως ἀνησυχεῖ τὸ πνεῦμά σου, καὶ πῶς δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς τὰ βάσανα αὐτά; Διατί ὁ πλούσιος παραπονεῖται εἰς τὸν Ἀβραὰμ διὰ τὰ βάσανα, τὰ ὁποῖα ὑποφέρει εἰς τὴν κόλασιν; ἢ διατί στεροῦνται τῆς γενναιότητος αὐτῶν οἱ ἀποθνήσκοντες σύντροφοί σου, καὶ μεταβάλλουσι τοὺς ὑπερηφάνους αὐτῶν λόγους: Διατί οὗτοι δὲν θεωροῦσι τὴν κόλασιν μικρόν τι καθὼς σύ; Δὲν εἶδές ποτε ἢ δὲν ὡμίλησάς ποτε ἄνθρωπον ἀπηλπισμένον; Πόσον δυσάρεστος ἦτο ἡ ὁμιλία, καὶ πόσον ἐπαχθὴς ἡ ζωὴ αὐτοῦ! Κανὲν ἀφ' ὅσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶχε δὲν ἔδιδεν εἰς αὐτὸν εὐχαρίστησιν· δὲν εὕρισκε γλυκύτητα εἰς τὸ φαγητὸν ἢ τὸ ποτόν· ἡ θέα τῶν φίλων ἐτάραττεν αὐτόν· ἐβαρύνετο τὴν ζωὴν καὶ ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον. Ἐὰν ἡ ἀθλιότης τῶν κεκολασμένων δύναται νὰ ἦναι ὑποφερτὴ, διατί ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται εὐκόλως νὰ ὑποφέρῃ αὐτὰ τὰ προοίμια τῆς κολάσεως; Τί ἤθελες πράξει, ἐὰν ἐνεφανίζετο εἰς σὲ ὁ διάβολος ὑπὸ φρικωδές τι σχῆμα; Δὲν ἤθελε νεκρωθῇ ἡ καρδία σου, καὶ δὲν ἤθελες ἀνατριχιάσει; Καὶ πῶς θέλεις ὑποφέρει νὰ ζῇς αἰωνίως, εἰς τόπον ὅπου δὲν θέλεις ἔχει ἄλλους κοινωνοὺς, εἰμὴ τοὺς διαβόλους καὶ τοὺς κεκολασμένους, καὶ ὄχι μόνον θέλεις βλέπει αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ βασανίζεσθαι μετ' αὐτῶν καὶ ὑπ' αὐτῶν; Ἂς σὲ ἐρωτήσω πάλιν. Ἐὰν ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἦναι τόσον ἐλαφρὰ, διατί αὐτὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὑπέφερε τοσαῦτα ἐξ αἰτίας αὐτῆς; αὕτη ἔκαμε νὰ γίνῃ ὁ ἱδρὼς αὐτοῦ ὡς θρόμβοι αἵματος πίπτοντες εἰς τὴν γῆν. Ὁ Κύριος τῆς ζωῆς ἐφώναξε, «Περίλυπος εἶναι ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου·» καὶ εἰς τὸν σταυρὸν, «Θεέ μου, Θεέ μου, διατί μὲ ἐγκατέλιπες;» Ἐὰν κανεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὰς θλίψεις ταύτας εὐκόλως, οὗτος ἤθελεν εἶσθαι ὁ Χριστός. Οὗτος εἶχεν ἄλλο μέτρον δυνάμεως νὰ ὑποφέρῃ αὐτὰ, ἀφ' ὅ,τι σὺ ἔχεις; Οὐαί σοι ἁμαρτωλὲ, διὰ τὴν μωράν σου ταύτην ἀφοβίαν! Νομίζεις, ὅτι θέλει εἶσθαι εἰς σὲ ὑποφερτὸν, ὅ,τι ἦτο τόσον βαρὺ εἰς τὸν Χριστόν; Ὁ Χριστὸς ὑπὸ τὴν κατάραν τοῦ νόμου μόνον εὑρίσκετο εἰς πικρὰν ἀγωνίαν, καὶ ἔχυνεν αἱματηρὸν ἱδρῶτα, καὶ σὺ, τὸ ἀδύνατον, τὸ μωρὸν κτίσμα, νομίζεις ὡς μηδὲν τὸ νὰ ὑποφέρῃς, καὶ τὴν κατάραν τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ αὐστηροτέραν τιμωρίαν; (Ἑβρ. ἰ. 29). Εἶθε ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγαθὸς Κύριος νὰ σὲ σωφρονίσῃ διὰ τῆς μετανοίας, μήπως ἡ γνῶσίς σου ἔλθῃ ἀργά!

Καὶ τώρα, ἀναγνῶστα, ζητῶ ν' ἀποφασίσῃς ὁποίαν χρῆσιν θέλεις κάμει ὅλων τούτων. Θέλουσιν ὅλα ὑπάγει εἰς μάτην διὰ σὲ; ἢ θέλεις σκεφθῆ σπουδαίως; Πολλὰς νουθεσίας τοῦ Θεοῦ ἀπέβαλες, τὸ ἴδιον θέλεις κάμει καὶ δι' αὐτάς; Πρόσεχε· ὁ Θεὸς δὲν θέλει πάντοτε νουθετεῖ καὶ ἀπειλεῖ. Ἡ χεὶρ τῆς ἐκδικήσεως ὑψώθη, καταφέρεται ἤδη, καὶ ἀλλο μονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις πέσει. Ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον καὶ λέγεις, ὅτι δὲν ὁμιλεῖ περὶ ἄλλου, εἰμὴ περὶ γεέννης καὶ κολάσεως; οὕτω συνειθίζεις νὰ παραπονῆσαι καὶ διὰ τὸν Ἱεροκήρυκα. Ἀλλὰ δὲν ἤθελες νὰ σὲ ὁμιλήσωμεν περὶ τούτου; Ἠθέλομεν εἶσθαι ἔνοχοι τοῦ αἵματος τῆς ψυχῆς σου, ἀποσιωπῶντες ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς παρήγγειλεν εἰς ἡμᾶς νὰ γνωστοποιήσωμεν; Προτιμᾷς ν' ἀπολεσθῇς ἐν ἡσυχίᾳ καὶ σιωπῇ, καὶ νὰ συναπολεσθῶμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ σοῦ, παρὰ νὰ σὲ δυσαρεστήσωμεν λέγοντες τὴν ἀλήθειαν; Ἐὰν σὺ θέλῃς νὰ ἦσαι ἔνοχος τοιαύτης ἀπανθρώπου σκληρότητος, μὴ γένοιτο νὰ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς ἔνοχοι ταύτης τῆς ἐσχάτης μωρίας! Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ κρύττειν καὶ γράφειν συχνὰ ἐπιφέρει τὸ μῖσος, καὶ ἡ ἐνθυμία τοῦ ἐποίνου εἶναι τόσον φυσικὴ, ὥστε ὀλίγοι ἠδύνοντο εἰς αὐτό. Ἀλλὰ συλλογίσθη. Εἶναι ταῦτα τάχα ἀληθῆ ἢ ὄχι; Ἐὰν δὲν ἦσαν ἀληθῆ, ἐγὼ ἐγκαρδίως ἤθελον ἑνωθῆ μετὰ σοῦ ἐναντίον τοῦ ἀλόγου φοβερισμοῦ τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἐὰν αἱ ἀπειλαὶ αὗται ἦναι οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ, πόσον ἄθλιος εἶσαι, μὴ θέλων νὰ ἀκούσῃς, οὐδὲ νὰ σκεφθῇς αὐτούς! Ἐὰν ἦσαι εἷς ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ διδασκαλία αὕτη θέλει εἶσθαι εἰς σὲ παραμυθία καὶ ὄχι φρίκη. Ἐὰν δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν ἦσαι ἀκόμη ἀναγεγεννημένος, μὲ φαίνεται, ὅτι πρέπει νὰ φοβῆσαι, καὶ ὅταν ἀκούῃς περὶ τοῦ οὐρανοῦ καθὼς καὶ περὶ τῆς κολάσεως, ἐκτὸς ἐὰν σὲ ἦναι σωτηριῶδες τὸ μόνον ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ ἢ τῆς σωτηρίας. Κηρύττοντες εἰς σὲ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ ἔλεος, σὲ παρακαλοῦμεν νὰ ζητήσῃς καὶ ὄχι νὰ ἀποβάλῃς αὐτὰ, καὶ κηρύττοντες τὴν κόλασιν, σκοπὸν ἔχομεν νὰ σὲ καταπείσωμεν ν' ἀποφύγῃς αὐτήν. Ἐὰν ἦσο ἐκτὸς πάσης ἐλπίδος τοῦ ν' ἀποφύγῃς αὐτὴν, ἤθελεν εἶσθαι μάταιον τὸ νὰ συνομιλήσωμεν περὶ κολάσεως· ἀλλ' ἐνόσῳ ζῇς, πάντοτε εἶναι ἐλπὶς περὶ τῆς ἀναρρώσεώς σου, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ σὲ ἐξυπνίσωμεν ἀπὸ τὸν λήθαργόν σου. Ἀλλοίμονον! ποία καρδία δύναται τώρα νὰ ἐννοήσῃ, ἢ ποία γλῶσσα νὰ ἐκφράσῃ τοὺς πόνους τῶν ψυχῶν ἐκείνων, αἵτινες ὑπόκεινται εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ; Τότε, ὦ ἁμαρτωλοὶ, θέλετε κράζει πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, Ἐλέησον, εὐσπλαγχνίσθητι ἀθλίαν ψυχήν. Ἀλλ' ἐγὼ τώρα κράζω εἰς σὲ ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, Ἐλέησον, ὦ ἄνθρωπε, εὐσπλαγχνίσθητι τὴν ἰδίαν σου ψυχήν! Θέλει ἐλεήσει ὁ Θεὸς σὲ, ὁ ὁποῖος δὲν θέλεις νὰ ἐλεήσῃς τὸν ἑαυτόν σου; Ἐὰν ὁ ἵππος σου ἔβλεπε λάκκον πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, μόλις ἤθελες δυνηθῇ νὰ βιάσῃς αὐτὸν νὰ ἔμβῃ μέσα, καὶ σὺ θέλεις νὰ ῥίψῃς ὁ ἴδιος σεαυτὸν τόσον πεισματωδῶς εἰς τὴν κόλασιν, ἐνῷ ὁ κίνδυνος προερρέθη; Εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, τίς δύναται νὰ ἀντισταθῇ; καὶ εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ τίς δύναται νὰ ἀνθέξῃ; Μὲ φαίνεται, ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ ἔχῃς χρείαν λέξεων, ἀλλὰ νὰ ἀπορρίψῃς ἀμέσως τὰς ψυχολέθρους ἁμαρτίας, καὶ ὁλοκλήρως νὰ παραδοθῇς εἰς τὸν Χριστόν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀποφάσισον τοῦτο ἀμέσως καὶ ἐκτέλεσον αὐτό, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἴδω τὸ πρόσωπόν σου εἰς τὴν ἀνάπαυσιν μεταξὺ τῶν πιστῶν. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ καταπείσῃ τὴν καρδίαν σου, νὰ ἐμβῇς εἰς τὴν διαθήκην ταύτην χωρὶς ἄλλην ἀναβολήν! Ἀλλ' ἐὰν ἀποσκληρυνθῇς ἕως θανάτου, καὶ δὲν ὑπάρχῃ πλέον θεραπεία, μὴ εἴπῃς ἔπειτα, ὅτι δὲν ἐνουθετήθης πιστῶς, καὶ ὅτι δὲν εἶχες φίλον θελήσαντα νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κόλασίν σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀνάγκη τοῦ ζητεῖν ἐπιμελῶς τὴν ἀνάπαυσιν τῶν πιστῶν.

Ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη τις βεβαία καὶ ἔνδοξος ἀνάπαυσις διὰ τοὺς πιστούς, διατί οἱ ἄνθρωποι δὲν ζητοῦσιν αὐτὴν σπουδαιότερον; Ἤθελε νομίσει τις, ὅτι ἐάν τις ἤκουε μόνον περὶ τοιαύτης ἀνεκλαλήτου δόξης, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ, καὶ ἐπίστευεν, ὅτι εἶναι ἀληθὲς τὸ ὁποῖον ἤκουσεν, ἤθελε παραφερθῇ ἐκ τῆς ὁρμῆς τῆς ἐπιθυμίας αὐτοῦ δι' αὐτὴν, καὶ ἤθελε λησμονήσει σχεδὸν νὰ φάγῃ καὶ νὰ πίῃ, καὶ δὲν ἤθελε φροντίσει δι' οὐδὲν ἄλλο, οὔτε ὁμιλεῖ ἢ ζητεῖ ἄλλο τι, εἰμὴ πῶς ν' ἀποκτήσῃ τοῦτον τὸν θησαυρόν. Καὶ ὅμως ἄνθρωποι, οἵτινες ἀκούουσι περὶ αὐτοῦ καθημέραν, καὶ ἐπαγγέλλονται, ὅτι πιστεύουσιν αὐτὸ, ὡς θεμελιῶδες ἄρθρον τῆς πίστεως, τόσον ὀλίγον φροντίζουσιν ἢ κοπιάζουσι δι' αὐτὸ ὡς νὰ μὴ ἤκουσάν ποτε περὶ τοιούτου πράγματος, ἢ ὡς νὰ μὴ ἐπίστευον κἀμμίαν λέξιν ἀφ' ὅσα ἤκουον. Ὁ ἔλεγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χὸς οὗτος δύναται νὰ προσαρμοσθῇ κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς φρονοῦντας τὰ τοῦ κόσμου, εἰς τὸ ἀσεβὲς πλῆθος, εἰς τοὺς ἔχοντας μόρφωσιν εὐσεβείας, καὶ ἐν μέρει εἰς αὐτοὺς τοὺς εὐσεβεῖς.

Οἱ φρονοῦντες τὰ τοῦ κόσμου εἶναι τόσον ἐνησχολημένοι εἰς τὸ νὰ ζητῶσι τὰ ἐπίγεια, ὥςε δὲν ἔχουσιν οὔτε καρδίαν, οὔτε καιρὸν νὰ ζητῶσι τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην. Ὦ ἀνόητοι ἁμαρτωλοί, τίς σᾶς ἐβάσκανεν; Ὁ κόσμος βασκαίνει τοὺς ἀνθρώπους μεταβάλλων αὐτοὺς εἰς ἄλογα ζῶα, καὶ φέρει αὐτοὺς εἰς ὑπέρμετρον μανίαν. Ἰδέτε πῶς ἱππεύουσι καὶ τρέχουσι καὶ ἁρπάζουσι καὶ ταράττονται διὰ μηδαμινὰ πράγματα, ἐνῷ ἡ αἰώνιος ἀνάπαυσις ἀμελεῖται. Πῶς μηχανεύονται καὶ φροντίζουσι νὰ ἀναβῶσι μίαν βαθμίδα ὑψηλότερον τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν εἰς τὸν κόσμον, ἐνῷ ἀμελοῦσι βασιλικὴν ἀξίαν τῶν πιστῶν. Πόσον ἀχορτάστως διώκουσι τὰς σαρκικὰς ἡδονάς, ἐνῷ θεωροῦσι τοὺς ἐπαινους τοῦ Θεοῦ, τὴν χαρὰν τῶν ἀγγέλων ὡς κοπιαστικὸν βάρος. Πόσον ἀόκνως ἐπιμελῶνται νὰ ἀνατρέφωσι τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ νὰ αὐξήσωσι τὰ κτήματα αὐτῶν πολλὰ ἢ ὀλίγα, ἐνῷ ἡ κρίσις πλησιάζει. Ἀλλὰ τί θέλουσι τότε κάμει αὐτοί, οἱ ὁποῖοι δὲν σκέπτονται ποτὲ οὔτε μίαν ὥραν; Πῶς σηκόνονται ἐνωρὶς καὶ πλαγιάζουσιν ἀργὰ, καὶ κοπιάζουσιν ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον, νὰ συντηρῶσιν ἑαυτοὺς καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐν ὑπολήψει, ἐωσοῦ ν' ἀποθάνωσιν; Ἀλλὰ τί θέλει συμβῇ μετὰ ταῦτα, ποτὲ δὲν συλλογίζονται. Μολοντοῦτο οἱ ἄνθρωποι οὗτοι φωνάζουσι, Δὲν δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν χωρὶς τόσον θόρυβον; Πόσον πρωῒ ἐγείρουσι τοὺς ὑπηρέτας αὐτῶν νὰ ἐργασθῶσιν! ἀλλὰ πόσον σπανίως κράζουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν προσευχὴν, ἢ εἰς τὴν ἀνάγνω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν τῶν Γραφῶν! Τί ἔκαμεν ὁ κόσμος οὗτος διὰ τοὺς ἐραστὰς καὶ τοὺς φίλους αὐτοῦ, ὥστε νὰ διώκωσιν αὐτὸν μὲ τόσην ζέσιν καὶ νὰ ζητῶσιν αὐτὸν μὲ τόσον πόθον, ἐνῷ ὁ Χριστὸς καὶ ὁ οὐρανὸς ἴστανται πλησίον καὶ ὀλίγοι ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτούς; Τί δὲ καὶ εἰς τὸ μέλλον θέλει κάμει δι' αὐτοὺς ὁ κόσμος; Ἡ κοινὴ εἴσοδος εἰς αὐτὸν γίνεται μὲ στενοχωρίαν καὶ θλῖψιν· ἡ δίοδος αὐτοῦ εἶναι συνεχὴς φροντὶς καὶ κόπος· ἡ δὲ ἔξοδος ἀπ' αὐτοῦ εἶναι δριμύτατον πάντων. Ὦ ἄλογοι καὶ ἄθλιοι ἄνθρωποι! ἡ εὐθυμία καὶ ἡ ἡδονὴ θέλουσι πάντοτε σᾶς παρακολουθεῖ; Ὁ χρυσὸς καὶ ἡ ἐπίγειος δόξα θέλουσι τάχα ἀποβῆ φίλοι προσηλωμένοι εἰς σᾶς εἰς τὸν καιρὸν τῆς μεγίστης ἀνάγκης σας; Θέλουσιν ἀκούει τὰς φωνάς σας τὴν ἡμέραν τῆς ἀπωλείας σας; Τὴν ὥραν τοῦ θανάτου σας θέλουσι τάχα σᾶς ἀποκριθῆ ἢ σᾶς ἀνακουφίσει; Θέλουσι σᾶς συντροφεύσει καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ δωροδοκήσει τὸν κριτὴν ἢ ἀγοράσει τόπον διὰ σᾶς μεταξὺ τῶν πιστῶν; Διατί λοιπὸν ὁ πλούσιος ἐπεθύμει μίαν ῥανίδα ὕδατος διὰ νὰ δροσίσῃ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ; ἢ ἀξίζουσι τάχα περισσότερον τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως αἱ γλυκεῖαι μερίδες τῆς παρούσης εὐαρεστήσεως καὶ τιμῆς; Καὶ θέλουσι σᾶς ἀποζημιώσει διὰ τὴν στέρησιν τοῦ διαμένοντος ἐκείνου θησαυροῦ; Δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἡ παραμικρὰ ἐλπὶς τινὸς ἐκ τούτων; Ἄ! ἀχρεῖε, ἀπατηλὲ κόσμε! πόσον συχνὰ ἠκούσαμεν τοὺς πιστοτέρους δούλους σου παραπονουμένους τέλος καὶ λέγοντας, Ἄ! ὁ κόσμος μὲ ἠπάτησε καὶ μὲ ἠφάνισε· μ' ἐκολάκευσεν εἰς τὴν εὐτυχίαν μου, ἀλλὰ τώρα εἰς τὴν ἀνάγκην μου μὲ ἀπορρίπτει. Ἐὰν ἐδούλευον τὸν Χριστὸν τόσον πιστῶς, ὅσον ἐδούλευσα τὸν κόσμον, δὲν ἤθελε μὲ ἐγκα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λείψει οὕτως ἀπαρηγόρητον καὶ ἀπηλπισμένον! Οὕτω παραπονοῦνται, καὶ ὅμως οἱ διάδοχοι αὐτῶν ἁμαρτωλοὶ δὲν νουθετοῦνται. Ὅσον δὲ περὶ τοῦ πλήθους τῶν ἀσεβῶν οὗτοι δὲν θέλουσι καταπεισθῆ νὰ λάβωσι τὸν κόπον νὰ ἐκτελέσωσι διὰ τὴν σωτηρίαν, οὔτε τὰ κοινὰ ἐξωτερικὰ χρέη τῆς θρησκείας. Ἐὰν κηρύττηται τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸν τόπον, ὅπου κατοικοῦσιν, ἴσως μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν ὑπάγουσι νὰ ἀκροασθῶσιν αὐτὸ, οἱ δὲ λοιποὶ μένουσιν εἰς τὰ ἴδια. Ἐὰν ὁ οἰκοδεσπότης ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μέρος τῆς οἰκογενείας μένει εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐὰν δὲ ἔχωσιν ἔλλειψιν τοῦ καθαροῦ καὶ ἀμολύντου κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου, πόσον ὀλίγοι ὑπάγουσιν εἰς ἄλλην κώμην ἓν ἢ δύο μίλια μακρὰν διὰ νὰ ἀκούσωσιν ἄλλο, ἂν καὶ ὑπάγωσι πολλὰ μίλια μακρὰν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ προμηθευθῶσι τροφὰς πρὸς συντήρησιν τῶν σωμάτων αὐτῶν! Οὗτοι γνωρίζουσιν, ὅτι ἡ Γραφὴ εἶναι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἀθωωθῶσιν, ἢ νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν κρίσιν· καὶ ὅτι μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις χαίρει εἰς τὸν νόμον τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς τὸν νόμον αὐτοῦ μελετᾷ ἡμέραν καὶ νύκτα· καὶ ὅμως δὲν θέλουσι νὰ λαμβάνωσι τὸν κόπον νὰ ἀναγινώσκωσιν ἓν κεφάλαιον τὴν ἡμέραν. Ἂν καὶ διατεταγμένοι νὰ προσεύχωνται ἀδιαλείπτως, καὶ νὰ προσεύχωνται πάντοτε, δὲν θέλουσιν ὅμως νὰ προσεύχωνται, οὔτε εἰς τὰς οἰκογενείας αὐτῶν συνεχῶς, οὔτε εἰς τὸ ταμεῖον αὐτῶν κατ' ἰδίαν. Ὁ Δανιὴλ μᾶλλον ἐπροτίμα νὰ ῥιφθῇ εἰς τοὺς λέοντας, παρὰ νὰ ἀπέχῃ τοῦ νὰ προσεύχηται τρὶς τῆς ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὅπου οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ἠδύναντο νὰ ἀκούωσιν αὐτόν· οὗτοι ὅμως μᾶλλον θέλουσι νὰ ῥιψοκινδυνεύωσι νὰ γείνωσιν αἰώνιον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λάφυρον τοῦ Σατανᾶ, τοῦ ὠρυομένου λέοντος, παρὰ νὰ ζητῶσιν οὕτω τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀσφάλειαν. Αἱ ψυχραὶ καὶ ἀκάρδιοι προσευχαὶ αὐτῶν φέρουσι τὸν Θεὸν εἰς τὸ νὰ ἀποβάλῃ μᾶλλον τὴν αἴτησιν αὐτῶν· διότι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων λαμβάνεται ὡς ὡμολογούμενον, ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις ζητεῖ τι μὲ τρόπον ψυχρὸν καὶ σπανίως, δὲν φροντίζει πολὺ δ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ζητεῖ. Ἐκεῖνοι, οἵτινες φρονοῦσιν, ὅτι ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι ἄξιος τῆς ἐνθερμοτέρας καὶ συνεχεστέρας αἰτήσεως αὐτῶν, κρίνουσιν ἑαυτοὺς ἀναξίους αὐτοῦ. Ἐὰν πᾶσα θύρα, ὅπου αἱ οἰκογένειαι δὲν ζητοῦσι πρωΐ καὶ ἑσπέραν ἐνθέρμως τὸν Κύριον διὰ τῆς προσευχῆς, ἐσημειόνετο, διὰ νὰ χυθῇ ἡ ὀργή του ἐπάνω εἰς τοιαύτας οἰκογενείας, αἱ πόλεις μας ἤθελον εἶσθαι ὡς τόποι ἠρημωμένοι ἀπὸ πανώλην, ἐπειδὴ οἱ μὲν ἤθελον κεῖσθαι ἔσωθεν νεκροί, ἔξωθεν δὲ φαίνεσθαι τὸ σημεῖον τῆς κρίσεως. Φοβοῦμαι μήπως εἷς τινα οἰκίαν, ἥτις ἤθελε σωθῇ, δέκα ἤθελον σημειωθῇ διὰ θάνατον. Κατ' ἐξοχὴν δὲ, ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τί κάμνουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν κρυπτῷ εἰς τὰ ταμεῖα αὐτῶν, πόσον ὀλίγους ἠθέλομεν εὑρεῖ εἰς ὁλόκληρον πόλιν, οἵτινες ἐξοδεύουσιν ἓν μόνον τέταρτον τῆς ὥρας πρωΐ καὶ ἑσπέραν, εἰς ἔνθερμον ἱκεσίαν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν! Ὢ πόσον ὀλίγον ὑπολήπτονται οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν! Οὕτω παραμελοῦσι πᾶσαν σπουδὴν διὰ τὸ ἴδιον αὐτῶν καλὸν, ἐκτὸς κοινοῦ τινος χρέους εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ὁποῖον ἢ ἕξις, ἢ ἡ ὑπόληψις παρακινεῖ αὐτοὺς νὰ ἐκπληρώσωσι. Κατάπεισον αὐτοὺς νὰ ἀναγινώσκωσι καλὰ βιβλία, νὰ μάθωσιν εἰς τὴν κατήχησιν αὐτῶν τὰς βάσεις τῆς θρησκείας, νὰ ἁγιάζωσι τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου διὰ προσευχῆς, μελέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της, ἀκροάσεως τοῦ λόγου, καὶ ἀποχῆς ὅλων τῶν κοσμικῶν συλλογισμῶν καὶ ὁμιλιῶν, ὁποίαν τότε ἐπίπονον ζωὴν ἐκλαμβάνουσιν αὐτὴν, ὡς ἐὰν ἐνόμιζον, ὅτι ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι ἄξιος τοσούτου κόπου!

Ἄλλο εἶδος εἶναι οἱ ἔχοντες τὴν μόρφωσιν τῆς εὐσεβείας, οἵτινες δύνανται μὲν νὰ ἐκτελέσωσιν ὁποιονδήποτε ἐξωτερικὸν χρέος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν καταπείθονται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἔργον τῆς θρησκείας. Κηρύττουσιν, ἢ ἀκροῶνται, ἢ ὁμιλοῦσι περὶ οὐρανοῦ, ἢ προσεύχονται εἰς τὰς οἰκογενείας, λαμβάνουσι μέρος μὲ τοὺς καλοὺς εἰς τὰ καλὰ, καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ ὑπολήπτωνται αὐτοὺς οἱ εὐσεβεῖς, ἀλλὰ δὲν δύνανταί ποτε νὰ καταγίνωνται εἰς τὰ πλέον πνευματικὰ χρέη, ὡς νὰ μελετῶσι καὶ νὰ προσεύχωνται ἐν τῷ κρυπτῷ συνεχῶς καὶ ἐνθέρμως, καὶ ἐξετάζωσιν ἑαυτοὺς εὐσυνειδότως, νὰ φρονῶσι τὰ οὐράνια, νὰ ἐπαγρυπνῶσιν εἰς τὰς καρδίας, τοὺς λόγους καὶ τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, νὰ νεκρόνωσι τὴν σάρκα, καὶ νὰ μὴ φροντίζωσι νὰ ἐκτελῶσι τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς, ν' ἀγαπῶσιν ἐκ καρδίας καὶ νὰ συγχωρῶσι τοὺς ἐχθροὺς, καὶ νὰ προτιμῶσι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν μᾶλλον ἑαυτῶν, ν' ἀποθέτωσιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ ὅλα ὅσα ἔχουσιν ἢ κάμνουσι, νὰ προτιμῶσι τὴν δουλείαν καὶ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ πλέον ὅλων, νὰ ἑτοιμάζωνται διὰ τὸν θάνατον, καὶ ἑκουσίως ν' ἀφίνωσιν ὅλα διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν Χριστόν. Οἱ ὑποκριταὶ ποτὲ δὲν θέλουσι καταπεισθῆ εἰς κἀνὲν ἐκ τούτων. Ἐὰν ὁ ὑποκριτὴς δεχθῆ τὸ Εὐαγγέλιον μὲ χαρὰν, ἡ ἀποδοχὴ αὕτη γίνεται μόνον κατ'ἐπιφάνειαν, καὶ ποτὲ δὲν ἀφίνει τὸν σπόρον νὰ ῥιζώσῃ εἰς βάθος. Μεταβάλλει τὴν γνώμην αὐτοῦ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μαλακόνει οὐδ' ἀναμορφόνει τὴν καρδίαν αὐτοῦ, οὔτε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑποτάσσει αὐτὴν εἰς τὴν τελείαν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν τοῦ Χριστοῦ. Καθὼς ἡ θρησκεία του συνίσταται ὡσεπιτοπλεῖστον εἰς δόξας, τοιουτοτρόπως εἰς ταύτας ἐνασχολεῖται τὸν περισσότερον καιρὸν καὶ περὶ αὐτῶν ὁμιλεῖ. Ἀντὶ τοῦ νὰ ἐναγκαλίζηται ὁ τοιοῦτος τὴν γνωστὴν ἀλήθειαν μὲ ταπεινοφροσύνην, ἀγάπην, καὶ ὑπακοὴν, εἶναι συνήθως ἀμαθὴς, τολμηρὸς καὶ ἰσχυρογνώμων, καὶ μεταπράτης τῶν φιλονεικιῶν. Καταφρονῶν τοὺς ἄλλους καὶ τὰς δόξας αὐτῶν, καὶ σπανίως ὁμιλῶν μὲ σεμνότητα καὶ ταπεινοφροσύνην περὶ τῶν μεγάλων πραγμάτων τοῦ Χριστοῦ, ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ θρησκεία αὐτοῦ κατοικεῖ μᾶλλον εἰς τὴν κεφαλὴν παρὰ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Ὁ ἄνεμος τοῦ πειρασμοῦ μεταφέρει αὐτὸν ὡς πτερὸν, ἐπειδὴ ἡ καρδία αὐτοῦ δὲν εἶναι στερεωμένη διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς χάριτος. Εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ ὁμιλίαν ποτὲ δὲν θρηνεῖ ταπεινοφρόνως τὰ ἐλαττώματα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, οὔτε ὁμολογεῖ εὐαισθήτως τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν κακὴν αὐτοῦ διαγωγήν· ἀλλ' ἔχει μεγίστην πεποίθησιν εἰς τοῦτο, τὸ ὅτι εἶναι ἐκ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς κοινωνίας. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὸν τὰ τοῦ κόσμου φρονοῦντα ὑποκριτὴν, ὅστις πνίγει τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰς ἀκάνθας τῶν κοσμικῶν φροντίδων καὶ ἐπιθυμιῶν. Εἶναι πεπεισμένος, ὅτι πρέπει νὰ ἦναι θρῆσκος, ἢ ἄλλως δὲν δύναται νὰ σωθῇ, καὶ διὰ τοῦτο ἀναγινώσκει, καὶ ἀκούει, καὶ προσεύχεται, καὶ παραιτεῖ τὴν προτέραν συναναστροφὴν, καὶ τοὺς παλαιοὺς δρόμους, ἀλλ' ἀποφασίζει νὰ κατακρατῇ τὰ παρόντα. Ἡ κρίσις αὐτοῦ δύναται νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, ἀλλ' ἡ καρδία καὶ διάθεσις αὐτοῦ δὲν λέγουσιν αὐτὸ ποτέ. Ὁ κόσμος ἀγαπᾶται ὑπ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτοῦ πλέον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ κόσμος εἶναι ὁ Θεὸς αὐτοῦ. Ἂν καὶ οὗτος δὲν διώκῃ τὰς δόξας καὶ τοὺς νεωτερισμοὺς ὡς ὁ πρῶτος, ὅμως θέλει εἶσθαι τῆς γνώμης ἐκείνης, ἥτις εἶναι μᾶλλον ὑπὲρ τῶν κοσμικῶν αὐτοῦ συμφερόντων. Καὶ καθὼς τὸ πνεῦμά τινος γίνεται ἀδύνατον ἀπὸ λοιμικὴν ἀσθένειαν, τοιουτοτρόπως τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, κατεχόμενον ἀπὸ τὸν λοιμὸν τῆς κοσμικῆς διαθέσεως, πολλὰ ἀδύνατον γίνεται εἰς τὴν ἐν τῷ κρυπτῷ προσευχήν. Πόσον εἶναι ἐπιπόλαιος εἰς τὴν ἐξέτασιν ἑαυτοῦ καὶ εἰς τὴν μελέτην! Πόσον ὀλίγον ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, καὶ ὅλως διόλου δὲν ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, δὲν περιπατεῖ μὲ αὐτόν, δὲν χαίρει εἰς αὐτόν, οὔτ' ἐπιθυμεῖ αὐτόν. Ὥστε τὰ δύο ταῦτα, καὶ πολλὰ ἄλλα εἴδη ὑποκριτῶν, ἂν καὶ δύνανται νὰ σᾶς συντροφεύσωσιν εἰς τὰ εὔκολα καὶ τὰ κατ' ἐπιφάνειαν τῆς θρησκείας, ποτὲ ὅμως δὲν θέλουσι λάβει τὸν κόπον νὰ ἐκτελέσωσι τὰ ἐσωτερικὰ καὶ πνευματικὰ αὐτῆς χρέη.

Καὶ αὐτοὶ οἱ εὐσεβεῖς εἶναι ἀρκετὰ ὀκνηροὶ θηρευταὶ τῆς αἰωνίου αὐτῶν ἀναπαύσεως. Φεῦ! ὁποία δυσαναλογία μεταξὺ τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς ζέσεως, τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῶν πράξεων ἡμῶν! Τίς σπεύδει, καθὼς πρέπει, εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν; Πόσον ἀκίνητοι ἱστάμεθα, πόσον ὀκνηρῶς ἐργαζόμεθα, πόσον ἀμελοῦμεν, ἀστεϊζόμεθα, καὶ δαπανῶμεν τὸν καιρὸν εἰς φλυαρίας! Πόσον ἀπατηλῶς ἐκτελοῦμεν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ! Πόσον ἀκούομεν ὡς νὰ μὴ ἀκούωμεν, καὶ προσευχόμεθα ὡς νὰ μὴ προσευχώμεθα! Ἐξετάζομεν, μελετῶμεν, καὶ ἐλέγχομεν τὴν ἁμαρτίαν, ὡς νὰ μὴ πράττωμεν αὐτά. Ἀπολαύομεν τὸν Χριστὸν ὡς νὰ μὴ ἀπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαύωμεν αὐτὸν, καὶ ζῶμεν, ὡς ἐὰν εἴχομεν μάθει νὰ μεταχειριζώμεθα τὰ τοῦ οὐρανοῦ, καθὼς ὁ Ἀπόστολος μᾶς διδάσκει νὰ μεταχειριζώμεθα τὰ τοῦ κόσμου. Ὁποία ἀναισθησία καὶ νάρκωσις μᾶς ἐκυρίευσεν! Ἀποθνήσκομεν, καὶ γνωρίζομεν αὐτὸ, καὶ ὅμως δὲν κινούμεθα. Εἴμεθα εἰς τὴν θύραν τῆς αἰωνίου μακαριότητος, ἢ ἀθλιότητος, καὶ ὅμως δὲν καταλαμβάνομεν αὐτό. Ὁ θάνατος κρούει καὶ δὲν ἀκούομεν. Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Χριστὸς κράζουσι καὶ φωνάζουσιν εἰς ἡμᾶς, Σήμερον ἐὰν τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν· ἐργάζεσθε ἑωσοῦ εἶναι ἡμέρα, διότι ἔρχεται νὺξ, ὅτε κἀνεὶς δὲν δύναται νὰ ἐργάζηται. Τώρα ἐνασχολεῖσθε εἰς τὸ ἔργον σας, κοπιάζετε διὰ τὰς ψυχάς σας, δαπανᾶτε ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὸν καιρόν σας εἰς τοῦτο, τώρα ἢ ποτέ. Καὶ μολοντοῦτο δὲν κινούμεθα περισσότερον, ἀφ' ὅ,τι ὅταν κοιμώμεθα. Πόσον σπεύδει ὁ θάνατος καὶ ἡ κρίσις! πόσον ταχέως ἔρχονται! σχεδὸν μᾶς ἔφθασαν, καὶ μολοντοῦτο πόσον ὀλίγον ταχύνομεν· Κύριε, τί ἀναίσθητον, γήϊνον, καὶ καταχθόνιον πρᾶγμα εἶναι ἡ σκληρὰ καρδία! Ποῦ ὑπάρχει ἄνθρωπος, ζῶν τῳόντι ὡς Χριστιανός; Μὲ φαίνεται, ὅτι οἱ ἄνθρωποι πανταχοῦ λογίζονται ὡς μικρόν τι τὴν αἰώνιον αὐτῶν κατάστασιν. Ὀλίγον, καὶ ἐνίοτε μόνον ἐνθυμοῦνται αὐτήν. Δὲν ἔχουσιν αὐτὴν ὡς τὸ κυριώτερον ἔργον τῆς ζωῆς αὐτῶν. Ἐὰν ἐγὼ αὐτὸς δὲν ἤμην ἀσθενὴς μὲ τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν, μὲ ποῖα δάκρυα ἤθελα ἐνώσει τὴν μελάνην ταύτην! μὲ ποίους στεναγμοὺς ἤθελα ἐκφράσει τὰ παράπονα ταῦτα! καὶ μὲ ποίαν θλῖψιν καρδίας ἤθελα ἐπιθρηνήσει τὴν γενικὴν ταύτην νέκρωσιν!

Οἱ ἄρχοντες τάχα μεταξὺ ἡμῶν ἐκτελοῦσι σπουδαίως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ ἔργον τοῦτο; Εἶναι ζηλωταὶ τοῦ Θεοῦ; Ἀνοικοδομοῦσι τὸν οἶκον αὐτοῦ; Εἶναι εὐαίσθητοι εἰς τὴν τιμὴν αὐτοῦ; Βοηθοῦσι τὸν λόγον; Φέρονται κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν, ὡς τῶν ταραξιῶν τῆς εἰρήνης ἡμῶν; καὶ τῆς μόνης αἰτίας ὅλων τῶν ταλαιπωριῶν μας; Μεταχειρίζονται ὅλην τὴν δύναμιν, τὸν πλοῦτον, τὴν τιμὴν, καὶ ὅλην τὴν ἐπιρροὴν αὐτῶν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἄνθρωποι, οἵτινες πρέπει ἐντὸς ὀλίγου νὰ δώσωσι λόγον διὰ τὴν οἰκονομίαν αὐτῶν;

Πόσον ὀλίγοι εἶναι οἱ ἱερεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι σπουδαῖοι εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν. Μάλιστα πόσον καὶ οἱ καλλίτεροι ἐξ αὐτῶν ἀπολείπονται εἰς τοῦτο! Φωνάζομεν τάχα «μὲ ἐπίδειξιν τοῦ πνεύματος» κατὰ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἀπειθείας εἰς τὸ Εὐαγγέλιον; (Β'. Κορινθ. δ'. 4.) καὶ φερόμεθα τάχα πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ὡς εἰς πῦρ καταναλίσκον τὰς πόλεις, καὶ ἀποσύρομεν διὰ τῆς βίας τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ αὐτήν; Καταπείθομεν τάχα τὸν λαόν μας ὡς πρέπει νὰ κάμνωσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες «ἐξεύρουσι τὸν φόβον τοῦ Κυρίου;» Κηρύττομεν τάχα ἐνθέρμως τὸν Χριστὸν, καὶ τὴν ἀναγέννησιν, καὶ τὴν πίστιν, καὶ τὴν ἁγιωσύνην, πιστεύοντες ὅτι ἄνευ τούτων οἱ ἄνθρωποι ποτὲ δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι ζωήν; Κινοῦνται τάχα τὰ σπλάγχνα ἡμῶν διὰ τὸ ἀμαθὲς, ἀμελὲς, καὶ πεισματῶδες πλῆθος; Ὅταν βλέπωμεν αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον, αἱ καρδίαι ἡμῶν τάχα τρέμουσι δι' αὐτοὺς, μήπως δὲν θέλωμεν ἰδεῖ ποτε τὰ πρόσωπα αὐτῶν εἰς τὴν ἀνάπαυσιν; Λέγομεν τάχα πρὸς αὐτοὺς κλαίοντες, καθὼς ὁ Παῦλος διὰ τὴν σαρκικὴν καὶ γήϊνον διάθεσιν αὐτῶν; καὶ διδάσκομεν αὐτοὺς δημοσίως καὶ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κίαν, εἰς πάντα καιρὸν, καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα; καὶ παρακαλοῦμεν αὐτοὺς πῶς πρέπει διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν αὐτῶν; ἢ μᾶλλον σπουδάζομεν νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν ἔγκρισιν τῶν κριτικῶν ἀκροατῶν ἡμῶν, ὡς ἐὰν τὸ ἔργον τοῦ ἱερέως δὲν ἦτο μεγαλείτερον, παρὰ μόνον νὰ λέγῃ τερπνήν τινα διήγησιν μίαν ὥραν, καὶ νὰ μὴ βλέπῃ πλέον τὸν λαὸν ἕως εἰς τὴν ἀκόλουθον ὁμιλίαν; Ἡ σαρκικὴ ἡμῶν φρόνησις δὲν ψυχραίνει τὴν ζέσιν ἡμῶν, καὶ κάμνει τοὺς περὶ κατανυκτικωτάτων ὑποθέσεων λόγους ἡμῶν νεκρούς; Μὲ ποίαν πραότητα φερόμεθα πρὸς τὰς ἁμαρτίας ἐκείνας, αἵτινες θέλουσι φέρεσθαι τόσον σκληρὰ πρὸς τὰς ψυχὰς τοῦ λαοῦ ἡμῶν! Ἐνὶ λόγῳ, ἡ ἔλλειψις τῆς σπουδαιότητος εἰς τὰ οὐράνια πράγματα ἑλκύει τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων εἰς μόνην τὴν τήρησιν τῶν τύπων τῆς θρησκείας, καὶ φέρει αὐτοὺς εἰς τὴν συνήθη ἐκείνην ἀμελῆ τοῦ λόγου ἀκρόασιν, ἥτις προξενεῖ τὸν ὄλεθρον αὐτῶν. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ συγχωρήσῃ τὴν μεγάλην ἁμαρτίαν τῶν ἱερέων εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα, καὶ ἰδίως τὴν ἰδικήν μου!

Ὁ δὲ λαὸς εἶναι τάχα σπουδαιότερος ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἢ τοὺς ἱεροκήρυκας; Πῶς δύναταί τις νὰ ἐλπίσῃ αὐτό; Ἀναγνῶστα, ἀπόβλεψον μόνον εἰς ἑαυτὸν καὶ λύσον τὸ ζήτημα. Ἐρώτησον τὴν συνείδησίν σου, καὶ ἄφες αὐτὴν νὰ σὲ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἔθεσας πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν αἰώνιόν σου ἀνάπαυσιν, ὡς τὸ μέγα ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔχεις νὰ κάμῃς εἰς τοῦτον τὸν κόσμον; Ἠγρύπνησας καὶ ἐκοπίασας μὲ ὅλην σου τὴν δύναμιν διὰ νὰ μὴ λάβῃ κανεὶς τὸν στέφανόν σου; Ἔσπευσας διὰ νὰ μὴ ἔλθῃς πολλὰ ἀργὰ, καὶ ἀποθάνῃς, πρὶν τελειωθῇ τὸ ἔργον; Παρεκτεινόμενος πάντοτε εἰς τὰ ἔμπροσθεν ἐν τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέσῳ πολλῶν ἐναντιουμένων, ἔτρεχες κατὰ τὸν σκοπὸν εἰς τὸ βραβεῖον τῆς ἄνωθεν καλέσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ; Δύναται ἡ συνείδησίς σου νὰ μαρτυρήσῃ τὰς ἐν τῷ κρυπτῷ φωνὰς, τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὰ δάκρυά σου; Δύναται ἡ οἰκογένειά σου νὰ μαρτυρήσῃ, ὅτι ἐδίδαξας αὐτὴν τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐνουθέτησας αὐτὴν νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς βασάνου; Δύναται ὁ ἱερεύς σου νὰ μαρτυρήσῃ, ὅτι σὲ ἤκουσε νὰ κράζῃς, Τί θέλω κάμει διὰ νὰ σωθῶ; καὶ ὅτι ὑπῆγες συχνὰ πρὸς αὐτὸν μὲ παράπονα κατὰ τῆς διαφθορᾶς σου, καὶ μὲ σπουδαῖα ζητήματα περὶ τοῦ Κυρίου; Δύνανται οἱ γείτονές σου νὰ μαρτυρήσωσιν, ὅτι ἐλέγχεις τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀγωνίζεσαι νὰ σώσῃς τὰς ψυχὰς τῶν ἀδελφῶν σου; Ἂς κρίνωσιν ὅλοι οὗτοι οἱ μάρτυρες κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μεταξὺ Θεοῦ καὶ σοῦ, ἂν φρονῇς σπουδαίως περὶ τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως. Καθὼς ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ δύνασαι νὰ εἴπῃς περὶ τοῦ δούλου σου ἂν ὠκνευσεν ἢ ὄχι, ἂν καὶ δὲν τὸν εἶδες, τὴν αὐτὴν κρίσιν δύνασαι νὰ ἐπιφέρῃς καὶ περὶ σοῦ αὐτοῦ ἀποβλέπων εἰς τὰ ἰδικά σου. Ἡ ἀγάπη σου πρὸς τὸν Χριστὸν, ἡ πίστις σου, ὁ ζῆλός σου, καὶ αἱ ἄλλαι χάριτες εἶναι ἰσχυραὶ ἢ ἀσθενεῖς; Ποία εἶναι ἡ χαρά σου; Ὁποία ἡ βεβαίωσίς σου; Εἶναι τὰ πάντα ἐν τάξει; Εἶσαι ἕτοιμος ν' ἀποθάνῃς, ἐὰν αὔτη ἤθελεν εἶσθαι ἡμέρα τοῦ θανάτου σου; Σὲ μακαρίζουσιν αἱ ψυχαὶ ἐκείνων, μὲ τοὺς ὁποίους συναναστρέφεσαι; Κρῖνε ἐκ τούτου, καὶ θέλεις γνωρίσει ταχέως, ἐὰν εἰργάζεσο ἢ ἦσο ὀκνηρός.

Ὦ μακαρία ἀνάπαυσις, πόσον ἀναξίως ἀμελεῖσαι! ὦ ἔνδοξος βασιλεία, πόσον εἶσαι καταπεφρονημένη! Ὀλίγον γνωρίζουσιν οἱ ἀμελεῖς τῶν ἀνθρώπων υἱοὶ ὁποίου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πράγματος ὀλιγωροῦσιν. Ἐὰν εἶχον γνωρίσει ποτὲ αὐτὸ, βεβαίως ἤθελον εἶσθαι ἄλλης γνώμης. Ἐλπίζω ὡσαύτως, ὅτι δὲν θέλεις ἀφήσει τὴν συναίσθησιν ταύτην νὰ ἀποθάνῃ. Ἐὰν ὁ ἰατρὸς σὲ ἔλεγεν, ὅτι ἓν μόνον πρᾶγμα πρέπει νὰ φυλάξῃς διὰ νὰ θεραπευθῇ ἡ ἀσθένειά σου, δὲν ἤθελες τὸ κάμει; Τοιουτοτρόπως καὶ ἐγὼ σὲ λέγω, ἐὰν θέλῃς νὰ φυλάξῃς ἓν μόνον τοῦτο διὰ τὴν ψυχήν σου, δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς σωτηρίας σου, δηλαδὴ νὰ ἀποτεινάξῃς τὴν ὀκνηρίαν σου, καὶ νὰ θέσῃς ὅλα σου τὰ δυνατὰ νὰ γείνῃς τῳόντι Χριστιανὸς, καὶ τότε δὲν γνωρίζω, ὁποῖον πρᾶγμα δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εὐδαιμονίαν σου. Ὅσον καὶ ἂν ἀπεμακρύνθῃς ἀπὸ τὸν Θεὸν, ζήτει αὐτὸν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ μὴ ἀμφίβαλλε, ὅτι θέλεις εὑρεῖ αὐτόν. Ὅσον κακῶς καὶ ἂν ἐφέρθῃς πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ζήτει αὐτὸν ἐγκαρδίως, ὑποτάσσου εἰς αὐτὸν ἀνεξαιρέτως εἰς ὅλα, καὶ ἡ σωτηρία σου εἶναι τόσον βεβαία, ὡς ἐὰν εἶχες ἤδη αὐτήν. Ἐλπίζω ὅτι σὺ, ἀναγνῶστα, αἰσθάνεσαι πόσον μανιῶδες εἶναι τὸ νὰ ὀλιγωρῇ τις τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν, καὶ πόσον σὺ ἔγεινες ἔνοχος κατὰ τοῦτο. Ἀλλ' ὅσον τελεία καὶ ἂν ἦναι ἡ ἱκανοποίησις τοῦ Χριστοῦ, λαμπρὰ δὲ ἡ ἐπαγγελία, καὶ μέγα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐὰν μόνον λαλῇς περὶ αὐτῶν, ἐνῷ ἔπρεπε καὶ νὰ παραδεχθῇς αὐτὰ ἐνθέρμως, ποτὲ δὲν θέλεις ὠφεληθῆ τι πλειότερον ἐξ αὐτῶν· καὶ ἐὰν μένῃς ἀργὸς, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ ἐργάζησαι, θέλεις στερηθῆ τὸν στέφανον. Ἐνασχολοῦ εἰς τὸ ἔργον ταχέως καὶ σπουδαίως, καὶ εὐλόγει τὸν Θεὸν, ὅτι ἔχεις ἀκόμη καιρὸν νὰ ἐκτελέσῃς αὐτό. Καὶ διὰ νὰ δείξω, ὅτι δὲν σὲ παραναγκάζω ἀλόγως, θέλω προσθέσει εἰς ταῦτα διαφόρους ἐνθαρρυντικὰς σκέψεις. Ἔγειρε τὸ πνεῦμά σου, καὶ ὡς ὁ Μωϋ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σῆς εἶπε πρὸς τὸν Ἰσραὴλ, «θέσατε τὰς καρδίας σας εἰς πάντας τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἐγὼ σήμερον διαμαρτύρομαι πρὸς σᾶς· διότι οὗτος δὲν εἶναι εἰς σᾶς λόγος μάταιος, ἐπειδὴ αὕτη εἶναι ἡ ζωή σας.» (Δευτερ. λδ'. 46. 47.) Εἴθε ὁ Κύριος νὰ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν σου, ὥστε ἡ συμβουλὴ αὐτοῦ νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ σέ.

1. Συλλογίσου πόσον εὔλογον εἶναι νὰ ἀναλογῇ ἡ ἐπιμέλεια ἡμῶν πρὸς τοὺς σκοποὺς, εἰς οὓς τείνομεν, πρὸς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἔχομεν νὰ πράξωμεν, πρὸς τὴν βραχύτητα καὶ ἀβεβαιότητα τοῦ καιροῦ μας, καὶ πρὸς τὴν ἀντίθετον ἐπιμέλειαν τῶν ἐχθρῶν μας. Ὁ σκοπὸς τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἀγώνων τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι τόσον μεγάλος, ὥστε καμμία ἀνθρωπίνη κατάληψις ἐπὶ τῆς γῆς δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ αὐτόν. Τί ἄλλο εἶναι τόσον μέγα, τόσον σπουδαῖον, ἢ τόσον ἀναγκαῖον, ὅσον ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτηρία τῶν ἰδίων ἡμῶν ψυχῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διὰ τῆς ἀποφυγῆς τῶν βασάνων τῆς κολάσεως, καὶ διὰ τῆς ἀπολαύσεως τῆς δόξης τοῦ οὐρανοῦ; Καὶ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ συναισθάνηταί ποτε ὑπὲρ τὸ μέτρον πράγματα τόσον σπουδαῖα;

Δύναταί ποτε νὰ ἐπιθυμῇ, ἢ νὰ ἀγαπᾷ αὐτὰ ὑπερμέτρως, ἢ νὰ κοπιάζῃ δι' αὐτὰ μὲ περισσοτέραν ἀφ' ὅσην πρέπει ἐπιμέλειαν; Δὲν ἐξεύρομεν, ὅτι ἐὰν αἱ προσευχαὶ ἡμῶν δὲν ὑπερισχύσωσι, καὶ οἱ κόποι μας δὲν ἀποδῶσι καλῶς, ἀπολύμεθα εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα; Τὸ ἔργον τοῦ Χριστιανοῦ ἐνταῦθα εἶναι μέγιστον καὶ ποικίλον. Ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ ἀνακαινισθῇ, αἱ κακοήθειαι νὰ ἐξαφανισθῶσιν, αἱ ἕξεις, οἱ πειρασμοί, καὶ τὰ κοσμικὰ συμφέροντα νὰ νικηθῶσιν, ἡ σὰρξ νὰ ὑποταχθῇ, ἡ ζωὴ, οἱ φίλοι καὶ ἡ ὑπόληψις νὰ παραμεληθῶσιν, ἡ συνείδησις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ ἐπαναπαυθῇ ἐπὶ βάσεων στερεῶν, καὶ ν' ἀποκτηθῇ βεβαιότης περὶ τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς σωτηρίας. Ἂν καὶ ὁ Θεὸς πρέπει νὰ μᾶς δώσῃ ταῦτα ἄνευ τῆς ἰδικῆς μας ἀξίας, ἀλλ' ὅμως δὲν θέλει δώσει αὐτὰ ἄνευ τῆς ἐνθέρμου ἡμῶν αἰτήσεως καὶ τοῦ μόχθου. Ἐκτὸς τούτου, πρέπει ν' ἀποκτήσωμεν πολλὴν γνῶσιν, νὰ κάμωμεν πολλὰς τελετὰς, καὶ νὰ ἐκτελέσωμεν πολλὰ χρέη. Πᾶσα ἡλικία, πᾶν ἔτος, καὶ πᾶσα ἡμέρα, πᾶς τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐρχόμεθα, πᾶς ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον συναναστρεφόμεθα, πᾶσα μεταβολὴ τῆς καταστάσεώς μας, ἀπαιτοῦσι τὴν ἀνανέωσιν τοῦ κόπου μας. Σύζυγος, τέκνα, δοῦλοι, γείτονες, ἐχθροὶ, ὅλοι οὗτοι ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ ἡμᾶς χρέη. Κρῖνον λοιπὸν, ἐὰν ἄνθρωποι ἔχοντες τοσαύτας ἀνὰ χεῖρας ἀσχολίας, δὲν πρέπει νὰ ἐργάζωνται μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των, καὶ ἐὰν ἦναι ἴδιον φρονήσεως νὰ ἀναβάλωσι τὸν καιρὸν, ἢ νὰ ἀργοπορῶσιν. Ὁ καιρὸς παρέρχεται. Ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας, καὶ δὲν θέλομεν εἶσθαι πλέον ἐδῶ. Πολλαὶ ἀσθένειαι εἶναι ἕτοιμοι νὰ μᾶς προσβάλωσιν. Ἡμεῖς, οἵτινες τώρα κηρύττομεν καὶ ἀκροώμεθα, καὶ ὁμιλοῦμεν, καὶ περιπατοῦμεν, πρέπει πολλὰ ταχέως νὰ μεταφερθῶμεν εἰς τὸν τάφον, νὰ μεταβληθῶμεν εἰς κόνιν, καὶ ἐκεῖ νὰ ἀφεθῶμεν εἰς τοὺς σκώληκας, εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν φθοράν. Εἴμεθα ἤδη σχεδὸν ἐκεῖ. Δὲν ἐξεύρομεν ἂν ἀκροασθῶμεν ἄλλον λόγον, ἢ ἂν ζήσωμεν ἄλλην Κυριακὴν, ἢ ὥραν. Πόσον ἐνεργητικοὶ πρέπει νὰ ἦναι ἐκεῖνοι, οἵτινες γνωρίζουσιν, ὅτι ἔχουσι τόσον μόνον μικρὸν διάστημα, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτου μεγάλου ἔργου! Καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἐχθροὺς πάντοτε μηχανωμένους καὶ ἐργαζομένους τὸν ὄλεθρόν μας. Πόσον ἐπιμελὴς εἶναι ὁ Σατανᾶς εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν πειρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σμῶν ! Διὰ τοῦτο ἐγκρατευθῆτε, ἀγρυπνήσατε, διότι ὁ ἀντίδικός σας διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος περιέρχεται ζητῶν ποῖον νὰ καταπίῃ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀντισταθῆτε μένοντες στερεοὶ εἰς τὴν πίστιν.» (Α' Πέτρ. ε'. 8, 9.) Πόσον ἐπιμελεῖς εἶναι ὅλοι οἱ ὑπηρέται τοῦ Σατανᾶ, ψευδοδιδάσκαλοι, χλευασταί, διῶκται, καὶ ἡ ἰδική μας φυσικὴ διαφθορά, ἡ ἐνεργητικωτέρα καὶ ἐπιμελεστέρα ὅλων. Θέλει τάχα ἰσχύσει ἀσθενής τις ἀντίστασις νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ; Δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα ἐνεργητικώτεροι διὰ τὴν διατήρησίν μας, ἀφ' ὅσον εἶναι οἱ ἐχθροί μας διὰ τὴν καταστροφήν μας;

2. Ἔπρεπε νὰ διεγείρηται ἡ ἐπιμέλειά μας, ὅταν θεωρῶμεν τὰ τάλαντα, καὶ τὰ ἐλέη μας, τὴν σχέσιν μας πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας οὗτος ἐπιφέρει εἰς ἡμᾶς. Τὰ τάλαντα, τὰ ὁποῖα ἐλάβομεν, εἶναι πολλὰ καὶ μεγάλα. Ὁποῖος λαὸς ἐπὶ τῆς γῆς ἔλαβε σαφεστέρας διδασκαλίας, ἢ καταπειστικωτέρας πληροφορίας, ἢ σταθερωτέρας νουθεσίας, εὐκαίρως καὶ ἀκαίρως ; λόγους τόσους, ὥστε νὰ βαρυνθῶμεν αὐτοὺς, καὶ Κυριακὰς, ὥστε νὰ βεβηλώσωμεν αὐτὰς, ἀξιολόγων βιβλίων τοσοῦτον πλῆθος, ὥστε νὰ μὴ ἐξεύρωμεν ποῖον πρῶτον ν' ἀναγνώσωμεν ; Ποῖος λαὸς εἶχέ ποτε τὸν Θεὸν τόσον πλησίον, ἢ εἶδε τόσον φανερὰ τὸν Χριστὸν σταυρωθέντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ; ἢ εἰς ποῖον ἠνοίχθη τόσον ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ κόλασις ; Πόσον ἔπρεπε νὰ ταχύνῃ ὁ τοιοῦτος λαὸς διὰ τὸν οὐρανόν ; Πόσον ἔπρεπε νὰ πετῶσι τοιαύτας ἔχοντες πτέρυγας ; καὶ πόσον ταχέως ἔπρεπε νὰ πλέωσιν, ἐνῷ ἔχωσι τοσοῦτον ἄνεμον καὶ ῥεῦμα βοηθόν ; Ὀλίγον μέτρον τῆς χάριτος εἶναι ἀνάρμοστον εἰς τοιοῦτον λαὸν, καὶ δὲν δύναται μὲ τὴν τυχοῦσαν ἐπιμέλειαν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ὅλη ἡ ζωή

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μας εἶναι πλήρης ἐλέους. Ὁ πανίλεως Θεὸς διέχυσεν ἐφ' ἡμῶν τὰ πλούτη τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ξηρᾶς, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Τρεφόμεθα καὶ ἐνδυόμεθα μὲ ἔλεος. Ἔχομεν ἐλέη καὶ ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς. Τὸ ν' ἀπαριθμήσωμεν αὐτὰ, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μετρήσωμεν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τὴν ἄμμον τοῦ αἰγιαλοῦ. Ἐὰν ὑπάρχῃ διαφορὰ μεταξὺ τῆς κολάσεως καὶ τῆς γῆς, ἢ μάλιστα μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, βέβαια ἐλάβομεν ἔλεος. Ἐὰν τὸ αἷμα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἦναι ἔλεος, εἴμεθα συνδεδεμένοι μὲ τὸν Θεὸν διὰ τοῦ ἐλέους. Γίνεται, ὁ μὲν Θεὸς νὰ μὴ νομίζῃ παραπολὺ, ἢ ὑπέρμετρον ὅ,τι καλὸν κάμνει εἰς ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ νὰ στοχαζώμεθα παραπολλὰ ὅσα κάμνομεν δι' αὐτόν; Ὅταν συγκρίνω τὴν βραδεῖαν καὶ ἀνωφελῆ ζωήν μου πρὸς τὰ συχνὰ καὶ θαυμαστὰ ἐλέη, τὰ ὁποῖα λαμβάνω, τοῦτο μὲ καταισχύνει, μὲ ἀποστομόνει, καὶ μὲ ἀφίνει ἀναπολόγητον. Ἐκτὸς τῶν ταλάντων καὶ τῶν ἐλεῶν μας, αἱ σχέσεις μας πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι προσφιλέσταται. Εἴμεθα τὰ τέκνα αὐτοῦ; καὶ δὲν χρεωστοῦμεν εἰς αὐτὸν τὰ πλέον τρυφερὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τὴν προσήκουσαν ὑπακοήν μας; Εἴμεθα ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ ὑπακούωμεν αὐτόν; «Ἂν λοιπὸν ἐγὼ ἤμαι πατὴρ, ποῦ εἶναι ἡ τιμή μου; καὶ ἂν κύριος ἐγὼ, ποῦ ὁ φόβος μου;» (Μαλαχ. α'. 6.) «Τὸν φωνάζομεν διδάσκαλον, καὶ καλὰ λέγομεν,» (Ἰωάν. ιγ'. 13.) ἀλλ' ἐὰν ἡ φιλοπονία μας δὲν ἀνταποκρίνηται πρὸς τὰς σχέσεις μας, ἡμεῖς καταδικάζομεν ἡμᾶς αὐτοὺς, λέγοντες, ὅτι εἴμεθα τέκνα ἢ δοῦλοι αὐτοῦ. Πόσον ὁ σκληρὸς κόπος καὶ καθημερινὸς πόνος, τὸν ὁποῖον οἱ δοῦλοι ἀναδέχονται διὰ νὰ εὐχαριστήσωσι τοὺς κυρίους αὐτῶν θέλει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρίνει καὶ καταδικάσει ἐκείνους, οἵτινες δὲν θέλουσι νὰ κοπιάζωσι τοσοῦτον διὰ τὸν μέγαν αὐτῶν Κύριον! Βέβαια δὲν εἶναι κανεὶς ἄλλος Κύριος ὅμοιος μὲ αὐτὸν, οὔτε δύνανται ἄλλοι δοῦλοι νὰ περιμένωσι πλειότερον καρπὸν τοῦ κόπου αὐτῶν, ἀφ' ὅσον οἱ δοῦλοι αὐτοῦ. Καὶ ἐὰν πλανώμεθα ἔξω τῆς ὁδοῦ τοῦ Θεοῦ, ἢ ὀκνοῦμεν ἐν αὐτῇ, πόσον ἕτοιμον εἶναι πᾶν κτίσμα νὰ γίνῃ ῥάβδος εἰς αὐτὸν διὰ νὰ μᾶς ἐπιστρέψῃ, ἢ νὰ μᾶς ἐπιταχύνῃ! Τὰ γλυκύτατα ἐλέη μας θέλουσιν ἀποβῆ θλίψεις ἡμῶν. Ὁ Κύριος παρὰ νὰ λείψῃ ῥάβδος εἰς αὐτὸν, θέλει κάμει ἡμᾶς αὐτοὺς μάστιγα εἰς ἡμᾶς αὐτούς. Τὰ ἀσθενῆ σώματά μας θέλουσι μᾶς κάμει νὰ στενάζωμεν. Ὁ νοῦς μας εὑρισκόμενος εἰς ἀμηχανίαν, θέλει μᾶς κάμει ἀνησύχους. Ἡ συνείδησίς μας θέλει εἶσθαι ὡς σκορπιὸς εἰς τὸ στῆθός μας. Καὶ δὲν εἶναι τάχα εὐκολώτερον νὰ ὑποφέρωμεν τὸν κόπον, παρὰ τὸ κέντρον; Καλλίτερον ἔχομεν νὰ θλιβώμεθα, παρὰ νὰ σηκωθῶμεν καὶ νὰ ἐργαζώμεθα; Ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐργαζόμενοι περισσότερον ἀπαντῶσιν ὡσαύτως θλίψεις, πλὴν βεβαίως καθόσον ἔχουσιν ἀνάπαυσιν συνειδήσεως καὶ πίστιν εἰς τὸν Χριστὸν, ἡ πικρία τοῦ ποτηρίου των μετριάζεται.

3. Διὰ νὰ ταχύνωμεν τὴν ἐπιμέλειάν μας εἰς τὸ ἔργον, ἔπρεπεν ὡσαύτως νὰ θεωρήσωμεν τὰς βοηθείας, τὰς ὁποίας ἔχομεν, τὰς ἀρχὰς, τὰς ὁποίας πρεσβεύομεν, καὶ τὴν βεβαιότητα, ὅτι δὲν ἐμποροῦμεν νὰ πράξωμεν ὑπὲρ τὸ δέον. Πρὸς βοήθειάν μας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ ὁ κόσμος ὅλος εἶναι δοῦλός μας, ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη, καὶ τὰ Ἄστρα μᾶς συνοδεύουσι μὲ τὸ φῶς καὶ τὴν ἐπιρροήν αὐτῶν. Ἡ γῆ μὲ ὅλα τὰ φυτὰ, ἄνθη, καρποὺς, πτηνὰ, καὶ ζῶα· ἡ θάλασσα μὲ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ὁ ἀὴρ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ἄνεμος, ὁ πάγος καὶ ἡ χιὼν, ἡ θερμότης καὶ τὸ πῦρ, τὰ νέφη καὶ ἡ βροχὴ, ὅλα μᾶς ὑπηρετοῦσιν, ἐνῷ ἐκτελοῦμεν τὸ ἔργον μας. Μάλιστα οἱ ἄγγελοι εἶναι λειτουργικά μας πνεύματα. (Ἑβρ. α΄. 14.) Ἔτι πλέον ἡ ὑπομονὴ τοῦ Θεοῦ μᾶς ὑπηρετεῖ. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπηρετεῖ προσφέρων τὸ αἷμα αὐτοῦ. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὑπηρετεῖ προτρέπον τὰς ἀργοκινήτους καρδίας ἡμῶν, ἐκτὸς τῶν λειτουργῶν τοῦ Εὐαγγελίου, οἵτινες σπουδάζουσι καὶ περιμένουσι, παρακαλοῦσι καὶ περιμένουσι, προσεύχονται καὶ περιμένουσι τοὺς ἀμελεῖς ἁμαρτωλούς. Καὶ δὲν εἶναι ἀνυπόφορον ἔγκλημα νὰ ὀλιγορῶμεν, ἐνῷ οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἄνθρωποι, μάλιστα ὁ Κύριος αὐτὸς παρίσταται, καὶ ἐπιβλέπει, καὶ τρόπον τινὰ κρατεῖ τὸν λύχνον εἰς χεῖρας, ἐνῷ δὲν κάμνομεν τίποτε; Σᾶς παρακαλῶ, Χριστιανοὶ, ὁπόταν προσεύχησθε, ἢ ἐλέγχητε τοὺς παραβάτας, ἢ ὁποιονδήποτε ἐκτελεῖτε χρέος, ἐνθυμηθῆτε ὁποίας βοηθείας ἔχετε διὰ τὸ ἔργον σας, καὶ τότε κρίνετε πως πρέπει νὰ ἐκτελῆτε αὐτό. Κατὰ τὰς ἀρχὰς, τὰς ὁποίας πρεσβεύομεν, ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, ὅλη ἡ εὐδαιμονία μας συνίσταται εἰς τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ τιμᾶται, καὶ πρὸ πάντων νὰ ζητῆται· εἶναι ὁ μόνος Κύριός μας, καὶ διὰ τοῦτο κατ' ἐξοχὴν πρέπει νὰ λατρεύηται, πρέπει ν' ἀγαπῶμεν αὐτὸν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς δυνάμεως· τὸ μέγα ἔργον ἡμῶν εἰς τὸν κόσμον εἶναι νὰ δοξάζωμεν τὸν Θεὸν, καὶ ν' ἀπολαύωμεν τὴν σωτηρίαν. Ἀλλὰ φαίνονται αἱ διδασκαλίαι αὗται εἰς τὰς πράξεις μας; ἢ μᾶλλον τὰ ἔργα μας δὲν ἀρνοῦνται ὅ,τι οἱ λόγοι μας ὁμολογοῦσιν; Ἀλλὰ μολονότι αἱ βοήθειαι καὶ αἱ ἀρχαὶ ἡμῶν μᾶς διεγείρουσιν εἰς τὸ ἔργον μας, εἴμεθα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βέβαιοι, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμέν ποτε ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ πράττωμεν ὅλα, ἠθέλομεν εἶσθαι ἀνάξιοι δοῦλοι, (Λουκ. ιζ'. 10.) πολὺ μᾶλλον, ὅταν ἐλλείπομεν καθ' ὅλα. Κανεὶς δὲν δύναται νὰ ὑπακούσῃ ἢ νὰ δουλεύσῃ τὸν Θεὸν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ἂν καὶ πᾶσα δεισιδαιμονία ἢ λατρεία τῆς φαντασίας ἡμῶν δύναται νὰ ὀνομασθῇ «τὸ νὰ ἦναι δίκαιος παραπολύ, μολαταῦτα, ὅσον περιοριζόμεθα εἰς τὸν κανόνα τοῦ λόγου, δὲν δυνάμεθα νὰ γίνωμεν δίκαιοι παραπολύ. Ναί, ὅσον ὑποτασσόμεθα εἰς τὸν κανόνα τοῦ κόσμου, ποτὲ δὲν ἐμποροῦμεν νὰ ἤμεθα δίκαιοι παραπολύ. Ὁ κόσμος μαίνεται μὲ πονηρίαν, ὅταν στοχάζηται, ὅτι πιστὴ καὶ ἐπιμελὴς ὑπηρεσία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μωρὰ ἰδιοτροπία. Ὁ καιρὸς εἶναι πλησίον, ὅτε εὐκόλως θέλουσιν ὁμολογήσει, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγαπᾶται, ἢ νὰ ὑπηρετῆται ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ ὅτι κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐνησχολημένος εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Δυνάμεθα μὲν εὐκόλως νὰ ἐργαζώμεθα ὑπὲρ τὸ μέτρον διὰ τὸν κόσμον, ὄχι ὅμως καὶ διὰ τὸν Θεόν.

4. Ἂς παρατηρήσωμεν πρὸς τούτοις, ὅτι ἡ φύσις πάσης χάριτος εἶναι νὰ αὐξάνῃ τὴν ἐπιμέλειαν, ὅτι ἡ χωρὶς σπουδῆς ἐνασχόλησις εἶναι εἰς τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν ματαία καὶ ἀνωφελὴς, ὅτι πολὺς πολύτιμος καιρὸς κακῶς κατηναλώθη ἤδη, καὶ ὅτι ἀναλόγως τοῦ κόπου θέλει γίνει καὶ ἡ ἀνταμοιβή. Θεώρησον τὴν φύσιν καὶ τὴν τάσιν πάσης χάριτος. Ἐὰν ἠγαπᾶτε τὸν Θεὸν, δὲν ἠθέλετε νομίζει ἄλλο τι μεγαλείτερον παρὰ τὸ νὰ δουλεύητε καὶ νὰ εὐαρεστῆτε αὐτὸν ἔτι πλέον. Ἡ ἀγάπη εἶναι ταχεῖα καὶ ἀνυπόμονος, ἐνεργητικὴ καὶ παρατηρητική. Ἐὰν ἠγαπᾶτε τὸν Χριστὸν ἠθέλετε τηρεῖ τὰς ἐντολὰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτοῦ· χωρὶς νὰ κατηγορῆτε αὐτὰς, ὅτι εἶναι πολὺ αὐστηραί! Ἐὰν εἴχετε πίστιν, αὕτη ἤθελε σᾶς ἐπιταχύνει καὶ ἐνθαρρύνει. Ἐὰν εἴχετε τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης, αὕτη, ὡς τὸ ἐλατήριον τοῦ ὡρολογίου, ἤθελε βάλει εἰς κίνησιν ὅλους τοὺς τροχοὺς τῆς ψυχῆς σας. Ἐὰν εἴχετε φόβον τοῦ Θεοῦ, ἤθελε σᾶς ἐγείρει ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν σας. Ἐὰν εἴχετε ζῆλον, ἤθελε σᾶς ἀνάψει καὶ σᾶς καταφάγει. Καθότον εἶσθε ἡγιασμένοι, τοσοῦτον θέλετε εἶσθε σπουδαῖοι καὶ φιλόπονοι εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐνασχολοῦνται εἰς τὰ μηδαμινὰ, χάνουσι τὸν κόπον αὐτῶν. Πολλοί, οἵτινες, ὡς ὁ Ἀγρίππας, ὀλίγον λείπει νὰ γίνωσι Χριστιανοί, θέλουσιν εὑρεῖ τέλος, ὅτι ὀλίγον λείπει νὰ σωθῶσιν. Ἐκ δύο ἀγωνιστῶν εἷς ἓν στάδιον, ὁ τρέχων βραδύτερον χάνει καὶ τὸ βραβεῖον καὶ τὸν κόπον. Ἐὰν ἄνθρωπός τις θέλων νὰ στηκώσῃ βάρος τι, δὲν βάλῃ δύναμιν ἀρκετὴν, εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς νὰ μὴ ἔβαλε καθόλου. Πόσα χρέη ἔχασαν οἱ Χριστιανοί, διότι δὲν τὰ ἐξετέλεσαν ἐντελῶς! «Πολλοὶ θέλουσι ζητήσει νὰ εἰσέλθωσι, καὶ δὲν θέλουσι δυνηθῆ,» (Λουκ. ιγ'. 24.) οἵτινες, ἐὰν εἶχον ἀγωνισθῆ, ἤθελον ἐμπορέσει. Διὰ τοῦτο προσθέσατε ἀκόμη ὀλίγην ἐπιμέλειαν καὶ δύναμιν, διὰ νὰ μὴ ὑπάγωσιν εἰς μάτην ὅλα ὅσα ἤδη ἐπράξατε. Προσέτι δὲν ἐχάθη ἕως τώρα πολὺς πολύτιμος καιρός; Τινῶν ἐξ ἡμῶν παρῆλθεν ἡ νηπιότης καὶ ἡ νεότης, τινῶν δὲ καὶ ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, καὶ ὁ καιρὸς ὁ ἔμπροσθεν ἡμῶν εἶναι πολλὰ ἀβέβαιος. Πόσον καιρὸν ἐξωδεύσαμεν εἰς ὕπνον, εἰς ἐμπλίαν, εἰς παίγνια, ἢ εἰς ἐπιγείους συλλογισμοὺς καὶ φροντίδας! Πόσον μικρὸν μέρος τοῦ ἔργου μας ἐτελείωσεν! Ὁ καιρὸς τὸν ὁποῖον ἐχάσαμεν δὲν δύναται νὰ ἀνακτηθῆ. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξαγοράσωμεν τὸ ὀλίγον τοῦ καιροῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ ὁποῖον ἔτι μένει, καὶ νὰ ὠφεληθῶμεν ἀπὸ αὐτό; Ἐὰν ὁδοιπόρος τις κοιμηθῇ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας, ἢ περάσῃ τὸν καιρὸν αὐτοῦ εἰς μηδαμινά, πρέπει, ἢ νὰ ταχύνῃ τὸ ἑσπέρας τὰ βήματα αὐτοῦ, ἢ νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου αὐτοῦ. Μὴ ἀμφιβάλλητε, ὅτι ἡ ἀνταμοιβὴ θέλει γίνει ἀναλόγως τοῦ κόπου σας. Ὁ σπόρος, ὅστις εἶναι κεχωσμένος καὶ νεκρὸς, θέλει φέρει ἄφθονον θέρος. Ὅ,τι καὶ ἂν κάμητε, ἢ ὑποφέρητε, ἡ αἰώνιος ἀνάπαυσις θέλει σᾶς ἀνταμείψει δι' ὅλα. Εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν μετανοεῖ τις διὰ τοὺς γινομένους κόπους ἢ τὰς συμφοράς. Κανεὶς ἐκεῖ δὲν λέγει, Εἴθε νὰ ἐφειδόμην τοὺς κόπους μου, καὶ νὰ προσηυχόμην ὀλιγώτερον καὶ νὰ ἤμην ὀλιγώτερον ἀκριβὴς εἰς τὰ θρησκευτικὰ χρέη καὶ νὰ ἔπραττον ὡς οἱ λοιποὶ τῶν γειτόνων μου. Ἐξ ἐναντίας θέλουσιν ἔχει χαρὰν ν' ἀποβλέπωσιν εἰς τοὺς κόπους καὶ τὰς θλίψεις αὐτῶν, καὶ νὰ συλλογίζωνται, ὅτι ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ διέσωσεν αὐτοὺς διὰ μέσου ὅλων αὐτῶν. Δυνάμεθα ὅλοι νὰ εἴπωμεν, ὡς ὁ Παῦλος, «Νομίζω ὅτι τὰ παθήματα καὶ οἱ κόποι τοῦ νῦν καιροῦ δὲν εἶναι ἄξια νὰ συγκριθῶσι μὲ τὴν δόξαν, ἥτις μέλλει νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ἡμᾶς.» (Ῥωμ. η'. 18.) Ἡμεῖς κοπιάζομεν διὰ μίαν μόνην στιγμὴν, ἀλλὰ θέλομεν ἀναπαύεσθαι αἰωνίως. Τίς δὲν ἤθελε καταβάλει ὅλην τὴν δύναμιν αὐτοῦ διὰ μίαν μόνην ὥραν, ἐὰν διὰ τῆς ἐργασίας τῆς ὥρας ταύτης ἤθελεν εἶσθαι ὡς Βασιλεὺς ἐνόσῳ ζῇ; «Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἄδικος νὰ λησμονήσῃ τὸ ἔργον μας καὶ τὸν κόπον τῆς ἀγάπης;» (Εβρ. ς'. 10)

Ὅλα τὰ δάκρυά μας δὲν θέλουσιν ἐξαλειφθῆ, καὶ ὅλος ὁ κόπος τῶν χρεῶν μας δὲν θέλει λησμονηθῆ;

5. Οὔτε πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὀλιγώτερον, ὅτι τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγωνίζεσθαι εἶναι ἡ μόνη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διωρισμένη ὁδὸς τῆς σωτηρίας, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἢ τὴν ἐγκρίνουσι τώρα, ἢ θέλησι τὴν ἐγκρίνει μετὰ ταῦτα, ὅτι οἱ καλλίτεροι Χριστιανοὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου θρηνοῦσι τὴν ἀμέλειαν αὐτῶν, ὅτι αὐτὸν τὸν οὐρανὸν πολλάκις στεροῦνται οἱ ἄνθρωποι δι' ἔλλειψιν ἐπιμελείας, καὶ ὅτι δὲν δύναται αὐτὸς ν' ἀποκτηθῇ ὑπὸ εὐκολωτέρους ὅρους. Ἡ ὑπερτάτη σοφία τοῦ Θεοῦ ἔκαμε τὸ ἀγωνίζεσθαι ἀναγκαῖον εἰς τὴν σωτηρίαν. Τίς γνωρίζει καλλίτερον τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν οὐρανὸν, παρὰ τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ; Ὅταν οἱ ἄνθρωποι μᾶς λέγωσιν, ὅτι εἴμεθα ὑπὲρ τὸ δέον ἀκριβεῖς εἰς τὴν θρησκείαν, ποῖον κατηγοροῦσι, τὸν Θεὸν ἢ ἡμᾶς; Ἐὰν τοῦτο ἦτο σφάλμα, ἤθελεν εἶσθαι ἐκείνου, ὅστις διατάττει αὐτὸ, καὶ ὄχι ἡμῶν, οἵτινες ὑπακούομεν. Οὗτοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες μᾶς ἐρωτῶσι χλευαστικῶς, ἂν τάχα ἤμεθα ἡμεῖς σοφώτεροι ὅλων τῶν ἄλλων εἰς τὸν κόσμον, καὶ μολονοτοῦτο αὐτοὶ ἀξιοῦσιν, ὅτι εἶναι σοφώτεροι τοῦ Θεοῦ. Πῶς δύνανται νὰ συμβιβάσωσι τοὺς λόγους αὐτῶν μὲ τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ; «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ οἱ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτήν.» (Ματθ. ια'. 12.) «Ἀγωνίζεσθε νὰ εἰσέλθητε διὰ τῆς στενῆς πύλης· διότι πολλοὶ θέλουσι ζητήσει νὰ εἰσέλθωσι, καὶ δὲν θέλησι δυνηθῆ.» (Λουκ. ιγ'. 24.) «Ὅλα ὅσα εὕρει ἡ χεὶρ σου διὰ νὰ κάμῃ, κάμε κατὰ τὴν δύναμίν σου, διότι δὲν εἶναι πρᾶξις, οὔτε λογαριασμὸς, οὔτε γνῶσις, οὔτε σοφία εἰς τὸν ᾅδην, ὅπου σὺ ὑπάγεις.» (Κολ. θ'. 10.) «Μὲ φόβον καὶ τρόμον ἐργάζεσθε τὴν σωτηρίαν σας.» (Φιλιπ. β'. 12.) «Σπουδάσατε νὰ κάμητε βεβαίαν τὴν κλῆσίν σας καὶ τὴν ἐκλογήν.» (Β' Πέτρ. α'. 10.) «Ἐὰν ὁ δίκαιος μόλις σώζηται, ὁ ἀσεβὴς καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ἁμαρτωλὸς ποῦ θέλει φανῇ;» (Α' Πέτρ. δ'. 18.) Ἂς φέρωσιν ὅσους θέλουσι κατὰ τὸ φαινόμενον πιθανοὺς λόγους ἐναντίον τοῦ ἁγίου ἀγῶνος τῶν πιστῶν, τοῦτο μὲ ἀρκεῖ διὰ τὴν ἀναίρεσιν ὅλων, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἄλλης γνώμης, καὶ ὅτι μὲ ἐπρόσταξε νὰ κάμω πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι κάμνω, καὶ ἂν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἴδω ἄλλον λόγον εἰς τοῦτο, ἡ θέλησις αὐτοῦ εἶναι λόγος ἱκανός. Τίς ἄλλος πρέπει νὰ δίδῃ νόμους εἰς ἡμᾶς, εἰμὴ ἐκεῖνος, ὅστις μᾶς ἔπλασε; Καὶ τίς πρέπει νὰ μᾶς δείξῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν οὐρανὸν, εἰμὴ ἐκεῖνος, ὅστις πρέπει νὰ μᾶς φέρῃ ἐκεῖ; Καὶ ποῖος πρέπει νὰ προσδιορίσῃ τοὺς ὅρους τῆς σωτηρίας, εἰμὴ ἐκεῖνος, ὅστις χαρίζει τὸ δῶρον τῆς σωτηρίας; ὥστε ἐὰν ὁ κόσμος, ἡ σὰρξ, ἢ ὁ διάβολος λαλῶσιν ἐναντίον ἁγίας φιλοπόνου ζωῆς, ἡ ἀπόκρισίς μας εἶναι, ὅτι ὁ Θεὸς διέταξεν αὐτό. Ἔτι πλέον, δὲν ὑπῆρξέ ποτε, οὔτε θέλει ὑπάρξει ἄνθρωπος, ὅστις νὰ μὴ ἐγκρίνῃ τοιαύτην ζωὴν, καὶ νὰ μὴ δικαιώσῃ μίαν ἡμέραν τὴν ἐπιμέλειαν τῶν πιστῶν. Καὶ τίς δὲν θέλει νὰ περιπατήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πᾶς ἄνθρωπος ἐπὶ τέλους θέλει ἐγκρίνει; Τώρα, αὕτη τώρα εἶναι ὁδὸς, ἥτις πανταχοῦ ἀπαντᾷ ἀντιλογίαν. Ἀλλὰ σᾶς λέγω, ὅτι οἱ περισσότεροι ἐκείνων, οἵτινες ὁμιλοῦσιν ἐναντίον αὐτῆς, ἐσωτερικῶς τὴν ἐγκρίνουσι, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι τώρα ἐναντίον αὐτῆς, αὐτὸς ἐντὸς ὀλίγου θέλει εἶσθαι ἄλλης γνώμης. Ἐὰν ὑπάγωσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἡ γνώμη αὐτῶν πρέπει νὰ μεταβληθῇ πρὶν φθάσωσιν ἐκεῖ. Ἐὰν δὲ εἰς τὴν κόλασιν, ἡ γνώμη αὐτῶν τότε θέλει μεταβληθῇ ἑκουσίως καὶ ἀκουσίως. Ἐνθυμεῖσθε τοῦτο σεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀγαπᾶτε τὴν γνώμην καὶ τὴν ὁδὸν τῶν πολλῶν. Διατί λοιπὸν δὲν θέλετε νὰ ἦσθε τῆς γνώμης ἐκεί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νης, τὴν ὁποίαν ὅλοι θέλουσιν ἔχει εἰς τὸ τέλος; Διατί νὰ ἦσθε γνώμης, τὴν ὁποίαν εἴσθε ὅλοι βέβαιοι, ὅτι θέλετε μεταβάλει; Εἴθε νὰ ἦσθε σοφοὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὡς εἶναι οἱ εἰς τὴν κόλασιν εὑρισκόμενοι! Μάλιστα οἱ καλλίτεροι Χριστιανοί, ὅταν ἀποθνήσκωσι θρηνοῦσι πολὺ τὴν ἀμέλειαν αὐτῶν. Τότε εὔχονται, Εἴθε νὰ ἤμεθα χιλιάκις ἁγιώτεροι, θειότεροι, φιλοπονώτεροι διὰ τὴν ψυχὴν ἡμῶν. Ὁ κόσμος μᾶς κατηγορεῖ, ὅτι κάμνομεν παραπολλὰ, ἀλλ' ἡ συνείδησίς μας μᾶς ἐλέγχει, διότι κάμνομεν πολλὰ ὀλίγον. Εἶναι πολὺ εὐκολώτερον νὰ ὑποφέρωμεν τοὺς χλευασμοὺς τοῦ κόσμου, παρὰ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως. Προτιμῶ νὰ ἐλεγχθῶ ἀπὸ τὸν διάβολον, διότι ζητῶ τὴν σωτηρίαν, παρὰ νὰ ἐλεγχθῶ ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀμέλειάν μου! Πόσον αἱ ἐλλείψεις αὗται πληγώνουσι καὶ ταράττουσιν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν τὸ θαῦμα τοῦ κόσμου, διὰ τὴν οὐράνιον αὐτῶν διαγωγήν! Δι' ἔλλειψιν ἐπιμελείας συχνάκις στεροῦνται τὸν οὐρανὸν οἱ ἄνθρωποι. Ὅταν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἤκουον τὸν λόγον, καὶ εὐθὺς μετὰ χαρᾶς ἐδέχοντο αὐτὸν, καὶ ἔκαμον πολλὰ, καὶ ἤκουσαν τοὺς ὑπηρέτας τοῦ Χριστοῦ εὐχαρίστως, ἀπολεσθῶσι, τοῦτο δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶς ἐγείρῃ ἀπὸ τὴν νομιζομένην ἀσφάλειάν μας; (Ματθ. ιγ'. 20.) Πόσον καιρὸν πολλοὶ ἠκολούθουν τὸν Χριστὸν, καὶ μολονοτοῦτο ἐγκατέλιπον αὐτὸν, ὅταν ἔπρεπε ν' ἀρνηθῶσιν ὅλα τὰ κοσμικὰ συμφέροντα καὶ τὰς ἐλπίδας! Ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ μὴ κερδηθῇ ὁ οὐρανὸς μὲ εὐκολωτέρους τρόπους. Τῆς ἀναπαύσεως πάντοτε πρέπει νὰ προηγηθῇ κόπος· «χωρὶς τὸν ἁγιασμὸν κανεὶς δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἰδῇ τὸν Κύριον.» (Ἑβρ. ιβ'. 14.) Εἰς τὴν σπουδαιότητα συνίσταται ἡ εἰλικρίνειά μας. Ἐὰν δὲν ἦσαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπουδαῖος, δὲν εἶσαι Χριστιανός. Ἡ σπουδαιότης δὲν εἶναι μόνον βαθμὸς ὑψηλὸς τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ οὐσία αὐτοῦ. Καθὼς οἱ ὁπλασκούμενοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς διαφέρουσιν ἀπὸ στρατιώτας μαχομένους εἰς τὸ πεδίον ὑπὲρ τῆς ἰδίας ζωῆς, τοιουτοτρόπως οἱ ὑποκριτὴ διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς σπουδαίους Χριστιανούς. Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ σωθῶσιν ἄνευ τῆς συντόνου ταύτης ἐπιμελείας, ποτὲ δὲν ἤθελον φροντίζει δι' αὐτήν. Ὅλα τῶν δὸν τοῦ Θεοῦ τὰ πλεονεκτήματα ποτὲ δὲν ἤθελον θέλγει αὐτούς. Ἀλλ' ὅτε ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε, χωρὶς συντόνου ἐπιμελείας ἐνταῦθα νὰ μὴ ἀναπαυθῶμεν μετὰ ταῦτα, δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ προσπαθήσωμεν ὅλαις δυνάμεσι νὰ γίνωμεν τοιοῦτοι;

6. Ἀλλὰ διὰ νὰ σὲ καταπείσω, ἐὰν ἦναι δυνατὸν, ἀναγνῶστα, νὰ ἦσαι σπουδαῖος εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ ἀγῶνάς σου, συγχώρησόν με νὰ προσθέσω ὀλίγας τινὰς σκέψεις, ὡς παραδείγματος χάριν σκέφθητι τοῦτο· ὁ Θεὸς εἶναι σπουδαῖος πρὸς σὲ, διατί λοιπὸν νὰ μὴ ἦσαι τοιοῦτος καὶ σὺ πρὸς ἐκεῖνον; Εἰς τὰς διαταγὰς, εἰς τὰς ἀπειλὰς, εἰς τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ, φρονεῖ καθὼς καὶ ὁμιλεῖ. Εἰς τὰς κρίσεις αὐτοῦ εἶναι σπουδαῖος. Δὲν ἦτο τοιοῦτος, ὅτε κατεπόντισε τὸν κόσμον; ὅτε κατέστρεψε τὰ Σόδομα καὶ τὴν Γομόρραν; καὶ ὅτε διεσκόρπισε τοὺς Ἰουδαίους; Εἶναι καιρὸς λοιπὸν νὰ ἐμπαίζωμεν τὸν Θεόν; Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦτο σπουδαῖος εἰς τὴν ἐξαγόρασιν τῆς ἀπολυτρώσεώς μας; Διδάσκων ἠμέλησε τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτόν· εἰς προσευχὴν διενυκτέρευε· πράττοντα τὸ καλὸν, οἱ φίλοι αὐτοῦ ἐνόμιζον, ὅτι παρεφρόνησε· πάσχων ἐνήστευσε τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἐπειράσθη, ἐπροδόθη, ἐπτύσθη, ἐδάρη, ἐσταυρώθη μὲ ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάνθας, ἵδρωσε θρόμβους αἵματος, ἐσταυρώθη, ἐκεντήθη, ἀπέθανεν. Εἰς ὅλα ταῦτα ἀστεϊσμὸς δὲν ὑπῆρχε. Καὶ ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα σπουδαῖοι εἰς τὴν ζήτησιν τῆς σωτηρίας ἡμῶν; Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι σπουδαῖον, προτρέπον ἡμᾶς νὰ ἤμεθα εὐδαίμονες. Αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ εἶναι συχναὶ, ἰσχυραὶ, καὶ παραπολὺ προτρεπτικαί. Ἀγωνίζεται μὲ ἡμᾶς, λυπεῖται ὅταν ἀνθιστάμεθα εἰς αὐτὸ, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα λοιπὸν σπουδαῖοι ὑπακούοντες καὶ ὑποχωροῦντες εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ; Ὁ Θεὸς εἶναι σπουδαῖος, ἐνῷ ἀκούει τὰς δεήσεις μας καὶ χαρίζει τὰ ἐλέη αὐτοῦ. Θλίβεται μὲ ἡμᾶς. «Παρατηρεῖ κάθε στεναγμὸν, καὶ θρῆνον, καὶ βάλλει πᾶν δάκρυον εἰς τὴν φιάλην αὐτοῦ.» Τὴν πρώτην φορὰν ὅταν εὑρεθῇς εἰς θλίψεις, θελεις παρακαλέσει τὸν Θεὸν νὰ ῥίψῃ σπουδαῖον βλέμμα εἰς τὰς προσευχάς σου. Καὶ θέλομεν περιμένει πραγματικὰ ἐλέη, ἐνῷ εἴμεθα ἐλλειπεῖς καὶ ἐπιπόλαιοι εἰς τὸ ἔργον τσῦ Θεοῦ; Οἱ λειτουργοὶ τοῦ Χριστοῦ εἶναι σπουδαῖοι προτρέποντες καὶ διδάσκοντές σας. Οὗτοι παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν διὰ σᾶς, καὶ ἐπιθυμοῦσι περισσότερον τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν σας ὑπὲρ ὁποιονδήποτε ἄλλο κοσμικὸν ἀγαθόν. Ἐὰν ἀποθάνωσιν ἀπὸ τοὺς κόπους αὐτῶν, ἢ μαρτυρήσωσι διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, στοχάζονται τὴν ζωὴν αὐτῶν καλῶς δεδομένην, ἐὰν δυνηθῶσιν οὕτω νὰ ὑπερισχύσωσι νὰ σώσωσι τὰς ψυχάς σας. Καὶ πρέπει οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοσοῦτον νὰ κοπιάζωσι καὶ νὰ φροντίζωσι διὰ τὴν σωτηρίαν σας, σεῖς δὲ νὰ ἦσθε τόσον ἀμέριμνοι καὶ ἀμελεῖς διὰ τὴν ἰδικήν σας; Πόσον ἐπιμελῆ καὶ σπουδαῖα εἶναι ὅλα τὰ κτίσματα εἰς τὸ νὰ σᾶς ὑπηρετῶσι! Μὲ πόσην ταχύτητα ὁ Ἥλιος περιέρχεται τὸν κόσμον! Αἱ πηγαὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάντοτε τρέχουσί διὰ τὴν χρῆσίν μας, καὶ ῥέουσιν οἱ ποταμοί! Ἄνοιξις καὶ θέρες ἔρχονται κατὰ τοὺς καιροὺς αὐτῶν. Πόσον σκληρῶς κοπιάζει ὁ βοῦς σου ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν! Πόσον ταχέως ὁ ἵππος σου ἐδοιπορεῖ μὲ σέ! Καὶ σὺ μόνον θέλεις εἶσθαι ἀμελής; Ὅλοι θέλουσιν εἶσθαι σπουδαῖοι εἰς τὸ νὰ σὲ δουλεύωσι, καὶ σὺ μόνον θέλεις εἶσθαι ἀμελὴς εἰς τὸ νὰ δουλεύῃς τὸν Θεόν; Οἱ ὑπηρέται τοῦ κόσμου καὶ τοῦ διαβόλου εἶναι σπουδαῖοι καὶ ἐπιμελεῖς. Ἐργάζονται ὡς νὰ μὴ ἠδύναντό ποτε νὰ ἐργασθῶσιν ἱκανά. Σπεύδουσιν ὡς ἐὰν ἦσαν πεφοβισμένοι, μήπως φθάσωσιν εἰς τὴν κόλασιν πολλὰ ἀργά. Καταβάλλουσι καὶ ἱερεῖς καὶ λόγους, καὶ ὅλα πρὸ αὐτῶν. Καὶ πρέπει νὰ ἦναι ἐκεῖνοι ἐπιμελέστεροι διὰ τὴν καταδίκην, παρὰ σὺ διὰ τὴν σωτηρίαν; Δὲν ἔχεις καλλίτερον Κύριον, γλυκυτέραν ἐνασχόλησιν, μεγαλειτέρας ἐνθαρρύνσεις, καὶ καλλιτέραν ἀνταμοιβήν; Ἦτο καιρὸς ὅτε ἦσο σπουδαῖος δουλεύων τὸν Σατανᾶν καὶ τὴν σάρκα, ἂν ὄχι καὶ τώρα. Πόσον ὁρμητικῶς ἐδίωκες τὰ παίγνιά σου, τὴν κακὴν συναναστροφήν, καὶ τὰς ἁμαρτωλὰς ἡδονάς! Καὶ δὲν θέλεις εἶσθαι τώρα παρομοίως σπουδαῖος καὶ ὁρμητικὸς διὰ τὸν Θεόν; Μέχρι τῆς σήμερον εἶσαι σπουδαῖος εἰς τὰ τῆς ζωῆς ταύτης. Ἐὰν ἦσαι ἀσθενὴς, ἢ πεπονημένος, ὁποῖα σπουδαῖα ἐκβάλλεις παράπονα! Ἐὰν ἦσαι πτωχὸς, πόσον σκληρὰ ἐργάζεσαι διὰ ν' ἀποκτήσῃς τὰ πρὸς τὸ ζῆν! Τὸ δὲ ἔργον τῆς σωτηρίας σου δὲν εἶναι μεγαλειτέρας σπουδαιότητος; οὔτε εἰς τὸν οὐρανὸν, οὔτε εἰς τὴν κόλασιν δὲν ὑπάρχουσι παίγνια. Οἱ πιστοὶ ἔχουσι πραγματικὴν μακαριότητα, καὶ οἱ κεκολασμένοι πραγματικὴν ἀθειότητα. Ὑμνολογίαι μὲ χαυνότητα, ἢ νάρκωσιν, δὲν ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάρχουσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, οὐδὲ παρόμοιοι θρῆνοι εἰς τὴν κόλασιν. Ὅλοι ἐκεῖ εἶναι σπουδαῖοι. Ὅταν, Ἀναγνῶσα, ἔλθῃς εἰς τὸν θάνατον καὶ τὴν κρίσιν, ὁποίους βαθεῖς καὶ φρικτοὺς συλλογισμοὺς θέλεις ἔχει περὶ τῆς αἰωνιότητος! Μὲ φαίνεται, ὅτι σὲ βλέπω ἐκπεπληγμένον ἀπὸ τὴν σκέψιν τοῦ πῶς ἠδύνασο νὰ ὀλιγωρῇς τόσον τὰ τοιαῦτα πράγματα! Μὲ φαίνεται μάλιστα, ὅτι σὲ ἀκούω κραυγάζοντα κατὰ τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς μανίας σου.

Καὶ τώρα, Ἀναγνῶστα, ἀφοῦ ἔδαλον ὡς βάσεις τὰ ἀδιαφιλονείκητα ταῦτα ἐπιχειρήματα, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ζητῶ τὴν ἀπόφασίν σου Θέλεις ὑπακούσει ἢ ὄχι; Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ συνείδησίς σου κατεπείσθη περὶ τοῦ χρέους. Τολμᾷς τώρα νὰ βαδίζῃς ἀκόμη εἰς τὸν συνήθη δρόμον τῆς ἀμελείας σου, ἐναντίον λαμπροτάτου φωτὸς τοῦ λογικοῦ σου, ἐναντίον τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐναντίον τοῦ φωτὸς τῆς ἰδίας σου συνειδήσεως; Τολμᾷς νὰ ζῇς τόσον ἀσώτως, νὰ ἁμαρτάνῃς τόσον τολμηρῶς, καὶ νὰ προσεύχησαι τόσον σπανίως, καθὼς καὶ πρότερον; Τολμᾷς νὰ βεβηλόνῃς τὴν ἡμέραν τῆς ἀναπαύσεως, νὰ ὀλιγωρῇς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ θεωρῇς τὴν αἰώνιόν σου κατάστασιν μὲ τὴν αὐτὴν ὡς καὶ πρότερον ἀμέλειαν; Ἢ δὲν ἀποφασίζεις μᾶλλον νὰ ἀναζώσῃς τὴν ὀσφὺν τοῦ νοός σου, νὰ ἐνασχοληθῇς ὁλωσδιόλου εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας σου, νὰ διασπάσῃς τὰς ἀντιστάσεις, νὰ καταφρονήσῃς τοὺς χλευασμοὺς καὶ διωγμοὺς τοῦ κόσμου, καὶ ἀποθέμενος πᾶν βάρος καὶ τὴν ἁμαρτίαν, ἥτις τόσον εὐκόλως σὲ περιπλέκει, νὰ ἀγωνισθῇς μὲ ὑπομονὴν τὸν προκείμενον εἰς σὲ ἀγῶνα; Ἐλπίζω, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ τελεία ἀπόφασίς σου Ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην τῆς καρδίας τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνθρώπου, καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ζήσῃ ἡ ψυχή σου, πάλιν μίαν φορὰν σὲ παρακαλῶ, νὰ δώσῃς προσοχὴν εἰς τὰς ἀκολούθους ἐρωτήσεις, καὶ σὲ προστάζω, ὡς ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ ἀποπνίγῃς τὴν συνείδησίν σου, μηδὲ νὰ ἀνθίστασαι εἰς τὴν βεβαίωσιν, ἀλλὰ νὰ ἀποκρίνησαι πιστῶς, καὶ συμφώνως νὰ πράττῃς. Ἐὰν διὰ τῆς ἐπιμελείας εἰς τὴν εὐσέβειαν ἠδύνασο νὰ πλουτήσῃς, νὰ ἀποκτήσῃς τιμὴν, ἢ προβιβασμὸν εἰς τὸν κόσμον, νὰ ἀναλάβῃς ἀπὸ ἀρρωστίαν, ἢ νὰ ζήσῃς αἰωνίως μὲ εὐτυχίαν ἐπὶ τῆς γῆς, ὁποίου εἴδους ζωὴν ἤθελες διάγει, καὶ ποίους κόπους ἤθελες καταβάλει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ; Ἡ δὲ ἀνάπαυσις τῶν πιστῶν δὲν εἶναι ἐξοχωτέρα εὐδαιμονία ἀφ' ὅλα ταῦτα; Ἐὰν ἐπεβάλλετο ποινὴ κεφαλικὴ εἰς τὴν βεβήλωσιν τῆς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως, εἰς τὴν ἀμέλειαν τῆς ἐν κρυπτῷ ἢ τῆς οἰκιακῆς προσευχῆς, ἢ εἰς τὸν ἄσωτον βίον σας, ὁποῖοι ἄνθρωποι ἠθέλετε εἶσθαι τότε; Καὶ ὁ αἰώνιος θάνατος δὲν εἶναι φρικτότερος ἀπὸ τὸν πρόσκαιρον τοῦτον; Ἐὰν ὁ Θεὸς συνήθως ἐτιμώρει μὲ παροῦσάν τινα δυστυχίαν, πᾶσαν πρᾶξιν ἁμαρτωλὴν, ὡς ἐτιμώρησε τὸ ψεῦδος τοῦ Ἀνανίου καὶ τῆς Σαπφείρας, ὁποίαν ζωὴν ἠθέλετε διάγει; Καὶ δὲν εἶναι τρομερωτέρα ἡ αἰώνιος ὀργὴ, ἐάν τις ἐκ τῶν γνωρίμων σας ἤρχετο ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, καὶ σᾶς ἔλεγεν, ὅτι ὑπέφερε τὰ βάσανα τῆς κολάσεως, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας σεῖς εἶσθε ἔνοχοι, ὁποῖοι ἄνθρωποι ἠθέλετε εἶσθαι τὸ μετὰ ταῦτα; Πόσον μᾶλλον ἔπρεπε νὰ σᾶς τρομάζωσιν αἱ τοῦ Θεοῦ νουθεσίαι; Ἐὰν ἠξεύρετε, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς παρούσης ζωῆς σας εἰς τὸν κόσμον, πῶς ἠθέλετε κατατρίψει αὐτήν; Καὶ ἐξεύρετε μήπως δὲν ἠ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναι αὕτη ἡ τελευταία; καὶ εἶσθε βέβαιοι, ὅτι ἡ τελευταία ἡμέρα σας δὲν εἶναι πλησίον; Ἐὰν ἐβλέπετε τὴν γενικὴν διάλυσιν τοῦ κόσμου, καὶ ὅλην τὴν πομπὴν καὶ δόξαν αὐτοῦ νὰ καταναλωθῇ καὶ ν' ἀποτεφρωθῇ, ἡ τοιαύτη θέα τί ἤθελε σᾶς καταπείσει νὰ κάμητε; Τοιαύτην θέαν βεβαίως θέλετε ἰδεῖ. Ἐὰν ἐβλέπετε «τὸ κριτήριον νὰ καθήσῃ,» καὶ τὰ βιβλία νὰ ἀνοιχθῶσι, καὶ τοὺς κακοὺς νὰ ἵστανται τρέμοντες ἐξ ἀριστερῶν τοῦ Κριτοῦ, τοὺς δὲ εὐσεβεῖς νὰ χαίρωσιν ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, καὶ ἐὰν ἠκούετε τὴν διάφορον ἀπόφασιν, ὁποῖοι ἄνθρωποι ἠθέλετε εἶσθαι μετὰ τοιαύτην θέαν; Τὴν θέαν ταύτην βεβαίως μίαν ἡμέραν θέλετε ἰδεῖ. Ἐὰν ἐβλέπετε τὴν γέενναν ἀνεῳγμένην, καὶ τοὺς κεκολασμένους εἰς τὰς ἀτελευτήτους βασάνους καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον καθὼς εἶδεν αὐτὸν ὁ Στέφανος, καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους θριαμβεύοντας εἰς τὴν δόξαν, ὁποίαν ζωὴν ἠθέλετε διάγει μετὰ τοιαύτην θέαν; Ταῦτα ἐντὸς ὀλίγου θέλετε ἰδεῖ. Ἐὰν ἔκεισθε εἰς τὴν κόλασιν ἕνα μόνον χρόνον, ἢ μίαν μόνην ἡμέραν ἢ ὥραν, καὶ ἐκεῖ ἠσθάνεσθε τὰς βασάνους, περὶ τῶν ὁποίων τώρα ἀκούετε, μὲ ποίαν σπουδαιότητα ἠθέλετε τότε ὁμιλεῖ περὶ τῆς κολάσεως καὶ προσεύχεσθαι νὰ ἀποφύγητε αὐτήν; Καὶ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ δὲν θέλετε δεχθῇ ὡς ἀλήθειαν περὶ τούτων, χωρὶς νὰ αἰσθάνησθε αὐτήν; Ἐὰν ἀπελαμβάνετε τὴν δόξαν τοῦ οὐρανοῦ ἕνα μόνον χρόνον, ποίους κόπους ἠθέλετε καταβάλει, διὰ νὰ μὴ στερηθῆτε τοιαύτης ὑπερβαλλούσης δόξης; Οὕτως εἶπον ἀρκετὰ, ἂν ὄχι διὰ νὰ διεγείρω τὸν ἁμαρτωλὸν εἰς τὸ νὰ ἐργάζηται σπουδαίως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ, ἀλλὰ τοὐλάχιστον διὰ νὰ κατασιγάσω αὐτὸν, καὶ καταστήσω ἀναπολόγητον εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Θεοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καθὼς τοὺς ἀποθανόντας φίλους μας, ἂν καὶ οὔτε οἱ λόγοι, οὔτε τὰ ἔργα μας δύνανται νὰ ὠφελήσωσι, διὰ ν' ἀποδείξωμεν ὅμως τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην μας κλαίομεν καὶ πενθοῦμεν, τοιουτοτρόπως καὶ ἐγὼ θέλω θρηνήσει καὶ πενθήσει τὰς ἀθλίας ψυχάς. Φρίκην μὲ προξενεῖ μόνος ὁ συλλογισμὸς, πῶς θέλουσιν ἵστασθαι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἐκπεπληγμένοι καὶ ἄλαλοι, ὅταν εἴπῃ. Ὁ κόσμος ἢ ὁ Σατανᾶς ἦτο καλλίτερος φίλος σας ἐμοῦ; Ἔκαμον οὗτοι διὰ σᾶς περισσότερα, ἀφ' ὅσα ἐγώ; Δοκιμάσατε τώρα, ἐὰν οὔτοι σᾶς σώσωσιν, ἢ σᾶς ἀποζημιώσωσι διὰ τὴν στέρησιν τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ἐὰν θέλωσιν εἶσθαι ἀγαθοὶ πρὸς σᾶς, καθὼς ἐγὼ ἤθελον εἶσθαι. Τί θέλει εἰς τοῦτο ἀποκριθῇ ὁ ἄθλιος ἁμαρτωλός; Ἀλλὰ καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλῃ ν' ἀκούσῃ, τοὐλάχιστον δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὦ σὺ, ὅστις ἔκλαιες καὶ ἐστέναζες ἐν πνεύματι ἐπὶ τοῦ νεκροῦ Λαζάρου, εὐσπλαγχνίσθητι τὰς νεκρὰς ταύτας καὶ ἀναισθήτους ψυχὰς, ἕως οὗ γίνωσιν ἱκαναὶ νὰ κλαίωσι καὶ νὰ στενάζωσιν, εὐσπλαγχνιζόμεναι ἑαυτάς. Καθὼς διέταξας τοὺς δούλους σου νὰ ὁμιλῶσιν, οὕτως ὁμίλει καὶ σὺ ὁ ἴδιος. Οὗτοι θέλουσιν ἀκούσει τὴν φωνήν σου ὁμιλοῦσαν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν, ἐνῷ δὲν θέλουσι ν' ἀκούσωσι τὴν ἰδικήν μου, λαλοῦσαν εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν. Κύριε, σὺ πολὺν καιρὸν ἔκρουσας τὰς καρδίας αὐτῶν, ἀλλὰ ματαίως· τώρα σύντριψον τὰς θύρας καὶ εἴσελθε.

Διὰ νὰ δείξω εἰς τοὺς εὐσεβεῖς, διὰ ποῖον λόγον οὗτοι ὑπὲρ πάντα ἄλλον πρέπει νὰ ἐργάζωνται περισσότερον διὰ τὸν οὐρανὸν, ἐπιθυμῶ νὰ ἐρωτήσω αὐτοὺς, ὁποῖοι πρέπει νὰ ἦναι οἱ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐκλελεγμένοι διὰ νὰ ἦναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκεύη ἐλέους, καὶ λυπηθέντες διὰ τὴν ἀμέλειαν αὐτῶν, ὡς πρὸς τὴν ἀναγέννησιν, τὰς ταραχὰς τῆς συνειδήσεως, τὰς ἀμφιβολίας καὶ τοὺς φόβους, καὶ ἄλλας μεγάλας θλίψεις, οἱ πολλάκις ὁμολογήσαντες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ προσευχῇ, τὴν ἁμαρτίαν τῆς ἀμελείας αὐτῶν, καὶ συνδεθέντες μὲ τὸν Θεὸν διὰ τόσων συνθηκῶν; Ὁποῖοι ἄνθρωποι πρέπει νὰ ἦναι ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶναι πλησίον τοῦ Θεοῦ ὡς τέκνα τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, οἵτινες ἐγεύθησαν τοιαύτην γλυκύτητα διὰ τῆς προθύμου ὑπακοῆς, πολλοὶ τῶν ὁποίων εἶναι τόσον ἀβέβαιοι, ὁποία θέλει εἶσθαι ἡ αἰώνιος κατάστασις τῆς ψυχῆς αὐτῶν; Ὁποῖοι ἄνθρωποι πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὴν ἁγιωσύνην ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ὁ ἁγιασμὸς εἶναι τόσον ἀτελὴς, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ καὶ τὰ χρέη εἶναι τόσον σπουδαῖα εἰς τὴν σωτηρίαν ἢ καταστροφὴν πλήθους ψυχῶν, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δόξα τοῦ μεγάλου Θεοῦ τοσοῦτον ἐξάρτηται; Ἐπειδὴ τὰ πράγματα ταῦτα ἔχουσιν οὕτω, σὲ παραγγέλλω, Χριστιανὲ, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου σου, νὰ σκεφθῇς καὶ ν' ἀποφασίσῃς τὸ ζήτημα, Ὁποῖοι χρεωστοῦμεν ἡμεῖς νὰ ἤμεθα εἰς τὰς ἁγίας συναναστροφὰς καὶ εὐσεβείας; Καὶ ἡ ζωή σου καθὼς καὶ ἡ γλῶσσα ἂς ἀποκριθῇ εἰς τὸ ζήτημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Πῶς νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἔχομεν δικαίωμα εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τῶν πιστῶν.

Ὑπάρχει λοιπὸν τοιαύτη ἔνδοξος ἀνάπαυσις τόσον πλησίον, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν θέλει ἀπολαύσει πλὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ; Τί λοιπὸν φρονεῖ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ κόσμου, ζῶν τόσον εὐχαρίστως χωρὶς καμμιᾶς βεβαιότητος περὶ τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην, καὶ ἀμελοῦν νὰ ἐξετάζῃ, ἐὰν εἰς αὐτὴν ἔχῃ κανὲν δικαίωμα; Ἀφοῦ ὁ Κύριος ἐφανέρωσε τόσον σαφῶς τὴν μακαριότητα τῆς βασιλείας, τὴν ὁποίαν μόνον οἱ πιστοὶ ὑπήκοοι τοῦ Χριστοῦ θέλουσιν ἀπολαύσει, καὶ τόσον σαφῶς ἐξέφρασε τὰ βάσανα, τὰ ὁποῖα τὸ λοιπὸν τοῦ κόσμου μέρος πρέπει αἰωνίως νὰ ὑποφέρῃ, μοὶ φαίνεται, ὅτι ὅσοι πιςεύουσιν, ὅτι τοῦτο εἶναι τῳόντι ἀληθινὸν, δὲν θέλουσιν ἡσυχάσει ποτὲ ἐὰν δὲν βεβαιωθῶσι πληρέστατα, ὅτι εἶναι κληρονόμοι τῆς βασιλείας. Κύριε, ὁποία παράξενος μανία! οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες γνωρίζουσιν, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου πρέπει νὰ ἐμβῶσιν εἰς ἀμετάβλητον χαρὰν ἢ θλῖψιν, νὰ ζῶσιν ὡς ἀβέβαιοι, ὁποία θέλει εἶσθαι ἡ ἀπόφασις αὐτῶν, ὡς νὰ μὴ ἤκουσάν ποτε περὶ τοιαύτης τινὸς καταστάσεως, καὶ νὰ ζῶσιν ἡσύχως καὶ εὐχαρίστως εἰς τὴν ἀβεβαιότητα ταύτην, ὡς ἐὰν ὅλα ἦσαν ἀσφαλῆ καὶ ἀκίνδυνα! Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι ζωντανοὶ ἢ νεκροί; εἶναι ἔξυπνοι ἢ κοιμῶνται; περὶ τίνος συλλογίζονται; ποῦ εἶναι αἱ καρδίαι αὐτῶν; Ἐὰν μόνον ἔχωσι σπουδαίαν τινὰ κρισολογίαν, πόσον προσεκτικοὶ εἶναι νὰ μάθωσι πῶς θέλει ἀποβῇ ὑπὲρ, ἢ κατ' αὐτῶν; Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ κριθῶσι περὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς εἰς ἐπίγειον δικαστήριον, πόσον προσεκτικοὶ ἤθελον εἶσθαι νὰ μάθωσιν, ἐὰν ἤθελον σωθῇ ἢ καταδικασθῇ, καὶ μάλιστα ἐὰν ἡ φροντὶς αὐτῶν ἠδύνατο βεβαίως νὰ σώσῃ αὐτούς! Ἐὰν ἦναι βαρέως ἀσθενεῖς, θέλουσιν ἐρωτήσει τὸν ἰατρὸν, Τί νομίζεις; Θέλω ἀποφύγει τὸν θάνατον ἢ ὄχι; Ἀλλ' εἰς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας αὐτῶν εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὐχαριστημένοι νὰ μένωσιν ἀβέβαιοι. Ἐὰν ζητήσῃς ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους λόγον τῆς ἐλπίδος αὐτῶν, θέλουσιν εἰπεῖ, Διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἵλεως, καὶ ὁ Χριστὸς ἀπέθανε διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ θέλουσι προσθέσει πολλοὺς ἄλλους τοιούτους λόγους, τοὺς ὁποίους πᾶς ἄνθρωπος δύναται νὰ δώσῃ ὡς αὐτοί. Ἐὰν ὅμως ἀπαιτήσῃς ν' ἀποδείξωσι τὸ δικαίωμα αὐτῶν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὸ σωτήριον ἔλεος τοῦ Θεοῦ, δὲν θέλουσιν ἔχει νὰ εἴπωσι τίποτε κατάλληλον. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἤ ἄνθρωπος ἤθελεν εἰπεῖ, Εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται ἡ ψυχή σου, ἄνθρωπε; εἶναι ἀναγεγεννημένη, ἡγιασμένη καὶ συγκεχωρημένη, ἤ ὄχι; ἤθελες ἀποκριθῆ ὡς ὁ Κάϊν περὶ τοῦ Ἄβελ, Δὲν ἐξεύρω· μήπως ἐγὼ εἶμαι ὁ φύλαξ τῆς ψυχῆς μου; Ἐλπίζω καλά· ἐμπιστεύομαι τὸν Θεὸν διὰ τὴν ψυχήν μου; Τὰ περὶ ἐμὲ θέλουσιν ἀποβῆ ὡς τὰ τῶν ἄλλων. Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν, ποτὲ δὲν ἀμφέβαλον περὶ τῆς σωτηρίας μου, ἔχεις αἰτίαν νὰ ἀμφιβάλῃς ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ἀμφέβαλες, καὶ ἔτι πλέον, διότι ὑπῆρξες τόσον ἀπερίσκεπτος εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην σου. Τί δηλοῦσιν αἱ ἐκφράσεις σου, εἰμὴ ἑκούσιον ἀμέλειαν εἰς τὴν ἰδίαν σου σωτηρίαν; ὡς πλοίαρχος, ὅστις, ἀφίνων τὸ πλοῖον αὐτοῦ μόνον, ἤθελε λέγει, Θέλω ῥιψοκινδυνεύσει αὐτὸ κατὰ τῶν βράχων καὶ τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων, θέλω τὸ ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν Θεὸν, θέλει ὑπάγει καλὰ ὡς τὰ ἄλλα πλοῖα. Ὁποία τρομερὰ κατάχρησις τοῦ Θεοῦ εἶναι αὕτη, νὰ ἀξιῶσιν, ὅτι ἐμπιστεύονται εἰς τὸν Θεὸν διὰ νὰ σκεπάζωσι τὴν ἑκούσιον ἀμέλειαν αὐτῶν! Ἐὰν τῳόντι ἐνεπιστεύεσο εἰς τὸν Θεὸν, ἤθελες κυβερνᾶσθαι ὡσαύτως ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἤθελες ἐμπιστεύεσθαι εἰς αὐτὸν εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ διωρισμένην ὁδόν. Ἀπαιτεῖ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπὸ σὲ νὰ σπουδάσῃς νὰ κάμῃς βεβαίαν τὴν κλῆσίν σου καὶ τὴν ἐκλογήν, (Β' Πέτρ. α'. 10) καὶ οὕτω νὰ ἐμπιστεύησαι εἰς αὐτόν. Αὐτὸς σὲ ἐχάραξεν ὁδὸν εἰς τὴν Γραφήν, ἥτις σὲ παραγγέλλει νὰ ἐρευνᾷς καὶ δοκιμάζῃς τὸν ἑαυτόν σου, καὶ δύνασαι νὰ φθάσῃς εἰς τὴν βεβαιότητα. Δὲν εἶναι μωρὸς ὁ ὁδοιπόρος ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελεν ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον αὐτοῦ μὴ γνωρίζων, ἂν καλὰ ἢ κακὰ προβαίνῃ, καὶ λέγει ἐλπίζω, ὅτι ὑπάγω καλά, θέλω προχωρήσει καὶ ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν Θεόν; Σὺ δὲ δὲν εἶσαι ἔνοχος τοιαύτης μωρίας εἰς τὴν ὁδοιπορίαν σου πρὸς τὴν αἰωνιότητα, μὴ στοχαζόμενος, ὅτι ἡ ἐλαχίστη σπουδαία ἐρώτησις, ἂν ἡ ὁδός σου ἦναι ὀρθή, δύναται νὰ σ' ἐλευθερώσῃ ἀπὸ πολὺν κόπον, τὸν ὁποῖον ἔκαμες εἰς μάτην καὶ πρέπει ν' ἀπαλλαχθῇς, ἢ ἀλλέως θέλεις ἀποτύχει τῆς σωτηρίας καὶ ἀπολεσθῇ.

Πῶς δύνασαι νὰ συλλογίζησαι ἢ νὰ ὁμιλῇς περὶ τοῦ μεγάλου Θεοῦ ἄνευ φρίκης, ἐνόσῳ εἶσαι ἀβέβαιος ἂν ἦναι Πατήρ σου ἢ ἐχθρός σου, καὶ δὲν γνωρίζεις ἂν ὅλας τὰς τελειότητας αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ μεταχειρισθῇ κατὰ σοῦ; ἢ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνόσῳ δὲν γνωρίζεις, ἂν τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκαθάρισε τὴν ψυχήν σου, ἢ θέλει σὲ καταδικάσει ἢ ἀθωώσει εἰς τὴν κρίσιν· ἢ ἂν θέλῃ γίνει ἡ βάσις τῆς εὐδαιμονίας σου, ἢ πέτρα προσκόμματος διὰ νὰ σὲ συντρίψῃ καὶ νὰ σὲ μεταβάλῃ εἰς κόνιν; Πῶς δύνασαι νὰ ἀνοίξῃς τὴν βίβλον νὰ ἀναγνώσῃς ἓν κεφάλαιον, χωρὶς νὰ κατατρομάξῃς; Μὲ φαίνεται, ὅτι ἕκαστον φύλλον ἤθελεν εἶσθαι διὰ σὲ ὡς ἡ γραφὴ τοῦ Βαλτάσσαρ ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον, ἐκτὸς μόνον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον σὲ προτρέπει εἰς τὸ νὰ προσπαθήσῃς νὰ ἀναμορφωθῇς. Ἐὰν ἀναγινώσκῃς τὰς ἐπαγγελίας, δὲν γνωρίζεις ἂν θέλωσιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκπληρωθῆ εἰς σέ. Ἐὰν ἀναγινώσκῃς τὰς ἀπειλὰς, δὲν ἐξεύρεις ἂν δὲν ἀναγινώσκῃς τὴν ἰδίαν σου καταδίκην. Δὲν εἶναι θαυμαστὸν σὺ νὰ ἦσαι ἐχθρὸς τοῦ κηρύγματος, καὶ νὰ λέγῃς περὶ τοῦ ἱερέως ὡς ὁ Ἀχαὰβ περὶ τοῦ Προφήτου, «Ἐγὼ μισῶ αὐτὸν, διότι ποτὲ δὲν ἐπροφήτευσε καλὸν εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ πάντοτε κακόν.» (Β΄ Παραλειπ. ιη΄. 7.) Πῶς δύνασαι χωρὶς φρίκης νὰ ἑνωθῇς μὲ ἄλλους εἰς προσευχήν; Ὅταν μεταλαμβάνῃς, δὲν γνωρίζεις ἂν τοῦτο θέλῃ προξενήσει τὴν βλάβην ἢ τὴν εὐτυχίαν σου. Ὁποίαν παραμυθίαν δύνασαι νὰ εὕρῃς εἰς τοὺς φίλους, τὰς τιμὰς, τὰς οἰκίας καὶ τὰς γαίας σου, πρὶν γνωρίσῃς, ὅτι ὁμοῦ μὲ αὐτὰ ἀπολαύεις τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι θέλεις ἔχει ἀνάπαυσιν μὲ αὐτὸν, ὅταν ἀφήσῃς αὐτά; Πρόσφερε εἰς τὸν φυλακισμένον πρὶν γνωρίσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, εἴτε μουσικὴν, εἴτε ἐνδύματα, εἴτε προβιβασμοὺς, τί εἶναι ταῦτα εἰς αὐτὸν πρὶν γνωρίσῃ, ὅτι θέλει διασωθῆ ἡ ζωὴ αὐτοῦ; Διότι ἐὰν γνωρίζῃ, ὅτι πρέπει ν' ἀποθάνῃ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, μικρὰ εὐχαριστησις θέλει εἶσθαι εἰς αὐτὸν ν' ἀποθάνῃ πλούσιος ἢ ἔντιμος. Μὲ φαίνεται, ὅτι τὸ αὐτὸ ἤθελε συμβῆ καὶ εἰς σὲ πρὶν γνωρίσῃς τὴν αἰώνιόν σου κατάστασιν. Ὅταν πλαγιάζῃς ν' ἀναπαυθῇς μὲ φαίνεται, ὅτι ἡ ἀβεβαιότης περὶ τῆς σωτηρίας σου ἤθελε σὲ κρατεῖ ἔξυπνον, ἢ ἤθελε σὲ ἐκπλήττει εἰς τοὺς ὀνείρους σου, καὶ καταταράττει τὸν ὕπνον σου. Δὲν σὲ λυπεῖ νὰ βλέπῃς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ τόσον εὐχαριστημένον εἰς τὴν πρὸς τὴν δόξαν ὁδὸν, ἐνῷ σὺ δὲν ἔχεις χρηστὰς ἐλπίδας τοῦ ν' ἀπολαύσῃς αὐτὴν ποτέ; Πῶς δύνασαι νὰ συλλογίζῃσαι περὶ τῆς ὥρας τοῦ θανάτου σου; Γνωρίζεις, ὅτι εἶναι πλησίον, καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποφύγῃς αὐτὴν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ἰατρικὸν, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐμποδίσῃ αὐτήν. Ἐὰν ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃς τὴν ἡμέραν ταύτην, (καὶ ποῖος ἐξεύρει τί μία ἡμέρα δύναται νὰ γεννήσῃ;) εἶσαι ἀβέβαιος, ἐὰν ὑπάγῃς εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ εἰς τὴν κόλασιν. Καὶ δύνασαι νὰ ἔχῃς χαρὰν πρὶν ἐκβῇς ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην κατάστασιν; Τί δὲν κάμνεις διὰ νὰ διατηρῇς τὴν καρδίαν σου ἐλευθέραν ἀπὸ τὴν φρίκην, ὅταν ἐνθυμῆσαι τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς Κρίσεως καὶ τὰς αἰωνίους φλόγας; Ὅταν ἀκούῃς περὶ αὐτῆς, δὲν τρέμεις καθὼς ὁ Φῆλιξ; Ἐὰν τί φύλακες ἐτρόμαξαν καὶ ἔγιναν ὡς νεκροὶ, ὅτε εἶδον τὸν ἄγγελον νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ κυλίσῃ τὸν λίθον ἀπὸ τοῦ μνήματος τοῦ Χριστοῦ, πῶς δύνασαι νὰ συλλογίζῃσαι περὶ ζωῆς εἰς τὴν κόλασιν μετὰ τῶν διαβόλων, πρὶν λάβῃς βεβαιότητα εἰς ἀκραδάντους βάσεις ἐστηριγμένην, ὅτι θέλεις διαφύγει αὐτήν; Ἡ κλίνη σου εἶναι πολλὰ μαλακὴ, ἡ καρδία σου πολλὰ σκληρὰ, ἐὰν δύνασαι νὰ κοιμᾶσαι ἡσύχως εἰς τὴν ἀβέβαιον ταύτην κατάστασιν.

Ἐὰν ἡ γενικὴ αὕτη ἀβεβαιότης τῶν ἀνθρώπων περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἦτο ἀθεράπευτος, τότε ἔπρεπε νὰ τὴν ὑποφέρωσιν ὡς ἄλλας ἀναποφεύκτους ἀθλιότητας. Ἀλλὰ φεῦ! ἡ κοινὴ αἰτία ταύτης εἶναι ἑκούσιος ἀμέλεια! Οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλουσι νὰ καταπεισθῶσι νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ἀλήθειαν. Τὸ καλλίτερον μέσον τοῦ νὰ νὰ νικήσωσι τὴν ἀβεβαιότητα αὐτῶν εἶναι ἡ αὐτοεξέτασις, ἢ ἡ σπουδαία καὶ ἐπιμελὴς ἐξέτασις τῆς καρδίας καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ κανόνος τῆς Γραφῆς. Εἴτε οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐννοοῦσι τὴν φύσιν καὶ τὴν χρῆσιν τούτου τοῦ χρέους, ἢ δὲν θέλουσι νὰ λάβωσι τὸν κόπον νὰ δοκιμάσωσιν αὐτό. Ἐρεύνησον σύλλογόν τινα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ χιλιάδων ἀνθρώπων, καὶ ἰδὲ πόσον ὀλίγους θέλεις ἀπαντήσει, οἵτινες ἐνησχόλησάν ποτε μίαν ὥραν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς αὐτῶν εἰς ἀκριβῆ ἐξέτασιν τοῦ δικαιώματος αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανόν! Ἐρώτησον τὴν συνείδησίν σου, Ἀναγνῶστα, πότε καὶ ποῦ μὲ σεμνότητα ἐνησχόλησας τὴν καρδίαν σου εἰς τοῦτο τὸ ἔργον, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέτασας αὐτὴν διὰ τῶν Γραφῶν, ἂν ἦναι ἀναγεγεννημένη ἢ οὔ· ἂν ἀγαπᾷ περισσότερον τὸν Θεόν, ἢ τὰ κτίσματα, τὸν οὐρανὸν ἢ τὴν γῆν; Καὶ πότε ἠκολούθησας τὴν ἐξέτασιν ταύτην ἐωσοῦ ἀνεκάλυψας τὴν κατάστασίν σου, καὶ ἀναλόγως ἀπεφάσισας περὶ σεαυτοῦ; Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι ἔργον τοσοῦτον σπουδαῖον, καὶ γενικῶς ἠμελημένον, θέλω διὰ τοῦτο δείξει, ὅτι εἶναι δυνατὸν, διὰ τῆς προσπαθείας νὰ φθάσωμεν εἰς βεβαιότητα περὶ τῆς σωτηρίας· τί ἐμποδίζει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ νὰ ἐξετάσωσι, καὶ νὰ γνωρίσωσι τὴν κατάστασιν αὐτῶν καὶ τότε θέλω παρουσιάσει τὰς αἰτίας, διὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἐξετάσωσι, καὶ ὁδηγίας ὁμοῦ μέ τινα σημεῖα ἐκ τῆς Γραφῆς, διὰ τῶν ὁποίων δύνασθε νὰ ἐξετάζητε, καὶ βεβαίως νὰ γνωρίσητε ἂν ἦσθε ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἢ ὄχι.

1. Ἡ Γραφὴ δεικνύει, ὅτι δύναταί τις νὰ φθάσῃ εἰς τὴν βεβαιότητα περὶ τῆς σωτηρίας, καὶ πρέπει δι' αὐτὴν νὰ κοπιάζῃ. ὅταν μᾶς λέγῃ τόσον συχνὰ, ὅτι οἱ πρὸ ἡμῶν πιστοὶ ἐγνώρισαν τὴν δικαίωσιν, καὶ τὴν μέλλουσαν σωτηρίαν αὐτῶν· ὅταν διακηρύττῃ, ὅτι ὅποιος πιστεύει εἰς τὸν Χριστὸν δὲν θέλει χαθῆ, ἀλλὰ θέλει ἔχει αἰώνιον ζωὴν, τὰ ὁποῖα ἤθελον εἶσθαι εἰς μάτην, ἐὰν δὲν ἠδυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν, ἂν ἤμεθα πιστοὶ ἢ ὄχι· ὅταν κάμνῃ τοσαύτην διαφορὰν μεταξὺ τῶν τέκνων τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεοῦ καὶ τῶν τέκνων τοῦ διαβόλου· ὅταν μᾶς διατάττῃ νὰ σπουδάσωμεν νὰ κάμωμεν βεβαίαν τὴν κλῆσίν μας καὶ τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἐνθέρμως μᾶς ἐπαναγκάζῃ νὰ ἐξετάσωμεν καὶ νὰ γνωρίσωμεν ἑαυτοὺς, ἂν ἤμεθα εἰς τὴν πίστιν, καὶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι εἰς ἡμᾶς, ἐὰν δὲν ἤμεθα ἀδόκιμοι· ὅταν ὡσαύτως αἱ ἐντολαὶ αὐτῆς ἀπαιτῶσι νὰ χαίρωμεν πάντοτε, νὰ καλῶμεν τὸν Θεὸν Πατέρα μας, νὰ ζῶμεν ὑμνοῦντες αὐτὸν, νὰ ἀγαπῶμεν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἐπιθυμῶμεν νὰ ἔλθῃ ταχέως, καὶ νὰ παρηγορώμεθα μὲ τὴν ἀνάμνησιν τούτου. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ κάμῃ κανὲν ἐξ αὐτῶν ἐγκαρδίως, ὅστις δὲν εἶναι βέβαιος τρόπον τινὰ, ὅτι εἶναι τέκνον Θεοῦ;

2. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα ἀποτρέπουσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν αὐτοεξέτασιν, δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλωμεν, ὅτι ὁ Σατανᾶς θέλει συνεισφέρει τὸ μέρος αὐτοῦ. Ἐὰν ὅλη ἡ δύναμις, τὴν ὁποίαν ἔχει, ἢ ὅλα τὰ μέσα καὶ τὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ μεταχειρισθῇ, δύνανται νὰ κάμωσι τοῦτο, βεβαίως πρὸ πάντων τῶν ἄλλων χρεῶν, θέλει σᾶς ἐμποδίσει ἀπὸ αὐτό. Αὐτὸς δυσαρεστεῖται ν' ἀπολαύωσιν οἱ εὐσεβεῖς τὴν χαρὰν, τὴν βεβαιότητα, καὶ τὴν κατὰ τῆς φθορᾶς νίκην, τὰ ὁποῖα ἤθελε προξενήσει ἡ πιστὴ ἐκπλήρωσις τῆς αὐτοεξετάσεως. Ὅσον δὲ διὰ τοὺς ἀσεβεῖς, γνωρίζει, ὅτι, ἐὰν αὐτοὶ ἤθελόν ποτε ἐνθέρμως ἐξετάσει, ἤθελον ἀνακαλύψει τὰς ἀπάτας καὶ τὸν κίνδυνον αὐτῶν, καὶ οὕτω πιθανότατον νὰ τὸν ἀποφύγωσι. Πῶς ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ, ὥστε νὰ ἔρχωνται εἰς τὴν κόλασιν ἑκουσίως τοσαῦτα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, ἐὰν ἐγνώριζον, ὅτι ἐβάδιζον αὐτοῦ; Καὶ πῶς ἠδύναντο νὰ μὴ τὸ γνωρίσωσιν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἂν ἐξήταζον ἀκριβῶς, ἔχοντες τοιοῦτον καθαρὸν φῶς καὶ ἀσφαλῆ κανόνα εἰς τὴν Γραφὴν, διὰ ν' ἀνακαλύψωσιν αὐτό; Ἐὰν ἡ παγὶς δὲν κρυφθῇ, τὸ πτηνὸν θέλει τὴν ἀποφύγει. Ὁ Σατανᾶς γνωρίζει πῶς νὰ βάλλῃ τὸ δόλωμα εἰς τὰς ψυχὰς, ὥστε νὰ μὴ δεικνύῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ἄγκιστρον καὶ τὴν ὁρμιὰν, καὶ νὰ μὴ τοὺς τρομάζῃ μὲ κρότον τινὰ, ἢ μὲ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐμφάνισιν. Διὰ τοῦτο προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὸ δοκιμαστικὸν κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἢ νὰ ἐμποδίζῃ τὸν ἱερέα ἀπὸ τὸ νὰ βοηθῇ αὐτοὺς νὰ ἐρευνῶσιν ἢ ν' ἀμβλύνῃ τὸ κοπτερὸν τοῦ λόγου, διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ διαπερᾷ ἕως τοῦ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ἢ ν' ἀποστρέφῃ ἐξ αὐτοῦ τοὺς συλλογισμοὺς αὐτῶν, ἢ νὰ γεμίζῃ αὐτοὺς ἀπὸ προλήψεις. Ὁ Σατανᾶς γνωρίζει πότε ὁ ἱερεὺς προητοίμασε δοκιμαστικὸν λόγον, προσηρμοσμένον εἰς τὴν κατάστασιν καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀκροατοῦ, καὶ διὰ τοῦτο θέλει ἐμποδίσει αὐτὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐὰν ἦναι δυνατὸν, ἢ θέλει ἀποκοιμίσει αὐτὸν, ἢ ὑποκλέψει τὸν λόγον διὰ τῶν φροντίδων καὶ τῶν ὁμιλιῶν τοῦ κόσμου, ἢ δι' ἄλλου τινὸς τρόπου οὐδετερώσει τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ.

Ἄλλο μέγα ἐμπόδιον εἰς τὴν αὐτοεξέτασιν προέρχεται ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους. Τὸ παράδειγμα αὐτῶν, ἡ χαρίεσσα συναναστροφὴ καὶ ὁμιλία, ἡ συνεχὴς αὐτῶν ἐπιμονὴ εἰς τὰ τοῦ κόσμου, οἱ χλευασμοὶ καὶ τὰ σκώμματα αὐτῶν πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς, οἱ καταπειστικοὶ προσέτι αὐτῶν λόγοι, τὰ θέλγητρα, αἱ ἀπειλαὶ, ἔκαστον τούτων καθ' ὑπερβολὴν συντείνει εἰς τὸ νὰ μένῃ τις εἰς ἡσυχίαν. Ὅταν ὁ Θεὸς ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ταλαιπώρου ἁμαρτωλοῦ, διὰ νὰ ἴδῃ, ὅτι ἡ ὁδὸς αὐτοῦ εἶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναι σφαλερὰ, ἀμέσως τότε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εὑρίσκεται πλῆθος τῶν ἀποστόλων τοῦ Σατανᾶ ἑτοίμων ν' ἀπατήσωσι καὶ ν' ἀποκαταστήσωσι πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν ἥσυχον κυριαρχίαν τοῦ πρώτου αὐθέντου. Τί, λέγουσιν, ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς σωτηρίας σου σὺ, ὅστις ἔζησας τόσον καλὰ, καὶ εἰς κανένα δὲν ἔκαμες κακόν; Ὁ Θεὸς εἶναι ἐλεήμων. Ἐὰν δὲ τοιοῦτοι ὡς σὺ δὲν σωθῶσιν, ὁ Θεὸς νὰ βοηθήσῃ τοὺς λοιπούς! Τί στοχάζεσαι περὶ ὅλων τῶν προγόνων σου; Καὶ τί θέλουσι γίνει ὅλοι οἱ φίλοι σου, οἵτινες ζῶσι καθὼς σύ; Θέλουσιν ὅλοι κολασθῇ; Ὄχι, Ὄχι. Ἐὰν ἀκούῃς τοιούτους κήρυκας, θέλουσι σὲ καταστήσει ἔξω φρενῶν. Δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἁμαρτωλοί; καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἀπέθανε διὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλούς; Μὴ ταράττῃς τὴν κεφαλήν σου μὲ τοιούτους συλλογισμοὺς, καὶ θέλεις κάμει καλά. Ὦ, πόσαι χιλιάδες ἀνθρώπων δελεαζόμενοι ἀπὸ τοὺς τοιούτους ἐπαγωγοὺς λόγους ἔπεσαν εἰς λήθαργον ἀπάτης καὶ ψευδοῦς ἀσφαλείας, ἑωσοῦ ὁ θάνατος καὶ ἡ κόλασις ἐξύπνισαν αὐτούς! Ὁ μὲν Κύριος κράζει τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν, Ἡ πύλη στενὴ, ἡ ὁδὸς τεθλιμμένη, καὶ ὀλίγοι εὑρίσκουσιν αὐτήν· δοκίμασον καὶ ἐξέτασον, σπούδασον νὰ κάμῃς βεβαίαν τὴν ἐκλογήν σου Ὁ δὲ Κόσμος, Μὴ ἀμφιβάλλητε, μὴ συγχίζητε τὸν θάνατόν σας μὲ τούτους τοὺς συλλογισμούς. Εἰς τὸ στενὸν τοῦτο, Ἁμαρτωλὲ, θεώρησον, ὅτι ὁ Χριστὸς, καὶ ὄχι οἱ πρόγονοί σου, ἢ φίλοι σου, ἢ γείτονές σου, πρέπει νὰ σὲ κρίνωσιν εἰς τὸ τέλος· καὶ, ἐὰν ὁ Χριστὸς σὲ καταδικάσῃ, οὗτοι δὲν δύνανται νὰ σὲ σώσωσι· διὰ τοῦτο ὁ κοινὸς νοῦς δύναται νὰ σὲ εἰπῇ, ὅτι, ὄχι ἀπὸ τοὺς λόγους τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζητῇς τὰς περὶ σωτηρίας ἐλπίδας σου. Ἡ καταφυγὴ τοῦ Ἀχαὰβ εἰς τὸ πλῆθος τῶν κολάκων προφητῶν, ἐπροξένησε τὸν θάνατον αὐτοῦ. Οὗτοι δύνανται νὰ κολακεύσωσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν παγίδα, πλὴν δὲν δύνανται νὰ ἐκβάλωσιν αὐτοὺς ἐξ αὐτῆς. Κανεὶς ἂς μὴ σᾶς ἀπατᾷ μὲ λόγους ματαίους, διότι διὰ ταῦτα ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας· μὴ γίνησθε λοιπὸν συμμέτοχοι αὐτῶν. (Ἐφεσ. ἑ. 6, 7.)

Τὰ μέγιστα ὅμως ἐμπόδια εἶναι αἱ ἴδιαι τῶν ἀνθρώπων καρδίαι. Τινὲς εἶναι τοσοῦτον ἀμαθεῖς, ὥστε δὲν γνωρίζουσι τί εἶναι ἡ αὐτοεξέτασις, οὔτε τί ὁ ἱερεὺς ἐννοεῖ, ὅταν τοὺς καταπείθῃ νὰ ἐξετάζωσιν ἑαυτούς, ἢ δὲν καταλαμβάνουσιν, ὅτι εἶναι ἀνάγκη δι' αὐτὴν, ἀλλὰ φρονοῦσιν, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ πιστεύῃ, ὅτι αἱ ἁμαρτίαι αὐτοῦ εἶναι συγκεχωρημέναι, εἴτε τοῦτο ἀληθεύει ἢ εἶναι ψευδὲς, καὶ ὅτι εἶναι μέγα λάθος νὰ συζητῶμεν περισσότερον αὐτό· ἢ δὲν στοχάζονται, ὅτι δύναταί τις νὰ ἐπιτύχῃ τὴν βεβαιότητα· ἢ ὅτι ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου· ἀλλ' ὅτι ὅλοι εἴμεθα Χριστιανοὶ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ συλλογιζώμεθα περαιτέρω· ἢ τέλος δὲν γνωρίζουσιν εἰς τί συνίσταται ἡ διαφορά. Ἔχουσι τοιαύτην περὶ τῆς ἀναγεννήσεως παχυλὴν ἰδέαν, ὁποίαν εἶχεν ὁ Νικόδημος. Τινὲς δὲν θέλουσι νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει κάμει ποτὲ τοιαύτην διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν θέλωσι νὰ ἐξετάσωσιν ἑαυτοὺς, ἂν διαφέρωσιν ἐνταῦθα. Τινὲς εἶναι τόσον νεναρκωμένοι, ὥστε, ὅσα καὶ ἂν λέγωμεν, δὲν βάλλουσιν αὐτὰ εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ μόνον μᾶς δίδουσιν ἀκρόασιν καὶ ἐκεῖ παύουσι. Τινὲς τοσοῦτον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατέχονται ἀπὸ φιλαυτίαν καὶ ὑπερηφανίαν, ὥστε δὲν θέλουσιν οὔτε κἂν νὰ ὑποπτευθῶσιν, ὅτι εὑρίσκονται εἰς κίνδυνον, ὡς ὑπερήφανός τις ἔμπορος, ὅστις καταφρονεῖ τὴν φρόνιμον συμβουλὴν νὰ θεωρήσῃ τοὺς λογαριασμοὺς αὐτοῦ, ἢ ὡς φιλόστοργοι γονεῖς, οἵτινες δὲν θέλουσι νὰ πιστεύσωσιν, ἢ ν' ἀκούσωσι κανὲν κακὸν διὰ τὰ τέκνα αὐτῶν. Τινὲς εἶναι τόσον ἔνοχοι, ὥστε δὲν τολμῶσι νὰ ἐξετάσωσι, καὶ ὅμως τολμῶσι νὰ διακινδυνεύσωσιν εἰς τὴν τρομερωτέραν ἐξέτασιν. Τινὲς τοσοῦτον εἶναι ἐρασταὶ τῆς ἁμαρτίας, καὶ τόσον δυσαρεστοῦνται ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, ὥστε δὲν τολμῶσι νὰ ἐρευνήσωσι τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, μήπως βιασθῶσιν, ἀφίνοντες τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσι, νὰ ἐμβῶσιν εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀποστρέφονται. Τινὲς εἶναι τοσοῦτον ἀποφασισμένοι νὰ μὴ ἀλλάξωσί ποτε τὴν παροῦσαν κατάστασιν, ὥστε ἀμελοῦσι τὴν ἐξέτασιν ὡς πρᾶγμα ἀνωφελές. Ἀντὶ νὰ ζητήσωσι νέαν ὁδὸν, ἀφοῦ ἔζησαν καὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὴν παλαιὰν τόσον πολὺ, θέλουσι νὰ ῥιψοκινδυνεύωσιν τὴν αἰώνιον αὐτῶν κατάστασιν. Πολλοὶ εἶναι ἐνησχολημένοι τοσοῦτον εἰς τὰ τοῦ κόσμου, ὥστε δὲν δύνανται νὰ ἐνασχοληθῶσι καὶ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν δικαιώματός των. Ἄλλοι κυριεύονται τοσοῦτον ἀπὸ ὀκνηρίαν ψυχῆς, ὥστε δὲν θέλουσι νὰ λάβωσι τὸν κόπον, μίαν μόνην ὥραν, νὰ ἐξετάσωσι τὰς καρδίας αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ κοινότατον καὶ κινδυνωδέστατον ἐμπόδιον εἶναι ἡ ψευδὴς ἐκείνη πίστις καὶ ἐλπὶς, αἵτινες ἐπιστηρίζουσι τὰς καρδίας τοῦ μεγαλειτέρου μέρους τῶν ἀνθρώπων, καὶ οὕτω ἐμποδίζουσιν αὐτοὺς τοῦ νὰ ὑποπτευθῶσι τὸν κίνδυνον αὐτῶν.

Καὶ ἂν ἄνθρωπός τις ἤθελε δυνηθῇ νὰ ὑπερβῇ ταῦτα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ ἐμπόδια, καὶ ἀρχίσῃ τὸ χρέος τῆς αὐτοεξετάσεως, δὲν δύναται ὅμως καὶ νὰ λάβῃ ἀμέσως τὴν βεβαιότητα. Πολλοὶ ἀπατῶσιν ἑαυτοὺς εἰς τὰς περὶ αὐτῆς ἐρωτήσεις αὐτῶν, δι' ἑνὸς ἢ ἄλλου τῶν ἀκολούθων λόγων ὑπάρχει τοιαύτη σύγχυσις καὶ σκότος εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, κατ' ἐξοχὴν τοῦ μὴ ἀναγεγεννημένου, ὥστε μόλις δύναται νὰ γνωρίζῃ τί κάμνει, ἢ τί ὑπάρχει ἐν αὐτῷ. Καθὼς εἰς οἰκίαν, ὅπου κανὲν πρᾶγμα δὲν εἶναι εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, θέλει εἶσθαι δύσκολον νὰ εὑρῇ τις ὅ,τι θέλει, οὕτω καὶ εἰς καρδίαν, ὅπου ὅλα εἶναι εἰς ἀταξίαν. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ξένοι εἰς ἑαυτοὺς, καὶ πολλὰ ὀλίγον παρατηροῦσι τὴν διάθεσιν καὶ τὰς κινήσεις τῆς ἰδίας καρδίας. Πολλοὶ εἶναι ἀποφασισμένοι τί νὰ κρίνωσι πρὶν ἐξετάσωσιν, ὡς ὁ δωροδοκηθεὶς κριτὴς, ὅστις ἐξετάζει, ὡς ἐὰν ἤθελε κρίνει δικαίως, ἐνῷ προηγουμένως ἀπεφάσισε καθ' ἑαυτὸν πῶς ν' ἀποβῇ ἡ δίκη. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι μεροληπται εἰς τὰς ἰδίας ὑποθέσεις, ἕτοιμοι νὰ ἐκλαμβάνωσι τὰς μεγάλας αὐτῶν ἁμαρτίας μικρὰς, καὶ τὰς μικρὰς ὡς οὐδέν· τὰ δῶρα τῆς φύσεως ὡς ἔργον τῆς χάριτος καὶ νὰ λέγωσι, Ταῦτα ὅλα ἐφύλαξα ἐκ νεότητός μου, εἶμαι πλούσιος, ἐπλούτισα καὶ δὲν χρειάζομαι τίποτε. Οἱ περισσότεροι ἐξετάζουσι μὲ τρόπον ἀτελῆ· ἐὰν τοῦτο δὲν γίνηται ταχέως καὶ εὐκόλως, ἀποκάμνουσι καὶ παραιτοῦνται. Ἐξετάζουσιν ἑαυτοὺς μὲ ψευδῆ σημεῖα καὶ κανόνας, μὴ γνωρίζοντες εἰς τί συνίσταται ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τινὲς μὲν ὑπερβαίνουσι τὸ μέτρον τῶν Γραφῶν, τινὲς δὲ ἀπολείπονται ἐξ αὐτῶν, καὶ πολλάκις ἀποτυγχάνουσιν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, προσπαθοῦντες νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὸ διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν δυνάμεως. Καθὼς τινὲς περιμένουσι τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πνεῦμα νὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο ἄνευ αὐτῶν, οὕτως ἄλλοι ἐπιχειρίζονται αὐτὸ χωρὶς νὰ ζητήσωσιν, ἢ νὰ περιμείνωσι βοήθειαν τοῦ Πνεύματος. Καὶ οἱ δύο οὗτοι θέλουσιν ἐξάπαντος ἀποτύχει τῆς βεβαιότητος.

Ἄλλα τινὰ ἐμπόδια καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀληθεῖς Χριστιανοὺς κρατοῦσι μακρὰν τῆς παρηγορητικῆς βεβαιότητος. Ὡς, παραδείγματος χάριν, ἡ ἀδυναμία τῆς χάριτος. Μικρὰ πράγματα μόλις διακρίνονται. Οἱ περισσότεροι Χριστιανοὶ εὐχαριστοῦνται εἰς μικρὸν μέτρον χάριτος, καὶ δὲν προοδεύουσιν εἰς τὴν πνευματικὴν δύναμιν καὶ τὴν τελειότητα. Ἡ καλλιτέρα θεραπεία διὰ τοὺς τοιούτους ἦτελεν εἶσθαι τὸ νὰ ἀκολουθῶσι τὰ χρέη αὐτῶν, ἑωσοῦ ἡ χάρις αὐτῶν αὐξηθῇ. Ἀναμένετε τὸν Θεὸν, μεταχειριζόμενοι τὰ ὑπ' αὐτοῦ διωρισμένα μέσα, καὶ ἐκεῖνος ἀναμφιβόλως θέλει σᾶς εὐλογήσει αὐξάνων τὴν χάριν αὐτοῦ. Εἴθε οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἐξώδευον πρὸς ἀπόκτησιν περισσοτέρας χάριτος, τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐξοδεύουσι μεριμνῶντες καὶ ἀμφιβάλλοντες, ἐὰν ἔχωσι χάριν ἢ ὄχι, καὶ νὰ μεταχειρίζωνται τὰς εὐσεβεῖς ἐκείνας παθήσεις, προσευχόμενοι, ὥστε νὰ λάβωσι περισσοτέραν χάριν, τὰς ὁποίας ἐξοδεύουσιν εἰς ἀκάρπους μεμψιμοιρίας. Σὲ παρακαλῶ, Χριστιανὲ, λάβε τὴν συμβουλὴν ταύτην ὡς ἀπὸ Θεοῦ, καὶ τότε, ὅταν ἔχῃς πίστιν ζωηρὰν καὶ ἀγάπην ἔνθερμον, δὲν δύνασαι ν' ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς πίστεώς σου καὶ τῆς ἀγάπης σου περισσότερον, ἀφ' ὅσον ὁ θερμὸς ἄνθρωπος δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἰδίας θερμότητος, ἢ ἀφ' ὅσον ὁ ἰσχυρὸς καὶ εὔρωστος δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ, ὅτι ζῇ. Οἱ Χριστιανοὶ ἐμποδίζουσι τὴν παρηγορίαν αὐτῶν, ἀποβλέποντες μᾶλλον εἰς τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεικνύουσι τί εἶναι, παρὰ εἰς τὰς παραγγελίας, αἱ ὁποῖαι λέγουσι τί πρέπει νὰ κάμωσιν, ὡς ἐὰν ἡ παροῦσα κατάστασις ἔπρεπε νὰ ἦναι ἡ αἰώνιος αὐτῶν κατάστασις, καὶ ὡς ἐὰν δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμία θεραπεία, ἐὰν δὲν ἦναι τώρα συγκεχωρημένοι. Δὲν ἤθελεν εἶσθαι μωρὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελε κλαίει, διότι δὲν εἶναι συγκεχωρημένος, ἐνῷ ὁ ἡγεμὼν αὐτοῦ ἵσταται πάντοτε πλησίον προσφέρων εἰς αὐτὸν συγχώρησιν καὶ καταπείθων αὐτὸν νὰ δεχθῇ αὐτήν; Ἡ δικαιόνουσα πίστις, ὦ Χριστιανέ, δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἦσαι πεπεισμένος περὶ τῆς ἰδιαιτέρας τοῦ Θεοῦ ἀγάπης πρὸς σὲ, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ παραδεχθῇς τὸν Χριστὸν διὰ νὰ σὲ καταστήσῃ ἀγαπητόν. Εἶναι πολὺ καλλίτερον νὰ δεχθῶμεν τὸν Χριστὸν ὡς μᾶς προσφέρεται, παρὰ νὰ δαπανῶμεν τοσοῦτον καιρὸν ἀμφιβάλλοντες, ἂν ἔχωμεν τὸν Χριστὸν ἢ ὄχι. Ἄλλη αἰτία τῆς στενοχωρίας τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἡ σφαλερὰ αὐτῶν δόξα, ὅτι ἡ βεβαιότης συνίσταται εἰς τὴν χαράν, ἥτις ἐνίοτε συνοδεύει αὐτοὺς ὡς παιδίον, τὸ ὁποῖον τότε μόνον ἤθελε νομίζει, ὅτι θεωρεῖται ὡς τέκνον, ὅταν βλέπῃ τὰ μειδιάματα τοῦ προσώπου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἢ ὅταν ἀκούῃ τοὺς φιλοφρονητικοὺς λόγους τοῦ στόματος αὐτοῦ· ὡς ἐὰν ἔπαυεν ὁ πατὴρ νὰ ἦναι πατὴρ, ὅτε ἔπαυε τὰ μειδιάματα καὶ τὰς ἐκφράσεις ταύτας. Ἡ θλῖψις τῶν ψυχῶν αὐξάνει προσέτι ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν συνήθως ὁ Θεὸς δίδει τὴν παρηγορίαν. Νομίζουσιν, ὅτι δὲν ἔχουσί τι ἄλλο νὰ κάμωσιν, εἰμὴ νὰ περιμένωσιν ἐωσοῦ δώσῃ αὐτὴν ὁ Θεός. Ἀλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι ἡ ὕλη τῆς παρηγορίας αὐτῶν εὑρίσκεται εἰς τὰς ἐπαγγελίας, καὶ ἐκεῖθεν πρέπει νὰ ἐξάγωσιν αὐτὴν, ὅταν περιμένωσιν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτὴν, διὰ τῆς καθημερινῆς καὶ ἐπιμελοῦς μελέτης τῶν ἐπαγγελιῶν, καὶ οὕτω δύνανται νὰ ἐλπίζωσιν, ὅτι τὸ Πνεῦμα θέλει παρηγορήσει τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Ἡ χαρὰ τῶν ἐπαγγελιῶν καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι ἕν. Πρόσθες ἀκόμη, ὅτι προσδοκῶσι μεγαλείτερον μέτρον βεβαιότητος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς συνήθως δίδει. Ἐνόσῳ ἔχουσιν ἀμφιβολίαν τινὰ, φρονοῦσιν, ὅτι δὲν ἔχουσι καμμίαν βεβαιότητα. Δὲν συλλογίζονται, ὅτι ὑπάρχουσι διάφοροι βαθμοὶ βεβαιότητος. Ἐνόσῳ εὑρίσκονται ἐνταῦθα δὲν θέλουσι γνωρίσει εἰμὴ «ἐκ μέρους.» Πρόσθες ἀκόμη, ὅτι ἐξάγουσι τὴν παρηγορίαν αὐτῶν κατ' ἀρχὰς ἀπὸ βάσεις ὄχι τόσον στερεάς. Τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ καὶ εἰς ἀγαθὴν ψυχὴν, ἥτις ἔχει μὲν καλλιτέρας βάσεις, πλὴν δὲν βλέπει αὐτάς. Καθὼς τὸ βρέφος ἔχει ζωὴν πρὶν γνωρίσει τοῦτο, καὶ πολλὰς σφαλερὰς ἰδέας καὶ δι' ἑαυτὸ καὶ δι' ἄλλα πράγματα, χωρὶς νὰ ἔπηται ἐκ τούτου, ὅτι δὲν ἔχει ζωὴν, τοιουτρόπως οἱ Χριστιανοὶ, ὅταν εὑρίσκωσιν εἰς τὰς πρώτας παρηγορίας αὐτῶν ἔλλειψίν τινα, δὲν πρέπει νὰ θεωρῶσιν αὐτὴν ὡς ἔλλειψιν ἀσφαλείας Πολλοὶ ἀμφιβάλλουσιν ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερβολικῆς ἀδυναμίας τῶν φυσικῶν αὐτῶν προτερημάτων. Πολλοὶ, οἵτινες ἔχουσι καλὰς καρδίας, ἔχουσιν ἀδύνατον κεφαλὴν, καὶ δὲν ἐξεύρουσι πῶς νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἔργον τῆς ἐξετάσεως ἑαυτῶν. Ὁμολογοῦσι τὰ διδόμενα, πλὴν ἀρνοῦνται τὸ φανερὸν συμπέρασμα. Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἀναπληρώσῃ μὲ κανένα ἄλλον τρόπον τὴν ἔλλειψιν τοῦ λογικοῦ αὐτῶν, δὲν βλέπω πῶς δύνανται νὰ ἔχωσι καθαρὰν καὶ σταθερὰν εἰρήνην. Μεγάλη καὶ πολλὰ κοινὴ αἰτία τῆς στενοχωρίας εἶναι ἡ κρυφία διατήρησις γνωστῆς τινος ἁμαρτίας. Τοῦτο ἐλαττόνει τὸν βαθμὸν τῆς χά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριτος ἡμῶν, καὶ οὕτω καθιστᾷ αὐτὴν πλέον δυσδιάκριτον. Σκοτίζει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἐξεφανίζει· διότι ἔχει τοσαύτην ἰσχὺν, ὥστε δὲν ἐνεργεῖ ἡ χάρις, οὔτε φαίνεται, ὅτι κινεῖται, οὔτε σχεδὸν ἀκούεται ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐξ αἰτίας τοῦ θορύβου τῆς φθορᾶς ταύτης. Ἐκβάλλει ἢ καταπλήττει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς καὶ ἀπονάρκόνει αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἴδῃ, ἢ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἰδίαν αὐτῆς κατάστασιν. Μάλιστα δὲ παροργίζει τὸν Θεὸν τόσον, ὥστε ν' ἀπομακρύνῃ καὶ ἑαυτὸν, καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τὰς παρηγορίας καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, χωρὶς τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἐξετάζωμεν πολὺν καιρὸν χωρὶς νὰ λάβωμεν βεβαιότητα. Ὁ Θεὸς διεχώρισε τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν εἰρήνην. Ἐωσοῦ τρέφῃς τὴν ὑπεριφανίαν σου, τὴν πρὸς τὸν κόσμον ἀγάπην σου, τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς, ἢ ἀντιχριστιανικήν τινα πρᾶξιν, ματαίως περιμένεις παρηγορίαν. Ἐάν τις στήσῃ εἴδωλα εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, καὶ θέσῃ πρόσκομμα ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἔλθῃ εἰς τὸν ἱερέα ἢ εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἐπερωτήσῃ διὰ παρηγορίαν, ἀντὶ νὰ παρηγορήσῃ αὐτὸν ὁ Θεὸς θέλει ἀποκριθῆ εἰς τὸν ἐρχόμενον οὕτω, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν εἰδώλων αὐτοῦ. (Ἰεζεκ. ιδ'. 3—9). Ἄλλη μεγάλη καὶ κοινὴ αἰτία ἐλλείψεως παρηγορίας εἶναι ἡ ἔλλειψις τῆς συνεχοῦς καὶ ζωηρᾶς γυμνάσεως τῆς χάριτος. Ἡ ὁδὸς τοῦ ἐπιπόνου χρέους εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς πληρεστάτης παρηγορίας. Εἰρήνη καὶ παρηγορία εἶναι αἱ μεγάλαι τοῦ Χριστοῦ ἐνισχύσεις πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπακοήν· καὶ διὰ τοῦτο, ἂν καὶ ἡ ὑπακοή μας δὲν ἦναι ἀξία αὐτοῦ, συνήθως ὅμως αὐξάνουσιν ἢ ἐλαττόνονται κατὰ τὴν εἰς τὰ χρέη μας ἐπιμέλειαν. Καθὼς ἡ προσευχὴ διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ εἰσακουσθῇ πρέπει νὰ συνοδεύηται μὲ πίστιν καὶ ζέσιν, ἐκτὸς τοῦ αἵματος καὶ τῆς μεσιτείας τοῦ Χριστοῦ, τοιουτοτρόπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τῆς ὑπακοῆς μας. Ἐὰν σπανίως καὶ κατὰ συνήθειαν καὶ ψυχρὰ ἐκτελῇς τὰ χρέη σου καὶ κατ' ἐξοχὴν τὰς ἐν κρυπτῷ προσευχάς σου πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ ὅμως δὲν ἐλαττοῦται ἡ χαρά σου, δὲν δύναμαι παρὰ νὰ φοβηθῶ μήπως ἡ χαρά σου ἦναι σαρκικὴ ἢ διαβολική· ἐκτὸς δὲ τούτου, ἡ χάρις δὲν εἶναί ποτε ἄλλοτε φανερὰ καὶ ἐπαισθητὴ εἰς τὴν ψυχὴν, εἰμὴ ὅταν ἦναι εἰς ἐνέργειαν· διὰ τοῦτο ἡ ἔλλειψις τῆς ἐνεργείας πρέπει νὰ προξενήσῃ ἔλλειψιν τῆς βεβαιότητος, καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς ψυχῆς εἰς τοιαῦτα ἔξοχα ἀντικείμενα φυσικὰ προξενεῖ παρηγορίαν. Τὸ ν' ἀγαπᾷ τις τὸν Θεὸν ἐν Χριστῷ εἶναι ἀνέκφραστος γλυκύτης. Ἡ ψυχὴ, ἥτις εἶναι κάλλιστα ἐφωδιασμένη μὲ χάριν, ὅταν δὲν ἦναι εἰς ἐνέργειαν, ὁμοιάζει λύραν ἔχουσαν χορδὰς καλὰς, καὶ καλῶς ἡρμοσμένην, ἡ ὁποία ὁμοίως μὲ πᾶν ἄλλο ξύλον δὲν ἐκπέμπει μόνη ἦχους, ἀλλ' ὅταν κρούηται ὑπὸ εἰδήμονος μουσικοῦ, ἀποτελεῖ μελῳδίαν εὐάρεστον. Παρηγορία κατά τινα βαθμὸν ἀκολουθεῖ πᾶσαν καλὴν πρᾶξιν, καθὼς ἡ θερμότης συνοδεύει τὸ πῦρ, καὶ καθὼς αἱ ἀκτῖνες καὶ ἡ ζωογόνησις προέρχονται ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Ἄνθρωπος, ὅστις εἶναι ψυχρὸς, πρέπει νὰ ἐργάζηται ἕωσοῦ διεγερθῇ ἡ θερμότης· τοιουτοτρόπως, ὅστις ἔχει ἔλλειψιν βεβαιότητος, πρέπει νὰ μὴ κάθηται ἀργὸς, ἀλλὰ νὰ γυμνάζῃ τὰς χάριτας αὐτοῦ, ἕωσοῦ ἀφανισθῶσιν αἱ ἀμφιβολίαι αὐτοῦ. Ἡ ἔλλειψις παρηγορίας εἰς τὴν ψυχὴν συνηθέστατα προέρχεται ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τὴν σωματικὴν μελαγχολίαν. Εὐσυνείδητος ἄνθρωπος εὑρισκόμενος εἰς μελαγχολίαν, νὰ ἀμφιβάλλῃ καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ φοβῆται καὶ ν' ἀπελπίζηται δὲν εἶναι θαυμαστότερον, παρ' ὅσον ὁ ἀσθενὴς νὰ στενάζῃ, ἢ παιδίον νὰ φωνάζῃ, ὅταν παιδεύηται. Ἄνευ τοῦ ἰατροῦ εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, οἱ κόποι τοῦ Θεολόγου συνήθως ἀποβαίνουσιν εἰς μάτην. Δύνασθε νὰ κατασιγάσητε αὐτούς, ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ παρηγορήσητε αὐτούς. Δύνασθε νὰ κάμητε νὰ ὁμολογῶσιν, ὅτι ἔχουσι χάριν τινὰ, πλὴν δὲν δύνασθε νὰ κάμητε νὰ ἐξάγωσιν ἀφ' ἑαυτῶν παρηγορητικὸν συμπέρασμα. Ὅλοι οἱ καλοὶ συλλογισμοὶ περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν, τοὺς ὁποίους διεγείρετε εἰς αὐτοὺς, σπανίως διαρκοῦσι περισσότερον ἀπὸ δύο ἡμέρας. Φωνάζουσιν ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, ἐνῷ ἡ πρωτίστη αἰτία ἐνυπάρχει εἰς τὴν σωματικὴν ἀσθένειαν.

3. Ὡς λόγους τοῦ καθήκοντος τῆς αὐτοεξετάσεως, σὲ παρακαλῶ νὰ θεωρήσῃς τὰ ἀκόλουθα. Τὸ νὰ ἀπατηθῇς εἰς τὸ περὶ τοῦ οὐρανοῦ δικαίωμά σου εἶναι πολλὰ εὔκολον. Πολλοὶ τώρα εὑρίσκονται εἰς τὴν κόλασιν, οἵτινες ποτὲ δὲν ὑπωπτεύθησαν ἀπάτην εἰς τὰς ἰδίας καρδίας, οἵτινες διέλαμπον εἰς τὴν κοσμικὴν σοφίαν, οἵτινες ἔζων εἰς τὸ καθαρὸν φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ μάλιστα ἐκήρυττον κατὰ τῆς ἀμελείας τῶν ἄλλων. Τὸ νὰ ἦναι ἐσφαλμένος τις εἰς τοῦτο τὸ μέγα πρᾶγμα εἶναι ὡσαύτως πολλὰ κοινόν. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τοὺς περισσοτέρους. Εἰς τὸν παλαιὸν κόσμον καὶ εἰς τὰ Σόδομα δὲν εὑρίσκομεν κανένα, ὅστις ἐφοβεῖτο τὴν κρίσιν. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι μεταξύ μας περιμένομεν τῳόντι νὰ σωθῶμεν, ἀλλ' ὁ Χριστὸς μᾶς λέγει, «Ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ εὑρίσκοντες τὴν στενὴν πύλην καὶ τὴν τεθλιμμένην ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὴν ζωήν.» (Ματθ. ζ'. 14.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καὶ ἐὰν τοσαῦτα πλήθη ἦναι ἠπατημένα, δὲν πρέπει νὰ ἐρευνῶμεν μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἐπιμέλειαν, μήπως καὶ ἡμεῖς ἀπατηθῶμεν καθὼς καὶ ἐκεῖνοι; Τίποτ' ἄλλο δὲν εἶναι κινδυνωδέστερον τῆς τοιαύτης ἀπάτης. Ἐὰν οἱ εὐσεβεῖς κρίνωσι τὴν ἰδίαν κατάστασιν χειροτέραν ἀφ' ὅ,τι εἶναι, αἱ συνέπειαι τοῦ σφάλματος τούτου θέλουσιν εἶσθαι λυπηραί. Ἀλλὰ τὸ προερχόμενον κακὸν ἀπὸ τὸ σφάλμα τῶν ἀσεβῶν εἶναι ἀνέκφραστον. Θέλει στερεώσει αὐτοὺς παρὰ πολὺ εἰς τὴν δουλείαν τοῦ Σατανᾶ, θέλει καταστήσει ἀτελεσφόρητα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ προξενήσωσιν εἰς αὐτοὺς καλόν. Θέλει ἐμποδίσει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ψυχήν. Πρᾶγμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἡ ἀπόφασις τῆς αἰωνίου σωτηρίας ἢ κολάσεως, εἶναι πρᾶγμα οὐσιωδέστατον. Καὶ ἐὰν ἐμμένητε εἰς τὴν ἀπάτην, ἕως τῆς ὥρας τοῦ θανάτου, εἶσθε χαμένοι αἰώνιως. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ κίνδυνος εἶναι τόσῳ μεγάλος, τίς σοφὸς δὲν ἤθελεν ἀκολουθήσει τὴν ἐξέτασιν τῆς καρδίας αὐτοῦ νύκτα καὶ ἡμέραν, ἐωσοῦ βεβαιωθῇ περὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ; Θεώρησον πόσον μικρὸς εἶναι ὁ κόπος τούτου τοῦ χρέους ὡς πρὸς τὴν λύπην, ἥτις ἕπεται ἐκ τῆς ἀμελείας αὐτοῦ. Ὑποφέρετε νὰ κοπιάζητε καὶ νὰ ἱδρώνητε ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον διὰ νὰ προλάβητε τὴν πενίαν, καὶ διατί δὲν δαπανᾶτε ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν ἐξέτασίν σας, διὰ νὰ προλάβητε αἰώνιον ταλαιπωρίαν; Ἀμελοῦντες τὸ χρέος τοῦτο, δὲν δύνασθε νὰ κάμητε ἄλλην μεγαλειτέραν χάριν εἰς τὸν Σατανᾶν, ἢ εἰς τὸν ἑαυτόν σας μεγαλειτέραν βλάβην. Ὁ μέγας σκοπὸς τοῦ διαβόλου εἰς ὅλους τοὺς πειρασμοὺς αὐτοῦ εἶναι τὸ νὰ σᾶς ἀπατήσῃ καὶ νὰ σᾶς κρατήσῃ εἰς ἄγνοιαν περὶ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κινδύνου σας, ἐωσοῦ αἰσθανθῆτε τὰς αἰωνίους φλόγας· καὶ θέλετε νὰ ἑνωθῆτε μετ' αὐτοῦ διὰ νὰ ἀπατήσητε ὑμᾶς αὐτούς; Ἐὰν κάμνητε τοῦτο δι' αὐτόν, τότε κάμνετε τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Καὶ ἔχετε τάχα τόσας ὑποχρεώσεις, ὥστε νὰ βοηθήσητε αὐτὸν εἰς τοιοῦτον σκοπόν, ὁποῖος ἡ κόλασίς σας; Ὁ καιρὸς ἐγγίζει, καθ' ὃν ὁ Θεὸς θέλει σᾶς ἐξετάσει. Ἐὰν διὰ θλίψεως μόνον τοῦτο γίνῃ εἰς ταύτην τὴν ζωὴν, θέλει σᾶς κάμει νὰ ἐπιθυμήσητε τὸ νὰ εἴχετε δοκιμάσει καὶ κρίνει ὑμᾶς αὐτοὺς διὰ νὰ εἴχετε δυνηθῆ νὰ ἀποφύγητε τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ. Φρικτὴ ἦτο ἡ πρὸς τὸν Ἀδὰμ φωνή, Ποῦ εἶσαι; μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸ δένδρον; καὶ εἰς τὸν Κάϊν, Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου; Οἱ ἄνθρωποι «δὲν λέγουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν» ὅ,τι λέγει ὁ Κύριος, «ἐνθυμοῦμαι πᾶσαν τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, τώρα περιεκύκλωσαν αὐτοὺς αἱ πράξεις αὐτῶν· ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου μου ἔγιναν». (Ὡσηὲ ζ'. 2). Θεωρήσατε ἀκόμη ποῖα γλυκέα ἀποτελέσματα ἤθελον προέλθει ἀπὸ ταύτην τὴν αὐτοεξέτασιν. Ἐὰν ἦσαι εὐθὺς καὶ εὐσεβὴς, ταῦτα θέλουσι σὲ ὁδηγήσει κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν βεβαιότητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν δὲ δὲν ἦσαι, ἂν καὶ τοῦτο θέλῃ σὲ συγχίζει κατὰ τὸ παρόν, θέλει τείνει ὅμως πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν σου, καὶ τέλος πάντων θέλει σὲ φέρει εἰς τὴν βεβαιότητα περὶ τῆς εὐδαιμονίας ἐκείνης. Δὲν εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ γνωρίζωμεν τί θέλει συμβῆ εἰς ἡμᾶς εἰς τὸ μέλλον; κατ' ἐξοχὴν τί θέλει συμβῆ εἰς τὰς ψυχάς μας; καὶ εἰς ποῖον τόπον καὶ κατάστασιν θέλομεν εἶσθαι αἰωνίως; Καὶ καθὼς αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ γνῶσις εἶναι ἐπιθυμητὴ, πόσῳ μᾶλλον θέλει εἶσθαι μεγαλειτέρα ἡ παρηγορία περὶ τῆς βεβαιότητος τῆς σωτηρίας; Ὁποίους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γλυκεῖς συλλογισμοὺς θέλετε ἔχει περὶ τοῦ Θεοῦ! Ὅλον ἐκεῖνο τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ δικαιοσύνη, τὰ ὁποῖα εἶναι ἡ φρίκη τῶν ἄλλων, θέλουσιν εἶσθαι ἡ χαρά σας. Πόσον γλυκεῖς θέλουσιν εἶσθαι οἱ συλλογισμοί σας περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον ἔχυσε, καὶ τῶν πλεονεκτημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπροξένησε! Πόσον εὐπρόσδεκτος θέλει εἶσθαι εἰς σὲ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ πόσον ὡραῖοι οἱ πόδες ἐκείνων, οἵτινες σὲ φέρουσιν αὐτόν! Πόσον γλυκεῖαι θέλουσιν εἶσθαι αἱ ἐπαγγελίαι, ὅταν ἦσαι βέβαιος, ὅτι εἶναι διὰ σέ! Αὐταὶ αἱ ἀπειλαὶ θέλουσι προξενεῖ τὴν παρηγορίαν σου, ὅταν ἐνθυμῆσαι, ὅτι διέφυγες αὐτάς. Ὁποῖον θάρρος καὶ παρηγορίαν θέλεις ἔχει εἰς τὴν προσευχήν, ὅταν δύναται νὰ εἴπῃς, «Πάτερ ἡμῶν·» μὲ πλήρη βεβαιότητα! Τοῦτο θέλει κάμει τὸν δεῖπνον τοῦ Κυρίου, ὡς τερπνὸν συμπόσιον εἰς τὴν ψυχήν σου. Θέλει πολλαπλασιάσει τὴν γλυκύτητα ἑκάστου ἐλέους. Πόσον εὐχαρίστως δύνασαι τότε νὰ ὑποφέρῃς ὅλας τὰς θλίψεις! Πόσον θέλει γλυκάνει τοὺς συλλογισμοὺς περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς κρίσεως, περὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς κολάσεως. Πόσον πρόθυμον θέλει σὲ κάμει εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, καὶ πόσον ὠφέλιμον εἰς ὅλους τοὺς περὶ σέ! Ὁποίαν δραστηριότητα θέλει διαχύσει εἰς ὅλας τὰς χάριτάς σου καὶ τὰς παθήσεις, διεγείρει τὴν μετάνοιάν σου, ἀνάψει τὴν ἀγάπην σου, ταχύνει τὰς ἐπιθυμίας σου καὶ ἐπιβεβαιώσει τὴν πίστιν σου, γίνει πηγὴ συνεχοῦς χαρᾶς, πλημμυρίσει τὴν καρδίαν σου ἀπὸ εὐχαριστίας, σὲ ὑψώσει εἰς τὸ εὐάρεστον ἔργον τῶν δοξολογιῶν, σὲ βοηθήσει εἰς τὸ νὰ φρονῇς τὰ οὐράνια, καὶ σὲ καταστήσει ἐπίμονον εἰς ὅλα! Ὅλα ταῦτα τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα περὶ τῆς βεβαιότητος, θέλουσι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καταστήσει τὴν ζωήν σου ὡς παράδεισον ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἂν καὶ ἤμαι βέβαιος, ὅτι ταῦτα τὰ αἴτια ἔχουσι βαρύτητα λόγου καθ' ἑαυτὰ, φοβοῦμαι ὅμως μήπως βάλῃς, ἀναγνῶστα, κατὰ μέρος τὸ βιβλίον, ὡς ἐὰν εἶχες πλέον τελειώσει, καὶ ποτὲ δὲν δοθῇς εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ χρέους. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρᾶγμα εἶναι σπουδαιότατον, ἂν θέλῃς ζῇ, δηλαδὴ, αἰωνίως εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ εἰς τὴν κόλασιν. Καὶ ἐδῶ ζητῶ ἀπὸ σὲ διὰ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς σου, μάλιστα σὲ παραγγέλλω, ὀν ὀνόματι τοῦ Κυρίου, νὰ μὴ ἀναβάλῃς τοῦτο περισσότερον, ἀλλὰ νὰ προσηλώσῃς τὴν καρδίαν σου εἰς τοῦτο τὸ ἔργον μὲ σπουδὴν, καὶ νὰ συλλογισθῇς καθ' ἑαυτόν. Εἶναι τάχα τόσον εὔκολον, τόσον κοινὸν, καὶ τόσον κινδυνῶδες, τὸ νὰ ἦναι ἠπατημένος τις εἰς τοῦτο; Ὑπάρχουσι τάχα καὶ τόσαι πολλαὶ ἐσφαλμέναι ὁδοί; Εἶναι ἡ καρδία τοσοῦτον ἀπατηλή; Διατί λοιπὸν δὲν ἐξετάζω πανταχοῦ, ἐωσοῦ γνωρίσω τὴν κατάστασίν μου; Πρέπει ἐντὸς ὀλίγου νὰ καθυποβληθῶ πρὸς ἐξέτασιν εἰς τὸ βῆμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν ἐξετάζω ἀμέσως ἐμαυτόν; Εἰς ποίαν κατάστασιν θέλω εἶσθαι, ἐὰν εὑρεθῶ ἠπατημένος; Δύναμαι τώρα δι' ὀλίγης ἐπιμελοῦς ἐξετάσεως νὰ γνωρίσω, καὶ φοβοῦμαι τὸν κόπον; Ἀλλ' ἴσως θέλεις εἰπεῖ, δὲν ἐξεύρω πῶς νὰ ἐκτελέσω τοῦτο. Εἰς τοῦτο τώρα θέλω σὲ δώσει ὁδηγίας· ἀλλὰ, φεῦ! θέλουσιν εἶσθαι εἰς μάτην, ἐὰν δὲν ἔχῃς ἀπόφασιν νὰ βάλῃς αὐτὰς εἰς πρᾶξιν. Πρὶν λοιπὸν προχωρήσῃς περισσότερον, θέλεις νὰ ὑποσχεθῇς ἐδῶ, ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, νὰ δοθῇς εἰς τὴν ταχεῖαν ἐκτέλεσιν τοῦ χρέους, κατὰ τὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας θέλω σὲ καθυποβάλει ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ; Δὲν ζητῶ παράλογόν τι ἢ ἀδύνατον· θέλω μόνον νὰ ἐνασχολήσῃς ὀλίγας ὥρας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃς τί θέλεις γίνει αἰωνίως. Ἐὰν γείτων τις, ἢ φίλος ζητῇ μόνον ἀπὸ σὲ μίαν ὥραν διὰ συνομιλίαν, ἢ δι' ὑποθέσεις, εἰς τὰς ὁποίας δύνασαι νὰ γίνῃς πρὸς αὐτὸν ὠφέλιμος, βεβαίως δὲν ἤθελες ἀρνηθῇ αὐτήν. Πόσῳ ὀλιγώτερον ἔπρεπε νὰ ἀρνηθῇς τοῦτο εἰς ἑαυτὸν διὰ μίαν τόσον μεγάλην ὑπόθεσιν; Σὲ παρακαλῶ, δέξου ἀπὸ ἐμὲ τὸ ζήτημα τοῦτο, ὡς ἐὰν ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ σὲ τὸ ἐπρόσφερα γονυπετὴς, καὶ ἐγὼ θέλω ὑπάγει γονυπετὴς νὰ παρακαλέσω τὸν Χριστὸν διὰ νὰ καταπείσῃ τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ χρέους.

4. Αἱ ὁδηγίαι περὶ τοῦ πῶς νὰ ἐξετάζῃς σεαυτὸν εἶναι αὗται· κένωσον τὸν νοῦν σου ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας φροντίδας καὶ τοὺς συλλογισμοὺς, διὰ νὰ μὴ δύνανται ν' ἀποσπῶσιν ἢ νὰ διαιρῶσι τὸ πνεῦμά σου. Τὸ ἔργον τοῦτο θέλει εἶσθαι ἀρκετὸν, χωρὶς νὰ ἑνώσῃς ἄλλα μὲ αὐτό· πρόσπεσον τότε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, προσευχόμενος ἐγκαρδίως, καὶ ζητῶν τὴν βοήθειαν τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ, διὰ νὰ φανερώσῃ εἰς σὲ τὴν καθαρὰν ἀλήθειαν τῆς καταστάσεώς σου, καὶ νὰ σὲ φωτίσῃ εἰς ὁλόκληρον τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου τούτου. Ἔκλεξον τὸν καταλληλότερον καιρὸν καὶ τόπον. Τὸ μέρος ἂς ἦναι τὸ πλέον ἀπόκρυφον, καὶ ὁ καιρὸς ἁρμόδιος, κατὰ τὸν ὁποῖον τίποτε νὰ μὴ σὲ διακόψῃ καὶ ἂν ἦναι δυνατὸν ἂς ἦναι ὁ παρὼν καιρός. Ἔχε ἕτοιμα, ἢ εἰς τὴν μνήμην, ἢ εἰς τὴν Γραφὴν, ῥητά τινα ἐκ τῶν Γραφῶν περιγράφοντα τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς περὶ σωτηρίας ὅρους τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ κατάπεισον τὸν ἑαυτόν σου περὶ τῆς ἀλανθάστου ἀληθείας αὐτῶν. Προχώρησον τότε νὰ ἐρωτήσῃς σεαυτὸν, ὄχι ἂν ὑπάρχῃ καθόλου εἰς σὲ ἀγαθόν τι ἢ ὄχι, οὔτε ἂν ἔχῃς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον βαθμὸν καὶ μέτρον χάριτος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀλλ' ἐὰν τοιαύτη ἢ τοιαύτη σώζουσα χάρις ὑπάρχῃ εἰς σὲ εἰλικρινῶς ἢ ὄχι. Ἐὰν ἡ καρδία σου ἀποσύρηται ἀπὸ τὸ ἔργον, βίασον αὐτὴν εἰς αὐτό, θὲς τὴν προσταγήν σου ἐπ' αὐτῆς· ἂς μετολαβήσῃ λογικὸν, καὶ ἂς μεταχειρισθῇ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ. Ναὶ, θὲς τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτῆς, καὶ παράγγειλε αὐτὴν νὰ ὑπακούσῃ ἐπαπειλῶν εἰς αὐτὴν ποινὴν τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ Θεοῦ ἂν παρακούσῃ. Ἡ συνείδησις προσέτι ἂς κάμῃ τὸ ἔργον αὐτῆς, ἑωσοῦ ἡ καρδία σου διεγερθῇ εἰς τὸ χρέος. Μηδὲ ἄφινε τὴν καρδίαν σου νὰ δαπανᾷ ἀνωφελῶς τὸν καιρὸν, ἐνῷ ἐπιμελῶς ἔπρεπε νὰ καταγίνηται εἰς αὐτό. Κάμε ὡς ὁ Ψαλμῳδὸς, ὅτε ἔλεγε, « Τὸ πνεῦμά μου διερευνᾷ. » Ἐκεῖνος, ὅστις δύναται νὰ ἰσχύσῃ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, δύναται νὰ ἰσχύσῃ καὶ εἰς τὸν Θεόν. Ἐὰν μετὰ τοὺς κόπους σου ὅλους δὲν ἀποφασίσῃς, τότε ζήτησον βοήθειαν. Ὕπαγε εἰς ἕνα εὐσεβῆ, ἔμπειρον, ἱκανὸν καὶ πιστὸν, καὶ εἰπὲ εἰς αὐτὸν τὴν περίστασίν σου, καὶ ζήτησε καλλίστην συμβουλήν. Λάβε τὴν γνώμην ἑνὸς τοιούτου, ὡς τὴν τοῦ ἰατροῦ διὰ τὸ σῶμά σου· ἂν καὶ τοῦτο δὲν δύναται νὰ σὲ δώσῃ πλήρη βεβαιότητα, δύναται ὅμως νὰ ἦναι μεγάλη βοήθεια εἰς τὸ νὰ σὲ ὑποστηρίξῃ καὶ νὰ σὲ βοηθήσῃ. Ἀλλὰ τοῦτο ἂς μὴ γίνῃ πρόφασις εἰς τὸ νὰ ἀναβάλῃς τὴν αὐτοεξέτασίν σου Μεταχειρίζου τοῦτο μόνον ὡς μίαν τῶν τελευταίων θεραπειῶν, ὅταν αἱ ἴδιαί σου προσπάθειαι δὲν χρησιμεύωσι πλέον. Ὅταν ἀνακαλύψῃς τὴν ἀληθῆ σου κατάστασιν, ἀποφάσισε τότε περὶ σεαυτοῦ, ἐὰν ἦσαι ἀληθὴς Χριστιανὸς ἢ τοὐναντίον. Μὴ ἀποφασίσῃς τοῦτο ἀπερισκέπτως, οὔτε κολακεύων σεαυτὸν, οὔτε ἕνεκα μελαγχολικῶν φόβων, ἀλλὰ μὲ σκέψιν ἀληθῆ, καὶ συμφώνως μὲ τὴν συνείδησίν σου πεφωτισμέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νην ἀπὸ τὰς Γραφὰς καὶ τὸ λογικόν. Πειράθητι νὰ καταστήσῃς τὴν καρδίαν σου εὐαίσθητον εἰς τὴν κατάστασιν αὐτῆς κατὰ τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἐπέφερες εἰς αὐτήν. Ἐὰν δὲν ἔχῃ τὴν χάριν, συλλογίσου περὶ τῆς ἀθλιότητός σου, ἐὰν δὲ ἦναι ἀναγεγεννημένη καὶ ἡγιασμένη, συλλογίσου εἰς ποίαν μακαρίαν κατάστασιν σὲ ἔβαλεν ὁ Κύριος. Ἀκολούθει τοὺς συλλογισμοὺς τούτους ἐωσοῦ ἐντυπωθῶσιν εἰς τὴν καρδίαν σου. Γράψον τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοὐλάχιστον εἰς τὴν μνήμην σου. Εἰς τοιοῦτον καιρὸν μετὰ βαθεῖαν ἐξέτασιν, εὗρον τὴν κατάστασίν μου τοιαύτην ἢ τοιαύτην. Τοιοῦτον ὑπόμνημα θέλει εἶσθαι πολλὰ ὠφέλιμον εἰς σὲ διὰ τὸ μέλλον. Μὴ ἐμπιστεύησαι εἰς τὴν μίαν ταύτην ἀνακάλυψιν, ὥστε νὰ μὴ ἐξετάζῃς πλέον· μηδ' ἐμποδίζου ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ἔρευναν τῶν ὁδῶν σου, μηδ' ἀψύχει, ἐὰν ἡ ἐξέτασις αὕτη πρέπῃ νὰ ἐπαναλαμβάνηται συχνά. Μάλιστα πρόσεχε, ἐὰν δὲν ἦσαι ἀναγεγεννημένος, νὰ μὴ συμπεράνῃς τὴν μέλλουσαν ἀπὸ τὴν παροῦσαν κατάστασίν σου Μὴ εἴπῃς, Ἐπειδὴ εἶμαι ἀσεβὴς θέλω ἀποθάνει οὕτω Ἐπειδὴ εἶμαι ὑποκριτὴς θέλω μείνει οὕ-ω. Μὴ ἀπελπισθῇς. Οὐδὲν ἄλλο παρὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς θελήσεως δύναται νὰ σὲ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν Χριστὸν, ἂν καὶ μέχρι τοῦδε κακῶς πρὸς αὐτὸν ἐφέρθῃς καὶ μετεχειρίσθῃς ἀπάτας κατ' αὐτοῦ.

5. Συγχωρήσατέ με τώρα νὰ προσθέσω σημεῖά τινα, διὰ τῶν ὁποίων δύνασθε νὰ ἐξετάσητε τὸ δικαίωμά σας εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τῶν πιστῶν. Θέλω ἀναφέρει μόνον τὰ δύο ταῦτα· τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Θεοῦ ὡς τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ, καὶ τὴν ἐγκάρδιον παραδοχὴν τοῦ Χριστοῦ ὡς τοῦ μόνου Σωτῆρός σας καὶ Κυρίου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πάσης ψυχῆς, ἥτις ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην, ἡ μεγαλειτέρα εὐδαιμονία εἶναι εἰς τὸν Θεόν. Ἡ ἀνάπαυσις αὕτη συνίσταται εἰς τὴν πλήρη καὶ ἔνδοξον ἀπόλαυσιν τοῦ Θεοῦ. Ὅστις δὲν ἔχει τὸν Θεὸν ὡς τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἀγαθὸν καὶ τὸν τελικὸν αὐτοῦ σκοπόν, εἶναι τὴν καρδίαν ἐθνικὸς καὶ ἀχρεῖος εἰδωλολάτρης. Ἂς ἐρωτήσω λοιπόν, Νομίζεις ἀληθῶς ὡς ἄκραν σου εὐδαιμονίαν, τὸ ν' ἀπολαύσῃς τὸν Κύριον εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἢ ὄχι; Δύνασαι νὰ εἰπῇς, Ὁ Κύριος εἶναι ἡ μερίς μου; Ποῖον ἄλλον ἔχω εἰς τὸν οὐρανόν; καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν δὲν θέλω ἄλλον παρὰ σέ; Ἐὰν ἦσαι κληρονόμος τῆς ἀναπαύσεως, οὕτως ἔχει. Ἂν καὶ ἡ σὰρξ θέλῃ ζητεῖ τὰς ἡδονάς της, καὶ ὁ κόσμος θέλῃ παρεισέρχεσθαι εἰς τὰς παθήσεις σου, ὅμως εἰς τὴν συνήθη γνώμην σου, τὴν σταθερὰν, τὴν ὑπερισχύουσαν, καὶ εἰς τὰς πεποιθήσεις σου, προτιμᾷς τὸν Θεὸν ἀφ' ὅλα τὰ τοῦ κόσμου. Θέτεις αὐτὸν τὸν μόνον σκοπὸν τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ προσπαθειῶν σου. Ὁ κύριος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἀκούεις τὸ κήρυγμα, προσεύχεσαι καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ ζῇς ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὗτος, τὸ νὰ ζητῇς τὸν Κύριον, καὶ νὰ βεβαιωθῇς περὶ τῆς ἀναπαύσεώς σου. Ἂν καὶ δὲν ζητῇς αὐτὴν μὲ ζῆλον, ὅσον ἔπρεπεν, ἡ πρώτη σου ἐπιθυμία ὅμως καὶ προσπάθεια εἶναι δι' αὐτὴν, ὥστε κανὲν ἄλλο δὲν ἐπιθυμεῖς περισσότερον ἀπ' αὐτὴν ἢ προτιμᾷς ἀντ' αὐτῆς. Δεν θέλεις θεωρήσει ὑπερβολικὸν ὅ,τι καὶ ἂν κάμῃς ἢ ὑποφέρῃς διὰ ν' ἀπολαύσῃς αὐτήν. Ἂν καὶ ἡ σὰρξ ἐνίοτε στενοχωρῆται καὶ ἀποσύρηται μὲ φόβον, ἔχεις ὅμως ἀπόφασιν, καὶ εἶσαι εὐχαριστημένος νὰ ὑπομένῃς ὅλα. Ἡ δι' αὐτὴν ὑπόληψίς σου θέλει εἶσθαι ὡσαύτως τόσον μεγάλη, καὶ αἱ παθήσεις σου τόσον ἰσχυραὶ, ὥστε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν ἤθελες ἀνταλλάξει τὸ εἰς αὐτὴν δικαίωμά σου καὶ τὰς ἐλπίδας σου δι' ὁποιονδήποτε κοσμικὸν ἀγαθόν. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἔβαλλεν ἔμπροσθέν σου αἰωνίους γηΐνας ἡδονὰς εἰς τὸ ἓν μέρος, καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν πιστῶν εἰς τὸ ἄλλο, καὶ σ' ἐπρόσταζε νὰ ἐκλέξῃς, ἤθελες ἀπορρίψει τὸν κόσμον, καὶ ἐκλέξει αὐτὴν τὴν ἀνάπαυσιν. Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἦσαι ἀκόμη ἡγιασμένος, τότε προτιμᾷς εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν κοσμικὴν εὐδαιμονίαν, ἀντὶ τοῦ Θεοῦ· καὶ ἂν ἡ γλῶσσά σου λέγῃ, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ἄκρον σου ἀγαθόν, ἡ καρδία σου ὅμως δὲν θεωρεῖ αὐτὸν ὡς τοιοῦτον, διότι ὁ κόσμος εἶναι ὁ πρῶτος σκοπὸς ὅλων τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ προσπαθειῶν σου. Αὐτὴ ἡ καρδία σου εἶναι προσηλωμένη εἰς αὐτόν. Ἡ μεγίστη φροντὶς καὶ ὁ κόπος σου εἶναι τὸ νὰ διατηρήσῃς τὴν ὑπόληψίν σου καὶ τὰς σαρκικάς σου ἡδονάς. Περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ὅμως πολλὰ ὀλίγον φροντίζεις, ἢ κοπιάζεις. Δὲν εἶδές ποτε τοιαῦτα πλεονεκτήματα εἰς ἐκείνην τὴν ἀόρατον δόξαν τοῦ ἄλλου κόσμου, ὥστε νὰ σύρωσι τὴν καρδίαν σου εἰς αὐτὴν, καὶ νὰ σὲ κάμωσι νὰ κοπιάζῃς ἐγκαρδίως δι' αὐτήν. Οἱ ὀλίγοι κόποι, τοὺς ὁποίους δι' αὐτὴν καταβάλλεις, ἐπέχουσι τὸν δεύτερον τόπον. Ὁ Θεὸς ἔχει μόνον τὰ ἀπορρίψιμα τοῦ κόσμου, ἐκεῖνον μόνον τὸν καιρὸν καὶ κόπον, τὸν ὁποῖον οἰκονομεῖς ἀπὸ τὸν κόσμον, ἢ ἐκείνους τοὺς ὀλίγους, ψυχροὺς, ἀμελεῖς συλλογισμοὺς, οἵτινες ἔρχονται μετὰ τοὺς σταθεροὺς, ἐνθέρμους καὶ ἡδονικοὺς συλλογισμούς σου περὶ τῶν ἐπιγείων πραγμάτων. Ποτὲ δὲν ἤθελες κάμει τίποτε διὰ τὸν οὐρανόν, ἐὰν ἐγνώριζες πῶς νὰ κρατήσῃς τὸν κόσμον. Ἀλλὰ φοβούμενος μήπως ῥιφθῇς εἰς τὴν κόλασιν, ὅταν δὲν δύνασαι πλέον νὰ κρατῇς τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο θέλεις κάμει κἄτι τι. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὑπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέτεις τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ πολλὰ αὐστηράν, καὶ δὲν θέλεις νὰ καταπεισθῇς νὰ λάβῃς τὸν κόπον νὰ περιπατῇς ἀδιακόπως εἰς αὐτὴν κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Εὐαγγελίου· καὶ ὅταν ἔλθῃς εἰς τὴν περίστασιν, ὅταν πρέπει νὰ ἀφήσῃς ἢ τὸν Χριστὸν, ἢ τὰς κοσμικὰς εὐδαιμονίας σου, τότε προτιμᾷς μᾶλλον νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃς τὸν οὐρανὸν παρὰ τὴν γῆν· καὶ οὕτως ἑκουσίως ν' ἀπειθῇς εἰς τὸν Θεόν. Καὶ βεβαίως, ἐὰν ὁ Θεὸς σ' ἐπέτρεπε νὰ ζῇς ὑγιῶς καὶ πλουσίως, αἰωνίως ἐπὶ τῆς γῆς, ἤθελες στοχασθῇ τὴν κατάστασιν ταύτην καλλιτέραν τῆς ἀναπαύσεως. Ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμνον οἱ ἄλλοι, σὺ ἤθελες νομίζει αὐτὴν ὡς τὴν πρώτην σου εὐδαιμονίαν. Αὕτη εἶναι ἡ κατάστασίς σου, ἐὰν δὲν ἦσαι ἀκόμη ἀναγεγεννημένος καὶ δὲν ἔχῃς κανὲν δικαίωμα εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τῶν πιστῶν.

Καθὼς παραδέχεσαι τὸν Θεὸν ὡς τὸ ἄκρον σου ἀγαθὸν, οὕτω παραδέχεσαι ἐγκαρδίως τὸν Χριστὸν ὡς τὸν μόνον Σωτῆρα καὶ Κύριον, διὰ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην. Τὸ μὲν πρῶτον εἶναι τὸ κεφάλαιον τῆς πρώτης καὶ μεγάλης ἐντολῆς τοῦ νόμου, «Θέλεις ἀγαπήσει Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου.» Τὸ δὲ δεύτερον εἶναι τὸ κεφάλαιον τῆς ἐντολῆς τοῦ Εὐαγγελίου, «Πίστευε εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ θέλεις σωθῇ.» Καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν δύο τούτων εἶναι τὸ σύνολον τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Στέργεις ἐγκαρδίως ὁ Χριστὸς μόνον νὰ ἦναι Σωτήρ σου; νὰ μὴ ἔχῃς πλέον πεποίθησιν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν χρεῶν καὶ τὰ ἔργα, παρὰ ὡς εἰς μέσα διωρισμένα εἰς ὑποταγὴν αὐτοῦ, μὴ ἀποβλέπων εἰς αὐτὰ ὡς προσφυῆ νὰ ἱκανοποιήσωσιν εἰς τὸ παραμικρὸν τὴν κατάραν τοῦ νόμου, ἢ ὡς συνιστῶντα τὴν δικαιοσύνην τοῦ νόμου, ἢ κανὲν μέρος αὐτῆς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀλλὰ νὰ εὐχαριστῆσαι, νὰ ἐμπιστεύησαι τὴν σωτηρίαν σου εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ Χριστοῦ; Εὐχαριστεῖσαι ἀκόμη νὰ δεχθῇς αὐτὸν ὡς τὸν μόνον Κύριον καὶ βασιλέα σου διὰ νὰ σὲ κυβερνᾷ καὶ νὰ σὲ ὁδηγῇ μὲ τοὺς νόμους καὶ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ, καὶ νὰ ὑπακούῃς εἰς αὐτὸν, ὅταν μάλιστα σὲ προστάζῃ τὰ δυσκολώτατα χρέη, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα περισσότερον ἐναντιοῦνται εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκός; Σὲ προξενεῖ λύπην ἡ παράβασις τῆς ἀποφάσεώς σου ταύτης, καὶ χαρὰν, ὅταν μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀκρίβειαν ὑπακούῃς εἰς αὐτόν; Ἤθελες νὰ μὴ ἀλλάξῃς τὸν Κύριον καὶ αὐθέντην σου δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ταῦτα εἶναι τὰ τεκμήρια παντὸς ἀληθοῦς Χριστιανοῦ. Ἐὰν ὅμως ἦσαι ὑποκριτὴς, τότε τὸ πρᾶγμα ἐλωσδιόλου ἔχει ἄλλως πως. Δύνασαι μὲν νὰ καλῇς τὸν Χριστὸν Κύριον καὶ Σωτῆρά σου, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐνόμισας σεαυτὸν, χωρὶς αὐτοῦ, τόσον ἀπωλεσμένον, ὥστε νὰ ἀναγκασθῇς νὰ ζητήσῃς αὐτὸν, νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ θέσῃς τὴν σωτηρίαν σου εἰς μόνον αὐτόν. Τοὐλάχιστον ποτὲ ἐκ καρδίας δὲν ἔστερξας, αὐτὸς ὁ Κύριός σου νὰ σὲ κυβερνᾷ, οὔτε νὰ παραδώσῃς τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν ζωήν σου νὰ διοικῶνται ὑπ' αὐτοῦ, οὔτε νὰ λάβῃς τὸν λόγον αὐτοῦ ὡς κανόνα τῶν συλλογισμῶν καὶ τῶν πράξεών σου. Εἶναι πιθανὸν, ὅτι εἶσαι εὐχαριστημένος νὰ σωθῇς ἀπὸ τὴν κόλασιν διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ ὅταν ἀποθάνῃς, ἀλλ' ἐνταυτῷ δὲν θέλεις νὰ σὲ προστάξῃ τι, τὸ ὁποῖον ἀντιβαίνει εἰς τὴν ὑπόληψίν σου, ἢ τὰς ἡδονάς σου, ἢ ἄλλους τινὰς κοσμικοὺς σκοπούς σου. Καὶ ἐὰν σὲ ἐπέτρεπε νὰ ἐκλέξῃς, πολὺ περισσότερον προτιμᾷς νὰ ζήσῃς κατὰ τὸν κόσμον καὶ τὴν σάρκα, παρὰ κατὰ τὸν Λόγον καὶ τὸ Πνεῦμα. Καὶ ἂν δύνασαι ἐνίοτε νὰ αἰσθάνησαι καὶ νὰ σκοπεύῃς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ ἐναντίον, πλὴν ἡ συνήθης ἐπιθυμία καὶ ἐκλογὴ τῆς καρδίας σου εἶναι τὸ εἰρημένον. Ὅθεν δὲν εἶσαι ἀληθὴς πιστὸς τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ ἂν καὶ ὁμολογῇς αὐτὸν μὲ τοὺς λόγους, μὲ τὰ ἔργα ὅμως τὸν ἀρνεῖσαι, «ὢν βδελυκτὸς καὶ ἀπειθὴς καὶ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀδόκιμος.» Αὕτη εἶναι ἡ κατάστασις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θέλουσιν ἀποκλεισθῇ τῆς ἀναπαύσεως τῶν πιστῶν.

Θεωρήσατε, ὅτι ἡ συγκατάθεσις τῶν καρδιῶν καὶ τῆς βουλήσεώς σας εἶναι τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κατ' ἐξοχὴν προσβάλλω νὰ ἐξετασθῇ. Δὲν ἐρωτῶ ἂν ἦσαι βέβαιος περὶ τῆς σωτηρίας σου, οὔτε ἐὰν δύνασαι νὰ πιστεύῃς, ὅτι αἱ ἁμαρτίαι σου εἶναι συγκεχωρημέναι, καὶ ὅτι εἶσαι ἠγαπημένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ. Ταῦτα δὲν συνιστῶσι μέρος τῆς δικαιούσης πίστεως, ἀλλ' εἶναι ἐξαίρετοι καρποὶ αὐτῆς· καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀπολαύουσιν αὐτῶν παρηγοροῦνται ἀπ' αὐτούς· ἀλλ' εἶναι πιθανὸν νὰ μὴ ἀπολαύσῃς ποτὲ αὐτούς, ἐνῷ ζῇς, καὶ ὅμως νὰ ἦσαι ἀληθὴς κληρονόμος τῆς ἀναπαύσεως. Μὴ εἴπῃς λοιπόν, Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω, ὅτι αἱ ἁμαρτίαι μου εἶναι συγκεχωρημέναι, ἢ ὅτι δὲν ἀπολαύω τὴν εὐμένειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶμαι ἀληθὴς πιστός. Τοῦτο εἶναι συμπέρασμα πολλὰ ἐσφαλμένον. Τὸ ζήτημα εἶναι ἂν ἐκ καρδίας ἀποδέχησαι τὸν Χριστὸν διὰ νὰ συγχωρηθῇς, νὰ διαλλαγῇς μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ οὕτω νὰ σωθῇς. Στέργεις ἐκεῖνος, ὅστις σὲ ἐξηγόρασε, νὰ ἦναι ὁ Κύριός σου, καὶ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὸν οὐρανὸν κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον; Αὕτη εἶναι ἡ δικαιόνουσα, καὶ σώζουσα πίστις, καὶ τὸ σημεῖον, δι' οὗ δύνασαι νὰ ἐξετάσῃς σεαυτόν. Προσέτι θεωρήσατε, ὅτι ὅλη αὕτη ἡ συγκατάθεσις πρέπει νὰ ἦναι ἐγκάρδιος καὶ πραγματικὴ, ὄχι ἐπίπλαστος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐδὲ μὲ ἐξαιρέσεις. Δὲν πρέπει νὰ εἴπῃ τις ὡς ὁ προσποιούμενος ἐκεῖνος υἱός, «ὑπάγω, Κύριε,» καὶ δὲν ὑπῆγεν. Ἐὰν ἄλλος τις ἔχῃ ἐπὶ σὲ μεγαλειτέραν ἐξουσίαν παρὰ τὸν Χριστὸν, δὲν εἶσαι μαθητὴς αὐτοῦ. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ταῦτα τὰ δύο σημεῖα εἶναι τοιαῦτα, ὁποῖα ἔχει πᾶς Χριστιανὸς, καὶ κανεὶς ἄλλος εἰμὴ οἱ εἰλικρινεῖς Χριστιανοί. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ σὲ καταπείσῃ τώρα εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐκτέλεσιν τοῦ χρέους τῆς αὐτοεξετάσεως ταύτης, διὰ νὰ μὴ τρέμῃς καὶ φρίσσῃς, ὅταν ὁ κριτὴς ὅλου τοῦ κόσμου σὲ ἐξετάζῃ, ἀλλὰ νὰ ἦσαι τόσον ἱκανὸς νὰ ἀποδείξῃς τὸ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν δικαίωμά σου, ὥστε ἡ θέα καὶ ὁ προσεγγισμὸς τοῦ θανάτου καὶ τῆς κρίσεως νὰ ἐγείρωσι τὸ πνεῦμά σου, καὶ νὰ σὲ πληρώσωσι χαρᾶς.

Τέλος πάντων, ἐὰν οἱ Χριστιανοὶ θέλωσι νὰ ἔχωσι παρηγορίας, αἵτινες δὲν θέλουσι ἀπατήσει αὐτοὺς, ὁ μεγαλείτερος κόπος τῆς ζωῆς αὐτῶν ἂς ἦναι τὸ ν' αὐξάνωσιν εἰς τὴν χάριν, καὶ νὰ ἐνδυναμώνωσι καὶ νὰ ἐκτείνωσι τὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν, νὰ ἐξασθενῶσι δὲ καὶ νὰ δαμάζωσι τὰ τῆς σαρκός. Μὴ ἀπατᾶτε ἑαυτοὺς μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔκαμε τὸ ὅλον, καὶ δὲν ἀφῆκε τίποτε νὰ κάμητε σεῖς. Τὸ νὰ νικήσωμεν τὸν κόσμον, τὴν σάρκα καὶ τὸν διάβολον, καὶ διὰ τοῦτο νὰ ἤμεθα πάντοτε ὡπλισμένοι εἰς τὴν σκοπιάν μας, καὶ μὲ γενναιότητα καὶ ὑπομονὴν νὰ πολεμήσωμεν ἕως τέλους, εἶναι πολλὰ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν σωτηρίαν μας. Τῷ ὄντι εἶναι τόσον ἀναγκαῖον, ὥστε ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἐκτελεῖ αὐτὸ, δὲν εἶναι πλέον, εἰμὴ κατ' ὄνομα Χριστιανός· ὄχι εἰς πάντα, ὅστις φαντάζεται, ὅτι πιστεύει, ἀλλ' εἰς τὸν νικῶντα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέλει δώσει ὁ Χριστὸς νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ μάννα τὸ κεκρυμμένον, καὶ θέλει δώσει εἰς αὐτὸν ψῆφον λευκὴν, καὶ ἐπάνω τῆς ψήφου ὄνομα νέον γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς γνωρίζει, εἰμὴ ὅστις λαμβάνει αὐτό· ἐκεῖνος θέλει φάγει ἀπὸ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸ μέσον τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν θέλει ἀδικηθῇ ἀπὸ τὸν δεύτερον θάνατον. Ὁ Χριστὸς θέλει ἐξομολογηθῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς καὶ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ, καὶ κάμει αὐτὸν στύλον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, καὶ ἔξω δὲν θέλει ἐξέλθει πλέον, καὶ θέλει γράψει ἐπάνω αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, τῆς καινῆς Ἱερουσαλὴμ, ἡ ὁποία καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἀπὸ τὸν Θεὸν αὐτοῦ, καὶ θέλει γράψει ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὸ καινόν· μάλιστα θέλει δώσει εἰς αὐτὸν νὰ καθήσῃ ὁμοῦ μὲ αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἐκεῖνος ἐνίκησε καὶ ἐκάθησεν ὁμοῦ μὲ τὸν Πατέρα αὐτοῦ, εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ. Ὅστις ἔχει ὠτίον, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς τὰς ἐκκλησίας. (Ἀποκάλ. β'. 7, 11, 17. γ'. 5, 12, 21, 22.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Χρέος τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ νὰ παρακινῇ καὶ ἄλλους νὰ ζητῶσι τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην.

Ἔθεσεν ὁ Θεὸς ἔμπροσθεν ἡμῶν τοιοῦτον ἔνδοξον βραβεῖον, ὁποῖον ἡ ἀνάπαυσις τῶν πιστῶν, καὶ κατέστησεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡμᾶς ἱκανοὺς, νὰ ἀπολαύσωμεν τοιαύτην ἀκατάληπτον μακαριότητα; Διατί λοιπὸν ὅλα τὰ τέκνα τῆς βασιλείας ταύτης δὲν πασχίζουσι περισσότερον νὰ βοηθῶσι καὶ ἄλλους εἰς τὴν ἀπόλαυσιν αὐτῆς; Φεῦ! αἱ ἄθλιαι περὶ ἡμᾶς ψυχαὶ πόσον ὀλίγον εἶναι ὑπόχρεοι διὰ τοῦτο εἰς τοὺς περισσοτέρους ἐξ ἡμῶν. Ἡμεῖς βλέπομεν τὴν δόξαν τῆς βασιλείας, καὶ ἐκεῖνοι τοὐναντίον. Ἡμεῖς βλέπομεν τὴν ἀθλιότητα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἔξω αὐτῆς, καὶ ἐκεῖνοι ὄχι· ἡμεῖς βλέπομέν τινας περιπλανωμένους ὁλωσδιόλου ἔξω τῆς ὁδοῦ, καὶ γνωρίζομεν, ὅτι, ἐὰν προχωρήσωσι, ποτὲ δὲν δύνανται νὰ φθάσωσιν ἐκεῖ, ἐκεῖνοι δὲ δὲν τὸ καταλαμβάνουσι, καὶ ὅμως ἡμεῖς δὲν θέλομεν μὲ σεμνότητα νὰ δείξωμεν εἰς αὐτοὺς τὸν κίνδυνον καὶ τὴν πλάνην αὐτῶν, οὔτε νὰ βοηθήσωμεν αὐτοὺς νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν διὰ νὰ ζήσωσι. Φεῦ! πόσον ὀλίγοι Χριστιανοὶ εὑρίσκονται, οἵτινες προσπαθοῦσιν ὅλαις δυνάμεσι νὰ σώζωσι ψυχάς. Δὲν χρεωστεῖται χάρις εἰς ἡμᾶς, ἂν ὁ οὐρανὸς δὲν ἦναι κενὸς, καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν δὲν χάνωνται αἰωνίως. Θεωρῶν πόσον ἀναγκαῖον εἶναι τὸ χρέος τοῦτο διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἀνθρώπων, θέλω δείξει, πῶς πρέπει νὰ ἐκτελῆται, διατί τόσον ἀμελεῖται, καὶ τότε θέλω κάμει σκέψεις τινὰς, διὰ νὰ καταπείσω τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τούτου.

Πρῶτον τὸ χρέος τοῦ νὰ παρακινῶμεν καὶ βοηθῶμεν ἄλλους νὰ γνωρίσωσι τὸ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τῶν πιστῶν δικαίωμα αὐτῶν, δὲν σημαίνει, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ γείνῃ δημόσιος ἱεροκήρυξ, ἢ νὰ ἐκβῇ ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ ἰδίου ἐπαγγέλματος, πολλὰ ὀλιγώτερον συνίσταται εἰς τὸ νὰ ὑποθάλπωμεν καὶ ἀναρριπίζωμεν τὴν μισαλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λοδοξίαν, καὶ τὸ πάντων ὀλιγώτατον νὰ κατηγορῶμεν τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων ἀπόντων, καὶ νὰ σιωπῶμεν, ὅταν ἦναι παρόντες. Τὸ χρέος τοῦτο εἶναι ἄλλης φύσεως, καὶ συνίσταται εἰς τὰ ἀκόλουθα· εἰς τὸ νὰ ἦναι αἱ καρδίαι μας εὐαίσθητοι εἰς τὴν ἀθλιότητα τῶν ψυχῶν τῶν ἀδελφῶν μας, εἰς τὸ νὰ δράττωμεν τὰς εὐκαιρίας νὰ διδάσκωμεν αὐτοὺς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, καὶ νὰ ὠφελῶμεν αὐτοὺς διὰ δημοσίων τελετῶν.

1. Αἱ καρδίαι μας πρέπει νὰ ἦναι εὐαίσθητοι εἰς τὴν ἀθλιότητα τῶν ψυχῶν τῶν ἀδελφῶν μας. Πρέπει νὰ ἤμεθα εὔσπλαγχνοι πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ ἐπιθυμῶμεν τὴν θεραπείαν καὶ σωτηρίαν αὐτῶν. Ἐὰν ἐπιθυμῶμεν ἐνθέρμως τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν, καὶ αἱ καρδίαι μας ἐφρόντιζον νὰ ἀγαθοποιήσωσιν αὐτοὺς, ἠθέλαμεν ἀρχίσει τὸ ἔργον, καὶ ὁ Θεὸς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἤθελεν εὐλογήσει αὐτό.

2. Πρέπει νὰ δράττωμεν πᾶσαν εὐκαιρίαν, τὴν ὁποίαν δυνάμεθα, διὰ νὰ διδάσκωμεν αὐτοὺς πῶς νὰ ἀποκτήσωσι τὴν σωτηρίαν. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἦναι ἀμαθὴς, προσπάθησον νὰ κάμῃς αὐτὸν νὰ καταλάβῃ εἰς τί συνίσταται ἡ ἄκρα εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ εἰς ποῖον βαθμὸν ἀπήλαυεν αὐτῆς ποτέ· νὰ ἐννοήσῃ τὴν διαθήκην, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς τότε ἔκαμε μὲ αὐτὸν, πῶς παρέβη αὐτὴν, ποίαν ποινὴν ἐπέφερε, καὶ ποίαν ἀθλιότητα ἐπροξένησεν εἰς ἑαυτόν. Δίδαξον τὴν ὁποίαν ἔχει ἀνάγκην λυτρωτοῦ, πῶς ὁ Χριστὸς ἀπὸ ἔλεος κινούμενος ἐμεσίτευσε, καὶ ὑπέφερε τὴν ποινὴν, τί εἶναι ἡ Νέα Διαθήκη, πῶς οἱ ἄνθρωποι ἐλκύονται εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ποῖα εἶναι τὰ πλούτη καὶ τὰ προνόμια, τῶν ὁποίων οἱ πιστοὶ ἀξιοῦνται δι' αὐτοῦ. Ἐὰν δὲν κινῆται διὰ τού-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των, τότε δίδαξον αὐτῷ τὸ ὑπερβάλλον τῆς δόξης, τὴν ὁποίαν ἀμελεῖ· τὴν ἄκραν δριμύτητα καὶ τὴν αἰωνιότητα τῶν βασάνων τῶν κεκολασμένων· τὸ δίκαιον τοῦ νὰ ὑποφέρῃ αὐτὰ, ὅστις ἑκουσίως ἀποβάλλει τὴν χάριν· τὴν βεβαιότητα, τὴν ἐγγύτητα, καὶ τὸν τρόμον τοῦ θανάτου καὶ τῆς κρίσεως· τὴν ματαιότητα ὅλων τῶν ἐπιγείων πραγμάτων· τὸ κακὸν τῆς ἁμαρτίας· τὸ πολύτιμον τοῦ Χριστοῦ· τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναγεννήσεως, τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἁγιωσύνης, καὶ τὴν ἀληθινὴν φύσιν αὐτῶν. Ἐὰν μεθ' ὅλα ταῦτα εὑρίσκῃς αὐτὸν τρέφοντα ψευδεῖς ἐλπίδας, ἀνάγκασον αὐτὸν νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἰδίαν κατάστασιν, δεῖξον πρὸς αὐτὸν πόσον ἀναγκαῖον εἶναι νὰ τὸ κάμῃ· σύντρεξον αὐτὸν, καὶ μὴ ἀφήσῃς αὐτὸν ἑωσοῦ καταπεισθῇ περὶ τῆς ἀθλιότητος καὶ θεραπείας αὐτοῦ· δεῖξον πρὸς αὐτὸν πόσον μάταιον καὶ ὀλέθριον εἶναι τὸ νὰ μὴ ἔχῃ πεποίθησιν εἰς τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ εἰς τὰ ἔργα ἑαυτοῦ, πρὸς τὴν δικαίωσιν αὐτοῦ. Παρακίνησον αὐτὸν παντοιοτρόπως νὰ μεταχειρίζηται ὅλα τὰ μέσα, νὰ ἀκούῃ καὶ ἀναγινώσκῃ τὸν λόγον, νὰ ἐπικαλῆται τὸν Θεὸν, νὰ ἔχῃ κοινωνίαν μὲ τοὺς εὐσεβεῖς· κατάπεισον αὐτὸν ν' ἀφήσῃ τὴν ἁμαρτίαν, ν' ἀποφύγῃ ὅλους τοὺς πειρασμοὺς τῆς ἁμαρτίας, κατ' ἐξοχὴν τοὺς κακοὺς συντρόφους, καὶ νὰ περιμένῃ μὲ ὑπομονὴν τὸν Θεὸν, μεταχειριζόμενος ὅλα τὰ μέσα, ὡς τὸν τρόπον, καθ' ὃν θέλει εὑρεῖ τὸν Θεόν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου τούτου εἶναι σπουδαιότατος, τήρησον διὰ τοῦτο τοὺς ἑξῆς κανόνας. Ἄρχισον αὐτὸ μὲ ὀρθὸν σκοπόν. Σκόπευε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Μὴ κάμῃς τοῦτο διὰ ν' ἀποκτήσῃς ὄνομα ἢ ὑπό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λησιν, ἢ νὰ καταπείσῃς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ σὲ, ἢ ν' ἀποκτήσῃς ὀπαδοὺς, ἀλλ' εἰς ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ, εἰς μίμησιν αὐτοῦ, καὶ μὲ τρυφερὰν ἀγάπην τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων. Μὴ κάμνῃς ὡς ἐκεῖνοι, οἵτινες προσπαθοῦσι νὰ διορθώσωσι τὰ τέκνα, ἢ τοὺς δούλους αὐτῶν εἰς τὰ πράγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐναντία τῆς ὠφελείας ἢ τῆς διαθέσεως αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ζητοῦσι ποτὲ νὰ σώσωσι τὰς ἰδίας ψυχὰς κατὰ τὴν ὁδὸν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ὥρισεν. Ἐκτέλει αὐτὸ ταχέως. Καθὼς δὲν ἤθελες νὰ ἀναβάλωσι τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν, οὕτω μὴ βραδύνῃς καὶ νὰ ζητήσῃς αὐτήν. Ἐνῷ σκοπεύεις νὰ διδάξῃς, ἢ νὰ βοηθήσῃς αὐτὸν, ὁ ἄνθρωπος βυθίζεται περισσότερον εἰς τὸ ἁμάρτημα. Ἡ ὀργὴ ἐπισωρεύεται, ἡ ἁμαρτία ριζόνεται, ἡ συνήθεια δεσμεύει αὐτὸν, οἱ πειρασμοὶ τῆς ἁμαρτίας πληθύνονται, ἡ συνείδησις γίνεται κεκαυτηριασμένη, ἡ καρδία σκληρύνεται, ὁ διάβολος ἐξουσιάζει, ὁ Χριστὸς ἀποκλείεται, τὸ Πνεῦμα ἀντικρούεται, ὁ Θεὸς καθ' ἑκάστην ἀτιμάζεται, ὁ νόμος αὐτοῦ ἀθετεῖται, στερεῖται ὑπηρέτου, καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ χρεωστουμένης ὑπηρεσίας, ὁ καιρὸς παρέρχεται, ὁ θάνατος καὶ ἡ κρίσις εἶναι εἰς τὴν θύραν, καὶ τί τὸ ὄφελος ἐὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ πέσῃ εἰς τὴν κόλασιν, ἐνῷ σκοπεύεις νὰ ἐμποδίσῃς αὐτόν; Ἐὰν εἰς τὴν σωματικὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρώπου δὲν πρέπῃ νὰ λέγῃς, «Ὕπαγε καὶ ἐπανάστρεψον, καὶ αὔριον θέλω σοὶ δώσει· ἐνῷ ἔχεις τοῦτο πλησίον σου.» (Παροιμ. γ'. 28) πόσον ὀλιγώτερον πρέπει νὰ ἀναβάλλῃς τὴν βοήθειαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὁ ἰατρὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἀμελῶς ἀναβάλλει τὸν καιρὸν ἐωσοῦ ἀποθάνῃ ὁ ἀσθενὴς, ἢ ἡ ἀσθένεια αὐτοῦ γείνῃ ἀνίατος, δὲν εἶναι καθόλου καλλίτερος φονέως. Πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ραίτησον λοιπὸν ὅλας τὰς προφάσεις καὶ ὅλας τὰς μικροτέρας ἀσχολίας, «καὶ προτρέπετε ὁ εἷς τὸν ἄλλον, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἐωσοῦ καλεῖται «τὸ σήμερον» διὰ νὰ μὴ σκληρυνθῇ τις ἀπὸ σᾶς διὰ τῆς ἀπάτης τῆς ἁμαρτίας». (Ἑβρ. γ'. 13.) Ἡ Προτροπή σου ἂς προέρχηται ἀπὸ συμπάθειαν καὶ ἀγάπην. Τὸ νὰ περιπαίζῃς, νὰ λοιδορῇς. νὰ ὑβρίζῃς, καὶ νὰ ἐξουδενόνῃς, δὲν εἶναι μέσα ἁρμόδια πρὸς διόρθωσιν τῶν ἀνθρώπων, ἢ πρὸς ἐπιστροφὴν αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν. Ὕπαγε μετὰ δακρύων πρὸς τοὺς ταλαιπώρους ἁμαρτωλοὺς, διὰ νὰ ἴδωσιν, ὅτι, τῳόντι πιστεύεις, ὅτι εἶναι ἄθλιοι, καὶ ὅτι ἀληθῶς λυπεῖσαι τὴν κατάστασιν αὐτῶν· παρακάλει αὐτοὺς ἐνθέρμως καὶ μὲ ταπεινοφροσύνην. Δὸς αὐτοῖς νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδίας σου εἶναι νὰ εὐεργετήσῃς αὐτοὺς, ὅτι δὲν ἔχεις ἄλλον σκοπὸν, παρὰ τὴν αἰώνιον αὐτῶν μακαριότητα, καὶ ὅτι ἡ συναίσθησις τοῦ κινδύνου αὐτῶν, καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὰς ψυχὰς αὐτῶν, σὲ βιάζει νὰ ὁμιλῇς, μάλιστα διότι γνωρίζεις τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ διότι φοβεῖσαι μήπως ἴδῃς αὐτοὺς εἰς αἰώνια βάσανα. Εἰπὲ εἰς αὐτοὺς, Φίλοι, γνωρίζετε ὅτι δὲν ζητῶ κανὲν ἴδιόν μου ὄφελος. Ὁ τρόπος τοῦ νὰ σᾶς ἀρέσω καὶ νὰ διατηρήσω τὴν φιλίαν σας, ἤθελεν εἶσθαι τὸ νὰ σᾶς κολακεύω εἰς τὰς ὁδούς σας, ἢ νὰ σᾶς ἐγκαταλείψω· ἀλλ' ἡ ἀγάπη δὲν μὲ ἐπιτρέπει νὰ σᾶς ἴδω ἀπολλυμένους, καὶ νὰ σιωπήσω Τίποτε ἄλλο δὲν ζητῶ ἀπὸ σᾶς εἰμὴ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς τὴν ἰδίαν σας εὐδαιμονίαν. Σεῖς οἱ ἴδιοι εἶσθε ἐκεῖνοι, οἵτινες θέλετε ἀπολαύσει τὸ κέρδος, καὶ τὴν εὐχαρίστησιν, ἐὰν προσέλθητε εἰς τὸν Χριστόν. Ἐὰν ἀπετεινώμεθα οὕτω πρὸς πάντα ἀμαθῆ καὶ ἀσεβῆ γείτονα, ὁποίους μακα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίους καρποὺς ἠθέλομεν ἰδεῖ ἐντὸς ὀλίγου! Πράττε λοιπὸν τοῦτο μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν σαφήνειαν καὶ ἀκρίβειαν. Μὴ παρασταίνῃς τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν μικροτέρας ἀφ' ὅ,τι εἶναι, μηδὲ νὰ ἐνθαρρύνῃς αὐτοὺς εἰς τὰς ψευδεῖς αὐτῶν ἐλπίδας. Ἐὰν βλέπῃς τὴν κατάστασιν ἐπικίνδυνον, ὁμίλει φανερὰ, Γείτων, φοβοῦμαι μήπως ὁ Θεὸς δὲν ἀνεκαίνισεν ἀκόμη τὴν ψυχήν σου! ἀμφιβάλλω, ἐὰν εἰσέτι ἐπέστρεψας ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ εἰς τὸν Θεόν! Ἀμφιβάλλω, ἂν ἔκλεξας τὸν Χριστὸν πρὸ πάντων τῶν ἄλλων, ἢ εἰλικρινῶς ἐδέχθης αὐτὸν ὡς τὸν ὑπέρτατον Κύριόν σου. Ἐὰν οὕτως εἶχε, βεβαίως δὲν ἤθελες τολμήσει νὰ παρακούσῃς αὐτὸν, οὔτε νὰ ἀμελήσῃς τὴν λατρείαν αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκογένειάν σου καὶ δημοσίως δὲν ἠδύνασο τόσον ἐνθέρμως νὰ ἀκολουθῇς τὸν κόσμον, καὶ νὰ ὁμιλῇς περὶ μηδενὸς ἄλλου, ἐκτὸς τῶν ἐπιγείων. Ἐὰν ἦσο εἰς τὸν Χριστὸν, ἤθελες εἶσθαι «καινὴ κτίσις.» «Τὰ παλαιὰ» ἤθελον εἶσθαι «περασμένα,» καὶ ὅλα ἤθελον εἶσθαι «καινά.» Ἤθελες ἔχει νέους συλλογισμοὺς, νέαν ὁμιλίαν, νέαν κοινωνίαν, νέας προσπαθείας, καὶ νέαν συναναστροφήν. Βεβαίως ἄνευ τούτων δὲν δύνασαι νὰ σωθῇς. Δύνασαι νὰ φρονῇς ἄλλως πως, καὶ νὰ ἐλπίζῃς καλλίτερα ὅσον καιρὸν θέλεις, πλὴν ὅλαι αἱ ἐλπίδες σου θέλουσι σὲ ἀπατήσει, καὶ συναπολεσθῇ μετὰ σοῦ. Τοιουτοτρόπως πρέπει νὰ φέρῃσαι πιστῶς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἐάν ποτε σκοπεύῃς νὰ εὐεργετήσῃς αὐτούς. Εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ, ὡς εἰς τὴν τῶν σωμάτων, ὅπου δὲν πρέπει νὰ γνωρίσῃ ὁ ἀσθενὴς τὸν κίνδυνον διὰ νὰ μὴ ἐμποδισθῇ ἡ θεραπεία. Ἐνταῦθα οὗτοι συνεργοῦσιν εἰς τὴν ἰδίαν θεραπείαν· καὶ ἂν δὲν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γνωρίσωσι τὴν ἀθλιότητα ἑαυτῶν, ποτὲ δὲν θέλουσι κλαύσει αὐτὴν, οὔτε γνωρίσει τὴν ὁποίαν ἔχουσιν ἀνάγκην ἑνὸς Σωτῆρος. Πράττε προσέτι αὐτὸ σπουδαίως, μὲ ζῆλον καὶ δραστηριότητα. Προσπάθησον νὰ πείσῃς τοὺς ἀνθρώπους νὰ γνωρίσωσιν, ὅτι ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ κόλασις δὲν εἶναι πράγματα, μὲ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ παίζῃ τις, ἢ τὰ ὁποῖα νὰ παραιτήσῃ μετ' ὀλίγους ἀμελεῖς συλλογισμούς. Εἶναι τάχα βεβαιότατον, ὅτι μίαν ἡμέραν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου, θέλεις εἶσθαι εἰς αἰώνιον χαράν, ἢ αἰώνια βάσανα; καὶ δὲν ἐξεγείρεσαι; Εἶναι τάχα τόσον ὀλίγοι, οἱ εὑρίσκοντες τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ; Τόσον πολλοὶ οἱ πορευόμενοι τὴν ὁδὸν τοῦ θανάτου; Εἶναι τόσον δύσκολον νὰ διασωθῇς; Τόσον εὔκολον νὰ σφάλλῃς; καὶ ἀκόμη κάθησαι καὶ φλυαρεῖς; τί φαντάζεσαι; Ὁ κόσμος παρέρχεται· αἱ ἡδοναὶ, αἱ τιμαὶ, αἱ ὠφέλειαι μαραίνονται, καὶ σὲ ἀφίνουσιν· ἡ αἰωνιότης ὑπάρχει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ ζηλωτής· αἱ ἀπειλαὶ αὐτοῦ ἀληθιναί· ἡ μεγάλη ἡμέρα θέλει εἶσθαι φρικτή. Ὁ καιρὸς τρέχει ταχέως· ἡ ζωή σου εἶναι ἀβέβαιος· εἰς τὴν ὁδόν σου εἶσαι ἀκόμη ὀπίσω, ἡ κατάστασίς σου εἶναι ἐπικίνδυνος. Ἐὰν ἀποθάνῃς αὔριον, πόσον ἀπροετοίμαστος εἶσαι! Μὲ ποίαν φρίκην ἡ ψυχή σου θέλει ἐξέλθει ἀπὸ τὸ σῶμά σου! Καὶ ἀκόμη ἀργοπορεῖς; Θεώρησον, ὅτι ὁ Θεὸς, ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα, περιμένει τὴν εὐκαιρίαν σου, ὑπομένει, μακροθυμεῖ. Τὸ ἔλεος αὐτοῦ σὲ παρακαλεῖ. Ὁ Χριστὸς σὲ προσφέρει τὸ αἷμα καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Τὸ Πνεῦμα καταπείθει, ἡ συνείδησις ἐλέγχει. Ὁ Σατανᾶς περιμένει νὰ σὲ παραλάβῃ. Οὗτος εἶναι ὁ καιρός σου, τώρα, ἢ ποτέ. Καλλίτερον προτιμᾷς νὰ καίησαι εἰς τὴν κόλασιν, παρὰ νὰ μετανοήσῃς ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς γῆς; νὰ ἔχῃς τοὺς διαβόλους βασανιστάς σου, παρὰ κυβερνήτην τὸν Χριστόν; Θέλεις νὰ ἀρνηθῇς μᾶλλον τὴν μερίδα σου εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν δόξαν, παρὰ νὰ ἀπαρνηθῇς τὰς ἁμαρτίας σου; Φίλοι, τί στοχάζεσθε περὶ τούτων τῶν πραγμάτων; Ὁ Θεὸς σᾶς ἔκαμεν ἀνθρώπους, μὴ ἀποβάλλητε τὸ λογικόν σας, ὅπου ἔπρεπε μάλιστα νὰ μεταχειρίζησθε αὐτό. Φεῦ! ὀλίγοι ἀνίσχυροι λόγοι δὲν θέλουσι διεγείρει τὸν σκληροκάρδιον ἁμαρτωλόν. Ἐὰν οἰκία τις ἀνάψῃ δὲν θέλεις τότε ἀρχίσει νὰ ὁμιλῇς ψυχρῶς καὶ ἀταράχως περὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ κινδύνου τοῦ πυρὸς, ἀλλὰ θέλεις τρέξει καὶ φωνάζει, πῦρ! πῦρ! Τὸ νὰ ὁμιλῇς εἰς ἕνα ἄνθρωπον περὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶ μὲ τρόπον γλυκὺν, ὡς ὁ Ἠλεὶ εἰς τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἢ νὰ ἐλέγχῃς αὐτὸν μὲ τόσην ἡμερότητα, καθὼς ὁ Ἰωσαφὰτ τὸν Ἄχαβ, λέγων, Ἂς μὴ λέγῃ οὕτως ὁ βασιλεὺς, τοῦτο συνήθως προξενεῖ περισσότερον κακὸν παρὰ καλόν. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μὴ δυσαρεστήσωμεν τοὺς ἀνθρώπους μᾶς κάμνει νὰ ἀφανίσωμεν αὐτούς.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ καταντήσῃς εἰς ὑπερβολὰς, σὲ συμβουλεύω νὰ πράττῃς τοῦτο μὲ φρόνησιν καὶ διάκρισιν. Ἔκλεγε καιρὸν ἁρμοδιώτατον. Μὴ ὁμιλῇς μὲ τοὺς ἀνθρώπους περὶ τοιούτων, ὅταν ἦναι ὠργισμένοι, ἢ εἰς περιστάσεις, ὅτε θέλουσιν ἐκλάβει αὐτὸ ὡς ἀτιμίαν. Ὅταν ἡ γῆ ἦναι μαλακὴ, τὸ ἄροτρον ἐμβαίνει. Λάβε τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ἦναι εἰς θλῖψιν, ἢ ἔχῃ κατάνυξιν ἀπό τινα ὁμιλίαν. Ἡ χριστιανικὴ ἀκρίβεια ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς ὄχι μόνον νὰ κάμνωμεν τὸ καλὸν ὅταν τύχῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ζητῶμεν πρὸς τοῦτο εὐκαιρίας. Φέρου κατὰ τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τοὺς ἀγχίνοας μεταχειρίζου μᾶλλον ἐπιχειρήματα ἢ πειθώ. Εἰς τοὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀμαθεῖς χρειάζονται καὶ τὰ δύο Τῶν πεπεισμένων αἱ παθήσεις πρέπει μᾶλλον νὰ διεγείρωνται. Οἱ ἰσχυρογνώμονες πρέπει νὰ ἐλέγχωνται μὲ αὐστηρότητα. Μὲ τοὺς δειλοὺς πρέπει νὰ μεταχειρίζησαι ἡμερότητα. Ἀγάπη, εἰλικρίνεια καὶ σπουδαιότης ἁρμόζουσιν εἰς ὅλους· λόγους ὅμως τρομακτικοὺς τινὲς δυσκόλως δύνανται νὰ ὑποφέρωσι. Μεταχειρίζου προσέτι καὶ ἐκφράσεις προσφυεστάτας· ἀπρεπεῖς λόγοι βιάζουσι τοὺς ἀκροατὰς νὰ ἀποστρέφωνται τὴν τροφὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἔπρεπε νὰ ζήσωσι! καὶ μάλιστα ἐὰν ἦναι ἄνθρωποι περίεργοι καὶ σαρκικοί. Ὅλοι οἱ ἔλεγχοί σου καὶ αἱ προτροπαί σου ἂς ἐπικυρῶνται ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἂς πείθωνται οἱ ἁμαρτωλοί, ὅτι δὲν ὁμιλεῖς οἴκοθεν πρὸς αὐτούς. Καταδείκνυε τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν στίχον, ὅπου ἡ ἁμαρτία αὐτῶν καταδικάζεται καὶ παραγγέλλεται τὸ χρέος αὐτῶν. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εὐκαταφρόνητος, ἀλλ' ἡ τοῦ Θεοῦ φρικτὴ καὶ τρομερά. Δύνανται νὰ ἀπορρίψωσι τοὺς ἰδικούς σου λόγους, ἀλλὰ δὲν τολμῶσι ν' ἀπορρίψωσι τοὺς τοῦ Παντοκράτορος. Ἐκπλήρου συνεχῶς τὸ χρέος τοῦτο τῆς προτροπῆς. Ἐὰν πρέπῃ «πάντοτε νὰ προσευχώμεθα καὶ νὰ μὴ ὀκνῶμεν,» ἐπειδὴ ὁ Θεὸς θέλει νὰ προσευχώμεθα συχνὰ καὶ χωρὶς συστολὴν, ὁ ἴδιος τρόπος ἀναμφιβόλως θέλει ἰσχύσει περισσότερον καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τοῦτο εἴμεθα προστεταγμένοι, «νὰ προτρέπωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον καθ' ἑκάστην ἡμέραν» καὶ «μὲ κάθε μακροθυμίαν.» (Ἑβρ. γ'. 13. Β' Τιμόθ. δ'. 2.) Τὸ πῦρ δὲν ἐξάγεται πάντοτε ἀπὸ τὸν χάλικα· μὲ ἓν μόνον κτύπημα, οὔτε αἱ παθήσεις τῶν ἀνθρώπων διεγείρονται μὲ πρώτην προτροπὴν, καὶ ἂν εἶχεν οὕτω, πάλιν, ἐὰν ἀφίνοντο ταχέως ἤθελον ψυχρανθῆ. Ἀκολού-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θει τοὺς ἁμαρτωλοὺς μὲ παρακλήσεις ἐνθέρμους καὶ μὲ ἀγάπην, καὶ μὴ τοὺς ἀφίνῃς ἡσύχους εἰς τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν· αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς ἀγάπη, οὗτος ὁ τρόπος τοῦ σώζειν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτοῦ θέλει σὰς προξενεῖ παρηγορίαν. Προσπάθει, ὥστε ὅλαι αἱ προτροπαί σου νὰ φέρωσι καρπόν. Ἐὰν λέγωμεν τοὺς πλέον καταπειστικοὺς λόγους, ὅλη δὲ ἡ φροντίς μας παύῃ μὲ τὴν ὁμιλίαν μας, σπανίως θέλουσι τελεσφορεῖ οἱ κόποι μας· ἀλλ' ὁ Θεὸς συνήθως εὐλογεῖ τοὺς κόπους ἐκείνων, τῶν ὁποίων αὐτὴ ἡ καρδία ἐπιθυμεῖ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀκροατῶν, καὶ οἵτινες ἐξετάζουσι ποίαν ἔκβασιν ἔλαβε τὸ ἔργον αὐτῶν. Ἐὰν ἐλέγξῃς ἁμαρτίαν τινὰ, μὴ παύσῃς ἑωσοῦ ὁ ἁμαρτωλὸς σὲ ὑποσχεθῇ νὰ παραιτηθῇ καὶ ν' ἀποφύγῃ τὰς αἰτίας αὐτῆς. Ἐὰν προτρέπῃς τινὰ εἴς τι χρέος, ἐπανάγκασον αὐτὸν νὰ σὲ ὑποσχεθῇ, ὅτι θέλει ἀναλάβει αὐτὸ ταχέως. Ἐὰν ἤθελες νὰ σύρῃς τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν Χριστὸν, μὴ τοὺς ἀφήσῃς ἑωσοῦ σὲ ὁμολογήσωσι τὴν ἀθλιότητα τῆς παρούσης μὴ ἀναγεγεννημένης αὐτῶν καταστάσεως, καὶ τὴν ὁποίαν ἔχουσιν ἀνάγκην τοῦ Χριστοῦ καὶ μεταβολῆς, καὶ σὲ ὑποσχεθῶσιν, ὅτι θέλουσι μεταχειρισθῇ τὰ προσήκοντα μέσα. Εἴθε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἐφέροντο οὕτω πρὸς ὅλους τοὺς γείτονας αὐτῶν, ὅσοι εἶναι δεδουλωμένοι εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ξένοι εἰς τὸν Χριστόν! Ἔτι πλέον τὸ παράδειγμά σου ἂς προτρέπῃ τόσον, ὅσον καὶ οἱ λόγοι σου. Ἂς σὲ βλέπωσιν σταθερὸν εἰς ὅλα τὰ χρέη, εἰς τὰ ὁποῖα ἀγωνίζεσαι νὰ καταπείθῃς αὐτούς. Ἂς βλέπωσιν εἰς τὸν βίον σου τὴν ὑπεροχὴν ἐκείνην, ὡς πρὸς τὸν κόσμον, τὴν ὁποίαν τὰ χείλη σου συνιστῶσιν. Ἂς βλέπωσιν ἐκ τῶν συνεχῶν κόπων σου διὰ τὸν οὐρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὸν, ὅτι τῳόντι πιστεύεις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλεις οἱ ἄλλοι νὰ πιστεύσωσιν. Ἁγία καὶ οὐράνιος ζωὴ προξενεῖ συνεχῆ πόνον εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν περὶ σὲ ἁμαρτωλῶν, καὶ συνεχῶς βιάζει αὐτοὺς νὰ ἀλλάξωσι τὴν ὁδὸν αὐτῶν.

3. Ἐκτὸς τοῦ χρέους τῆς ἰδιαιτέρας νουθεσίας, χρεωστεῖτε νὰ προσπαθῆτε νὰ βοηθῆτε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὠφελῶνται ἀπὸ δημοσίους τελετάς. Διὰ τοῦτο προσπαθῆτε νὰ προμηθεύητε εἰς αὐτοὺς πιστοὺς ἱεροκήρυκας, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι. «Πῶς μέλλουσι νὰ ἀκούσωσι χωρὶς νὰ κηρύττῃ τις;» (Ῥωμ. ι. 14.) Πρὸς τοῦτο μεταχειρίζεσθε τὴν ἐπιρροήν σας, καὶ ἐπιμελεῖσθε εἰς τοῦτο ἑωσοῦ ὑπερισχύσητε. Συνεισφέρετε χρηματικῶς ὅσον δύνασθε. Πόσαι πολλαὶ ψυχαὶ ἠδύναντο νὰ σωθῶσι διὰ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ λόγου, τὴν ὁποίαν δύνασθε εἰς αὐτὰς νὰ προμηθεύσητε! Αὕτη εἶναι ἐξοχωτέρα καὶ εὐγενεστέρα ἐλεημοσύνη, παρὰ τὸ νὰ ἀνακουφίζητε τὴν σωματικὴν αὐτῶν θλῖψιν. Πόσον καλὸν ἠδύναντο οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι νὰ κάμωσιν, ἐὰν ἤθελον νὰ δώσωσιν ἐπιστημονικὴν ἀνατροφὴν εἰς νέους, τοὺς ὁποίους πρῶτον ἐπιμελῶς εἶχον ἐκλέξει, διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ εὐσέβειαν αὐτῶν, ἑωσοῦ γίνωσιν ἕτοιμοι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Εὐαγγελίου· καὶ ὅταν τοιαύτη πιστὴ ὑπηρεσία ἀποκτηθῇ, βοηθεῖτε τὰς ἀθλίας ψυχὰς ν' ἀπολαύσωσι τοὺς καρποὺς αὐτῆς· προτρέπετε αὐτοὺς νὰ ὑπάγωσι συνεχῶς νὰ ἀκούωσιν· ἐνθυμίζετε εἰς αὐτοὺς συχνὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤκουσαν, καὶ, ἂν ἦναι δυνατὸν, ἂς ἀκούωσιν αὐτὸ ἐπαναλαμβανόμενον εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, ἢ ἀλλοῦ· ἐνεργεῖτε ὥστε, ἐκτὸς τῆς δημοσίου συνελεύσεως, νὰ συνάζωνται καὶ ἰδιαιτέρως, ὄχι ὡς χωριστή τις ἐκκλησία, ἀλλ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς μέρος τῆς ἐκκλησίας ἐπιμελέστερον τῶν λοιπῶν εἰς «τὸ νὰ ἐξαγοράζωσι τὸν καιρὸν,» καὶ νὰ βοηθῶσι τὰς ψυχὰς ἀλλήλων νὰ βαδίζωσι πρὸς οὐρανόν. Προσπαθεῖτε προσέτι νὰ διατηρῆτε εἰς ὑπόληψιν τὰς τελετὰς καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόγου. Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν θέλει συγκινηθῆ πολὺ ἀφ' ὅ,τι καταφρονεῖ. Ἀπόστολός τις λέγει, «Σᾶς παρακαλοῦμεν δὲ, ἀδελφοὶ, νὰ γνωρίζητε ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κοπιάζουσι μεταξύ σας, καὶ εἶναι προεστῶτες ἐν Κυρίῳ, καὶ σᾶς νουθετοῦσι, καὶ νὰ τοὺς τιμᾶτε ὑπερπερισσῶς ἐν Κυρίῳ, μὲ ἀγάπην διὰ τὸ ἔργον των.» (Α΄. Θεσσαλ. ἐ. 12, 13.)

Ἂς ἐξετάσωμεν ποῖα δύνανται νὰ ἦναι τὰ αἴτια τῆς μεγάλης ἀμελείας τοῦ χρέους τούτου, ὥστε, ἀφοῦ ἀνακαλυφθῶσι τὰ ἐμπόδια, νὰ νικηθῶσιν εὐκολώτερον. Ἓν ἐμπόδιον εἶναι ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ ἐνοχὴ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἀφοῦ οἱ ἴδιοι δὲν ἐγοητεύθησαν ἀπὸ τὰς οὐρανίους ἡδονὰς, πῶς θέλουσι σύρει τοὺς ἄλλους νὰ ζητῶσιν ἐνθέρμως αὐτάς; Ἀφοῦ δὲν ἠσθάνθησαν τὴν ἰδίαν αὐτῶν ὀλεθρίαν κατάστασιν, οὔτε τὴν ὁποίαν ἔχουσιν ἀνάγκην τοῦ Χριστοῦ, οὔτε τὸ ἀναγεννητικὸν ἔργον τοῦ Πνεύματος, πῶς δύνανται νὰ ἀνακαλύψωσιν αὐτὰ εἰς τοὺς ἄλλους; Οὗτοι εἶναι ἔνοχοι τῶν ἁμαρτιῶν, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ ἐλέγξωσι, καὶ τοῦτο κάμνει αὐτοὺς νὰ ἐντρέπωνται νὰ ἐλέγχωσιν ἄλλους. Ἄλλο ἐμπόδιον εἶναι ἡ κρυφὴ ἀπιστία ἡ ἐπικρατοῦσα εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν ἐπιστεύομεν ἀληθῶς, ὅτι οἱ μὴ ἀναγεγεννημένοι καὶ ἀνόσιοι θέλουσιν αἰωνίως καλάζεσθαι, πῶς ἠθέλομεν δυνηθῆ νὰ κρατήσωμεν τὰς γλώσσας μας, ἢ νὰ μὴ χύσωμεν δάκρυα, ὅταν βλέπωμεν αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον, μάλιστα, ὅταν οὗτοι ἦναι οἰκειότατοι φίλοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μας; Τοιουτοτρόπως ἡ κρυφὴ ἀπιστία φθείρει τὴν δύναμιν πάσης χάριτος καὶ παντὸς χρέους. Χριστιανοί, ἐὰν ἐπιστεύετε ἀληθῶς, ὅτι οἱ ἀσεβεῖς γειτονές σας, σύζυγος, ἀνὴρ, ἢ τέκνον, ἤθελον κεῖσθαι αἰωνίως εἰς τὴν κόλασιν, ἐκτὸς ἂν ὁλωσδιόλου μεταβληθῶσι, πρὶν ἁρπάσῃ αὐτοὺς ὁ θάνατος, δὲν ἤθελε τοῦτο σᾶς κάμει νὰ ἀπευθύνησθε πρὸς αὐτοὺς, νύκτα καὶ ἡμέραν, ἑωσοῦ καταπεισθῶσιν; Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν αὕτη ἡ ἐπάρατος ἀπιστία, αἱ ἰδικαί μας καὶ αἱ τῶν γειτόνων μας ψυχαὶ ἤθελον ὠφελεῖσθαι ἀπὸ ἡμᾶς περισσότερον, παρὰ τώρα. Αἱ προσπάθειαι αὗται ἐμποδίζονται ὡσαύτως πολὺ, ἀπὸ ἔλλειψιν ἀγάπης καὶ εὐσπλαγχνίας διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Ἡμεῖς βλέπομεν τὰς ἀθλίας ψυχὰς, καὶ «περνῶμεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος» ὡς ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ Λευΐτης ἀπὸ τὸν πληγωμένον ἄνθρωπον. Ἂν καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς, πληγωμένος ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, καὶ ᾐχμαλωτισμένος ἀπὸ τὸν Σατανᾶν, δὲν ἐπιθυμῇ ὁ ἴδιος τὴν βοήθειάν σου, ἡ ἀθλιότης του ὅμως βοᾷ. Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἤκουε τὰς κραυγὰς τῶν ταλαιπωριῶν μας, πρὶν ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῶν προσευχῶν μας, καὶ κινηθῇ ἀπὸ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἔλεος πρὶν κινηθῇ ἀπὸ τὴν ἰδίαν μας ἔνθερμον καὶ συχνὴν ζήτησιν, ἠδυνάμεθα, πολὺν καιρὸν, νὰ μένωμεν δοῦλοι τοῦ Σατανᾶ. Σεῖς παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτῶν νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ φωτίσῃ τὰς καρδίας αὐτῶν, καὶ διατὶ δὲν προσπαθεῖτε νὰ κατορθώσητε τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν, ἐὰν ἐπιθυμῆτε αὐτήν; Ἢ, ἐὰν δὲν ἐπιθυμῆτε αὐτὴν, διατί ζητεῖτε αὐτήν; Διατί δὲν παρακαλεῖτε αὐτοὺς νὰ σκεφθῶσι καὶ νὰ ἐπιστρέψωσι, καθὼς παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ φωτίσῃ αὐτούς; Ἐὰν ἐβλέπετε τὸν γείτονά σας πεσμένον εἰς λάκκον καὶ παρεκαλεῖτε τὸν Θεὸν νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βοηθήσῃ αὐτὸν, δὲν ἐξετείνετε ὅμως τὴν χεῖρά σας οὔτε διὰ νὰ βοηθήσητε, οὔτε διὰ νὰ ὁδηγήσητε αὐτὸν πῶς νὰ σωθῇ, ποῖος δὲν ἤθελε σᾶς καταδικάσει διὰ τὴν σκληρότητα καὶ ὑπόκρισίν σας; Τὸ αὐτὸ ἀληθεύει καὶ διὰ τὴν ψυχὴν, ὡς εἶναι ἀληθὲς καὶ διὰ τὸ σῶμα. «Ἐὰν ἄνθρωπός τις θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἔχοντα χρείαν, καὶ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἀπ' αὐτὸν, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει εἰς αὐτόν;» ἢ ποίαν ἀγάπην ἔχει διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ; Ἐμποδιζόμεθα προσέτι ἀπὸ χαμερπῆ ἀνθρωποπαρέσκειαν. Ἡ μεγάλη μας ἐπιθυμία νὰ ἀπολαύωμεν τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν εὔνοιαν τῶν ἀνθρώπων μᾶς κάμνει πολλὰ ἀσυνειδήτως νὰ ἀμελῶμεν τὸ χρέος μας. Εἶναι μωρὸς καὶ ἄπιστος ὁ ἰατρὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἀφίνει τὸν ἀσθενῆ νὰ ἀποθάνῃ, φοβούμενος μήπως ἐνοχλήσῃ αὐτόν. Ἐὰν οἱ φίλοι μας ἦναι ἔξω φρενῶν, φροντίζωμεν νὰ μὴ πράττωμεν τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ ἦναι μὲν εὐάρεστον, ἀλλὰ καὶ βλαβερὸν συγχρόνως πρὸς αὐτούς. Ἀλλ' ὅταν ἦναι ἐκτὸς ἑαυτῶν ὡς πρὸς τὴν σωτηρίαν, καὶ ἐν τῇ μανίᾳ αὐτῶν τρέχωσι πρὸς τὴν κόλασιν, δὲν θέλομεν νὰ σταματήσωμεν αὐτοὺς, φοβούμενοι μὴ δυσαρεστηθῶσι. Πῶς δυνάμεθα νὰ ἤμεθα Χριστιανοὶ «ἀγαπῶντες τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον παρὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;» Διότι, ἐὰν «ζητῶμεν νὰ ἀρέσκωμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν θέλομεν εἶσθαι δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ.» Εἶναι κοινὸν τὸ νὰ ἐμποδιζώμεθα ἀπὸ ἀξιοκατάκριτον συστολήν. Ἐνῷ ἔπρεπε νὰ κάμνωμεν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐντρέπωνται διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐντρεπόμεθα ἀπὸ τὰ χρέη μας. Δὲν δύνανται οἱ ἁμαρτωλοὶ οὗτοι νὰ μᾶς καταδικάσωσιν, ὅταν αὐτοὶ μὲν δὲν ἐρυθριῶσι, νὰ ὀμνύωσι, νὰ μεθύωσιν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ νὰ ἀμελῶσι τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, ἡμεῖς δὲ ἐρυθριῶμεν νὰ εἴπωμέν τι περὶ αὐτῶν καὶ νὰ καταπείσωμεν αὐτοὺς νὰ παραιτήσωσιν αὐτά; Ἡ συστολὴ εἶναι ἀνάρμοστος εἰς περιςάσεις, ὅπου εἶναι ἀνάγκη. Τὸ νὰ ὑπακούωμεν τὸν Θεὸν, καταπείθοντες τοὺς ἀνθρώπους νὰ παραιτήσωσι τὰς ἰδίας ἁμαρτίας, καὶ νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸν Χριστὸν, δὲν εἶναι ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον νὰ ἐντρεπώμεθα. Ἀναγνῶστα, ἡ συνείδησίς σου δὲν σὲ εἶπε πολλάκις περὶ τοῦ χρέους σου, καὶ σὲ παρεκίνησε νὰ ὁμιλήσῃς πρὸς τοὺς ἀθλίους ἁμαρτωλοὺς, καὶ ὅμως σὺ συνεστάλης νὰ ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου, καὶ τοὺς ἀφῆκας μόνους εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τύχης; Ὦ! ἀναγίνωσκε καὶ τρέμε, «Ὅστις αἰσχυνθῇ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς ἰδικούς μου λόγους μεταξὺ εἰς τὴν γενεὰν ταύτην τὴν μοιχαλίδα καὶ ἁμαρτωλὴν, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει αἰσχυνθῇ δι' αὐτὸν, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Πατρός του μετὰ τῶν ἁγίων ἀγγέλων.» (Μάρκ. η΄. 38.) Μᾶς ἐμποδίζει πρὸς τούτοις καὶ ἡ νωθρότης καὶ τὸ ἀνυπόμονον τοῦ πνεύματός μας. Εἶναι ἔργον, τὸ ὁποῖον δὲν διεγείρει τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐνίοτε μάλιστα καθιστᾷ αὐτοὺς καὶ ἐχθρούς μας. Πρὸς τούτοις σπανίως λαμβάνει καλὴν ἔκβασιν κατ' ἀρχὰς, ἐὰν δὲν ἐξακολουθήσωμεν αὐτό. Πολὺν καιρὸν πρέπει νὰ διδάσκητε τοὺς ἀμαθεῖς, καὶ νὰ καταπείθητε τοὺς ἰσχυρογνώμονας. Δὲν συλλογιζόμεθα ποίαν ὑπομονὴν μετεχειρίσθη πρὸς ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὅτε εὑρισκόμεθα εἰς τὰς ἁμαρτίας μας. Ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς, ἐὰν ὁ Θεὸς ἦτο τόσον ἀνυπόμονος πρὸς ἡμᾶς, ὅσον ἡμεῖς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἄλλο ἐμπόδιον εἶναι, ὅτι ζητοῦμεν τὰ καθ' ἡμᾶς. «Ὅλοι ζητοῦσι τὰ καθ' ἑαυτοὺς, καὶ ὄχι τὰ πράγματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν. (Φιλιπ. β'. 21.) Εἰς πολλοὺς ἡ ὑπερηφανία εἶναι μέγα ἐμπόδιον. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσωσι μὲ μεγάλον ἄνθρωπον, καὶ τοῦτο δὲν ἤθελε δυσαρεστήσει αὐτὸν, ἤθελον κάμει αὐτό. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θέλει νὰ ὑπάγῃ πρὸς τοὺς πτωχοὺς, καὶ νὰ κοπιάζῃ δι' αὐτοὺς, εἰς τὰς καλύβας αὐτῶν; Πολλοὶ εὐχαριστοῦνται νὰ γείνωσιν ὄργανα νὰ ἐπιστρέψωσιν ἕνα εὐγενῆ, καὶ ἔχουσι δίκαιον· ἀλλὰ παραβλέπουσι τὸ πλῆθος, ὡς ἐὰν ὅλαι αἱ ψυχαὶ δὲν ἦταν ἴσαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Φεῦ! Οὗτοι δὲν θεωροῦσι πόσον ἐταπεινώθη ὁ Χριστὸς εἰς ἡμᾶς. Ὀλίγοι πλούσιοι καὶ εὐγενεῖς καὶ σοφοὶ εἶναι κλητοί. Οἱ πτωχοὶ μᾶλλον δέχονται τὴν χαροποιὰν εἴδησιν τοῦ Εὐαγγελίου. Καί τινας ἡ ἄγνοια τοῦ χρέους ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, εἴτε διότι δὲν γνωρίζουσιν, ὅτι εἶναι χρέος, ἢ τοὐλάχιστον, ὅτι εἶναι ἴδιον αὐτῶν. Ἐὰν αὕτη ἦναι ἡ κατάστασίς σου, Ἀναγνῶστα, ἐλπίζω ὅτι τώρα γνωρίζεις τὸ χρέος σου, καὶ ὅτι θέλεις ἀρχίσει αὐτό.

Μὴ ἐναντιόνησθε εἰς τὸ χρέος τοῦτο, λέγοντες ὅτι εἶσθε ἀνίκανοι νὰ προτρέπητε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἢ προτρέπετε εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἄλλους ἱκανωτέρους, ἢ πιστῶς καὶ μὲ ταπεινοφροσύνην μεταχειρίζεσθε τὴν ὀλίγην ἱκανότητα, τὴν ὁποίαν ἔχετε, καὶ λέγετε πρὸς αὐτοὺς, ὡς ἀδύνατός τις δύναται νὰ κάμῃ ὅ,τι λέγει ὁ Θεὸς εἰς τὸν λόγον του. Μὴ ἀποφεύγητε τὸ χρέος τοῦτο πρός τινα, ἐπειδὴ εἶναι ἀνώτερός σας, ὅστις χρειάζεται συμβουλὴν καὶ προτροπήν. Ἡ τάξις τῶν ἀνθρώπων δὲν πρέπει νὰ παρατηρῆται εἰς περιστάσεις, καθ' ἃς ὑπάρχει ἀνάγκη. Εἴτε εἶναι σύζυγος, ἢ γονεὺς, ἢ ἱερεὺς, πρέπει νὰ διδάσκητε αὐτὸν εἰς ταύτην τὴν περίστασιν. Ἐὰν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἱ γονεῖς ἔχωσιν ἀνάγκην, τὰ τέκνα πρέπει νὰ ἀνακουφίζωσιν αὐτούς. Ἐὰν οἱ πλούσιοι πτωχεύσωσι, πρέπει νὰ λάβωσιν ἐλεημοσύνην. Ἐὰν ὁ ἀνὴρ ἀσθενῇ, ἡ γυνὴ πρέπει νὰ καθέξῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ εἰς τὰς οἰκιακὰς ὑποθέσεις. Ἐὰν ὁ ἰατρὸς ἀσθενῇ, πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇ ἄλλος αὐτόν. Οὕτω καὶ ἐδῶ ὁ εὐτελέστερος δοῦλος πρέπει νὰ νουθετῇ τὸν κύριον αὐτοῦ, τὸ τέκνον τοὺς γονεῖς, ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα καὶ ὁ λαὸς τὸν ἱερέα αὐτοῦ. Ἀλλὰ τότε μόνον πρέπει νὰ κάμνῃ αὐτό, ὅταν ἦναι ἀνάγκη, καὶ μὲ πᾶσαν ταπεινοφροσύνην, μετριοφροσύνην καὶ πραότητα. Μὴ λέγητε, ὅτι τοῦτο θέλει μᾶς κάμει ὅλους ἱεροκήρυκας, διότι ἕκαστος καλὸς Χριστιανὸς δύναται νὰ ἦναι διδάσκαλος, καὶ ἔχει ὡς παρακαταθήκην τὴν ψυχὴν τοῦ πλησίον αὐτοῦ. Πᾶς ἄνθρωπος εἶναι ἰατρός, ὅταν τακτικὸς ἰατρὸς δὲν εὑρίσκηται, καὶ ὅταν ἡ πληγὴ ἦναι τόσον μικρά, ὥστε πᾶς τις δύναται νὰ θεραπεύσῃ αὐτήν· καὶ εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, πᾶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἦναι διδάσκαλος. Μὴ ἀπελπίζησθε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ δώσῃ αὐτήν; Καὶ δὲν πρέπει νὰ γείνῃ διὰ μέσων; Μὴ λέγητε, ὅτι τοῦτο θέλει εἶσθαι τὸ αὐτό, ὡς νὰ ῥίψῃ τις μαργαρίτας ἔμπροσθεν εἰς τοὺς χοίρους. Διότι, ὅταν κινδυνεύῃς νὰ διασπαραχθῇς, τότε ὁ Χριστὸς θέλει νὰ ἀπέχῃς· ἀλλὰ ποίαν σχέσιν ἔχει τοῦτο πρὸς σέ, ὅστις δὲν εὑρίσκεσαι εἰς τοιοῦτον κίνδυνον; Ὅσον καιρὸν θέλουσι νὰ ἀκροάζωνται, ἔχετε αἰτίαν νὰ ὁμιλῆτε μὲ ἐλπίδα, καὶ δὲν δύνασθε νὰ ἀπορρίψητε αὐτοὺς ὡς καταφρονητοὺς χοίρους. Μὴ εἴπητε, ὅτι οὗτος εἶναι φίλος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαρτῶμαι, καὶ ἐὰν εἴπω πρὸς αὐτὸν τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀθλιότητα αὐτοῦ, δύναμαι νὰ στερηθῶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ καὶ νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαθῶ. Ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρέπει νὰ ἐκτιμηθῇ περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀσφάλειαν αὐτοῦ; ἢ ἡ ἰδική σας ἀσφάλεια ἀπὸ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του; ἢ θέλεις νὰ παραβλέψῃς τὴν κόλασιν αὐτοῦ, ἐπειδὴ εἶναι φίλος σου; αὕτη εἶναι ἡ καλλιτέρα σου ἀνταμοιβὴ διὰ τὴν φιλίαν σου; προτιμᾷς νὰ καῇ εἰς τὴν κόλασιν αἰωνίως, παρὰ νὰ στερηθῇς τὴν εὐμένειαν αὐτοῦ, ἢ τὴν ἐξ αὐτοῦ συντήρησίν σου;

Ἀλλὰ διὰ νὰ παρακινηθῶσιν ὅλοι ὅσοι φοβοῦνται τὸν Θεὸν, νὰ προσπαθήσωσι τὸ κατὰ δύναμιν νὰ βοηθήσωσι τοὺς ἄλλους, νὰ ἀπολαύσωσι τὴν μακαρίαν ταύτην ἀνάπαυσιν, σὲ παρακαλῶ νὰ θεωρήσῃς τὰ ἀκόλουθα αἴτια· ὡς, παραδείγματος χάριν, Ὄχι μόνον ἡ φύσις, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἡ χάρις διαθέτει τὴν ψυχὴν νὰ ἦναι μεταδοτικὴ τοῦ καλοῦ. Τὸ νὰ ἀμελῇ τις λοιπὸν τοῦτο τὸ ἔργον εἶναι ἁμαρτία ἐναντίον τῆς φύσεως καὶ τῆς χάριτος. Δὲν ἤθελες θεωρήσει παρὰ φύσιν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν ἀφήσει τὰ τέκνα ἢ τοὺς γείτονας αὐτοῦ νὰ λιμοκτονῶσιν εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐνῷ εἶχε ζωοτροφίας ἀνὰ χεῖρας; καὶ δὲν εἶναι πλέον ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἀφίνει αὐτοὺς αἰωνίως ν' ἀπολεσθῶσι, καὶ δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ νὰ σώσῃ αὐτούς; Ἀνελεήμων καὶ σκληρὸς ἄνθρωπος εἶναι τέρας, ἄξιον νὰ βδελύττωνται αὐτὸ πάντες. Ἐὰν ὁ Θεὸς σὲ ἐπρόσταξε νὰ δώσῃς πρὸς αὐτοὺς ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σου, ἢ νὰ θέσῃς τὴν ζωήν σου ὑπὲρ αὐτῶν, διὰ νὰ σώσῃς αὐτοὺς, βεβαίως ἤθελες ἀρνηθῇ τοῦτο, ἐνῷ δὲν θέλεις νὰ μεταδώσῃς πρὸς αὐτοὺς ὀλίγας τινὰς λέξεις διὰ νὰ σώσῃς αὐτούς. Ἡ ψυχὴ ἀνδρὸς, ἢ γυναικὸς, ἢ τέκνου, ἢ γείτονος, δὲν εἶναι ἀξία ὀλίγων λέξεων; Σκληρότης πρὸς τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶναι ἁμαρτία ἀξιόποινος, ἀλλὰ πρὸς τὰς ψυχὰς αὐτῶν πολὺ περισσότερον, ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ ἀξίζει περισσότερον τοῦ σώματος, καὶ ἡ αἰωνιότης τοῦ χρόνου. Σὺ ἀγνοεῖς πόσον πολλαὶ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν ἁμαρτίας, ὀδυνῶνται τώρα εἰς τὴν κόλασιν δι' ἔλλειψιν ἰδίας τῆς παρὰ σοῦ πιστῆς προτροπῆς! Θεώρησον τί ἔπραξεν ὁ Χριστὸς πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν. Αὐτὸς ἐνόμιζεν αὐτὰς ἀξίας τοῦ αἵματος αὐτοῦ, καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ νομίζωμεν αὐτὰς ἀξίας ὀλίγων τινῶν λέξεων; Δὲν θέλεις νὰ κάμῃς ὀλίγον ἐκεῖ, ὅπου ὁ Χριστὸς ἔκαμε τοσοῦτον; Θεώρησον πόσον ἁρμόδια ἀντικείμενα εὐσπλαγχνίας εἶναι καὶ τῶν ἀσεβῶν αἱ ψυχαί! Εἶναι νεκραὶ εἰς τὰ σφάλματα καὶ τὰς ἁμαρτίας, καὶ δὲν ἔχουσι καρδίας νὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἀθλιότητα αὐτῶν, οὔτε νὰ εὐσπλαγχνισθῶσιν ἑαυτούς. Ἐὰν οἱ ἄλλοι δὲν εὐσπλαγχνισθῶσιν αὐτοὺς, θέλησι μείνει χωρὶς εὐσπλαγχνίαν, διότι ἡ φύσις τῆς ἀσθενείας αὐτῶν καθιστᾷ αὐτοὺς ἀνελεήμονας πρὸς ἑαυτοὺς, μάλιστα τοὺς πλέον ἀπανθρώπους ὀλετῆρας ἑαυτῶν. Θεώρησον, ὅτι αὕτη ἦτό ποτε καὶ ἡ ἰδική σου κατάστασις. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας, διὰ νὰ δείξῃ πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ἔπρεπε νὰ φέρωνται μὲ ἀγαθότητα πρὸς τοὺς ξένους ἦτο, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἐστάθησαν ξένοι εἰς τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου. Τοιουτοτρόπως πρέπει καὶ σεῖς νὰ εὐσπλαγχνίζησθε ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ξένοι εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὰς ἐλπίδας καὶ παρηγορίας τῶν πιστῶν, ἐπειδὴ σεῖς οἱ ἴδιοι εἴσθέ ποτε ξένοι εἰς αὐτά. Θεώρησον τὴν σχέσιν, τὴν ὁποίαν μὲ αὐτοὺς ἔχεις. Εἶναι ὁ γείτων σου, ὁ ἀδελφός σου, τὸν ὁποῖον εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀγαπᾷς ὡς σεαυτόν· καὶ ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν, τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁποῖον βλέπει καθημερινῶς, δὲν ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν, τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν εἶδε. Καὶ ἀγαπᾷ τάχα τὸν ἴδιον ἀδελφὸν ἐκεῖνος, ὅστις βλέπει αὐτὸν ὑπάγοντα εἰς τὴν κόλασιν καὶ ποτὲ δὲν ἐμποδίζει αὐτόν;

Θεώρησον πόσον ἔνοχον καθιστᾷ τὴν ψυχήν σου αὕτη ἡ ἀμέλεια. Εἶσαι ἔνοχος τοῦ φόνου καὶ τῆς κολάσεως ὅλων τῶν ψυχῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας οὕτως ἀμελεῖς καὶ πάσης ἁμαρτίας, τὴν ὁποίαν πράττουσι, καὶ ὅλης τῆς πρὸς τὸν Θεὸν γινομένης δι' αὐτῶν ἀτιμίας, καὶ ὅλων τῶν τιμωριῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν ἐπισύρουσιν εἰς τὴν χώραν ἢ τὸν τόπον, ὅπου ζῶσι. Θεώρησον πόσον λυπηρὸν θέλει εἶσθαι νὰ βλέπῃς τοὺς ἀθλίους φίλους σου εἰς αἰωνίους φλόγας, καὶ νὰ συλλογίζησαι, ὅτι τὸ μέγα αἴτιον τούτου ἦτο ἡ ἀμέλειά σου. Ἐὰν ἐχάνεσο μετ' αὐτῶν, τοῦτο δὲν ἤθελεν εἶσθαι μικρὰ ἐπιβάρυνσις τῶν βασάνων σου. Ἐὰν εὑρίσκεσο εἰς τὸν οὐρανὸν, λυπηρὸν βέβαια ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ λύπη τις ἐκεῖ, τὸ νὰ ἀκούῃς πλῆθος ἀθλίων ψυχῶν νὰ κράζωσιν αἰωνίως, Ὦ! ἐὰν μᾶς ἐλέγετε τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν κίνδυνον, ἠδυνάμεθα νὰ ἀποφύγωμεν αὐτὰ τὰ βάσανα, καὶ νὰ ἤμεθα τώρα εἰς τὴν ἀνάπαυσιν. Ὁποία λυπηρὰ φωνὴ θέλει εἶσθαι αὕτη! Θεώρησον ποία χαρὰ θέλει εἶσθαι εἰς τὸν οὐρανὸν, νὰ ἀπαντήσῃς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους σὺ ἐστάθης ἡ αἰτία νὰ φέρῃς ἐκεῖ· νὰ ἴδῃς τὰ πρόσωπα αὐτῶν, καὶ νὰ ἑνωθῇς αἰωνίως εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Θεοῦ μὲ αὐτοὺς, τοὺς ὁποίους σὺ ὑπῆρξας εὐτυχὲς ὄργανον νὰ φέρῃς εἰς τὴν γνῶσιν καὶ ὑπακοὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Θεώρησον πόσος ψυχὰς πιθανῶς ἔσυρας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς κολάσεως ἢ ἐσκλήρυνας εἰς αὐτήν. Ἡμεῖς εἴχομεν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀγνοίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μας τοὺς συντρόφους μας εἰς τὴν ἁμαρτίαν, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς αὐτοὶ ἐδελεάσαμεν, ἢ ἐνεθαρρύναμεν. Καὶ δὲν εἶναι πρέπον διὰ νὰ σώσωμεν τοὺς ἀνθρώπους νὰ κάμωμεν τόσα, ὅσα ἐκάμαμεν διὰ ν' ἀπολέσωμεν αὐτούς; Θεώρησον πόσον ἐπιμελεῖς εἶναι ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τῶν ἀθλίων τούτων ψυχῶν, διὰ νὰ τὰς σύρωσιν εἰς τὴν κόλασιν. Ὁ διάβολος πειράζει νύκτα καὶ ἡμέραν αὐτάς· αἱ ἐσωτερικαὶ αὐτῶν ἐπιθυμίαι ἀκόμη ἐνεργοῦσι τὸν ὄλεθρον αὐτῶν, ἡ σὰρξ ἀκόμη ζητεῖ τὰς ἡδονάς, ἡ πρὸς τὴν ἁγιωσύνην ἔχθρα τῶν παλαιῶν συντρόφων αὐτῶν αὐξάνει. Καὶ ἐὰν κανεὶς δὲν ἦναι ἐπιμελὴς νὰ βοηθήσῃ αὐτὰς πρὸς τὸν οὐρανόν, ποῦ θέλουσι τάχα καταντήσει;

Θεώρησον πόσον βαθέως θέλει σὲ πληγώσει ἡ ἀμέλεια τούτου τοῦ χρέους, ὅταν ἡ συνείδησίς σου ἐξεγερθῇ. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος πλησιάζῃ εἰς τὸν θάνατον, ἡ συνείδησις θέλει ἐρωτήσει αὐτὸν, Τί καλὸν ἔκαμες εἰς τὴν ζωήν σου; Ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν εἶναι ἡ μεγαλειτέρα εὐεργεσία, τί ἔκαμες δι' αὐτάς; Πρὸς ποίους ἐφέρθης πιστῶς; Παρετήρησα συχνάκις, ὅτι ἡ συνείδησις τῶν ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων ἐπλήγωνε πολὺ αὐτοὺς διὰ ταύτην τὴν παράλειψιν. Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ὅτε ἐστοχαζόμην, ὅτι ἐπλησίαζα πρὸς τὸν θάνατον, ἡ συνείδησίς μου μὲ ἐπλήγονε δι' αὐτὸ πολὺ περισσότερον, παρὰ δι' ἄλλην τινὰ ἁμαρτίαν. Τοῦτο μὲ ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην πάντα ἁμαθῆ καὶ ἁμαρτωλὸν γείτονα, εἰς τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐγνωστοποίησα τὸν κίνδυνον αὐτοῦ καὶ μ' ἔλεγεν, Ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃς πρὸς αὐτοὺς ἐν κρυπτῷ, καὶ νὰ εἴπῃς πρὸς αὐτοὺς σαφῶς περὶ τοῦ ἄκρου κινδύνου αὐτῶν, ἂν καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ κάμῃς τοῦτο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὸς αὐτοὺς, ὅτε ἔπρεπε νὰ φάγῃς ἢ νὰ κοιμηθῇς, ἐὰν δὲν εἶχες ἄλλον καιρόν. Ἡ συνείδησις μὲ ἐνθύμιζεν, ὅτι εἰς τὸν δεῖνα, ἢ δεῖνα καιρὸν, συνανεστράφην μὲ τοὺς ἀμαθεῖς, καὶ συμπεριεπάτησα μὲ ἰσχυρογνώμονας ἁμαρτωλοὺς, καὶ εἶχα ἁρμοδίαν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσω πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ δὲν ἔκαμα τοῦτο, ἢ τοὐλάχιστον ἔκαμα ἐν παρόδῳ αὐτό. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ὑπακούω καλλίτερα τὴν συνείδησίν μου, ἐνῷ ἔχω καιρὸν, διὰ νὰ ἔχῃ ὀλιγωτέρας αἰτίας ἐλέγχου εἰς τὸν θάνατον! Θεώρησον ποῖον ἁρμόδιον καιρὸν ἔχεις τώρα διὰ τὸ ἔργον τοῦτο. Ὑπάρχουσι καιροὶ, κατὰ τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι ἀσφαλὲς νὰ ὁμιλῇ τις, διότι δύναται νὰ κινδυνεύσῃ ἡ ἐλευθερία, ἢ ἡ ζωή. Πρὸς τούτοις, οἱ γείτονές σου ἐντὸς ὀλίγου θέλουσιν ἀποθάνει, καὶ σὺ παρομοίως. Ὁμίλει πρὸς αὐτοὺς λοιπὸν, ἐνόσῳ δύνασαι. Θεώρησον ὅτι, ἂν καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ἦναι εὐσπλαγχνικώτατον, καθεὶς ὅμως ἀπὸ σᾶς δύναται νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸ, καὶ ὁ πτωχότατος, καθὼς καὶ ὁ πλούσιος. Καθεὶς ἔχει γλῶσσαν νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν. Ἔτι πλέον θεώρησον τὰς εὐτυχεῖς συνεπείας τοῦ ἔργου τούτου, ὅταν ἐκτελῆται πιστῶς. Σὺ δύνασαι νὰ ἦσαι ὄργανον εἰς τὸ σώζειν ψυχὰς, διὰ τὸ ὁποῖον, ὁ μὲν Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀπέθανεν, οἱ δὲ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ χαίρουσι. Τοιαῦται ψυχαὶ θέλουσι σὲ μακαρίζει καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὸ μέλλον. Καὶ ὁ μὲν Θεὸς θέλει λάβει μεγάλην δόξαν, ἡ ἐκκλησία θέλει αὐξηθῆ καὶ οἰκοδομηθῆ διὰ τούτου· αἱ ἴδιαί σας ψυχαὶ θέλουσιν ἀπολαύσει μεγαλειτέραν βελτίωσιν καὶ ἰσχὺν εἰς τὴν θείαν ζωὴν, μεγαλειτέραν εἰρήνην τῆς συνειδήσεως, πλειοτέραν χαρὰν εἰς τὸ πνεῦμα. Ἀφ' ὅλα τὰ ἐλέη, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἰδίως ἔλαβόν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποτε, μετὰ τὴν πρὸς τὴν ψυχήν μου ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ, τὸ μεγαλείτερον, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει μὲ μεγίστην χαρὰν νὰ εὐλογῶ αὐτὸν, εἶναι αἱ καλαὶ ἐκβάσεις τῶν προσπαθειῶν μου διὰ τοὺς ἄλλους. Ὢ, ποίους καρποὺς τότε ἠδυνάμην νὰ ἀπολαύσω, ἐὰν ἤμην πιστότερος! Γνωρίζω, ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ἤμεθα πολὺ προσεκτικοὶ εἰς τὰς ἀπατηλὰς καρδίας μας, ὡς πρὸς τοῦτο τὸ πρᾶγμα, μήπως ἡ χαρά μας προέλθῃ ἀπὸ τὴν ὑπερηφανίαν μας. Φυσικὰ ἡμεῖς θέλομεν νὰ ἀποδίδηται εἰς ἡμᾶς ὁ ἔπαινος παντὸς καλοῦ ἔργου. Ἀλλὰ τὸ νὰ μιμώμεθα τὸν Πατέρα μας εἰς τὴν ἀγαθότητα καὶ τὸ ἔλεος, καὶ νὰ χαίρωμεν ὅταν αὐξάνωμεν εἰς αὐτὰ, εἶναι τὸ χρέος παντὸς τέκνου. Σᾶς λέγω λοιπὸν τὴν ἰδίαν μου πεῖραν, διὰ νὰ σᾶς καταπείσω, ὅταν μάθητε ὁποῖον χαροποιὸν πρᾶγμα εἶναι τοῦτο, νὰ τὸ ἀκολουθήσητε νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ μ' ὅλα τὰ μεγαλείτερα ἐμπόδια.

Ἂς ἐγερθῇ λοιπὸν πᾶς ὅστις ἔχει γλῶσσαν, καὶ εἶναι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἂς πράξῃ τι διὰ τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου. Διὰ τί ἄλλο σᾶς ἔδωκε γλῶσσαν, εἰμὴ διὰ νὰ τὴν μεταχειρίζησθε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ; Καὶ πῶς δύνασθε νὰ τὸν ὑπηρετήσητε καλλίτερον παρὰ κοπιάζοντες διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν; Ἐκεῖνος, ὅστις θέλει σᾶς εἰπεῖ εὐλογημένους τὴν τελευταίαν ἡμέραν, καὶ θέλει σᾶς προσκαλέσει εἰς τὴν βασιλείαν τὴν προητοιμασμένην διὰ σᾶς· διότι σεῖς ἐδώκατε νὰ φάγῃ εἰς αὐτὸν, ἐνεδύσατε καὶ ἐπεμελήθητε αὐτὸν, πράττοντες αὐτὰ εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ, βεβαίως θέλει σᾶς εἰπεῖ εὐλογημένους διὰ τὸ τόσον μέγα ἔργον τοῦ νὰ φέρητε ψυχὰς εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Ἐκεῖνος ὅστις εἶπε, τοὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πτωχοὺς ἔχετε πάντοτε μαζύ σας, ἀφῆκε τοὺς ἀσεβεῖς πάντοτε μεταξύ σας διὰ νὰ δύνασθε νὰ ἐξασκῆτε τὸ ἔλεός σας. Ἐὰν ἔχητε καρδίας χριστιανῶν ἀνθρώπων, εὐσπλαγχνίζεσθε τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀσεβεῖς γείτονάς σας. Λέγετε, ὡς οἱ λεπροὶ τῆς Σαμαρείας, Δὲν κάμνομεν καλὰ, ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι ἡμέρα καλῶν εἰδήσεων, καὶ σιωπῶμεν τὴν εἰρήνην. Ὁ Θεὸς σᾶς ἠλέησε τόσον, καὶ σεῖς δὲν θέλετε νὰ ἐλεήσητε καθόλου τοὺς ἀθλίους γείτονάς σας; Ἀλλὰ καθὼς τὸ χρέος τοῦτο ἀνήκει εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἴς τινας, καθὼς ὁ Θεὸς ἐκάλεσεν αὐτοὺς εἰς αὐτὸ, ἢ ἐμόρφωσεν αὐτοὺς δι' αὐτὸ, πρὸς αὐτοὺς λοιπὸν ἰδιαιτέρως θέλω διευθύνει τὴν προτροπήν μου.

1. Ὁ Θεὸς κατ' ἐξοχὴν περιμένει τὸ ἔργον τοῦτο ἀπὸ σᾶς, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωκε πλειοτέραν παιδίαν καὶ γνῶσιν, καὶ σᾶς ἐπροίκισε μὲ μεγαλειτέραν εὐγλωττίαν ἀπὸ τοὺς γείτονάς σας. Ὁ ἰσχυρισμὸς ἔγινε διὰ νὰ βοηθῇ τὸν ἀδύνατον, καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες βλέπουσι, διὰ νὰ ὁδηγῶσι τοὺς τυφλούς. Ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ νὰ μεταχειρίζησθε πιστῶς τὰ τάλαντά σας, καὶ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα, ἐὰν ἀμελῆτε, καλλίτερον νὰ μὴ εἴχετε λάβει ποτὲ αὐτά· διότι θέλουσιν ἐπιβαρύνει αὐτὰ μόνα τὴν κόλασίν σας, καὶ θέλουσιν εἶσθαι τόσον ἀνωφελῆ διὰ τὴν ἰδίαν σας σωτηρίαν, ὅσον ἦταν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

2. Τὸ χρέος τοῦτο ὁ Θεὸς περιμένει ἀπὸ τὰς χεῖρας ὅλων ὑμῶν, οἵτινες ἔχετε ἰδιαιτέραν φιλίαν μὲ ἀσεβεῖς τινας ἀνθρώπους καὶ ἰδιαίτερον συμφέρον μὲ αὐτούς. Ὁ Χριστὸς αὐτὸς ἔτρωγε καὶ ἔπινε μὲ τελώνας καὶ μὲ ἁμαρτωλοὺς, ἀλλ' ἔκαμνε τοῦτο μόνον διὰ νὰ γείνῃ ἰατρὸς, καὶ ὄχι σύντροφος αὐτῶν. Τίς γνωρίζει, ἐὰν ὁ Θεὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν σᾶς ἐσχέτισε μὲ αὐτοὺς ἐπίτηδες, διὰ νὰ γίνητε τὸ μέσον τῆς ἀναρρώσεως αὐτῶν; Ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν θέλουσι νὰ προσέξωσιν εἰς τοὺς λόγους ἑνὸς ξένου, δύνανται νὰ προσέξωσιν εἰς λόγους ἀδελφοῦ, ἢ ἀδελφῆς, ἢ ἀνδρὸς, ἢ γυναικὸς, ἢ φίλου οἰκείου, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ πρὸς αὐτοὺς φιλία σας διεγείρει εἰς τὴν καρδίαν σας περισσοτέραν καλοσύνην καὶ συμπάθειαν, παρὰ εἰς ἄλλους.

3. Κατ' ἐξοχὴν ἰατροὶ, οἵτινες ἐπισκέπτονται τοὺς ἀποθνήσκοντας, ἔπρεπε νὰ ἐκτελῶσι κατὰ συνείδησιν τὸ χρέος τοῦτο. Εἶναι ἰδιαίτερον πλεονέκτημα αὐτῶν, τὸ νὰ ἦναι πρόχειροι, νὰ παρευρίσκωνται εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς κινδυνεύοντας, ὅταν τὸ ὠτίον ἦναι πλέον ἀνοικτὸν καὶ ἡ καρδία ὀλιγώτερον ἰσχυρογνώμων, ἢ ἐν καιρῷ ὑγείας· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι θεωροῦσι τὸν ἰατρὸν ὡς ἄνθρωπον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας εἶναι ἡ ζωὴ αὐτῶν ἢ τοὐλάχιστον ὡς δυνάμενον νὰ συντελέσῃ πολὺ εἰς τὸ νὰ διαδώσῃ αὐτοὺς, διὰ τοῦτο θέλουσι προσέχει περισσότερον εἰς τὴν συμβουλὴν αὐτοῦ. Σεῖς, οἵτινες ἔχετε τοιοῦτον ἔντιμον ἐπάγγελμα, μὴ νομίζητε, ὅτι τοῦτο εἶναι ἔργον ἐκτὸς τῆς κλήσεώς σας, ὡς ἐὰν δὲν ἀνῆκεν εἰμὴ μόνον εἰς τοὺς ἱερεῖς, εἰμὴ ἐὰν νομίζητε, ὅτι εἶναι ἐκτὸς τῆς κλήσεώς σας τὸ νὰ ἦσθε συμπαθητικοὶ, ἢ νὰ ἦσθε Χριστιανοί. Προσπαθῆτε λοιπὸν νὰ ἑτοιμάζητε τοὺς ἀσθενεῖς σας διὰ τὸν οὐρανὸν, εἴτε βλέπετε, ὅτι εἶναι διὰ ζωὴν, ἢ διὰ θάνατον, διδάσκετε εἰς αὐτοὺς ἀμφότερα, καὶ πῶς νὰ ζήσωσι, καὶ πῶς νὰ ἀποθάνωσι, καὶ δίδετε πρὸς αὐτοὺς ἰατρικόν τι καὶ διὰ τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καθὼς δίδετε καὶ διὰ τὰ σώματα αὐτῶν. Ἂς ἦναι εὐλογημένος ὁ Θεὸς, ὅτι πολλοὶ τῶν πρώτων ἰατρῶν τοῦ αἰῶνος τούτου δι' ἐξόχου εὐσεβείας ὑπερησπίσθησαν τὸ ἐπάγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γελμα αὐτῶν ἐναντίον τῆς κοινῆς κατηγορίας τῆς ἀθείας καὶ τῆς ἀσεβείας.

4. "Ανθρωποι πλούσιοι ἔχοντες ἐξουσίαν καὶ πολλοὺς ἀπ' αὐτῶν ἐξαρτωμένους, εἶναι εἰς ἐξαίρετον κατάστασιν νὰ ἐκτελῶσι τὸ χρέος τοῦτο. Ὦ, πόσον μέγα καλὸν ἠδύναντο νὰ κάμνωσιν οἱ εὐκατάστατοι, ἐὰν μόνον εἶχον διάθεσιν νὰ μεταχειρίζωνται τὴν ἐπιρροήν αὐτῶν διὰ τὸ καλὸν τῶν ἄλλων. Δὲν ἔχετε ὅλας τὰς τιμάς σας καὶ τὰ πλούτη σας ἀπὸ τὸν Θεόν; Δὲν λέγει ὁ Χριστὸς, «Εἰς ὅντινα ἐδόθη πολὺ, πολὺ θέλει ζητηθῆ ἀπὸ αὐτόν; Ἐὰν ὁμιλῆτε εἰς τοὺς ἀπὸ σᾶς ἐξαρτωμένους ἀνθρώπους περὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν ψυχῶν αὐτῶν, θέλουσι σᾶς ἀκούσει, καὶ ὅτε μάλιστα ὁ ἱερεὺς καταφρονεῖται. Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἰδικήν σας εὐχαρίστησιν, καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, μεταχειρίζεσθε τὴν ἐπιρροήν σας εἰς τοὺς γεωργοῦντας τοὺς ἀγρούς σας καὶ εἰς τοὺς γείτονάς σας. Ἐπισκέπτεσθε τὰς οἰκίας αὐτῶν· παρατηρεῖτε, ἐὰν λατρεύωσι τὸν Θεὸν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, καὶ δράττετε πάσης εὐκαιρίας, διὰ νὰ ὁδηγήσητε αὐτοὺς εἰς τὸ χρέος αὐτῶν. Μὴ καταφρονῆτε αὐτοὺς, ἐνθυμεῖσθε, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔχει πρωσοποληψίαν. Ἂς ἴδωσιν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι σεῖς ὑπερέχετε τῶν ἄλλων κατὰ τὴν εὐσέβειαν, εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἐπιμέλειαν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ εἰς τὰ πλούτη καὶ τὰς τιμὰς τοῦ κόσμου. Ὁμολογῶ, ὅτι τοιουτοτρόπως θέλετε φανῆ διαφορετικοὶ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ διαφορετικοὶ καὶ εἰς τὴν δόξαν· διότι ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς καὶ εὐγενεῖς εἶναι καλεσμένοι.»

5. Ὡς πρὸς τοὺς ἱερεῖς τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ κύριον ἔργον τῆς κλήσεως αὐτῶν εἶναι νὰ βοηθῶσι τοὺς ἄλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λους πρὸς τὸν οὐρανόν. Φροντίσατε νὰ ἔχητε αὐτὸ ὡς κύριον σκοπὸν τῶν σπουδῶν σας καὶ τοῦ κηρύγματος. Ἐκεῖνος εἶναι ἐπιδέξιος καὶ ἐπιτήδειος ἱερεύς, ὅστις γνωρίζει καλλίτερα τὴν τέχνην τοῦ διδάσκειν, ἐλέγχειν, καταπείθειν, καὶ ἐπομένως κερδαίνειν ψυχάς, καὶ ἐκείνη εἶναι καλλιτέρα διδαχὴ, ἥτις εἶναι ἡ ἐπιτηδειοτέρα εἰς τοῦτο. Ὅταν ζητῆτε ὄχι τὸν Θεὸν, ἀλλὰ ὑμᾶς αὐτοὺς, ὁ Θεὸς θέλει σᾶς καταστήσει τοὺς πλέον εὐκαταφρονήτους τῶν ἀνθρώπων. Ἀληθεύει διὰ τὴν ὑπόληψίν σας ὅ,τι ὁ Χριστὸς λέγει διὰ τὴν ζωήν σας, «Ἐκεῖνος, ὅστις ἀγαπᾷ αὐτὴν θέλει τὴν χάσει.» Ἡ πεποίθησίς σας ἂς ἦναι τόσον ἰσχυρὰ, ὥστε νὰ δεικνύῃ, ὅτι αἰσθάνεσθε τὸ μέγα βάρος τοῦ ἔργου, εἰς τὸ ὁποῖον εἴσθε ἀπεσταλμένοι. Κηρύττετε μὲ σεμνότητα καὶ ζέσιν, ὡς ἄνθρωποι, οἵτινες πιστεύουσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν διδασκαλίαν, καὶ οἵτινες γνωρίζουσιν, ὅτι οἱ ἀκροαταὶ αὐτῶν πρέπει, ἢ νὰ πεισθῶσιν, ἢ νὰ κολασθῶσι. Μὴ νομίζητε, ὅτι ὅλον τὸ ἔργον σας συνίσταται εἰς τὸ νὰ σπουδάζητε καὶ νὰ κηρύττητε. Εἴσθε ποιμένες, καὶ πρέπει νὰ γνωρίζητε ἕκαστον πρόβατον, καὶ ποία ἡ ἀσθένεια αὐτοῦ, καὶ νὰ σημειώνητε τὰς πλάνας αὐτοῦ καὶ νὰ συνδράμητε εἰς τὴν θεραπείαν αὐτοῦ, καὶ νὰ φέρητε αὐτὸ εἰς τὴν μάνδραν. Μάθετε ἀπὸ τὸν Παῦλον, ὄχι μόνον νὰ διδάσκητε τὸν λαόν σας δημοσίως, ἀλλὰ καὶ κατ' οἴκους. Ἐρωτᾶτε, ἐὰν αὐξάνωσιν εἰς τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἁγιότητα καὶ ἐπὶ ποίων βάσεων στηρίζουσι τὰς περὶ σωτηρίας ἐλπίδας αὐτῶν, καὶ ἂν περιπατῶσιν ὀρθῶς, καὶ ἂν ἐκτελῶσι τὰ χρέη τῶν διαφόρων σχέσεων αὐτῶν. Παρατηρεῖτε ἐὰν λατρεύωσι τὸν Θεὸν κατ' οἶκον καὶ διδάσκετε εἰς αὐτοὺς πῶς νὰ κάμνωσιν αὐτό. Οἰκειόνεσθε μὲ αὐτοὺς διὰ νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διατηρῆτε τὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν σας· καὶ μεταχειρίζεσθε αὐτὴν ὅλην ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ. Μανθάνετε ἀπὸ αὐτοὺς, ἐὰν ὠφελῶνται ἀπὸ τὴν δημόσιον διδασκαλίαν. Ἐάν τινες πολλὰ ὀλίγον ἐννοῶσι τὰ τοῦ Πνεύματος, εὐσπλαγχνίζεσθε, ἀλλὰ μὴ ἀμελῆτε αὐτούς. Ἐὰν περιπατῶσιν ἀτάκτως, ἐπαναφέρετε αὐτοὺς μὲ ἐπιμέλειαν καὶ μὲ ὑπομονήν. Ἐὰν ἦναι ἀμαθεῖς, τοῦτο δύναται νὰ ἦναι ἰδικόν σας, ὅσον καὶ ἐκείνων σφάλμα. Μὴ κοιμᾶσθε, ἐνῷ ὁ λύκος εἶναι ἔξυπνος. Μὴ φέρησθε ἀμελῶς πρὸς κανένα. Τινὲς δὲν θέλουσιν εἰπεῖ σαφῶς εἰς τὸν λαὸν αὐτῶν τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, διότι εἶναι μεγάλοι ἄνθρωποι, καὶ τινὲς, ἐπειδὴ εἶναι εὐσεβεῖς, ὡς ἐὰν πρὸς κανένα ἄλλον, εἰμὴ πρὸς τὸν πτωχὸν καὶ τὸν ἀσεβῆ ἔπρεπέ τις νὰ ὁμιλῇ σαφῶς. Προσπαθῆτε ἀκόμη νὰ ἦσθε ἐπιτήδειοι καὶ συνετοὶ, διὰ νὰ συμφωνῇ ὁ τρόπος σας μὲ τὸ ἐξαίρετον τῆς ὑποθέσεως. Πᾶσα λογικὴ ψυχὴ ἔχει καὶ κρίσιν καὶ παθήσεις, καὶ πᾶς λογικὸς πνευματικὸς λόγος πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὰ δύο ταῦτα. Σπουδάζετε καὶ προσεύχεσθε, ἕωσοῦ ἀποβῆτε ἐργάται ἀνεπαίσχυντοι, ὀρθοτομοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, διὰ νὰ μὴ αἰσχυνθῇ ὁ λαός σας, μηδὲ βαρυνθῇ ἀκούων σας. Ἡ ὁμιλία σας ἂς ἦναι διδακτικὴ, καθὼς καὶ ἡ διδασκαλία σας. Ἐστὲ πρόθυμοι νὰ ζῆτε ἁγίαν καὶ οὐρανίαν ζωὴν, καθὼς εἴσθε πρόθυμοι νὰ παρακινῆτε τοὺς ἄλλους εἰς αὐτήν. Ἡ ὁμιλία σας ἂς συντείνῃ πρὸς οἰκοδομὴν, καὶ ἂς ἦναι πνευματική. Ὑποφέρετε σεῖς ὁποιονδήποτε πρᾶγμα μᾶλλον, παρὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἂς ἴδωσιν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι δὲν μεταχειρίζεσθε τὴν ἱερωσύνην μόνον ὡς μέσον τοῦ ζῆν, ἀλλ' ὅτι αἱ καρδίαι σας ἐπιθυμοῦσι τὸ καλὸν τῶν ψυχῶν. Ὁποιανδήποτε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πραότητα, ταπεινοφροσύνην, συγκατάθεσιν, ἢ αὐταπάρνησιν καὶ ἂν διδάσκητε εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον, διδάσκετε αὐτοὺς καὶ μὲ τὸ ἀνυπόκριτόν σας παράδειγμα. Σπουδάζετε καὶ προσπαθῆτε νὰ ἔχητε ἑνότητα καὶ εἰρήνην. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε τὴν ἔκτασιν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ λαοῦ σας, κάμνετε αὐτὸ μὲ εἰρήνην καὶ ἀγάπην. Εἶναι τόσον δύσκολον νὰ διατηρῆτε τὸν λαόν σας εἰς ὑγιᾶ γνῶσιν, εὐαίσθητον συνείδησιν, ζωηράν, χαρίεσσαν καὶ εὐράνιον κατάστασιν πνεύματος, καὶ εὐθεῖαν ζωὴν μεταξὺ φιλονεικιῶν, ὅτον νὰ κρατῇ τις τὴν λαμπάδα αὐτοῦ ἀνημμένην ἐν τῷ μέσῳ ἀνεμοζάλης. Μακάριος εἶναι ὁ δοῦλος, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ, θέλει εὑρεῖ πράττοντα οὕτως.

6. Ὅλους ἐσᾶς, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἐνεπιστεύθη τὴν φροντίδα τέκνων καὶ δούλων, ἤθελον ὡσαύτως νὰ καταπείσω εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἔργον τοῦ βοηθεῖν ἄλλους εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς οὐρανίου ἀναπαύσεως. Θεωρήσατε ὁπωσδήποτε σαφεῖς καὶ ἔντονοι ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ ἀπαιτοῦσιν αὐτὸ ἀπὸ τὰς χεῖράς σας. «Τοὺς λόγους τούτους θέλεις διδάσκει ἐπιμελῶς εἰς τὰ τέκνα σου, καὶ περὶ αὐτῶν θέλεις ὁμιλεῖ καθήμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ σου, καὶ περιπατῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ πλαγιάζων καὶ ἐγειρόμενος.» (Δευτερ. ς'. 6, 7.) «Δίδαξον τὸ παιδίον ἐν ἀρχῇ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ, καὶ δὲν θέλει ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτοῦ οὐδὲ ὅταν γηράσῃ.» (Παροιμ. κβ'. 6.) «Ἀνατρέφετε τὰ τέκνα σας εἰς παίδευσιν καὶ νουθεσίαν Κυρίου.» (Ἐφεσ. ς'. 4.) Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἀπεφάσισεν, ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ οἶκος αὐτοῦ ἤθελον λατρεύει τὸ Κύριον. (Ἰησ. κδ'. 15). Καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸς λέγει περὶ τοῦ Ἀβραὰμ, «Γνωρίζω αὐτὸν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅτι θέλει διατάξει πρὸς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ, μετ' αὐτὸν, καὶ θέλουσι φυλάξει τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου.» (Γεν. ιή. 19.) Θεωρήσατε, ὅτι τοῦτο εἶναι χρέος, τὸ ὁποῖον δικαίως χρεωστεῖτε εἰς τὰ τέκνα σας. Ἀπὸ σᾶς ἔλαβον τὸν μολυσμὸν καὶ τὴν ἀθλιότητα τῆς φύσεως αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο χρεωστεῖτε εἰς αὐτὰ ὅλην τὴν δυνατὴν βοήθειαν διὰ τὴν ἀνάρρωσιν αὐτῶν. Θεωρήσατε πόσον συνδεδεμένα μὲ σᾶς εἶναι τὰ τέκνα σας. Ταῦτα εἶναι μέρη ὑμῶν αὐτῶν. Τὴν μετὰ τὸν θάνατόν σας εὐδαιμονίαν αὐτῶν ἐκλαμβάνετε ὡς ἰδίαν εὐδαιμονίαν, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνητε τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν αἰώνιον αὐτῶν ἀνάπαυσιν; Ἀλλέως θέλετε εἶσθαι μάρτυρες ἐναντίον τῶν ἰδίων σας ψυχῶν. Ἡ φροντίς σας καὶ οἱ κόποι σας καὶ τὰ ἔξοδα διὰ τὰ σώματα αὐτῶν, θέλουσι σᾶς καταδικάσει διὰ τὴν ἀμέλειάν σας εἰς τὰς τιμίας αὐτῶν ψυχάς. Μάλιστα ὅλα τὰ ἄλογα ζῶα δύνανται νὰ σᾶς καταδικάσωσι. Ποῖον ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶναι φιλόστοργον εἰς τὰ νεογνὰ αὐτοῦ; Θεωρήσατε, ὅτι ὁ Θεὸς εἰς ἐσᾶς ἐνεπιστεύθη τὴν φροντίδα τῶν τέκνων ὡς καὶ τῶν δούλων σας. Καθεὶς θέλει ὁμολογήσει, ὅτι αὐτὴ ἡ φροντὶς ἀπόκειται εἰς ἱερέα. Καὶ δὲν πρέπει σεῖς νὰ ἔχητε μεγαλειτέραν φροντίδα διὰ τὰς ἰδίας οἰκογενείας σας ἀφ' ὅσην ὁ ἱερεὺς δύναται νὰ ἔχῃ δι' αὐτάς; Ἀπὸ τὰς χεῖράς σας ἀναμφιβόλως ὁ Θεὸς θέλει ἀπαιτήσει τὸ αἷμα τῶν ψυχῶν αὐτῶν. Αὕτη εἶναι ἡ μεγαλειτέρα φροντὶς, ἡ ὁποία ἐνεπιστεύθη ποτὲ εἰς ἐσᾶς, καὶ ἀλλοίμονον, ἐὰν ἀφήσητε αὐτοὺς νὰ γίνωσιν ἀμαθεῖς, ἢ ἀσεβεῖς, δι' ἔλλειψιν ἰδίας σας διδασκαλίας ἢ παιδεύσεως. Θεωρήσατε ὁποῖον ἔργον ἔχετε νὰ ἐκτελέσητε, νὰ μορφώσητε τὰς διαθέσεις καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν. Δὲν ἔχουσι μίαν ἁμαρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίαν, ἀλλὰ χιλιάδας. Αὗται εἶναι κληρονομικαὶ ἀσθένειαι γεννημέναι εἰς τὴν φύσιν αὐτῶν. Τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ διδάσκητε εἰς αὐτοὺς εἶναι ἐναντίον εἰς τὸ συμφέρον καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς αὐτῶν. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ σᾶς κάμῃ νὰ συναισθανθῆτε ὁποῖον ἔργον καὶ ποία φροντὶς ἀπόκειται εἰς σᾶς! Θεωρήσατε ὁποίας θλίψεις προετοιμάζετε εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς ἀμελοῦντας τῶν τέκνων σας. Ἐὰν ἀποβῶσιν ἄκανθαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας, αὗται εἶναι ἀπὸ σᾶς φυτευμέναι. Ἐὰν σεῖς οἱ ἴδιοι μετανοήσητε καὶ σωθῆτε, εἶναι τάχα μηδὲν τὸ νὰ συλλογίζησθε περὶ τῆς κολάσεως αὐτῶν, καὶ ὅτι σεῖς εἶσθε ἡ αἰτία; Ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνητε εἰς τὰς ἁμαρτίας σας, πῶς θέλουσι κράζει λέγοντα ἐναντίον σας εἰς τὴν κόλασιν, Ὅλα ταῦτα εἶναι σφάλματά σας, ἔπρεπε νὰ μᾶς διδάσκητε καλλίτερον καὶ δὲν τὸ ἐκάμετε, ἔπρεπε νὰ μᾶς ἐμποδίσητε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ μᾶς παιδεύσητε, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐκάμετε! Ὁπόσον θέλουσιν ἐπαυξήσει τὴν ἀθλιότητά σας αἱ ἐκφωνήσεις αὗται. Ἐξ ἐναντίας θεωρήσατε ὁποίαν παρηγορίαν θέλετε ἔχει, ἐὰν ἦσθε πιστοὶ εἰς τοῦτο τὸ χρέος! Καὶ ἐὰν μὲν ἀποτύχητε, τοὐλάχιστον θέλετε ἐλευθερώσει τὰς ψυχάς σας, καὶ θέλετε ἔχει εἰρήνην εἰς τὰς ἰδίας σας συνειδήσεις. Ἐὰν δὲ ἐπιτύχητε, ἡ εὐχαρίστησίς θέλει εἶσθαι ἀνέκφραστος, προερχομένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ ὑπακοὴν, καὶ ἀπὸ τὴν προθυμίαν αὐτῶν νὰ ἐκπληρώσωσι τὰς ἀνάγκας σας, καὶ νὰ σᾶς εὐαρεστῶσιν εἰς ὅλην τὴν πρὸς τὴν δόξαν ἐπίλοιπον ὁδόν σας· μάλιστα ὅλη ἡ οἰκογένειά σας θέλει εἶσθαι εἰς καλλιτέραν κατάστασιν ἐξ αἰτίας ἑνὸς καλοῦ τέκνου ἢ δούλου. Ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα χαρά σας θέλει εἶσθαι, ὅταν εἴπητε· «Ἰδοὺ ἐγὼ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κύριε, καὶ τὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ἔδωκας εἰς ἐμὲ,» καὶ ζῆτε χαριέστατα μὲ αὐτὰ αἰωνίως. Θεωρήσατε πόσον ἡ εὐδαιμονία τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ κράτους ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χρέος τοῦτο. Οἱ καλοὶ νόμοι δὲν θέλουσι μᾶς ἀναμορφώσει, ἐὰν ἡ ἀναμόρφωσις δὲν ἀρχίσῃ οἴκοθεν· ἡ αἰτία ὅλων τῶν δυστυχιῶν μας καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὸ κράτος, εἶναι μάλιστα ἡ ἔλλειψις τῆς εὐσεβοῦς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων. Παρακαλῶ ὡσαύτως οἱ γονεῖς νὰ θεωρήσωσιν ὁποῖα ἔξοχα πλεονεκτήματα ἔχουσι διὰ νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν τέκνων αὐτῶν. Ταῦτα εἶναι μαζύ σας ἐνῷ εἶναι τρυφερὰ καὶ εὐλύγιστα. Βλαξὸν ἔχετε νὰ λυγίσητε καὶ ὄχι δρῦν. Κανένα εἰς τὸν κόσμον δὲν ἀγαπῶσι τόσον, ὅσον σᾶς ἔχετε τὴν μεγαλειτέραν ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς αὐτά. Ὅλη ἡ συντήρησις αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς. Σεῖς γνωρίζετε κάλλιστα τὰς διαθέσεις καὶ τὰς κλίσεις αὐτῶν. Εἶσθε πάντοτε μαζύ των, καὶ δὲν δύνανται νὰ λείπωσι ποτὲ εὐκαιρίαι· μάλιστα σεῖς, μητέρες, ἐνθυμηθῆτε τοῦτο, αἱ ὁποῖαι εἶσθε μὲ τὰ τέκνα σας, ἐνῷ εἶναι τρυφερὰ, περισσότερον ἀπὸ τοὺς πατέρας αὐτῶν. Πόσον κοπιάζετε διὰ τὰ σώματα αὐτῶν. Πόσον ὑποφέρετε ἕως νὰ φέρητε εἰς τὸν κόσμον αὐτά. Καὶ δὲν θέλετε νὰ ἀναλάβητε τόσον κόπον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν αὐτῶν; Τὰ αἰσθήματά σας εἶναι τρυφερά· καὶ δὲν θέλει σᾶς κινήσει εἰς εὐσπλαγχνίαν τὸ νὰ συλλογίζησθε τὸν αἰώνιον ὄλεθρον αὐτῶν; Σᾶς παρακαλῶ, διὰ τὰ τέκνα τῶν σπλάγχνων σας, διδάσκετε αὐτὰ, νουθετεῖτε, ἐπαγρυπνεῖτε ἐπ' αὐτῶν, καὶ μὴ τὰ ἀφήσητε ἥσυχα, πρὶν φέρητε αὐτὰ εἰς τὸν Χριστόν. Θέλω τελειώσει παρακαλῶν ἐνθέρμως ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς γονεῖς, οἵτινες ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναγινώσκουσι τοῦτο, νὰ εὐσπλαγχνίζωνται τὰς ψυχὰς τῶν ἰδίων τέκνων, καὶ νὰ ἦναι πιστοὶ εἰς τὴν μεγάλην παρακαταθήκην, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτούς. Ἐὰν δὲν δύνασθε νὰ κάμνητε ὅσα ἐπιθυμεῖτε, κάμνετε ὅμως ὅσα δύνασθε. Ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ κράτος, ἡ πόλις καὶ τὸ χωρίον, στενάζουσιν ὑπὸ τὴν ἀμέλειαν τοῦ μεγάλου τούτου χρέους. Τὰ τέκνα σας δὲν γνωρίζουσι τὸν Θεὸν, οὔτε τοὺς νόμους αὐτοῦ, ἀλλὰ λαμβάνουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ ματαίῳ, καὶ ὀλιγωροῦσι τὴν λατρείαν αὐτοῦ· σεῖς δὲ οὔτε διδάσκετε, οὔτε παιδεύετε αὐτὰ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς παιδεύει καὶ σᾶς καὶ ἐκεῖνα. Τόσον πολὺ λυπεῖσθε αὐτὰ, ὥστε κάμνετε τὸν Θεὸν νὰ λυπῆται ὀλιγώτερον καὶ αὐτὰ καὶ σᾶς. Μὴ θαυμάσητε, ἐὰν ὁ Θεὸς σᾶς κάμῃ νὰ πονῆτε διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν τέκνων σας, διότι σεῖς εἶσθε ἔνοχοι ὅλων, τὰς ὁποίας κάμνουσιν ἐξ αἰτίας τῆς ἀμελείας τοῦ χρέους σας τοῦ νὰ ἀναμορφώσητε αὐτά. Θέλετε ἀποφασίσει λοιπὸν νὰ ἀρχίσητε τοῦτο τὸ χρέος, καὶ νὰ μὴ ἀμελήσητε πλέον αὐτό; Ἐνθυμεῖσθε τὸν Ἠλεί. Τὰ τέκνα σας εἶναι, ὡς ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, ἕτοιμα νὰ χαθῶσιν, ἐὰν δὲν λάβωσι βοήθειαν. Ἐὰν δὲν θέλητε νὰ κατηγορῆσθε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὡς φονεῖς τῶν ψυχῶν αὐτῶν, οὔτε νὰ βλέπητε αὐτὰ βοῶντα ἐναντίον σας εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ, διδάσκετε αὐτὰ πῶς νὰ ἐκφύγωσιν αὐτὸ, καὶ φέρετε αὐτὰ εἰς τὴν ἁγιότητα καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Παρακαλῶ ἔκαζον ἐξ ὑμῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν σας, καθὼς ἐντὸς ὀλίγου θέλετε ἀποκριθῆ μὲ κίνδυνόν σας διὰ τὸ ἐναντίον, νὰ μὴ ἀπορρίψητε, μηδὲ ν' ἀμελήσητε τοῦτο τὸ ἀναγκαιότατον χρέος. Ἐὰν δὲν θέλητε νὰ ἐκτελῆτε αὐτὸ τώρα, ἐνῷ γνωρίζετε, ὅτι εἶναι τόσον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέγα χρέος, εἶσθε ἀντάρται καὶ ὄχι ἀληθεῖς ὑπήκοοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν δὲ θέλητε, ἀλλὰ δὲν ἐξεύρητε, πῶς, θέλω προσθέσει ὀλίγας λέξεις πρὸς ὁδηγίαν σας. Ὁδηγήσατε αὐτὰ διὰ τοῦ ἰδίου σας παραδείγματος εἰς τὴν προσευχὴν, τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ χρέη· φωτίζετε τὸν νοῦν αὐτῶν, ἀποταμιεύετε τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν· διορθώσατε τὰς θελήσεις αὐτῶν· διεγείρετε τὰς παθήσεις αὐτῶν· διατηρεῖτε εὐαισθήτους τὰς συνειδήσεις αὐτῶν, περιστέλλετε τὰς γλώσσας αὐτῶν, διδάσκετε αὐτὰ νὰ ὁμιλῶσι μὲ χάριν· διορθόνετε αὐτὰ καὶ ἐπαγρυπνεῖτε εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δίδετε εἰς αὐτὰ τὰς ἁγίας Γραφὰς καὶ ἄλλα εὐσεβῆ βιβλία, καὶ προσέχετε νὰ ἀναγινώσκωσιν αὐτά. Ἐξετάζετε αὐτὰ συχνὰ τί μανθάνουσι, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐξοδεύετε τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ μὴ ὑποφέρετε νὰ κατατρίβωσιν αὐτὴν εἰς διασκεδάσεις ἢ ἀργίαν. Δεικνύετε εἰς αὐτὰ τὴν ἔννοιαν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκουσιν ἢ μανθάνουσι. Διδάσκετε εἰς αὐτὰ ἐκ τῶν ἁγίων Γραφῶν. Ἀπομακρύνατε αὐτὰ ἀπὸ κακὰς συναστροφὰς, καὶ συσχετίζετε αὐτὰ μὲ τοὺς εὐσεβεῖς. Ἐξαιρέτως δὲ δεικνύετε εἰς αὐτὰ τὴν ἀνάγκην, τὴν ἀξίαν καὶ εὐχαρίστησιν τοῦ λατρεύειν τὸν Θεὸν, καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἐντυπόνητε ὅλα ταῦτα εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ ἀνάπαυσις τῶν πιστῶν δὲν πρέπει νὰ περιμένηται ἐπὶ τῆς γῆς.

Δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεώς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μας, ἀλλ' ὅμως αὕτη μένει. Πόσον μεγάλη λοιπὸν εἶναι ἡ ἁμαρτία μας καὶ ἡ μωρία μας, νὰ περιμένωμεν αὐτὴν ἐδῶ! Ποῦ νὰ εὕρωμεν τὸν Χριστιανὸν, ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος τούτου τοῦ ἐλέγχου; Ὅλοι ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχωμεν συνεχῆ εὐδαιμονίαν, ἐπειδὴ εἶναι εὔκολος καὶ εὐάρεστος εἰς τὴν σάρκα, ἀλλὰ δὲν θεωροῦμεν πόσον ἄλογοι εἶναι αἱ τοιαῦται ἐπιθυμίαι. Καὶ ὅταν ἀπολαύωμεν οἴκους ἀναπαυτικοὺς, ἀγαθὰ, γαίας, καὶ εἰσοδήματα, ἢ τὰ ἀναγκαῖα μέσα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς διώρισε διὰ τὸ πνευματικόν μας καλὸν, ζητοῦμεν ἀνάπαυσιν εἰς ταύτας τὰς ἀπολαύσεις. Εἴτε θλιβόμεθα, εἴτ' εὐδαιμονοῦμεν, εἶναι φανερὸν, ὅτι ζητοῦμεν ὑπὲρ τὸ δέον ἐν τῷ κτίσματι τὴν ἀνάπαυσίν μας. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν τὰς ἀπολαύσεις τῆς κτίσεως μὲ περισσοτέραν ζέσιν, ὅταν στερώμεθα αὐτὰς, παρ' ὅτι ἐπιθυμοῦμεν τὸν Θεὸν αὐτόν; Δὲν ἠδυνόμεθα μᾶλλον εἰς τὴν ἀπόκτησιν αὐτῶν, παρ' εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ Θεοῦ; Καὶ ὅταν χάσωμεν αὐτὰς, τοῦτο δὲν μᾶς ταράττει περισσότερον, παρὰ τὴν στέρησιν τον Θεοῦ; Δὲν μᾶς ἀρκεῖ, ὅτι ταῦτα εἶναι βοηθήματα πρὸς ἀναψυχὴν κατὰ τὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν πορείαν μας, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνωνται καὶ ὁ οὐρανός μας; Χριστιανὲ Ἀναγνῶστα, ἤθελον νὰ σὲ κάμω νὰ αἰσθανθῇς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην ὁποιανδήποτε εἰς τὸν κόσμον, ἐὰν ἤξευρον πῶς νὰ κάμω τοῦτο. Διότι ἡ μεγαλειτέρα κρίσις τοῦ Κυρίου μὲ ἡμᾶς εἶναι περὶ τούτου. Καὶ διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ ἐνθέρμως νὰ θεωρήσῃς τὸ ἔλλογον τῶν παρουσῶν θλίψεων, καὶ τὴν ἀλογίαν τοῦ ἀναπαύεσθαι εἰς τὰς παρούσας ἀπολαύσεις, καθὼς καὶ τὴν ἀλογίαν τῆς διὰ τὸν θάνατον λύπης μας διὰ ν' ἀπολαύσωμεν αἰώνιον ἀνάπαυσιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πόσαι χιλιάδες ἐπιστρεψάντων ἁμαρτωλῶν δύνανται νὰ φωνάξωσι λέγοντες, Ὢ ὑγιὴς ἀρρωστία! ὦ χαρίεσσαι λύπαι! ὦ ἐπικερδεῖς ζημίαι! ὦ πλουτίζουσα πτωχεία! ὦ μακαρία ἡμέρα καθ' ἣν ἐταλαιπωρήθην! Ὄχι μόνον αἱ βοσκαὶ τοῦ δροσεροῦ χόρτου καὶ τὰ ἥτυχα ὕδατα, ἀλλὰ καὶ ἡ ῥάβδος καὶ ἡ βακτηρία μᾶς παρηγοροῦσιν. Ἂν καὶ ὁ λόγος καὶ τὸ πνεῦμα ἐκτελῶσι τὸ κυριώτερον ἔργον, αἱ συμφοραὶ ὅμως οὕτως ἀνοίγουσι τὴν θύραν τῆς καρδίας, ὥστε ὁ λόγος εὑρίσκει εὐκολωτέραν τὴν εἴσοδον.

4. Αἱ θλίψεις παρομοίως χρησιμεύουσιν εἰς τὸ νὰ ταχύνωσι τὰ βήματά μας πρὸς τὴν ἀνάπαυσίν μας. Ἦτο καλὸν μόνη ἡ ἀγάπη νὰ ἴσχυεν εἰς ἡμᾶς καὶ νὰ προσέλθωμεν μᾶλλον εἰς τὸν οὐρανὸν παρὰ νὰ ὠθηθῶμεν πρὸς αὐτόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ καρδίαι μας εἶναι τόσον πονηραί, ὥστε τὸ ἔλεος δὲν θέλει κατορθώσει τοῦτο, προτιμότερον νὰ κινηθῶμεν πρὸς αὐτὸν μαστιγούμενοι μὲ τὴν πλέον σκληρὰν μάστιγα παρὰ νὰ ἀργήσωμεν ὡς αἱ μωραὶ παρθένοι ἐωσοῦ κλεισθῇ ἡ θύρα. Ὢ, πόση διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν προσευχῶν μας, ὅταν ὑγιαίνωμεν καὶ ὅταν ἀσθενῶμεν, καὶ τῆς μετανοίας μας, ὅταν εὐτυχῶμεν καὶ ὅταν δυστυχῶμεν! Φεῦ! ἐὰν δὲν ἠσθανόμεθα ἐνίοτε τὸ κέντρον, πόσον ἀργὰ οἱ περισσότεροι ἐξ ἡμῶν ἠθέλομεν κινεῖσθαι πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πονηρὰ φύσις μας ἀπαιτεῖ τοῦτο, διατί δὲν εὐχαριστούμεθα νὰ μᾶς κάμῃ ὁ Θεὸς καλὸν μὲ δραστικὰ μέσα; Κρῖνε, Χριστιανέ, ἐὰν δὲν βαδίζῃς μὲ περισσοτέραν προσοχὴν καὶ ταχύτερον πρὸς τὸν οὐρανὸν εὑρισκόμενος εἰς θλίψεις, παρὰ εἰς τὴν εὐαρεστοτέραν καὶ εὐδαιμονεστέραν κατάστασίν σου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

5. Θεώρησον περιπλέον· ἡ σὰρξ μόνον κατ' ἐξοχὴν ταράσσεται καὶ στενοχωρεῖται ἀπὸ τὰς θλίψεις. Εἰς τὰς περισσοτέρας θλίψεις μας ἡ ψυχὴ εἶναι ἐλευθέρα, ἐκτὸς μόνον, ἐὰν ἡμεῖς αὐτοὶ ἑκουσίως καταθλίβωμεν αὐτήν. Διατί λοιπόν, ὦ ψυχή μου, λαμβάνεις τὸ μέρος ταύτης τῆς σαρκὸς καὶ παραπονεῖσαι ὡς αὐτὴ παραπονεῖται; Τὸ ἔργον σου ἔπρεπε νὰ ἦναι νὰ καταδαμάσῃς καὶ νὰ φέρῃς αὐτὴν εἰς ὑποταγήν. Καὶ ἐὰν ὁ Θεὸς κάμνῃ τοῦτο διὰ σέ, ἔπρεπε τάχα νὰ δυσαρεστῆσαι; Ἡ ἀρέσκεια αὐτῆς δὲν ἐστάθη ἡ αἰτία σχεδὸν τῶν πνευματικῶν σου θλίψεων; Διατί λοιπὸν ἡ δυσαρέσκεια αὕτη δὲν δύναται νὰ αὐξήσῃ τὴν χαράν σου; Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σύλας δὲν ἔπρεπε νὰ ψάλλωσιν, ἐπειδὴ οἱ πόδες αὐτῶν ἦσαν δεδεμένοι εἰς τὸ ξύλον; Τὰ πνεύματα αὐτῶν δὲν ἦσαν φυλακισμένα; Ἆ! ἀναξία ψυχή! αὗται εἶναι αἱ πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίαι σου, διότι σὲ ἐπροτίμησε τόσον πρὸ τοῦ σώματός σου; Ὅταν αὐτὸ φθείρηται εἰς τὸν τάφον σὺ θέλεις εἶσαι σύντροφος τῶν τετελειωμένων πνευμάτων τῶν δικαίων. Εἰς τὸ μεταξὺ δὲ τοῦτο δὲν ἔχεις παρηγορίας, ὁποίας ἡ σὰρξ δὲν γνωρίζει; Μὴ μεμψιμοιρῇς λοιπὸν διὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ Θεὸς φέρεται πρὸς τὸ σῶμά σου. Ἐὰν τοῦτο προήρχετο ἀπὸ ἔλλειψιν ἀγάπης πρὸς σέ, δὲν ἤθελε φέρεσθαι τοιουτοτρόπως πρὸς ὅλους τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ. Μὴ περιμένῃς ποτὲ νὰ ἐξηγήσῃ ἀληθῶς ἡ σάρξ σου τί σημαίνει ἡ ῥάβδος αὐτή. Θέλει ὀνομάσει τὴν ἀγάπην μῖσος, καὶ εἰπεῖ ὅτι, ὁ Θεὸς καταστρέφει ἐνῷ σώζει· αὕτη εἶναι τὸ θλιβόμενον μέρος, καὶ διὰ τοῦτο ἀνοίκειον νὰ γίνῃ κριτής. Ἐὰν ἠδυνάμεθά ποτε νὰ πιστεύσωμεν τὸν Θεὸν, καὶ νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς διαγωγῆς αὐτοῦ ἀπὸ τὸν λόγον αὐτοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἀπὸ τὴν ὠφέλειαν πρὸς τὰς ψυχάς μας, καὶ ἀπὸ τὴν σχέσιν πρὸς τὴν ἀνάπαυσίν μας, καὶ ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ φράξωμεν τὰ ὦτά μας ἐναντίον ὅλων τῶν παραπόνων τῆς σαρκὸς, τότε ἠθέλομεν κάμει ἀληθεστέραν κρίσιν περὶ τῶν θλίψεών μας.

6. Πάλιν θεωρήσατε· ὁ Θεὸς σπανίως δίδει εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ τόσον γλυκεῖαν πρόγνωσιν τῆς μελλούσης αὐτῶν ἀναπαύσεως, ὅσον εἰς τὰς βαθείας αὐτῶν θλίψεις. Φυλάττει τὰς πολυτιμοτέρας αὐτοῦ ἐνισχύσεις διὰ τὸν καιρὸν τῆς μεγαλειτέρας ἀσθενείας καὶ τῶν μεγαλειτέρων κινδύνων. Δίδει αὐτὰς ὅταν γνωρίζῃ, ὅτι χρειάζονται, καὶ ὅτι θέλουσιν ἐκτιμᾶσθαι, καὶ ὅταν ἦναι βέβαιος, ὅτι θέλουσι τὸν εὐχαριστήσει δι' αὐτὰς, καὶ ὅτι ὁ λαὸς αὐτοῦ θέλει χαρῇ ἐξ αὐτῶν. Κατ'ἐξοχὴν δὲ ὅταν ὑποφέρωμεν ἀμέσως δι' αὐτὸν, σπανίως τότε ἀπολείπεται ἀπὸ τὸ νὰ γλυκαίνῃ τὸ πικρότερον ποτήριον. Μάρτυρες ἐνίοτε εἶχον μεγίστην χαράν. Πότε ὁ Χριστὸς ὡμίλησε μὲ τρόπον τόσον παρηγορητικὸν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ὅσον, ὅτε αἱ καρδίαι αὐτῶν ἦσαν λυπημέναι διὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ; Πότε ἐφάνη μεταξὺ αὐτῶν καὶ εἶπεν, «Εἰρήνη ὑμῖν,» παρ' ὅτε ἦσαν κεκλεισμένοι ἐκ τοῦ φόβου τῶν Ἰουδαίων; Πότε εἶδεν ὁ Στέφανος τὸν οὐρανὸν ἠνεῳγμένον, εἰμὴ ὅτε παρέδιδε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ; Δὲν εἶναι ἡ καλλιτέρα μας κατάστασις ἐκείνη, καθ' ἣν ἀπολαύομεν περισσότερον τὸν Θεόν; Διατί ἄλλο ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν οὐρανόν; Ἐὰν περιμένωμεν οὐρανὸν σαρκικῶν ἡδονῶν, θέλομεν εὑρεθῆ λανθασμένοι. Συμπεραίνεται λοιπὸν, ὅτι ἡ θλῖψις δὲν εἶναι κατάστασις τόσον κακὴ δι' ἕνα πιστὸν εἰς τὸν πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν δρόμον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτοῦ; Εἴμεθα σοφώτεροι τοῦ Θεοῦ; Δὲν ἐξεύρει οὗτος τί εἶναι τὸ καλὸν δ' ἡμᾶς ὅσον ἡμεῖς; ἢ δὲν φροντίζει τόσον διὰ τὸ καλόν μας, ὅσον ἡμεῖς δι'ἡμᾶς αὐτούς; Ἀλλοίμονον, ἐὰν δὲν ἐφρόντιζε περισσότερον καὶ ἐὰν δὲν μᾶς ἠγάπα περισσότερον, παρ' ὅ,τι ἀγαπῶμεν ἡμεῖς εἴτε αὐτὸν εἴτε ἡμᾶς αὐτούς! Μὴ εἴπῃς. Ἠδυνάμην νὰ ὑποφέρω ὁποιανδήποτε ἄλλην θλῖψιν πλὴν αὐτῆς. Ἐὰν ὁ Θεὸς σὲ ἔθλιβεν εἰς μέρος, ὅπου ἠδύνασο νὰ ὑποφέρῃς θλῖψιν, τὸ εἴδωλόν σου δὲν ἤθελεν οὔτε ἀνακαλυφθῇ, οὔτε ἐκβληθῇ. Μηδὲ εἴπῃς, Ἐὰν ὁ Θεὸς μὲ ἠλευθέρονεν ἀπὸ αὐτήν, εὐχαρίστως ἤθελον ὑποφέρει αὐτήν. Ὡς μηδὲν λογίζεσαι τὸ ὅ,τι σὲ ὑπεσχέθη, ὅτι θέλει «συνεργεῖ εἰς τὸ ἀγαθόν σου;» Δὲν ἀρκεῖ, ὅτι εἶσαι βέβαιος, ὅτι θέλεις ἐλευθερωθῇ εἰς τὸν θάνατον; Μὴ εἴπῃς πρὸς τούτοις, Ὅτι ἐὰν ἡ θλῖψις μου δὲν μὲ κατέστηνεν ἀνίκανον εἰς τὰ χρέη μου, ἠδυνάμην νὰ ὑποφέρω αὐτήν. Δὲν σὲ κάμνει ἀνίκανον διὰ τὸ χρέος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τείνει εἰς τὴν ἰδίαν σου προσωπικὴν ὠφέλειαν, ἀλλ' εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ζωοποιὸς βοήθεια, τὴν ὁποίαν δύνασαι νὰ περιμένῃς. Ὅσον δὲ διὰ τὸ πρὸς τοὺς ἄλλους χρέος σου, τοῦτο δὲν εἶναι πλέον χρέος σου, ὅταν ὁ Θεὸς σὲ κάμῃ ἀνίκανον εἰς αὐτό. Ἴσως θέλεις εἰπεῖ, Οἱ εὐσεβεῖς εἶναι οἱ θλιβόντες με· ἐὰν ἦσαν ἀσεβεῖς, εὐκόλως ἠδυνάμην νὰ ὑποφέρω αὐτό. Ὁποιονδήποτε εἶναι τὸ ὄργανον, ἡ θλῖψις εἶναι ἐκ Θεοῦ, καὶ ἡ ἐπαξία αἰτία σὺ ὁ ἴδιος. Καὶ δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ ἀποβλέπῃς μᾶλλον εἰς τὸν Θεόν σου, ἢ εἰς σεαυτόν; Δὲν γνωρίζεις ὅτι,οἱ καλλίτεροι ἄνθρωποι εἶναι ἀκόμη ἁμαρτωλοὶ κατὰ μέρος; Μὴ εἴπῃς, Ἐὰν εἶχον τὴν παρηγορίαν,τὴν ὁποίαν σὺ λέγεις, ὅτι ὁ Θεὸς φυλάττει εἰς καιροὺς θλίψεως, πλέον εὐχα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίστως ἤθελον ὑποφέρει αὐτὴν, ἀλλὰ δὲν βλέπω τοιοῦτον πρᾶγμα. Ὅσῳ περισσότερον ὑποφέρεις ἕνεκα τῆς δικαιοσύνης, τόσῳ περισσότερον δύνασαι νὰ ἐλπίζῃς ταύτην τὴν εὐλογίαν· καὶ ὅσῳ περισσότερον ὑποφέρεις διὰ τὰς ἰδίας σου κακὰς πράξεις, τόσῳ περισσότερον ἀργεῖ ἡ γλυκύτης αὕτη νὰ ἔλθῃ. Δὲν ἀμελεῖς λοιπὸν, ἢ δὲν ἐναντιόνεσαι ὁ ἴδιος εἰς τὰς παρηγορίας, τὰς ὁποίας ἐπιθυμεῖς; Εἶχον τάχα καλὸν ἀποτέλεσμα αἱ θλίψεις σου, ἑτοιμάζουσαί σε εἰς παρηγορίαν; Δὲν εἶναι αἱ συμφοραὶ, αἱ ὁποῖαι σὲ ἑτοιμάζουσιν εἰς παρηγορίαν, ἀλλ' ἡ καλὴ ἔκβασις καὶ ὁ καρπὸς τῶν συμφορῶν ἐπὶ τῆς καρδίας σου.

Δεύτερον. Διὰ νὰ σᾶς δείξω πόσον εἶναι ἄλογον νὰ ἐπαναπαύησθε εἰς τὰς παρούσας ἀπολαύσεις, στοχασθῆτε, ὅτι τοῦτο εἶναι εἰδωλολατρεία· ὅτι ἀντιβαίνει εἰς τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔδωκεν αὐτάς· εἶναι τὸ μέσον τοῦ νὰ κάμωμεν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς ἀρνηθῇ νὰ ἀφαιρέσῃ αὐτὰς, ἢ πικράνῃ· ὅτι τὸ νὰ ἀφεθῶμεν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐνταῦθα ἀναπαύσεως, εἶναι ἡ μεγαλειτέρα κατάρα· εἶναι νὰ ζητῶμεν ἀνάπαυσιν, ὅπου δὲν εὑρίσκεται· τὰ κτίσματα, χωρὶς τὸν Θεὸν, ἤθελον ἐπιβαρύνει τὴν ἀθλιότητά μας, καὶ πρὸς βεβαίωσιν τούτου δυνάμεθα νὰ συμβουλευθῶμεν τὴν ἰδίαν μας πεῖραν καὶ τὴν τῶν ἄλλων.

1. Εἶναι παχυλὴ εἰδωλολατρεία τὸ νὰ εὑρίσκῃ τις τὴν ἀνάπαυσιν αὐτοῦ εἴς τι κτίσμα, ἢ μέσον τῆς χάριτος. Τοῦ Θεοῦ μόνου εἶναι ἰδιαίτερον προνόμιον νὰ ἦναι ἡ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς. Καθὼς εἶναι προφανὴς εἰδωλολατρεία νὰ θέτωμεν τὴν ἀνάπαυσίν μας εἰς πλούτη, ἢ τιμὰς, τοιουτοτρόπως εἶναι μόνον λεπτοτέρα εἰδωλολατρεία νὰ ἀναπαυώμεθα εἰς τὰ ἔξοχα μέσα τῆς χάριτος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πόσον κακὰ θέλει ἐκλάβει αὐτὸ ὁ ἀγαπητὸς Κύριος, ὅταν δίδωμεν πρὸς αὐτὸν αἰτίας νὰ παραπονῆται, ὡς παρεπονέθη ποτὲ περὶ τῶν ὁμοίων μας εἰδωλολατρῶν λέγων, «Ὁ λαός μου ἔγινε πρόβατα ἀπολωλότα, ἐλησμόνησαν τὴν μάνδραν αὐτῶν»! (Ἱερεμ. ν'. 6.) Ὁ λαός μου ζητεῖ ἀνάπαυσιν εἰς ὁποιονδήποτε ἄλλον παρὰ εἰς ἐμέ. Δύνανται νὰ εὐχαριστῶνται ὁ εἷς μὲ τὸν ἄλλον, ἀλλ' ὄχι εἰς ἐμέ. Δύνανται νὰ χαίρωσιν εἰς τὰ κτίσματά μου καὶ εἰς τὰς τελετὰς, ἀλλ' ὄχι εἰς ἐμέ. Μάλιστα εἰς τοὺς ἰδίους αὐτῶν κόπους καὶ χρέη ζητοῦσι τὴν ἀνάπαυσιν, ἀλλ' ὄχι εἰς ἐμέ. Προτιμῶσι νὰ ἦναι ὁπουδήποτε ἀλλοῦ παρὰ μὲ ἐμέ. Ταῦτα τάχα εἶναι οἱ Θεοὶ αὐτῶν, ταῦτα ἐξηγόρασαν αὐτούς; Θέλουσι τάχα ταῦτα εἶσθαι καλλίτερα εἰς αὐτοὺς, παρ' ὅσον ἤθελον εἶσθαι ἐγώ; Ἐὰν εἴχετε γυναῖκα ἢ ἄνδρα, ἢ υἱὸν, οἱ ὁποῖοι ἐπροτίμων νὰ ἦναι πανταχοῦ μᾶλλον παρὰ εἰς τὴν συναναστροφήν σας, καὶ δὲν ἔχαιρόν ποτε τόσον, ὅσον ὅτε ἦσαν μάλιστα μεμακρυσμένοι ἀπὸ σᾶς, δὲν ἠθέλετε ἐκλάβει τοῦτο ὡς κακόν; Οὕτω καὶ ὁ Θεός μας θέλει ἐκλάβει αὐτὸ δι' ἡμᾶς.

2. Ἀντιβαίνεις εἰς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔδωκε τὰς ἀπολαύσεις ταύτας. Ἔδωκε δὲ ταύτας διὰ νὰ σὲ βοηθῶσιν εἰς τὸν πρὸς αὐτὸν δρόμον σου, καὶ εὐχαριστεῖσαι εἰς αὐτὰς ἀντ' αὐτοῦ; Σὲ ἔδωκεν αὐτὰς ὡς ἀναπαυτικὰ ἐφόδια τοῦ δρόμου σου, καὶ θέλεις νὰ κατοικῇς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ νὰ μὴ προχωρήσῃς περαιτέρω; Δύναται νὰ λέγηται περὶ τῶν παρηγοριῶν μας καὶ τῶν τελετῶν, ὡς λέγεται περὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν, «Ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης τοῦ Κυρίου προεπορεύετο ἔμπροσθεν αὐτῶν διὰ νὰ ζητήσῃ τόπον ἀναπαύσεως δι' αὐτούς.»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Ἀριθ. ί. 33.) Τοιουτοτρόπως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ παντὸς ἐλέους τοῦ Θεοῦ ἐνταῦθα. Ταῦτα δὲν εἶναι ἡ ἀνάπαυσις ἐκείνη, καθὼς ὡμολόγησεν ὁ Ἰωάννης, ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ Χριστὸς, ἀλλ' εἶναι «φωναὶ βοῶσαι εἰς ταύτην τὴν ἔρημον» διὰ νὰ μᾶς παραγγέλλωσι νὰ ἑτοιμαζώμεθα, «διότι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ,» ἡ ἀληθὴς ἀνάπαυσίς μας, «ἐπλησίασε.» Τὸ νὰ ἀναπαυώμεθα ἐνταῦθα λοιπὸν εἶναι νὰ στρέψωμεν ὅλα τὰ ἐλέη ἐναντίον τοῦ σκοποῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ἐδόθησαν, καὶ ἐναντίον τῆς ἰδίας μας ὠφελείας, καὶ νὰ καταστρέψωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς μ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

3. Τοῦτο εἶναι τὸ μέσον, δι' οὗ θέλει παρακινηθῇ ὁ Θεὸς, ἢ ν' ἀρνηθῇ εἰς ἡμᾶς τὰ ἐλέη, τὰ ὁποῖα ζητοῦμεν, ἢ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ ἡμᾶς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀπολαύομεν, ἢ τοὐλάχιστον νὰ συγκεράσῃ αὐτὰ μὲ πικρίαν. Εἰς κανὲν ἄλλο πρᾶγμα δὲν εἶναι ὁ Θεὸς τόσον ζηλωτὴς, ὅσον εἰς τοῦτο. Ἐὰν εἶχες δοῦλον, τὸν ὁποῖον ἡ γυνή σου ἠγάπα περισσότερον ἀπὸ σὲ, δὲν ἤθελες ἐκλάβει αὐτὸ ὡς κακὸν ἀπὸ τοιαύτην γυναῖκα, καὶ δὲν ἤθελες ἐλευθερώσει τὸν οἰκόν σου ἀπὸ τοιοῦτον δοῦλον; Οὕτως, ἐὰν ὁ Κύριος σὲ ἴδῃ ν' ἀρχίσῃς νὰ στερεόνησαι εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ λέγῃς, Ἐδῶ θέλω ἀναπαύεσθαι, οὐδὲν θαυμαστὸν, ἐὰν ἐν τῇ ζηλοτυπίᾳ αὐτοῦ σὲ διασείσῃ ταχέως. Ἐὰν σὲ ἀγαπᾷ, δὲν εἶναι θαυμαστὸν ἐὰν ἀφαιρέσῃ ἀπὸ σὲ ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον βλέπει, ὅτι καταστρέφεις σεαυτόν. Πολὺν καιρὸν παρετήρησα πολλοὺς, καὶ εἶδον ὅτι, ὅτε ἐπεχειρίσθησαν μεγάλα ἔργα καὶ ἐτελείωσαν αὐτὰ, ἢ ἐσκόπευσαν μεγάλα πράγματα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀπέκτησαν αὐτὰ, ἢ ἔζησαν εἰς μεγάλην θλῖψιν, καὶ ὑπερενίκησαν αὐτὴν, καὶ ἤρχισαν νὰ βλέπωσι τὴν κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τάστασιν αὐτῶν μ' εὐχαρίστησιν, καὶ νὰ ἀναπαύωνται εἰς αὐτὴν, τότε γενικῶς ἦσαν πλησίον εἰς τὸν θάνατον, ἢ τὸν ὄλεθρον. Ὅταν φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος ἄπαξ νὰ εἴπῃ, «Ψυχὴ, ἀναπαύσου.» ἡ μετὰ ταῦτα εἴδησις εἶναι, «Ἀνόητε, ταύτην τὴν νύκτα,» τοῦτον τὸν μῆνα ἢ τοῦτον τὸν χρόνον, «ἀπαιτοῦσι τὴν ψυχήν σου ἀπὸ σὲ, καὶ εἰς ποῖον θέλουσιν εἶσθαι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἡτοίμασας;» Ποία οἰκία, εἶναι, ὅπου δὲν κατοικεῖ ὁ ἀνόητος οὗτος; Ἂς σκεφθῶμεν ἐγὼ καὶ σεῖς, ἐὰν δὲν ἦναι αὕτη ἡ κατάστασίς μας. Πολλοὶ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ ἠφανίσθησαν ἀπὸ τὴν γῆν ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι ὑπερεξετιμῶντο καὶ ὑπερηγαπῶντο. Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι αἱ δυσαρέσκειαί μας, καὶ τὰ παράπονά μας δὲν παροργίζουσι τόσον τὸν Θεὸν, οὔτε εἶναι τόσον ὀλέθρια εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν, ὅσον ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον γλυκεῖα ἀπόλαυσις εὐαρέστου καταστάσεως καὶ ἀνάπαυσις εἰς αὐτήν. Ἐὰν ὁ Θεὸς σὲ ἔθλιβε διὰ γυναικὸς, ἢ τέκνων, ἢ ἀγαθῶν, ἢ φίλων, εἴτε ἀφαιρῶν αὐτὰ ἀπὸ σὲ, εἴτε τὴν ἐξ αὐτῶν παρηγορίαν, παρατήρησον ἐὰν αὕτη δὲν ἦναι ἡ αἰτία. Διότι εἰς ὁποίαν κατάστασιν αἱ ἐπιθυμίαι σου ἀναπαυθῶσι, καὶ εἴπῃς, «Τώρα εἶμαι καλὰ» τὴν κατάστασιν ταύτην κάμνεις Θεόν σου, καὶ ἐπιφέρεις τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ Θεοῦ ἐναντίον αὐτῆς. Εἴτε εἶσθε φίλοι τοῦ Θεοῦ ἢ ἐχθροὶ αὐτοῦ, δὲν δύνασθε νὰ περιμένητε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἀφήσῃ νὰ ἀπολαύητε ἡσύχως τὰ εἰδωλά σας.

4. Τὸ νὰ μᾶς ἀφήσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἀπολαύωμεν ἐνταῦθα τὴν ἀνάπαυσίν μας, εἶναι ἡ μεγίστη κατάρα ἐξ ὅσων δύνανται νὰ πέσωσι καθ' ἡμῶν. Ἦτο καλλίτερον νὰ μὴ εἴχετέ ποτε ἡμέραν ἀναπαύσεως εἰς τὸν κόσμον, διότι τότε ὁ κόπος ἠδύνατο νὰ σᾶς κάμῃ νὰ ζητήσητε τὴν ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ληθῆ ἀνάπαυσιν. Ἀλλ' ἐὰν ἀφεθῆτε νὰ καθήσητε, καὶ νὰ ἀναπαύσθε ἐδῶ, ἄθλιοι χωρὶς ἀνάπαυσιν θέλετε εἶσθαι αἰωνίως. Το νὰ ἔχωσι τὸ μερίδιον αὐτῶν εἰς ταύτην τὴν ζωὴν, εἶναι ἴδιον τῶν ἀθλιεστάτων ἁμαρτωλῶν. Εἶναι πρέπον λοιπὸν οἱ Χριστιανοὶ νὰ περιμένωσι τόσον ἐδῶ; Ἡ ἀνάπαυσίς μας εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναπαυόμεθα, αὐτὸ κάμνομεν οὐρανόν μας. Καὶ τοιοῦτον οὐρανὸν μόνον θέλεις;

5. Τοῦτο εἶναι νὰ ζητῶμεν ἀνάπαυσιν, ὅπου δὲν εὑρίσκεται. Ὁ κόπος σας θέλει εἶσθαι μάταιος, καὶ ἡ αἰώνιος ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς σας παρομοίως, ἐὰν οὕτω προχωρήσητε. Ἡ ἀνάπαυσίς μας συνίσταται μόνον εἰς τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ κυρίου σκοποῦ μας. Ἀλλ' αὐτὴν δὲν πρέπει νὰ περιμένωμεν εἰς ταύτην τὴν ζωὴν, καὶ ἑπομένως οὔτε ἡ ἀνάπαυσίς μας δὲν πρέπει νὰ περιμένηται ἐνταῦθα. Δύναταί τις ν' ἀπολαύσῃ τὸν Θεὸν εἰς τὴν καλλιτέραν ἐκκλησίαν ἐδῶ τόσον, ὅσον τότε εἰς τὸν οὐρανόν; Πόσον ὀλίγον ἀπολαύουσιν οἱ πιστοὶ ἐνταῦθα τὸν Θεὸν, καὶ ὅταν ἔχωσι τὰ καλλίτερα μέσα, ἂς μαρτυρήσωσι τὰ παράπονα αὐτῶν. Αἱ λαμπρότεραι τελεταὶ, ἄνευ τοῦ Θεοῦ, εἶναι μόνον ἀσθενεῖς παρήγοροι. Πρέπει ὁ ὁδοιπόρος νὰ ἀναπαυθῇ εἰς τὸν δρόμον αὐτοῦ; ὄχι· ἐπειδὴ ὁ οἶκος αὐτοῦ εἶναι τὸ τέλος τοῦ δρόμου. Ὅταν ἀποκτήσητε ὅλα ὅσα τὰ κτίσματα καὶ τὰ μέσα δύνανται νὰ χορηγήσωσιν, ἔχετε τότε ὅλα ὅσα ἠλπίζετε, ἐζητεῖτε εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ διὰ τὰ ὁποῖα ὑπεφέρατε; Νομίζω ὅτι δὲν τολμᾶτε νὰ εἴπητε τοῦτο. Ἡμεῖς ὁμοιάζομεν μικρὰ παιδία πεπλανημένα ἀπὸ τὴν οἰκίαν αὐτῶν, καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἐπαναφέρει, καὶ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ παρεκτραπῶμεν εἰς ὁποιανδήποτε οἰκίαν, νὰ ἰσά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεθα καὶ νὰ παίζωμεν εἰς τὸν δρόμον μὲ ὁποιονδήποτε πρᾶγμα, καὶ νὰ καθήμεθα εἰς πᾶσαν χλοάζουσαν ὄχθην, καὶ μὲ μεγάλην δυσκολίαν ἐπιστρέφομεν εἰς τὴν οἰκίαν. Εἴμεθα προσέτι ἐν τῷ μέσῳ τῶν κόπων, καὶ τῶν κινδύνων μας, καὶ δυνάμεθα τάχα ν' ἀναπαυθῶμεν ἐδῶ; Ὁποῖον ἐπίπονον ἔργον ἔχομεν ἀνὰ χεῖρας; Ἀποβλέψατε πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας, τὰς ψυχάς μας, καὶ τὸν Θεόν, καὶ ἰδέτε πόσα ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν δι' ἕκαστον τούτων! Καὶ δυνάμεθα νὰ ἀναπαυθῶμεν ἐν τῷ μέσῳ ὅλων τῶν κόπων μας; Τῳόντι δυνάμεθα νὰ ἀναπαυώμεθα ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς λέγεται περὶ τῆς κιβωτοῦ, ὅτι «ἀνεπαύετο εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἰορδάνου,» ὀλιγοχρόνιον καὶ μικρὰν ἀνάπαυσιν· ἢ ὡς ὁ Ἀβραὰμ παρεκάλεσε τοὺς Ἀγγέλους νὰ εἰσέλθωσι καὶ νὰ ἀναπαυθῶσιν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, ὅπου δὲν ἤθελον βέβαια νὰ μείνωσι διὰ παντός. Ὁ Ἰσραὴλ τάχα ἔπρεπε νὰ μένῃ ἀναπαυόμενος εἰς τὴν ἔρημον ἀναμέσον ὄφεων καὶ ἐχθρῶν καὶ κόπων καὶ λιμοῦ; Ἔπρεπεν ὁ Νῶε νὰ κάμῃ οἶκον αὐτοῦ τὴν κιβωτὸν, καὶ νὰ δυσαρεστῆται νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ αὐτὴν, ὅτε τὰ ὕδατα ἐστάθησαν; Πρέπει ὁ ναύτης νὰ ἐκλέξῃ διὰ κατοικίαν τὴν θάλασσαν, καὶ νὰ μένῃ ἀναπαυόμενος ἐν μέσῳ βράχων, καὶ ἄμμων, καὶ λυσσωδῶν τρικυμιῶν; πρέπει νὰ μένῃ ὁ στρατιώτης μεταξὺ τοῦ πυκνοτάτου πλήθους τῶν ἐχθρῶν; Καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲν εἶναι τοιοῦτοι ὁδοιπόροι, τοιοῦτοι ναῦται καὶ τοιοῦτοι στρατιῶται; Δὲν ἔχετε ἔσωθεν φόβους, καὶ ἔξωθεν ταραχάς; Δὲν εἴμεθα πάντοτε εἰς ἀδιακόπους κινδύνους; Δὲν δυνάμεθα νὰ τρώγωμεν, νὰ πίνωμεν, νὰ κοιμώμεθα, νὰ ἐργαζώμεθα, νὰ προσευχώμεθα, νὰ ἀκούωμεν, νὰ συνομιλῶμεν, εἰμὴ ἐν τῷ μέσῳ παγίδων, καὶ θέλομεν νὰ καθήσωμεν καὶ νὰ ἀναπαυθῶμεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐδῶ ; Ὦ Χριστιανὲ, ἀκολούθει τὸ ἔργον σου, θεώρει τοὺς κινδύνους σου, ἐπίμενε μέχρι τέλους, κέρδισον τὸ πεδίον τῆς μάχης, καὶ ἔξελθε ἀπ' αὐτοῦ, πρὶν συλλογισθῇς περὶ σταθερᾶς ἀναπαύσεως. Ὁπόταν ὁμιλῇς περὶ ἀναπαύσεως ἐπὶ τῆς γῆς, ὁμοιάζεις τὸν Πέτρον ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος, « Δὲν ἐξεύρεις τί λέγεις. » Ἐὰν ὁ Χριστὸς, ἀντὶ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν μετανοήσαντα ληστὴν, « Σήμερον θέλεις εἶσθαι μὲ ἐμὲ εἰς τὸν παράδεισον, » ἔλεγεν, ὅτι ἤθελεν ἀναπαύεσθαι ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν, δὲν ἤθελεν ἐκλάβει αὐτὸ ὡς ἐμπαιγμόν ; Μὲ φαίνεται, ὅτι εἶναι κακὴ ἀνάπαυσις μεταξὺ ἀσθενειῶν καὶ πόνων, διωγμῶν καὶ στενοχωριῶν. Ἀλλ' ἐὰν κανὲν ἄλλο δὲν μᾶς καταπείθῃ, τοὐλάχιστον τὰ λείψανα τῶν ἁμαρτιῶν μας, αἱ ὁποῖαι τόσον εὐκόλως μᾶς περιπλέκουσι, βεβαίως ἔπρεπε νὰ πληροφορήσωσι τὸν ἀληθῆ Χριστιανὸν, ὅτι ἐδῶ δὲν εἶναι ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ. Λέγω λοιπὸν εἰς καθένα, ὅστις συλλογίζεται περὶ ἀναπαύσεως ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, « Σηκωθῆτε καὶ ἀναχωρήσατε· διότι αὕτη δὲν εἶναι ἡ ἀνάπαυσίς σας, ἐπειδὴ ἐμιάνθη. (Μιχ. β'. 10.) Τὰ πράγματα ταῦτα, ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ ἦναι ἡ ἀνάπαυσις τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ. Εἶναι τόσον πτωχὰ, ὥστε δὲν δύνανται νὰ μᾶς πλουτίσωσι, τόσον χαμερπῆ, ὥστε δὲν δύνανται νὰ μᾶς ὑψώσωσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, τόσον κενὰ, ὥστε δὲν δύνανται νὰ πληρώσωσι τὰς ψυχάς μας, καὶ διαρκοῦσι τόσον ὀλίγον, ὥςε δὲν δύνανται νὰ ἦναι ἡ αἰώνιός μας εὐχαρίστησις ! Ἐὰν ἡ εὐτυχία, ἢ ὁποιονδήποτε ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν ἐδῶ, εἶναι ἀνάξια νὰ ἦναι Θεοί μας, εἶναι ὡσαύτως ἀνάξια νὰ ἦναι καὶ ἡ ἀνάπαυσίς μας. Ἡ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς πρέπει νὰ ἦναι ἱκανὴ νὰ χορηγῇ εἰς αὐτὴν παντοτεινὴν εὐχαρίστησιν. Ἀλλ' ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὐχαρίστησις, τὴν ὁποίαν τὰ κτίσματα χορηγοῦσι, γηράσκει καὶ ὀλιγοστεύει μετὰ βραχεῖαν ἀπόλαυσιν. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἔβρεχε μάννα, τροφὴν ἀγγέλων, ταχέως ἠθέλομεν ἀηδιάσει αὐτό. Ἐὰν αἱ ἐπὶ τῆς γῆς εὐχαριστήσεις μας δὲν ἔχωσι νεαρόν τι διὰ νὰ ὑποστηρίζῃ αὐτὰς, ἀρχίζουσι νὰ μᾶς προξενῶσι κόρον. Ὅλα τὰ πράγματα εἶναι εἰς ἡμᾶς, ὡς τὰ ἄνθη εἰς τὴν μέλισσαν· ὀλίγον μόνον μέλι ὑπάρχει εἰς καθέν, διὰ τοῦτο ἐπιπολαίως μόνον γευόμεθα αὐτὸ, καὶ μεταβαίνομεν εἰς τὸ ἄλλο. Ὅσῳ περισσότερον γνωρίζεται τὸ κτίσμα, τόσῳ ὀλιγωτέραν εὐχαρίστησιν χορηγεῖ. Ἐκεῖνοι μόνον ἐφελκύονται ἀπ' αὐτὸ, οἱ ὁποῖοι δὲν παρατηροῦσιν, εἰμὴ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ὡραιότητα, χωρὶς νὰ βλέπωσι τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ματαιότητα. Ὅταν γνωρίζωμεν βαθέως τὴν κατάστασιν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ ἀνακαλύπτωμεν τὸ κακὸν ὡς καὶ τὸ καλὸν, τὰ ἐλαττώματα ὡς καὶ τὰ προτερήματα αὐτῶν, τότε παύομεν τὸν θαυμασμόν μας.

6. Τὸ νὰ ἔχωμεν τὰ κτίσματα καὶ τὰ μέσα, ἄνευ τοῦ Θεοῦ, εἶναι αὔξησις τῆς ἀθλιότητός μας. Ἐὰν ἔλεγεν ὁ Θεὸς, λάβετε τὰ κτίσματά μου, τὸν λόγον μου, τοὺς δούλους μου, τὰς τελετάς μου, ἀλλ' ὄχι ἐμὲ, ἠθέλατε νομίσει αὐτὸ εὐδαιμονίαν; Ἐὰν εἴχετε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι τὸν λόγον, ὅστις εἶναι Θεὸς, ἢ τὸν ἄρτον τοῦ Κυρίου, καὶ ὄχι τὸν Κύριον, ὅστις εἶναι ἀληθὴς ἄρτος, ἢ ἐὰν ἠδύνασθε νὰ κράξητε μὲ τοὺς Ἰουδαίους, «Ὁ Ναὸς τοῦ Κυρίου,» καὶ δὲν εἴχετε τὸν Κύριον τοῦ Ναοῦ, τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι μικρὰ εὐδαιμονία. Εὐδαιμονεστέρα, ἢ ἀθλιωτέρα ἦτο ἡ Καπερναοὺμ, διότι εἶδε τὰ μεγάλα ἔργα, ὅσα εἶδον, καὶ ἤκουσαν τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ὁποίους ἤκουσαν; Βεβαίως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αὐξάνει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ἁμαρτίαν μας καὶ τὴν ἀθλιότητά μας δὲν δύναται νὰ ἦναι ἡ ἀνάπαυσίς μας.

7. Πρὸς βεβαίωσιν ὅλου τούτου δυνάμεθα νὰ συμβουλευθῶμεν τὴν ἰδίαν μας πεῖραν καὶ τὴν τῶν ἄλλων. Ἄπειροι ἠγωνίσθησαν νὰ εὕρωσιν ἐπὶ γῆς τὴν ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εὗρέ ποτε ἱκανὴν διὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ἡδονὰς δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι εὗρον, ἀνάπαυσιν ὅμως καὶ τελείαν εὐχαρίστησιν δὲν εὗρόν ποτε. Καὶ πρέπει ἔπειτα νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ εὕρωμεν ὅ,τι κανεὶς ἄλλος πρὸ ἡμῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ ποτέ; Ὡς μηδὲν ἔχει ὁ Ἀχαὰβ τὸ βασίλειον αὐτοῦ χωρὶς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Ναβουθαί· πλὴν εὐχαριστήθη τάχα, ὅταν ἀπέκτησεν αὐτόν; Ἐὰν ὡς ἡ περιστερὰ τοῦ Νῶε διεπεράτε τὸν κόσμον ὅλον διὰ νὰ εὕρητε τόπον ἀναπαύσεως, ἠθέλετε ἐπιστρέψει ὁμολογοῦντες, ὅτι δὲν δύνασθε νὰ εὕρητε κανένα. Ἐρωτήσατε τὴν τιμήν, ὑπάρχει ἐν αὐτῇ ἀνάπαυσις; Ὁποίαν δύνασθε νὰ ἔχητε ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν θυελλωδῶν ὀρέων ἢ εἰς τὰς φλόγας τῆς Λίτνης. Ἐρωτήσατε τὰ πλούτη, ὑπάρχει ἀνάπαυσις ἐνταῦθα; Ὁποία ὑπάρχει εἰς στρῶμα ἀκανθῶν. Ἐὰν ζητῆτε ἀνάπαυσιν εἰς κοσμικὴν ἡδονήν, θέλετε εὑρεῖ τοιαύτην, ὁποίαν ἔχει ὁ ἰχθὺς καταπίνων τὸ δόλωμα. Ὅταν ἡ ἡδονὴ ἦναι γλυκυτάτη, ὁ θάνατος εἶναι πλησιέστατος. Ὑπάγετε εἰς τὴν παιδείαν, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς θείας τελετὰς, καὶ ἐρωτήσατε, ἐὰν καὶ ἐκεῖ αἱ ψυχαί σας δύνανται νὰ ἀναπαύωνται. Δύνασθε τῳόντι νὰ ἀπολαύσητε ἐξ αὐτῶν ὀλίγην τινὰ ἐλπίδα ὡς φύλλον ἐλαίας, ἐπειδὴ ταῦτα εἶναι μέσα πρὸς τὴν ἀνάπαυσίν σας, καὶ ἔχουσι σχέσιν μὲ τὴν αἰωνιότητα, πλὴν τελείαν εὐχαρίστησιν οὔτε εἰς αὐτὰ θέλετε εὑρεῖ, ἀλλὰ θέλετε μένει, καθὼς προτήτερα, χωρὶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνάπαυσιν. Πόσον καλὰ ὅλα ταῦτα ἠδύναντο νὰ μᾶς ἀποκριθῶσιν, ὡς ὁ Ἰακὼβ τὴν Ῥαχήλ, «Εἶμαι ἐγὼ εἰς τόπον Θεοῦ,» διὰ νὰ ἔλθητε πρὸς ἐμὲ δι' ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς; Καμμία κατάστασις τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν κόσμον, οὔτε αὐλή, οὔτε χωρία, οὔτε κωμοπόλεις, οὔτε πόλεις, οὔτε ἐργαστήρια, οὔτε ἀγροί, οὔτε θησαυροὶ ἢ βιβλιοθῆκαι, μοναξία ἢ κοινωνία, σπουδαὶ ἢ ἄμβωνες, δύνανται νὰ μᾶς χορηγήσωσι τοιοῦτόν τι, ὁποῖον ἡ ἀνάπαυσις αὕτη. Ἐὰν ἠδύνασθε νὰ ἐρωτήσητε ὅλους τοὺς νεκροὺς ὅλων τῶν γενεῶν, ἢ τοὺς ζῶντας εἰς ὅλα τὰ κράτη, ὅλοι ἤθελον σᾶς εἰπεῖ, «Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει ἀνάπαυσις» Ἐὰν ἡ πεῖρα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων δὲν σᾶς πείθῃ, θεωρήσατε καὶ τὴν ἰδικήν σας. Δύνασθε νὰ ἐνθυμηθῆτε κατάστασιν, ἡ ὁποία σᾶς ἔδωκε τελείαν εὐχαρίστησιν; ἢ ἐὰν δύνασθε, τάχα διήρκεσε; Στοχάζομαι, ὅτι ὅλοι ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν περὶ τῆς ἐπιγείου ἀναπαύσεώς μας, καθὼς ὁ Παῦλος περὶ τῆς ἐλπίδος, «Ἐὰν εἰς ταύτην τὴν ζωὴν ἔχωμεν μόνον τὴν ἐλπίδα, εἴμεθα ἐλεεινότεροι ὅλων τῶν ἀνθρώπων.»

Ἐὰν λοιπόν, εἴτε ἡ Γραφή, εἴτε τὸ λογικόν, εἴτε ἡ πεῖρα ἡμῶν αὐτῶν, εἴτε ἡ πεῖρα τοῦ κόσμου ὅλου δύναται νὰ μᾶς πληροφορήσῃ, δυνάμεθα νὰ καταλάβωμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάπαυσις ἐδῶ. Καὶ ὅμως οἱ περισσότεροι ἡμῶν πόσον ἔνοχοι εἴμεθα εἰς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην! Ποσάκις χωλαίνομεν καὶ σταματοῦμεν πρὶν λάβωμεν τὸν Κύριον, ὡς τὴν ἀνάπαυσίν μας! Ὁποῖα βίαια μέσα πρέπει νὰ μεταχειρίζηται ὁ Θεὸς διὰ νὰ μᾶς ἀποσπᾷ ἀπὸ πᾶσαν κατάστασιν, μήπως καθήσωμεν καὶ ἀναπαυθῶμεν εἰς αὐτήν! Ἐὰν ὁ Θεὸς μᾶς δώσῃ εὐτυχίαν, πλούτη ἢ τιμάς, ἡμεῖς εἰς τὰς καρδίας μας χορεύομεν ἔμπροσθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς αὐτὰ, ὡς οἱ Ἰσραηλῖται ἔμπροσθεν τοῦ μόσχου, καὶ λέγομεν, «Οὗτοι εἶναι οἱ Θεοί σου,» καὶ συμπεραίνομεν, ὅτι εἶναι καλὸν νὰ εἴμεθα ἐδῶ. Ἐὰν πικράνῃ ὅλα ταῦτα πόσην ὀλίγην ἀνάπαυσιν ἔχομεν ἑωσοῦ ἡ κατάστασίς μας γλυκανθῇ, διὰ νὰ καθήσωμεν πάλιν καὶ νὰ ἀναπαυθῶμεν, ὅπου εἴμεθα. Ἐὰν προχωρήσῃ εἰς τὴν θεραπείαν, καὶ ὅλως ἀφαιρέσῃ τὸ κτίσμα, τότε πόσον ἀγωνιῶμεν, καὶ φωνάζομεν, καὶ παρακαλοῦμεν διὰ νὰ ἀποκαταςήσῃ αὐτὸ, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ λάβωμεν αὐτὸ πάλιν ὡς τὴν ἀνάπαυσίν μας! Καὶ ἐνῷ εἴμεθα ἐςερημένοι τοῦ προτέρου ἡμῶν εἰδώλου, ὅμως, ἀντὶ νὰ προσέλθωμεν εἰς τὸν Θεὸν, ἠδυνόμεθα εἰς τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἀναλάβωμεν αὐτό· καὶ ταύτην τὴν ἐλπίδα κάμνομεν ἀνάπαυσίν μας, ἢ ζητοῦμεν ἀπὸ κτίσμα εἰς κτίσμα νὰ εὕρωμέν τι διὰ νὰ ἀντικατασταθῇ εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ· μάλιστα ἐὰν δὲν εὕρωμεν ἀναπλήρωσίν τινα, καλλίτερον θέλομεν νὰ μένωμεν εἰς τὴν ἀθλιότητα ταύτην, καὶ νὰ κάμωμεν ἀνάπαυσιν ἄθλιόν τι ὄν, παρὰ νὰ ἀφήσωμεν ὅλα καὶ νὰ προσέλθωμεν εἰς τὸν Θεόν. Ὦ ἐπάρατος ἀποστροφὴ τῶν ψυχῶν μας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ! Ἐὰν ὑπῆρχε τόπος εἰς τὴν κόλασιν ὑποφερτὸς, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ μᾶλλον ἤθελε νὰ ἔχῃ ἀνάπαυσιν παρὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Θεόν. Μάλιστα ὅταν μᾶς φέρῃ εἰς ἑαυτὸν, καὶ μᾶς καταπείσῃ περὶ τῆς ἀξίας τῶν ὁδῶν καὶ τῆς λατρείας αὐτοῦ, ἡ τελευταία πλάνη εἶναι, ὅτι μᾶλλον θέλομεν νὰ ἀναπαυθῶμεν εἰς τὰς ὁδοὺς, αἵτινες φέρουσι πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰς τὰς τελετὰς, αἵτινες ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ῥέουσιν ἐξ αὐτοῦ, παρὰ νὰ προσέλθωμεν ὁλωσδιόλου εἰς αὐτόν. Χριςιανὲ, μὴ θαυμάσῃς, διότι ὁμιλῶ τόσον πολὺ περὶ ἀναπαύσεως εἰς ταῦτα. Πρόσεχε μήπως αὕτη ἀποβῇ ἡ ἰδικὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σου κατάστασις. Ὑποθέτω, ὅτι εἶσαι τοσοῦτον καταπεπεισμένος περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ πλούτου, τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἡδονῶν, ὥστε δύνασαι εὐκολώτερον νὰ ἀποβάλῃς αὐτὰς, καὶ καλὸν, ἐὰν ἔχῃ οὕτως· ἀλλὰ τὰ μέσα τῆς χάριτος ὑποπτεύεσαι ὀλιγώτερον, καὶ νομίζεις, ὅτι ἡ ἐπ' αὐτοῖς ἡδονή σου δὲν δύναταί ποτε νὰ ἦναι ὑπέρμετρος, καὶ μάλιστα βλέπων τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους καταφρονοῦντας αὐτὰ, ἢ πολλὰ ὀλίγον ἡδυνομένους εἰς ταῦτα! Γνωρίζω, ὅτι αὐτὰ πρέπει νὰ ἀγαπῶνται, καὶ νὰ ἐκτιμῶνται, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἡδύνεται εἰς κοσμικόν τι πρᾶγμα μᾶλλον, ἢ εἰς αὐτὰ, δὲν εἶναι Χριστιανός. Ἀλλ' ὅταν μένωμεν εὐχαριστημένοι εἰς τὰς τελετὰς ἄνευ τοῦ Θεοῦ, καὶ προτιμῶμεν νὰ παρευρισκώμεθα εἰς λόγον τινὰ, παρὰ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ εἴμεθα μέλη μόνον τῆς ἐνταῦθα ἐκκλησίας, παρὰ νὰ σπεύδωμεν εἰς τὸ νὰ γίνωμεν καὶ τῆς ἐν οὐρανοῖς τελείας ἐκκλησίας, τοῦτο εἶναι λυπηρὸν σφάλμα. Ἡ ψυχή σου ἂς ἡδύνεται εἰς τὰς τελετὰς, καθόσον ὁ Θεὸς συνοδεύει αὐτὰς, ἀλλ' ἐνθυμοῦ, ὅτι δὲν εἶναι αὗται ὁ Οὐρανὸς, ἀλλ' αἱ ἀπαρχαὶ αὐτοῦ. «Ἐφόσον κατοικοῦμεν εἰς τὸ σῶμα, ξενιτευόμεθα ἀπὸ τὸν Κύριον,» καὶ ἐφ' ὅσον ξενιτευόμεθα ἀπ' αὐτὸν, ξενιτευόμεθα ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσίν μας. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ ἦναι τόσον ἀπὸν ἀπὸ ἡμᾶς, ὅσον ἡμεῖς ἀπὸ αὐτὸν, καὶ τοσοῦτον ἀδιάθετος νὰ ἦναι ἡ ἀνάπαυσίς μας, ὅσον εἴμεθα ἡμεῖς νὰ ἀναπαυώμεθα εἰς αὐτὸν, ἠθέλομεν ἀφεθῇ εἰς αἰώνιον ἀπ' αὐτοῦ χωρισμὸν χωρὶς ἀνάπαυσιν. Ἐν ἑνὶ λόγῳ, καθὼς συναισθάνεσθε τὸ παράνομον τῶν ἐπιγείων δυσαρεσκειῶν σας, τοιουτοτρόπως συναισθάνεσθε καὶ τὰς ἀνόμους σας εὐχαριστήσεις, καὶ παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν αὐτὰς πολὺ περισσότερον νὰ συγχωρήσῃ. Καὶ πρὸ πασῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν πληγῶν, ἐκτὸς τῆς κολάσεως, προσέχετε νὰ ἐπαγρυπνῆτε καὶ νὰ προσεύχησθε νὰ μὴ ἀποκατασταθῆτε οὐδαμοῦ, εἰμὴ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ μὴ ἀναπαυθῶσιν αἱ ψυχαί σας εἰς καινὲν ἄλλο πρᾶγμα, εἰμὴ εἰς μόνον τὸν Θεόν.

Τρίτον. Τὸ ἀκόλουθον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ θεωρήσωμεν, εἶναι ἡ ἄλογος ἀπαρέσκεια ἡμῶν τοῦ νὰ ἀποθάνωμεν, διὰ νὰ δυνηθῶμεν ν' ἀπολαύσωμεν τὴν ἀνάπαυσιν τῶν πιστῶν. Ἀργοποροῦμεν, ὡς ὁ Λὼτ εἰς τὰ Σόδομα, ἐωσοῦ ὁ Κύριος εὐσπλαγχνιζόμενος μᾶς ἀποσπάσῃ ἐναντίον τῆς θελήσεώς μας. Ὁμολογῶ, ὅτι ὁ θάνατος καθ' ἑαυτὸν δὲν εἶναι ἐπιθυμητός· ἀλλ' ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς εἶναι ἐπιθυμητὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος εἶναι ἡ κοινὴ διάβασις. Ἐπειδὴ κλίνομεν εἰς τὸνὰ στοχαζώμεθα ὡς μικρὰν τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, ἂς ἐκθέσω τὴν φύσιν καὶ τὴν θεραπείαν διὰ διαφόρων σκέψεων, ὡς, παραδείγματος χάριν, ὅτι περιέχει πολλὴν ἀπιστίαν. Ἐὰν τῳόντι ἐπιστεύομεν, ὅτι ἡ ἐπαγγελία τῆς δόξης ταύτης εἶναι λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἀληθῶς φρονεῖ ὡς ὁμιλεῖ, καὶ ἔχει πληρεστάτην ἀπόφασιν νὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο· ἐὰν ἐπιστεύομεν τῳόντι, ὅτι ὑπάρχει αὐτοῦ τοιαύτη μακαριότης ἡτοιμασμένη διὰ τοὺς πιστοὺς, βεβαίως ἠθέλομεν εἶσθαι ἀνυπόμονοι εἰς τὴν ζωὴν, καθὼς τώρα εἴμεθα περίφοβοι εἰς τὸν θάνατον, καὶ ἠθέλομεν στοχάζεσθαι πᾶσαν ἡμέραν ἓν ἔτος, ἐωσοῦ φθάσῃ ἡ τελευταία ἡμέρα μας. Εἶναι δυνατὸν νὰ πιστεύωμεν ἀληθῶς, ὅτι ὁ θάνατος θέλει μᾶς μεταθέσει ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα εἰς τοιαύτην δόξαν, καὶ νὰ μὴ θέλωμεν ν' ἀποθάνωμεν; Ἐὰν ἀμφιβολίαι περὶ τῆς ἰδίας ἡμῶν μερίδος εἰς τὴν δόξαν ἐκείνην προξενῶσιν εἰς ἡμᾶς φόβους, ἀληθὴς ὅμως πίστις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περὶ τῆς βεβαιότητος καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἀναπαύσεως ταύτης, ἤθελε μᾶς καταστήσει ἀνησύχους, ἐωσοῦ γείνῃ σαφὲς τὸ εἰς αὐτὴν δικαίωμά μας. Ἂν καὶ εἰς τὰ στόματά μας ὑπάρχῃ πολλὴ πίστις καὶ Χριστιανισμὸς, εἰς τὰς καρδίας μας ὅμως ὑπάρχει πολλὴ ἀπιστία καὶ ἐθνοφροσύνη, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ πρωτίστη αἰτία τῆς τόσης πρὸς τὸν θάνατον ἀποστροφῆς μας. Τοῦτο προσέτι ἀποδίδεται εἰς τὴν ψυχρότητα τῆς ἀγάπης ἡμῶν. Ἐὰν ἀγαπῶμεν τὸν φίλον μας, ἀγαπῶμεν καὶ τὴν κοινωνίαν αὐτοῦ, ἡ μὲν παρουσία αὐτοῦ εἶναι παρηγορητικὴ, ἡ δὲ ἀπουσία λυπηρά· ὅταν ἔρχηται πρὸς ἡμᾶς, τὸν δεχόμεθα μὲ χαράν· ὅταν ἀποθάνῃ, θρηνοῦμεν, καὶ συνήθως ὑπερθρηνοῦμεν. Τὸ νὰ ἤμεθα κεχωρισμένοι ἀπὸ πιστὸν φίλον, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς ν' ἀποσπάσῃ τις ἓν μέλος τοῦ σώματές μας. Καὶ δὲν ἠθέλομεν ἔχει διὰ τὸν Θεὸν τοιοῦτον πόθον, ἐὰν τῳόντι ἠγαπῶμεν αὐτόν; μάλιστα δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν πολὺ περισσότερον, καθὼς αὐτὸς εἶναι ὑπὲρ πάντας τοὺς φίλους ἀξιαγαπητότερος; Εἴθε ὁ Κύριος νὰ μᾶς διδάξῃ νὰ ἀποβλέπωμεν ἀκριβῶς εἰς τὰς καρδίας μας, καὶ νὰ προσέξωμεν καλῶς μὴ ἀπατηθῶμεν εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Ὅ,τι καὶ ἂν δοξάζωμεν, ἐὰν ἀγαπῶμεν ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ ἄνδρα, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνον, ἢ φίλον, ἢ πλούτη, ἢ αὐτὴν τὴν ζωὴν περισσότερον ἀπὸ τὸν Χριστὸν, διόλου δὲν εἴμεθα εἰσέτι ἀπὸ τοὺς εἰλικρινεῖς μαθητὰς αὐτοῦ. Τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ἡ ἐρώτησις δὲν θέλει εἶσθαι, Ποῖος ἐκήρυξε περισσότερον, ἢ ἤκουσε περισσότερον, ἢ ὡμίλησε πολλὰ, ἀλλὰ, Ποῖος ἠγάπησε τὸν Χριστὸν περισσότερον; Ὁ Χριστὸς δὲν θέλει δεχθῇ λόγους, προσευχὰς, νηστείας, οὔτε «τὴν προσφορὰν τῶν ἀγαθῶν μας,» οὔτε «τὸ καύσιμον τῶν σωμάτων,» ἀντὶ τῆς ἀγά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πης. Ἀγαπῶμεν αὐτὸν, καὶ δὲν μᾶς μέλει πόσον καιρὸν ἀποδημοῦμεν ἀπ' αὐτοῦ; Ἦτο τοιαύτη χαρὰ εἰς τὸν Ἰακὼβ νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰωσὴφ εἰς τὴν Αἴγυπτον; καὶ ἡμεῖς νὰ ἤμεθα εὐχαριστημένοι ἄνευ τῆς ὄψεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν δόξαν, καὶ ἐνταυτῷ νὰ λέγωμεν, ὅτι τὸν ἀγαπῶμεν; Δὲν τολμῶ νὰ συμπεράνω, ὅτι δὲν ἔχομεν ἀγάπην παντάπασιν, ὅταν δυσαρεστώμεθα ν' ἀποθάνωμεν. Ἀλλὰ τολμῶ νὰ εἴπω, ὅτι, ἐὰν ἡ ἀγάπη μας ἦτο περισσοτέρα, ἠθέλομεν ἀποθάνει μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν. Ἐὰν ἡ ἁγία αὕτη φλὸξ ἦτο καλῶς ἀναμμένη εἰς τὰ στήθη μας, ἠθέλομεν φωνάξει μὲ τὸν Δαβὶδ, «Καθὼς ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος τοὺς ῥύακας τῶν ὑδάτων, οὕτως ἡ ψυχή μου σὲ ἐπιποθεῖ, Θεέ!» Διψᾷ ἡ ψυχή μου τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, πότε θέλω ἐλθεῖ καὶ θέλω φανῇ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ; Διὰ τῆς ἀπαρεσκείας μας εἰς τὸν θάνατον, φαίνεται, ὅτι ὀλίγον ἐβαρύνθημεν τὴν ἁμαρτίαν. Ἐὰν ἐλογιζόμεθα τὴν ἁμαρτίαν, ὡς τὸ μέγιστον κακὸν, δὲν ἠθέλομεν ἔχει εὐχαρίστησιν νὰ ἔχωμεν αὐτὴν σύντροφον τόσον καιρόν. Ὦ μωρὰ ἁμαρτωλὴ καρδία, τοσοῦτον καιρὸν ἐζάθης καταγώγιον ὅλων τῶν ἀκαθάρτων ἐπιθυμιῶν; πηγὴ ἀδιακόπως ἀναβλύζουσα τὰ πικρὰ ὕδατα τῆς παραβάσεως, καὶ ἀκόμη δὲν ἀπηύδησας; Ἀθλία ψυχή, τοσοῦτον καιρὸν ἐστάθης πληγωμένη εἰς ὅλας τὰς δυνάμεις σου, τόσον πολὺ ἠτονισμένη εἰς ὅλας τὰς πράξεις σου, τοσοῦτον καρποφόρος γῆ ὅλων τῶν ἀνομιῶν, καὶ ἀκόμη δὲν ἀπηύδησας; Ἤθελες ἀκόμη νὰ κῆσαι εἰς τὰ ἐλαττώματά σου; Ἡ ἁμαρτία σου τάχα ἀπέβη τόσον ὠφέλιμος, τόσον ἀναγκαῖος σύντροφος, ἀσχολία τόσον ἡδονικὴ, ὥστε φοβεῖσαι τόσον τὴν ἡμέραν τοῦ χωρισμοῦ; Δὲν δύναται ὁ Θεὸς δικαίως νὰ σὲ δώσῃ τὰς ἐπιθυμίας σου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἐπισφραγίσῃ τὴν ποθητήν σου ἀπ' αὐτοῦ ἀπομάκρυνσιν, «καὶ νὰ τρυπήσῃ τὰ ὦτά σου εἰς τὰς θύρας» ταύτης τῆς ἀθλιότητος, καὶ νὰ σὲ ἀποκλείσῃ αἰωνίως ἀπὸ τὴν δόξαν σου; Τοῦτο δεικνύει, ὅτι δὲν συναισθανόμεθα τὴν ματαιότητα τοῦ κτίσματος, ὅταν δυσαρεστώμεθα τόσον νὰ ἀκούωμεν, ἢ νὰ συλλογιζώμεθα περὶ μεταθέσεως. Ὦ μωρὰ καὶ ἀθλία ψυχή! ἔκαρος φυλακισμένος δὲν φωνάζει διὰ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ; καὶ ἕκαστος δοῦλος δὲν ἐπιθυμεῖ τὸν χρόνον τῆς ἀφέσεως αὐτοῦ; καὶ πᾶς ἀσθενὴς, τὴν ὑγείαν του; καὶ πᾶς πεινασμένος, τροφήν; καὶ σὺ μόνη ἀποστρέφεσαι τὴν ἀπελευθέρωσιν; Ὁ ναύτης δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὴν γῆν; ὁ γεωργὸς, τὸ θέρος; καὶ ὁ ἐργάτης, νὰ ἀπολαύσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ; Ὁ ὁδοιπόρος δὲν ποθεῖ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ; καὶ ὁ ἀγωνιζόμενος εἰς τὸ στάδιον, νὰ ἀπολαύσῃ τὸ βραβεῖον; καὶ ὁ στρατιώτης νὰ κερδήσῃ τὴν νίκην; καὶ σὺ μόνη δυσαρεστεῖσαι νὰ ἴδῃς τοὺς κόπους σου τελειωμένους, καὶ νὰ ἀπολαύσῃς τὸ τέλος τῆς πίστεώς σου καὶ τῶν συμφορῶν; Ὄνειρα μόνον ἐστάθησαν αἱ λύπαι σου; Ἐὰν δὲ καὶ ἦσαν, πάλιν στοχάζομαι, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φοβηθῇς νὰ ἐξυπνήσῃς. Ὄνειρα καὶ σκιαὶ δὲν εἶναι μᾶλλον αἱ ἡδοναὶ τοῦ κόσμου; ἢ ἔγεινεν ὁ κόσμος ἐσχάτως καλλίτερος; Δυνάμεθα μὲ κίνδυνόν μας νὰ φιλιωθῶμεν μὲ τὸν κόσμον, ἀλλ' οὗτος ποτὲ δὲν θέλει φιλιωθῇ μὲ ἡμᾶς. Ὦ ἀναξία ψυχή! ἡ ὁποία μᾶλλον θέλεις νὰ κατοικῇς εἰς ταύτην τὴν γῆν τοῦ σκότους, καὶ νὰ περιπλανᾶσαι εἰς τὴν ἄγονον ταύτην ἔρημον, παρὰ νὰ ἦσαι εἰς ἀνάπαυσιν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! ἥτις ἐπροτίμα μᾶλλον νὰ μένῃς μεταξὺ τῶν λύκων, καὶ καθημερινῶς νὰ ὑποφέρῃς τὰ κέντρα τῶν σκορπίων παρὰ νὰ ἐπαινῇς τὸν Κύριον μὲ τὸ στράτευμα τῆ οὐρανοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡ ἀπαρέσκεια αὕτη τοῦ ν' ἀποθάνωμεν πραγματικῶς μᾶς καταγγέλλει ἐσχάτην προδοσίαν κατὰ τοῦ Κυρίου. Τοῦτο δὲν εἶναι νὰ προτιμῶμεν τὴν γῆν ἀντ' αὐτῆ, καὶ νὰ ἐκλαμβάνωμεν τὰ πρόσκαιρα πράγματα ὡς τὴν εὐδαιμονίαν μας, καὶ ἐπομένως νὰ καθιστῶμεν αὐτὰ ἴδιον Θεόν μας; Ἐὰν τῳόντι ἐκάμνομεν τὸν Θεὸν σκοπόν μας, ἀνάπαυσιν, μερίδα μας, καὶ θησαυρόν μας, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἐπιθυμῶμεν νὰ ἀπολαύσωμεν αὐτόν; Τοῦτο περιπλέον ἀνακαλύπτει ἀπάτην τινά. Ἠθέλετε νὰ σᾶς πιστεύσῃ κανείς, ὅταν καλῆτε τὸν Κύριον, τὴν μόνην ἐλπίδα σας, καὶ ὁμιλῆτε περὶ τοῦ Χριστοῦ, ὡς ὄντος τὰ πάντα ἐν πᾶσι, καὶ περὶ τῆς χαρᾶς, ἥτις εἶναι εἰς τὴν παρουσίαν αὐτοῦ, καὶ ὅμως ἐπροτιμᾶτε μᾶλλον νὰ ὑποφέρητε τὴν σκληροτάτην ζωὴν, παρὰ νὰ ἀποθάνητε καὶ νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν παρουσίαν αὐτοῦ; Ὁποία ἀντίφασις εἶναι αὕτη! νὰ ὁμιλῆτε τόσον σκληρὰ περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς σαρκὸς, νὰ στενάζητε καὶ νὰ παραπονῆσθε διὰ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὰς συμφορὰς, καὶ ὅμως νὰ μὴ φοβῆσθε καμμίαν ἄλλην ἡμέραν περισσότερον ἐκείνης, τὴν ὁποίαν περιμένομεν νὰ φέρῃ τὴν τελείαν ἐλευθερίαν μας! Ὁποία ὑπόκρισις εἶναι αὕτη, νὰ ἐπαγγελλώμεθα, ὅτι ἀγωνιζόμεθα καὶ μαχόμεθα διὰ τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔχομεν διάθεσιν νὰ εἰσέλθωμεν, καὶ νὰ ἐξοδεύωμεν κατὰ συνέχειαν ὥρας εἰς προσευχὴν δι' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν θέλομεν; Διὰ τούτου ἀδικοῦμεν τὸν Κύριον, καὶ τὰς ἐπαγγελίας αὐτοῦ, καὶ ἀτιμάζομεν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, ἐνώπιον τοῦ κόσμου, ὡς ἐὰν ἠθέλομεν νὰ καταπείσωμεν αὐτοὺς νὰ ἀμφιβάλλωσιν, ἐὰν ὁ Θεὸς ἦναι ἀληθὴς εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ ἢ ὄχι· ἢ ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη τις δόξα, ὁποία ἡ Γραφὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀναφέρει. Ὅταν οὗτοι βλέπωσι τόσον ὀλίγον διατεθειμένους ν' ἀφήσωσι τὰ παρόντα αὐτῶν πράγματα, ἐκείνους, οἵτινες ἐπηγγέλθησαν νὰ ζήσωσι διὰ τῆς πίστεως, καὶ ἐκαυχήθησαν διὰ τὰς περὶ ἄλλου κόσμου ἐλπίδας αὐτῶν, καὶ ὡμίλησαν μὲ καταφρόνησιν δι' ὅλα τὰ ἐπίγεια, ὡς πρὸς τὰ οὐράνια, πόσον τοῦτο ἐπιβεβαιόνει τὸν κόσμον εἰς τὴν ἀπιστίαν, καὶ τὴν ἀσωτίαν αὐτοῦ! Βέβαια, λέγουσιν, ἐὰν οὗτοι οἱ χριστιανοὶ περιέμενον τοιαύτην δόξαν, καὶ κατεφρόνουν τὸν κόσμον, ὡς φαίνονται, δὲν ἤθελον δεικνύει τόσον ὀλίγην ὄρεξιν οἱ ἴδιοι νὰ ἀλλάξωσι κατάστασιν. Ὢ πῶς δυνάμεθά ποτε νὰ διορθώσωμεν τὸ ἄδικον, τὸ ὁποῖον κάμνομεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὰς ψυχάς μας διὰ τοῦ σκανδάλου τούτου; Καὶ ὁποία δόξα εἰς τὸν Θεὸν, ὁποία ἐνίσχυσις εἰς τοὺς πιστοὺς, ὁποία πληροφορία εἰς τοὺς ἀπίστους ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἔπραττον καθὼς πρεσβεύουσι, καὶ εὐχαρίστως ἐδέχοντο τὴν εἴδησιν περὶ τῆς ἀναπαύσεως αὐτῶν! Τοῦτο παρομοίως φανερὰ δεικνύει, ὅτι ἐδαπανήσαμεν πολὺν καιρὸν μὲ ὀλίγην ὠφέλειαν. Δὲν εἴχομεν ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς μας, διὰ νὰ ἑτοιμασθῶμεν ν' ἀποθάνωμεν; Τοσαῦτα ἔτη, διὰ νὰ γείνωμεν ἕτοιμοι διὰ μίαν ὥραν, καὶ ὅμως εἴμεθα εἰσέτι τόσον ἀνέτοιμοι καὶ ἀδιάθετοι; Τί ἐκάμαμεν; διατί ἐζήσαμεν; Εἴχαμεν μεγαλειτέρας ἄλλας ὑποθέσεις νὰ φροντίσωμεν; Ἠθέλομεν νὰ λάβωμεν πλειοτέρας ἀκόμη νουθεσίας; Ποσάκις ὁ θάνατος ἐμβῆκεν εἴς τινας κατοικίας τῶν γειτόνων μας! Ποσάκις ἔκρουσε τὰς ἰδίας ἡμῶν θύρας! Πόσαι ἀρρωστίαι κατεδυνάστευσαν τὰ σώματά μας, ὥστε ἐδιάσθημεν νὰ δεχθῶμεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου! Καὶ εἴμεθα ἀπροετοίμαστοι καὶ ἀδιάθετοι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεθ' ὅλα ταῦτα ; Ὦ ἀμελεῖς νεκροκάρδιοι ἁμαρτωλοί, ἀνάξιοι παραμεληταὶ τῶν προτροπῶν τοῦ Θεοῦ, ἄπιστοι προδόται τῶν ἰδίων σας ψυχῶν.

Θεωρήσατε, ὅτι τὸ νὰ μὴ ἀποθάνῃ τις εἶναι τὸ νὰ μὴ καταστα θῇ ποτὲ μακάριος. Τὸ νὰ διαφύγωμεν τὸν θάνατον εἶναι νὰ χάσωμεν τὴν μακαριότητα, ἐκτὸς ἐὰν ὁ Θεὸς μᾶς μετέθετεν ὡς τὸν Ἐνὼχ, καὶ τὸν Ἠλίαν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔκαμεν οὔτε πρότερον, οὔτε μετὰ ταῦτα. Ἐὰν ἐλπίζωμεν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ μόνην ταύτην τὴν ζωὴν, εἴμεθα ἐλεεινότεροι ὅλων τῶν ἀνθρώπων. «Ἐὰν δὲν ἠθέλετε νὰ ἀποθάνητε διὰ νὰ ὑπάγητε εἰς τὸν οὐρανὸν, τί περισσότερον ἠθέλετε ἔχει ἀπὸ ἕνα ἐπικούριον, ἢ ἕν κτῆνος ; Διατί προσευχόμεθα, καὶ νηστεύομεν, καὶ θρηνοῦμεν ; διατί ὑποφέρομεν τὴν καταφρόνησιν τοῦ κόσμου ; Διατί εἴμεθα Χριστιανοὶ, καὶ ὄχι ἐθνικοὶ καὶ ἄπιστοι, ἐὰν δὲν ἐπιθυμῶμεν ζωὴν εἰς τὸ μέλλον ; Ἤθελες, Χριστιανὲ, νὰ χάσῃς τὴν πίστιν σου καὶ τὸν κόπον σου, ὅλα τὰ χρέη σου, καὶ τὰς θλίψεις σου, ὅλον τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς σου, καὶ ὅλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ ἦσαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν μερίδα τῶν τὰ τοῦ κόσμου φρονούντων, ἢ ἑνὸς κτήνους ; Μᾶλλον εἰπὲ, ὡς εἰπέ τις εἰς τὰ λοίσθια, ὅταν ἠρωτήθη ἐὰν ἦτο εὐχαριστημένος νὰ ἀποθάνῃ ἢ οὔ. «Ἂς μὴ θέλῃ ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖνος, ὅστις δὲν θέλει νὰ ἦναι μὲ τὸν Χριστόν.» Ὁ Θεὸς θέλει διὰ τοῦ θανάτου νὰ μᾶς δοξάσῃ, καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ θέλωμεν νὰ ἀποθάνωμεν διὰ νὰ δοξασθῶμεν ; Ἐὰν βασιλεύς τις ἤθελε νὰ σὲ καταστήσῃ κληρονόμον αὐτοῦ, μὲ φαίνεται, ὅτι δὲν ἤθελες εἶσθαι πολλὰ ἀδιάθετος νὰ δεχθῇς τοῦτο. Ἡ ἀποβολὴ τοιαύτης καλοσύνης ἤθελε δείξει ἀγνωμοσύνην καὶ ἀναξιότητα. Καθὼς ὁ Θεὸς ἀπεφάσισεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι παραιτοῦνται, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸν Χριστὸν, «ὅτι κανεὶς τῶν κεκλημένων ἐκείνων ἀνθρώπων δὲν θέλει γευθῇ τὸ δεῖπνόν μου,» (Λουκ. ιδ'. 24.) τοιουτοτρόπως εἶναι δίκαιον νὰ ἀποφασίσῃ αὐτὸς ἐναντίον ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι παραιτούμεθα, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν δόξαν. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εὐχαριστήθη νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν δι' ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς νὰ μὴ εὐχαριστώμεθα νὰ μεταβῶμεν ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανὸν δι' ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ δι' αὐτόν; Αὐτὸς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, Τί μὲ μέλει ἐὰν οὗτοι οἱ ἁμαρτωλοὶ ὑποφέρωσιν, ἐὰν ἔχωσι τὴν σάρκα καλλίτερα ἀπὸ τὸ πνεῦμα, καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Πατρός μου· ἐὰν θέλωσι νὰ πωλήσωσι τὴν ψυχὴν αὐτῶν διὰ μηδὲν, ποῖος πρέπει νὰ ζημιωθῇ; Ἐγὼ τάχα, τὸν ὁποῖον ἠδίκησαν; Ἐκεῖνοι θελτματικῶς νὰ παραβαίνωσι τὸν νόμον μου, καὶ ἐγὼ νὰ ὑποφέρω τὴν πρέπουσαν εἰς αὐτοὺς ποινήν; Πρέπει νὰ καταβῶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ ἐνδυθῶ ἀνθρώπινον σάρκα, νὰ ἐμπτυσθῶ καὶ νὰ καταφρονηθῶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ νηστεύσω, καὶ νὰ κλαύσω καὶ νὰ ἱδρώσω, καὶ νὰ ὑποφέρω, καὶ νὰ χύσω τὸ αἷμά μου, καὶ νὰ ἀποθάνω ἐπάρατον θάνατον, καὶ ὅλα ταῦτα δι' ἀθλίους σκώληκας; σκώληκας, οἱ ὁποῖοι προτιμῶσι μᾶλλον νὰ βιψοκινδυνεύωσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν, παρὰ νὰ ἀπέχωσιν ἀπηγορευμένου βρώματος; Ἀπορρίπτουσιν ἑαυτοὺς τόσον εὐτελῶς, καὶ πρέπει ἐγὼ νὰ ἐξαγοράσω αὐτοὺς τόσον ἀκριβά; Τοιουτοτρόπως βλέπομεν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχεν αἰτίαν ἀρκετὴν νὰ μὴ θελήσῃ, καὶ ὅμως ἑκουσίως συγκατέβη, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἔχομεν καμμίαν αἰτίαν νὰ μὴ προσέλθωμεν εἰς αὐτὸν, εἰμὴ αἰτίας, αἵ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινες ἀντιβαίνουσαι εἰς τὰς ἐλπίδας μας συνεργοῦσιν εἰς τὸ νὰ μένωσι πάντοτε αἱ συμφοραί μας. Ὁ Χριστὸς κατέβη διὰ νὰ μᾶς ὑψώσῃ, καὶ πρέπει νὰ χάσῃ τὸ αἷμα αὐτοῦ καὶ τὸν κόπον αὐτοῦ, καὶ νὰ ὑπάγῃ χωρὶς ἡμῶν; Ἐξηγόρασε τὴν ἀνάπαυσίν μας τόσον ἀκριβά; ἡ κληρονομία μας ἠγοράσθη μὲ τὸ αἷμα αὐτοῦ; καὶ ὅμως δυσαρεστούμεθα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς αὐτήν; Ἀ Χριστιανοί! ὁ Χριστὸς, καὶ ὄχι ἡμεῖς, εἶχεν αἰτίαν νὰ δυσαρεστηθῇ. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ συγχωρήσῃ καὶ νὰ ἰατρεύσῃ τὴν μωρὰν ταύτην ἀγνωμοσύνην.

Δὲν ἐνούμεθα προσέτι μὲ τοὺς σκληροτάτους ἐχθρούς μας εἰς τὰ πονηρότατα σχέδια αὐτῶν, ἐνῷ δὲν θέλομεν νὰ ἀποθάνωμεν, καὶ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν οὐρανόν; Ποῖαι εἶναι αἱ καθημεριναὶ τοῦ διαβόλου ἐργασίαι; δὲν εἶναι, νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς ψυχάς μας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ; Καὶ πρέπει νὰ εὐχαριστώμεθα εἰς τοῦτο; Δὲν εἶναι σχεδὸν κόλασις, τὴν ὁποίαν εὐχόμεθα εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς, ὅταν ἐπιθυμῶμεν νὰ ἤμεθα ἀπόντες ἀπὸ τὸν οὐρανόν; Ὁποία χαρὰ εἶναι αὕτη διὰ τὸν Σατανᾶν νὰ συντρέχωσιν εἰς τὸ αὐτὸ αἱ ἐπιθυμίαι ἡμῶν καὶ αὐτοῦ, ὥστε, ὅταν βλέπῃ, ὅτι δὲν δύναται νὰ σὲ σύρῃ εἰς τὴν πλάνην, τοὐλάχιστον δύναται νὰ σὲ κρατῇ πολὺν καιρὸν ἔξω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ σὲ τὸν ἴδιον νὰ κάμῃ ἔνθερμον τούτου ζητητήν! Μὴ εὐχαριστῇς τὸν διάβολον τόσον πρὸς τὴν ἰδίαν σου βλάβην! Οἱ καθημερινοὶ περὶ τοῦ θανάτου φόβοι μας δὲν κατασταίνουσι τὴν ζωὴν συνεχῆ βάσανον; Τὴν ζωὴν ἐκείνην, ἥτις δύναται νὰ ἦναι πλήρης χαρᾶς διὰ τῆς καθημερινῆς θεωρίας τῆς μελλούσης ζωῆς, καὶ διὰ τῶν γλυκέων καὶ ἡδονικῶν συλλογισμῶν περὶ τῆς μακαριότητος, πόσον γεμίζομεν μὲ φόβους χω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρὶς αἰτίαν! Τοιουτοτρόπως καταναλίσκομεν τὰς εὐχαριστήσεις, καὶ κατασπαράττομεν τὰς ἀληθεῖς ἡδονάς μας! Ἐνῷ ἠδυνάμεθα νὰ πλαγιάζωμεν, καὶ νὰ σηκονώμεθα, καὶ νὰ περιπατῶμεν μὲ τὰς καρδίας πλήρεις ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου, ἀδιακόπως γεμίζομεν τὰς καρδίας μας μὲ ἐνοχλητικοὺς φόβους. Διότι ἐκεῖνος, ὅστις φοβεῖται τὸν θάνατον, πρέπει νὰ φοβῆται αὐτὸν πάντοτε, ἐπειδὴ καὶ πάντοτε ἔχει αἰτίαν νὰ περιμένῃ αὐτόν. Καὶ πῶς δύναται νὰ ἦναι εὐχάριστος ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ζῇ εἰς παντοτεινὸν φόβον μὴ χάσῃ τὴν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ; Οἱ φόβοι οὗτοι τοῦ θανάτου δὲν εἶναι συμφοραὶ πεπλασμέναι ἀφ' ἑαυτῶν; ὡς ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς ἀρκετὰς συμφοράς, ἀλλὰ πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ ἐπιβάλλωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἄλλους; Ὁ θάνατος δὲν εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ ἀρκετὰ πικρὸς εἰς τὴν σάρκα, ἀλλὰ πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ καθιστῶμεν διπλῆν καὶ τριπλῆν τὴν πικρίαν αὐτοῦ; Ὅλαι αἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπιβαλλόμεναι εἰς ἡμᾶς συμφοραὶ φέρουσιν εὐτυχῆ ἀποτελέσματα. Ἡ πρόοδος ἀρχίζει ἀπὸ θλῖψιν καὶ προβαίνει εἰς ὑπομονήν, καὶ ἐντεῦθεν εἰς δοκιμήν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἐλπίδα, καὶ τέλος καταντᾷ εἰς τὴν δόξαν. Ἀλλ' αἱ θλίψεις, τὰς ὁποίας ἡμεῖς προξενοῦμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς, εἶναι πολυειδεῖς καὶ ἀτελεύτητοι ἀπὸ ἁμαρτίαν εἰς θλῖψιν, καὶ ἀπὸ θλῖψιν εἰς ἁμαρτίαν, καὶ πάλιν εἰς θλῖψιν· καὶ ὄχι μόνον οὕτως, ἀλλὰ πολλαπλασιάζονται εἰς τὸν δρόμον· πᾶσα ἁμαρτία εἶναι μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν προτέραν, καὶ πᾶσα θλῖψις ὁμοίως, ὥστε ἐκτὸς ἐὰν στοχαζώμεθα, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔπλασε νὰ βασανίζωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, μικρὰν αἰτίαν ἔχομεν νὰ τρέφωμεν τοὺς περὶ θανάτου φόβους μας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καὶ δὲν εἶναι ἄχρηστοι πρὸς τούτοις καὶ ἀνωφελεῖς οἱ φόβοι; καθὼς ὅλη ἡ φροντίς μας δὲν δύναται νὰ κάμῃ μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν, οὔτε νὰ προσθέσῃ ἕνα πῆχυν εἰς τὴν ἡλικίαν μας, τοιουτοτρόπως ὁ φόβος δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὰς θλίψεις μας, οὔτε νὰ ἀναβάλῃ τὸν θάνατόν μας μίαν ὥραν· θέλοντες ἢ μὴ θέλοντες, πρέπει νὰ ὑπάγωμεν. Οἱ φόβοι τοῦ ἀνθρώπου πολλάκις ἐτάχυναν τὸ τέλος αὐτοῦ, πλὴν ποτὲ δὲν τὸ ἐμπόδισαν. Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι προφυλακτικὸς φόβος περὶ τοῦ κινδύνου μετὰ τὸν θάνατον ὠφέλησε πολλοὺς, καὶ εἶναι πολλὰ ὠφέλιμος διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κίνδυνον ἐκεῖνον· ἀλλ' ὡς μέλος τοῦ Χριστοῦ, καὶ κληρονόμος τοῦ οὐρανοῦ, νὰ φοβῆται νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κληρονομίαν, οὗτος εἶναι παράνομος· καὶ ἀνωφελὴς φόβος. Καὶ δὲν παγιδεύουσι τὰς ψυχάς μας οἱ φόβοι τοῦ ν' ἀποθάνωμεν, καὶ δὲν δίδουσι δύναμιν εἰς πολλοὺς πειρασμούς; Τί παρεκίνησε τὸν Πέτρον νὰ ἀρνηθῇ τὸν Κύριον αὐτοῦ; Τί παρακινεῖ τοὺς ἀποστάτας εἰς καιρὸν θλίψεως νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν ἀλήθειαν; Τί φέρει τὸν πράσινον βλαστὸν τῆς ἀρρίζου πίστεως νὰ μαρανθῇ ἔμπροσθεν εἰς τὸν καύσωνα τοῦ διωγμοῦ; Ὁ φόβος τοῦ φυλακισμοῦ καὶ τῆς πενίας δύνανται πολὺ, ἀλλ' ὁ φόβος τοῦ θανάτου πολὺ περισσότερον. Ὅσον φόβον ἔχομεν εἰς τὸν θάνατον, τόσην δειλίαν συνήθως ἔχομεν εἰς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἐκτὸς τοῦ πλήθους τῶν ἀπίστων μηχανευμάτων, καὶ τῶν δυσαρεσκειῶν εἰς τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα σαφῶς ὁ Θεὸς διέταξε, καὶ τῶν σκληρῶν συλλογισμῶν περὶ τῶν πλείστων πραγμάτων τῆς προνοίας αὐτοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἁμαρτία αὕτη μᾶς καθιστᾷ ἐνόχους.

Ἂς θεωρήσωμεν ἀκόμη πόσον ἀρκετὸν καιρὸν οἱ πε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρισσότεροι ἐξ ἡμῶν ἐλάβομεν. Διατί ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ὀφείλει ν' ἀποθάνῃ, νὰ μὴ ἦναι εὐχαριστημένος νὰ ἀποθάνῃ, εἰς τὰ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτη, ἐὰν ὁ Θεὸς νομίσῃ τοῦτο καλὸν, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἑβδομήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα; Τὸ μῆκος τοῦ χρόνου δὲν καταδαμάζει τὴν διαφθοράν· αὕτη ποτὲ δὲν μαραίνεται, οὔτε ὀλιγοστεύει διὰ τῆς ἡλικίας. Ἐὰν δὲν λάβωμεν περισσοτέραν χάριν καθὼς καὶ καιρὸν, φυσικὰ γινόμεθα χειρότεροι. Ὦ ψυχή μου, ἀναχώρησον μὲ εἰρήνην. Καθὼς δὲν ἐπιθυμεῖς ἀπεριόριστον κατάστασιν πλούτου καὶ τιμῆς, τοιουτοτρόπως μὴ ἐπιθυμήσῃς αὐτὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν καιρόν. Ἐὰν ἠσθάνεσο πόσον ὀλίγον εἶσαι ἄξια τῆς προσκαίρου ὑπομονῆς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀπήλαυσας, ἤθελες στοχασθῆ, ὅτι ἤδη ἔλαβες μέγα μέρος. Ἡ Θεία Πρόνοια δὲν εἶναι ἐκείνη, ἥτις θέτει τὰ βρία; Ὁ Θεὸς θέλει τιμήσει ἑαυτὸν διὰ μέσου διαφόρων ἀνθρώπων καὶ διὰ διαφόρων αἰώνων, καὶ ὄχι δι' ἑνὸς ἀνθρώπου, ἢ ἑνὸς αἰῶνος. Βλέπων ὅτι ἔκαμες τὸ ἴδιόν σου μέρος, καὶ ἐτελείωσας τὸν προσδιωρισμένον δρόμον σου κατάβα εὐχαριστημένος διὰ νὰ σὲ διαδεχθῶσιν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ κάμωσι καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος αὐτῶν, καθὼς σύ. Πολὺς καιρὸς ἔχει πολλὰ χρέη, ζήτησον λοιπὸν τὴν χάριν διὰ νὰ μεταχειρίζῃσαι αὐτὸν καλλίτερα· ἀλλὰ μένε εὐχαριστημένος εἰς τὴν διδομένην εἰς σὲ μερίδα τοῦ χρόνου. Ἔλαβες ὡσαύτως ἀρκετὰς ἀπὸ τὰς εὐχαριστήσεις τῆς ζωῆς. Ὁ Θεὸς δύναται νὰ κάμῃ τὴν ζωήν σου βάρος, ὥστε νὰ βαρυνθῇς νὰ ἔχῃς αὐτὴν, καθὼς τώρα φοβεῖσαι νὰ χάσῃς αὐτήν. Αὐτὸς ἠδύνατο νὰ σὲ ἀφήσῃ νὰ καταναλίσκῃς τὰς ἡμέρας σου εἰς ἄγνοιαν, χωρὶς τὴν σωτήριον γνῶσιν τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ἤ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοιξε τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς τὴν αὐγὴν τῶν ἡμερῶν σου, καὶ σὲ ἐδίδαξε κατὰ καιροὺς τὸ ἔργον τῆς ζωῆς σου. Δὲν ἐγέμισεν ὅλην τὴν ζωήν σου μὲ ἐλέη, καὶ στοχάζεσαι τὴν μερίδα του πολὺ μικράν; Ὁποίου πλήθους παρηγοριῶν, γλυκυτάτων Κυριακῶν, εὐχαρίστων σπουδῶν, ἀξιοτίμων συντρόφων, θαυμαστῶν ἀπελευθερώσεων, ἐξόχων εὐκαιριῶν, καρποφόρων κόπων, χαροποιῶν εἰδήσεων, γλυκειῶν δοκιμῶν, θαυμαστῶν προνοιῶν, ἔγινε μέτοχος ἡ ζωή σου! Ὑπῆρξε τόσον γλυκεῖα ἡ ζωή σου, ὥστε δυσαρεστεῖται νὰ ἀφήσῃς αὐτήν; αὕτη εἶναι ἡ εὐχαριστία σου πρὸς αὐτὸν, ὅτι τόσον σὲ σύρει εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γλυκύτητα; Ὦ μωρὰ ψυχή! εἶδε νὰ ἐπεθύμεις τὴν αἰωνιότητα τοσοῦτον, ὅσον μίαν ζωήν, ἥτις μαραίνεται καὶ φθείρεται, καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ, ὅσον τὴν ἐπὶ τῆς γῆς διαμονήν σου! Τότε ἤθελες φωνάζει, « Ἡ ἅμαξα αὐτοῦ ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ, διατί ἐβράδυναν οἱ τροχοὶ τῆς ἁμάξης αὐτῆ; » Ἕως πότε, Κύριε, ἕως πότε; Τί, ἐὰν ὁ Θεὸς ἤθελε σὲ ἀφήσει νὰ ζήσῃς πολλὰ ἔτη, ἀλλὰ σὲ ἠρνεῖτο τὰ ἐλέη, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἀπήλαυσας; Δὲν ἠδύνατο νὰ σὲ δώσῃ ζωὴν, ὡς ἔδωκεν ὀρτύκια εἰς τοὺς παραπονουμένους Ἰσραηλίτας; Ἠδύνατο νὰ σὲ δώσῃ ζωὴν ἐωσοῦ βαρυνθῇς νὰ ζῇς, καὶ νὰ ἐπιθυμῇς νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπ' αὐτὴν ὡς ὁ Ἰούδας, ἢ ὁ Ἀχιτόφελ, καὶ νὰ σὲ κάμῃ ὅμοιον μὲ πολλὰ ἄθλια κτίσματα εἰς τὸν κόσμον, τὰ ὁποῖα μόλις δύνανται νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιβάλλωσι βιαίας χεῖρας εἰς ἑαυτά. Μὴ ἦται λοιπὸν τόσον ζηλωτὴς τῆς ζωῆς, ἥτις δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ὀργὴν ἀντὶ εὐλογίας. Πόσοι ἐκ τῶν ἀξιολόγων δούλων τοῦ Θεοῦ, ὅλων τῶν αἰώνων καὶ τόπων ἐπέρασαν ἀπ' ἔμπροσθέν σου! Δὲν πρόκειται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ ἐμβῇς εἰς ἀπάτητον δρόμον. Ἐκτὸς τοῦ Ἐνὼχ καὶ τοῦ Ἠλία, τίς ἐκ τῶν ἁγίων διέφυγε τὸν θάνατον; Καὶ εἶσαι σὺ καλλίτερος ἐκείνων; Ὑπάρχουσι πολλαὶ πλειότεραι μυριάδες ἀποθαμμένων πιστῶν, παρ' ὅσαι μένουσιν ἤδη ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁποῖος ἀριθμὸς στενῶν φίλων σου καὶ συναδέλφων ἀπῆλθον ἤδη, καὶ διατί τόσον δυσαρεστεῖσαι νὰ ἀκολουθήσῃς; Αὐτὸς ὁ Χριστὸς δὲν ἐβάδισεν εἰς τὴν αὐτὴν ὁδόν; Δὲν ἠγίασε τὸ μνῆμα δι' ἡμᾶς, καὶ εὐωδίασε τὴν κόνιν μὲ τὸ ἴδιον αὐτοῦ σῶμα; καὶ εἶσαι ἀδιάθετος νὰ ἀκολουθήσῃς αὐτόν; Μᾶλλον εἰπὲ, ὡς ὁ Θωμᾶς· «Ἂς ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ νὰ ἀποθάνωμεν μὲ αὐτόν.»

Ἐὰν ὅ,τι ἐρρέθη δὲν σὲ καταπείθῃ, ἡ Γραφὴ καὶ τὸ λογικὸν ἔχουσιν ὀλίγην δύναμιν. Καὶ εἶπα πολλὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εὑρίσκων αὐτὴν ἀναγκαίαν καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους· εὑρίσκων μεταξὺ πολλῶν Χριστιανῶν, οἵτινες ἠδύναντο νὰ κάμνωσι καὶ νὰ ὑποφέρωσι πολλὰ διὰ τὸν Χριστὸν, τόσους ὀλίγους, οἵτινες δύνανται εὐχαρίστως νὰ ἀποθάνωσι· καὶ ἐκ πολλῶν, οἵτινες κατά τι ἐδάμασαν ἄλλας διαφθορὰς, τόσους ὀλίγους, οἵτινες ἐνίκησαν ταύτην. Δὲν καταπείθω τοὺς ἀσεβεῖς νὰ μὴ φοβῶνται τὸν θάνατον, μᾶλλον εἶναι θαυμαστὸν πῶς δὲν φοβοῦνται αὐτὸν περισσότερον, καὶ δὲν ἐξοδεύουσι τὰς ἡμέρας αὐτῶν εἰς ἀδιάκοπον φόβον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἀνάγκη τοῦ νὰ διάγωμεν βίον οὐράνιον ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἀπολείπεται δ' ἡμᾶς τοιαύτη ἀνάπαυσις; Διατί λοιπὸν δὲν συλλογιζόμεθα περισσότερον περὶ αὐτῆς; Διατί

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν εἶναι αὐτοῦ προσηλωμέναι ἀδιακόπως αἱ καρδίαι μας; Διατί δὲν κατοικοῦμεν αὐτοῦ διὰ τῆς συνεχοῦς θεωρίας; τίς ἡ αἰτία ταύτης τῆς ἀμελείας; Ἔχομεν λόγον εἰς τοῦτο ἢ ὄχι; προέβλεψεν ὁ αἰώνιος Θεὸς τοιαύτην δόξαν δι' ἡμᾶς, καὶ ὑπεσχέθη νὰ μᾶς δεχθῇ νὰ συγκατοικῶμεν μὲ αὐτόν; καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ἄξιον σκέψεως; Αἱ τῆς καρδίας ἐπιθυμίαι δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι δι' αὐτὴν ἰσχυρότεραι; Πιστεύομεν τοῦτο, καὶ ὅμως λησμονοῦμεν καὶ ἀμελοῦμεν αὐτό. Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν θέλῃ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ νὰ πλησιάσωμεν εἰς τοῦτο τὸ φῶς, τί σημαίνουσιν ὅλαι αἱ ἔνθερμοι αὐτοῦ προσκλήσεις; Διατί τοσοῦτον καταδικάζει τὰ γήϊνα φρονήματά μας καὶ μᾶς προστάζει νὰ φρονῶμεν τὰ ἄνω; Ὦ ἀχρεῖαι καρδίαι! Ἐὰν ὁ Θεὸς ἦτο ἐναντίον αὐτοῦ, ἡμεῖς ἠθέλομεν εἶσθαι τότε μᾶλλον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλ' ὅταν προστάζῃ τὰς καρδίας μας νὰ κινήσωσι πρὸς τὸν οὐρανόν, τότε δὲν θέλομεν νὰ κάμωμεν οὔτε ἓν βῆμα· ὡς οἱ προκάτοχοί μας, οἱ ἁμαρτωλοὶ Ἰσραηλῖται, ὅτε ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ βαδίζωσι πρὸς τὴν Χαναάν, τότε ἐπανίσταντο καὶ δὲν ἤθελον νὰ κινηθῶσιν. Ἀλλ' ὅταν ὁ Θεὸς ἐπρόσταζεν αὐτοὺς νὰ μὴ ὑπάγωσι, τότε ἤθελον ἀμέσως νὰ κινήσωσιν. Ἐὰν ὁ Θεὸς λέγῃ, «Μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον, μηδὲ τὰ τοῦ κόσμου,» ἡμεῖς ὑπεραγαπῶμεν αὐτόν. Πόσον ἐλευθέρως, πόσον συχνὰ δυνάμεθα νὰ συλλογιζώμεθα περὶ τῶν ἡδονῶν, τῶν φίλων, τῶν κόπων, τῆς σαρκός μας καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτῆς! μάλιστα τῶν ἀδικιῶν καὶ ἀθλιοτήτων, τῶν φόβων καὶ συμφορῶν μας! Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ Χριστιανός, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία εἶναι εἰς τὴν ἀνάπαυσιν αὐτοῦ; Τίς ἡ αἰτία; Εἴμεθα ἆρά γε τοσοῦτον πεπληρωμένοι χαρᾶς, ὥστε δὲν χρειαζόμεθα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλέον ἄλλην; ἢ δὲν ὑπάρχει τίποτε εἰς τὸν οὐρανὸν ἱκανὸν νὰ διεγείρῃ εἰς ἡμᾶς χαροποιοὺς συλλογισμούς; ἢ μᾶλλον δὲν εἶναι αἱ καρδίαι μας σαρκικαὶ καὶ ἀνάλγητοι; Ἂς ταπεινώσωμεν τὰς ψυχικὰς ταύτας καρδίας, αἵτινες δὲν φροντίζουσι περισσότερον περὶ Χριστοῦ καὶ δόξης. Ἐὰν οὗτος ὁ κόσμος ἦτο τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας μας, ὅλοι ἤθελον μᾶς στοχασθῆ ἀσεβεῖς. Διατί λοιπὸν δὲν δυνάμεθα νὰ καλέσωμεν τὰς καρδίας μας ἀσεβεῖς, αἵτινες ἔχουσι τόσον ὀλίγην εὐχαρίστησιν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὸν οὐρανόν;

Ἀλλ' ἐγὼ ὁμιλῶ μόνον πρὸς ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ μερὶς εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, αἱ ἐλπίδες αὐτῶν εἶναι αὐτοῦ, καὶ οἱ ὁποῖοι ἀφῆκαν ὅλα διὰ νὰ ἀπολαύσωσι τὴν δόξαν ταύτην. Καὶ πρέπει νὰ χάσω τὸ θάρρος μου καὶ νὰ μὴ καταπείσω τοὺς τοιούτους νὰ ἔχωσι τὸν νοῦν εἰς τὰ τοῦ οὐρανοῦ; Ἀδελφοὶ Χριστιανοί, ἐὰν σεῖς δὲν θέλητε νὰ ἀκούσητε καὶ νὰ ὑπακούστητε, ποῖοι θέλουσι πράξει αὐτό; Πολλὰ καλὰ δυνάμεθα νὰ χάσωμεν τὸ θάρρος μας, ὥστε νὰ μὴ προτρέπωμεν τὸν τυφλὸν καὶ ἀσεβῆ κόσμον, καὶ νὰ λέγωμεν ὡς ὁ Μωϋσῆς, «Ἰδοὺ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ δὲν μὲ ἔδοσαν ἀκρόασιν, καὶ πῶς θέλει ἀκούσει ὁ Φαραὼ ἐμέ;» Ἀπαιτῶ, Ἀναγνῶστα, ἐὰν ἐλπίζῃς νὰ λάβῃς μέρος ποτὲ εἰς ταύτην τὴν δόξαν, νὰ ἐλέγξῃς πάραυτα τὴν καρδίαν σου. Ἐπιτίμησον αὐτὴν διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκούσιον ἀποξένωσιν αὐτῆς, στρέψον τοὺς λογισμούς σου ἀπὸ τὴν θήραν τῆς ματαιότητος, κλίνον τὴν ψυχήν σου εἰς τὸ νὰ σπουδάζῃ τὴν αἰωνιότητα, ἐνασχόλει αὐτὴν περὶ τὴν μέλλουσαν ζωήν, συνείθιζον σεαυτὸν εἰς τὰς τοιαύτας θεωρίας, καὶ ἂς μὴ ἦναι οἱ τοιοῦτοι συλλογισμοὶ σπάνιοι καὶ βίαιοι, ἀλλὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βύθισον τὴν ψυχήν σου εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅταν ἡ στενοχωρημένη ψυχή σου ἀρχίσῃ νὰ ἀτονίζῃ, καὶ οἱ συλλογισμοί σου νὰ διασκορπίζωνται, ἀνακάλει αὐτοὺς, κράτει αὐτοὺς εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν, μὴ ὑπόφερε τὴν ἀργίαν αὐτῶν, μήτε παράβλεπε καμμίαν ἀμέλειαν. Καὶ ἀφοῦ μὲ ὑποταγὴν εἰς τὸν Θεὸν δοκιμάσῃς καὶ γνωρίσῃς τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ φυλάξῃς τοὺς συλλογισμούς σου, ἐωσοῦ συνειθίσωσι νὰ ὑπακούωσι, τότε θέλει εὑρεῖ σεαυτὸν εἰς τὰ προάστεια τοῦ οὐρανοῦ, καὶ θέλεις εὑρεῖ, ὅτι τῳόντι ὑπάρχει γλυκύτης εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ζωὴ χαρᾶς. Θέλεις ἀπαντήσει τὰς ἀφθόνους ἐκείνας παρηγορίας, διὰ τὰς ὁποίας προσηυχήθης, τὰς ὁποίας ἐπεθύμησας, καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἐστέναξας, καὶ τὰς ὁποίας τόσον ὀλίγοι Χριστιανοὶ ἐνταῦθά ποτε ἀπολαμβάνουσιν, ἢ διότι δὲν γνωρίζουσι τὴν πρὸς αὐτὰς ὁδὸν ταύτην, ἢ διότι ἡ συνείδησις αὐτῶν δὲν ὑποχρεόνει αὐτοὺς νὰ περιπατῶσιν εἰς αὐτήν. Μὴ λέγετε, Δὲν δυνάμεθα νὰ προσηλώσωμεν τὰς καρδίας μας εἰς τὸν οὐρανὸν, τοῦτο πρέπει νὰ ἦναι τὸ ἔργον μόνου τοῦ Θεοῦ." Ἂν καὶ ὁ Θεὸς ἦναι ὁ πρώτιστος διαθέτης τῶν καρδιῶν μας, σεῖς ὅμως, μετ' αὐτὸν ἔχετε τὴν μεγαλειτέραν ἐξουσίαν ἐπ' αὐτῶν! Ἂν καὶ χωρὶς τὸν Χριστὸν δὲν δύνασθε νὰ κάμητε τίποτε, ὑπ' αὐτὸν ὅμως δύνασθε νὰ κάμητε πολλὰ, καὶ πρέπει νὰ κάμητε, εἰδὲ μὴ καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι θέλετε ἀπολεσθῇ διὰ τὰς ἀμελείας σας. Χριστιανοὶ, ἐὰν αἱ ψυχαί σας ἦσαν ὑγιεῖς καὶ ζωηραὶ, ἤθελον αἰσθάνεσθαι ἀσυγκρίτως περισσοτέραν ἡδονὴν καὶ γλυκύτητα εἰς τοὺς χαροποιοὺς συλλογισμοὺς περὶ τῆς μελλούσης αὐτῶν μακαριότητος, παρ' ὅσην εὑρίσκει ὁ ὑγιέστατος στόμαχο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρεφόμενος, ἢ τὰ ἰσχυρότατα αἰσθητήρια ἀπολαύοντα τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν. Τόσον ὀλίγον ἐπίπονον ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἔργον τοῦτο εἰς σᾶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζω, ὅτι «ἐνόσῳ ἔχομεν σάρκα περὶ ἡμᾶς, καὶ λείψανά τινα ἐκείνου τοῦ φρονήματος τῆς σαρκὸς, ἡ ὁποία εἶναι ἔχθρα εἰς τὸ Θεόν,» καὶ ὅτι εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο ἔργον ὅλα τὰ προτρεπτικὰ αἴτια εἶναι πολὺ μικρὰ, θέλω ἐνταῦθα κάμει σκέψεις τινὰς, τὰς ὁποίας, ἐὰν ἐλευθέρως σταθμίσητε καὶ κρίνητε ἀδεκάστως, δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θέλουσι προξενήσει ἀποτέλεσμα εἰς τὰς καρδίας σας, καὶ θέλουσι σᾶς ἀποτρέψει νὰ ἀποφασίσητε νὰ ἐκτελέσητε τὸ ἔξοχον τοῦτο χρέος Ἔτι μερικώτερον θεωρήσατε, ὅτι θέλει κάμει ἐναργῆ τὴν εἰλικρινῆ σας εὐσέβειαν· ὅτι αὕτη εἶναι τὸ μέγιστον πλεονέκτημα τῆς Χριστιανικῆς διαθέσεως, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ὁδὸς τοῦ νὰ ζῇ τις ἀναπαυτικώτατα· ὅτι τοῦτο θέλει εἶσθαι τὸ καλλίτερον προφυλακτικὸν ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς εἰς τὴν ἁμαρτίαν· ὅτι θέλει ἀναζωοποιήσει τὰς χάριτας καὶ τὰ χρέη σας· θέλει εἶσθαι ἡ καλλιτέρα σας παρηγορία εἰς ὅλας τὰς θλίψεις· θέλει σᾶς καταστήσει ὠφελιμωτάτους πρὸς τοὺς ἄλλους· θέλει δοξάσει τὸν Θεόν· καὶ ὅτι χωρὶς τούτου θέλετε ἀπειθήσει εἰς τὰς προσταγὰς, καὶ θέλετε χάσει τὰς χαριεστάτας καὶ ἡδονικωτάτας ἀνακαλύψεις εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὅτι εἶναι προσέτι εὐλογώτερον νὰ ἔχητε τὰς καρδίας σας εἰς τὸν Θεὸν, ἐπειδὴ ἡ καρδία ἐκείνου εἶναι τόσον πολὺ εἰς σᾶς καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅπου ἔχετε τόσον συμφέρον καὶ σχέσιν· καὶ προσέτι, ὅτι κανὲν ἄλλο δὲν εἶναι πλέον ἄξιον τοῦ οὐρανοῦ διὰ νὰ προσηλώσητε εἰς αὐτὸ τὰς καρδίας σας.

1. Θεωρήσατε, ὅτι καρδία προσηλωμένη εἰς τὸν οὐρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὸν θέλει εἶσθαι μία τῶν ἀδιαφιλονεικήτων ἀποδείξεων τῆς εἰλικρινείας σας, καὶ σαφὴς ἀνακάλυψις ἀληθοῦς ἔργου τῆς σωτηρίου χάριτος εἰς τὴν ψυχήν σας. Συχνάκις ἐρωτᾶτε, Πῶς θέλομεν γνωρίσει, ὅτι ἀληθῶς ἠγιάσθημεν; Εἰς τοῦτο ἔχετε σημεῖον ἀλάνθαστον ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «Ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ θέλουν εἶσθαι καὶ αἱ καρδίαι σας.» (Ματθ. ς'. 21.) Ὁ θησαυρὸς καὶ ἡ εὐδαιμονία τῶν πιστῶν εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ὁ οὐρανὸς, εἶναι ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νὰ ἀπολαύωσιν αὐτὸν πληρέστατα. Καρδία λοιπὸν προσηλωμένη εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν εἶναι εἰμὴ καρδία προσηλωμένη εἰς τὸν Θεόν· καὶ βεβαίως καρδία προσηλωμένη εἰς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ ἀληθεστάτη ἀπόδειξις τῆς σωτηρίου χάριτος. Ὅταν ἡ παιδεία δὲν ἦναι ἀπόδειξις χάριτος, ὅταν ἡ γνῶσις, τὰ ἔργα, τὰ δῶρα, δὲν ἦναι παρομοίως, ὅταν τὰ ἐπιχειρήματα τῆς γλώσσης ἢ τῆς χειρός σου δύνανται νὰ ἀνασκευάζωνται, αὐτὴ βρωμᾷ ἡ εἰς τὸν Θεὸν προσήλωσις τῆς καρδίας καὶ τότε θέλει σὲ ἀποδείξει εἰλικρινῆ. Ἰδὲ πτωχόν τινα Χριστιανὸν, ἀδυνάτου νοήσεως, ἀσθενοῦς μνήμης, βραδείας γλώσσης, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου ἡ καρδία εἶναι προσηλωμένη εἰς τὸν Θεὸν, ὁ ὁποῖος ἐξελέξατο αὐτὸν ὡς μερίδα, τοῦ ὁποίου οἱ συλλογισμοὶ εἶναι διὰ τὴν αἰωνιότητα, καὶ αἱ ἐπιθυμίαι εἶναι αὐτοῦ, φωνάζει, Εἴθε νὰ ἤμην ἐκεῖ! Θεωρεῖ ὡς ἡμέραν φυλακῆς ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔκαμεν ἀναπαυτικήν τινα θεωρίαν περὶ τῆς αἰωνιότητος. Ἐγὼ προτιμῶ μᾶλλον νὰ ἀποθάνω εἰς ταύτην τοῦ ἀνθρώπου τὴν κατάστασιν, παρὰ εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἔχει τὰ ἐξοχώτατα δῶρα, καὶ θαυμάζεται τὰ πλεῖστα διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ, ἐνῷ ἡ καρδία αὐτοῦ δὲν εἶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναι ἐνησχολημένη οὕτω μὲ τὸν Θεόν. Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς θέλει εὑρεῖ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, καὶ καταδικάσει δι' ἔλλειψιν «ἐνδύματος γάμου,» θέλει εἶσθαι ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει ἔλλειψιν τοιαύτης διαθέσεως τῆς καρδίας. Δὲν θέλει εἶσθαι τότε ἡ ἐρώτησις, πόσον ἐγνωρίσατε, ἢ ἐπηγγέλθητε, ἢ ὡμιλήσατε; ἀλλὰ, Πόσον ἠγαπήσατε, καὶ ποῦ ἦτο ἡ καρδία σας; Χριστιανοί, ἐὰν θέλητε νὰ ἔχητε ἀπόδειξιν περὶ τοῦ εἰς τὴν δόξαν δικαιώματός σας, προσπαθεῖτε νὰ ἔχητε τὰς καρδίας προσηλωμένας εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐὰν ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ Σατανᾶς δὲν ἐμποδίσωσι τὴν πρὸς αὐτὸν προσήλωσίν σας, ποτὲ δὲν θέλουσι γίνει ἱκανοὶ νὰ ἐμποδίσωσιν ἀπ αὐτοῦ καὶ σᾶς τοὺς ἰδίους.

2. Καρδία προσηλωμένη εἰς τὸν οὐρανὸν εἶναι τὸ μεγαλείτερον προτέρημα τῆς Χριστιανικῆς διαθέσεως. Καθὼς ὑπάρχει κοινή τις ὑπεροχὴ, διὰ τῆς ὁποίας οἱ Χριστιανοὶ διαφέρουσιν ἀπὸ τὸν κόσμον, τοιουτοτρόπως ὑπάρχει ἰδία τις ἀξία τοῦ πνεύματος, διὰ τῆς ὁποίας οἱ ἐξοχώτεροι τῶν Χριστιανῶν διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς λοιπούς. Οἱ ἐξοχώτεροι τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀποβλέπουσι περισσότερον εἰς τὸν οὐρανόν. Τοιοῦτος οὐρανοβάμων Χριστιανὸς, ὅστις ἡρπάγη εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς θεωρίας, καὶ νεωστὶ ἐπανῆλθεν κάτω ἀπὸ τὰς περὶ Χριστοῦ σκέψεις αὐτοῦ, ὁποίας ἀνακαλύψεις θέλει κάμει περὶ ἐκείνων τῶν οὐρανίων χωρῶν! πόσον ὑψηλὴ καὶ ἱερὰ εἶναι ἡ ὁμιλία αὐτοῦ! ἱκανὴ νὰ καταπείθῃ τὸν νοήμονα ἀκροατὴν, ὅτι εἶδε τὸν Κύριον, καὶ ὅτι κανεὶς δὲν δύναται νὰ ὁμιλῇ τοιαῦτα, εἰμὴ ἐκεῖνος, ὅστις ἐστάθη μὲ τὸν Θεόν. Οὗτος εἶναι ὁ εὐγενὴς Χριστιανός. Τὰ περιφημότερα ὄρη καὶ δένδρα εἶναι ἐκεῖνα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ ὁποῖα πλησιάζουσι τὸ περισσότερον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἐκλεκτότερος Χριστιανός, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία εἶναι συχνότερα, καὶ μὲ περισσοτέραν ἡδονὴν αὐτοῦ. Ἐάν τις ἔζη πλησίον τοῦ βασιλέως, ἡ εἶχεν ἰδεῖ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, ἢ τὸν Σουλτάνον τῆς Τουρκίας, ἤθελε νομίσει, ὅτι ὑπερέχει τοὺς γείτονας αὐτοῦ. Τί λοιπὸν θέλομεν κρίνει περὶ ἐκείνου, ὅστις καθημερινῶς ὁδοιπορεῖ ἕως τὸν οὐρανόν, καὶ βλέπει τὸν βασιλέα τῶν βασιλέων, ἔχει συχνὴν εἴσοδον εἰς τὴν θείαν παρουσίαν, καὶ εὐωχεῖ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ μὲ τὸ δένδρον τῆς ζωῆς; Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, προτιμῶ τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν εὐγενέστατον, τὸν πλουσιώτατον, καὶ τὸν σοφώτατον τοῦ κόσμου.

3. Οὐράνιος νοῦς εἶναι ἡ πλησιεστάτη καὶ ἀληθεστάτη ὁδὸς εἰς εὐχάριστον ζωήν. Αἱ βόρειοι χῶραι εἶναι ψυχραὶ καὶ παγωμέναι, διότι ἀπέχουσιν ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Τί ἄλλο καθιστᾷ οὕτω ψυχροὺς καὶ ἀνευχαρίστους τοὺς Χριστιανούς, εἰμὴ ἡ ἀπομεμακρυσμένη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ζωή των; Καὶ τί καθιστᾷ ἄλλους τόσον θερμοὺς εἰς τὰς εὐχαριστήσεις, εἰμὴ ἡ ὑψηλοτέρα ζωὴ καὶ ἡ πλησιεστέρα προσέγγισις εἰς τὸν Θεόν; Ὅταν ὁ Ἥλιος τὴν ἄνοιξίν πλησιάζῃ εἰς τὸ ἰδικόν μας μέρος τῆς γῆς, πόσον ὅλα τὰ πράγματα συγχαίρουσι τὴν προσέγγισιν αὐτοῦ! Ἡ γῆ ἐνδύεται χλόην, τὰ δένδρα βλαστάνουσι, τὰ φυτὰ ἀναζωογονοῦνται, τὰ πτηνὰ κελαδοῦσι, καὶ πάντα μειδιῶσιν. Ἐὰν ἐζῶμεν τοιαύτην ζωὴν μὲ τὸν Θεόν, καὶ εἴχομεν τὰς καρδίας μας εἰς τὸν οὐρανόν, ὁποία ἄνοιξις χαρᾶς ἤθελεν εἶσθαι ἐντὸς ἡμῶν! Πῶς ἠθέλομεν λησμονεῖ τὸν χειμῶνα τῆς θλίψεώς μας! Πόσον πρωΐ ἠθέλομεν ἐγείρεσθαι νὰ ψάλλωμεν τὸν ἔπαινον τοῦ Πλά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στου μας! Ὦ Χριστιανὲ, ἀνάβα εἰς τὰ ἄνω. Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐστάθησαν ἐκεῖ, εὗρον τὸν τόπον ἐκεῖνον θερμότερον, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἐδοκίμασος ἐνίοτε τοῦτο καὶ σὺ ὁ ἴδιος. Πότε ἔλαβες τὴν μεγίστην εὐχαρίστησιν; Ὄχι ὅτε συνανεστράφης μὲ τὸν Θεὸν, καὶ ὡμίλησας μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ ὑψηλοτέρου κόσμου, καὶ εἶδες τὰς μονὰς αὐτῶν καὶ ἐπλήρωσας τὴν ψυχήν σου ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς περὶ τῆς δόξης; Ἐὰν ἐκ πείρας ἐγνώριζες τί εἶναι αὕτη ἡ πρᾶξις, τολμῶ εἰπεῖν, ὅτι ἤθελες γνωρίσει τί εἶναι ἡ πνευματικὴ χαρά! Ἐὰν ὡς ὁ Δαβὶδ ὁμολογῇς «ὅτι τὸ φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ δίδει μεγαλειτέραν εὐφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸν σῖτον καὶ τὸν οἶνον,» τότε βεβαίως ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶναι πλησιέστατα, καὶ περισσότερον βλέπουσιν αὐτὸ, πρέπει νὰ ἦναι πληρέστατοι ἀπὸ τὴν χαρὰν ταύτην. Ποῖον ἄλλον ἔπρεπε νὰ μεμφθῶμεν λοιπὸν, διότι εἴμεθα τόσον κενοὶ παρηγορίας εἰμὴ τὰς ἰδίας ἡμῶν ἀμελεῖς καρδίας; Ὁ Θεὸς ἐπρομήθευσεν εἰς ἡμᾶς στέφανον δόξης, καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιθέσῃ αὐτὸν ἐντὸς ὀλίγου ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν οὔτε κἂν νὰ συλλογισθῶμεν περὶ αὐτοῦ; Αὐτὸς μᾶς διατάττει νὰ βλέπωμεν καὶ νὰ χαίρωμεν, καὶ ἡμεῖς δὲν θέλομεν οὔτε κἂν νὰ ἀποβλέψωμεν πρὸς αὐτὸν, καὶ ὅμως παρακαπονούμεθα δι' ἔλλειψιν παρηγορίας. Πιστεύοντες πληρούμεθα ἀπὸ χαρὰν καὶ εἰρήνην, καὶ μόνον ἐνόσῳ πιστεύομεν. Οἱ πιστοὶ χαίρουσιν ἐλπίζοντες, καὶ μόνον ἐνόσῳ ἐλπίζουσι. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐργάζεται τὰς εὐχαριστήσεις μας, ἐνασχολοῦν τὰ πνεύματά μας εἰς τὰς ἐπαγγελίας, καὶ ἀνυψοῦν τοὺς συλλογισμούς μας εἰς τὸν τόπον τῶν εὐχαριστηρίων μας. Καθὼς ἠθέλετε ἡδύνει φιλάργυρον ἄνθρω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πον, δεικνύοντες πρὸς αὐτὸν χρυσὸν, τοιουτοτρόπως ὁ Θεὸς ἡδύνει τὸν λαὸν αὐτοῦ, ὁδηγῶν αὐτὸν τρόπον τινὰ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ δεικνύων εἰς αὐτοὺς ἑαυτὸν, καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ ἀνάπαυσιν αὐτῶν. Δὲν μᾶς δίδει χαρὰν, ἐνῷ εἴμεθα ἀργοὶ, ἢ ἐνασχολούμεθα εἰς ἄλλα πράγματα. Δίδει τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, ὅταν ὀργόνωμεν καὶ σπείρωμεν, καθαρίζωμεν καὶ ποτίζωμεν, καὶ λιπαίνωμεν καὶ κλαδεύωμεν, καὶ μὲ ὑπομονὴν περιμένωμεν τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ, τοιουτοτρόπως δίδει καὶ τὰς χαρὰς τῆς ψυχῆς. Σὲ παρακαλῶ, Ἀναγνῶστα, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἐὰν ἐκτιμᾷς τὴν ζωὴν συνεχοῦς χαρᾶς, καὶ τὴν ἀγαθὴν συνείδησιν, ἥτις εἶναι συνεχὴς εὐωχία, νὰ ἐνασχοληθῇς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο σπουδαίως, καὶ νὰ μάθῃς τὴν τέχνην τοῦ φρονεῖν τὰ ἄνω, καὶ θέλεις εὑρεῖ αὔξησιν ἑκατονταπλάσιον, καὶ τὴν ὠφέλειαν ἀφθόνως νὰ ὑπερβαίνῃ τὸν κόπον σου. Ἀλλ' ἡ ἀθλιότης τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅτι, ἂν καὶ πᾶς ἄνθρωπος φυσικὰ μισῇ τὴν λύπην, καὶ ἀγαπᾷ τὴν μᾶλλον εὐάρεστον καὶ χαρμόσυνον ζωὴν, ὀλίγοι ὅμως ἀγαπῶσι τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν χαρὰν, ἢ ὑποφέρουσι τοὺς κόπους, διὰ τῶν ὁποίων ἀποκτᾶται. Προτιμῶσι νὰ λαμβάνωσι τὰ πράγματα εὐχαριστούμενοι εἰς ἐπιγείους ἡδονὰς μᾶλλον, παρὰ νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ζητήτωσιν αὐτὴν, ἂν καὶ τέλος πάντων πρέπῃ νὰ ἀπολαύσωσιν αὐτὴν ἐκεῖ, ἢ νὰ μείνωσι χωρὶς αὐτῆς.

4. Καρδία προσηλωμένη εἰς τὸν οὐρανὸν θέλει εἶσθαι κάλλιστον προφυλακτικὸν μέσον ἐναντίον τῶν πειρασμῶν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν· θέλει κρατεῖ τὴν καρδίαν καλῶς ἐνησχολημένην. Ὅταν ἤμεθα ἀργοὶ, δίδομεν ἀφορμὴν εἰς τὸν διάβολον, διὰ νὰ μᾶς πειράζῃ, ὡς οἱ ἀμελεῖς κάμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νουσι τοὺς λῃστάς. Καρδία προσηλωμένη εἰς τὸν οὐρανὸν δύναται νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸν πειράζοντα, ὡς ὁ Νεεμίας, φ" Ἔργον μέγα κάμνω ἐγὼ, καὶ δὲν δύναμαι νὰ καταβῶ.» Δὲν ἔχει εὐκαιρίαν νὰ ἐπιθυμῇ ἢ νὰ «καταστρηνιᾷ,» νὰ ἦναι φιλόδοξος ἢ νὰ φρονῇ τὰ τοῦ κόσμου. Ἐὰν ἦσθε μόνον ἐνησχολημένοι εἰς τὰς ἐνοχλούσας ἀσχολίας σας, δὲν ἠθέλετε εἶσθαι τόσον ἕτοιμοι νὰ ἀκροᾶσθε τοὺς πειρασμοὺς, ἀλλὰ ὀλιγώτερον ἐὰν ἦσθε μόνον ἐνησχολημένοι εἰς τὰ ἄνω μετὰ τοῦ Θεοῦ. "Ηθελε καταπεισθῇ δικαστής τις νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν καθέδραν αὐτοῦ, ὅταν δικάζῃ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ παίξῃ μὲ τὰ παιδία εἰς τοὺς δρόμους; Οὕτω καὶ ὁ Χριστιανὸς δὲν θέλει δώσει πλειοτέραν ἀκρόασιν εἰς τὰ γοητευτικὰ θέλγητρα τοῦ Σατανᾶ, ὅταν θεωρῇ τὴν αἰώνιον αὐτοῦ ἀνάπαυσιν. Τὰ τέκνα τῆς βασιλείας ἐκείνης ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχωσι καιρὸν διὰ φλυαρίας, μάλιστα ὅταν ἦναι ἐνησχολημένα εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ἐνασχόλησις αὕτη εἶναι ἐκ τῶν μεγίστων προφυλακτικῶν μέσων τῶν πιστῶν ἐναντίον τῶν πειρασμῶν.

Ὁ φρονῶν τὰ οὐράνια εἶναι ὁ πλέον ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, διότι ἔχει ἀληθεστέρας καὶ ζωηροτέρας ἀντιλήψεις τῶν πνευματικῶν πραγμάτων. Ἔχει τόσον βαθεῖαν γνῶσιν τοῦ κακοῦ τῆς ἁμαρτίας, τῆς ματαιότητος τοῦ κτίσματος, τοῦ κτηνώδους τῆς σαρκὸς, καὶ τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, ὥστε εἱ πειρασμοὶ ἔχουσιν ὀλίγην δύναμιν ἐπ' αὐτόν. «Ματαίως βέβαια,» λέγει ὁ Σολομών, «ἐξαπλόνεται δίκτυον εἰς τὴν θέαν πτηνοῦ τινος.» Καὶ συνήθως εἰς μάτην ὁ Σατανᾶς σταίνει τὰς παγίδας διὰ νὰ πιάσῃ τὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία καθαρὰ βλέπει αὐτάς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡ γῆ εἶναι ὁ τόπος διὰ τοὺς πειρασμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἡ γῆ τὸ σύνηθες αὐτοῦ δόλωμα· καὶ πῶς ταῦτα θέλουσι παγιδεύσει τὸν Χριστιανόν, ὅστις ἀφῆκε τὴν γῆν καὶ περιπατεῖ μὲ τὸν Θεόν; Ἐὰν τὸ μέσον τοῦ νὰ καταστα/ῇ τις σοφὸς ἦναι νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς σοφοὺς καὶ πεπαιδευμένους ἀνθρώπους, πολὺ περισσότερον καταστα/ίνεται τις τοιοῦτος συνομιλῶν μὲ τὸν Θεόν. Ἐὰν οἱ περιηγηταὶ ἐπιστρέφωσιν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα μὲ σοφίαν καὶ πεῖραν, πόσῳ περισσότερον οἱ περιηγηταὶ τοῦ οὐρανοῦ! Ἐὰν ὁ ἀὴρ καὶ τὸ κλίμα, εἰς τὰ ὁποῖα περισσότερον ζῶμεν, ἔχωσιν ἐπιρροὴν εἰς τὸ σῶμά μας, ἡ νόησις ἐκείνου, ὅστις ζῇ περισσότερον μὲ τὸν Πατέρα τῶν φώτων πρέπει νὰ ἦναι πληρεστέρα φωτός. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, οἵτινες κατοικοῦσι κάτω καὶ δὲν γνωρίζουσιν ἄλλην συναναστροφὴν εἰμὴ τὴν γήϊνον, δὲν εἶναι θαυμαστὸν ἐὰν ἔχωσι τὸν νοῦν ἐσκοτισμένον, καὶ ἐὰν ὁ Σατανᾶς «τοὺς πιάνῃ αἰχμαλώτους εἰς τὸ θέλημα αὐτοῦ.» Πῶς δύνανται νὰ βλέπωσιν οἱ σκώληκες καὶ οἱ ἀσπάλακες, τῶν ὁποίων ἡ κατοικία εἶναι πάντοτε εἰς τὴν γῆν; ἐνῷ αὕτη ἡ κόνις εἶναι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, δὲν εἶναι θαυμαστὸν ἂν ἐκλάβωσι πορισμὸν τὴν εὐσέβειαν, τὴν ἁμαρτίαν χάριν, τὸν κόσμον Θεόν, τὴν ἰδίαν αὐτῶν θέλησιν νόμον τοῦ Χριστοῦ, καὶ τέλος τὴν κόλασιν οὐρανόν. Ἀλλ' ὅταν ὁ Χριστιανὸς ἀποσυρθῇ ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς τούτους συλλογισμούς, καὶ ἀρχίσῃ νὰ συναναστρέφηται μετὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, μὲ φαίνεται, ὅτι εἶναι ὡς Ναβουχοδονόσορ ληφθεὶς ἀπὸ τὰ ζῶα τοῦ πεδίου, καὶ καταστα/ὶς εἰς τὸν θρόνον, καὶ «αἱ φρένες του ἐπιστρέφουσιν εἰς αὐτόν.» Ὅταν αὐτὸς λαμβάνῃ στιγμιαίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέαν τῆς αἰωνιότητος, καὶ βλέπῃ κάτω εἰς τὸν κόσμον πάλιν, πόσον τότε κατηγορεῖ ὡς μωρίαν τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν ἀμέλειαν, τὰς σαρκικὰς ἡδονάς, καὶ τὰς γηΐνους φροντίδας αὐτοῦ! Πῶς λέγει περὶ τοῦ γέλωτος αὐτοῦ, εἶναι μωρία! καὶ περὶ τῆς ματαίας χαρᾶς, τί ὄφελος προξενεῖ αὕτη; Πόσον ἀληθῶς στοχάζεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἄνθρωπος τόσον μανιακὸς, ὅσον εἶναι οἱ ἰσχυρογνώμονες ἁμαρτωλοὶ, καὶ οἱ ἀνάξιοι παραμεληταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς δόξης! Τοῦτο καθιστᾷ συχνάκις τὸν ἀποθνήσκοντα σοφώτερον τῶν ἄλλων, ἐπειδὴ βλέπει τὴν αἰωνιότητα πλησιάζουσαν, καὶ ἔχει περισσοτέρους ὑλιβεροὺς συλλογισμοὺς περὶ ταύτης, ἀφ' ὅσους εἶχέ ποτε, ὅτε ἦτο ὑγιὴς καὶ εὐδαίμων. Τότε πολλοὶ τῶν πικροτάτων ἐχθρῶν τῶν πιστῶν ἔχουσι τὰ ὄμματα ἀνοικτὰ, καὶ, ὡς Βαλαὰμ, λέγουσιν. «Εἴθε νὰ ἀποθάνω τὸν θάνατον τοῦ δικαίου, καὶ τὸ τέλος μου νὰ ἦναι ὅμοιον μὲ τὸ τέλος τούτου. «Ἀλλ' ὅταν οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀναλάβωσι, καὶ χάσωσι τὰς περὶ μελλούσης ζωῆς ἀντιλήψεις αὐτῶν, πόσον ταχέως χάνουσι καὶ τὴν νόησιν αὐτῶν ὁμοῦ μὲ αὐτάς! Ὁμίλει πρὸς τὸν ἀποθνήσκοντα ἁμαρτωλὸν περὶ πλούτου, τιμῶν, ἢ ἡδονῶν τοῦ κόσμου· δὲν ἤθελε σὲ ἀποκριθῇ, Τί εἶναι ταῦτα εἰς ἐμὲ, ὅστις πρέπει ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ δώσω λογαριασμὸν δι' ὅλην μου τὴν ζωήν; Χριστιανὲ, ἐὰν ἡ νομιζομένη πλησίασις τῆς αἰωνιότητος προξενῇ τόσα παράδοξα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῶν ἀσεβῶν, καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς τόσον πολὺ σοφωτέρους παρὰ πρότερον, ὁποῖα σπάνια ἀποτελέσματα ἤθελε τοῦτο προξενήσει εἰς σὲ, ἐὰν πάντοτε ἐνέμενες εἰς τὰς θεωρίας περὶ Θεοῦ, καὶ εἰς τοὺς ζωηροὺς συλλογισμοὺς περὶ τῆς αἰω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νίου σου καταστάσεως! Βεβαίως ὁ πιστὸς, ἐὰν ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν πίστιν αὐτοῦ, δύναται συνήθως νὰ ἔχῃ πλέον ζωηρὰς ἀντιλήψεις περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς ἐν καιρῷ ὑγείας, παρ' ὅ,τι ἔχει ὁ ἄπιστος ἐν ὥρᾳ θανάτου.

Νοῦς φρονῶν τὰ οὐράνια εἶναι ὠχυρωμένος ἐναντίον τῶν πειρασμῶν, ἐπειδὴ αἱ παθήσεις εἶναι βαθέως προκατειλημμέναι ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς ἡδονὰς τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἐκεῖνος, ὅστις ἀγαπᾷ περισσότερον, καὶ ὄχι ἐκεῖνος, ὅστις μόνον γνωρίζει περισσότερον, θέλει εὐκολώτατα ἀντισταθῇ εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῆς ἁμαρτίας. Ἡ θέλησις τόσον ἡδέως νοστιμεύεται τὴν ἀγαθότητα, ὅσον ἡ νόησις τὴν ἀλήθειαν, καὶ εἰς τοῦτο συνίσταται μέγα μέρος τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστιανοῦ. Ὅταν λάβῃς ἀναψυκτικήν τινα καὶ ἡδονικὴν γεῦσιν τοῦ οὐρανοῦ, δὲν θέλεις τόσον εὐκόλως καταπεισθῇ νὰ στερηθῇς αὐτήν. Δὲν δύνασαι νὰ καταπείσῃς ἓν παιδίον νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὰ γλυκύσματα αὐτοῦ, ἐνῷ ἡ γεῦσις εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὦ! εἴθε νὰ ἐτρέφεσο πολὺ μὲ τὸ κρυπτὸν μάννα, καὶ συνεχῶς νὰ ἐγεύεσο τὰς ἡδονὰς τοῦ οὐρανοῦ! Πόσον τοῦτο ἤθελεν ἐπιστηρίζει τὰς ἀποφάσεις σου, καὶ σὲ προτρέπει νὰ καταφρονῇς τὰς μωρίας τοῦ κόσμου, καὶ νὰ μὴ καταδέχησαι νὰ ἀπατᾶσαι ἀπὸ τοιαῦτα παιδαριώδη παίγνια! Ἐὰν ὁ διάβολος προσέβαλλε τὸν Πέτρον εἰς τὸ ὄρος τῆς μεταμορφώσεως, ὅταν ἔβλεπε τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἠλίαν ὁμιλοῦντας μὲ τὸν Χριστὸν, ἤθελε τάχα τόσον εὐκόλως παρασυρθῇ εἰς τὸ ν' ἀρνηθῇ τὸν Κύριον; Τί; μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν δόξαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς; Ὄχι βέβαια. Τοιουτοτρόπως, ἐὰν προσέβαλλε πιστήν τινα ψυχήν, ἐνῷ ἦτο ἁφηρπασμένη εἰς τὸ ὄρος μὲ τὸν Χριστὸν, τί ἤθελεν εἰπεῖ αὕτη; «Ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παγε ὀπίσω μου Σατανᾶ.» Ἤθελες νὰ μὲ καταπείσῃς νὰ ἀποσπασθῶ ἐντεῦθεν δι' οὐτιδανῶν ἡδονῶν καὶ νὰ ἀποσύρῃς τὴν καρδίαν μου ἀπὸ ταύτην μου τὴν ἀνάπαυσιν; Ἤθελες νὰ πωλήσω τὴν χαρὰν ταύτην διὰ μηδέν; Ὑπάρχει καμμία ἡδονὴ ἢ τιμὴ ὡς αὕτη; Ἢ δύναται νὰ ἦναι ὠφέλιμον ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ χάσω αὐτήν; Ἀλλ' ὁ Σατανᾶς περιμένει ἐωσοῦ καταδῶμεν, καὶ ἡ γεῦσις τοῦ οὐρανοῦ χαθῇ ἀπὸ τὸ στόμα μας, καὶ ἡ δόξα, τὴν ὁποίαν εἴδομεν, λησμονηθῇ, καὶ τότε εὐκόλως ἀπατᾷ τὰς καρδίας μας. Ἂν καὶ εἶ Ἰσραηλῖται κάτω τρώγωσι καὶ πίνωσι καὶ σηκόνωνται νὰ παίζωσιν ἔμπροσθεν εἰς τὸ εἴδωλον αὐτῶν, ὁ Μωϋσῆς ὅμως εἰς τὸ ὄρος δὲν θέλει νὰ κάμῃ οὕτως. Ὦ! ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν τὰς ψυχάς μας πάντοτε εὐχαριστημένας μὲ τὴν γεῦσιν τῆς ἄνω γλυκύτητος, μὲ ὁποίαν καταφρόνησιν ἠθέλομεν ἀποπτύσει τὰ δελεάσματα τῆς ἁμαρτίας!

Πρὸς τούτοις ἐνῷ ἡ καρδία εἶναι προσηλωμένη εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὁ Σατανᾶς τότε μᾶς προσβάλῃ, ὁ Θεὸς εἶναι μᾶλλον ὑπόχρεως, οὕτως εἰπεῖν, κατὰ τὸν λόγον του νὰ μᾶς ὑπερασπισθῇ, καὶ ἀναμφιβόλως θέλει μᾶς παρασταθῇ καὶ εἰπεῖ, «Ἀρκεῖ εἰς σὲ ἡ χάρις μου.» Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἦναι εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, κινδυνεύει ὀλιγώτερον νὰ δελεασθῇ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ἀναμέσον τῶν πειρασμῶν, Χριστιανὲ Ἀναγνῶστα, μεταχειρίζου ταύτην τὴν δραστικὴν θεραπείαν. Μένε πλησίον τοῦ Θεοῦ διὰ νοὸς φρενοῦντος τὰ οὐράνια, ἐξακολούθει τὸ ἄνω ἔργον μὲ τὸν Χριστόν, καὶ θέλεις εὑρεῖ τοῦτο βεβαιότερον βοήθημα ἀπὸ πᾶν ἄλλο. Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς εἰς τὸν οὐρανὸν εἶναι πρὸς τὰ ἄνω διὰ νὰ ἐκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κλίνῃ ἀπὸ τὸν Ἅδην κάτω.» (Παρ. ιε'. 24.) Ἐνθυμοῦ, ὅτι ὁ Νῶε ἦτο ἄνθρωπος δίκαιος καὶ τέλειος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τοῦ αἰῶνός του, ἐπειδὴ περιεπάτησε μὲ τὸν Θεόν· καὶ ὅτι ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Ἀβραὰμ, «Περιπάτει ἔμπροσθέν μου καὶ ἔσο τέλειος.»

5. Ἡ ἐπιμελὴς προσκόλλησις τῶν καρδιῶν σας, εἰς τὸν οὐρανὸν θέλει διατηρήσει ζωηρὰς ὅλας τὰς χάριτας, καὶ ζωογονήσει ὅλα τὰ χρέη σας. Ὁ οὐράνιος Χριστιανὸς εἶναι πρόθυμος Χριστιανός. Ἡ δὲ ἀποξένωσίς μας ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, μᾶς κάμνει τόσον νωθρούς! Πῶς ῥιψοκινδυνεύει ὁ στρατιώτης τὴν ζωήν του, καὶ ὁ ναύτης διαπερᾷ τρικυμίας καὶ κύματα, καὶ καμμία δυσκολία δὲν ἐμποδίζει αὐτοὺς, ὅταν συλλογισθῶσι περὶ ἑνὸς ἀβεβαίου φθαρτοῦ θησαυροῦ! Ὁποίαν ζωὴν λειπὸν ἤθελεν ἔχει ὁ Χριστιανὸς εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ, ἐὰν συχνὰ ἐσυλλογίζετο περὶ τοῦ αἰωνίου θησαυροῦ! Τώρα τρέχομεν τόσον βραδέως καὶ ἀγωνιζόμεθα τόσον ὀκνηρῶς, διότι ἔχομεν ὀλίγον τὸν νοῦν μας προσηλωμένον εἰς τὸ βραβεῖον. Παρατήρησον μόνον τὸν Χριστιανὸν, ὅστις εἶναι προσηλωμένος πολὺ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ θέλεις ἰδεῖ, ὅτι δὲν εἶναι ὅμοιος μὲ τοὺς ἄλλους Χριστιανούς. Φαίνεταί τι ἐξ ὅσων εἶδεν εἰς ὅλα τὰ ἔργα καὶ τὴν συμπεριφορὰν αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ τοιοῦτος ἦναι Ἱεροκήρυξ, πόσον οὐράνιοι εἶναι οἱ λόγοι αὐτοῦ! Ἐὰν ἦναι ἰδιώτης Χριστιανὸς, πόσον οὐράνιος ἡ συναμιλία, αἱ προσευχαὶ, καὶ ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ! Ἐνασχολοῦ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ οἱ ἄλλοι θέλουσιν ἰδεῖ τὸ πρόσωπον τῆς ὁμιλίας σου νὰ λάμπῃ, καὶ θέλουσιν εἰπεῖ, «Βεβαίως αὐτὸς ἐστάθη μὲ τὸν Θεὸν εἰς τὸ ὄρος.» Ἀλλ' ἐὰν κῆσαι παραπονούμενος διὰ τὴν νέκρωσιν καὶ τὴν ἀμβλύτητα, διότι δὲν δύνασαι νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγαπᾷς τὸν Χριστόν, οὔτε νὰ χαίρῃς εἰς τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, διότι δὲν ἔχεις ζωηρότητα εἰς τὴν προσευχήν, οὔτε εἰς κανὲν ἄλλο χρέος, καὶ ὅμως ἀμελεῖς τὴν ζωοποιὸν ταύτην ἐνασχόλησιν, σὺ ὁ ἴδιος εἶσαι ἡ αἰτία τῶν παραπόνων σου. Δὲν εἶναι ἡ ζωή σου κεκρυμμένη ὁμοῦ μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Θεόν; Ποῦ ἀλλοῦ δι' αὐτὴν πρέπει νὰ ὑπάγῃς, εἰμὴ εἰς τὸν Χριστόν; Καὶ ποῦ ἀλλοῦ εὑρίσκεται εἰμὴ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου εἶναι ὁ Χριστός;» Δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν Χριστὸν διὰ νὰ ἔχῃς ζωήν.» Ἐὰν θέλῃς νὰ ἔχῃς φῶς καὶ θερμότητα, διατί δὲν πλησιάζεις περισσότερον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου; Δι' ἔλλειψιν τοῦ νὰ προστρέχῃς εἰς τὸν οὐρανόν, ἡ ψυχή σου εἶναι ὡς λαμπὰς ἐσβεσμένη, καὶ τὰ ἔργα σου ὡς θυσία χωρὶς πυρός. Φέρε καθημερινῶς ἕνα μόνον ἄνθρακα ἀναμμένον ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον τοῦτο, καὶ ἰδέ, ἐὰν ἡ προσφορά σου δὲν καῇ. Ἄναψον τὴν λαμπάδα σου ἀπὸ ταύτην τὴν φλόγα, καὶ τρέφε αὐτὴν καθημερινῶς μὲ ἔλαιον ἐξ αὐτῆς, καὶ παρατήρησον, ἐὰν δὲν λάμπῃ ἐνδόξως. Μένε πλησίον εἰς τὸ ζωοποιὸν τοῦτο πῦρ, καὶ ἰδέ, ἐὰν αἱ παθήσεις σου δὲν θερμανθῶσιν. Ἐνῷ ἔχεις ἔλλειψιν ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, ῥίψον τὸ βλέμμα τῆς πίστεώς σου πρὸς τὸν οὐρανόν, ἰδὲ τὴν ὡραιότητα αὐτοῦ, θεώρησον τὰ πλεονεκτήματα αὐτοῦ, καὶ ἰδέ, ἐὰν ἡ ἐρασμιότης καὶ ἡ τελεία ἀγαθότης αὐτοῦ, δὲν ἁρπάσωσι τὴν καρδίαν σου. Καθὼς ἡ γύμνασις δίδει ὄρεξιν, ἰσχὺν καὶ ζωηρότητα εἰς τὸ σῶμα, τοιουτοτρόπως αἱ οὐράνιαι αὗται γυμνασίαι θέλουν προξενήσει ταχέως τὴν αὔξησιν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἐκτὸς τούτου, δὲν εἶναι ψευδὲς ἡ ξένον πῦρ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φέρεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ τὰς θυσίας σας· ὁ ζῆλος, ὅστις ἀνά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πτεται διὰ τῆς μελέτης σας περὶ τοῦ οὐρανοῦ, εἶναι πολλὰ πιθανὸν, ὅτι εἶναι οὐράνιος ζῆλος. Τινῶν μὲν ἀνθρώπων ἡ ζέσις προέρχεται μόνον ἀπὸ τὰ βιβλία, τινῶν δὲ ἀπὸ τὴν ὀξύτητα τῆς θλίψεως, τινῶν ἀπὸ τὸ στόμα εὐλαβοῦς ἱερέως, καὶ ἄλλων ἀπὸ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου· ἀλλ' ὅστις γνωρίζει τὴν ὁδὸν ταύτην πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐξάγει αὐτὴν καθημερινῶς ἀπὸ τὴν ἀληθῆ πηγὴν, θέλει ἀναζωογονεῖ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς, καὶ ἀπολαύσει ἐκείνην τὴν ζωοποίησιν, ἥτις εἶναι ἰδία τῶν πιστῶν. «Διὰ τῆς πίστεως ταύτης δύνασαι νὰ προσφέρῃς τὴν θυσίαν τοῦ Ἄβελ, ἐξοχωτέραν» ἀπὸ τὴν τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ ταύτης «νὰ μαρτυρηθῇς, ὅτι εἶσαι δίκαιος, τοῦ Θεοῦ μαρτυροῦντος περὶ τῶν δώρων σου,» ὅτι εἶναι εἰλικρινῆ. Ὅταν οἱ ἄλλοι ἦναι ἕτοιμοι, ὡς οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, νὰ «κατατέμνωνται,» διότι ἡ θυσία αὐτῶν δὲν καίεται, σὺ δύνασαι νὰ ἀναπνέῃς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἠλία, καὶ εἰς τὴν ἅμαξαν τῆς θεωρίας νὰ ἀναπέτεσαι ἑωσοῦ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ θυσία σου ἐνδόξως ἀναφλεχθῶσιν, ἂν καὶ ἡ σὰρξ καὶ ὁ κόσμος χύσωσιν ἐπ' αὐτῶν ὅλον τὸ ὕδωρ τῆς ἐναντιουμένης ἔχθρας αὐτῶν. Μὴ εἴπῃς, πῶς δύνανται οἱ θνητοὶ νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν; Ἡ πίστις ἔχει πτέρυγας, καὶ ἡ μελέτη εἶναι ἡ ἅμαξα αὐτῆς. Ἡ πίστις εἶναι εἰς τὴν θυσίαν σου ὡς καυστικὸν κάτοπτρον, καὶ ἡ μελέτη θέτει αὐτὸ ἀπέναντι τοῦ Ἡλίου· μόνον μὴ ἐκβάλῃς πολλὰ συντόμως, ἀλλὰ κράτησον αὐτὸ καιρόν τινα, καὶ ἡ ψυχή σου θέλει αἰσθανθῇ τὸ εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα. Ἀναγνῶστα, δὲν λέγεις, ὅταν βλέπῃς πρόθυμόν τινα Χριστιανὸν, καὶ ἀκούῃς τὰς ζωηρὰς καὶ ἐνθέρμους αὐτοῦ προσευχὰς, καὶ τὴν πρὸς οἰκοδομὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ, Ὢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόσον μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος! Εἴθε νὰ εὑρίσκετο ἡ ψυχή μου εἰς τὴν μακαρίαν ταύτην κατάστασιν! Σὲ συμβουλεύω λοιπόν, ὡς ἀπὸ Θεοῦ, ἐνασχόλησον τὴν ψυχήν σου εὐσυνειδήτως εἰς τοῦτο τὸ ἔργον, λούου συχνὰ εἰς τὸν Ἰορδάνην τοῦτον, καὶ ἡ λεπρὰ καὶ νεκρὰ ψυχή σου θέλει ἀναζωοποιηθῇ, καὶ θέλεις γνωρίσει, ὅτι εἶναι Θεὸς εἰς τὸν Ἰσραὴλ, καὶ ὅτι δύνασαι νὰ ζῇς ζωηρὰν καὶ χαρίεσσαν ζωήν, ἐὰν δὲν ἀμελῇς ἑκουσίως τὰ ἐλέη αὐτοῦ.

6. Αἱ συχναὶ μετὰ πίστεως θεωρίαι τῆς δόξης εἶναι τὰ πολυτιμότερα παραμυθητικὰ εἰς ὅλας τὰς θλίψεις. Τὰ παραμυθητικὰ ταῦτα χαροποιοῦσι τὰ πνεύματά μας, κατασταίνουσι τὰς θλίψεις μας πολὺ μᾶλλον ὑποφερτάς, μᾶς ἐνισχύουσιν εἰς τὸ νὰ ὑποφέρωμεν αὐτὰς μὲ ὑπομονὴν καὶ χαρὰν, καὶ τόσον σταθερὰν καθιστῶσι τὴν ἀπόφασίν μας, ὥστε δὲν ἀφίνομεν τὸν Χριστὸν διὰ φόβον θλίψεως. Δύναται ὁ δρόμος, ὅσον δύσβατος καὶ ἂν ἦναι, νὰ ἦναι ὀχληρὸς ἐὰν φέρῃ πρὸς τὸν οὐρανόν; Ὦ γλυκεῖα ἀρρωστία, λοιδορίαι, φυλακίσεις ἢ θάνατος, ὅταν συντροφεύησθε μὲ τὰς ἀπαρχὰς ταύτας τῆς μελλούσης μας ἀναπαύσεως. Τοῦτο ἀπομακρύνει τὴν θλῖψιν ἀπὸ τὴν ψυχὴν, ὥστε μόνον τὴν σάρκα δύναται νὰ ἐγγίσῃ. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἐκείνη ἡ ὀλίγη, (φεῦ! πολλὰ ὀλίγη,) ἀπαρχὴ, τὴν ὁποίαν ἔλαβον, τῆς ἀναπαύσεώς μου, αἱ συμφοραί μου ἤθελον εἶσθαι πλέον θλιβεραὶ, καὶ ὁ θάνατος πλέον φρικώδης. Δύναμαι νὰ εἴπω, Οὐαί μοι! ἐὰν δὲν ἐπίστευον νὰ ἴδω τὰ ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν γῆν τῶν ζώντων. Ἐὰν αὕτη ἡ ὑποσχεθεῖσα ἀνάπαυσις «δὲν ἦτο ἡ χαρά μου, πρὸ πολλοῦ ἤθελον χαθῇ εἰς τὴν θλῖψιν μου. Ἓν πρᾶγμα ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Κύριον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τοῦτο ἐνθέρμως θέλω ζητεῖ, τὸ νὰ κατοικῶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, νὰ θεωρῶ τὸ κάλλος τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ σκέπτωμαι μέσα εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ. Διότι αὐτὸς τὴν ἡμέραν τῆς συμφορᾶς θέλει μὲ κράξει εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, αὐτὸς θέλει μ ἐσκεπάσει εἰς τὸ ἀπόκρυφον τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, αὐτὸς θέλει μὲ ὑψώσει ἐπάνω εἰς βράχον, καὶ ἰδοὺ ἡ κεφαλή μ τώρα θέλει ὑψωθῆ ὑπεράνω τῶν ἐχθρῶν μου, οἱ ὁποῖοι ἵστανται τριγύρω μου, καὶ θέλω θυσιάσει εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ θυσίας ἀλλαλαγμοῦ· θέλω ψάλλει καὶ θέλω ψαλμῳδεῖ εἰς τὸν Κύριον. (Ψαλ. κδ'. 13. ριθ'. 29. κξ'. 4—6.) Ὅλαι αἱ θλίψεις εἶναι μηδὲν εἰς ἡμᾶς, ἐωσοῦ ἔχωμεν τὴν ὑποστηρίζουσαν ταύτην χαράν. Ὅταν ὁ διωγμὸς καὶ ὁ φόβος ἔχωσι τὰς θύρας κεκλεισμένας, ὁ Χριστὸς δύναται νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ σταθῇ εἰς τὸ μέσον, καὶ νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, «Εἰρήνη ὑμῖν.» Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας δύνανται νὰ ἦναι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ὅταν ἦναι κεκλεισμένοι καὶ εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν, καὶ ὅταν τὰ σώματα αὐτῶν μαστιγόνωνται μὲ πολλὰς πληγὰς, καὶ οἱ πόδες ἦναι ἠσφαλισμένοι εἰς τὸ ξύλον. Οἱ μάρτυρες εὑρίσκουσι περισσοτέραν ἀνάπαυσιν εἰς τὰς φλόγας, παρ' οἱ διῶκται αὐτῶν εἰς τὴν πομπὴν καὶ τὴν τυραννίαν, διότι προβλέπουσι τὰς φλόγας, τὰς ὁποίας διαφεύγουσι, καὶ τὴν ἀνάπαυσιν, εἰς τὴν ὁποίαν φέρει αὐτοὺς ἡ πυρίνη αὐτῶν ἅμαξα. Ἐὰν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ θέλῃ νὰ περιπατῇ μὲ ἡμᾶς, εἴμεθα ἀσφαλεῖς ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν ἐκείνων, αἵτινες θέλουσι καταφάγει τοὺς ῥίψαντας ἡμᾶς εἰς αὐτάς. Ὁ Ἀβραὰμ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν τόπον αὐτοῦ, μὴ ἐξεύρων ποῦ ὑπάγει, διότι ἐξεδέχετο πόλιν ἔχουσαν τοὺς θεμελίους, τῆς ὁποίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεχνίτης καὶ δημιουργὸς εἶναι ὁ Θεός. Ὁ Μωϋσῆς ἐνόμιζε μεγαλείτερον πλοῦτον τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ, παρὰ τοὺς θησαυροὺς τῆς Αἰγύπτου, διότι ἀπέβλεπεν εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Κατέλιπε τὴν Αἴγυπτον μὴ φοβούμενος τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως· διότι ἐκαρτέρησεν, ὡς ἐὰν ἔβλεπε τὸν ἀόρατον. Καὶ ἄλλοι ἐτυμπανίσθησαν, μὴ προσδεξάμενοι ἀπολύτρωσιν, διὰ νὰ τύχωσι καλλιτέρας ἀναστάσεως. Ὁ Ἰησοῦς μάλιστα, ὁ ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς τῆς πίστεώς μας, ἀντὶ τῆς προκειμένης εἰς αὐτὸν χαρᾶς, ὑπέμεινε τὸν σταυρὸν, καταφρονήσας τὴν αἰσχύνην, καὶ ἐκάθησεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο εἶναι τὸ εὐγενὲς πλεονέκτημα τῆς πίστεως· δύναται νὰ βλέπῃ συγχρόνως τὸ μέσον καὶ τὸ τέλος. Ἡ μεγαλειτέρα αἰτία τοῦ ὅτι εἴμεθα ἀνυπόμονοι καὶ μεμφόμεθα τὸν Θεὸν εἶναι· διότι ἀποβλέπομεν μόνον εἰς αὐτὸ τὸ κακὸν, ἀλλὰ δὲν προσηλόνομεν τοὺς στοχασμούς μας εἰς ὅ,τι εἶναι πέραν αὐτοῦ. Ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶδον τὸν Χριστὸν εἰς τὸν σταυρὸν μόνον, ἢ εἰς τὸν τάφον, κινοῦσι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ νομίζουσιν αὐτὸν χαμένον· ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶδεν αὐτὸν ἀποθανόντα, ταφέντα, ἀναστάντα, δοξασθέντα, καὶ ὅλα ταῦτα διὰ μιᾶς. Εἰς τοῦτο ἡ πίστις θέλει μιμηθῆ τὸν Θεὸν, καθόσον ἔχει βοηθὸν τὸ τηλεσκόπιόν τινος ἐπαγγελίας. Βλέπομεν τὸν Θεὸν θάπτοντα ἡμᾶς ὑπὸ τὴν γῆν, ἀλλὰ δὲν προβλέπομεν καὶ τὴν ἄνοιξιν, καθ' ἣν θέλομεν ἀναζωοποιηθῆ. Ἐὰν μόνον ἠδυνάμεθα σαφῶς νὰ ἴδωμεν τὸν οὐρανὸν, εἰς τὸν σκοπὸν ὅλων τῶν πρὸς ἡμᾶς πράξεων τοῦ Θεοῦ, βεβαίως καμμία ἐξ αὐτῶν δὲν ἤθελεν εἶσθαι τόσον θλιβερά. Ἐὰν ὁ Θεὸς μᾶς ἀνύψωνεν εἰς ταύτην τὴν οὐράνιον ζωὴν, ἠθέλομεν ἰδεῖ ὅτι, ἂν καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ ἁμαρτία ἀπέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χωστι πολὺ ἀπ' ἀλλήλων, ὁ οὐρανὸς ὅμως καὶ ἡ φυλακὴ, ἢ ἡ ἐξορία, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ κοιλία τοῦ κήτους, ἢ τὸ σπήλαιον τῶν λεόντων, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ φθείρουσα ἀρρωστία, ἢ ὁ ἐπερχόμενος θάνατος, δὲν εἶναι τόσον μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων. Ἀλλ' ὡς ὁ Ἀβραὰμ εἶδε τὴν ἡμέραν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐχάρη, οὕτω καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν πλέον ἀθλίαν κατάστασίν μας ἠδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς θέλει μᾶς δώσει ἀνάπαυσιν καὶ χαράν. Σὲ παρακαλῶ, Χριστιανὲ, διὰ τὴν δόξαν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ διὰ τὴν παρηγορίαν τῆς ψυχῆς σου, μὴ ἀναβάλῃς καιρὸν, νὰ μάθῃς τὴν οὐράνιον τέχνην, ἐωσοῦ ἔλθῃς εἰς τὴν μεγίστην ἀνάγκην αὐτῆς. Ἐκεῖνος, ὅστις μὲ τὸν Στέφανον βλέπει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν Ἰησοῦν ἱστάμενον εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ, εὐχαρίστως θέλει ὑποφέρει τὴν βροχὴν τῶν λίθων. «Ἡ χαρὰ τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ δύναμίς μας,» καὶ ἐκείνη ἡ χαρὰ πρέπει νὰ προέρχηται ἀπὸ τὸν τόπον τῆς χαρᾶς μας· καὶ ἐὰν περιπατῶμεν χωρὶς τὴν δύναμίν μας, πόσον καιρὸν θέλομεν διαμείνει;

7. Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ ὁμιλία εἶναι περὶ τοῦ οὐρανοῦ, εἶναι ὁ ἐπωφελέστερος Χριστιανὸς εἰς ὅλους τοὺς περὶ αὐτόν. Ὅταν ἄνθρωπός τις ἦναι εἰς ξένην γῆν, πόσον εὐχαριστεῖται εἰς τὴν συναναστροφήν τινος ὁμοεθνοῦς! Πόσον ἡδονικὸν τὸ νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς πατρίδος, τῶν γνωρίμων, καὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ τόπου αὐτῶν! Μὲ ποίαν εὐχαρίστησιν ὁ Ἰωσὴφ ὡμίλει μὲ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ ἠρώτα διὰ τὸν πατέρα, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Βενιαμίν! Δὲν εὐχαριστεῖται παρομοίως καὶ ὁ χριστιανὸς νὰ ὁμιλῇ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς πίστεως, καὶ νὰ ἐρωτᾷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διὰ τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Χριστὸν, τὸν Κύριον αὐτοῦ; Ὅταν ὁ φρονῶν τὰ τοῦ κόσμου ἄνθρωπος δὲν ὁμιλῇ περὶ μηδενὸς ἄλλου εἰμὴ περὶ τοῦ κόσμου, καὶ ὁ πολιτικὸς, περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους, καὶ ὁ ἐπιστήμων ἁπλῶς, περὶ τῆς ἀνθρωπίνου γνώσεως, καὶ ὁ κοινὸς Χριστιανὸς, περὶ τῶν χρεῶν αὐτοῦ, ὁ φρονῶν τὰ οὐράνια θέλει ὁμιλεῖ διὰ τὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὴν θαυμαστὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἡ πίστις αὐτοῦ εἶδε καὶ διὰ τὴν ταχεῖαν καὶ μακαρίαν συνάντησίν μας ἐκεῖ! Ὢ πόσον ζωογόνει καὶ ὠφέλιμοι εἶναι οἱ λόγοι αὐτοῦ! πόσον διαπερῶσι καὶ διαλύουσι τὴν καρδίαν, καὶ μεταμορφόνουσι τοὺς ἀκροατὰς εἰς ἄλλους ἀνθρώπους! Πῶς ἡ διδασκαλία αὐτοῦ σταλάζει ὡς ἡ βροχὴ, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ καταβαίνει ὡς ἡ δρόσος, ὡς ἡ ψεκὰς ἐπάνω εἰς τὴν τρυφερὰν χλόην, καὶ ὡς ὁ ὄμβρος ἐπάνω εἰς τὸν χόρτον, ἐνῷ τὰ χείλη αὐτοῦ κηρύττουσι τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ ἀποδίδουσι μεγαλωσύνην εἰς τὸν Θεὸν αὐτοῦ! Ἡ γλυκεῖα περὶ τοῦ οὐρανοῦ ὁμιλία αὐτοῦ, δὲν εἶναι ὁμοία μὲ τοῦ ἀλαβαστρίνου σκεύους τὸ πολύτιμον μῦρον, τὸ ὁποῖον χυθὲν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐγέμισε τὴν οἰκίαν ἀπὸ εὐωδίαν; Ὅλοι οἱ περὶ αὐτὸ δύνανται νὰ ἀναψυχθῶσι. Μακάριος ὁ λαὸς, ὅστις ἔχει τοιοῦτον οὐράνιον ἱερέα! Μακάρια τὰ τέκνα καὶ οἱ δοῦλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τοιοῦτον εὐράνιον πατέρα, ἢ Κύριον! Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει οὐράνιον σύντροφον, ἐπαγρυπνοῦντα εἰς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, ἐνισχύοντα αὐτὸν ἀδύνατον, χαροποιοῦντα αὐτὸν καταβεβλημένον καὶ παρηγοροῦντα αὐτὸν μετὰ τῆς παρηγορίας, μεθ' ἧς αὐτὸς ὁ ἴδιος τοσάκις παρηγορήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ! Οὗτος εἶναι, ὅστις θέλει φυσᾷ πάντοτε τὸν σπινθῆρα τῆς πνευματικῆς σας ζωῆς, καὶ σύρει τὴν ψυχήν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σας πρὸς τὸν Θεόν· καὶ σᾶς εἰπεῖ, καθὼς ἡ Σαμαρῖτις, «Ἔλθετε, ἰδέτε ἄνθρωπον, ὅστις εἶπεν εἰς ἐμὲ ὅλα ὅσα ἔπραξα·» Ἕνα, ὅστις ἠγάπησε τὰς ψυχάς μας ἕως θανάτου. «Δὲν εἶναι οὗτος ὁ Χριστός; Δὲν εἶναι «ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιος;» Δὲν συνίσταται ἡ δόξα τῶν πιστῶν εἰς τὴν θέαν τῆς δόξης αὐτοῦ; Ἔλθετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ καθήσατε εἰς τὴν τράπεζαν αὐτοῦ, καὶ θέλει εὐωχεῖ τὴν ψυχήν σας μὲ τὰς τρυφὰς τοῦ οὐρανοῦ. Συνοδοιπορεῖτε μετ' αὐτοῦ, καὶ θέλει σᾶς διευθύνει καὶ ταχύνει τὸν δρόμον σας πρὸς τὸν οὐρανόν· πραγματεύεσθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, καὶ θέλει σᾶς συμβουλεύσει νὰ ἀγοράσητε τὸν «πολύτιμον μαργαρίτην.» Ἐὰν ἀδικήσητε αὐτὸν, δύναται νὰ σᾶς συγχωρήσῃ, ἐνθυμούμενος, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐσυγχώρησε τὰ ἴδια ἐκείνου μεγαλείτερα παραπτώματα. Ἐὰν ὀργισθῆτε, αὐτὸς εἶναι πρᾶος, θεωρῶν τὴν πραότητα τοῦ οὐρανίου τόπου· ἢ, ἐὰν συγχισθῇ μὲ σᾶς, ταχέως φιλιόνεται, ὅταν ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν μνήμην, ὅτι εἰς τὸν οὐρανὸν πρέπει νὰ ἦσθε αἰώνιοι φίλοι. Οὗτος εἶναι ὁ καλὸς Χριστιανὸς, καὶ ὅλοι οἱ περὶ αὐτὸν γίνονται καλλίτεροι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ. Πόσον ἀνωφελὴς εἶναι ἡ συναναστροφὴ ὅλων τῶν ἄλλων Χριστιανῶν, ὡς πρὸς αὐτόν! Ἐὰν ἤρχετό τις ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, πόσον ἤθελον ἐπιθυμήσει οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀκούσωσιν, ὁποίας περιγραφὰς ἤθελε κάμει τοῦ ἄλλου κόσμου, τί εἶδε, καὶ τί ἀπολαύουσιν ἐκεῖ οἱ μακάριοι. Δὲν ἤθελον νομίζει αὐτὸν τὸν καλλίτερον σύντροφον, τὴν δὲ συνομιλίαν αὐτοῦ τὴν πλέον ὠφέλιμον; Διατί λοιπὸν δὲν ἐκτιμᾶτε περισσότερον τὴν συναναστροφὴν τῶν πιστῶν, καὶ δὲν ἐρωτᾶτε αὐτοὺς περισσότερον καὶ δὲν νοστιμεύεσθε καλλίτερα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ὁμιλίαν αὐτῶν; Διότι ἕκαστος πιστὸς θέλει ὑπάγει εἰς τὸν οὐρανὸν αὐτοπροσώπως, καὶ συχνὰ εἶναι ἐκεῖ ἐν πνεύματι καὶ βλέπει αὐτὸν, μὲ τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, προτιμῶ νὰ ἔχω τὴν συναναστροφὴν τῶν οὐρανοφρόνων Χριστιανῶν, παρὰ τῶν σοφωτάτων, ἀρίστων, καὶ βασιλικῶν ἡγεμόνων.

8. Οὐδεὶς τιμᾷ τόσον τὸν Θεὸν, ὅσον ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ ὁμιλία εἶναι περὶ τῶν τοῦ οὐρανοῦ. Δὲν ἀτιμάζεται ὁ γονεὺς, ὅταν τὰ τέκνα αὐτοῦ τρέφωνται μὲ ξυλοκέρατα, ἐνδύωνται μὲ ῥάκη, καὶ δὲν συναναστρέφωνται μὲ ἄλλον, εἰμὴ μὲ κακούργους καὶ ἐπαίτας; Δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν οὐράνιόν μας Πατέρα, ὅταν ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ὀνομαζόμεθα τέκνα αὐτοῦ, τρεφώμεθα μὲ τὴν γῆν, καὶ τὸ ἔνδυμα τῶν ψυχῶν ἡμῶν ὁμοιάζῃ μὲ τὸ τοῦ γυμνοῦ κόσμου, καὶ αἱ καρδίαι μας οἰκιακῶς συναναστρέφωνται μὲ τὴν κόνιν, καὶ προσκολλῶνται εἰς αὐτὴν μᾶλλον παρὰ νὰ ἱστάμεθα ἀδιακόπως εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Πατρός μας; Βεβαίως ἡμεῖς ζῶμεν εὐτελέστερον ἀφ' ὅ,τι ἁρμόζει εἰς τὰ τέκνα τοῦ βασιλέως, καὶ οὔτε κατὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐλπίδων μας διαγομεν, οὔτε κατὰ τὴν προμήθειαν τῆς οἰκίας τοῦ Πατρός μας καὶ τὰς μεγάλας προπαρασκευὰς τὰς γενομένας διὰ τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ. Καλὸν ὅτι ἔχομεν εὔσπλαγχνον Πατέρα, ὅστις θέλει καὶ ῥακένδυτα ἀναγνωρίσει τὰ τέκνα αὐτοῦ. Ἐὰν αὐτὸς δὲν μᾶς ἔλεγε πρῶτος λαὸν αὐτοῦ ἴδιον, οὔτε οἱ ἴδιοι ἡμεῖς, οὔτε ἄλλοι δὲν ἠδύναντο νὰ μᾶς ἀναγνωρίσωσιν ὡς τοιούτους. Ἀλλ' ὅταν Χριστιανός τις δύναται νὰ ζῇ ἄνω, καὶ νὰ εὐφραίνῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ μὲ τὰ πράγματα τὰ ἀόρατα, πόσον ὁ Θεὸς τιμᾶται ἀπὸ τὸν τοιοῦτον! Ὁ Κύριος θέλει μαρτυρήσει περὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτοῦ, Ὁ ἄνθρωπος οὗτος μὲ πιστεύει καὶ ἐπαναπαύεται εἰς τὸν λόγον μου, χαίρει εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου, πρὶν ἀπολαύσῃ τὰ ὑποσχεθέντα, δύναται νὰ ἦναι εὐγνώμων δι' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα οἱ σωματικοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ποτὲ δὲν εἶδον· ἡ χαρὰ αὐτοῦ δὲν εἶναι εἰς τὴν σάρκα, ἡ καρδία αὐτοῦ εἶναι μὲ ἐμὲ, ἀγαπᾷ τὴν παρουσίαν μου, καὶ βεβαίως θέλει ἀπολαύσει αὐτὴν εἰς τὴν βασιλείαν μου διὰ παντός. Μακάριοι ὅσοι δὲν εἶδον καὶ ἐπίστευσαν. Ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ τιμῶσι, θέλω τιμήσει. Πόσον ἐνέμισεν ὁ Θεὸς ἑαυτὸν δοξασθέντα ἀπὸ τὸν Χάλεβ καὶ Ἰησοῦν, ὅτε ὑπῆγαν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας καὶ ἔφεραν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν δεῖγμα τῶν καρπῶν, καὶ ὡμίλησαν καλὰ περὶ τῆς καλῆς γῆς καὶ ἐνεθάρρυναν τὸν λαόν! Ὁποίαν ὑπόσχεσιν καὶ ἀνταμοιβὴν ἔλαβον!

9. Ψυχὴ, ἥτις δὲν προσηλόνεται εἰς τὰ ἄνω, παρακούει τὰς προσταγὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ στερεῖται τῶν χαριεστέρων καὶ ἡδονικωτέρων ἀνακαλύψεων εἰς τὸν λόγον αὐτοῦ. Ὁ αὐτὸς Θεὸς, ὅστις σὲ ἐπρόσταξε νὰ πιστεύῃς καὶ νὰ ἦσαι Χριστιανὸς, σὲ ἐπρόσταξε «νὰ ζητῇς τὰ ἄνω, ὅπου ὁ Χριστὸς κάθηται ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ φρονῇς τὰ ἄνω, καὶ ὄχι τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.» (Κολοσ. γ'. 1, 2.) Ὁ ἴδιος Θεὸς, ὅστις σὲ ἀπηγόρευσε νὰ φονεύσῃς, νὰ κλέψῃς, ἢ νὰ μοιχεύσῃς, σὲ ἀπηγόρευσε καὶ νὰ ἀμελῇς τὸ μέγα τοῦτο χρέος· καὶ σὺ τολμᾷς ἑκουσίως νὰ παρακούῃς αὐτόν; Διατί δὲν ἔχεις συνείδησιν εἰς τὸ ἓν καθὼς καὶ εἰς τὸ ἄλλο; Αὐτὸς κατέστησε τοῦτο χρέος σου, καθὼς καὶ τὰ μέσα τῆς παρηγορίας σου, ὥστε διπλοῦς δεσμὸς νὰ δύναται νὰ σὲ ὑποχρεόνῃ νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃς τὰ ἐλέη αὐτοῦ. Περιπλέον πῶς δὲν εἶναι χαρέντι διὰ σὲ ὅλαι αἱ ἐνδοξότατα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιγραφαὶ τοῦ οὐρανοῦ, ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ἀνακαλύψεις τῆς μελλούσης μας μακαριότητος καὶ αἱ πολύτιμοι ὑποσχέσεις περὶ τῆς ἀναπαύσεώς μας; Δὲν εἶναι αὗται οἱ ἀστέρες εἰς τὸ στερέωμα τῆς Γραφῆς, καὶ οἱ χρυσοῖ στίχοι εἰς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῦ Θεοῦ; Μὲ φαίνεται, ὅτι δὲν ἤθελες παραμελήσει μίαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὑποσχέσεις, δι' ὅλον τὸν κόσμον. Καθὼς ὁ οὐρανὸς εἶναι τὸ πλήρωμα παντὸς τοῦ γενομένου πρὸς ἡμᾶς ἐλέους, τοιουτοτρόπως αἱ ὑποσχέσεις αὐτοῦ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ ἀληθὴς ψυχὴ τοῦ Εὐαγγελίου. Παρηγορητικὴ λέξις ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ εἶναι τοιαύτης ἀξίας, ὥστε ὅλαι αἱ παρηγορίαι τοῦ κόσμου εἶναι μηδὲν ὡς πρὸς αὐτήν· σὺ δὲ ἀμελεῖς καὶ παραβλέπεις τόσον πολλὰς ἀπὸ ταύτας; Διατί ἄλλο ὁ Θεὸς νὰ ἀποκαλύψῃ τοσαύτας τῶν βουλῶν αὐτοῦ καὶ νὰ μᾶς πρεσπῃ τὰς ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας θέλομεν ἀπολαύσει, εἰμὴ διὰ νὰ μᾶς χαροποιήσῃ γνωστοποιῶν πρὸς ἡμᾶς ταῦτα; Ἐὰν δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ πληρώσῃ ἡμᾶς μὲ τὰς ἡδονὰς τῆς προεγνωσμένης ἡμῶν μακαριότητος, ἠδύνατο νὰ φυλάττῃ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ μυστικὸν, καὶ ποτὲ νὰ μὴ μᾶς ἀφήσῃ νὰ γνωρίσωμεν αὐτὸν, πρὶν φθάσωμεν νὰ ἀπολαύσωμεν αὐτήν. Καὶ ὅτε μάλιστα εἴχομεν ἀπολαύσει τὴν ἀνάπαυσίν μας, ἠδύνατο ἀκόμη νὰ κρύψῃ ἀπὸ ἡμᾶς τὸ ὅτι εἶναι αἰώνιος, καὶ τοιουτοτρόπως οἱ φόβοι τοῦ νὰ στερηθῶμεν αὐτὴν, ἤθελον ἐλαττώσει τὴν γλυκύτητα τῆς χαρᾶς μας. Ἀλλ' ηὐδόκησεν ὁ Πατήρ μας νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν βουλὴν αὐτοῦ, καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ γνωρίσωμεν αὐτὸν τὸν σκοπὸν τῆς καρδίας αὐτοῦ, ὥστε ἡ χαρά μας νὰ ἦναι πλήρης, καὶ νὰ ζῶμεν ὡς οἱ κληρονόμοι τοιαύτης βασιλείας. Καὶ θέλομεν τώρα παραβλέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψει ὅλα; θέλομεν νὰ ζῶμεν εἰς γηΐνους φροντίδας καὶ λύπας, καὶ νὰ μὴ χαίρωμεν περισσότερον εἰς ταύτας τὰς ἀποκαλύψεις, ἀφ' ὅσον, ἐὰν ὁ Κύριος ποτὲ δὲν ἔγραφεν αὐτάς; Ἐὰν ὁ Ἡγεμών σου ἤθελε σφραγίσει διὰ σὲ δίπλωμα αὐθεντίας τινὸς, πόσον συχνὰ ἤθελες ῥίπτει τὸ βλέμμα σου εἰς αὐτὸ, καὶ σπουδάζει αὐτὸ μὲ ἡδονὴν, ἑωσοῦ ἔλθῃς εἰς τὴν πραγματικὴν ἀπόλαυσιν τῆς καθ' αὐτὸ ἀξίας; Καὶ ὁ Θεὸς ἐσφράγισε δίπλωμα διὰ σὲ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀφίνεις αὐτὸ νὰ κῆται πλησίον, ὡς ἐὰν ἐλησμόνησας αὐτό; Εἴθε αἱ καρδίαι μας νὰ ὑψοῦντο τοσοῦτον, ὅσον καὶ αἱ ἐλπίδες μας, τοσοῦτον, ὅσον αὐταὶ αἱ ἀψευδεῖς ὑποσχέσεις!

10. Δίκαιον αἱ καρδίαι μας νὰ ἦναι προσηλωμέναι εἰς τὸν Θεὸν, ἐνῷ ἡ καρδία αὐτοῦ εἶναι τοσοῦτον εἰς ἡμᾶς. Ἐὰν ὁ Κύριος τῆς δόξης καταδέχηται νὰ κλίνῃ τόσον χαμηλὰ, ὥστε νὰ θέτῃ τὴν καρδίαν αὐτοῦ εἰς τὴν ἁμαρτωλὴν κόνιν, μὲ φαίνεται, ὅτι εὐκόλως ἔπρεπε νὰ καταπεισθῶμεν καὶ ἡμεῖς νὰ προσηλώσωμεν τὰς καρδίας μας εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν δόξαν, καὶ διὰ τοῦ πνεύματός μας καθημερινῶς ν' ἀναβαίνωμεν εἰς αὐτὸν, ὅστις τόσον πολὺ συγκαταβαίνει εἰς ἡμᾶς. Χριστιανὲ, δὲν ἐννοεῖς, ὅτι ἡ καρδία τοῦ Θεοῦ εἶναι εἰς σὲ, καὶ ὅτι αὐτὸς ἀκόμη φροντίζει περὶ σοῦ μὲ τρυφερὰν ἀγάπην, ὅταν μάλιστα σὺ λησμονῇς καὶ τὸν ἑαυτόν σου καὶ αὐτόν; Δὲν σὲ παρακολουθεῖ μὲ καθημερινὰ ἐλέη, κινῶν τὴν ψυχήν σου, προμηθεύων τὰ διὰ τὸ σῶμά σου, καὶ διατηρῶν ἀμφότερα; Δὲν σὲ φέρει ἀδιακόπως εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀγάπης; Δὲν σὲ ὑπόσχεται, ὅτι ὅλα θέλουσι συνεργεῖ εἰς τὸ ἀγαθόν σου; Δὲν προσαρμόζει ὅλας τὰς πράξεις αὐτοῦ εἰς τὸ μεγαλείτερόν σου συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φέρον, «καὶ προστάζει εἰς τοὺς ἀγγέλους νὰ σὲ διαφυλάττωσιν εἰς ὅλας τοὺς δρόμους; Καὶ δύνασαι νὰ συναφαρπασθῇς ἀπὸ τὴν ἐπίγειον χαρὰν καὶ νὰλησμονήσῃς τὸν Κύριόν σου, ὅστις δὲν σὲ λησμονεῖ; Ἀχρεία ἀχαριςία! Ὅταν ὁμιλῇ περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγαθότητος, ἄκουε τί λέγει· «Ἡ Σιὼν εἶπεν, ὁ Κύριος μὲ ἐγκατέλιπε, καὶ ὁ Κύριός μου μὲ ἐλησμόνησε. Δύναται γυνὴ νὰ λησμονήσῃ τὸ θηλάζον βρέφος αὐτῆς, ὥστε νὰ μὴ ἐλεήσῃ τὸ τέκνον τῆς κοιλίας αὐτῆς; Ἀλλὰ καὶ ἐὰν αὗται λησμονήσωσιν, ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω σὲ λησμονήσει. Ἰδοὺ ἐπὶ τῶν παλαμῶν μου σὲ ἐζωγράφησα, τὰ τείχη σου εἶναι πάντοτε ἐνώπιόν μου.» (Ἡσ. μθ'. 14—16.) Ἀλλ' ὅταν ὁμιλῇ περὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν φρονήματός μας, τὸ πρᾶγμα ἔχει ἄλλως πως. «Δύναται ἡ κόρη νὰ λησμονήσῃ τοὺς στολισμοὺς αὐτῆς, ἡ νύμφη τὸν καλλωπισμὸν αὐτῆς; καὶ ὅμως ὁ λαός μου μὲ ἐλησμόνησεν ἡμέρας ἀναριθμήτους. (Ἱερεμ. δ'. 32.) Ὡς ἐὰν ἔλεγε, Δὲν θέλετε σηκωθῇ καμμίαν αὐγὴν χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῆτε νὰ σκεπάσητε τὴν γύμνωσίν σας, ἢ νὰ λησμονήσητε τὴν ματαιότητα τῶν ἐνδυμάτων σας, καὶ ταῦτα εἶναι ἀξιώτερα ἀπὸ τὸν Θεόν σας; σημαντικώτερα ἀπὸ τὴν αἰώνιον ζωήν σας; Καὶ ὅμως δύνασθε νὰ λησμονήσητε αὐτὰ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Μὴ δίδετε αἰτίαν εἰς τὸν Θεὸν νὰ παραπονῆται οὕτως ἀπὸ ἡμᾶς. Ἂς ἀναβῶσι μᾶλλον αἱ ψυχαί μας ἄνω εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἂς ἐπισκέπτωνται αὐτὸν ἑκάστην πρωΐαν, καὶ αἱ καρδίαι μας ἂς κλίνωσι πρὸς αὐτὸν πᾶσαν στιγμήν.

11. Τὸ συμφέρον μας τὸ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ σχέσις μας πρὸς αὐτόν, ἔπρεπεν ἀδιακόπως νὰ κρατῶσι τὰς καρδίας μας εἰς αὐτόν. Ἐκεῖ ὁ Πατήρ μας ἔχει τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐλὴν αὐτοῦ. Καλοῦμεν αὐτὸν, «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.» Ἀνάξια τέκνα, τὰ ὁποῖα δύνασθε νὰ συναρπάζησθε τόσον ἀπὸ τὰ παίγνιά σας, ὥστε νὰ ἀμελῆτε τοιοῦτον Πατέρα! Ἐκεῖ ὡσαύτως εἶναι ὁ Χριστὸς, «ἡ κεφαλή μας, ὁ σύζυγός μας, ἡ ζωή μας,» καὶ δὲν πρέπει νὰ βλέπωμεν πρὸς αὐτὸν, καὶ νὰ στέλλωμεν νὰ μανθάνωμεν περὶ αὐτοῦ, ὅσον δυνατὸν συχνὰ, ἐωσοῦ φθάσωμεν νὰ ἴδωμεν αὐτὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον; Ἐπειδὴ «ὁ οὐρανὸς πρέπει νὰ δεχθῇ αὐτὸν ἕως εἰς τοὺς καιροὺς τῆς ἀποκαταστάσεως ὅλων τῶν πραγμάτων,» ἂς δεχθῇ ὡσαύτως καὶ τὰς καρδίας μας μὲ αὐτόν. Ἐκεῖ ὡσαύτως ὑπάρχει ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἥτις εἶναι μήτηρ ὅλων μας.» (Γαλάτ. δ'. 26.) Καὶ ἐκεῖ εἶναι πλῆθος τῶν μεγαλειτέρων μας ἀδελφῶν. Ἐκεῖ εἶναι οἱ φίλοι μας καὶ παλαιοὶ γνώριμοί μας, εἰς τῶν ὁποίων τὴν συναναστροφὴν, ἐνῷ ἦσαν εἰς σάρκα εὐχαριστήθημεν τόσον πολὺ, καὶ διὰ τῶν ὁποίων τὴν ἀναχώρησιν ἐντεῦθεν ἐθρηνήσαμεν τόσον, καὶ δὲν ἐφελκύει τοῦτο τοὺς στοχασμούς σου; Ἐὰν ἦσαν πλησίον σου ἐπὶ τῆς γῆς, ἤθελες ὑπάγει καὶ ἐπισκεφθῆ αὐτοὺς, καὶ διατί δὲν ἐπισκέπτεσαι αὐτοὺς συχνότερα κατὰ Πνεῦμα; καὶ δὲν χαίρεις προστοχαζόμενος, ὅτι θέλεις ἀπαντήσει αὐτοὺς ἐκεῖ; Ὁ Σωκράτης ἔχαιρε ν'ἀποθάνῃ, διότι ἐπίστευεν, ὅτι ἤθελεν ἰδεῖ τὸν Ὅμηρον, τὸν Ἡσίοδον καὶ ἄλλους περιφήμους ἄνδρας. Πόσον περισσότερον χαίρω ἐγὼ, εἶπεν εὐσεβής τις γέρων Ἱεροκήρυξ, ὅστις εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλω ἰδεῖ τὸν Χριστὸν, τὸν Σωτῆρά μου, τὸν αἰώνιον Υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἰδιοποίητον αὐτοῦ σάρκα, ἐκτὸς τοσούτων σοφῶν, ἁγίων, ὀνομαστῶν Πατριαρχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, κλπ.! Ὁ πιστὸς ἔπρεπε νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ συλλογίζηται περὶ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μακαρίας καταςάσεως τῶν πιςῶν, καὶ νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτὸν, Ἂν καὶ ἀκόμη δὲν ἤμαι τόσον εὐδαίμων, νὰ ἤμαι μεθ' ὑμῶν, ἡ καθημερινὴ παρηγορία μου ὅμως εἶναι, ὅτι σεῖς εἶσθε ἀδελφοί μου καὶ μέλη, καθὼς ἐγὼ, τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τοῦτο, ἡ χαρά σας εἶναι χαρὰ ἰδική μου, καὶ ἡ δόξα σας, ἕνεκα τῆς σχέσεως ταύτης, εἶναι δόξα ἰδική μου, κατ' ἐξοχὴν ἐνῷ πιστεύω εἰς τὸν αὐτὸν Χριστὸν, καὶ κατέχω τὴν αὐτὴν πίστιν καὶ ὑπακοὴν, διὰ τῶν ὁποίων σεῖς τόσον ἠξιώθητε, καὶ χαίρω κατὰ Πνεῦμα ὁμοῦ μὲ σᾶς, καὶ συγχαίρω διὰ τὴν μακαριότητά σας εἰς τὰς καθημερινάς μας μελέτας.

Περιπλέον ἡ οἰκία καὶ ἡ πατρίς μας εἶναι ἄνω. «Διότι ἠξεύρομεν, ὅτι, ἐὰν τὸ ἐπίγειον σκήνωμα τῆς κατοικίας ἡμῶν χαλασθῇ, ἔχομεν οἰκοδομὴν ἐκ τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομὴν, οἰκίαν ἀχειροποίητον, αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς». (Β'. Κορινθ. ἐ. 1, 2.) Διατί λοιπὸν δὲν βλέπομεν συχνότερα πρὸς αὐτὴν, καὶ δὲν «στενάζομεν ἐνθέρμως ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπενδυθῶμεν τὸ οὐράνιόν μας κατοικητήριον;» Ἐὰν ἡ οἰκία μας ἦτο καὶ πολὺ εὐτελεστέρα, βεβαίως ἠθέλομεν ἐνθυμεῖσθαι αὐτὴν, διότι εἶναι οἰκία μας. Ἐὰν ἐξωρίζεσθε εἰς ξένην γῆν, πόσον συχνὰ οἱ συλλογισμοί σας ἤθελον εἶσθαι εἰς τὴν οἰκίαν; καὶ διατί δὲν κάμνομεν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν οὐρανόν; Δὲν εἶναι δὲ ἀληθεστέρα καὶ ἀκριβεστέρα οἰκία μας ἐκείνη, ὅπου πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν αἰώνιον ἡμῶν διαμονὴν, παρὰ αὕτη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πᾶσαν ὥραν περιμένομεν νὰ χωρισθῶμεν, καὶ νὰ μὴ ἴδωμεν πλέον αὐτήν; Εἴμεθα ξένοι, καὶ ἐκείνη εἶναι ἡ πατρίς μας. Εἴμεθα κληρονόμοι, καὶ ἐκείνη εἶναι ἡ κληρονομία μας, μάλιςα κληρονομία ἄφθαρτος, καὶ ἀμίαντος, καὶ ἀμάραντος, διατηρουμένη εἰς τοὺς οὐρανοὺς δι' ἡμᾶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(Α' Πέτρ. ά.4.) Εἴμεθα ἐνταῦθα εἰς ἀδιάκοπον θλῖψιν καὶ ἔλλειψιν, ἐκεῖ δὲ εἶναι ἡ περιουσία μας, μάλιστα «καλλιτέρα περιουσία καὶ διαμένουσα.» (Ἑβρ. ί. 34.) Μάλιστα αὐτὴ ἡ ἐλπὶς τῶν ψυχῶν μας εἶναι ἐκεῖ. Ὅλη ἡ ἐλπὶς τῆς ἀνακουφίσεως ἀπὸ τὰς θλίψεις μας, ὅλη ἡ ἐλπὶς τῆς εὐδαιμονίας, ἐνῷ εἴμεθα ἐδῶ ἄθλιοι, ὅλη αὕτη ἡ ἐλπὶς εἶναι ἀποτεθειμένη δι' ἡμᾶς εἰς τοὺς οὐρανούς. (Κολοσ. ά. 5.) Διατί, ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, ἔχομεν τοσοῦτον συμφέρον ἐκεῖ, καὶ τόσον ὀλίγους συλλογισμούς; τόσην στενὴν σχέσιν, καὶ τόσην ὀλίγην κλίσιν; Εἶναι πρέπον εἰς ἡμᾶς νὰ εὐχαριστώμεθα τόσον εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν ξένων, ὥστε νὰ λησμονῶμεν τὸν Πατέρα μας καὶ τὸν Κύριον, ἢ νὰ εὐαρεστώμεθα τόσον μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς μισοῦσι καὶ θλίβουσιν, ὥστε νὰ λησμονῶμεν τοὺς καλλιτέρους καὶ ἀκριβεστέρους φίλους μας; ἢ νὰ ἀγαπῶμεν τόσον τοὺς λήρους, ὥστε νὰ λησμονῶμεν τὴν ἰδίαν μας ἰδιοκτησίαν καὶ τὸν θησαυρόν; ἢ νὰ κάμνῶσιν εἰς ἡμᾶς τοσαύτην ἐντύπωσιν οἱ φόβοι καὶ αἱ ἐλλείψεις μας, ὥστε νὰ λησμονῶμεν τὴν αἰώνιον χαρὰν καὶ ἀνάπαυσίν μας; Ὁ Θεὸς συνήθως ὑπερασπίζεται τὸ εἰς ἡμᾶς δικαίωμα αὐτοῦ, καὶ ἐκ τούτου ἀποφασίζει νὰ μᾶς ἁγαθοποιῇ, μάλιστα ἐπειδὴ εἴμεθα λαὸς αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκλεξε μεταξὺ ὅλου τοῦ κόσμου. Διατί λοιπὸν ἡμεῖς νὰ μὴ ὑπερασπιζώμεθα τὸ εἰς αὐτὸν συμφέρον μας; καὶ τοιουτοτρόπως νὰ ὑψόνωμεν τὰς καρδίας μας ἄνω, μάλιστα ἐπειδὴ εἶναι ὁ ἴδιός μας Θεὸς, καὶ ἐπειδὴ ὁ τόπος ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἰδία ἰδιοκτησία μας; Οἱ ἄνθρωποι γενικῶς ὑπεραγαπῶσι καὶ ὑπερεκτιμῶσι τὰ ἴδια αὐτῶν πράγματα, καὶ φροντίζουσι περὶ αὐτῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον. Εἴθε νὰ ἐφρονοῦμεν καὶ διὰ τὴν ἰδίαν μας κληρονομίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ νὰ ἐξετιμῶμεν αὐτὴν τὸ ἥμισυ ἀφ' ὅ,τι ἀξίζει.

12. Στοχασθῆτε καὶ πάλιν, ὅτι κανὲν ἄλλο, πλὴν τοῦ οὐρανοῦ, δὲν εἶναι ἄξιον διὰ νὰ προσηλώσωμεν εἰς αὐτὸ τὰς καρδίας μας. Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἔχει αὐτὰς, ποῖος θέλει ἔχει αὐτάς; Ἐὰν δὲν συλλογίζησαι τὴν ἀνάπαυσίν σου, τί θέλεις συλλογίζεσθαι; Εὗρες τάχα κανὲν ἄλλο ἀγαθὸν, ἢ ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον θέλει χρησιμεύσει εἰς σὲ ἀντὶ τῆς ἀναπαύσεως; Εὗρες ἐπὶ τῆς γῆς αἰώνιον εὐδαιμονίαν; Ποῦ εἶναι; Ἀπὸ τί κατεσκευάσθη; Ποῖος ἦτο ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἀνεκάλυψεν αὐτήν; Ποῖος ἦτο ὁ τελευταῖος, ὅστις ἀπήλαυσεν αὐτήν; Ποῦ κατῴκει; Τί ἦτο τὸ ὄνομα αὐτοῦ; Ἢ εἶσαι σὺ ὁ πρῶτος, ὅστις ἀνεκάλυψας τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῆς γῆς; Ὦ ἄθλιε! μὴ ἐμπιστεύσαι εἰς τὰς ἀνακαλύψεις σου, μὴ καυχᾶσαι διὰ τὸ κέρδος σου, πρὶν ἡ πεῖρα σὲ προστάξῃ νὰ καυχᾶσαι. Μὴ ἀνησυχῇς σεαυτὸν περιμένων ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς, μήπως ἀποκτήσῃς μὲ τὴν ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς σου τὴν πεῖραν, τὴν ὁποίαν ἠδύνασο νὰ ἀποκτήσῃς μὲ εὐκολωτέρας συνθήκας, μάλιστα διὰ τῶν εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ προτροπῶν, καὶ τῆς ἀπωλείας μυριάδων ψυχῶν προτήτερά σου. Ἐὰν ὁ Σατανᾶς σὲ «ἀνεβίβαζεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ πειρασμοῦ, καὶ σὲ ἐδείκνυεν ὅλας τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν,» δὲν ἠδύνατο νὰ σὲ δείξῃ τίποτε ἄξιον τῶν συλλογισμῶν σου, πολλὰ ὀλιγώτερόν τι ἄξιον νὰ προτιμηθῇ ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσίν σου. Τῳόντι, καθόσον τὸ χρέος σου καὶ ἡ ἀνάγκη ἀπαιτοῦσι, πρέπει νὰ ἤμεθα εὐχαριστημένοι νὰ φρονῶμεν τὰ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις περιορίζεται ἐντὸς τούτων τῶν ὁρίων; Καὶ ὅμως ὅσον ἐπιμελῶς καὶ ἂν περιορίζωμεν τὰς φροντίδας καὶ τοὺς συλλογισμούς μας, θέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λομεν εὑρεῖ τὴν μικροτάτην αὐτῶν πικρὰν ἢ ὀχληράν. Χριστιανὲ, ἰδὲ τὸ κενὸν τοῦτο ὅλων τῶν πραγμάτων, καὶ τὸ πολύτιμον τῶν οὐρανίων πραγμάτων. Ἐὰν οἱ συλλογισμοί σου, ὡς ἡ φιλεργὸς μέλισσα, διήρχοντο τὸν κόσμον, περῶντες ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος. ἀπὸ κτίσματος εἰς κτίσμα, δὲν ἤθελον φέρει εἰς τὴν οἰκίαν παντάπασι μέλι ἢ γλυκύτητα, ἐκτὸς ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐσύναζον ἀπὸ τὰς πρὸς τὴν αἰωνιότητα σχέσεις αὐτῶν. Ἂν καὶ πᾶσα ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἦναι πολύτιμος καὶ πρέπῃ νὰ ὑπερασπιζώμεθα αὐτὴν, ὅλη ἡ σπουδὴ τῆς ἀληθείας ὅμως ἔπρεπε νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἀνάπαυσίν μας, διότι πολλὰ ἀληθὴς εἶναι ἡ παρατήρησις, ὅτι ἐκεῖνοι, οἵτινες, «ἀγαπῶσι τὰς διαφιλονεικήσεις εἰς τὴν θρησκείαν, ποτὲ δὲν ἐθερμάνθησαν ἀπὸ σπινθῆρά τινα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ». Καὶ ὡς πρὸς «τὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ κράτους» καθόσον διασαφίζουσι τὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τείνουσιν εἰς τὴν στερέωσιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ τῶν μεταγενεςέρων μας, εἶναι πολὺ ἄξιαι τῆς ἐπιμελοῦς προσοχῆς μας καὶ ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Ὅλαι μάλιστα αἱ εἰς τὸν κόσμον πράξεις μας, τὸ ἀγοράζειν καὶ πωλεῖν, τὸ τρώγειν καὶ πίνειν, τὸ οἰκοδομεῖν καὶ νυμφεύεσθαι, ἡ εἰρήνη ἡμῶν καὶ ὁ πόλεμος, καθόσον δὲν ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἀλλὰ μόνον τείνουσιν εἰς τῆς σαρκὸς τὴν εὐχαρίστησιν, δὲν εἶναι ἄξια τῶν συχνῶν συλλογισμῶν τοῦ Χριστιανοῦ. Δὲν λέγει ἡ συνείδησίς σου, ὅτι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ὁ οὐρανὸς, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ὁδὸς ἀξία τῶν σκέψεών σου;

Ἔχουσι τάχα τώρα, Ἀναγνῶστα, αἱ σκέψεις αὗται καμμίαν βαρύτητα ἢ ὄχι; Ἀπέδειξα, ὅτι τὸ χρέος σου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶναι νὰ προσηλώσῃς τὴν καρδίαν σου εἰς τὰ πράγματα τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ὄχι; Ἐὰν λέγῃς ὄχι, ἔχω πεποίθησιν, ὅτι ἀντιφάσκεις εἰς τὴν ἰδίαν σου συνείδησιν. Ἐὰν ὁμολογῇς σεαυτὸν πεπληροφορημένον περὶ τοῦ χρέους, αὐτὴ ἡ γλῶσσά σου θέλει σὲ καταδικάσει, καὶ αὐτὴ ἡ ὁμολογία σου θέλει δικηγορήσει κατὰ σοῦ, ἐὰν ἑκουσίως ἀμελῇς τοιοῦτον ὁμολογηθὲν χρέος. Ἐκ καρδίας θέλησον, καὶ τὸ ἔργον πλέον ἀπὸ τὸ ἥμισυ εἶναι τελειωμένον. Τώρα ἔχω σαφεῖς τινας ὁδηγίας νὰ σὲ δώσω πρὸς βοήθειάν σου εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἔργον· ἀλλὰ φεῦ! εἰς μάτην θέλω ἀναφέρει αὐτὰς, ἂν δὲν θελήσῃς νὰ βάλῃς αὐτὰς εἰς πρᾶξιν. Θέλω ὅμως προτείνει αὐτὰς, καὶ εἴθε ὁ Κύριος νὰ καταπείσῃ τὴν καρδίαν σου εἰς τὸ ἔργον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ὁδηγέαι περὶ τοῦ πῶς νὰ διάγωμεν οὐράνιον ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐὰν ἐκτιμᾷς τὰς παρηγορίας τῆς οὐρανίου ζωῆς, πρέπει ἐνταῦθα νὰ σὲ παραγγείλω, ὡς ἀπὸ Θεοῦ, νὰ ἀποφεύγῃς προσεκτικῶς ἐπικίνδυνά τινα ἐμπόδια, καὶ τότε πιστῶς καὶ ἐπιμελῶς νὰ πράττῃς τοιαῦτα χρέη, τὰ ὁποῖα κατ' ἐξοχὴν θέλουσι σὲ βοηθήσει νὰ φθάσῃς εἰς τὴν οὐράνιον ζωήν.

Πρῶτον. Ἂς θεωρήσωμεν τὰ ἐμπόδια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀποφύγωμεν μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν φροντίδα.

1. Τὸ νὰ ζῶμεν εἰς γνωστήν τινα ἁμαρτίαν εἶναι μέγα ἐμπόδιον εἰς τὴν οὐράνιον ζωήν. Ὁποίαν ἐρήμωσιν θέλει τοῦτο προξενήσει εἰς τὴν ψυχήν σου! Ὦ, πό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σας χαρὰς τοῦτο κατέστρεψε! ποίαν φθορὰν ἐπροξένησεν εἰς τὰς χάριτας τῶν ἀνθρώπων! ὁποῖα χρέη πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῆς ψυχῆς ἐμπόδισε! Χριστιανὲ Ἀναγνῶστα, μήπως μετεχειρίσθης βίαν κατὰ τῆς συνειδήσεώς σου; μήπως παραμελῇς ἑκουσίως τὰ γνωστὰ χρέη σου, εἴτε δημόσια, εἴτε ἰδιαίτερα, ἢ τὰ ἐν κρυπτῷ; Εἶσαι δοῦλος τῆς ὀρέξεώς σου, ἢ ἄλλου τινὸς αἰσθήματος; ζητεῖς ὑπερηφάνως τὴν ἰδίαν σου ὑπόληψιν; εἶσαι ἰδιότροπος καὶ ὀργίλος, ἕτοιμος νὰ ἀνάψῃς ἀπὸ πᾶσαν λέξιν ἢ βλέμμα, ἢ ὑποτιθεμένην καταφρόνησιν; εἶσαι ἀπαταιὼν τῶν ἄλλων εἰς τὰ ςδοσοληψίας σου; Ἢ θέλεις νὰ γείνῃς πλούσιος, δικαίως ἢ ἀδίκως; ἐὰν ἦσαι τοιοῦτος, τολμῶ νὰ σὲ εἴπω, ὅτι ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ ψυχή σου εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων· αὗται αἱ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου δοκοὶ δὲν θέλουσι σὲ ἀφήσει νὰ ἀποβλέψῃς πρὸς τὸν οὐρανόν· θέλουσιν εἶσθαι ὡς σύννεφον μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ σου. Ὅταν ἐπιχειρίζῃσαι νὰ σπουδάζῃς τὴν αἰωνιότητα, καὶ νὰ συλλέγῃς παρηγορίας ἀπὸ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἡ ἁμαρτία σου θέλει ἀμέσως σὲ βλέπει εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ λέγει, Τὰ πράγματα ταῦτα δὲν ἀνήκουσιν εἰς σέ. Πῶς θέλεις λάβει παρηγορίαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν σὺ, ὅστις λαμβάνεις τόσην εὐχαρίστησιν εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκός; Πόσον θέλει ψυχράνει τοῦτο τὴν χαράν σου, καὶ κάμει τοὺς συλλογισμούς σου περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς καταστάσεως ν' ἀποβῶσιν ἡ ταραχή σου, καὶ ὄχι ἡ ἡδονή σου! Πᾶσα ἑκούσιος ἁμαρτία θέλει εἶσθαι εἰς τὰς παρηγορίας σου, ὡς τὸ ὕδωρ εἰς τὸ πῦρ. Ὅταν σκοπεύῃς νὰ ἀναζωπαιήσῃς αὐτὰς, αὕτη θέλει σβέσει αὐτάς· αὕτη θέλει σὲ καταστήσει ὁλωσδιόλου ἀδιάθετον καὶ ἀνίκανον, ὥστε νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὴ δύνασαι νὰ ἀναβαίνῃς εἰς θείας θεωρίας περισσότερον, ἀφ' ὅσον δύναται νὰ πετάξῃ πτηνὸν, ὅταν τὰ πτερὰ αὐτοῦ ἦναι κομμένα. Ἡ ἁμαρτία κόπτει αὐτὰ τὰ νεῦρα τῆς οὐρανίου ταύτης ζωῆς. Ὦ ἄνθρωπε! ὁποίαν ζωὴν χάνεις! Ὁποίας καθημερινὰς ἡδονὰς πωλεῖς διὰ μίαν ἀχρείαν ἐπιθυμίαν! Ἐὰν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ κόλασις δύνανται νὰ συναπαντηθῶσι, καὶ ὁ Θεὸς νὰ γείνῃ ἐραστὴς τῆς ἁμαρτίας, τότε δύνασαι νὰ ζήσῃς εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἐνταῦτῷ νὰ μετέχῃς τῆς δόξης, καὶ νὰ ἔχῃς τὸ πολίτευμά σου εἰς τὸν οὐρανὸν, ἂν καὶ ὑποθάλπῃς τὴν φθοράν σου. Καὶ πρόσεξε μήπως αὕτη σὲ ἐξορίσῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καθὼς ἐξώρισε τὴν καρδίαν σου. Καὶ ἐὰν δὲν ἦσαι ἔνοχος, καὶ δὲν γνωρίζῃς καμμίαν ἐπικρατοῦσαν ἁμαρτίαν εἰς τὴν ψυχήν σου, στοχάσου πόσον λυπηρὸν πρᾶγμα ἤθελεν εἶσθαι, ἐὰν αὕτη ἀπέβαινεν ἡ κατάστασίς σου. Ἀγρύπνει λοιπὸν, καὶ ἐξαιρέτως ἀποφάσισε νὰ προφυλάττησαι ἀπὸ τὰς ἀφορμὰς τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῶν πειρασμῶν. Πόσην ἀνάγκην ἔχομεν καθημερινῶς νὰ προσευχώμεθα, «Μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.»

2. Κοσμικὸν φρόνημα εἶναι ἄλλο ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον προσεκτικῶς πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν. Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μαμμωνᾶς, ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν δύνανται ἀμφότερα νὰ ἡδύνωσι τὴν καρδίαν σου. Ὅταν ὁ φρονῶν τὰ οὐράνια Χριστιανὸς μακαρίζῃ ἑαυτὸν διὰ τὸν Θεὸν αὐτοῦ, καὶ χαίρῃ εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς μελλούσης δόξης, ἴσως σὺ μακαρίζῃς σεαυτὸν διὰ τὴν κοσμικὴν εὐδαιμονίαν σου, καὶ χαίρεις εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς καλῆς ἐκβάσεως τῶν ὑποθέσεών σου ἐνταῦθα. Ὅταν αὐτὸς παρηγορῇ τὴν ψυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χὴν αὐτοῦ μὲ τὰς θεωρίας περὶ τοῦ Χριστοῦ, Ἀγγέλων καὶ Ἁγίων, μὲ τοὺς ὁποίους θέλει ζῇ αἰωνίως, τότε σὺ παρηγορεῖς σεαυτὸν μὲ τὰ πλούτη, παρατηρῶν τὰ συναλλάγματα καὶ τὰς ὁμολογίας σου, τὰ ἀγαθά σου, τὰ ζῶά σου, τὰς οἰκοδομάς σου, καὶ συλλογιζόμενος περὶ τῆς πρὸς σὲ εὐμενείας τῶν μεγάλων, περὶ τῶν εὐχαριστήσεων τῶν ἐκ τῆς μεγάλης περιουσίας σου, περὶ τῶν μεγαλειτέρων προμηθειῶν διὰ τὰ τέκνα σου μετὰ σέ, περὶ τοῦ προβιβασμοῦ τῆς οἰκογενείας σου, ἢ περὶ τῆς αὐξήσεως τῶν ὑπὸ σοῦ ἐξαρτωμένων. Ἐὰν ὁ Χριστὸς ὠνόμασεν ἀνόητον ἐκεῖνον, ὅστις εἶπε, «Ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ φυλαγμένα διὰ πολλοὺς χρόνους,» πόσον περισσότερον εἶσαι σὺ τοιοῦτος, ὅστις ἐν γένει λέγεις εἰς τὴν καρδίαν σου τὰς αὐτὰς λέξεις; Εἰπέ με, ὁποία διαφορὰ εἶναι μεταξὺ τῶν λόγων τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου, καὶ τῶν ἰδικῶν σου κλίσεων; Ἐνθυμήσου, ὅτι ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ τὸν ἐξεταστὴν τῶν καρδιῶν. Βεβαίως καθόσον ἡδύνεσαι καὶ ἔχεις τὴν ἀνάπαυσίν σου εἰς τὴν γῆν, κατὰ τοσοῦτον καὶ ἡ εἰς τὸν Θεὸν ἡδονή σου ψυχραίνεται. Τὸ κοσμικόν σου φρόνημα δύναται νὰ συμφωνῇ μὲ τὴν ἐξωτερικὴν ὁμολογίαν καὶ τὰ κοινά σου χρέη, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ συμφωνῇ μὲ τὸ οὐράνιον τοῦτο χρέος. Σὺ ὁ ἴδιος γνωρίζεις πόσον σπάνιοι καὶ ψυχροί, πόσον ἐλαφροὶ καὶ συνεσταλμένοι ἐστάθησαν οἱ συλλογισμοί σου περὶ τῆς οὐρανίου χαρᾶς, ἀφοῦ ἤρχισας νὰ ἐργάζῃσαι μὲ τόσην ζέσιν διὰ τὸν κόσμον. Ὢ κατάρατος μανία πολλῶν, οἵτινες φαίνονται, ὅτι εἶναι θρῆσκοι! Ἐμβαίνουσι μὲ ὁρμὴν εἰς πλῆθος ἀσχολιῶν, ἐωσοῦ ἐπιφορτισθῶσι τόσα ἔργα, ἢ ἐμποδισθῶσιν ἀπὸ τόσας φροντίδας, ὥστε αἱ ψυχαὶ αὐτῶν νὰ γείνωσι τόσον ἀνεπιτήδειοι νὰ συναναστρέφων-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ται μὲ τὸν Θεὸν, ὅσον ὁ ἄνθρωπος νὰ περιπατῇ, φέρων ὄρος εἰς τὰ νῶτα, καὶ τόσον ἀνίκανοι νὰ ἀνυψῶνται εἰς τὰς θεωρίας, ὅσον τὰ σώματα αὐτῶν νὰ πηδήσωσιν ὑπεράνω τοῦ Ἡλίου. Καὶ ὅταν χάσωσι τὸν οὐρανὸν ἐκεῖνον ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν ὁποῖον ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν, ἐπιχειροῦσι μὲ ὀλίγα τινὰ ἐπιχειρήματα ν' ἀποδείξωσι τὴν διαγωγὴν αὐτῶν ἔννομον, ἂν καὶ πραγματικῶς δὲν δύνανται. Σὲ συμβουλεύω, Χριστιανὲ, ὅστις ἐγεύθης αὐτὰς τὰς ἡδονὰς οὐρανίου ζωῆς, ἐάν ποτε θέλῃς νὰ γευθῇς αὐτὰς περισσότερον, νὰ ἀποφεύγῃς τὸν ὀλέθριον κόλπον τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος. Ἐάν ποτε σὲ ἔλθῃ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ πλουτίσῃς, «πίπτεις εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα καὶ εἰς ἐπιθυμίας πολλὰ ἀνοήτους καὶ βλαβεράς.» (Α' Τίμ. ϛ'. 9.) Ἔχε περὶ σεαυτὸν τὰ πράγματα ταῦτα χαλαρὰ, ὡς τὸ ἐπανωφόρεμά σου, διὰ νὰ δύνασαι νὰ ἀποβάλῃς αὐτὰ ὁπόταν ἦναι ἀνάγκη. Ὁ δὲ Θεὸς καὶ ἡ δόξα ἂς ἦναι πλησίον εἰς τὴν καρδίαν σου. Πάντοτε ἐνθυμοῦ, «ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου εἶναι ἔχθρα εἰς τὸν Θεόν.» «Ὅστις λοιπὸν βουληθῇ νὰ ἦναι φίλος τοῦ κόσμου, καθίσταται ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ.» (Ἰάκωϐ. δ'. 4.) Μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον, μηδὲ τὰ τοῦ κόσμου. Ἐὰν κανεὶς ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς δὲν εἶναι εἰς αὐτόν.» (Α'. Ἰωάν. ϐ'. 15.) Αὕτη εἶναι ἡ ἁπλῆ ἀλήθεια, καὶ μακάριος ὅστις πιστῶς δέχεται αὐτήν.

3. Ἀπόφευγε τὴν κοινωνίαν τῶν ἀσεϐῶν. Ὄχι ὅτι θέλω νὰ σὲ ἀπομακρύνω ἀπὸ τὴν ἀναγκαίαν μετ' αὐτῶν συνομιλίαν, ἢ ἀπὸ τὸ νὰ ἀπονείμῃς εἰς αὐτοὺς ἐκδούλευσιν ἐκ τῆς ἀγάπης προερχομένην, μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ νὰ προσπαθῇς διὰ τὸ καλὸν τῶν ψυχῶν αὐτῶν, καθόσον ἔχεις εὐκαιρίαν ἢ ἐλπίδα, οὔτε θέλω νὰ θεωρῇς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτοὺς ὡς σκύλους καὶ χοίρους, διὰ ν' ἀποφεύγῃς τὸ χρέος τῆς νουθεσίας, οὔτε νὰ κρίνῃς αὐτοὺς τοιούτους διόλου, ἐνόσῳ ὑπάρχει ἐλπὶς πρὸς βελτίωσιν· πολὺ ὀλιγώτερον δύναμαι νὰ ἐγκρίνω τὸν τρόπον ἐκείνων, οἵτινες θεωροῦσι τοὺς ἀνθρώπους ὡς σκύλους ἢ χοίρους, πρὶν πιστῶς καὶ μὲ ἀγάπην νουθετήσωσιν αὐτοὺς, ἢ ἴσως πρὶν γνωρίσωσιν αὐτοὺς, ἢ ὁμιλήσωσι μετ' αὐτῶν! Ἀλλὰ τὴν μὴ ἀναγκαίαν μετὰ τῶν ἀσεβῶν συναναστροφὴν, καὶ τὴν μὲ ἀνωφελεῖς φίλους μεγάλην οἰκειότητα, ταύτην σὲ συμβουλεύω νὰ ἀποφεύγῃς. Δὲν θέλουσιν ἀποβῆ βλαβεροὶ εἰς ἡμᾶς σύντροφοι μόνοι οἱ προφανεῖς ἀσεβεῖς, οἱ βλάσφημοι, οἱ μέθυστοι καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς εὐσεβείας, ἂν καὶ οὗτοι ἦναι, τοὺς ὁποίους πρὸ πάντων πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν, ἀλλ' ἡ συνεχὴς κοινωνία μὲ ἀνθρώπους πολιτικοὺς καὶ ἠθικοὺς, τῶν ὁποίων ἡ συναναστροφὴ εἶναι κενὴ καὶ πρὸς οἰκοδομὴν ἄχρηστος, δύναται πολὺ νὰ παρεκτρέψῃ τοὺς συλλογισμούς μας ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἡ βραδύτης μας εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἔχομεν ἀνάγκην τῶν πλέον σταθερῶν καὶ ἰσχυρῶν βοηθειῶν. Ὅσον λίθος ἢ βῶλος γῆς εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἀναβῇ ἢ νὰ πεταχθῇ εἰς τὸν ἀέρα, τόσον αἱ καρδίαι μας εἶναι ἐκ φύσεως ἐπιτήδειαι νὰ κινῶνται πρὸς τὸν οὐρανόν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐμποδίζητε τοὺς βράχους ἀπὸ τοῦ νὰ πετῶσιν εἰς τὸ στερέωμα, ἀρκεῖ νὰ ἀφήσητε αὐτούς. Καὶ βεβαίως ἐὰν τὰ πνεύματά μας δὲν λάβωσι μεγάλην βοήθειαν, εὐκόλως δύνανται νὰ κρατηθῶσιν, ὥστε νὰ μὴ ἀναβῶσιν, ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἤθελον ἀπαντήσει τὸ παραμικρὸν ἐμπόδιον. Συλλογίζου περὶ τούτου εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων σου. Ὅταν τὰ πνεύματά σας ἦναι τόσον διατεθειμένα διὰ τὸν οὐρανὸν, ὥστε δὲν χρειάζεσθε καμμίαν βοήθειαν νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑψώσητε αὐτὰ, ἀλλ' ὡς φλόγες πάντοτε ἀναβαίνετε, συναναρπάζοντες πᾶν ὅ,τι ἀπαντᾶτε εἰς τὸν δρόμον σας, τότε τῳόντι δύνασθε νὰ ἦσθε ὀλιγώτερον προσεκτικοὶ εἰς τοὺς φίλους σας. Ἀλλ' ἕως τότε, ἐὰν ἀγαπᾶτε τὰς ἡδονὰς οὐρανίου ζωῆς, γίνεσθε προσεκτικοὶ πάντοτε εἰς τοῦτο. Τί σὲ ὠφελεῖ, ὡς πρὸς τὴν θείαν ζωὴν, νὰ ἀκούῃς ποῖαι εἶναι αἱ τιμαὶ τῶν πραγμάτων εἰς τὴν ἀγορὰν, ἢ πῶς εἶναι ὁ καιρὸς, ἢ πῶς φαίνεται, ὅτι θέλει εἶσθαι, ἢ ποῖαι εἰδήσεις εἶναι; Αὗται εἶναι ὁμιλίαι τῶν φρονούντων τὰ τοῦ κόσμου. Τί θέλει συνεισφέρει εἰς τὴν εἰς Θεὸν ὕψωσιν τῆς καρδίας σου, τὸ ν' ἀκούῃς, ὅτι ὁ δεῖνα εἶναι ἀνίκανος ὑπηρέτης τοῦ Εὐαγγελίου, ἢ ὁ δεῖνα ἔξοχος Χριστιανὸς, ἢ οὗτος ἐξαίρετος λόγος, ἢ ἐκεῖνο ἐξαίρετον βιβλίον, ἢ τὸ νὰ ἀκούσῃς δύσκολόν τινα πλὴν ἀσήμαντον συζήτησιν; Καὶ ὅμως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, αὕτη εἶναι ἡ γλυκυτέρα ὁμιλία, τὴν ὁποίαν πιθανῶς ἀκούετε ἀπὸ ἕνα Χριστιανὸν, ὅστις εἶναι τοιοῦτος μόνον ἐξωτερικῶς, ἢ κατὰ θεωρίαν, ἀλλὰ νεκρὸς εἰς τὴν καρδίαν. Μάλιστα ἐὰν ἐθέρμαινες πρὸ ὀλίγου τὴν καρδίαν σου ἀπὸ τὴν θεωρίαν τῶν ἄνω μακαρίων ἡδονῶν, ἡ ὁμιλία αὕτη δὲν ἤθελε ναρκώσει τὰς παθήσεις σου καὶ παγώσει πάλιν τὴν καρδίαν σου; Ἐπικαλοῦμαι τὴν κρίσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐδοκίμασε τοῦτο καὶ κάμνει παρατηρήσεις περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ πνεύματος αὐτοῦ. Οἱ ἄνθρωποι δὲν δύνανται εὐκόλως νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἑνὸς πράγματος, καὶ νὰ φρονῶσιν ἄλλο κατ' ἐξοχὴν περὶ πραγμάτων τόσον διαφορετικῆς φύσεως. Σεῖς νέοι, οἵτινες εἶσθε τοσοῦτον ἐπιρρεπεῖς εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦτον, σκεφθῆτε σπουδαίως τοῦτο, τὸ ὁποῖον λέγω. Δύνασθε νὰ ἔχητε τὰς καρδίας σας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὑρισκόμενοι με-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταξὺ τῶν ὠρυομένων συντρόφων σας εἰς τ ε-καφφενεῖα ἢ οἰνοπωλεῖα, ἢ ἐνῷ ἐργάζεσθε εἰς τὰ ἐργαστήριά σας, μὲ ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ κοινὴ ὁμιλία εἶναι βλασφημίαι, «αἰσχρότης, μωρολογία, ἢ γελωτοποιΐα;» Ναὶ, συγχωρήσατέ με νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι, ἐὰν ἐκλέγητε τοιαύτην κοινωνίαν, ἐνῷ ἠδύνασθε νὰ ἔχητε καλλιτέραν, καὶ ἐὰν εὑρίσκητε τὴν μεγαλειτέραν ἡδονὴν εἰς τοιαύτην, τόσον εἶσθε μακρὰν ἀπὸ τὴν οὐράνιον ζωὴν, ὥστε ἕως τώρα δὲν ἔχετε καθόλου δικαίωμα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μένοντες εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, ποτὲ δὲν θέλετε φθάσει αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ θησαυρός σας ἦτο ἐκεῖ, ἡ καρδία σας δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι εἰς πράγματα τόσον μεμακρυσμένα ἀπ' ἐκεῖ. Ἑνὶ λόγῳ, ἡ συντροφία μας ἢ θέλει ἀποτελεῖ μέρος τῆς εἰς τὸν οὐρανὸν μακαριότητός μας, καὶ συνιστᾷ μέγα μέρος τῆς εἰς αὐτὸν προόδου μας, ἢ θέλει μᾶς ἐμποδίζει ἀπὸ αὐτόν.

4. Ἀπόφευγε τὰς συχνὰς φιλονεικίας περὶ τῶν μικρῶν λόγου πραγμάτων, καὶ θρησκείαν, ἥτις συνίσταται μόνον εἰς δόξας. Ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶναι θερμοὶ ἐραζαὶ περὶ τῶν ἐκ περιστάσεως ἐθίμων τῆς θρησκείας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γνωρίζουσιν ὀλιγώτερον τὴν οὐράνιον ζωήν. Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ θρησκεία συνίσταται ὅλως εἰς τὰς δόξας αὐτοῦ, θέλει ὁμιλεῖ συχνότατα καὶ μὲ ζῆλον, περὶ τῶν δοξῶν αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ θρησκεία συνίσταται εἰς τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, μὲ μεγάλην ἡδονὴν θέλει ὁμιλεῖ περὶ τοῦ μακαρίου ἐκείνου καιροῦ, ὅτε θέλει ἀπολαύσει ἀμφότερα ταῦτα. Ἐκεῖνος εἶναι σπάνιος καὶ πολύτιμος Χριστιανὸς, ὅστις εἶναι ἱκανὸς νὰ ὠφελῆται ἀπὸ τὰς γνωστὰς ἀληθείας. Διὰ τοῦτο συγχωρήσατέ με νὰ συμβου-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεύσω σᾶς, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμεῖτε νὰ ζῆτε οὐράνιον ζωὴν, νὰ μὴ δαπανᾶτε παρὰ πολὺ τοὺς συλλογισμοὺς, τὸν καιρὸν, τὸν ζῆλόν ἢ τὴν ὁμιλίαν σας, εἰς φιλονεικίας, αἵτινες πολλὰ ὀλίγον ἀποβλέπουσι τὰς ψυχάς σας· ἀλλ' ὅταν οἱ ὑποκριταὶ τρέφωνται μὲ ξυλοκέρατα, ἢ κογχύλια, σεῖς πρέπει νὰ τρέφησθε μὲ τὴν χαρὰν τοῦ οὐρανοῦ. Ἐπιθυμῶ μὲν νὰ ἦσθε ἱκανοὶ νὰ ὑπερασπίζησθε πᾶσαν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ πρὸς τοῦτο τὸ τέλος νὰ ἀναγινώσκητε, καὶ νὰ σπουδάζητε, ἀλλ' ἤθελον νὰ σπουδάζητε πρῶτον τὰς πρώτας ἀληθείας, καὶ καμμία νὰ μὴ ἀπομακρύνῃ τοὺς σολλογισμούς σας ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα. Αἱ ὀλιγώτερον διαφιλονεικούμεναι ἀλήθειαι εἶναι συνήθως αἱ πλέον ἰσχυραὶ καὶ αἱ πλέον ἀναγκαῖαι καὶ ὠφέλιμοι εἰς τὰς ψυχάς μας. Διὰ τοῦτο σπουδάζετε καλὰ τοιαύτας τῆς Γραφῆς παραγγελίας, ὡς τὰς ἑξῆς· «Τὸν ἀσθενοῦντα κατὰ τὴν πίστιν προσδέχεσθε εὐμενῶς, οὐχὶ εἰς φιλονεικίας διαλογισμῶν.» (Ρωμ. ιδ'. 1.) «Τὰς δὲ μωρὰς καὶ ἀπαιδεύτους φιλονεικίας παραιτοῦ, ἐξεύρων, ὅτι γεννῶσι μάχας. καὶ ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νὰ μάχηται». (Β'. Τιμοθ· β'. 23, 24.) «Τὰς μωρὰς φιλονεικίας καὶ γενεαλογίας καὶ ἔριδας καὶ μάχας νομικὰς φεῦγε, διότι εἶναι ἀνωφελεῖς καὶ μάταιαι.» (Τιτ. γ'. 9.) «Ἐάν τις ἑτεροδιδασκαλῇ καὶ δὲν βαδίζῃ κατὰ τοὺς ὑγιαίνοντας λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν διδασκαλίαν τὴν κατ' εὐσέβειαν, εἶναι τετυφωμένος καὶ δὲν ἐξεύρει οὐδὲν, ἀλλ' ἀγαπᾷ ὡς μαινόμενος τὰς συζητήσεις καὶ λογομαχίας, ἐξ ὧν προέρχεται φθόνος, ἔρις, βλασφημίαι, ὑπόνοιαι πονηραὶ, μάταιαι συνδιαλέξεις ἀνθρώπων διεφθαρμένων τὸν νοῦν, καὶ ἀπεστερημένων τῆς ἀληθείας, νομιζόντων τὴν εὐσέβειαν, ὅτι εἶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναι μέσον πλουτισμοῦ· ἀπομακρύνε ἀπὸ τοὺς τοιούτους.» (Α'. Τιμόθ. ς'. 3—5.)

5. Φυλάττου ἀπὸ ὑπερήφανον καὶ ἐπηρμένον πνεῦμα. Τοσαύτη ἀντιπάθεια ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἁμαρτίας ταύτης καὶ τοῦ Θεοῦ, ὥστε ποτὲ δὲν θέλεις δυνηθῆ νὰ ὑψώσῃς τὴν καρδίαν σου πλησίον αὐτοῦ, οὔτε νὰ ἔχῃς αὐτὸν πλησίον τῆς καρδίας σου, ἐν ὅσῳ ὑπερισχύει αὕτη εἰς σέ. Ἐὰν ἐδίωξε τοὺς ἀγγέλους ἀπὸ τοὺς οὐρανούς, φυσικὰ θέλει ἐμποδίσει καὶ τὴν καρδίαν σου ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐὰν ἐδίωξε τοὺς προπάτοράς μας ἀπὸ τὸν παράδεισον καὶ μᾶς ἐχώρισεν ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ ἐπέφερε τὴν κατάραν αὐτοῦ εἰς ὅλα τὰ κτίσματα ἐδῶ κάτω, βεβαίως θέλει ἐμποδίσει καὶ τὰς καρδίας μας ἀπὸ τῆ παραδείσου, καὶ ἐπαυξήσει τὸν ἐπάρατον ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τὸν Θεόν μας. Κοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ θέλει καταστήσει τοὺς ἀνθρώπους ταπεινοὺς, καὶ ἡ ταπεινότης θέλει ἐπαυξήσει τὴν πρὸς ἀλλήλους συγκοινωνίαν. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος συνειθίζῃ νὰ ἦναι πολὺ μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἀσχολῆται εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐνδόξων ἰδιοτήτων αὐτῆ βδελύττεται ἑαυτὸν «μετανοῶν εἰς τὸ χῶμα καὶ τὴν σποδὸν,» καὶ ὁ βδελυγμὸς οὗτος ἡμῶν αὐτῶν εἶναι ἡ καλλιτέρα ἑτοιμασία διὰ νὰ μᾶς παραδεχθῆ πάλιν ὁ Θεός. Διὰ τοῦτο εἰς ἡμέραν ταπεινώσεως τῆς ψυχῆς, ἢ εἰς καιροὺς θλίψεως, ὅτε ἡ ψυχὴ εἶναι πλέον ταπεινὴ, τότε συνήθως ἔχει τὴν πλέον ἐλευθέραν εἴσοδον εἰς τὸν Θεὸν, καὶ μετέχει περισσότερον τῆς ἄνω ζωῆς. Ἡ εὐχαρίστησις τοῦ Θεοῦ εἶναι «εἰς τὸν πτωχὸν καὶ συντετριμμένον τὸ πνεῦμα καὶ τρέμοντα τὸν λόγον αὐτοῦ,» (Ἡσαΐ. ξς'. 2.) καὶ ἡ εὐχαρίστησις τοιαύτης ψυχῆς εἶναι εἰς τὸν Θεόν· καὶ ὅπου ὑπάρχει ἀμοιβαία εὐχαρίστησις, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ πλέον ἐλευθέρα ἀποδοχὴ, ἐγκάρδιος δεξίωσις καὶ συχνὴ συνομιλία. Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι τόσον μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ κατοικῇ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὑπερηφάνου, ὥστε δὲν θέλει τῷ ἐπιτρέψει ποσῶς νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτόν. «Τὸν ὑψηλόφρονα βλέπει μακρόθεν.» (Ψαλμ. ρλή. 6.) «Ὁ Θεὸς ἐναντιοῦται εἰς τοὺς ὑπερηφάνους, καὶ δίδει χάριν εἰς τοὺς ταπεινούς. (Δ' Πέτρ. ἐ. 5.) Ὑπερήφανος νοῦς εἶναι ἐπηρμένος κατὰ τὴν φαντασίαν, κατὰ τὴν ὑπόληψιν ἑαυτοῦ, καὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μεγάλων κοσμικῶν πραγμάτων. Ταπεινὸς νοῦς εἶναι ὑψηλὸς τῷόντι εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἁγίων πραγμάτων. Τὰ δύο ταῦτα εἴδη τῆς ὑψηλοφροσύνης εἶναι ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα τὰ πλέον ἐναντία τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο, ὡς βλέπομεν τοὺς περισσοτέρους πολέμους μεταξὺ ἡγεμόνων, καὶ ὄχι μεταξὺ ἡγεμόνος καὶ γεωργοῦ. Εἶσαι λοιπὸν ἄνθρωπος πολλῆς ἀξίας εἰς τοὺς ἰδίους σου ὀφθαλμούς; Ἠδύνεσαι, ὅταν ἀκούῃς περὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὑπολήψεώς σου, καὶ λυπεῖσαι πολὺ ὅταν ἀκούῃς, ὅτι σὲ παρκμελοῦσι; Προτιμᾷς τοὺς τιμῶντάς σε, καὶ περιφρονεῖς τοὺς μὴ ποιοῦντας αὐτὸ, ἂν καὶ ἦναι ἄλλως ἄνθρωποι εὐσεβεῖς καὶ τίμιοι; Αἱ ἐπιθυμίαι σου πρέπει νὰ ἐκπληρῶνται καὶ ἡ γνώμη σου νὰ ἦναι κανὼν καὶ ὁ λόγος σου νόμος εἰς ὅλους τοὺς περὶ σέ; Ἐξάπτονται τὰ πάθη σου, ἐὰν ὁ λόγος σου ἢ ἡ θέλησίς σου ἐμποδισθῇ; Εἶσαι ἕτοιμος νὰ κρίνῃς τὴν ταπεινότητα ὡς εὐτελῆ χαμέρπειαν, καὶ δὲν γνωρίζεις πῶς νὰ ὑποταχθῇς εἰς ταπεινὴν ἐξομολόγησιν, ὅτε ἡμάρτησας κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἢ ἔβλαψας τὸν ἀδελφόν σου; Βλέπεις τοὺς εὐσεβεῖς πτωχοὺς, ὡς ἐὰν δὲν ἐγνώριζες αὐτοὺς, καὶ σχεδὸν ἐντρέπεσαι νὰ ἦσαι κοινωνὸς αὐτῶν; Δὲν δύνα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαι νὰ ὑπηρετῇς τὸν Θεὸν εἰς ταπεινὴν ὡς καὶ εἰς ὑψηλὴν θέσιν; Αἱ καυχήσεις σου τάχα περιορίζονται μᾶλλον ἀπὸ φρόνησιν ἢ τέχνην, παρὰ ἀπὸ ταπεινότητα; Ἐπιθυμεῖς νὰ ἔχῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλων τῶν ἀνθρώπων προσηλωμένους ἐπάνω σου, καὶ νὰ ἀκούῃς αὐτοὺς λέγοντας, «Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος;» Ἀγνοεῖς τὴν ἀπάτην καὶ τὴν κακίαν τῆς καρδίας σου; Εἶσαι πλέον ἕτοιμος νὰ ὑπερασπίζεσαι τὴν ἀθωότητά σου, παρὰ νὰ κατηγορῇς σεαυτὸν, ἢ νὰ ὁμολογῇς τὸ σφάλμα σου; Δύνασαι δυσκόλως νὰ ὑποφέρῃς μίαν ἀπ' εὐθείας ἐπίπληξιν, ἢ νὰ χωνεύσῃς εἰλικρινεῖς ἐλέγχους; Ἐὰν ταῦτα τὰ συμπτώματα ἦναι ἀναντιρρήτως εἰς τὴν καρδίαν σου, εἶσαι ὑπερήφανος. Τοσοῦτη κόλασις κατοικεῖ εἰς σὲ, ὥστε δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς γνωριμίαν μὲ τὸν οὐρανόν. Τόσον ὁμοιάζει ἡ ψυχή σου μὲ τὸν διάβολον, ὥστε δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς καμμίαν οἰκειότητα μὲ τὸν Θεόν. Ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος θεοποιεῖ καὶ λατρεύει ὡς εἴδωλον ἑαυτόν· πῶς δύναται λοιπὸν ἡ ἀγάπη αὐτοῦ νὰ ἦναι εἰς τὸν Θεόν; πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν; Ἡ φαντασία καὶ ἡ μνήμη δύνανται ἴσως νὰ ἐφοδιάσωσι τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ μὲ ταπεινὰς καὶ οὐρανίους ἐκφράσεις, ἀλλ' εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει πλειότερον οὐρανὸς, παρ' ὅσον ταπεινότης. Ἐκτείνομαι περισσότερον εἰς τοῦτο, ἐπειδὴ αὕτη εἶναι ἡ κοινοτέρα καὶ ἐπικινδυνωδεστέρα ἁμαρτία εἰς τὴν Ἠθικὴν, καὶ αὐξάνει τὰ μέγιστα τὴν μεγάλην ἁμαρτίαν τῆς ἀπιστίας. Ὦ Χριστιανὲ, ἐὰν θέλῃς νὰ ζῇς συνεχῶς εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου σου, ἔσο ταπεινὸς καὶ αὐτὸς θέλει σὲ ἀνυψώσει. Μάθε ἀπὸ αὐτὸν νὰ ἦσαι πρᾷος καὶ ταπεινὸς καὶ θέλεις εὑρεῖ ἀνάπαυσιν εἰς τὴν ψυχήν σου.» (Ματθ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ί. 29) Ἄλλως ἡ ψυχή σου θέλει εἶσθαι «ὡς ἡ τεταραγμένη θάλασσα, ὅταν δὲν δύναται νὰ ἡσυχάσῃ καὶ τὰ κύματα αὐτῆς ἐκρίπτουσι καταπάτημα καὶ πηλόν. (Ἡσαΐ. νζ'. 20) Καὶ ἀντὶ ταύτης τῆς γλυκείας ἐν Θεῷ ἡδονῆς, ἡ ὑπερηφάνειά σου θέλει σὲ γεμίσει ἀπὸ παντοτεινὴν ἀνησυχίαν. Καθὼς ὅστις ταπεινόνει ἑαυτὸν ὡς μικρὸν παιδίον, θέλει εἶσθαι μετὰ ταῦτα ὁ μεγαλείτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τοιουτοτρόπως καὶ τώρα ἐνταῦθα θέλει εἶσθαι ὁ μεγαλείτερος εἰς τὴν, οὕτως εἰπεῖν, πρόγευσιν τῆς βασιλείας. Ὁ Θεὸς «κατοικεῖ μετὰ τοῦ συντετριμμένου τὴν καρδίαν καὶ τῷ ταπεινῷ τὸ πνεῦμα, διὰ νὰ ζωοποιῇ τὴν καρδίαν τῶν συντετριμμένων.» (Ἡσαΐ. νζ'. 15) «Διὰ τοῦτο ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ θέλει σᾶς ὑψώσει.» (Ἰάκωβ. δ'. 10.) «Ὅταν ταπεινωθῇ τις, τότε θέλεις εἰπεῖ, εἶναι ὕψωσις, διότι θέλει σώσει τὸν κεκυφότα τοὺς ὀφθαλμούς.» (Ἰώβ. κβ'. 29.)

6. Νωθρὸν πνεῦμα, εἶναι ἄλλο ἐμπόδιον εἰς τὴν οὐράνιον ταύτην ζωήν. Καὶ τῳόντι, στοχάζομαι, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐμποδίζει πλειότερον αὐτῆς τοὺς συνετοὺς ἀνθρώπους. Ἐὰν συνίστατο μόνον εἰς τὴν γύμνασιν τοῦ σώματος, τὴν κίνησιν τῶν χειλέων, τὴν κλίσιν τῶν γονάτων, οἱ ἄνθρωποι ἤθελον ἀναβαίνει εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ ὅσην εὐκολίαν ὑπάγουσι πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν φίλων αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ νὰ χωρίζωμεν τοὺς συλλογισμοὺς καὶ τὰς κλίσεις μας ἀπὸ τὸν κόσμον, νὰ βάλλωμεν εἰς ἐνέργειαν τὰ χαρίσματά μας, καὶ νὰ αὐξάνωμεν ἕκαστον αὐτῶν, νὰ ἐνασχολῶμεν αὐτὰ εἰς ἁρμόδια ἀντικείμενα, ἑωσοῦ εὐοδωθῇ τὸ ἔργον εἰς τὰς χεῖράς μας, αὕτη εἶναι ἡ δυσκολία. Ἀναγνῶστα, ὁ οὐρανὸς εἶναι ὑπεράνω σου, καὶ ἐλπίζεις νὰ ἀναβῇς τὴν δυσανάβατον ταύτην ἀνωφέρειαν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χωρὶς κόπον καὶ σταθερὰν ἀπόφασιν; Δύνασαι νὰ φέρῃς τὴν γηΐνην ταύτην καρδίαν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀργοκίνητον πνεῦμα εἰς τὸν Θεὸν, ἐνῷ σὺ κεῖσαι ἀκίνητος καὶ ἀναπαύεσαι; Ἐὰν κείμενοι εἰς τοὺς πρόποδας βουνοῦ καὶ βλέποντες πρὸς τὴν κορυφὴν καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἤμεθα ἐκεῖ, ἠδυνάμεθα οὕτω ν' ἀναβῶμεν, τότε καθημερινῶς ἠθέλομεν ἔχει πολλοὺς ὁδοιπόρους πρὸς τὸν οὐρανόν. «Ἀλλ' ἡ βασιλεία τοῦ οὐρανοῦ βιάζεται, καὶ οἱ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτήν.» (Ματθ. ιά. 12). Βία χρειάζεται διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὰς ἀπαρχὰς ταύτας, ὡς καὶ διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν τελείαν ἰδιοκτησίαν. Δὲν συναισθάνεσαι, ὅτι οὕτως ἔχει, καὶ ἂν δὲν σ' ἔλεγον αὐτό; Θέλει ἡ καρδία σου νὰ ἀναβῇ ἄνω, ἂν δὲν ὠθῇς σὺ αὐτήν; Σὺ γνωρίζεις, ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶναι ὅλη ἡ ἐλπίς σου, ὅτι τίποτε ἐδῶ κάτω δὲν δύναται νὰ σοὶ χορηγήσῃ ἀνάπαυσιν, ὅτι καρδία σπανίως σκεπτομένη περὶ τοῦ οὐρανοῦ δὲν δύναται νὰ ἐξάξῃ, εἰμὴ μικρὰν παρηγορίαν ἐντεῦθεν, καὶ ὅμως χάνεις τὰς εὐκαιρίας σου, καὶ μένεις ἀδρανὴς, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ βαδίζῃς ἄνω καὶ νὰ ζῇς μὲ τὸν Θεόν; Δὲν συσταίνεις τὴν γλυκύτητα τῆς οὐρανίου ζωῆς, καὶ κρίνεις καλλιτέρους Χριστιανοὺς ἐκείνους, οἵτινες διάγουσιν αὐτὴν, καὶ ὅμως ποτὲ δὲν δοκιμάζεις αὐτὴν ὁ ἴδιος; Ὡς ὁ ὀκνηρὸς, ὅστις τανύεται εἰς τὸ στρῶμά του καὶ λέγει, Εἴθε τοῦτο νὰ ἦτο ἐργασία, τοιουτοτρόπως ὁμιλεῖς καὶ φλυαρεῖς, καὶ ζῇς εἰς ἀνάπαυσιν, καὶ λέγεις, Εἴθε νὰ ἠδυνάμην νὰ ἔχω τὴν καρδίαν μου εἰς τὸν οὐρανόν! Πόσον πολλοὶ ἀναγινώσκουσι βιβλία, καὶ ἀκούουσι λόγους, περιμένοντες νὰ ἀκούσωσι περὶ εὐκολωτέρας τινὸς ὁδοῦ, ἢ νὰ εὕρωσι συντομώτερόν τινα δρόμον πρὸς τὴν παρηγορίαν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρ' ὅτι ποτὲ θέλουσιν εὑρεῖ εἰς τὴν Γραφὴ ; Ἡ ζητοῦσιν ὁδηγίας διὰ νὰ ζήσωσιν οὐράνιον ζωὴν, καὶ ἐὰν ἡ ἀκρόασις μόνη αὐτῶν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον, θέλουσιν εἶσθαι οὐράνιοι Χριστιανοί. Ἀλλ' ἐὰν δείξῃ τις πρὸς αὐτοὺς τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ εἴπῃ, ὅτι ὀὲν δύνανται νὰ ἔχωσι τὰς ἡδονὰς ταύτας μὲ ὅρους εὐκολωτέρους, τότε μᾶς ἀφίνουσιν, ὡς ὁ νέος ἀφῆκε τὸν Χριστὸν, λυπημένους. Ἐὰν ἦσαι καταπεισμένος, Ἀναγνῶστα, ὅτι τοῦτο τὸ ἔργον εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὴν εὐχαρίστησίν σου, ἐπιχειρίσθητι αὐτὸ ἀποφασιστικῶς. Ἐὰν ἡ καρδία σου ἀποσυρθῇ, βίασον αὐτὴν μὲ τὴν προσταγὴν τοῦ λογικοῦ· καὶ ἐὰν τὸ λογικόν σου ἀρχίσῃ νὰ φιλονεικῇ, ἐπίφερε τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ, φέρε ὡς αἰτίαν τὴν ἰδικήν σου ἀνάγκην, μὲ τὰς ἄλλας προαναφερθείσας σκέψεις εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον. Μὴ ἀφίνῃς ἔμπροσθέν σου νὰ κῆται τοιοῦτος ἀσύγκριτος θησαυρὸς, μὲ τὴν χεῖρά σου εἰς τὸν κόλπον, μήτε ἡ ζωή σου νὰ ἦναι συνεχὴς θλῖψις, ἐνῷ ἠδύνατο νὰ ἦναι συνεχὴς εὐωχία, μόνον διότι δὲν θέλεις νὰ ἐργάζῃσαι. Μὴ μένε ἀκίνητος μὲ ἀπαρηγόρητον πνεῦμα, ἐνῷ παρηγορίαι βλαστάνουσιν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σου, ὡς ἄνθρωπος εἰς τὸ μέσον κήπου ἀνθέων, ὅστις δὲν θέλει νὰ κινηθῇ διὰ νὰ δρέψῃ αὐτὰ, καὶ νὰ μεθέξῃ τῆς εὐωδίας αὐτῶν. Γνωρίζω, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ πηγὴ, ἀλλὰ τὸ φρέαρ εἶναι βαθὺ, καὶ πρέπει ν' ἀντλήσῃς τὸ ὕδωρ τοῦτο πρὶν ἀναψυχθῇς ἀπ' αὐτοῦ. Γνωρίζω, ὅτι καθόσον εἶσθε πνευματικοὶ, δὲν ἔχετε χρείαν ὕλης ταύτης τῆς ἀγωνίας καὶ βίας, ἀλλ' ἐν μέρει εἶσθε σαρκικοὶ, καὶ ἐν ὅσῳ εἶσθε τοιοῦτοι χρειάζεται κόπος. Ἦτο συνήθεια τῶν Πάρθων νὰ μὴ δίδωσι τροφὴν τὸ πρωῒ εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν, πρὶν ἴδωσι τὸν ἐκ τοῦ κό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πού ἱδρῶτες τὰ πρόσωπα αὐτῶν. Καὶ θέλετε εὑρεῖ, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ συνήθης τρόπος τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ μὴ δίδῃ εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ τὴν γεῦσιν τῆς ἡδονῆς, πρὶν ἀρχίσωσι νὰ ἱδρώσωσι ζητοῦντα αὐτήν. Κρῖνον λοιπόν, ἐὰν ἡ οὐράνιος ζωὴ, ἢ ἡ σαρκικὴ ἡσυχία ἦναι καλλιτέρα, καὶ, ὡς συνετὸς, ἔκλεξον. Ἀλλὰ διὰ νὰ σὲ ἐνθαρρύνω, ἂς προσθέσω, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ συλλογίζησαι περισσότερον ἀφ' ὅσον τώρα, ἀλλὰ νὰ συλλογίζησαι μόνον διὰ καλλίτερα καὶ εὐαρεστότερα ἀντικείμενα. Συλλογίσου μόνον τόσον, καὶ τόσον σπουδαίως καθημέραν διὰ τὴν ἔξοχον δόξαν τῆς μελλούσης ζωῆς, ὅσον τώρα διὰ τὰς κοσμικὰς ὑποθέσεις, μάλιστα διὰ τὰς ματαιότητας καὶ τὰ ἀπρεπῆ, καὶ ἡ καρδία σου θέλει εἶσθαι ταχέως εἰς τὸν οὐρανόν. Τέλος πάντων, «ἀγρὸς τοῦ ὀκνηροῦ εἶναι ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον παντοῦ εἶναι φυτρωμέναι ἄκανθαι καὶ κνίδαι,» καὶ αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ ὀκνηροῦ θανατόνουσι τὴν χαρὰν αὐτοῦ, διότι αἱ χεῖρες αὐτοῦ δὲν θέλουσι νὰ ἐργάζωνται, καὶ ὁ ὀκνηρὸς εἶναι ὁ λέγων. «Λέων εἶναι εἰς τὸν δρόμον, λέων μέσα εἰς τὰς πλατείας. Καθὼς ἡ θύρα στρέφεται περὶ τοὺς στρόφιγγας αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ ὀκνηρὸς ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην. Ὁ ὀκνηρὸς χώνει τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸ τρυβλίον, καὶ βαρύνεται νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, ἂν καὶ πρόκηται νὰ θρέψῃ ἑαυτὸν μὲ τὴν τροφὴν τῆς ζωῆς.» (Παροιμ. κδ'. 30, 31· κθ'. 25· κς'. 13 — 15). Τοῦτο τί ἄλλο εἶναι εἰμὴ νὰ ἀπορρίπτωμεν ταύτας τὰς παρηγορίας, καὶ ἐπομένως τὸ τίμιον αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐξηγόρασεν αὐτάς; διότι «ὁ ὀκνηρὸς εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ εἶναι βεβαίως ἀδελφὸς τοῦ ἀσώτου.» (Παροιμ. ιή. 9). Ἐφάρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοσον τοῦτο εἰς τὸ πνευματικὸν ἔργον σου, καὶ σπούδαζε καλῶς τὴν σημασίαν αὐτοῦ.

7. Τὸ νὰ ἤμεθα εὐχαριστημένοι εἰς μόνας τὰς προετοιμασίας διὰ τὴν οὐράνιον ταύτην ζωὴν, ἐνῷ εἴμεθα ὅλωσδιόλου ξένοι εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν, εἶναι ὡσαύτως κινδυνώδες καὶ κρύφιον ἐμπόδιον· ὅταν ἀρκώμεθα εἰς μόνην τὴν σπουδὴν τῶν οὐρανίων πραγμάτων, καὶ εἰς τὰς περὶ αὐτῶν ἰδέας, ἢ εἰς τὴν συνομιλίαν περὶ αὐτῶν, ὡς ἐὰν τοῦτο ἦτο ἱκανὸν νὰ μᾶς καταστήσῃ οὐρανίους. Κανεὶς δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν κίνδυνον τῆς παγίδος ταύτης περισσότερον ἐκείνων, οἵτινες ἐνασχολοῦνται νὰ ὁδηγῶσι τοὺς ἄλλους εἰς τὰ τῆς θρησκείας, κατ' ἐξοχὴν δὲ οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου. Πόσον εὐκόλως δύνανται οἱ τοιοῦτοι νὰ ἀπατηθῶσιν, ἐνῷ δὲν ἐνασχολοῦνται εἰς ἄλλο τι τόσον, ὅσον εἰς τὸ ν' ἀναγινώσκωσι καὶ νὰ σπουδάζωσι περὶ τοῦ οὐρανοῦ, νὰ κηρύττωσι καὶ νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ οὐρανοῦ. Δὲν εἶναι αὕτη ἡ οὐράνιος ζωή; Φεῦ! ὅλα ταῦτα δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἁπλῆ προετοιμασία. Τοῦτο εἶναι μόνον τὸ νὰ συνάζωμεν τὴν ὕλην, καὶ ὄχι νὰ ἐγείρωμεν τὸ κτίριον αὐτό. Τοῦτο εἶναι τὸ νὰ συλλέγωμεν τὸ μάννα δι' ἄλλους, καὶ ὄχι νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ χονεύωμεν αὐτὸ οἱ ἴδιοι. Καθὼς τις, καθήμενος εἰς τὴν οἰκίαν, δύναται νὰ σχεδιάζῃ ἀκριβεῖς χάρτας τῶν τόπων, τοὺς ὁποίους οὔτ' εἶδεν οὔτε ἐταξείδευσε, τοιουτοτρόπως δύνασθε νὰ περιγράφητε εἰς τοὺς ἄλλους τὰς χαρὰς τοῦ οὐρανοῦ, ἂν καὶ ποτὲ δὲν πλησιάζετε εἰς αὐτὸν μὲ τὰς καρδίας σας. Τυφλὸς ἄνθρωπος διὰ τῆς παιδείας δύναται νὰ φιλονεικῇ περὶ τοῦ φωτὸς καὶ τῶν χρωμάτων, τοιουτοτρόπως δύνασθε νὰ παριστάνητε εἰς τοὺς ἄλλους τὸ οὐράνιον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦτο φῶς, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐφώτισε τὰς ψυχάς σας, καὶ νὰ φέρητε ἐκεῖνο τὸ πῦρ διὰ τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ σας, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐθέρμανε τὰς ἰδικάς σας. Πόσον θεῖοι ἦσαν οἱ λόγοι τοῦ Βαλαὰμ εἰς τὰς προφητείας αὐτοῦ, ἀλλὰ πόσον ὀλίγον ἐνυπῆρχον εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ! Μάλιστα ἡμεῖς περισσότερον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ὑποκείμεθα εἰς τὸν πειρασμόν, τοῦ νὰ ἀποχωρήσωμεν ἀπὸ ταύτην τὴν οὐράνιον ζωήν. Σπουδὴ καὶ κήρυγμα περὶ τοῦ οὐρανοῦ ἁρμόζουσιν εἰς τὴν οὐράνιον ζωὴν μᾶλλον, παρὰ τὰς σκέψεις καὶ ὁμιλίας περὶ τοῦ κόσμου τούτου· καὶ ἡ ἁρμοδιότης αὕτη δύναται νὰ μᾶς ἀπατᾷ. Τοῦτο εἶναι τὸ ν' ἀποθνήσκωμεν τὸν πλέον ἄθλιον θάνατον, μάλιστα νὰ λιμοκτονῶμεν, ἐνῷ ἔχομεν ἄρτον εἰς τὰς τραπέζας μας, καὶ ν' ἀποθνήσκωμεν ἀπὸ δίψαν, ἐνῷ ἀντλοῦμεν ὕδωρ δι' ἄλλους, συλλογιζόμενοι ὅτι μᾶς ἀρκεῖ ἡ πρᾶξις αὕτη, ἂν καὶ ποτὲ δὲν πίνωμεν πρὸς δροσισμὸν τῶν ψυχῶν μας.

Δεύτερον. Ἀποδείξας τοιουτοτρόπως ποῖα ἐμπόδια θέλουσι σὲ ἀντισταθῆ εἰς τοῦτο τὸ ἔργον, περιμένω νὰ ἀποφασίσῃς ἐναντίον αὐτῶν, νὰ θεωρήσῃς αὐτὰ σπουδαίως, καὶ οὕτω νὰ ἀποφύγῃς αὐτά, διότι ἄλλως ὁ κόπος σου θέλει εἶσθαι εἰς μάτην. Πρέπει ὡσαύτως νὰ σὲ εἴπω, ὅτι περιμένω ἐδῶ τὴν ὑπόσχεσίν σου, ἐὰν ἐκτιμᾷς τὰς ἡδονὰς τῶν προγεύσεων τούτων τοῦ οὐρανοῦ, νὰ ἐκτελέσῃς εὐσυνειδήτως τὰ ἀκόλουθα χρέη εἰδικώτερον.

1. Νὰ ἦσαι καταπεπεισμένος, ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶναι ὁ μόνος θησαυρὸς καὶ ἡ μόνη εὐδαιμονία, καὶ νὰ προσπαθῇς νὰ γνωρίσῃς ὁποῖος θησαυρὸς καὶ εὐδαιμονία εἶναι αὐτός. Ἐὰν δὲν πιστεύῃς, ὅτι οὗτος εἶναι τὸ ἄκρον ἀγαθόν, δὲν θέλεις προσηλώσει ποτὲ τὴν καρδίαν σου εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτὸν, καὶ ἡ πεποίθησις αὕτη πρέπει βαθέως νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν καρδίαν σου· διότι ἐὰν ἦναι μόνον ἰδέα, πολλὰ ὀλίγην ἐπιρροὴν θέλει ἔχει. Ἐὰν ἡ Εὔα ὑποθέτῃ ποτὲ, ὅτι εὑρίσκει μεγαλειτέραν ἀξίαν εἰς τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, παρὰ εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ Θεοῦ, οὐδὲν θαυμαστὸν, ἐὰν ὁ καρπὸς κατέχῃ περισσότερον τὴν καρδίαν αὐτῆς ἢ ὁ Θεός. Ἐὰν ἡ κρίσις προτιμᾷ τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς ἀπὸ τὰς ἡδονὰς τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀδύνατον ἡ καρδία σου νὰ ἦναι εἰς τὸν οὐρανόν. Καθὼς ἡ ἄγνοια τῆς ματαιότητος τῶν προσκαίρων πραγμάτων φέρει τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ νὰ ὑπερεκτιμῶσιν αὐτὰ, οὕτω καὶ ἡ ἄγνοια τῶν μεγάλων ἡδονῶν τοῦ οὐρανοῦ γίνεται αἰτία, ὥστε νὰ σκέπτωνται πολλὰ ὀλίγον περὶ αὐτοῦ. Ἐὰν βλέπῃς βαλάντιον περιέχον χρυσὸν, καὶ πιστεύῃς ὅτι περιέχει νομίσματα κίβδηλα, δὲν θέλει διεγερθῇ ἡ ἐπιθυμία σου. Ὄχι ἡ πραγματικὴ ἀξία τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἡ γνωστὴ αὐτοῦ ἀξία διεγείρει τὴν ἐπιθυμίαν. Ἐὰν ἀμαθής τις ἴδῃ βιβλίον περιέχον τὰ μυστήρια τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, δὲν ἤθελεν ἐκτιμήσει αὐτὸ περισσότερον κοινοῦ βιβλίου, διότι δὲν γνωρίζει τί περιέχει, ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅστις γνωρίζει αὐτὸ, ἐκτιμᾷ μεγάλως αὐτὸ, καὶ δύναναται μάλιστα νὰ ἀφήσῃ πρὸς ὥραν καὶ φαγητὸν, καὶ ποτὸν, καὶ ὕπνον διὰ νὰ ἀναγνώσῃ αὐτό. Καθὼς οἱ Ἰουδαῖοι ἐφόνευσαν τὸν Μεσσίαν, ἐνῷ περιέμενον αὐτὸν, διότι δὲν ἐγνώριζον αὐτὸν, οὕτω καὶ ὁ κόσμος φωνάζει δι' ἀνάπαυσιν, καὶ ἐνασχολεῖται πολὺ νὰ ζητῇ αὐτὴν εἰς τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, διότι δὲν γνωρίζει αὐτήν· ἐπειδὴ ἐὰν ἐγνώριζε τί εἶναι, δὲν ἤθελεν ἀμελεῖ οὕτω τὸν αἰώνιον θησαυρόν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. Προσπάθει ὡσαύτως νὰ γνωρίσῃς, ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶναι ἡ ἰδία σου εὐδαιμονία. Δυνάμεθα νὰ ὁμολογῶμεν, ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶναι ἡ καλλιτέρα κατάστασις, ἂν καὶ ἀπελπιζώμεθα νὰ ἀπολαύσωμεν αὐτὸν καὶ δυνάμεθα νὰ ἐπιθυμῶμεν καὶ νὰ ζητῶμεν αὐτόν, ἐὰν ἴδωμεν, ὅτι ἡ ἀπόλαυσις αὐτοῦ εἶναι πιθανή, ἀλλὰ ποτὲ δὲν δυνάμεθα νὰ χαίρωμεν ἀληθῶς εἰς αὐτόν, πρὶν πληροφορηθῶμεν, πρόπον τινά, περὶ τοῦ εἰς αὐτὸν δικαιώματός μας. Ποία παρηγορία εἶναι εἰς ἄνθρωπον γυμνὸν νὰ βλέπῃ τὰ λαμπρὰ ἐνδύματα τῶν ἄλλων; Ποία παρηγορία εἶναι εἰς ἄνθρωπον μὴ ἔχοντα ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι, νὰ βλέπῃ τὰ μεγαλοπρεπῆ κτίρια τῶν ἄλλων; Δὲν ἤθελον ὅλα ταῦτα αὐξάνει μᾶλλον τὴν θλῖψιν αὐτοῦ καὶ καταχθύσει αὐτὸν εὐαισθητότερον εἰς τὴν ἰδίαν ἀθλιότητα; Παρομοίως καὶ τὸ νὰ γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος τὰ πλεονεκτήματα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ νὰ μὴ ἐξεύρῃ ἂν ποτε θέλῃ ἀπολαύσει αὐτά, δύναται μὲν νὰ διεγείρῃ τοῦτο τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ καὶ νὰ προτρέψῃ αὐτὸν εἰς ἀναζήτησιν ἐκείνου, πλὴν θέλει ἔχει ὀλίγην χαράν. Τίς θέλει προσηλώσει τὴν καρδίαν αὐτοῦ εἰς τὰς ἰδιοκτησίας τοῦ ἄλλου; Ἐὰν αἱ οἰκίαι σας, τὰ ἀγαθά σας, τὰ κτήνη σας, τὰ τέκνα σας, δὲν ἦσαν ἰδικά σας, ὀλιγώτερον ἠθέλετε φροντίζει, περὶ αὐτῶν, καὶ ὀλιγώτερον ἠθέλετε ἠδύνεσθαι εἰς αὐτά. Ὦ Χριστιανέ, μὴ ἀναπαυθῇς λοιπὸν πρὶν δυνηθῇς νὰ ὀνομάσῃς τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην ἰδικήν σου ἀνάπαυσιν. Φέρε τὴν καρδίαν σου εἰς τὸ βῆμα τῆς δοκιμῆς. Παράθες τὰ προτερήματα τῶν ἁγίων, καὶ τὰ προτερήματα τῆς ψυχῆς σου, καὶ τότε κρῖνον ὁποίαν ὁμοιότητα ἔχουσι πρὸς ἄλληλα. Τὸν αὐτὸν λόγον ἔχεις διὰ νὰ κρίνῃς σεαυτὸν τώρα, δι' οὗ θέλεις κριθῇ τὴν μεγάλην ἡμέραν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μὴ σφάλλῃς εἰς τὴν ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ γινομένην περιγραφὴν τοῦ πιστοῦ, ὥστε μήτε νὰ ἀθωώσῃς, μήτε νὰ καταδικάσῃς σεαυτὸν ἐσφαλμένως· διότι, καθὼς αἱ χωρὶς βάσεων ἐλπίδες τείνουσιν εἰς ὄλεθρον, καὶ εἶναι ἡ μεγαλειτέρα αἰτία τῆς τῶν πλείστων ἀνθρώπων καταδίκης, τοιουτοτρόπως αἱ χωρὶς βάσεων ἀμφιβολίαι τείνουσιν εἰς σύγχυσιν καὶ θλῖψιν τῶν πιστῶν, καὶ εἶναι ἡ κυρία αἰτία αὐτῶν. Διὰ τοῦτο βάλε ἀσφαλῶς τὸ θεμέλιόν σου καὶ προχώρει εἰς τὸ ἔργον ἐσκεμμένως καὶ ἀποφασιστικῶς, μηδὲ νὰ παραιτήσῃς αὐτὸ πρὶν δυνηθῇς νὰ εἴπῃς, ἂν ἔχῃς ἢ δὲν ἔχῃς δικαίωμα εἰς ταύτην τὴν ἀνάπαυσιν. Ὦ, ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἐγνώριζον ἀληθῶς, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἴδιος αὐτῶν Πατήρ, καὶ ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος αὐτῶν λυτρωτὴς καὶ κεφαλή, καὶ ὅτι ἐκεῖναι εἶναι αἱ ἴδιαι καὶ αἰώνιοι κατοικίαι, καὶ ὅτι πρέπει ἐκεῖ νὰ μείνωσι καὶ νὰ ἦναι μακάριοι αἰωνίως, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἐξίστανται ἀπὸ τοὺς περὶ αὐτῶν συλλογισμούς; Ἐὰν ὁ Χριστιανὸς ἠδύνατο μόνον νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, καὶ λογιζόμενος ὅλα ταῦτα ὡς ἴδια αὐτοῦ, ἐν Χριστῷ νὰ λέγῃ· «Αὗται εἶναι αἱ εὐλογίαι, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος μοὶ ἐπρομήθευσε, καὶ πράγματα ἀσυγκρίτως μεγαλείτερα ἀπὸ ταῦτα.» Εἰς ποίας ἁγίας ἐκστάσεις ἤθελε φέρεσθαι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ! Περισσότερον ἁμαρτάνουσιν ἐναντίον τῶν ἰδίων αὐτῶν παρηγοριῶν, καθὼς καὶ ἐναντίον τῆς χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκεῖνοι οἵτινες ὑπερασπίζονται τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, καὶ θάλπουσιν ὑπόπτους συλλογισμοὺς περὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀδίκους στοχασμοὺς περὶ τοῦ λυτρωτοῦ, οἵτινες παριστάνουσι τὴν διαθήκην, ὡς διαθήκην τῶν ἔργων καὶ ὄχι τῆς χάριτος, τὸν Χριστὸν ὡς ἐχθρὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μᾶλλον, ἢ σωτῆρα, ὡς ἐὰν ἦτον εὐχαριστημένος νὰ ἀποθάνωσιν εἰς τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, ἐνῷ προσεκάλεσεν αὐτοὺς τόσον συχνὰ καὶ μὲ τόσην εὐμένειαν, καὶ ὑπέφερε τὰς ἀγωνίας, τὰς ὁποίας ἐκεῖνοι ἔπρεπε νὰ ὑποφέρωσι. Πόσον ἄθλιοι εἴμεθα! νὰ ὑποπτευώμεθα ἀκόμη τὸν Κύριόν μας, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ χαίρωμεν εἰς τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, ὡς ἐάν τις ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ τὸν Χριστὸν, πρὶν ὁ Χριστὸς ἐκλέξῃ αὐτὸν, ἢ ὡς ἐὰν κανεὶς ἐπεθύμει νὰ γείνῃ εὐδαίμων περισσότερον, ἀφ' ὅσον ἐπιθυμεῖ ὁ Χριστὸς νὰ καταστήσῃ αὐτὸν τοιοῦτον. Ἄπαγε! οὗτοι εἶναι ἄδικοι, ἂν ὄχι καὶ βλάσφημοι συλλογισμοί. Ἐάν ποτε ἔθρεψας τοιούτους συλλογισμοὺς εἰς τὸ στῆθός σου, ἀπόρριψον αὐτοὺς ἀπὸ σοῦ, καὶ πρόσεξον μὴ ὑποδεχθῇς αὐτοὺς πλέον. Ὁ Θεὸς ἔχει γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, ὡς σεῖς συνειθίζετε νὰ γράφητε τὸ ὄνομά σας ἢ τὰ σημεῖά σας εἰς τὰ πράγματά σας. Καὶ πρέπει ἡμεῖς νὰ ἐπιχειρῶμεν νὰ ἐξαλείψωμεν αὐτὰ καὶ νὰ γράψωμεν τὰ ὀνόματά μας εἰς τὰς πύλας τῆς γεέννης; Ἀλλ' εὐλογητὸς «ὁ Θεὸς, τοῦ ὁποίου τὸ θεμέλιον μένει στερεὸν,» (Β'. Τιμόθ. β'. 19.) ὁ ὁποῖος «μᾶς φυλάττει μὲ τὴν δύναμιν αὐτοῦ διὰ τῆς πίστεως εἰς σωτηρίαν.» (Α'. Πέτρ. α. 5.)

3. Προσπάθητον νὰ καταλάβῃς πόσον πλησίον εἶναι ἡ ἀνάπαυσίς σου. Ὅ,τι νομίζομεν πλησίον μας, τοῦτο καὶ αἰσθανόμεθα περισσότερον τοῦ μακρὰν ἡμῶν ὄντος. Ὅταν τιμωρίαι, ἢ ἐλέη ἦναι μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς, ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτῶν μὲ ὀλιγωρίαν· ἀλλ' ὅταν ἦναι πλησίον ἡμῶν, τότε τρέμομεν ἀπὸ ταύτας, ἢ χαίρομεν εἰς αὐτά. Τοῦτο παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ συλλογίζωνται περὶ τοῦ οὐρανοῦ μὲ τόσην ἀναισθησίαν, ἐπειδὴ στοχάζονται, ὅτι εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολὺ μακράν. Στοχάζονται ὅτι εἶναι εἴκοσι, τριάκοντα, ἢ τεσσαράκοντα ἔτη μακράν. Πόσον καλλίτερον ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν εἴχομεν «εἰς τὸν ἑαυτόν μας τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου,» (Β' Κορινθ. ά. 9.) καὶ ἐὰν ἐσοχαζόμεθα, ὅτι ἡ αἰωνιότης εἶναι πλησίον; Ἐνῷ συλλογίζομαι καὶ γράφω περὶ αὐτοῦ, σπεύδει καὶ πλησιάζει, καὶ ἤδη ἐμβαίνω εἰς αὐτὸν πρὶν ἐννοήσω αὐτό. Ἐνῷ ἀναγινώσκεις αὐτὸ ὁποιοσδήποτε εἶσαι, ὁ καιρὸς ταχέως βαδίζει καὶ ἡ ζωή σου θέλει περάσει ὡς «νόημα.» Ἐὰν ἀληθῶς ἐπίστευες, ὅτι αὔριον θέλεις ἀποθάνει, πόσον σπουδαίως ἀφ' ἑσπέρας ἤθελες σκέπτεσθαι περὶ τοῦ οὐρανοῦ! Ὅτε ὁ Σαμουὴλ εἶπε τῷ Σαοὺλ, «Αὔριον θέλεις εἶσθαι μὲ ἐμέ,» τοῦτο κατένυξε τὴν καρδίαν αὐτοῦ· καὶ ἐὰν ὁ Χριστὸς ἔλεγεν εἰς τὸν πιστὸν «αὔριον θέλεις εἶσθαι μὲ ἐμέ,» τοῦτο ἤθελε φέρει αὐτὸν προτήτερα ἐν πνεύματι εἰς τὸν οὐρανόν. Μόνον συλλογίσθη, ὅτι ἐμβαίνεις εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τοῦτο μεγάλως θέλει σὲ βοηθήσει νὰ φρονῇς σπουδαιότερα περὶ αὐτοῦ.

4. Ἂς ἦναι ἡ αἰώνιος ἀνάπαυσίς σου τὸ ἀντικείμενον τῆς συχνῆς καὶ σπουδαίας ὁμιλίας σου, μάλιστα μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ ὁμιλήσωσιν ἐκ καρδίας, καὶ εἶναι οἱ ἴδιοι ἠρτυμένοι μὲ οὐράνιον φύσιν. Λυπηρὸν εἶναι νὰ συναπαντῶνται ποτε οἱ Χριστιανοὶ, χωρὶς καθόλου νὰ ὁμιλῶσι περὶ συναντήσεως αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἢ περὶ τῆς εἰς αὐτὸν ὁδοῦ πρὶν χωρισθῶσιν. Εἶναι λυπηρὸν τοσοῦτος καιρὸς νὰ ἐξοδεύηται εἰς ματαίας ὁμιλίας καὶ ἀχρήστους φιλονεικίας, χωρὶς ἐντοσούτῳ νὰ γίνηται καμμία σπουδαιολογία περὶ οὐρανοῦ. Μὲ φαίνεται, ὅτι ἔπρεπε νὰ συναπαντώμεθα ἐπίτηδες διὰ νὰ θερμαίνωμεν τὰ πνεύματά μας ὁμιλοῦντες περὶ τῆς ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναπαύσεώς μας. Τὸ νὰ ἀκούσωμεν Χριστιανόν τινα παριστάνοντα τὴν μακαρίαν καὶ ἔνδοξον ἐκείνην κατάστασιν μὲ ζωηρότητα καὶ δύναμιν ἀπὸ τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Εὐαγγελίου, μὲ φαίνεται, ὅτι ἤθελε μᾶς κάμει νὰ εἴπωμεν, «Δὲν ἐκαίετο ἐντὸς ἡ καρδία ἡμῶν, ὅτε μᾶς ἐξήγει τὰς Γραφάς;» (Λουκ. κδ'. 32). Ὅταν εἷς Φῆλιξ τρέμῃ ἀκούων τὴν καταδίκην αὐτοῦ ἰσχυρῶς παριστανομένην, πῶς ὁ πιστὸς νὰ μὴ ἀναζωοποιηθῇ ἀκούων τὴν παρηγορίαν τῆς αἰωνίου αὐτοῦ ἀναπαύσεως; Κακοὶ ἄνθρωποι καὶ διῶκται νὰ ἠδύνωνται συνομιλοῦντες περὶ τῆς κακίας αὐτῶν, καὶ οἱ Χριστιανοὶ νὰ μὴ εὐχαριστῶνται συνομιλοῦντες περὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ οἱ κληρονόμοι τοῦ οὐρανοῦ περὶ τῆς κληρονομίας αὐτῶν! Τοῦτο δύναται νὰ κάμῃ νὰ ἀναζήσωσιν αἱ καρδίαι μας, καθὼς ἡ τοῦ Ἰακὼβ, ὅτε ἤκουσε τὴν ἀγγελίαν καλοῦσαν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Γεσὲμ, καὶ νὰ ἴδῃ τὰς ἁμάξας, αἵτινες ἔπρεπε νὰ φέρωσιν αὐτὸν εἰς τὸν Ἰωσήφ. Εἴθε νὰ εἴχομεν γνῶσιν καὶ ἀπόφασιν νὰ στρέψωμεν τὸν ῥοῦν τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων ὁμιλίας εἰς ταῦτα τὰ ἐξοχώτερα καὶ πολυτιμότερα πράγματα, καὶ ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἀρχίζουσι νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν ἀνωφελῶν πραγμάτων, ἡμεῖς νὰ ἠξεύρωμεν πῶς νὰ ῥίπτωμεν κανένα λόγον διὰ τὸν οὐρανόν, καὶ νὰ λέγωμεν, ὡς ὁ Πέτρος περὶ τῆς σωματικῆς τροφῆς αὐτοῦ, «Μὴ, διότι ποτὲ δὲν ἔφαγον τίποτε μεμιασμένον ἢ ἀκάθαρτον.» Ὢ πόσον καλὸν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν καὶ νὰ λάβωμεν διὰ τοῦ τρόπου τούτου! Ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ ἀνωφελῆ συναναστροφὴν, ὁ Χριστὸς δὲν ἤθελεν ὁμιλήσει περὶ τοῦ «νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν διὰ πᾶσαν ἀργὴν λέξιν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.» (Ματθ. ιβ'. 36). Λέγε λοιπὸν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς ὁ Ψαλμῳδὸς ὅταν ἤσαι μὲ συντροφίαν, «Ἂς κολληθῇ ἡ γλῶσσά μου εἰς τὸν οὐρανίσκον μου, ἐὰν δὲν προτάξω τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς εὐφροσύνης μου.» (Ψαλ. ρλζ'. 6). Τότε θέλεις εὑρεῖ ἀληθὲς, ὅτι ἡ ὑγιαίνουσα γλῶσσα εἶναι δένδρον ζωῆς.» (Παροιμ. ιέ. 4)

5. Προσπάθει εἰς πᾶν χρέος νὰ ὑψόνῃς τὴν καρδίαν σου πλησιέστερον εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν διάταξιν τῶν τελετῶν αὐτοῦ ἦτο τὸ νὰ χρησιμεύωσιν αὗται ὡς βαθμίδες, διὰ νὰ μᾶς ἀναβιβάζωσιν εἰς τὴν ἀνάπαυσίν μας, καὶ διὰ τῶν ὁποίων, μὲ ὑποταγὴν εἰς τὸν Χριστὸν, νὰ δυνάμεθα καθημερινῶς νὰ ἀναβαίνωμεν αὐτοῦ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Οὗτος ἂς ἦναι ὁ σκοπός σας, ἐνῷ μεταχειρίζεσθε αὐτὰς, καὶ ἀναμφιβόλως δὲν θέλουσιν εἶσθαι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Πῶς πολλάκις ὀλίγοι στίχοι φίλου ἀπόντος σᾶς ἐνέπλησαν χαρᾶς! Καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν κοινωνίαν μὲ τὸν Θεὸν διὰ τῶν τελετῶν αὐτοῦ, ἂν καὶ τὰ ἄτομά μας ἀπέχωσι τόσον ἀπ' αὐτοῦ; Δὲν δύνανται τὰ πνεύματά μας νὰ χαίρωσιν ὅταν ἀναγινώσκωμεν τοὺς στίχους ἐκείνους, οἵτινες περιέχουσι τὴν διαθήκην καὶ τὰ δικαιώματά μας εἰς τὴν οὐράνιόν μας κληρονομίαν; Μὲ ποίαν χαρὰν καὶ θριαμβον δυνάμεθα νὰ ἀναγινώσκωμεν τὰς ἐκφράσεις τῆς θείας ἀγάπης, καὶ νὰ ἀκούωμεν περὶ τῆς οὐρανίου ἡμῶν πατρίδος, ἂν καὶ δὲν εὐτυχήσαμεν εἰσέτι νὰ ἴδωμεν αὐτήν; Ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους χωρίζει θάλασσα καὶ ξηρὰ, δύνανται διὰ γραμμάτων νὰ μετέρχωνται μέγα καὶ ἐπικερδὲς ἐμπόριον, καὶ ὁ Χριστιανὸς δὲν δύναται διὰ τῆς σοφῆς ἐκτελέσεως τῶν χρεῶν αὐτοῦ, νὰ ἐμπορεύηται εὐτυχῶς διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην; Ἐλθὲ λοιπὸν, ἀπαρνήθητι τὴν κατ' ἐπιφάνειαν, τὴν κατὰ συ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νήθειαν καὶ δι' ἔπαινον μόνον εὐσέβειάν σου, καὶ προσεύχου ἐν κρυπτῷ, ἢ δημοσίως μὲ ἐλπίδα νὰ πλησιάσῃς τὴν καρδίαν σου περισσότερον εἰς τὸν Θεὸν πρὶν τελειώσῃς. Ὅταν ἀνοίγῃς τὴν βίβλον σου, ἢ ἄλλο βιβλίον, ἔλπιζε νὰ ἀπαντήσῃς ἐδάφιόν τι τῆς θείας ἀληθείας, καὶ τοιαύτην εὐλογίαν τοῦ πνεύματος, συγχρόνως μὲ αὐτό, ὥστε νὰ λάβῃς πληρεστέραν γεῦσιν τοῦ οὐρανοῦ. Ὅταν πορεύησαι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, λέγε, Ἐλπίζω νὰ ἀπαντήσω τι ἐκ Θεοῦ δυνάμενον νὰ ἀνυψώσῃ τὴν καρδίαν μου, πρὶν ἐπιστρέψω. Ἐλπίζω ὅτι τὸ πνεῦμα θέλει μὲ συναντήσει καὶ γλυκάνει τὴν καρδίαν μου μὲ ἡδονὰς οὐρανίους. Ἐλπίζω, ὅτι ὁ Χριστὸς θέλει φανῇ εἰς ἐμὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ θέλει λάμψει περὶ ἐμὲ μὲ φῶς ἐξ οὐρανοῦ· ὅτι θέλει μὲ ἐπιτρέψει νὰ ἀκούσω τὴν διδακτικὴν καὶ ζωοποιητικὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ κάμει νὰ πέσωσιν αἱ λεπίδες ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου, διὰ νὰ δύναμαι νὰ βλέπω τὴν δόξαν ἐκείνην περισσότερον ἀφ' ὅσον μέχρις ὥρας εἶδον. Ἐλπίζω, πρὶν ἐπιστρέψω, νὰ φέρῃ τὴν καρδίαν μου ὁ Κύριός μου εἰς τὴν θέαν τῆς ἀναπαύσεως, καὶ νὰ βάλῃ αὐτὴν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἐπιστρέψω ὡς «οἱ ποιμένες» ἀπὸ τὴν οὐράνιον ὀπτασίαν, «δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν, δι' ὅλα τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἤκουσαν καὶ εἶδον.» Ὅτε οἱ Ἰνδοὶ κατὰ πρῶτον εἶδον, ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἠδύναντο διὰ γραμμάτων νὰ συνομιλῶσιν, ἐνόμισαν ὅτι ὑπῆρχε πνεῦμά τι περικλεισμένον εἰς αὐτά. Τοιουτοτρόπως ἤθελον θαυμάζει οἱ παριστάμενοι, ὅταν οἱ Χριστιανοὶ ἔχωσι κοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν χρεῶν αὐτῶν. Τί εἶναι εἰς τὰς Γραφὰς ἐκείνας, εἰς ἐκεῖνον τὸν λόγον, εἰς τὴν προσευχὴν ἐκείνην, τὸ ὁποῖον τόσον πληρέστατα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πληροῖ τὴν καρδίαν ἀπὸ χαράν, καὶ τόσον παραφέρει αὐτοὺς ἐκτὸς ἑαυτῶν; Βεβαίως ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε μᾶς ἐγκαταλείψει εἰς τὰ χρέη μας, ἐὰν ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν παρελείπομεν ἡμᾶς αὐτούς. Ἐνθυμοῦ λοιπὸν πάντοτε νὰ παρακαλῇς τὸν Θεὸν νὰ βάλῃ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἱερέως σου θείαν τινὰ ἀγγελίαν, δυναμένην νὰ ἀφήσῃ εἰς τὸ πνεῦμά σου οὐράνιόν τινα γλυκύτητα.

6. Ὠφελοῦ ἀπὸ πᾶν ἀντικείμενον καὶ συμβὰν διὰ νὰ ἐνθυμίζῃς εἰς τὴν ψυχήν σου τὴν προσεγγίζουσαν ἀνάπαυσιν. Καθὼς ὅλαι αἱ πρόνοιαι τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ κτίσματα εἶναι μέσα πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ἀναπαύσεώς μας, τοιουτοτρόπως μᾶς δεικνύουσιν αὐτὴν ὡς τὸ τέλος αὐτῶν. Αἱ τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς γλυκύταται κατὰ τὸ παρὸν πράξεις δὲν ἤθελον εἶσθαι εὔτε κατὰ τὸ ἥμισυ γλυκεῖαι, ἐὰν δὲν ὑπεδήλουν περαιτέρω τινὰ γλυκύτητα. Τὸν ἀρραβῶνα μόνον λαμβάνεις, καὶ παραλείπεις τὴν καθ' αὐτὸ ποσότητα, ὅταν λαμβάνῃς τὰ ἐλέη σου, καὶ λησμονῇς τὸν στέφανόν σου. Εἴθε οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἦσαν εἰδήμονες τῆς τέχνης ταύτης! Δύνασθε νὰ ἀνοίξητε τὰς βίβλους σας, ἀλλὰ μάθετε νὰ ἀνοίγητε καὶ τὰς βίβλους τῆς κτίσεως καὶ τῆς προνοίας, νὰ ἀναγινώσκητε καὶ αὐτοῦ περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ. Τοιουτοτρόπως ἠδυνάμεθα νὰ μετέχωμεν πλειότερον τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ οὐρανοῦ εἰς πάντα κοινὸν δεῖπνον, παρ' ὅσον οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι μετέχουσιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἱερὰν κοινωνίαν. Ἐὰν εὐτυχῇς εἰς τὸν κόσμον, ἂς σὲ κάμῃ τοῦτο εὐαισθητότερον εἰς τὴν αἰώνιόν σου εὐτυχίαν. Ἐὰν ἦσαι κεκοπιακὼς, τοῦτο ἂς καταστήσῃ γλυκυτέρους τοὺς συλλογισμούς σου περὶ τῆς αἰωνίου σου ἀναπαύσεως. Ἐὰν τὰ πράγματά σου δὲν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εὐοδῶνται, αἱ ἐπιθυμίαι σου ἂς ἦναι πλέον ἔνθερμοι διὰ τὴν αἰώνιον παῦσιν τῶν πόνων καὶ θλίψεών σου. Ὅταν λαμβάνῃ ἀναψυχὴν τὸ σῶμά σου ἀπὸ τροφὴν καὶ ὕπνον, ἐνθυμοῦ τὴν ἀκατανόητον ἀναψυχὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν ἀκούῃς καλὰς εἰδήσεις, ἐνθυμοῦ ὁποῖαι καλαὶ ἀγγελίαι θέλουσιν εἶσθαι ὅταν ἀκούῃς τὴν σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπευφημοῦσαν ἀπόφασιν τοῦ Χριστοῦ. Ἡδύνεσαι εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν πιστῶν; Ἐνθυμοῦ ποία τελεία κοινωνία θέλει εἶσθαι εἰς τὸν οὐρανόν. Κοινωνεῖ ὁ Θεὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ πνεῦμά σου; Ἐνθυμοῦ τὸν καιρὸν τῆς ὑψίστου σου ἀνυψώσεως, ὅτε καὶ ἡ κοινωνία σου καὶ ἡ χαρὰ θέλει εἶσθαι πλήρης. Ἀκούεις τὸν λυσσώδη θόρυβον τῶν πονηρῶν καὶ τὰς ταραχὰς τοῦ κόσμου; Συλλογίσθητι τὴν μακαρίαν ἁρμονίαν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀκούεις τὴν τρικυμίαν τοῦ πολέμου; Ἐνθυμοῦ τὴν ἡμέραν, ὅτε θέλεις εὑρίσκεσθαι εἰς τελείαν εἰρήνην ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ Ἄρχοντος τῆς εἰρήνης διὰ παντός. Οὕτω πᾶσα κατάστασις καὶ πᾶν κτίσμα χορηγεῖ εἰς ἡμᾶς μέσα ὠφέλιμα πρὸς τὴν οὐράνιον ζωὴν, ἐὰν μόνον ἔχωμεν καρδίας διὰ νὰ ὠφελώμεθα ἐξ αὐτῶν.

7. Ἐνασχολοῦ πολὺ εἰς τὸ ἀγγελικὸν ἔργον τῆς δοξολογίας. Ὅσον οὐρανιωτέρα εἶναι ἡ ἐνασχόλησις, τόσον περισσότερον θέλει καταστήσει τὸ πνεῦμά σου οὐράνιον. Τὸ ἐπαινεῖν τὸν Θεὸν εἶναι ἔργον τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ θέλει εἶσθαι καὶ ἰδικόν μας αἰώνιον ἔργον· καὶ ἐὰν κατεγινώμεθα εἰς αὐτὸ περισσότερον τώρα, ἠθέλομεν ὁμοιάζει περισσότερον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλομεν εἶσθαι τότε. Καθὼς ἡ ἐπιθυμία, ἡ πίστις, καὶ ἡ ἐλπὶς διαρκοῦσιν ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν χαρὰν, τοιουτοτρόπως τὸ κήρυγμα, ἡ προσευχὴ, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ μυστήρια καὶ ὅλα τὰ μέσα διὰ τὴν ἔκφρασιν καὶ ἐπιβεβαίωσιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος, θέλησι παύσει, ἐνῷ οἱ ἐπινίκιοι λόγοι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χαρᾶς θέλουσι μένει διὰ παντός. Τὸ ζωηρότερον ἔμβλημα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον γνωρίζω ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι ὅτε ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ βαθέως αἰσθανόμενος τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἐλευθεριότητα αὐτοῦ, μὲ καρδίας πλεοναζούσας ἀπὸ ἀγάπην καὶ χαρὰν, ἑνοῦται μὲ φωνὴν καὶ καρδίαν, εἰς τὴν εὐχάριστον καὶ μελῳδικὴν ψαλμῳδίαν τῶν ἐπαίνων αὐτοῦ. Αἱ ἡδοναὶ αὗται, ὡς ἡ μαρτυρία τοῦ Πνεύματος, μαρτυροῦσιν ἀφ' ἑαυτῶν, ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν τὰς ἐναργεῖς ἀποδείξεις, ὅτι πηγάζουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὀλίγον γνωρίζομεν πόσον ἀδικοῦμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἀποκλείοντες ἀπὸ τὰς προσευχάς μας τοὺς ἐπαίνους τοῦ Θεοῦ, ἢ περιορίζοντες αὐτοὺς τόσον, ὅσον κάμνομεν συνήθως, ἐνῷ εἴμεθα ἄφθονοι εἰς τὰς ἐξομολογήσεις μας καὶ τὰς αἰτήσεις μας. Ἀναγνῶστα, σὲ παρακαλῶ, ἐνθυμοῦ τοῦτο. Αἱ θεῖαι δοξολογίαι, ἂς ἀποτελῶσι τὸ μεγαλείτερον μέρος εἰς τὰς προσευχάς σου. Ἔχε ὕλην ἑτοίμην νὰ τρέφῃ τὸν πρὸς τὸν Θεόν σου ἔπαινον, καθὼς ἔχεις διὰ τὴν ἐξομολόγησιν εἰς τὰς παρακλήσεις. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον σπούδαζε τὰς τελειότητας καὶ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ τόσον συχνὰ, ὅσον καὶ τὰς ἐλλείψεις σου, καὶ τὴν ἀναξιότητά σου· τὰ ἐλέη, τὰ ὁποῖα ἔλαβες, καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σοὶ εἶναι ἐπηγγελμένα τόσον συχνὰ, ὅσον καὶ αἱ ἁμαρτίαι, τὰς ὁποίας ἔπραξας. «Εἰς τοὺς εὐθεῖς ἁρμόζει ἡ αἴνεσις. Ὁ προσφέρων θυσίαν αἰνέσεως, οὗτος δοξάζει τὸν Θεόν· Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, διότι ἀγαθὸς ὁ Κύριος, ψαλμῳδήσατε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ διότι εἶναι τερπνόν.» (Ψαλμ. λγ'. 1. ν'. 23. ρλε'. 3.) «Ἂς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως τῷ Θεῷ διὰ παντὸς τοῦτέστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τὸ ὄνομα αὐτοῦ.» (Ἑβρ. ιγ'. 15.) Δὲν εἶχε πνεῦμα θειότατον ὁ Δαβὶδ, ὅστις κατεγίνετο τοσοῦτον εἰς τὸ οὐράνιον τοῦτο ἔργον; Δὲν διεγείρει τὰς καρδίας μας ἡ μόνη ἀνάγνωσις τῆς ᾠδῆς τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν ψαλμῶν τοῦ Δαβίδ; Πόσῳ μᾶλλον ἤθελε διεγείρει καὶ ζωογονήσει ἡμᾶς ἡ εἰς τοῦτο τὸ ἔργον ἐπιτηδεία καὶ συχνὴ ἡμῶν αὐτῶν ἐνασχόλησις; Ὦ μανία τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι δαπανῶσιν εἰς ματαίας ἡδονὰς καὶ σαρκικὰς ἐπιθυμίας τὴν ἰσχὺν τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοὸς, ἡ ὁποία εἶναι τόσον ἁρμοδία εἰς τὸ εὐγενέστερον τοῦ ἀνθρώπου ἔργον. Καὶ, ὦ τῆς ἁμαρτωλῆς μωρίας πολλῶν πιστῶν, οἵτινες βυθίζουσι τὰ πνεύματα αὐτῶν εἰς συνεχῆ λύπην, καὶ καταναλίσκουσι τὰς ἡμέρας αὐτῶν εἰς παράπονα καὶ στεναγμοὺς, καὶ οὕτω κατασταίνουσιν ἑαυτοὺς κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ἀναρμοδίους εἰς τὸ γλυκὺ τοῦτο ἔργον. Ἀντὶ νὰ ἑνόνωνται μὲ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἐπαίνους, ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν καὶ συλλογίζονται περὶ τῆς ἀθλιότητος αὐτῶν, καὶ οὕτως ἀποστεροῦσι τὸν Θεὸν ἀπὸ τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἑαυτοὺς ἀπὸ τὴν παρηγορίαν αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ μεγαλείτερος ἐξολοθρευτὴς τῆς παρηγορίας μας εἰς τὸ χρέος τοῦτο εἶναι, ὅτι εὐχαριστούμεθα εἰς τὸν ἦχον καὶ τὴν μελῳδίαν, καὶ ἀφίνομεν ἀργὴν τὴν καρδίαν, ἥτις ἔπρεπε νὰ ἐκτελῇ τὸ μεγαλείτερον μέρος τοῦ ἔργου, καὶ νὰ μεταχειρίζηται τὴν μελῳδίαν εἰς τὸ νὰ ζωογονῇ καὶ χαροποιῇ αὐτήν.

8. Πάντοτε ἡ ψυχή σου ἂς συλλογίζηται, καὶ ἂς πιστεύῃ τὴν ἄπειρον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Ἀγάπη εἶναι τὸ ἐλκυστικὸν τῆς ἀγάπης. Ὀλίγοι εἶναι τόσον ἀχρεῖοι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὥστε νὰ μὴ ἀγαπῶσιν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀγαπῶσιν αὐτούς. Ἀναμφιβόλως ὁ θάνατος τῆς οὐρανίου ζωῆς μας εἶναι τὸ νὰ ἔχωμεν σκληροὺς συλλογισμοὺς περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ νομίζωμεν αὐτὸν ὡς τινα θέλοντα μᾶλλον νὰ μᾶς καταδικάσῃ, ἢ νὰ μᾶς σώσῃ. Τοῦτο εἶναι νὰ ἐξομοιόνωμεν τὸν μακάριον Θεὸν μὲ τὸν Σατανᾶν. Ἀφοῦ ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀπιστία μας σχεδιάσωσι τὴν πλέον ἄμορφον εἰκόνα τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν φαντασίαν μας, τότε παραπονούμεθα, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀγαπῶμεν αὐτὸν, οὔτε νὰ ἡδυνώμεθα εἰς αὐτόν. Αὕτη εἶναι ἡ κατάστασις πολλῶν χιλιάδων Χριστιανῶν. Φεῦ! Οὕτω νὰ βλασφημῶμεν τὸν Θεὸν καὶ νὰ μαραίνωμεν τὴν ἰδίαν ἡμῶν χαράν! Ἡ Γραφὴ μᾶς βεβαιόνει, ὅτι «ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη» (Α' Ἰωάν. δ'. 16.) ὅτι «ὀργὴ δὲν εἶναι ἐν αὐτῷ» (Ἡσ. κζ'. 4.) ὅτι «δὲν θέλει τὸν θάνατον τῶν ἁμαρτωλῶν, ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ἀσεβὴς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ καὶ νὰ ζῇ.» (Ἰεζεκ. λγ'. 11.) Πολὺ περισσότερον ἐμαρτύρησε τὴν ἀγάπην αὐτοῦ εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ, καὶ τὴν πλήρη ἀπόφασιν αὐτοῦ νὰ σώσῃ πραγματικῶς αὐτούς. Εἴθε νὰ ἐσυλλογιζόμεθα πάντοτε περὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς περὶ ἑνὸς φίλου, ὡς περὶ ἑνὸς, ὅστις ἀνυποκρίτως μᾶς ἀγαπᾷ, μάλιστα περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἀγαπῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, περὶ ἑνὸς, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς κάμῃ καλὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπρομήθευσεν εἰς ἡμᾶς αἰώνιον κατοικίαν ὁμοῦ μὲ αὐτὸν, διότι δὲν ἤθελεν εἶσθαι τότε τόσον δύσκολον νὰ ἔχωμεν τὰς καρδίας μας πάντοτε πρὸς αὐτόν. Ὅ,τι πρᾶγμα ἀγαπῶμεν πλέον ἐκ καρδίας, περὶ αὐτοῦ καὶ συλλογιζόμεθα μὲ μεγαλειτέραν γλυκύτητα, καὶ μὲ μεγαλειτέραν ἐλευθερίαν. Φοβοῦμαι μήπως οἱ πλεῖστοι τῶν Χριστιανῶν ὑπολήπτονται περισ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σότερον τὴν ἀγάπην ἐγκαρδίου τινὸς φίλου, παρὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Καὶ τί θαυμαστὸν λοιπὸν, ἐὰν ἀγαπῶσι τοὺς φίλους αὐτῶν καλλίτερον ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ ἐμπιστεύωνται αὐτοὺς περισσότερον παρὰ τὸν Θεὸν, καὶ προτιμῶσι μᾶλλον νὰ ζῶσι μὲ αὐτοὺς παρὰ μὲ τὸν Θεόν;

9. Παρατήρει προσεκτικῶς καὶ περίθαλπε τὰς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Ἐάν ποτε ἡ ψυχή σου ἀναβῇ ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ γνωρίσῃ τὴν οὐράνιον ταύτην ζωὴν, τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ ἦναι εἰς σὲ ὡς ἡ ἅμαξα τοῦ Ἠλία, μάλιστα ἡ ζῶσα ἀρχὴ διὰ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ κινηθῇς καὶ νὰ ἀναβῇς. Μὴ λυπῇς λοιπὸν τὸν ὁδηγόν σου· μὴ σβένῃς τὴν ζωήν σου· μὴ ἐκβάλῃς τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης σου. Ὀλίγον συλλογίζεσθε πόσον ἡ ζωὴ ὅλων τῶν χαρίτων σας, καὶ ἡ μακαριότης τῶν ψυχῶν σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πρόθυμον καὶ ἐγκάρδιον ὑπακοὴν εἰς τὸ Πνεῦμα. Ὅταν τὸ Πνεῦμα σὲ παρακινῇ εἰς τὴν ἐν κρυπτῷ προσευχὴν, ἢ σὲ ἀπαγορεύῃ τὰς παραβάσεις σου, ἢ σὲ δεικνύῃ τὸν δρόμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ βαδίζῃς, καὶ σὺ δὲν θέλεις νὰ προσέξῃς, δὲν εἶναι θαυμαστὸν ἐὰν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ ψυχή σου ἦναι ξένα πρὸς ἄλληλα. Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ ἀκολουθήσῃς τὸ Πνεῦμα, ἐνῷ αὐτὸ ἤθελε νὰ σὲ σύρῃ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὸ χρέος σου, πῶς ἤθελε σὲ ὁδηγήσει εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ φέρει τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ; Ὁποίαν ὑπερφυᾶ βοήθειαν, ὁποίαν θαρραλέαν εἴσοδον θέλει εὑρεῖ ἡ ψυχή σου εἰς τὴν προσέγγισιν αὐτῆς εἰς τὸν Παντοδύναμον, ἡ ὁποία συνεχῶς ὑπακούει τὸ Πνεῦμα! Μὲ πόσην ἀργίαν, μὲ πόσην νωθρότητα, μὲ πόσην ἐντροπὴν θέλει προσεγγίζει τὸν Θεὸν ἐκεῖνος, ὅστις τοσάκις ἀπεσπάσθη τοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ὁδηγῇ αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόν! Χριστιανὲ ἀναγνῶστα, δὲν αἰσθάνεσαι ἐνίοτε ἰσχυρὰν κλίσιν ν' ἀποσυρθῇς ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ νὰ πλησιάσῃς μᾶλλον εἰς τὸν Θεόν; Μὴ ἀπειθῇς, ἀλλὰ δέξαι τὴν προσφορὰν, καὶ ἅπλωσον τὰ ἱστία ἐνόσῳ δύνασαι νὰ ἔχῃς τὸν οὖριον τοῦτον ἄνεμον. Ὅσῳ περισσότερον ἀνθιστάμεθα εἰς τὸ Πνεῦμα, τόσῳ βραδύτερον θέλει μᾶς πληγώσει, καὶ ὅσῳ μᾶλλον ὑπείκομεν, τόσον ταχύτερα θέλουσιν εἶσθαι τὰ βήματά μας.

10. Σὲ συμβουλεύω ὡς ἄλλο βοήθημα εἰς τὴν οὐράνιον ταύτην ζωὴν, νὰ μὴ ἀμελῇς τὴν ἀνήκουσαν φροντίδα τῆς σωματικῆς ὑγείας. Τὸ σῶμά σου εἶναι ὠφέλιμος δοῦλος, ἐὰν δίδῃς εἰς αὐτὸ ὅ,τι πρέπει, καὶ ὄχι περισσότερον παρ' ὅ,τι πρέπει, ἀλλ' εἶναι ὀλεθριώτατος τύραννος, ἐὰν ἀφήσῃς αὐτὸ νὰ ἔχῃ, ὅ,τι ἀλόγως ἐπιθυμεῖ, καὶ εἶναι ὡς ἀμβλεῖα μάχαιρα, ἐὰν ἀδίκως ἀρνῆσαι τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ. Ὅταν θεωρῶμεν πόσον συχνὰ οἱ ἄνθρωποι σφάλλουσιν εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, καὶ πόσον ὀλίγοι μεταχειρίζονται τὰ σώματα αὐτῶν καθὼς πρέπει, δὲν δυνάμεθα νὰ θαυμάσωμεν, ἐὰν ἐμποδίζωνται πολὺ εἰς τὴν οὐράνιον ζωήν. Οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι εἶναι δοῦλοι ὀρέξεων, καὶ μόλις δύνανται νὰ ἀρνηθῶσί τι εἰς τὴν σάρκα, καὶ διὰ τοῦτο ἑκουσίως φέρονται ὑπ' αὐτῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς, πρὸς τὰ κέρδη, ἢ πρὸς ματαίους φίλους, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ ὑψόνωσι τὰ πνεύματα πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν οὐρανόν. Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὰς ψυχάς σας, «μὴ φροντίζετε περὶ τῆς σαρκὸς διὰ νὰ ἐκτελῆτε τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς.» (Ρωμ. ιγ'. 14.) ἀλλ' ἐνθυμήθητε, ὅτι «τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς εἶναι θάνατος, διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς εἶναι ἔχθρα εἰς τὸν Θεὸν, διότι δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὔτε δύναται. Καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι εἰς τὴν σάρκα, δὲν δύνανται νὰ ἀρέσωσιν εἰς τὸν Θεόν. Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, χρεῶσται εἴμεθα ἡμεῖς οὐχὶ εἰς τὴν σάρκα, διὰ νὰ ζῶμεν κατὰ σάρκα. Διότι ἂν ζῆτε κατὰ τὴν σάρκα, μέλλετε νὰ ἀποθάνητε· ἐὰν δὲ θανατόνητε τὰς πράξεις τοῦ σώματος διὰ τοῦ Πνεύματος θέλετε ζήσει.» (Ῥωμ. η'. 6=8. 12. 13.) Τινὲς ἐμποδίζουσι πολὺ τὴν οὐράνιον αὐτῶν χαρὰν, ἀρνούμενοι εἰς τὸ σῶμα τὰ ἀναγκαῖα αὐτοῦ, καὶ τοιουτοτρόπως κατασταίνουσιν αὐτὸ ἀνίκανον νὰ χρησιμεύσῃ εἰς αὐτούς. Ἐὰν οἱ τοιοῦτοι ἠδίκουν μόνον τὴν σάρκα δὲν ἤθελεν εἶσθαι μέγα τι, ἀλλ' ἀδικοῦσι καὶ τὰς ψυχὰς, καθὼς ὅποιος καταστρέψει τὰς οἰκίας, βλάπτει καὶ τοὺς κατοίκους. Ὅταν τὸ σῶμα ἦναι ἄρρωστον καὶ τὸ πνεῦμα εἰς ἀμηχανίαν, πόσον βαρέως κινούμεθα εἰς τοὺς συλλογισμοὺς καὶ τὰς χαρὰς τοῦ οὐρανοῦ !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Φύσις τῆς τῶν οὐρανίων θεωρίας, καιρὸς, τόπος καὶ διάθεσις καταλληλοτέρα δι' αὐτήν.

Καὶ πάλιν σὲ παρακαλῶ, Ἀναγνῶστα, καθὼς ἔχεις συνείδησιν φανεροῦ τινος χρέους· καὶ δὲν τολμᾷς ἑκουσίως ν' ἀντισταθῇς εἰς τὸ Πνεῦμα, καθὼς ἐκτιμᾷς τὰς ὑψηλὰς ἡδονὰς τοῦ πιστοῦ καὶ τὸ εἰς τὴν ψυχὴν ἡδονικώτατον ἔργον τῆς τῶν οὐρανίων θεωρίας, οὕτω καὶ νὰ σπουδάσῃς ἐπιμελῶς καὶ ταχέως, καὶ πιστῶς νὰ βάλῃς εἰς πρᾶξιν τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας. Ἐὰν διὰ μέσου τούτων δὲν ἴδῃς αὐξανόμενα τὰ χαρίσματά σου, καὶ δὲν ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περτερήσῃς τοὺς κοινοὺς Χριστιανούς, καὶ δὲν ἀναδείχθῃς ὠφελιμώτερος εἰς τὸν τόπον σου, καὶ πολυτιμότερος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλων τῶν νουνεχῶν, ἐὰν ἡ ψυχή σου δὲν χαίρῃ περισσοτέραν κοινωνίαν μὲ τὸν Θεὸν, καὶ ἡ ζωή σου δὲν ἦναι πληρεστέρα παρηγορίας, καὶ δὲν ἔχῃς αὐτὴν προχειροτέραν εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, τότε ἀπόρριψον ταύτας τὰς ὁδηγίας καὶ κράξε ἐναντίον μου αἰωνίως ὡς ἀπαταιῶνος.

Τὸ χρέος, εἰς τὸ ὁποῖον σὲ παρακαλῶ τόσον ἐνθέρμως, καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ ὁποίου τώρα θέλω σὲ ὁδηγήσει, εἶναι «ἡ σταθερὰ καὶ σπουδαία ἐνέργεια ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς σου εἰς τὴν θεωρίαν τῆς αἰωνίου σου ἀναπαύσεως.» Διὰ νὰ ἀναπτύξω πληρέστερον τὴν φύσιν τοῦ χρέους τούτου, θέλω διασαφήσει ἐνταῦθα ὀλίγον αὐτὴν τὴν περιγραφὴν, καὶ μετὰ ταῦτα θέλω δείξει τὸν καταλληλότερον διὰ τοῦτον καιρὸν, τόπον καὶ τὴν διάθεσιν τοῦ πνεύματος.

Δὲν εἶναι ἀκατάλληλον νὰ διασαφήσωμεν ὀλίγον τὸν τρόπον, καθ' ὃν περιεγράψαμεν τὸ χρέος τοῦτο τῆς θεωρίας, ἢ τὸ σκέπτεσθαι καὶ θεωρεῖν τὰ οὐράνια πράγματα. Παρὰ πάντων μὲν ὁμολογεῖται, ὅτι εἶναι χρέος, ἀλλὰ πρακτικῶς οἱ περισσότεροι ἀρνοῦνται τοῦτο. Πολλοὶ ἔχοντες συνείδησιν εἰς ἄλλα χρέη, εὐκόλως ἀμελοῦσιν αὐτό. Ταράττονται, ἐὰν ἀφήσωσι λόγον τινὰ, νηστείαν ἢ προσευχὴν, δημοσίως ἢ κατ' ἰδίαν, καὶ ὅμως ποτὲ δὲν ἐταράχθησαν, διότι παρέβλεψαν τὴν θεωρίαν ταύτην, ἴσως ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἕως ταύτην τὴν ἡμέραν, ἂν καὶ ἦναι χρέος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅλα τὰ ἄλλα λαμβάνουσιν ὠφέλειαν, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ δέχεται ἀληθείας χρησίμους εἰς τροφὴν καὶ παρηγορίαν αὐτῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τοῦ Θεοῦ διαταγὴ εἰς τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ, ἦτο αὕτη, «δὲν θέλει ἀπομακρυνθῇ τοῦτο τὸ βιβλίον τοῦ νόμου ἀπὸ τοῦ στόματός σου, ἀλλ' εἰς αὐτὸ θέλεις μελετᾷ ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ νὰ προσέχῃς νὰ κάμῃς κατὰ πάντα ὅσα εἶναι γεγραμμένα ἐν αὐτῷ.» (Ἰησ. ἀ· 8.) Καθὼς ἡ χώνευσις μεταβάλλει τὴν τροφὴν εἰς χυλὸν καὶ αἷμα πρὸς εὔτονον ὑγείαν, οὕτως ἡ θεωρία μεταβάλλει τὰς παραδεδεγμένας καὶ μνημονευομένας ἀληθείας εἰς ζωηρὰ αἰσθήματα, σταθερὰν ἀπόφασιν καὶ ἁγίαν ζωήν.

Ἡ θεωρία αὕτη κατορθοῦται διὰ τῆς ἐνεργείας ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς. Εἶναι τὸ ἔργον τῶν ζώντων, καὶ ὄχι τῶν νεκρῶν. Εἶναι ἔργον ὅλων τῶν ἄλλων πνευματικώτερον καὶ ἐξοχώτερον, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ καλῶς ἀπὸ καρδίαν, ἥτις εἶναι μόνον σαρκικὴ καὶ γηΐνη. Πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ ἔχωσι σχέσιν τινὰ μὲ τὸν οὐρανὸν πρὶν δυνηθῶσι νὰ ἔχωσιν οἰκείαν συναναστροφὴν μὲ αὐτόν. Ὑποθέτω, ὅτι ἔχουσι δικαίωμα εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, ὅταν καταπείθω αὐτοὺς νὰ χαίρωσιν εἰς τὰς περὶ τῆς ἀναπαύσεως μελέτας. Καὶ ὑποθέτων, ὅτι εἶσαι Χριστιανός, σὲ παρακινῶ ἐνταῦθα νὰ ἦσαι ἐνεργὸς Χριστιανός. Τῆς ψυχῆς ἔργον εἶναι τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον σὲ παρακινῶ. Διότι ἡ σωματικὴ γυμνασία εἰς τοῦτο ὀλίγον ὠφελεῖ. Καὶ πρέπει νὰ ἐνασχολῇ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς διὰ νὰ διακρίνῃ αὐτὸ ἀπὸ τὴν κενὴν μελέτην τῶν σπουδαστῶν, διότι ἡ νόησις δὲν εἶναι ὅλη ἡ ψυχή, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκτελῇ ὅλον τὸ ἔργον. Καθὼς εἰς τὸ σῶμα ὁ στόμαχος πρέπει νὰ μεταβάλῃ τὴν τροφὴν εἰς χυλὸν, καὶ νὰ ἑτοιμάσῃ αὐτὴν διὰ τὰ ἔντερα τὸ ἦπαρ, αὐτὰ δὲ νὰ μεταβάλουν αὐτὸν εἰς αἷμα, καὶ νὰ ἑτοιμάσουν αὐτὸν διὰ τὴν καρδίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τὸν ἐγκέφαλον, τοιουτοτρόπως εἰς τὴν ψυχήν, ἡ νόησις πρέπει νὰ δεχθῇ τὰς ἀληθείας, καὶ νὰ ἑτοιμάσῃ αὐτὰς διὰ τὴν θέλησιν, καὶ αὐτὴ διὰ τὰ αἰσθήματα. Ὁ Χριστὸς καὶ ὁ οὐρανὸς ἔχουσι διάφορα πλεονεκτήματα, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν ψυχὴν μὲ διαφόρους δυνάμεις, πρὸς τὴν κατάληψιν τῶν πλεονεκτημάτων τούτων. Τί ὄφελος ἠθέλομεν ἔχει ἀπὸ τὰ εὐώδη ἄνθη, ἐὰν δὲν εἴχομεν ὄσφρησιν; ἢ τί καλὸν ἤθελε προξενεῖ εἰς ἡμᾶς ὁ προφορικὸς λόγος, ἢ ἡ μουσικὴ, ἐὰν δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἀκούωμεν; ἢ ὁποίαν εὐχαρίστησιν ἠθέλομεν εὑρίσκει εἰς τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ποτὰ, ἄνευ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς γεύσεως; τοιουτοτρόπως ποῖον καλὸν ἠδύνατο νὰ μᾶς κάμῃ ὅλη ἡ δόξα τοῦ οὐρανοῦ, ἢ ὁποίαν εὐχαρίστησιν ἠθέλομεν ἔχει εἰς τὴν τελειότητα τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, ἐὰν δὲν εἴχομεν τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χαρᾶς; Καὶ ποίαν ἰσχὺν ἡ γλυκύτητα εἶναι δυνατὸν νὰ λάβῃς ἀπὸ τὰς περὶ τῆς αἰωνιότητος μελέτας σου, ἐνῷ δὲν γυμνάζεις τὰς παθήσεις ἐκείνας τῆς ψυχῆς, διὰ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ αἰσθάνησαι τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν γλυκύτητα ταύτην; Εἶναι σφάλμα τῶν Χριστιανῶν τὸ νὰ φρονῶσιν, ὅτι ἡ μελέτη αὕτη εἶναι ἔργον μόνον τοῦ νοὸς καὶ τῆς μνήμης, ἐνῷ πᾶς τοῦ σχολείου μαθητὴς δύναται νὰ κάμῃ τοῦτο, ἢ καὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μισοῦσι τὰ πράγματα, περὶ τῶν ὁποίων σκέπτονται· ὥστε βλέπεις, ὅτι περισσότερον πρέπει νὰ πράττῃ τις, παρὰ νὰ ἐνθυμῆται μόνον καὶ νὰ συλλογίζηται περὶ τοῦ οὐρανοῦ. Καθὼς τινες ἐργασίαι ὄχι μόνον κινοῦσι τὴν χεῖρα, ἢ τὸν πόδα, ἀλλὰ γυμνάζουσιν ὅλον τὸ σῶμα, τοιουτοτρόπως ἡ μελέτη αὕτη γυμνάζει ὅλην τὴν ψυχήν. Καθὼς καὶ τὰ αἰσθήματα καὶ ὁ νοῦς τῶν ἁμαρτωλῶν εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προσηλωμένα εἰς τὸν κόσμον, ἐστραμμένα εἰς τὰ εἴδωλα, καὶ ἀπεστραμμένα ἀπὸ τὸν Θεὸν, τοιουτοτρόπως πάλιν πρέπει ὅλα ταῦτα ὁμοῦ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν Θεόν· καὶ καθὼς ὅλη αὐτῶν ἡ ψυχὴ ἦτο πλήρης ἁμαρτίας πρότερον, τοιουτοτρόπως τώρα πρέπει νὰ ἦναι πλήρης τοῦ Θεοῦ. Ἰδὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Δαβὶδ περιγραφὴν τοῦ μακαρίου ἀνθρώπου. «Ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Κυρίου εἶναι τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετᾷ ἡμέραν καὶ νύκτα.» (Ψαλμ. ά. 2.)

Ἡ μελέτη αὕτη εἶναι τακτικὴ καὶ σπουδαία. Καθὼς εἶναι σπουδαία ἡ προσευχὴ, ὅταν ἐνασχολώμεθα ὁλωσδιόλου εἰς τοῦτο τὸ χρέος· καὶ στιγμιαία προσευχὴ, ὅταν ἐν τῷ μέσῳ ἄλλων ἀσχολιῶν ἀναπέμπωμεν μικράν τινα αἴτησιν πρὸς τὸν Θεόν· οὕτω καὶ ἡ μελέτη σπουδαία μὲν εἶναι, ὅταν ὅλως καταγινώμεθα εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, στιγμιαία δὲ ὅταν ἐν τῷ μέσῳ ἄλλων ἀσχολιῶν ἔχωμεν καλούς τινας συλλογισμοὺς περὶ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν νοῦν μας. Καὶ καθὼς ἡ σπουδαία προσευχὴ εἶναι ἡ τακτικὴ κατὰ σταθερὰν συνέπειαν τῶν χρεῶν, ἢ ἐκ συγκυρίας εἰς ἔκτακτον καιρὸν, τοιουτοτρόπως εἶναι καὶ ἡ μελέτη. Ἂν καὶ ἤθελον λοιπὸν νὰ σᾶς καταπείσω εἰς ἐκείνην τὴν μελέτην, ἥτις γίνεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνήθων ἐργασιῶν σας, καὶ προσέτι εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦσιν ἔκτακτοι περιστάσεις, ὅμως ἤθελον νὰ ἀναδείξητε τοῦτο συνεχὲς καὶ σταθερὸν χρέος, καθὼς τὴν ἀκρόασιν, τὴν προσευχὴν, καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Γραφῶν, καὶ νὰ μὴ μιγνύητε ἄλλα πράγματα μὲ αὐτὸ, παρ' ὅσον ἠθέλετε κάμει καταγινόμενοι εἰς προσευχὴν, ἢ εἰς ἄλλα σπουδαῖα χρέη.

Ἡ μελέτη αὕτη ἀντικείμενον ἔχει τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσίν σου. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀποβάλητε τὰς ἄλλας με-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέτας, ἀλλὰ βεβαίως, καθὼς ὁ οὐρανὸς ἔχει τὴν ὑπεροχὴν εἰς τὴν τελειότητα, οὕτω πρέπει νὰ ἔχῃ αὐτὴν ὡσαύτως καὶ εἰς τὰς μελέτας. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλει μᾶς καταστήσει εὐδαιμονεστάτους, ὅταν ἀποκτήσωμεν αὐτὸ, τοῦτο θέλει μᾶς πληροῖ εὐφροσύνης, καὶ ὅταν μελετῶμεν αὐτό. Ἄλλαι μελέται εἶναι τόσον πολυάριθμοι ὅσοι καὶ στίχοι εἰς τὰς Γραφὰς ἢ κτίσματα εἰς τὸ πᾶν, ἢ ἰδιαίτεραι πρόνοιαι εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ κόσμου. Ἀλλ' αὕτη εἶναι ἀνάβασις εἰς τὸ ὄρος Σιὼν, ἀπὸ τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ἁγίων, ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀπὸ τὸν χρόνον εἰς τὴν αἰωνιότητα. Αὕτη εἶναι περίπατος ἐπάνω εἰς τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας, εἰς τὸν κῆπον καὶ τὸν παράδεισον τοῦ Θεοῦ. Πιθανὸν νὰ φανῇ πολλὰ μακρὰν, πλὴν τὰ πνεύματα εἶναι ταχέα, εἴτε ἐν τῷ σώματι, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, ἡ κίνησις αὐτῶν εἶναι ταχεῖα. Δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ φοβῆσαι, ὡς οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, μήπως οἱ συλλογισμοὶ οὗτοι σὲ καταστήσωσι μανιακόν. Εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ὄχι εἰς τὴν κόλασιν σὲ καταπείθω νὰ βαδίζῃς. Χαρὰν καὶ ὄχι λύπην σὲ καταπείθω νὰ ἔχῃς. Σὲ ἐπαναγκάζω νὰ ἀποβλέπῃς ὄχι εἰς ἄσχημα ἀντικείμενα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν ἐκπληκτικὴν δόξαν τῶν ἁγίων, καὶ εἰς τὰ ἀνέκφραστα προτερήματα τοῦ Θεοῦ τῆς δόξης, καὶ εἰς τὰς ἀκτῖνας, αἵτινες ἀπορρέουσιν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Θέλει κάμνει παράφρονα τὸν ἄνθρωπον ἡ σκέψις τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ μόνης; θέλει κάμει παράφρονα τὸν ταλαίπωρον ὁ συλλογισμὸς περὶ ἐλέους, ἢ τὸν φυλακισμένον ἡ πρόοψις τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτοῦ, ἢ τὸν πτωχὸν ὁ συλλογισμὸς περί τινος πλούτου προσεγγίζοντος, ἢ τιμῆς; Στοχάζομαι, ὅτι μᾶλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λον ἤθελε κάμει τὸν ἄνθρωπον μανιώδη ἡ σκέψις τοῦ νὰ ζῇ εἰς κόσμον θλίψεως καὶ νὰ μένῃ εἰς πενίαν καὶ ἀρρωστίαν μεταξὺ τῶν θορύβων τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, παρὰ νὰ συλλογίζηται, ὅτι θέλει ζήσει μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὴν δόξαν. «Ἀλλ' ἡ σοφία ἐδικαιώθη ἀπὸ πάντων τῶν τέκνων αὐτῆς.» (Λουκ. ζ'. 35.) Ἡ γνῶσις δὲν ἔχει κανένα ἄλλον ἐχθρὸν, εἰμὴ τὸν ἀμαθῆ. Εἰς τὴν οὐράνιον ταύτην ὁδὸν κανεὶς δὲν ἀντεῖπεν, εἰμὴ ἐκεῖνοι, οἵτινες ποτὲ δὲν ἐγνώρισαν αὐτὴν, ἢ ποτὲ δὲν ἐβάδισαν εἰς αὐτήν. Μᾶλλον φοβοῦμαι τὴν ἀμέλειαν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἐγκρίνουσιν αὐτὴν, παρὰ τὴν ἐναντιότητα ἢ τὰ ἐπιχειρήματα ὁποιουδήποτε ἄλλου ἐναντίου αὐτῆς.

Πρῶτον. Ὅσον διὰ τὸν καταλληλότερον καιρὸν διὰ τὴν οὐράνιον ταύτην θεωρίαν, ἂς σὲ συμβουλεύσω, ὅτι πρέπει νὰ ἦναι προσδιωρισμένος, συχνὸς, καὶ ἔγκαιρος.

1. Ἀφιέρωσον εἰς αὐτὴν ὡρισμένον καιρόν. Ὡρισμένος καιρὸς εἶναι ὡς φραγμὸς εἰς τὸ χρέος, ὑπερασπίζων αὐτὸ ἐναντίον πολλῶν τεινόντων εἰς παράλειψιν αὐτοῦ πειρασμῶν. Τινὲς δὲν ἐξουσιάζουσι τὸν καιρὸν αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύνανται νὰ προσδιορίσωσι τὰς ὥρας αὐτῶν, καὶ πολλοὶ εἶναι τόσον πτωχοὶ, ὥστε αἱ ἀνάγκαι τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἀρνοῦνται πρὸς αὐτοὺς τὴν ἐλευθερίαν ταύτην. Τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἔπρεπε νὰ ἦναι ἄγρυπνοι εἰς τὸ νὰ ἐξαγοράζωσι τὸν καιρὸν, ὅσον τὸ δυνατὸν, καὶ νὰ δράττωσι τὰς εὐκαιρίας, ὅταν συμπίπτωσι, καὶ κατ' ἐξοχὴν νὰ ἑνόνωσι τὴν μελέτην καὶ προσευχὴν, ὅσον δύνανται, μὲ τὰ χρέη τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν. Ἐκείνους, προσέτι, οἵτινες ἔχουσι πλειότερον καιρὸν νὰ οἰκονομήσωμεν ἀπὸ τὰς κοσμικὰς αὐτῶν ἀνάγκας, καὶ εἶναι κύριοι τοῦ καιροῦ αὐτῶν, συμβουλεύω νὰ κάμωσι τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρέος τοῦτο εἰς ὡρισμένον καιρόν. Καὶ τῳόντι, ἐὰν πᾶν ἔργον τῆς ἡμέρας εἶχε τὸν ὡρισμένον αὐτοῦ καιρὸν, ἠθέλομεν ἐξεύρει καλλίτερα νὰ ἐξαγοράζωμεν τὸν καιρὸν, καὶ νὰ ἐκτελῶμεν τὰ χρέη.

2. Ἂς γίνηται συχνὰ καὶ ὡρισμένως. Πόσον δὲ συχνὰ πρέπει νὰ γίνηται δὲν δύναμαι νὰ προσδιορίσω, ἐπειδὴ αἱ περιστάσεις τῶν ἀνθρώπων διαφέρουσιν, ἀλλ' ἐν γένει ἡ Γραφὴ ἀπαιτεῖ αὐτὸ νὰ γίνηται συχνὰ, ὅταν ἀναφέρῃ περὶ μελέτης ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐκείνους λοιπὸν, οἵ ὁποῖοι δύνανται νὰ παραλείπωσιν εὐκόλως τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν, συμβουλεύω νὰ ἐκτελῶσι τὸ χρέος τοῦτο ἅπαξ τῆς ἡμέρας τοὐλάχιστον. Τὸ συχνὸν εἰς τὴν οὐράνιον θεωρίαν εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀναγκαῖον.

Διὰ νὰ ἐμποδίσῃς τὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ συστολὴν τῆς ψυχῆς σου, ἡ συχνὴ συναναστροφὴ προξενεῖ τὴν οἰκειότητα, καὶ ἡ οἰκειότης αὐξάνει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἡδονὴν, καὶ μᾶς κατασταίνει θαρραλέους εἰς τὰς αἰτήσεις μας. Ὁ πρώτιστος σκοπὸς τοῦ χρέους τούτου εἶναι νὰ γνωρίσωμεν τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἔχωμεν κοινωνίαν μὲ αὐτόν· καὶ διὰ τοῦτο ἐὰν σπανίως κάμνῃς αὐτὸ, θέλεις μένει ἀκόμη ξένος. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος αἰσθανθῇ τὴν ὁποίαν ἔχει ἀνάγκην τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ζητῇ τὴν βοήθειαν αὐτοῦ εἰς καιρὸν ἀνάγκης, τότε τοῦτο ἐνθαρρύνει αὐτὸν πολὺ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Θεὸν, τὸν ὁποῖον ἐξεύρει, καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου ἔχει γνωριμίαν. Ὦ, λέγει ὁ οὐράνιος Χριστιανὸς, γνωρίζω καὶ ποῦ καὶ πρὸς ποῖον ὑπάγω, διέβην τὴν ὁδὸν ταύτην πολὺν καιρὸν προτήτερα. Εἶναι ὁ αὐτὸς Θεὸς, μετὰ τοῦ ὁποίου καθημερινῶς συναναστρέφομαι, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ὁδὸς ἐστάθη ὁ καθημερινὸς περίπατός μου. Ὁ Θεὸς μᾶς γνωρίζει ἀρκετὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καλὰ, καὶ ἐγὼ ἔχω τινὰ γνῶσιν αὐτοῦ. Ἀφ' ἑτέρου, ὁποίαν φρίκην καὶ ἀμηχανίαν θέλει ἔχει ἡ ψυχὴ, ὅταν βιασθῇ εἰς καιροὺς στενοχωρίας διὰ νὰ διευθυνθῇ ταχέως εἰς τὸν Θεὸν, νὰ συλλογίζηται. Φεῦ! δὲν ἐξεύρω ποῦ νὰ ὑπάγω, ποτὲ πρότερον δὲν περιεπάτησα τὸν δρόμον τοῦτον. Δὲν ἔχω κανένα γνώριμον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ψυχή μου δὲν γνωρίζει τὸν Θεὸν, μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὁμιλήσω, καὶ φοβοῦμαι μήπως αὐτὸς δὲν γνωρίσῃ τὴν ψυχήν μου. Κατ' ἐξοχὴν ὅμως, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ φανῶμεν ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, καὶ περιμένωμεν νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ ἀνάπαυσιν, τότε ἡ διαφορὰ θέλει φανῇ σαφῶς. Τότε ὁποία χαρὰ θέλει εἶσθαι νὰ συλλογίζηταί τις, ὑπάγω εἰς τὸν τόπον ὅπου καθημερινῶς συνανεστρεφόμην· εἰς τὸν τόπον, ὅθεν ἐξήγαγον τοιαύτας συνεχεῖς ἡδονάς· εἰς τὸν Θεὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον τόσον συχνὰ ἀπήντησα εἰς τὰς μελέτας μου! Ἡ καρδία μου ἐστάθη εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸ τοῦδε, καὶ συχνάκις ἐγεύθη τὰς ζωογόνους αὐτοῦ γλυκύτητας· καὶ ἐὰν οἱ ὀφθαλμοί μου τόσον ἐφωτίζοντο, καὶ τὸ πνεῦμά μου ἐλάμβανε τόσην ἀναψυχὴν, ἐνῷ εἶχον μόνον γεῦσίν τινα, τί θέλει εἶσθαι ὅταν τρέφωμαι ἀπὸ αὐτὸν ἐλευθέρως; Τοὐναντίον, ποία φρίκη θέλει εἶσθαι νὰ συλλογίζηται. Πρέπει νὰ ἀποθάνω καὶ νὰ ὑπάγω δὲν ἐξεύρω ποῦ, ἀπὸ τόπον, τὸν ὁποῖον γνωρίζω, εἰς τόπον, ὅπου δὲν ἔχω καμμίαν οἰκειότητα, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω! Ἀνέκφραστος φρίκη εἰς τὸν ἀποθνήσκοντα εἶναι νὰ ἔχῃ ἀλλοτρίους τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ οὐρανοῦ συλλογισμούς. Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι ἡ ἀμέλεια τοῦ χρέους τούτου εἶναι ἡ αἰτία, ἥτις καὶ εἰς τοὺς εὐσεβεῖς τόσον συχνὰ κατασταίνει τὸν θά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νατον δυσάρεστον καὶ λυπηρόν. Διὰ τοῦτο ζητῶ νὰ σὲ καταπείσω συχνὰ νὰ ἐνασχολῆσαι εἰς τὸ χρέος τοῦτο. Καὶ καθὼς τὸ συνεχὲς θέλει ἐμποδίσει τὴν συστολήν σου ἀπὸ τὸν Θεὸν, οὕτω θέλει ἐμποδίσει καὶ τὴν ἀνεπιτηδειότητα εἰς τὸ χρέος αὐτό. Πόσον ἀνεπιτηδείως οἱ ἄνθρωποι ἐπιχειρίζονται ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον σπανίως ἐνασχολοῦνται! Ἐνῷ τὸ συνεχὲς θέλει συνειθίσει τὴν καρδίαν σου εἰς τὸ ἔργον, καὶ θέλει καταστήσει αὐτὸ πλέον εὔκολον καὶ ἡδονικόν. Εὐκόλως δύνασαι νὰ ἀναβαίνῃς, ὅταν συνειθίσῃς τὸν λόφον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάβασις σοὶ ἐπροξένησε κατ' ἀρχὰς τόσον κόπον.

Θέλει σὲ ἐμποδίσει ὡσαύτως ἀπὸ τοῦ νὰ χάσῃς τὴν θερμότητα καὶ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησας. Ἐὰν τρώγῃς μόνον ἅπαξ εἰς δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, θέλεις χάσει τὴν δύναμίν σου ἅμα λάβῃς αὐτήν. Ἐὰν εἰς τὴν ἱερὰν μελέτην σου πλησιάσῃς τὸν Χριστὸν καὶ θερμάνῃς τὴν καρδίαν σου μὲ τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης, καὶ τότε ἀπομακρυνθῇς, ἡ προτέρα ψυχρότης σου θέλει ἐπανέλθει ταχέως, καὶ μάλιστα καθὼς τὸ ἔργον εἶναι πνευματικὸν καὶ ἐναντίον τῆς κλίσεως τῆς διεφθαρμένης φύσεως. Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ἡ ἀνάμιξις ἄλλων χρεῶν, κατ' ἐξοχὴν τῆς ἐν κρυπτῷ προσευχῆς, συντείνει πολὺ εἰς τὸ νὰ διατηρῇ τὴν καρδίαν σου εἰς τὰ ἄνω, ἀλλ' ἡ μελέτη εἶναι ἡ ζωὴ τῶν περισσοτέρων ἄλλων χρεῶν, καὶ ἡ θεωρία τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἡ ζωὴ τῆς μελέτης.

3. Ἔκλεγε ὡσαύτως τὸν καταλληλότερον καιρόν. Ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ὡραῖα καὶ ἀξιόλογα εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν. Τὸ ἄκαιρον δύναται νὰ ματαιώσῃ τὸν καρπὸν τοῦ κόπου σου, δύναται νὰ ἐγείρῃ δυσκολίας εἰς τὸ ἔργον, καὶ δύναται νὰ μεταβάλῃ χρέος τι εἰς ἁμαρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίαν. Ἡ αὐτὴ ὥρα δύναται νὰ ἦναι ἔγκαιρος δι' ἕνα καὶ ἄκαιρος δι' ἄλλον. Οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ἐργάται πρέπει νὰ ἐκλέγωσιν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, τὸν ὁποῖον ἐπιτρέπουσι μάλιστα καλλίτερα αἱ ὑποθέσεις αὐτῶν, εἴτε ἐνῷ εὑρίσκονται εἰς τὸ ἔργον, ἢ εἰς ὁδοιπορίαν, ἢ ὅτε εἶναι ἔξυπνοι τὴν νύκτα. Ἐκεῖνοι, οἵτινες δύνανται νὰ ἐκλέξωσιν ὁποιονδήποτε καιρὸν τῆς ἡμέρας, πρέπει νὰ παρατηρῶσι πότε εἶναι τὰ σώματα αὐτῶν πλέον ἐνεργὰ καὶ ἐπιτήδεια διὰ θεωρίαν, καὶ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν νὰ ἐκλέγωσι. Πάντοτε εὗρον, ὅτι ὁ καταλληλότερος καιρὸς δι' ἐμὲ εἶναι ἡ ἑσπέρα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου. Ἀναφέρω δὲ τοῦτο μᾶλλον, ἐπειδὴ αὕτη ἦτο ἡ συνήθεια καλλιτέρου τινὸς καὶ σοφωτέρου ἀνθρώπου· διότι ῥητῶς λέγεται, «Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Ἰσαὰκ νὰ προσευχηθῇ ἐν τῇ πεδιάδι πρὸς τὸ ἑσπέρας.» (Γεν. κδ'. 63.) Ἡ Κυριακὴ εἶναι κατ' ἐξοχὴν κατάλληλος διὰ τὴν ἄσκησιν ταύτην. Πότε ἠθέλαμεν μελετᾷ ἐγκαιρότερον τὴν ἀνάπαυσίν μας, παρὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναπαύσεως, ἥτις εἶναι ὁ τύπος αὐτῆς; Ἐπειδὴ αὕτη ἡ ἡμέρα εἶναι ἀφιερωμένη εἰς πνευματικὰ χρέη, μὲ φαίνεται, ὅτι δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ ἀποκλείωμεν ἀπὸ ταύτην τὸ χρέος τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι τοσοῦτον ἐξόχως πνευματικόν. Ἐγὼ βεβαίως νομίζω, ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ πρώτιστον ἔργον τοῦ Χριστιανικοῦ σαββάτου, καὶ ὅτι συμφωνεῖ καθ' ὅλα μὲ τὸν σκοπὸν τοῦ περὶ αὐτοῦ γραπτοῦ νόμου. Ποῖος καιρὸς καταλληλότερος νὰ συναναστρεφώμεθα μὲ τὸν Κύριόν μας παρὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου; Ποία καταλληλοτέρα ἡμέρα νὰ ἀναβῶμεν εἰς τὸν οὐρανὸν, παρὰ ἐκείνη, καθ' ἣν αὐτὸς ἀνέστη ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τελείως ἐθριάμβευσε κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς κολάσεως; Ὁ ἀληθὴς Χριστιανὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔχει τὴν καταλληλοτέραν διάθεσιν ὅταν ἦναι ὡς ὁ Ἰωάννης «ἐν Πνεύματι τὴν Κυριακὴν ἡμέραν.» (Ἀποκάλ. α'. 10.) Καὶ τί ἄλλο δύναται νὰ φέρῃ ἡμᾶς ἐν Πνεύματι εἰς τὴν χαρὰν ταύτην, εἰμὴ ἡ πνευματικὴ θέα τῆς προσεγγιζούσης ἡμῶν δόξης; Σημειώσατε τοῦτο σεῖς, οἵτινες δαπανᾶτε τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου μόνον εἰς δημόσιον λατρείαν, ὅτι τὸ νὰ μὴ δίδητε καιρὸν εἰς ἰδιαίτερα πνευματικὰ χρέη, καὶ διὰ τοῦτο νὰ ἀμελῆτε τὸ χρέος τοῦτο τῆς μελέτης, εἶναι πολλὰ βλαβερὸν εἰς τὰς ψυχάς σας. Σεῖς ὡσαύτως, οἵτινες ἔχετε καιρὸν τὴν Κυριακὴν ἡμέραν δι' ἀργίαν καὶ ματαίας ὁμιλίας, ἐὰν μόνον ἁπλῶς ἐγνωρίζετε τὸ χρέος τοῦτο τῆς θεωρίας, δὲν ἠθέλετε ἔχει χρείαν ἄλλων διασκεδάσεων· ἠθέλετε νομίζει τὴν μακαριωτάτην ἡμέραν ἀρκετὰ βραχεῖαν, καὶ ἠθέλετε αἰσθάνεσθαι λύπην, διότι ἡ νὺξ ἐπελθοῦσα συνέτεμε τὴν ἡδονήν σας. Χριστιανοί, τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεώς σας ἂς σᾶς ἐνασχολῇ περισσότερον ὁ οὐρανὸς, ὅπου ἐντὸς ὀλίγου θέλετε ἀπολαύσει τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσίν σας. Μεταχειρίζεσθε τὰς Κυριακάς σας, ὡς τόσας βαθμίδας εἰς τὴν δόξαν, ἕως οὗ ἀναβῆτε ὅλας καὶ φθάσητε ἐκεῖ. Κατ' ἐξοχὴν σεῖς, οἵτινες εἶσθε πτωχοὶ καὶ δὲν δύνασθε νὰ εὕρητε καιρὸν, ὅσον ἐπιθυμεῖτε, εἰς τὸ διάστημα ἑβδομάδος, προσπαθῆτε νὰ μεταχειρίζησθε καλῶς τὴν ἡμέραν ταύτην. Καθὼς τὰ σώματά σας ἀναπαύονται ἀπὸ τοὺς κόπους αὐτῶν, οὕτω καὶ τὰ πνεύματά σας ἂς ζητῶσιν ἀνάπαυσιν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἐκτὸς τῆς σταθερᾶς εὐκαιρίας εἰς πᾶσαν ἡμέραν, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν Κυριακὴν, ὑπάρχουσιν ὡσαύτως καὶ ἄλλοι ἰδιαίτεροι καιροὶ διὰ τὴν οὐράνιον θεωρίαν· ὡς π. χ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὅταν ὁ Θεὸς θερμάνῃ ὑπερπερισσῶς τὸ πνεῦμά σου μὲ τὸ ἐξ ὕψους πῦρ, τότε δύνασαι νὰ ἀναπέτησαι μὲ μεγαλειτέραν ἐλευθερίαν. Ὀλίγος κόπος θέλει κινήσει τὴν καρδίαν σου εἰς τοιοῦτον καιρὸν, ἐνῷ εἰς ἄλλον δύνασαι νὰ κοπιάζῃς πολὺ μὲ ὀλίγην ὠφέλειαν. Παρατήρει τὰς πνοὰς τοῦ Πνεύματος, καὶ πῶς τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ κινεῖ τὸ ἰδικόν σου· «χωρὶς τὸν Χριστὸν δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν τίποτε·» καὶ διὰ τοῦτο ἂς ἐργαζώμεθα ἐνῷ ἐργάζεται αὐτὸς, καὶ ἂς μὴ μένωμεν ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, οὐδὲ κοιμώμεθα ὅταν ἔρχηται. Ὅταν τὸ Πνεῦμα εὑρίσκῃ τὴν καρδίαν σου, ὡς τὸν Πέτρον, εἰς φυλακὴν καὶ δεσμὰ, καὶ σὲ κτυπᾷ καὶ λέγῃ, «Σηκώθητι ταχέως καὶ ἀκολούθει μὲ,» τότε σηκώθητι καὶ ἀκολούθει, καὶ θέλεις εὑρεῖ, ὅτι αἱ ἁλύσεις σου ἔπεσαν, καὶ ὅλαι αἱ θύραι θέλουσιν ἀνειχθῆ, καὶ σὺ θέλεις εἶσθαι εἰς τὸν οὐρανὸν πρὶν ἐννοήσῃς αὐτό.

Ἄλλος ἰδιαίτερος καιρὸς διὰ τὸ χρέος τοῦτο εἶναι, ὅταν εὑρίσκησαι εἰς θλίψεις, συμφορὰς καὶ πειρασμούς. Πότε λαμβάνομεν τὰ ζωογόνα φάρμακα εἰμὴ ἐν καιρῷ λειποθυμίας; Πότε εἶναι ἐγκαιρότερον νὰ βαδίζωμεν εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰμὴ ὅταν δὲν γνωρίζωμεν εἰς ποίαν γωνίαν τῆς γῆς νὰ ζήσωμεν εὐχαρίστως; Ἢ πότε ἔπρεπεν οἱ συλλογισμοί μας νὰ ἦναι περισσότερον διὰ τὰ ἄνω, εἰμὴ ὅταν δὲν ἔχωμεν κάτω τίποτε ἄλλο παρὰ λύπην; Ποῦ ἔπρεπε νὰ ἦναι ἡ περιστερὰ τοῦ Νῶε, εἰμὴ εἰς τὴν κιβωτὸν, ὅτε τὰ ὕδατα ἐσκέπαζον τὴν γῆν καὶ δὲν εὕρισκεν ἀνάπαυσιν τῶν ποδῶν αὐτῆς; Περὶ τίνος νὰ συλλογιζώμεθα, εἰμὴ περὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πατρός μας, ὅταν δὲν ἔχωμεν οὔτε τὰ ξυλοκέρατα τοῦ κόσμου νὰ τρώγωμεν; Βεβαίως ὁ Θεὸς στέλλει τὰς θλίψεις σου δι' αὐτὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦτο. Μακάριος εἶσαι σὺ, πτωχὲ, ἐὰν μεταχειρίζησαι τὴν πενίαν σου πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν, καὶ σὺ, ὅστις εἶσαι ἄρρωστος παρομοίως, ἐὰν οὕτως ὠφεληθῇς ἀπὸ τὴν ἀρρωστίαν σου. Εἶναι καιρὸς νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὅταν τὰ βάρη μας αὐξήσωσιν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ αἱ στενοχωρίαι μας εἰς τὴν ἔρημον. Ἀναγνῶστα, ἐὰν ἐγνώριζες ποία παρηγορία διὰ τὰς λύπας σου εἶναι ἡ σπουδαία θεωρία τῆς δόξης, ὀλιγώτερον ἤθελες φοβεῖσθαι αὐτὰς τὰς ἀβλαβεῖς θλίψεις, καὶ ἤθελες μεταχειρίζεσθαι περισσότερον ἐκείνην τὴν συντηρητικὴν καὶ ζωογόνον θεραπείαν. «Ἐν τῷ πλήθει τῶν ἀμηχανιῶν τῆς καρδίας μου, λέγει ὁ Δαβὶδ, «αἱ παρηγορίαι σου εὔφραναν τὴν ψυχήν μου.» (Ψαλμ. ϡδ'. 19.) «Φρονῶ,» λέγει ὁ Παῦλος, «ὅτι τὰ παθήματα τοῦ παρόντος καιροῦ δὲν εἶναι ἄξια νὰ συγκριθῶσι μὲ τὴν δόξαν, τὴν μέλλουσαν νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ἡμᾶς.» (Ῥωμ. η'. 18.) «Διὰ τοῦτο δὲν ἀποκάμνομεν· ἀλλ' ἐὰν καὶ ὁ ἐξωτερικὸς ἡμῶν ἄνθρωπος φθείρηται, ὁ ἐσωτερικὸς ὅμως ἀνανεοῦται καθ' ἑκάστην· διότι ἡ προσωρινὴ καὶ ἐλαφρὰ θλῖψις ἡμῶν ἐργάζεται εἰς ἡμᾶς καθ' ὑπερβολὴν εἰς αἰώνιον βάρος περισσῆς δόξης· ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν ἐνατενίζομεν εἰς τὰ βλεπόμενα, ἀλλ' εἰς τὰ μὴ βλεπόμενα, διότι τὰ βλεπόμενα εἶναι πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια.» (Β' Κορινθ. δ'. 16—18.)

Καὶ ἄλλος καιρὸς ἰδίως κατάλληλος διὰ τὸ οὐράνιον τοῦτο χρέος εἶναι, ὅταν ὁ Θεὸς μᾶς καλῇ ν' ἀποθάνωμεν. Πότε ἔπρεπε συχνότερα νὰ γλυκαίνωμεν τὰς ψυχάς μας μὲ πιστοὺς συλλογισμοὺς περὶ τῆς ἄλλης ζωῆς, παρ' ὅταν εὑρίσκωμεν, ὅτι αὕτη εἶναι περὶ τὸ τέλος; Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἔχει μεγαλειτέραν ἀνάγκην χαρᾶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὸν ἀφ' ὅσην οἱ ἀποθνήσκοντες· καὶ ἐκείνη ἡ χαρὰ πρέπει νὰ ἐξάγηται ἀπὸ τὴν αἰώνιον χαράν μας. Καθὼς αἱ οὐράνιαι ἡδοναὶ εἶναι γλυκύτεραι, ὅτε κανὲν γήϊνον δὲν εἶναι ἡνωμένον μὲ αὐτάς, οὕτως αἱ ἡδοναὶ τῶν ἀποθνησκόντων Χριστιανῶν εἶναι αἱ γλυκύτεραι ἀφ' ὅσας ποτὲ εἶχον. Ὁποίας προφητικὰς εὐλογίας εἶχον διὰ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, ὁ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ ἀποθνήσκοντες! Μὲ ποίαν οὐράνιον ᾠδὴν καὶ θείαν εὐλογίαν ἐτελείωσεν ὁ Μωϋσῆς τὴν ζωὴν αὐτοῦ! Ποίας οὐρανίας συμβουλὰς ἔλαβον οἱ μαθηταὶ ἀπὸ τὸν Κύριον αὐτῶν, καὶ ὁποίαν προσευχὴν ἔκαμεν ὑπὲρ αὐτῶν, ὅταν ἔμελλε νὰ ἀφήσῃ αὐτούς! Ὅτε ὁ Παῦλος ἦτο ἕτοιμος νὰ γίνῃ θυσία, ὁποίας συμβουλὰς ἔδωκεν εἰς τὸν Τιμόθεον, τοὺς Φιλιππησίους, καὶ τοὺς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου! Πόσον πλησίον τοῦ οὐρανοῦ ἦτο ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν Πάτμον, ὀλίγον πρὸ τῆς μεταστάσεώς του εἰς αὐτόν! Εἶναι γενικὴ διάθεσις τῶν πιστῶν νὰ ἦναι πλέον οὐράνιοι, ὅταν ἦναι πλησιέστεροι εἰς τὸν οὐρανόν. Ὦ Ἀναγνῶστα, ἐὰν ἐννοῇς τὸν θάνατόν σου ἐπερχόμενον, ποῦ ἀλλοῦ πρέπει τώρα νὰ ἦναι ἡ καρδία σου εἰμὴ εἰς τὸν Χριστόν; Μὲ φαίνεται, ὅτι ἔπρεπε νὰ βλέπῃς αὐτὸν ἱστάμενον πλησίον σου, καὶ νὰ ὁμιλῇς αὐτὸν ὡς τὸν πατέρα, τὴν σύζυγον, τὸν ἰατρὸν ἢ τὸν φίλον σου. Μὲ φαίνεται, ὅτι ἔπρεπε, τρόπον τινὰ νὰ βλέπῃς τοὺς ἀγγέλους περὶ σὲ, προσμένοντας νὰ ἐκτελέσωσι τὴν τελευταίαν αὐτῶν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ψυχήν σου· μάλιστα ἐκείνους τοὺς ἀγγέλους, οἵτινες δὲν ἐνόμισαν ἀνάξιον νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραὰμ τὴν ψυχὴν τοῦ Λαζάρου, οὔτε θέλησι σχολάζεσθαι μέγα τι νὰ σὲ ὁδηγήσωσιν ἐκεῖ. Θεώρει τοὺς πόνους καὶ τὰς ἀσθενείας σου ὡς ὁ Ἰακὼβ τὰς ἁμάξας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ἰωσὴφ, καὶ ἂς ἀναλάβῃ τὸ πνεῦμα ἐντός σου, καὶ λέγῃ, «Ἀρκεῖ, ὁ Χριστὸς ἀκόμη ζῇ, ἐπειδὴ αὐτὸς ζῇ, καὶ ἐγὼ θέλω ζήσει.» (Ἰωάν. ιδ'. 19.) Ἔχεις ἀνάγκην τῶν καλλιτέρων ἀναληπτικῶν; Ἐδῶ εἶναι τὰ καλλίτερα τῶν ὅσα ὁ κόσμος δύναται νὰ δώσῃ, ἐδῶ εἶναι ὅλη τοῦ οὐρανοῦ ἡ χαρὰ, ἡ θέα μάλιστα τοῦ Θεοῦ καὶ Χριστοῦ, καὶ ὁ,τιδήποτε οἱ μακάριοι ἔχουσιν ἐδῶ. Τὰ τερπνὰ ταῦτα σὲ προσφέρονται ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς περιέγραψεν εἰς τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Εὐαγγελίου τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς αὐτῶν, ἡτοίμασεν εἰς τὸν οὐρανὸν τὰ συστατικὰ μέρη αὐτῶν· ἔκτεινον μόνον τὴν χεῖρα τῆς πίστεως, τρέφου μὲ αὐτὰ, χαῖρε καὶ ζῆθι. Ὁ Κύριος λέγει πρὸς σὲ, ὡς πρὸς τὸν Ἠλίαν, «Σηκώθητι, καὶ φάγε, διότι ὁ δρόμος εἶναι πολὺ μακρὸς διὰ σέ.» Ἂν καὶ δὲν ἦναι πολὺ μακρὸς, εἶναι ὅμως βορβορώδης, διὰ τοῦτο ὑπάκουσε εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ, σηκώθητι καὶ φάγε, «καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ βρώματος ἐκείνου, δύνασαι νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ,» καὶ, ὡς ὁ Μωϋσῆς, «νὰ ἀποθάνῃς εἰς τὸ ὄρος ὅπου ἀναβαίνεις·» καὶ νὰ εἴπῃς, ὡς ὁ Συμεών, «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, διότι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου.» (Λουκ. β'. 29, 30.)

Δεύτερον. Ὡς πρὸς τὸν καταλληλότατον τόπον διὰ τὴν οὐράνιον θεωρίαν, εἶναι ἀρκετὸν νὰ εἴπω, ὅτι ὁ πλέον κατάλληλος εἶναι παράμερόν τι μέρος. Τὰ πνεύματά μας ἔχουσιν ἀνάγκην πάσης βοηθείας, καὶ πρέπει νὰ ἦναι ἐλεύθερα ἀπὸ πᾶν ἐμπόδιον εἰς τὸ ἔργον. Ἐὰν πρὸς ἰδιαιτέραν προσευχὴν ὁ Χριστὸς μᾶς ὁδηγῇ νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὸ ταμεῖόν μας, καὶ νὰ κλείσωμεν τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θύραν, διὰ νὰ μᾶς ἴδῃ ὁ Πατήρ μας ἐν τῷ κρυπτῷ.» (Ματθ. ς'. 6.) τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ κάμωμεν καὶ εἰς τὴν μελέτην ταύτην. Πόσον συχνὰ ὁ Χριστὸς αὐτὸς ἀπεσύρθη εἰς ὄρος, ἢ εἰς ἔρημον, ἢ ἄλλον παράμερον τόπον! Δὲν δίδω τὴν συμβουλὴν ταύτην διὰ τὴν κατὰ συγκυρίαν μελέτην, ἀλλὰ διὰ τὴν τακτικὴν καὶ σπουδαίαν. Διὰ τοῦτο ἀποσύρου ἀπὸ πᾶσαν συναναστροφὴν, καὶ ἀπὸ αὐτὴν τῶν εὐσεβῶν, διὰ νὰ ἀπολαύσῃς καιρόν τινα τὴν συναναστροφὴν τοῦ Κυρίου σου. Ἐὰν ὁ μαθητὴς, ὅστις γυμνάζει μόνον τὴν φαντασίαν καὶ τὴν μνήμην, δὲν δύναται νὰ μελετᾷ μεταξὺ πλήθους, πολλὰ ὀλιγώτερον σὺ, ὅστις πρέπει νὰ γυμνάζῃς ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς σου καὶ δι' ἀντικείμενον τόσον ὑπερφυές. Ἀπεστράφημεν τόσον τὴν δεισιδαίμονα ἀπομόνωσιν, ὥστε ἀπερρίψαμεν καὶ τὴν μοναξίαν διὰ τὴν ἱερὰν μελέτην. Σπανίως ἀναγινώσκομεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεφανίσθη, ἢ αὐτὸς, ἢ διὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ, εἰς τοὺς Προφήτας, ἢ Ἁγίους αὐτοῦ, ἐν τῷ μέσῳ πλήθους, ἀλλὰ συχνὰ ὅτε ἦσαν μόνοι. Ἀλλὰ σὺ παρατήρει τίς τόπος συμφωνεῖ κάλλιστα μὲ τὸ πνεῦμά σου ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἢ ἔξω. Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰσαὰκ, ἀπελθόντος νὰ προσευχηθῇ εἰς τὴν πεδιάδα, θέλει εἶσθαι ἁρμοδιώτερον εἰς τοὺς περισσοτέρους. Ὁ Κύριός μας τόσον πολὺ συνείθιζε ν' ἀποσύρηται εἰς παράμερον κῆπον, ὥστε ὁ Ἰούδας, ὅτε ὑπῆγε νὰ προδώσῃ αὐτὸν, ᾔξευρε ποῦ νὰ εὕρῃ αὐτόν· ἂν δὲ καὶ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς μαθητὰς ἐκεῖ, αὐτὸς ὅμως ἐχωρίσθη ἀπὸ αὐτοὺς διὰ νὰ προσευχηθῇ ἐν κρυπτῷ. (Ἰωάν. ιή'. 1. 2. Λουκ. κδ'. 41.) καὶ ἂν καὶ ἡ μελέτη αὐτοῦ δὲν ἀναφέρηται ῥητῶς, ἀλλὰ μόνον ἡ προσευχὴ, πολλὰ σαφῶς ὅμως ἐννοεῖται, διότι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, κατὰ πρῶτον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔγεινε περίλυπος διὰ τῆς πικρᾶς μελέτης τῶν παθῶν καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, καὶ ἔπειτα ἐδόθη εἰς τὴν προσευχήν. (Μάρκ. ιδ'. 35.) Οὕτω λοιπὸν ὁ Χριστὸς εἶχε συνήθη τόπον, καὶ ἐπομένως καὶ σύνηθες χρέος, καὶ οὕτω πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς· αὐτὸς εἶχε τόπον παράμερον, ὅπου ἀπεσύρετο, μακρὰν καὶ αὐτῶν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ· οὕτω πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς· αἱ μελέται αὐτοῦ δὲν ἀπησχόλουν μόνον τὸν νοῦν, ἀλλ' ἐκίνουν καὶ ἔπειθον καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· οὕτω πρέπει καὶ αἱ ἰδικαί μας· μία μόνη μεγάλη διαφορὰ ὑπάρχει εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης· ὁ Χριστὸς ἐσκέπτετο περὶ τῶν παθῶν, τὰ ὁποῖα ἤρμοζον εἰς τὰς ἁμαρτίας μας, ὥστε ἡ ὀργὴ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ διῆλθεν ὅλην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ἀλλ' ἡμεῖς πρέπει νὰ μελετῶμεν τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἠγόρασε δι' ἡμᾶς, ὥστε ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Πνεύματος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοὺς στοχασμούς, νὰ ζωογονήσῃ τὰς παθήσεις, καὶ νὰ πλημμυρήσῃ τὰς ψυχάς μας.

Τρίτον. Πρέπει νὰ σὲ συμβουλεύσω τὰ περὶ τὴν ἑτοιμασίαν τῆς καρδίας σου διὰ τὴν οὐράνιον ταύτην θεωρίαν. Ἡ καλὴ ἔκβασις τοῦ ἔργου ἐξαρτᾶται πολὺ ἀπὸ τὴν διάθεσιν τῆς καρδίας σου. Ὅτε ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶχε τίποτε εἰς ἑαυτὴν λυποῦν τὸ Πνεῦμα, τότε ἦτο ἡ εὐάρεστος κατοικία τοῦ ποιητοῦ αὐτῆς. Ὁ Θεὸς δὲν ἀφῆκε τὴν ἐνθάδε κατοικίαν αὐτοῦ, εἰμὴ ὅτε ὁ ἄνθρωπος ἀπέβαλεν αὐτὸ δι' ἀθεμίτων παραπτωμάτων. Δὲν ὑπῆρχε συστολὴ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου πρὶν ἀποβῇ ἡ καρδία ἁμαρτωλὴ καὶ βδελυρὰ εἱρκτὴ, ὥστε ὁ Θεὸς νὰ μὴ δύναται νὰ ἔχῃ εὐχαρίστησιν εἰς αὐτήν. Καὶ ἐὰν ἡ ψυχὴ αὕτη ἐπανεφέρετο εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀθωότητα, ὁ Θεὸς ταχέως ἤθελεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατοικίαν, καθόσον μάλιστα εἶναι ἀνανεωμένη καὶ ἐπανορθωμένη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα καὶ καθαρισμένη ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς, καὶ ἐγκαλλωπισμένη μὲ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, ὁ Κύριος θέλει ἀκόμη ἀναγνωρίσει αὐτὴν ὡς ἰδίαν· ὁ Χριστὸς θέλει φανερώσει ἑαυτὸν εἰς αὐτὴν, καὶ τὸ Πνεῦμα θέλει λάβει αὐτὴν διὰ ναὸν καὶ κατοικίαν. Καθόσον ἡ καρδία εἶναι ἡτοιμασμένη διὰ νὰ συναναστρέφηται μὲ τὸν Θεὸν, τοσοῦτον συνήθως ἀπολαύει αὐτόν. Διὰ τοῦτο «μετὰ πάσης φυλάξεως φύλαττε τὴν καρδίαν σου, διότι ἐκ ταύτης προέρχονται αἱ ἐκβάσεις τῆς ζωῆς.» (Παροιμ. δ'. 23.)

1. Ἀπομάκρυνε τὴν καρδίαν σου ἀπὸ τὸν κόσμον ὅσον δύνασαι. Ἀπόβαλε παντελῶς τοὺς συλλογισμοὺς περὶ τῶν ἐνασχολήσεών σου, θλίψεων καὶ εὐχαριστήσεών σε, περὶ παντὸς, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κατέχῃ τόπον εἰς τὴν ψυχήν σου. Κένωσον αὐτὴν, ὅσον τὸ δυνατὸν, διὰ νὰ ἦναι ἱκανωτέρα νὰ γίνῃ πλήρης τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ἐδύνασο νὰ ἐκτελέσῃς ἐξωτερικόν τι χρέος, μεμερισμένην ἔχων τὴν καρδίαν σου, τοῦτο ὅμως εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν δύνασαι οὔτε νὰ ἐκπληρώσῃς. Ὅταν ἀναβῇς εἰς τὸ ὄρος τῆς θεωρίας, θέλεις ὁμοιάζει τὸν φιλάργυρον πλησίον σωροῦ χρυσίου, ὅστις, ὅτε ἠδύνατο νὰ λάβῃ ὅσον ἠδύνατο, παρεπονεῖτο ἔπειτα, ὅτι δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ φέρῃ περισσότερον, τοιουτοτρόπως καὶ σὺ θέλεις εὑρεῖ τόσον πολὺ ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δόξης, ὅσον ἡ στενὴ καρδία σου εἶναι ἱκανὴ νὰ χωρήσῃ, καὶ σχεδὸν οὐδὲν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πλήρη ἀπόλαυσίν σου, εἰμὴ τὴν ἀνικανότητα τοῦ πνεύματός σου. Τότε θέλεις συλλογίζεσθαι καὶ λέγει, Εἴθε ἡ νόησις αὕτη καὶ αἱ παθήσεις νὰ ἠδύναντο νὰ χωρήσωσι περισσό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τερον! Ἡ ἀναξιότης μου μᾶλλον παρ' ἄλλο τι ἐμποδίζει τὸν τόπον τοῦτον νὰ γίνῃ οὐρανός μου. Ὁ Θεὸς εἶναι εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ δὲν γνωρίζω τοῦτο. Τὸ ὄρος τοῦτο εἶναι πλῆρες ἀπὸ ὀχήματα πυρός, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί μου εἶναι κεκλεισμένοι, καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἴδω αὐτά. Ὢ, ποίας λέξεις τῆς ἀγάπης ἔχει ὁ Χριστὸς νὰ εἴπῃ, καὶ ποῖα θαύματα ἀγάπης νὰ μὲ δείξῃ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἀκόμη νὰ βαστάσω αὐτά! Ὁ οὐρανὸς εἶναι ἕτοιμος δι' ἐμέ, ἀλλ' ἡ καρδία μου εἶναι ἀνέτοιμος διὰ τὸν οὐρανόν. Ὅθεν, Ἀναγνῶστα, βλέπων, ὅτι ἡ ἀπόλαυσις τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν θεωρίαν ταύτην ἐξαρτᾶται πολὺ ἀπὸ τὴν χωρητικότητα καὶ διάθεσιν τῆς καρδίας σου, ζήτει αὐτὸν ἐδῶ, ἐάν ποτε ζητήσῃς αὐτὸν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου. Μὴ βάλῃς τὸν Χριστὸν εἰς τὴν ἔπαυλιν ἢ τὴν φάτνην, ὡς ἐὰν εἶχες καλλιτέρους προσκεκλημένους διὰ τὰς πρωτοκαθεδρίας. Λέγε εἰς ὅλας τὰς κοσμικὰς ὑποθέσεις καὶ συλλογισμούς, ὡς ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, «Κα»θήσατε αὐτοῦ ἕως νὰ ὑπάγω καὶ νὰ προσευχηθῶ ἐκεῖ»· ἢ, ὡς ὁ Ἀβραὰμ εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὅτε ὑπῆγε νὰ προσφέρῃ εἰς θυσίαν τὸν Ἰσαάκ, «Σεῖς μὲν καθήσατε αὐτοῦ, καὶ ἐγὼ θέλω ὑπάγει ἕως ἐκεῖ, καὶ προσκυνήσει καὶ ἐπιστρέψει εἰς σᾶς.» Μάλιστα καθὼς «οἱ ἱερεῖς ἐξέβαλον τὸν βασιλέα Ὀζίαν ἀπὸ τὸν ναόν, ὅπου ἐτόλμησε νὰ θυμιάσῃ, ὅτε εἶδον τὴν λέπραν ἐπάνω αὐτοῦ,» ποιουτοτρόπως σὺ ἔκβαλε ἀπὸ τὸν ναὸν τῆς καρδίας σου τοὺς συλλογισμοὺς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς σὲ ἀπηγόρευσεν.

2. Ἐνασχολοῦ εἰς τοῦτο τὸ ἔργον μὲ τὴν μεγαλειτέραν σπουδαιότητα τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοός. Εἰς τὰ ἅγια πράγματα κουφότης δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ. Ὁ Θεὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέλει ἁγιασθῆ εἰς τοὺς ὅσοι πλησιάζουσιν αὐτόν. (Λευΐτ. ι. 3.) Τὰ πνευματικὰ ταῦτα καὶ ἔξοχα καὶ ἀνυψωτικὰ τῆς ψυχῆς χρέη εἶναι, ἐὰν καλῶς μεταχειριζώμεθα αὐτὰ, πολλὰ ὠφέλιμα· ὅταν δὲ ἀπίστως, πολλὰ ἐπικίνδυνα. Προσπάθει διὰ τοῦτο νὰ ἀντιλαμβάνησαι βαθέως τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἀκαταλήπτου αὐτοῦ μεγαλειότητος. Ἐὰν ἡ βασιλὶς Ἐσθὴρ δὲν ἔπρεπε νὰ πλησιάσῃ, πρὶν ὁ βασιλεὺς ἐκτείνῃ τὸ σκῆπτρον, στοχάσθητι λοιπὸν μὲ ποῖον σέβας πρέπει νὰ πλησιάζῃς σὺ ἐκεῖνον, ὅστις ἐδημιούργησε τὸν κόσμον μὲ τὸν λόγον τοῦ στόματός του, ὅστις βαστάζει τὴν γῆν εἰς τὴν παλάμην τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ὅστις τηρεῖ τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὰ Ἄστρα εἰς τοὺς δρόμους αὐτῶν, καὶ θέτει ὅρια εἰς τὴν μανιώδη θάλασσαν. Ὑπάγεις νὰ συνομιλήσῃς μὲ ἐκεῖνον, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου ἡ γῆ θέλει σείεσθαι, καὶ οἱ διάβολοι θέλουσι τρέμει, καὶ εἰς τὸ βῆμα τοῦ ὁποίου σὺ καὶ ὅλος ὁ κόσμος πρέπει ἐντὸς ὀλίγου νὰ σταθῇ, καὶ τέλος νὰ κριθῇ; Ὦ! συλλογίσου· θέλω ἔχει τότε ζωηρὰν ἀντίληψιν τῆς μεγαλειότητος αὐτῆ, τὸ νυσταγμένον πνεῦμά μου τότε θέλει ἐξυπνήσει, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἀσέβειά μου θέλει λείψει· καὶ διατί τώρα νὰ μὴ διεγείρωμαι ἀπὸ τὸ αἴσθημα τῆς μεγαλειότητος αὐτοῦ, καὶ διατί ἡ φρίκη τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ νὰ μὴ κατέχῃ τὴν ψυχήν μου; Προσπάθησον ὡσαύτως νὰ ἐννοήσῃς τὸ μέγεθος τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐπιχειρίζεσαι, καὶ νὰ συναισθανθῇς βαθέως καὶ τὴν σημαντικότητα καὶ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ. Ἐὰν ἱκέτευες ὑπὲρ τῆς ζωῆς σου ἔμπροσθεν εἰς τὸ βῆμά τινος ἐπιγείου δικαστοῦ, ἤθελες εἶσθαι σεμνὸς, καὶ ὅμως ἐκεῖνο ἤθελεν εἶσθαι μικρόν τι ὡς πρὸς τοῦτο. Ἐὰν ἐπεχειρίζεσο ἔργον ὡς ὁ Δαβὶδ ἐναντίον τοῦ Γολιὰθ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ εὐτυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χία ἑνὸς βασιλείου ἐξήρτητο, καθ' ἑαυτὸ θεωρούμενον ἤθελεν εἶσθαι μηδὲν ὡς πρὸς τοῦτο. Ἐὰν ἐπορεύεσο εἰς πάλην, ὡς ἡ τοῦ Ἰακὼβ, ἢ νὰ ἴδῃς τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον οἱ τρεῖς μαθηταὶ εἶδον εἰς τὸ ὄρος, πόσον σεμνῶς καὶ πόσον εὐλαβῶς ἤθελες πλησιάσει καὶ ἰδεῖ! Ἐὰν Ἄγγελος μόνον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἤθελε προσδιορίσει νὰ σὲ ἀπαντήσῃ, ὅτε καὶ ὅπου κατεγίνεσο εἰς τὴν θεωρίαν σου, ποία φρίκη ἤθελε σὲ κυριεύσει! Θεώρησον λοιπὸν μὲ ποῖον πνεῦμα ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃς τὸν Κύριον, καὶ μὲ ποίαν σεμνότητα καὶ εὐλάβειαν ἔπρεπε καθημερινῶς νὰ συναναστρέφησαι μὲ αὐτόν. Θεώρησον ὡσαύτως τὸ μακάριον τέλος τοῦ ἔργου. Ἐὰν ἐπιτύχῃ, θέλει εἶσθαι ἡ παραδοχή σου εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς αἰωνίου σου δόξης ἐπὶ τῆς γῆς, μέσα ἱκανὰ νὰ σὲ κάμωσι νὰ ζήσῃς ὑπεράνω τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ νὰ σὲ ἀποκαταστήσωσι πλησίον αὐτῶν τῶν Ἀγγέλων, διὰ νὰ δυνηθῇς νὰ ζήσῃς καὶ ν' ἀποθάνῃς εὐχαριστημένος. Τοῦ βραβείου ὄντος τόσον μεγάλου, αἱ προπαρασκευαί σου ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀνάλογοι. Κανεὶς ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ζῇ τοιαύτην ζωὴν χαρᾶς καὶ μακαριότητος, ὁποίαν ζῶσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες γνωρίζουσι τὴν οὐράνιον ταύτην συναναστροφήν. Ἡ χαρὰ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὡς πρὸς τὴν χαρὰν τούτου εἶναι ὡς τὰ παίγνια τῶν παιδίων, ἢ τοῦ μωροῦ τὸν γέλωτα, ἢ ἀσθενοῦς ἀνθρώπου τὸ ὄνειρον περὶ ὑγείας. Ἐκεῖνος, ὅστις ἐνασχολεῖται εἰς τὰ τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ὁ μόνος, ὅστις κερδαίνει· καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἀμελεῖ αὐτὸν, ὁ μόνος ὅστις χάνει. Πόσον σπουδαίως λοιπὸν ἔπρεπε τὸ ἔργον τοῦτο νὰ γίνηται!

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Χρῆσις, τὴν ὁποίαν κάμνει ἡ οὐράνιος θεωρία τῆς σκέψεως, τῶν παθήσεων, τῆς μονολογίας καὶ τῆς προσευχῆς.

Ἀφοῦ ἐνετείναμεν τὸ ὄργανον τῆς καρδίας σου, ἐρχόμεθα τώρα εἰς αὐτὴν τὴν μουσικήν. Ἐπειδὴ ἔχεις ὄρεξιν, πλησίασον εἰς τὸ συμπόσιον, καὶ εὔφρανον τὴν ψυχήν σου «ὡς ἀπὸ μυελὸν καὶ πάχος.» Ἐλθὲ, διότι ὅλα εἶναι ἤδη ἕτοιμα, ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ Χριστὸς, καὶ «τὸ ὑπερβάλλον βάρος τῆς δόξης» εἶναι ἔμπροσθέν σου. Μὴ καταφρονῇς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ἀλλ' οὐδὲ προφασίζου, ὁποιοσδήποτε εἶσαι, πλούσιος ἢ πτωχὸς, εἰς τὰ πτωχοτροφεῖα ἢ νοσοκομεῖα, εἰς τοὺς δρόμους ἢ εἰς τοὺς φραγμοὺς, προστάζομαι, εἰ δυνατὸν νὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ εἰσέλθῃς· καὶ μακάριος ἐκεῖνος, ὅστις θέλει τρώγει ἄρτον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ! Τὸ μάννα κεῖται γύρω εἰς τὰς σκηνάς σας, ἐκδῦτε, συνάξετε, φέρετε αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τραφῆτε ἐξ αὐτοῦ. Ὡς πρὸς τοῦτο θέλω σὲ ὁδηγήσει μόνον πῶς νὰ μεταχειρίζησαι τὰ σκέψεις σου καὶ τὰς παθήσεις, τὴν μονολογίαν σου καὶ τὴν προσευχήν.

Πρῶτον. Ἡ σκέψις εἶναι τὸ μέγα ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ οὐράνιον τοῦτο ἔργον ἐκτελεῖται. Πρέπει δὲ νὰ ἦναι ἑκούσιος καὶ ὄχι βεβιασμένη. Τινὲς σκέπτονται ἀκουσίως· οὕτως ὁ Θεὸς θέλει κάμει τοὺς ἁμαρτωλοὺς νὰ σκέπτωνται τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ὅταν «παραστήσῃ ὅλας ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.» (Ψαλμ. ν'· 21.) Οὕτως οἱ κεκολασμένοι θέλουσι σκέπτεσθαι τὸ ἔξοχον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖόν ποτε κατεφρόνησαν, καὶ τὴν αἰώνιον χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἐκ τῆς μωρίας αὐτῶν ἔχασαν. Μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ σκέψις διὰ νὰ κινῇ τὰς παθήσεις, καὶ νὰ ἐντυπόνῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν καρδίαν, ὡς θέλει φανῇ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα.

1. Ἡ σκέψις τρόπον τινὰ ἀνοίγει τὴν θύραν, τὴν μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς καρδίας. Ἡ νόησις, προσλαβοῦσα ἀληθείας, ἀποθέτει αὐτὰς εἰς τὴν μνήμην, καὶ ἡ σκέψις παραπέμπει αὐτὰς εἰς τὰς παθήσεις. Ποία ὑπεροχὴ ἤθελεν εἶσθαι εἰς τὴν μεγάλην μάθησιν καὶ τὴν γνῶσιν, ἐὰν τὰ ἐμπόδια, τὰ μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς καρδίας, ἦσαν καθηρημένα, καὶ αἱ παθήσεις ἀνταπεκρίνοντο μὲ τὴν νόησιν! Ὁ καλλίτερος μαθητὴς συνήθως εἶναι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ ἀντιληπτικὸν εἶναι ταχὺ, καθαρὸν καὶ συντηρητικόν· ἀλλ' ὁ καλλίτερος Χριστιανὸς συνήθως εἶναι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ ἀντιληπτικον βαθύνει περισσότερον, καὶ κινεῖ τὴν καρδίαν εἰς τὴν ἀγάπην, καὶ ὅστις ἔχει ἑτοιμοτάτην τὴν δίοδον, ὄχι τόσον ἀπὸ τὸ ὠτίον εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ὠτίον εἰς τὴν καρδίαν. Ἂν δὲ καὶ τὸ πνεῦμα ἦναι ἡ κυρία αἰτία τούτου, ὅσον ὅμως τὸ καθ' ἡμᾶς, αὕτη ἡ ὁδὸς πρέπει νὰ ἀνοιχθῇ διὰ τῆς σκέψεως.

2. Ἡ σκέψις παρουσιάζει εἰς τὰς παθήσεις τὰ σπουδαιότερα πράγματα. Τὸ ἡδονικώτερον ἀντικείμενον δὲν μᾶς εὐχαριστεῖ, ὅταν δὲν φαίνηται· οὔτε αἱ πλέον χαροποιαὶ εἰδήσεις εὐχαριστοῦσιν ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἀκούει αὐτάς· ἀλλ' ἡ σκέψις παρουσιάζει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὡς ἀπόντα, καὶ φέρει αὐτὰ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸ ὠτίον. Δὲν εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ δόξα ἀντικείμενα ἄξια νὰ κινήσωσι τὴν ψυχήν; Δὲν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἤθελον κάμει θαύματα εἰς τὴν ψυχὴν, ἐὰν μόνον σαφῶς ἐφαίνοντο, καὶ αἱ περὶ αὐτῶν ἀντιλήψεις ἡμῶν ἦσαν ἀνάλογοι τρόπον τινὰ πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτῶν; Ἡ σκέψις παρουσιάζει ταῦτα εἰς ἡμᾶς, αὕτη εἶναι τοῦ Χριστιανοῦ τὸ τηλεσκόπιον, διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ βλέπῃ ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανόν.

3. Ἡ σκέψις ὡσαύτως παρουσιάζει τὰ σπουδαιότατα πράγματα μὲ τρόπον ζωηρότατον. Ἡ σκέψις συζητεῖ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Ὅταν πιστός τις ἐξετάζῃ τὴν καρδίαν αὐτοῦ μὲ τὴν οὐράνιον θεωρίαν, πόσα τότε ἐπιχειρήματα παρουσιάζονται ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ τὸν Χριστὸν, ἀπὸ πᾶσαν μίαν τῶν θείων τελειοτήτων, ἀπὸ τὴν προτέραν καὶ παροῦσαν κατάστασίν μας, ἀπὸ τὰς ἐπαγγελίας, ἀπὸ τὰς παρούσας θλίψεις καὶ χαράς μας, ἀπὸ τὴν κόλασιν καὶ τὸν οὐρανόν! Ἕκαστον πρᾶγμα παρουσιάζεται διὰ τὴν αὔξησιν τῆς χαρᾶς μας, καὶ ἡ σκέψις εἶναι ἡ χεὶρ διὰ νὰ σύρωμεν ἔξω αὐτά· προσθέτει λόγον ἐπὶ λόγου, ἑωσοῦ κλίνῃ ἡ πλάστιγξ· τοῦτο κάμνει καταπείθουσα ἡμᾶς νὰ χαίρωμεν ἑωσοῦ καταπαύσῃ ὅλας τὰς ὑποψίας καὶ θλίψεις μας, καὶ ἑωσοῦ γείνῃ φανερὸν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ἔχομεν εὔλογον αἰτίαν νὰ χαίρωμεν. Ἐὰν λόγος ἄλλου τινὸς ἰσχύῃ εἰς ἡμᾶς, ἂν καὶ δὲν εἴμεθα βέβαιοι, ἐὰν σκοπεύῃ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ἢ νὰ μᾶς ἀπατήσῃ, πόσῳ μᾶλλον ἔπρεπε ὁ ἴδιός μας λόγος νὰ ἰσχύῃ εἰς ἡμᾶς ἐνῷ τόσον καλὰ γνωρίζομεν τοὺς σκοπούς μας! Πόσῳ δὲ ἔτι περισσότερον ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν εἰς ἡμᾶς, ἐνῷ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι αὐτὸς δὲν δύναται οὔτε νὰ ἀπατήσῃ, οὔτε νὰ ἀπατηθῇ! Ἡ σκέψις λοιπὸν δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ ἀνάγνωσις καὶ ἐπαναλῆψις τῶν λόγων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς καρδίας μας. Καθὼς ὁ Ἄσωτος εἶχε πολλοὺς καὶ ἰσχυροὺς λόγους νὰ εἴπῃ, διατί ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τοιουτοτρόπως καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τοιούτους νὰ εἴπωμεν εἰς τὰς παθήσεις μας διὰ νὰ καταπείσωμεν αὐτὰς νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς τοῦ Πατρός μας.

4. Ἡ σκέψις ἀνυψόνει τὸ λογικὸν εἰς τὴν πρέπουσαν αὐτοῦ ἐξουσίαν. Χρησιμεύει ὡς βοήθεια νὰ ἀπελευθερώσῃ αὐτὸ ἀπὸ τὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις αἰχμαλωσίαν αὐτοῦ, καὶ θέτει αὐτὸ πάλιν εἰς τὸν θρόνον τῆς ψυχῆς. Ὅταν τὸ λογικὸν σιωπᾷ, συνήθως ὑποτάσσεται, διότι, ὅταν αὐτὸ κοιμᾶται, αἱ αἰσθήσεις κατεξουσιάζουσιν. Ἀλλ' ἡ σκέψις διεγείρει τὸ λογικόν μας ἐωσοῦ ἐγερθῇ, ὡς ὁ Σαμψών, καὶ διασπάσῃ τὸν δεσμὸν τῶν αἰσθήσεων, καὶ καταστρέψῃ τὴν ἀπάτην τῆς σαρκός. Ὁποίαν δύναμιν δύναται νὰ λάβῃ ὁ λέων ὅταν κοιμᾶται; Βασιλεὺς ἐκθρονισμένος τί περισσότερον ἔχει ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους; Λογικὸν διεγηγερμένον ἀπὸ τὴν μελέτην καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν φαντασίαν καὶ τὸ σαρκικὸν αἴσθημα, πρέπει νὰ κρίνῃ περὶ τῆς οὐρανίου χαρᾶς. Ἡ σκέψις ἀνυψόνει τὰ τῆς πίστεως ἀντικείμενα τῶν αἰσθήσεων. Οἱ πλέον ἀπερίσκεπτοι ἄνθρωποι εἶναι οἱ πλέον σαρκικοί. Εἶναι πολλὰ εὔκολον καὶ κοινὸν νὰ ἁμαρτήσῃ τις κατὰ τῆς γνώσεως, ἀλλ' ἐναντίον τῆς σοβαρᾶς καὶ ἰσχυρᾶς καὶ ἐπιμόνου σκέψεως οἱ ἄνθρωποι σπανίως προσκρούουσιν.

5. Ἡ σκέψις καθιστᾷ τὸν λόγον ἰσχυρὸν καὶ ἐνεργόν. Πρότερον ὡμοίαζε τὸ λιμνάζον ὕδωρ, ἀλλὰ τώρα ῥεῦμα, τὸ ὁποῖον παρασύρει βιαίως ὅ,τι ἂν ἀπαντήσῃ. Πρότερον ἦτο ὡς λιθάριον ἐντὸς ῥύακος, ἀλλὰ τώρα ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ ἀπὸ τῆς σφενδόνης τοῦ Δαβὶδ ριπτόμενος λίθος, ὁ ὁποῖος κτυπᾷ τὸν Γολιὰθ τῆς ἀπιστίας μας εἰς τὸ μέτωπον. Καθὼς οἱ ἀσεβεῖς ἐξακολουθοῦσι νὰ ἦναι ἀσεβεῖς, διότι δὲν μεταχειρίζονται τὸ λογικὸν εἰς τὰς πράξεις καὶ τὰ κινήματα αὐτῶν, οὕτω δὲν ἔχουσιν οὔτε εὐχαρίστησιν, διότι ἀφίνουσι νὰ κοιμᾶται τὸ λογικὸν καὶ ἡ πίστις αὐτῶν, καὶ δὲν βάλλουσιν αὐτὰ εἰς ἐνέργειαν διὰ τοῦ ἔργου τούτου τῆς μελέτης. Ὁποίους φόβους, λύπας καὶ χαρὰς ἐγείρουσι καὶ μόνα τὰ ὄνειρά μας! Πόσῳ περισσότερον λοιπὸν ἤθελε μᾶς κινήσει ἡ σπουδαία μελέτη!

6. Ἡ σκέψις δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν λογικὴν ταύτην ἐνασχόλησιν. Ἡ μελέτη ἀπασχολεῖ τὸν λόγον καὶ τὴν πίστιν εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν, καὶ ἀναρριπίζει τρόπον τινὰ τὸ πῦρ ἐωσοῦ ἀνάψῃ ὁλωσδιόλου. Ὅταν κινηθῇ τις ὀλίγα βήματα, δὲν δύναται νὰ θερμανθῇ, ὅταν δὲ περιπατήσῃ ὁλόκληρον ὥραν, τότε θερμαίνεται. Καὶ ἂν αἰφνηδίως τις περιστατικὸς συλλογισμὸς περὶ τοῦ οὐρανοῦ δὲν διεγείρῃ εἰς τὰς παθήσεις μας πνευματικήν τινα θερμότητα, ἡ μελέτη ὅμως δύναται νὰ ἀπασχολῇ τοὺς συλλογισμούς μας, ἐωσοῦ αἱ καρδίαι μας θερμανθῶσιν. Οὕτω βλέπεις τὴν ἰσχυρὰν τάσιν τῆς σκέψεως τὸ νὰ πρεάγῃ τὴν μεγάλην ταύτην ἐξύψωσιν τῆς ψυχῆς εἰς τὴν οὐράνιον θεωρίαν.

Δεύτερον. Ἂς θεωρήσωμεν ἀκολούθως πῶς τὸ οὐράνιον τοῦτο ἔργον προάγεται διὰ τῆς ἰδιαιτέρας γυμνάσεως τῶν παθήσεων. Διὰ τῆς σκέψεως· πρῶτον ἀνατρέχομεν εἰς τὴν μνήμην, καὶ ἐκεῖθεν λαμβάνομεν τὰς οὐρανίους ἐκείνας διδασκαλίας, τὰς ὁποίας σκοπεύομεν νὰ κάμωμεν τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέτης μας, ὡς π. χ. ἐπαγγελίας περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, περιγραφὰς τῆς δό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξης τῶν ἁγίων, ἀνάστασιν κτλ. Ἔπειτα παρουσιάζομεν αὐτὰς εἰς τὴν κρίσιν μας διὰ νὰ θεωρήσῃ αὐτὰς ὡρίμως, νὰ λάβῃ ἀκριβῆ αὐτῶν ἔποψιν, καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ὀρθῶς περὶ τῆς τελειότητος τῆς οὐρανίου ἡμῶν μακαριότητος ἐναντίον πάσης ὑπαγορεύσεως τῆς σαρκὸς καὶ τῆς αἰσθήσεως, καὶ μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μεγαλύνωμεν τὸν Θεὸν εἰς τὰς καρδίας μας, ἑωσοῦ γίνωμεν πλήρεις ἁγίου θυμασμοῦ. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον εἶνα νὰ γυμνάζωμεν ὄχι μόνον τὴν κρίσιν μας, ἀλλὰ τὴν πίστιν μας εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς αἰωνίου μας ἀναπαύσεως, διὰ τοῦ ὁποίου ἐννοῶ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐπαγγελιῶν, ὅτι αὗται ἀνήκουσιν εἰς ἡμᾶς, καὶ ὅτι ἔχομεν δικαίωμα εἰς αὐτάς! Ἐὰν πραγματικῶς καὶ σταθερῶς ἐπιστεύομεν, ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη δόξα, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν οἱ ὀφθαλμοί μας θέλουσιν ἰδεῖ αὐτὴν ὁποῖα αἰσθήματα ἤθελε τοῦτο ἐγείρει εἰς ἡμᾶς! ὁποίας ἐκπληκτικὰς ἀντιλήψεις ἐκείνης τῆς ζωῆς ἤθελε προξενήσει! ὁποίαν ἀγάπην, ὁποῖον πόθον ἤθελε διεγείρει ἐντὸς ἡμῶν! ὦ πόσον ἤθελε βάλει εἰς κίνησιν πᾶσαν πάθησιν! πόσον ἤθελε μᾶς παραφέρει ἀπὸ χαρὰν διὰ τὴν παραμικροτέραν βεβαιότητα τοῦ εἰς αὐτὴν δικαιώματός μας! Ποτὲ μὴ περιμένῃς νὰ κινῆται ἡ ἀγάπη καὶ ἡ χαρὰ ἐνῷ ἵσταται ἡ πίστις, ἥτις πρέπει νὰ προηγῆται εἰς τον δρόμον. Διὰ τοῦτο καθημερινῶς γύμναζε τὴν πίστιν καὶ βάλε ἔμπροσθεν αὐτῆς τὴν ἐλευθεριότητα τῆς ὑποσχέσεως, τὴν προτροπὴν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ νὰ δεχθῶσιν ὅλοι τὴν χαρίεσσαν τοῦ Χριστοῦ διάθεσιν, ὅλας τὰς ἐνεργείας τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τὴν πιστότητα αὐτοῦ εἰς τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ, καὶ τὰς ἀποδείξεις τῆς ἀγάπης αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς αὐτούς· σύναξον ὅλα ταῦτα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁμοῦ καὶ σκέψου, ἐὰν δὲν μαρτυρῶσι τὴν περὶ τῆς σωτηρίας μας καλὴν θέλησιν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐὰν δὲν δύνανται νὰ ἀντιταχθῶσι κατὰ τῆς ἀπιστίας μας. Οὕτως ὅταν ἡ κρίσις μας ἀπεφάσισε, καὶ ἡ πίστις μας ἀντελήφθη τῆς ἀληθείας τῆς μακαριότητός μας, τότε δύναται ἡ μελέτη μας νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ νὰ ἐγείρῃ τὰς παθήσεις μας, καὶ μάλιστα τὴν ἀγάπην, τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ἐλπίδα, τὸ θάρρος, ἢ τὴν τόλμην καὶ τὴν χαράν.

1. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πρώτη πάθησις, ἥτις πρέπει νὰ διεγερθῇ εἰς τὴν οὐράνιον θεωρίαν. Τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι ἡ ἀγαθότης· ἐδῶ Χριστιανέ, κεῖται τὸ ζωοποιοῦν τὴν ψυχὴν μέρος τοῦ ἔργου σου. Ἀνάτρεξον εἰς τὴν μνήμην σου, εἰς τὴν κρίσιν σου καὶ τὴν πίστιν, καὶ ἐκ τούτων συμπέρανον τὰ μεγάλα πλεονεκτήματα τῆς ἀναπαύσεώς σου· παρουσίασον αὐτὰ εἰς τὴν πάθησιν τῆς ἀγάπης, καὶ θέλεις εὕρει σεαυτὸν, τρόπον τινὰ, εἰς ἄλλον κόσμον. Ὁμίλει καὶ ἡ ἀγάπη δύναται νὰ ἀκούσῃ. Ἀποκάλυψον μόνον τὰ πράγματα ταῦτα καὶ ἡ ἀγάπη δύναται νὰ ἴδῃ αὐτά. Ἡ κτηνώδης τοῦ κόσμου ἀγάπη εἶναι τυφλὴ, ἡ θεία ὅμως ἀγάπη καθ' ὑπερβολὴν ὀξυδερκής. Ἡ πίστις σου ἂς λάβῃ τὴν καρδίαν σου καὶ ἂς δείξῃ εἰς αὐτὴν τὰ μεγαλοπρεπῆ κτίρια τῆς αἰωνίου σου κατοικίας καὶ τὰ ἔνδοξα κοσμήματα τῆς οἰκίας τοῦ Πατρός σου, μάλιστα τὰς μονὰς, τὰς ὁποίας ὁ Χριστὸς προετοιμάζει, καὶ τὰς τιμὰς τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Ἡ πίστις σου ἂς ὁδηγῇ τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερα, καὶ ἂς λέγῃ πρὸς αὐτὴν, «Ἰδὲ τὸν παλαιὸν τῶν ἡμερῶν, τὸν Κύριον Ἰεχοβὰ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶναι ὁ Ὤν. Οὗτος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐποίησεν ὅλους τοὺς κόσμους διὰ τοῦ λόγου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτοῦ, ὅστις βαστάζει τὴν γῆν, ὅστις διοικεῖ τὰ ἔθνη, ὅστις διαθέτει ὅλα τὰ συμβεβηκότα, ὅστις ὑποτάττει τοὺς ἐναντίους αὐτοῦ, ὅστις ἐξουσιάζει τὰ λυσσώδη κύματα τῆς θαλάσσης, ὅστις κυβερνᾷ τοὺς ἀνέμους, καὶ κάμνει τὸν Ἥλιον νὰ διατρέχῃ τὴν τροχιὰν αὐτοῦ, καὶ τοὺς Ἀστέρας νὰ γνωρίζωσι τοὺς δρόμους αὐτῶν. Οὗτος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἀπ' αἰῶνος σὲ ἠγάπησε, σὲ ἐσχημάτισεν εἰς τὴν μήτραν, σὲ ἔδωκεν αὐτὴν τὴν ψυχήν, σὲ ἐξέβαλε, σὲ ἔδειξε τὸ φῶς καὶ σὲ ἔβαλεν εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν γηΐνων αὐτοῦ κτισμάτων· ὅστις σὲ ἐπροίκισε μὲ τὸν νοῦν καὶ σὲ ἐκόσμησε μὲ τὰ δῶρα αὐτοῦ· ὅστις διατηρεῖ τὴν ζωήν σου καὶ ὅλας τὰς εὐχαριστήσεις αὐτῆς, καὶ σὲ διακρίνει ἀπὸ τοὺς ἀθλιεστέρους καὶ ἀχρειεστέρους ἀνθρώπους. Ὦ, τοῦτο εἶναι ἀντικείμενον ἄξιον τῆς ἀγάπης σου! Ἐδῶ ἔπρεπε μάλιστα νὰ ἀναλύσῃς τὴν καρδίαν σου εἰς ἀγάπην. Ἐδῶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀγαπᾷς ὑπὲρ τὸ δέον. Οὗτος εἶναι ὁ Κύριος, ὅστις σὲ ηὐλόγησε μὲ τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ· ὅστις ἡτοίμασε τὴν τράπεζάν σου ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν σου, καὶ ἔκαμε τὸ ποτήριόν σου να ὑπερχειλίζῃ. Οὗτος εἶναι, τὸν ὁποῖον οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἅγιοι ἐπαινοῦσι, καὶ τὰ οὐράνια τάγματα εἰς τὸν αἰῶνα δοξολογοῦσι. Τοιουτοτρόπως ἐκτείνου εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ Θεοῦ, καὶ δεῖξον τὰ πλεονεκτήματα αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν σου, ἑωσοῦ τὸ ἅγιον πῦρ τῆς ἀγάπης ἀρχίσῃ ν' ἀνάψῃ εἰς τὸ στῆθός σου.

Ἐὰν αἰσθάνησαι, ὅτι ἡ καρδία σου δὲν καίει ἀκόμη, ὁδήγησον αὐτὴν περαιτέρω, καὶ δεῖξον τὸν υἱὸν τοῦ ζῶντος Θεοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶναι «ὁ Θαυμαστὸς, Σύμβουλος, ὁ ἰσχυρὸς Θεὸς, ὁ Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης.» Δεῖξον τὸν βασιλέα τῶν ἁγίων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης αὐτοῦ· « τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἔσχατον, ὅστις εἶναι ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος· ὅστις εἶναι ζῶν, καὶ ἦτο νεκρὸς, καὶ ἰδοὺ ζῇ διὰ παντός· ὅστις ἔκαμε τὴν εἰρήνην σου διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Σταυροῦ αὐτοῦ, » καὶ σὲ ἡτοίμασεν ὁμοῦ μὲ αὐτὸν κατοικίαν εἰρήνης. Ἡ ἀξία αὐτοῦ εἶναι ὁ μεγάλος εἰρηνοποιός· ἡ βασιλεία αὐτοῦ εἶναι βασιλεία εἰρήνης· τὸ Εὐαγγέλιον αὐτοῦ εἶναι εἴδησις εἰρήνης· ἡ φωνὴ αὐτοῦ πρὸς σὲ τώρα εἶναι φωνὴ εἰρήνης! Πλησίασον καὶ ἰδὲ αὐτόν. Δὲν ἀκούεις τὴν φωνὴν αὐτοῦ; Ἐκεῖνος, ὅστις ἐπρόσταξε τὸν Θωμᾶν νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἴδῃ τοὺς τύπους τῶν ἥλων, καὶ νὰ βάλῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὰς πληγὰς αὐτοῦ, ἐκεῖνος εἶναι ὅστις σὲ καλεῖ. « Πλησίασον καὶ θεώρησον τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρά σου, καὶ μὴ ἔσο ἄπιστος ἀλλὰ πιστός· εἰρήνη εἰς σέ· μὴ φοβῆσαι· ἐγὼ εἶμαι. » Βλέπε αὐτὸν καλῶς. Δὲν γνωρίζεις αὐτόν; οὗτος εἶναι, ὅστις σὲ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν ἄβυσσον τῆς κολάσεως, καὶ μετέβαλε τὴν ἀπόφασιν τῆς καταδίκης σου, καὶ ὑπέφερε τὴν κατάραν, τὴν ὁποίαν σὺ ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃς, καὶ σὲ ἀποκατέστησεν εἰς τὴν μακαριότητα, τὴν ὁποίαν ἔχασας, καὶ ἐξηγόρασεν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ κληρονομήσῃς διὰ παντός! Καὶ ἀκόμη δὲν γνωρίζεις αὐτόν; Αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐτρυπήθησαν, ἡ κεφαλὴ, ἡ πλευρὰ καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἐξεκεντήθησαν, ὥστε διὰ τῶν σημείων τούτων δύνασαι νὰ γνωρίζῃς πάντοτε αὐτόν. Δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτε σὲ εὗρε κυλιόμενον εἰς τὸ αἷμά σου, καὶ σὲ ἠλέησε, καὶ περιέδεσε τὰς πληγάς σου, καὶ σὲ ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ εἶπεν εἰς σὲ, Ζῆθι; Ἐλησμόνησας, ὅτι ἐπλήγωσεν ἑαυτὸν διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγάς σου, καὶ ἔχυσε τὸ αἷμα αὐτοῦ διὰ νὰ σταμα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τήση τὸ ἰδικόν σου; Ἐὰν δὲν γνωρίζῃς αὐτὸν ἀπὸ τὸ πρόσωπον, τὴν φωνήν, τὰς χεῖρας αὐτοῦ, δύνασαι τοὐλάχιστον νὰ γνωρίσῃς αὐτὸν ἀπὸ τὴν καρδίαν· ἡ τὴν ψυχὴν ἐλεοῦσα καρδία εἶναι αὐτός· αὕτη δὲν δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰμὴ εἰς αὐτόν· ἀγάπη καὶ εὐσπλαγχνία εἶναι τὰ βέβαια χαρακτηριστικὰ αὐτῆς· οὗτος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐπροτίμησε τὴν ζωήν σου τῆς ἑαυτοῦ· ὅστις δεικνύει τὸ αἷμα αὐτοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ ὡς ἐξιλασμὸν, καὶ αἰωνίως μεσιτεύει ὑπὲρ σοῦ. Ἐὰν δὲν ἐπάθαινεν αὐτὸς, τί δὲν ἤθελες πάθει σύ; Ἓν μόνον βῆμα ὑπῆρχε μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς κολάσεως, ὅτε αὐτὸς ἐμβῆκε καὶ ἔλαβε τὴν πληγήν. Καὶ δὲν εἶναι ἀρκετὴ ὕλη αὕτη νὰ τρέφῃ τὴν ἀγάπην σου; Δὲν σταματᾷ ἐνταῦθα ἡ πάλλουσα καρδία σου νὰ λάβῃ ἀνακούφισιν, καὶ ὡς ὁ Ἰωσὴφ νὰ ζητήσῃ τόπον νὰ κλαύσῃ; καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης σου δὲν βρέχουσι τοὺς στίχους τούτους; Προχώρησον λοιπὸν, διότι τὸ πεδίον τῆς ἀγάπης εἶναι εὐρύχωρον. Τὸ νὰ βλέπῃς καὶ νὰ ἀγαπᾷς θέλει εἶσθαι τὸ αἰώνιον ἔργον σου· καὶ δὲν θέλει σὲ λείπει ἔργον διὰ τὴν παροῦσάν σου μελέτην.

Πόσον συχνὰ σὲ εὗρεν ὁ Κύριος, ὡς τὴν Ἄγαρ, καθήμενον καὶ κλαίοντα, καὶ ἀπελπιζόμενον διὰ τὴν ψυχήν σου ὡς χαμένην, καὶ ἤνοιξε διὰ σὲ πηγάδιον παρηγορίας, καὶ ἤνοιξεν ὡσαύτως τοὺς ὀφθαλμούς σου διὰ νὰ ἴδῃς αὐτό! Πόσον συχνὰ ὡς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἠλία ἐπιθυμοῦντα νὰ ἀποθάνῃς ἀπὸ τὴν ἀθλιότητά σου σὲ ἔστρωσε τράπεζαν ἀπροσδοκήτου ἀνακουφίσεως, καὶ σὲ ἔστειλεν εἰς τὸ ἔργον σου ἔχοντα νέαν ἀναψυχὴν καὶ θάρρος! Πόσον συχνὰ εἰς τὴν περίστασιν τοῦ δούλου τῶ προφήτου, κραυγάζοντα, Φεῦ «τί θέλομεν κάμει, διότι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἓν στράτευμα μᾶς περικυκλόνει,» σὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ ἴδῃς περισσοτέρους ὑπὲρ σοῦ παρ' ἐναντίον σου! Πόσον συχνὰ ὡς τὸν Ἰωνᾶν δυσηρεστημένον καὶ βεβαρυμένον ἀπὸ ταύτην τὴν ζωὴν μὲ πραότητα σὲ εἶπεν, ἔχεις τάχα δίκαιον νὰ ἀγανακτῇς κατ' ἐμοῦ ἢ νὰ παραπονῆσαι ἐναντίον μου; Πόσον συχνὰ σὲ ἔβαλεν εἰς ἀϋπνίαν καὶ προσευχὴν, μετάνοιαν καὶ πίστιν, καὶ ὅταν ἐπέστρεψε σὲ εὗρε κοιμώμενον, καὶ ὅμως ἐκάλυψε τὴν ἀμέλειάν σου μὲ σκέπασμα ἀγάπης, καὶ πρᾴως ἀπελογήθη ὑπὲρ σοῦ, ὅτι « τὸ μὲν πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής!» Δύναται ἡ καρδία σου νὰ μένῃ ψυχρὰ, ὅταν συλλογίζῃσαι περὶ τούτου; Δύναται νὰ κρατηθῇ, ὅταν ἐνθυμῆσαι τὰς ἀπεριορίστους ἐκείνας συμπαθείας; Οὕτως, Ἀναγνῶστα, παρίστα τὴν ἀγαθότητα τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν καρδίαν σου, λέγε οὕτω πρὸς τὴν παγωμένην καρδίαν σου, ἑωσοῦ μὲ τὸν Δαβὶδ δυνηθῇς νὰ εἴπῃς, « Ἐθερμάνθη ἡ καρδία μου ἐντός μου, καὶ ἐνῷ ἐμελέτων, ἐξήφθη εἰς ἐμὲ πῦρ.» Ἐὰν τοῦτο δὲν ἐγείρῃ τὴν ἀγάπην σου, πρέπει νὰ προσθέσῃς ὅλα τοῦ Χριστοῦ τὰ προσωπικὰ πλεονεκτήματα, ὅλα τὰ πρὸς σὲ ἰδιαίτερα ἐλέη, ὅλας τὰς εὐαρέστους μετὰ σοῦ καὶ στενὰς σχέσεις αὐτοῦ, καὶ τὴν μακαριότητα τῆς αἰωνίου σου μετ' αὐτοῦ διαμονῆς. Κράτει μόνον αὐτὰ σφιγκτὰ εἰς τὴν καρδίαν σου. Φέρου πρὸς αὐτὰ, ὡς ὁ Χριστὸς πρὸς τὸν Πέτρον, ὅτε τρὶς ἠρώτησεν αὐτὸν, « Ἀγαπᾷς με;» ἑωσοῦ ἐλυπήθη καὶ ἀπεκρίθη, « Κύριε σὺ γνωρίζεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ.» Οὕτω λύπησον καὶ καταίσχυνον τὴν καρδίαν σου διὰ τὴν ἀθλιότητα αὐτῆς, ἑωσοῦ δυνηθῇς ἀληθῶς νὰ εἴπῃς, « Γνωρίζω, καὶ ὁ Κύριός μου γνωρίζει ὅτι ἀγαπῶ αὐτόν.»

2. Ἡ μετὰ τὴν ἀγάπην πάθησις, ἡ ὁποία πρέπει νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διεγερθῇ εἰς τὴν οὐράνιον θεωρίαν εἶναι ἡ ἐπιθυμία. Τὸ ἀντικείμενον ταύτης εἶναι τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, θεωρούμενον ὡς ἀπὸν καὶ μήπω κεκτημένον. Ἐὰν ἡ ἀγάπη ἦναι θερμὴ, ἡ ἐπιθυμία δὲν θέλει εἶσθαι ψυχρά. Συλλογίσου καθ' ἑαυτὸν, Τί εἶδον! Ὢ τῆς ἀκαταλήπτου δόξης! ὢ τῆς ὑπερβαλλούσης ὡραιότητος! ὢ! μακάριαι ψυχαὶ, αἵτινες τώρα ἀπολαύουσιν αὐτὸ, αἵτινες μυριάκις καθαρώτερον βλέπουσιν ὅ,τι ἐγὼ εἶδον μακρόθεν, καὶ διὰ μέσου σκοτεινῶν καὶ κωλυόντων συννέφων! Ὁποία διαφορὰ μεταξὺ τῆς καταστάσεως τῆς ἰδικῆς μου καὶ τῆς αὐτῶν! Ἐγὼ στενάζω, καὶ ἐκεῖνοι ψάλλουσιν· ἐγὼ δυσαρεστῶ τὸν Θεὸν, καὶ ἐκεῖνοι εὐαρεστοῦσιν αὐτόν· ἐγὼ εἶμαι θέαμα ἐλέους, ὡς ὁ Ἰὼβ ἢ ὁ Λάζαρος, ἀλλ' οὗτοι εἶναι τέλειοι καὶ χωρὶς μῶμον· ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι περιπεπλεγμένος εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου, ἐνῷ ἐκεῖνοι εἶναι βεβυθισμένοι εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔχουσι καμμίαν τῶν ἰδικῶν φροντίδων καὶ φόβων. Δὲν κλαίουσιν ἐν κρυπτῷ· δὲν ἀτονίζουσιν εἰς τὰς θλίψεις. Τὰ δάκρυα ταῦτα ἐξηλήφθησαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν.

Ὢ μακάριαι, μυριάκις μακάριαι ψυχαί! Φεῦ! ἐγὼ νὰ κατοικῶ εἰς τὴν ἁμαρτωλὴν σάρκα, ἐνῷ οἱ ἀδελφοί μου καὶ σύντροφοι κατοικοῦσι μὲ τὸν Θεόν! Πόσον μακρὰν εἶμαι, ζῶν ἐδῶ, ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπω καὶ νὰ φθάσω εἰς τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἀπολαύσεις! Πόσον πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους συλλογισμοὺς ἔχω περὶ τοῦ Θεοῦ! Πόσον ψυχρὰς παθήσεις πρὸς αὐτόν! Πόσον ὀλίγον μετέχω ἐκείνης τῆς ζωῆς, ἐκείνης τῆς ἀγάπης, ἐκείνης τῆς χαρᾶς, εἰς τὰ ὁποῖα παντοτεινὰ ἐκεῖνοι ζῶσι! Πόσον ταχέως τὸ ὀλίγον τοῦτο φεύγει καὶ μᾶς ἀφίνει εἰς πυκνότατον σκότος! πότε καὶ πότε σπινθὴρ τις πίπτει εἰς τὴν καρδίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μου, καὶ ἐνῷ ἐνατενίζω εἰς αὐτὸν ἀφανίζεται, ἢ μᾶλλον ἡ ψυχρά μου καρδία ἀποσβένει! Ἀλλ' οὗτοι ἔχουσι «τὸ φῶς αὐτῶν εἰς τὸ φῶς αὐτοῦ,» καὶ πίνουσι πάντοτε ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς χαρᾶς. Ἐδῶ ἐνοχλοῦμεν ἀλλήλους μὲ φιλονεικίας, ἐνῷ ἐκεῖνοι εἶναι μιᾶς φωνῆς καὶ καρδίας καὶ καθημερινῶς φθέγγονται τὸ ἀλληλούϊα τοῦ οὐρανοῦ μὲ τελείαν ἁρμονίαν· ὦ! ποίαν εὐωχίαν ἡ πίστις μου εἶδε, καὶ ὅμως ὁποία πεῖνα ὑπάρχει εἰς τὸ πνεῦμά μου! Ὦ μακάριαι ψυχαί! Δὲν δύναμαι, δὲν τολμῶ νὰ φθονήσω τὴν μακαριότητά σας. Μᾶλλον χαίρω εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀδελφῶν μου, καὶ εὐχαριστοῦμαι νὰ συλλογίζωμαι τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θέλω γείνει παραδεκτὸς καὶ ἐγὼ εἰς τὴν κοινωνίαν σας. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ λάβω τὴν θέσιν σας, ἀλλὰ νὰ γείνω καὶ ἐγὼ μακάριος συνδιάγων μὲ σᾶς. Διατί νὰ ἴσταμαι, καὶ νὰ κλαίω, καὶ νὰ περιμένω; Ὁ Κύριός μου ἀνεχώρησεν, ἀφῆκε τὴν γῆν αὐτὴν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ. Οἱ ἀδελφοί μου ἀνεχώρησαν, οἱ φίλοι μου εἶναι ἐκεῖ, ἡ οἰκία μου, ἡ ἐλπίς μου, ὅλα μου εἶναι ἐκεῖ. Ὅταν ἦμαι τόσον μακρὰν ἀπὸ τὸν Θεόν μου, μὴ θαυμάζῃς τί ἔχω, ἐὰν τώρα παραπονῶμαι. Εἷς ἁμαθὴς Μιχαίας ἔκαμε τοῦτο διὰ τὸ εἴδωλον αὐτοῦ, καὶ ἡ ψυχή μου δὲν θέλει κάμει τὸ αὐτὸ διὰ τὸν ζῶντα Θεόν; Ἐὰν δὲν εἶχον ἐλπίδα ἀπολαύσεως, ἤθελον ὑπάγει, καὶ κρύψει ἐμαυτὸν εἰς τὰς ἐρήμους, καὶ κοίτεσθαι, καὶ ὀλολύζει εἰς ἄγνωστόν τινα ἐρημίαν, καὶ ἐξοδεύει τὰς ἡμέρας μου εἰς ἀνωφελεῖς εὐχάς, ἀλλ' ἀφοῦ ὑπάρχῃ ἡ γῆ τῆς ἐπηγγελμένης μου ἀναπαύσεως, καὶ ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν ἐγὼ ὁ ἴδιος πρέπει νὰ προβιβασθῶ, καὶ ἡ ψυχή μου πλησιάζει, καὶ σχεδὸν ἔφθασε, θέλω ἀγαπᾷ καὶ ἐπιθυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεῖ, θέλω κυττάζει καὶ ἐπιθυμεῖ, θέλω λέγει, Κύριε, ἕως πότε θέλεις ἀφήσει τὴν ψυχὴν ταύτην νὰ πάλλῃ καὶ νὰ στενάζῃ καὶ νὰ μὴ ἀνοίγῃς νὰ ἔμβω εἰς ἐκεῖνον, ὅστις περιμένει καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἦναι μὲ σέ. Οὕτω, Χριστιανὲ Ἀναγνῶστα, εἰ συλλογισμοί σου ἂς ὑψωθῶσιν, ἐωσοῦ ἡ ψυχή σου ποθήσῃ, ὡς ὁ Δαβὶδ, «Τίς ἤθελε μοὶ δώσει νὰ πίω ὕδωρ ἀπὸ τὰ φρέατα τῆς σωτηρίας!» καὶ ἐωσοῦ δυνηθῇς νὰ εἴπῃς ὡς ἐκεῖνος, «Ἐπεθύμησα τὴν σωτηρίαν σου, Κύριε!» (Ψαλμ. ριθ'. 174.) Καὶ καθὼς ἡ μήτηρ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ, ὅταν δὲν ἐδύναντο νὰ πλησιάσωσιν εἰς αὐτὸν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἔστειλαν εἰς αὐτὸν λέγοντες, «Ἡ μήτηρ σου καὶ εἱ ἀδελφοί σου ἵστανται ἔξω ἐπιθυμοῦντες νὰ σὲ ἴδωσι,» τοιουτοτρόπως ἂς ἦναι ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγγελία σου, καὶ θέλει σὲ ὁμολογήσει· διότι αὐτὸς εἶπεν, «Οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον μου καὶ κάμνοντες αὐτὸν, εἶναι μήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου.» (Λουκ. η'. 20, 21.)

3. Ἄλλη πάθησις, ἥτις πρέπει νὰ ἐξασκῆται εἰς τὴν οὐράνιον θεωρίαν, εἶναι ἡ ἐλπίς. Αὕτη συντείνει καὶ ὑποστηρίζῃ τὴν ψυχὴν εἰς τὰς συμφορὰς, ἐμψυχόνει αὐτὴν εἰς τὰς μεγαλειτέρας δυσκολίας αὐτῆς, δίδει πρὸς αὐτὴν σταθερότητα κατὰ τὰς δεινοτέρας δοκιμὰς, δίδει πρὸς αὐτὴν ζωὴν εἰς τὰ χρέη, καὶ εἶναι τὸ μόνον ἐλατήριον, τὸ ὁποῖον βάλλει ὅλους τοὺς τροχοὺς εἰς κίνησιν. Τίς ἤθελε πιστεύσει ἢ ἀγωνίζεσθαι διὰ τὸν οὐρανὸν, ἐὰν δὲν εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ ἀπολαύσῃ αὐτόν; Τίς ἤθελε προσευχηθῆ, ἐὰν δὲν εἶχεν ἐλπίδα νὰ ὑπερισχύσῃ εἰς τὸν Θεόν; Ἐὰν ἡ ἐλπίς σας ἀποθάνῃ, καὶ τὰ χρέη σας ἀποθνήσκουσι, καὶ αἱ προσπάθειαί σας ἀποθνήσκουσι, καὶ ἡ χαρά σας ἀποθνήσκει, καὶ αἱ ψυχαί σας ἀποθνήσκουσι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καὶ ἐὰν ἡ ἐλπίς σας δὲν ἦναι εἰς ἐνέργειαν, ἀλλὰ κοιμᾶται, εἶναι πλησίον εἰς τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο, Χριστιανὲ Ἀναγνῶστα, ὅταν ὑψόνῃς τὰς παθήσεις σου εἰς τὸν οὐρανὸν, μὴ λησμονῇς νὰ ὑψόνῃς ὀλίγον τι καὶ τὴν ἐλπίδα σου. Συλλογίζου καὶ διαλέγου οὕτω μὲ τὴν καρδίαν σου. Διατί νὰ μὴ ἐλπίζω μὲ θάρρος καὶ μὲ εὐχαρίστησιν, ὅταν ἡ ψυχή μου ἦναι εἰς τὰς χεῖρας τοιούτου εὐσπλάγχνου Σωτῆρος, καὶ ὅταν ἡ βασιλεία ἦναι εἰς τὴν διάθεσιν τοιούτου μεγαλοδώρου Θεοῦ; Ἐφανέρωσέ ποτε τὴν ἐλαχίστην πρὸς τὸ καλόν μου δυσμένειαν, ἢ κλίσιν διὰ τὸν ὄλεθρόν μου; Δὲν ὤμοσεν, ὅτι δὲν εὐαρεστεῖται εἰς τὸν θάνατον ἐκείνου, ὅστις ἀποθνήσκει, ἀλλὰ μᾶλλον θέλει αὐτὸν νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ζῇ; Ὅλαι αἱ πράξεις αὐτοῦ δὲν ἐμαρτύρησαν τὸ αὐτό; Δὲν μὲ ἐνθύμισε τὸν κίνδυνον, ὅτε δὲν ἐφοβούμην αὐτόν, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ διαφύγω αὐτόν; Δὲν μὲ ἐνεθύμισε περὶ τῆς εὐδαιμονίας μου, ὅτε δὲν εἶχον συλλογισμὸν περὶ αὐτῆς, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἀπολαύσω αὐτήν; Πόσον συχνὰ μὲ ἔσυρεν εἰς ἑαυτὸν καὶ τὸν Χριστὸν αὐτοῦ, ἐνῷ ἐγὼ ἀπεσυρόμην! Πόσον τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἀδιακόπως προέτρεπε τὴν καρδίαν μου! καὶ ἤθελε κάμει ὅλα ταῦτα, ἐὰν αὐτὸς εἶχε διάθεσιν νὰ χαθῶ; Δὲν ἤθελον ἐλπίσει, ἐὰν τίμιός τις ἄνθρωπος μὲ ὑπέσχετό τι, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ κάμῃ; Καὶ δὲν θέλω ἐλπίσει, ὅταν ἔχω τὴν διαθήκην καὶ τὸν ὅρκον τοῦ Θεοῦ; Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ἡ δόξα εἶναι πέραν τῆς ὄψεως· δὲν εἴδομεν τὰς μονὰς τῶν ἁγίων, ἀλλ' ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι βεβαιοτέρα τῆς ὄψεως; Δὲν πρέπει νὰ σωθῶμεν διὰ τῆς ὄψεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐλπίδος, καὶ ἐλπὶς ἡ βλεπομένη δὲν εἶναι ἐλπὶς, «διότι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον βλέπει τις, διατί καὶ νὰ ἐλπίζῃ αὐτό; Ἐὰν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ ἐλπίζωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπομεν, διὰ τῆς ὑπομονῆς περιμένομεν αὐτό;» (Ρωμ. η'. 24, 25.) Ἐντράπην διὰ τὴν ἐλπίδα μου εἰς βραχίονα σαρκὸς, ἀλλ' ἡ ἐλπὶς εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ «δὲν καταισχύνει.» (Ρωμ. ε'. 5.) Εἰς τὰς μεγαλειτέρας μου συμφορὰς θέλω λέγει, «Ὁ Κύριος εἶναι ἡ μερίς μου, διὰ τοῦτο θέλω ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν. Ἀγαθὸς ὁ Κύριος εἰς τοὺς προσμένοντας αὐτὸν, εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ἐκζητοῦσαν αὐτόν. Καλὸν εἶναι καὶ νὰ ἐλπίζῃ τις καὶ νὰ ἐφησυχάζῃ εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ Κυρίου· διότι ὁ Κύριος δὲν ἀπορρίπτει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλ' ἐὰν καὶ θλίψῃ, θέλει ὅμως καὶ οἰκτειρήσει κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους αὐτοῦ.» (Θρῆνοι γ'. 24—26, 31, 32.) «Ἂν καὶ ἀτονίζω καὶ ἀποθνήσκω, ἀκόμη θέλω ἐλπίζει, διότι ὁ δίκαιος καὶ ἐν τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ἔχει ἐλπίδα.» (Παροιμ. ιδ'. 32.) «Ἂν καὶ πρέπῃ νὰ πλαγιάσω εἰς τὴν κόνιν καὶ τὸ σκότος, καὶ ἐκεῖ ὅμως ἡ σάρξ μου θέλει ἀναπαυθῆ ἐπ' ἐλπίδι.» (Ψαλμ. ις'. 9.) «Καὶ ὅταν ἡ σάρξ μου δὲν ἔχῃ τίποτε εἰς τὸ ὁποῖον νὰ χαίρῃ, θέλω κρατήσει ὅμως τὴν παρρησίαν ὡς τὸ καύχημα τῆς ἐλπίδος βέβαιον ἕως τέλους.» (Ἑβρ. γ'. 6.) «διότι ἡ προσδοκία τῶν δικαίων θέλει εἶσθαι εὐφροσύνη.» (Παροιμ. ι'. 28.) Τώρα ἐὰν ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ἐκανοποιήσω τὴν θείαν δικαιοσύνην, τότε δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἐλπίς· ἀλλ' ὁ Χριστὸς «εἰσήγαγε καλλιτέραν ἐλπίδα, διὰ τῆς ὁποίας πλησιάζομεν εἰς τὸν Θεόν.» (Ἑβρ. ζ'. 19.) Ἢ ἐὰν εἶχον νὰ κάμω μὲ ἀδύνατον κτίσμα, ἤθελεν εἶσθαι ὀλίγη ἡ ἐλπὶς, διότι πῶς ἤθελε δυνηθῆ νὰ ἐγείρῃ τὸ σῶμα τοῦτο ἀπὸ τὴν κόνιν, καὶ νὰ μὲ ὑψώσῃ ὑπεράνω τοῦ Ἡλίου; Ἀλλὰ τί εἶναι τοῦτο εἰς τὴν παντοδυνάμενον δύναμιν, ἥτις ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ μηδέν; Δὲν δύναται ἡ δύναμις ἐκείνη, ἥτις ἀνέστησε τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, νὰ ἀναστήσῃ καὶ ἐμέ; καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἐδόξασε τὴν κεφαλὴν, νὰ δοξάσῃ ὡσαύτως καὶ τὰ μέλη, «Ἀναμφιβόλως διὰ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης αὐτοῦ ὁ Θεὸς θέλει ἐκβάλει τοὺς δεσμίους ἐκ λάκκου ἀνύδρου.» Διὰ τοῦτο θέλω ἐγὼ «ἐπιστρέψει εἰς τὸ ὀχύρωμα ὡς δέσμιος τῆς ἐλπίδος.» (Ζαχ. θ'. 11, 12.)

4. Θάρρος ἢ τόλμη εἶναι ἄλλη τις πάθησις, ἡ ὁποία πρέπει νὰ γυμνάζηται εἰς τὴν οὐράνιον θεωρίαν. Αὕτη ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ παύει εἰς τὴν πρᾶξιν. Ἀφοῦ διεγείρετε τὴν ἀγάπην σας, τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἐλπίδα, προβαίνετε καὶ συλλογίζεσθε οὕτω καθ' ἑαυτούς. Θέλει τῳόντι κατοικήσει ὁ Θεὸς μὲ τοὺς ἀνθρώπους; καὶ ὑπάρχει τοιαύτη δόξα, τὴν ὁποίαν δύναταί τις νὰ ἐλπίσῃ νὰ ἀποκτήσῃ; Διατί δὲν κρατῶ λοιπὸν αὐτήν; Ποῦ εἶναι ἡ ἱλαρὰ ἰσχὺς τοῦ πνεύματός μου; Διατί δὲν ἀναζόω τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας μου; (Α'. Πέτρ. ἀ. 13). Διατί δὲν προσβάλλω πανταχόθεν τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ γενναίως δὲν διασπῶ πᾶσαν ἀντίστασιν; τί θέλει μὲ σταματήσει, ἢ μὲ δειλιάσει; Εἶναι μετ' ἐμοῦ ἢ κατ' ἐμοῦ ὁ Θεὸς εἰς τὸ ἔργον; Θέλει ὁ Χριστὸς μὲ παραστάθῃ ἢ ὄχι; Ἐὰν ὁ Θεὸς καὶ ὁ Χριστὸς ἦναι ὑπὲρ ἐμοῦ, τίς θέλει εἶσθαι ἐναντίος μου; (Ῥωμ. ἡ. 31). Εἰς τὸ ἔργον τῆς ἁμαρτίας σχεδὸν ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ἕτοιμα νὰ μᾶς βοηθήσωσι, καὶ μόνος ὁ Θεὸς καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ εἶναι ἐναντίον μας. Πόσον ὅμως κακῶς ἀποβαίνει τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τὰς χεῖράς μας; ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον μου πρὸς τὸν οὐρανὸν σχεδὸν ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ἐναντίον μου, ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο πόσον εὐτυχῶς ἀποβαίνει τὸ ἔργον! Ἀρχίζω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ ἔργον τοῦτο, πεποιθὼς εἰς τὴν ἰδίαν μου δύναμιν, ἢ μᾶλλον εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μου; Καὶ δὲν δύναμαι νὰ κάμω ὅλα δι' αὐτοῦ, ὅστις μὲ ἐνδυναμόνει; (Φιλιππ. δ'. 13.) Κατετροπώθη ποτὲ αὐτὸς ἀπὸ κανένα ἐχθρόν; Προσεβλήθη μὲν ἀληθῶς, ἀλλ' ἐνικήθη ποτέ; Διατί λοιπὸν ἡ σάρξ μου μὲ ἀποτρέπει μὲ τὰς δυσκολίας τοῦ ἔργου; Εἶναι κανὲν δύσκολον εἰς τὴν παντοδυναμίαν; Δὲν δύναται θαρραλέως ὁ Πέτρος νὰ περιπατῇ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐὰν ὁ Χριστὸς δώσῃ τὴν διαταγήν; Ἐὰν ἀρχίσῃ νὰ βυθίζηται, τοῦτο ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Χριστοῦ προέρχεται, ἢ ἀπὸ τὴν ὀλιγότητα τῆς πίστεως αὐτοῦ; Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ βληθῶ εἰς τὴν κόλασιν, ἐὰν αἱ ἀπειλαὶ τῶν ἀνθρώπων δύνανται νὰ μὲ ὠθήσωσιν ἐκεῖ; Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἀποκλεισθῶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἐὰν φοβηθῶ ἀπὸ τὸ ὄνειδος τῶν γλωσσῶν, ὥστε νὰ φύγω ἐκεῖθεν; Πῶς; ἐὰν πατὴρ, ἢ μήτηρ, ἀνὴρ, ἢ γυνὴ, ἢ ὁ στενότατος φίλος, τὸν ὁποῖον ἔχω εἰς τὸν κόσμον, ἐὰν δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν οὗτοι φίλοι, ἤθελον νὰ μὲ σύρωσιν εἰς τὴν κόλασιν, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφήσω ὅλα, τὰ ὁποῖα ἤθελον μὲ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Χριστόν; Ἡ φιλία αὐτῶν θέλει ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ἔχθραν τοῦ Θεοῦ; ἢ θέλει εἶσθαι παρηγορία τις εἰς τὴν καταδεδικασμένην μου ψυχήν; Θέλω ὑποκλίνει εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ μόνον σκληρύνει τὸν ἑαυτόν μου ἐναντίον τοῦ Κυρίου; Ἂς μὲ παρακαλῶσι γονυπετεῖς, ἐγὼ δὲν θέλω καταδεχθῇ νὰ σταθῶ νὰ ἴδω αὐτούς· θέλω κλείσει τὰ ὠτία μου εἰς τὰς φωνάς των· ἂς κολακεύωσιν ἢ ἀπειλῶσιν, ἂς σύρωσιν ἔξω τὰς γλώσσας καὶ τὰ σπαθία αὐτῶν ἐναντίον μου, ἐγὼ εἶμαι ἀποφασισμένος μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, νὰ διαπεράσω καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ θεωρῶ αὐτοὺς ὡς κόνιν. Ἐὰν ζητῶσι νὰ μὲ δελεάσωσι μὲ ἀξίας, μάλιστα μὲ τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου, δὲν θέλω ἀποβλέπει εἰς αὐτὰ περισσότερον παρ' ὅσον εἰς τὴν κόπρον τῆς γῆς. Ὦ μακαρία ἀνάπαυσις! ὦ ἔνδοξος κατάστασις! Ποῖος ἤθελε σὲ πωλήσει δι' ὄνειρα σκιάς; Ποῖος ἤθελε δελεασθῆ, ἢ φοβηθῆ διὰ νὰ σὲ ἀπολέσῃ; Ποῖος δὲν ἤθελεν ἀγωνισθῆ καὶ πολεμήσει καὶ ἀγρυπνήσει καὶ τρέξει μὲ βίαν καὶ μέχρι τῆς τελευταίας ἀναπνοῆς διὰ νὰ σὲ ἀπολαύσῃ; Βέβαια κανεὶς ἄλλος, εἰμὴ ὅστις δὲν σὲ γνωρίζει καὶ δὲν πιστεύει τὴν δόξαν σου.

5. Ἡ τελευταία πάθησις, ἡ ὁποία πρέπει νὰ γυμνάζηται εἰς τὴν οὐράνιον θεωρίαν, εἶναι ἡ χαρά. Ἀγάπη, ἐπιθυμία, ἐλπὶς καὶ θάρρος, ὅλα τείνουσιν εἰς τὸ νὰ διεγείρωσι τὴν χαράν μας. Τοῦτο τόσον εἶναι ἐκ φύσεως ἐπιθυμητὸν εἰς πάντα ἄνθρωπον, καὶ τόσον οὐσιωδῶς ἀναγκαῖον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μας, ὥστε ἐλπίζω νὰ μὴ ἔχω ἀνάγκην νὰ εἴπω πολλὰ διὰ νὰ σὲ καταπείσω περὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἤθελε καταστήσει τὴν ζωήν σου εὐάρεστον. Ὑποθέτων σε λοιπὸν ἤδη καταπεπεισμένον, ὅτι αἱ ἡδοναὶ τῆς σαρκὸς εἶναι κτηνώδεις καὶ φθαρταί, καὶ ὅτι ἡ σταθερά σου καὶ διαμένουσα χαρὰ πρέπει νὰ προέρχηται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἀντὶ νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς τὸ νὰ σὲ καταπείσω, θέλω προβῆ εἰς τὸ νὰ σὲ ὁδηγήσω. Ἐὰν, Ἀναγνῶστα, ἐξετέλεσας καλῶς τὸ πρότερον ἔργον, ἔφθασας εἰς τὸ νὰ ἴδῃς τὴν ἀνάπαυσίν σου, πιστεύεις τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς, εἶσαι πληροφορημένος περὶ τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῆς, ἐθέλχθης ἀπὸ αὐτὴν, τότε τὴν ἐπιποθεῖς, τὴν ἐλπίζεις, καὶ ἀπεφάσισας νὰ ῥιψοκινυνεύσῃς διὰ νὰ ἀποκτήσῃς αὐτήν; Ἀλλ' ὑπάρχει εἰς τοῦτο ἀφορμή τις χαρᾶς· ἡμεῖς ἠδυνάμεθα εἰς τὸ κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λὸν, τὸ ὁποῖον κατέχομεν· παρὸν ἀγαθὸν εἶναι ὅ,τι εἶναι ἀντικείμενον χαρᾶς· καὶ σὺ θέλεις εἰπεῖ, Φεῦ, ἀκόμη εἶμαι χωρὶς αὐτό! Ἀλλὰ συλλογίσθητι καθ' ἑαυτὸν ὀλίγον τι περαιτέρω. Εἶναι μηδὲν τὸ νὰ ἔχῃ τις ἐγγράφως δῶρον ἀπὸ τὸν Θεόν; Αἱ ἀλάνθαστοι ὑποσχέσεις αὐτοῦ δὲν εἶναι αἰτία χαρᾶς; Μηδὲν εἶναι τὸ νὰ ζῇ τις καθημερινῶς περιμένων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν; Ἡ βεβαιότης μου τοῦ νὰ δοξασθῶ μετὰ ταῦτα, δὲν εἶναι ἱκανὴ αἰτία δι' ἀνέκφραστον χαράν; Δὲν εἶναι εὐχαρίστησις εἰς τὸν κληρονόμον βασιλείας τινὸς νὰ συλλογίζηται ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐντὸς ὀλίγου θέλει ἀποκτήσει, ἂν καὶ κατὰ τὸ παρὸν ὀλίγον διαφέρῃ ἀπὸ δοῦλον; Δὲν ἔχομεν καὶ διαταγὴν καὶ παράδειγμα νὰ «καυχώμεθα εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ;» (Ῥωμ. ε. 2. ιϐ'. 12).

Ἐδῶ λοιπὸν, Ἀναγνῶστα, ἀναβίβασον τὴν καρδίαν σου πάλιν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτάτου ὄρους, δεῖξον πρὸς αὐτὴν τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν δόξαν αὐτῆς, καὶ εἰπὲ πρὸς αὐτὴν, Ὅλα ταῦτα ὁ Κύριός σου θέλει δώσει εἰς σὲ, ὅστις ἐπίστευσας εἰς αὐτὸν, καὶ ἐστάθης προσκυνητὴς αὐτοῦ. «Ὁ πατὴρ ηὐδόκησε νὰ σὲ δώσῃ τὴν βασιλείαν.» (Λουκ. ιϐ'. 32) Βλέπεις τὴν ἐκπληκτικὴν ταύτην δόξαν, ἥτις εἶναι ὑπεράνω σου; Ὅλα ταῦτα εἶναι ἰδική σου κληρονομία. Ὁ στέφανος οὗτος εἶναι ἰδικός σου, αἱ ἡδοναὶ αὗται ἰδικαί σου, αὕτη ἡ συντροφία, ὁ ὡραῖος οὗτος τόπος, ὅλα εἶναι ἰδικά σου, διότι σὺ εἶσαι τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἰδικός σου. Ὅταν ἐνωθῇς μὲ αὐτὸν, θέλεις λάβει ὅλα ταῦτα ὁμοῦ μὲ αὐτόν. Οὕτω μετάθες τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, δεῖξον πρὸς αὐτὴν τοὺς τερπνοὺς λόγους καὶ τὰς καρποφόρους κοιλάδας, δεῖξον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὸς αὐτὴν τοὺς βότρυς τοὺς ὁποίους ἐσύναξας, διὰ νὰ πληροφορήσῃς αὐτὴν, ὅτι εἶναι μακαρία γῆ, ῥέουσα καλλίτερα ἀπὸ γάλα καὶ μέλι· εἴσελθε εἰς τὰς πύλας τῆς ἁγίας πόλεως, περιπάτει τὰς ὁδοὺς τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ, κύκλωσον τὴν Σιὼν καὶ περίελθε αὐτὴν, ἀρίθμησον τοὺς πύργους αὐτῆς, θὲς τὴν προσοχήν σου εἰς τὰ περιτειχίσματα αὐτῆς, περιεργάσθητι τὰ παλάτια αὐτῆς, διὰ νὰ διηγῆσαι » εἰς τὴν ψυχήν σου. (Ψαλ. μή. 12. 13). Δὲν ἔχει αὕτη « τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, » καὶ ὁ Φωστὴρ αὐτῆς δὲν εἶναι ὅμοιος μὲ λίθον πολύτιμον, ὡς λίθον ἴασπιν, κρυσταλλοειδῆ ; » Ἰδὲ τὰ δώδεκα θεμέλια τῶν τειχῶν αὐτῆς, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τοῦ Ἀρνίου. Καὶ ἡ οἰκοδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς, εἶναι ἀπὸ ἴασπιν, καὶ ἡ πόλις εἶναι ἀπὸ χρυσίον καθαρὸν, ὅμοιον μὲ ὕαλον καθαρός. Καὶ τὰ θεμέλια τοῦ τείχους τῆς πόλεως εἶναι ἐστολισμένα μὲ λίθον πολύτιμον, καὶ αἱ δώδεκα πύλαι εἶναι δώδεκα μαργαρίται, καὶ ἑκάστη τῶν πυλῶν εἶναι ἀπὸ ἕνα μαργαρίτην, καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως εἶναι χρυσίον καθαρὸν ὡς ὕαλος διαφανὴς, καὶ ναὸν δὲν εἶδον εἰς αὐτὴν, διότι Κύριος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ εἶναι ναὸς αὐτῆς, καὶ τὸ Ἀρνίον. Καὶ ἡ πόλις δὲν χρειάζεται τὸν Ἥλιον, οὐδὲ τὴν Σελήνην, διὰ νὰ φέγγωσιν εἰς αὐτήν· διότι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτὴν καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς εἶναι τὸ Ἀρνίον. Καὶ τὰ ἔθνη ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σώζονται, θέλουσι περιπατήσει εἰς τὸ φῶς αὐτῆς· οὗτοι οἱ λόγοι εἶναι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν ἁγίων Προφητῶν ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, » καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ Υἱὸν, « νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ γείνωσι ταχέως » (Ἀποκάλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κά. 11, 24. κβ'. 6). Λέγε τώρα εἰς ὅλα ταῦτα, «Αὕτη εἶναι ἡ ἀνάπαυσίς σου, ψυχή μου, καὶ αὕτη πρέπει νὰ ἦναι ἡ ὁδὸς εἰς τὴν αἰώνιόν σου κατοικίαν, ἂς εὐφραίνεται τὸ ὄρος Σιών· ἂς ἀγάλλωνται αἱ θυγατέρες τοῦ Ἰούδα, διότι μέγας ὁ Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν τῇ πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῷ ὄρει τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ· ὡραῖον τὴν θέσιν, χαρὰ πάσης τῆς γῆς εἶναι τὸ ὄρος Σιών· ὁ Θεὸς εἰς τὰ παλάτια αὐτῆς γνωρίζεται ὡς προπύργιον.» (Ψαλμ. μή. 11. 1—3).

Ἀκόμη προχώρει· ἡ ψυχή, ἥτις ἀγαπᾷ, ἀναβαίνει συχνὰ, καὶ διατρέχει οἰκείως τὰς ὁδοὺς τῆς οὐρανίου Ἱερουσαλὴμ, ἐπισκεπτομένη τοὺς Πατριάρχας καὶ τοὺς Προφήτας, χαιρετῶσα τοὺς Ἀποστόλους, καὶ θαυμάζουσα τὰ στίφη τῶν μαρτύρων· τοιουτοτρόπως ὁδήγει τὴν καρδίαν σου, ὡς ἀπὸ δρόμου εἰς δρόμον, φέρε αὐτὴν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ μεγάλου Βασιλέως, φέρε αὐτὴν τρόπον τινὰ ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον, λέγε πρὸς αὐτὴν, ἐδῶ πρέπει νὰ κατοικῶ, ἐδῶ πρέπει νὰ ζῶ, ἐδῶ πρέπει νὰ δοξολογῶ, ἐδῶ πρέπει νὰ ἀγαπῶ καὶ νὰ ἀγαπῶμαι. Ἐντὸς ὀλίγου πρέπει νὰ ἦμαι εἰς τοῦ οὐρανίου τούτου χοροῦ καὶ εἰδημονέστερος τῆς οὐρανίου ἁρμονίας. Μεταξὺ τοῦ μακαρίου τούτου χοροῦ πρέπει νὰ ἔχω τὴν θέσιν μου, ἡ φωνή μου πρέπει νὰ ἑνωθῇ διὰ νὰ γείνῃ ἐντελὴς ἡ μελῳδία. Τὰ δάκρυά μου τότε θέλουσιν ἐξαλειφθῆ, οἱ στεναγμοί μου θέλουσι μεταβληθῆ εἰς ἄλλον ἦχον, ἡ ἐκ πηλοῦ καλύβη μου θέλει μεταβληθῆ εἰς τὸ παλάτιον τοῦτο, τὰ ῥάκη τῆς φυλακῆς μου, εἰς τὰ λαμπρὰ ταῦτα ἐνδύματα, καὶ ἡ ῥυπαρὰ σάρξ μου ἀποβληθῆ, καὶ ἀντ' αὐτῆς κατασταθῆ, ὡς ὁ ἥλιος, λαμπρὸν πνευματικὸν σῶμα· διότι τὰ πρῶτα παρῆλθον. (Ἀποκάλ. κά.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

11). «Ἔνδοξα πράγματα ἐλαλήθησαν διὰ σὲ, πόλις τοῦ Θεοῦ.» (Ψαλμ. πζ'. 3). Ὅταν παρατηρῶ τὸν λαμπρὸν τοῦτον τόπον, ὁποῖος κοπρὼν καὶ εἴρκτὴ μὲ φαίνεται ἡ γῆ! ὁποία διαφορὰ μεταξὺ ἀνθρώπου ἀδυνάτου, πονοῦντος,, στενάζοντος, ἀποθνήσκοντος, σηπομένου εἰς τὸν τάφον, καὶ ἑνὸς τῶν τροπαιούχων καὶ λαμπόντων ἁγίων! Ἐδῶ θέλω πίνει ἀπὸ τὸν χείμαρρον τῆς τρυφῆς, τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.» (Ψαλμ. λς'. 8). Πρέπει ὁ Ἰσραὴλ ὑπὸ τὴν δουλείαν τοῦ νόμου «νὰ δουλεύῃ τὸν Κύριον μὲ εὐφροσύνην καὶ μὲ χαρὰν τῆς καρδίας διὰ τὴν ἀφθονίαν ὅλων τῶν ἀγαθῶν;» (Δευτερ. κη'. 47.) Βεβαίως λοιπὸν θέλω δουλεύει αὐτὸν μὲ εὐφροσύνην καὶ μὲ χαρὰν καρδίας, διὰ τὴν ἀφθονίαν τῆς δόξης. Οἱ καταδιωκόμενοι ἅγιοι «ἐδέχοντο μετὰ χαρᾶς τὴν ἁρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν.» (Ἑβρ. ις'. 34.) καὶ δὲν θέλω ἐγὼ δεχθῆ μὲ χαρὰν τοιαύτην πλήρη ἀντικατάστασιν ὅλων μου τῶν ζημιῶν; Ἦσαν χαρᾶς ἡμέραι, καθ' ἃς οἱ Ἰουδαῖοι «ἀνεπαύθησαν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν,» διότι «ἐτράπη εἰς αὐτοὺς ἡ λύπη εἰς χαρὰν, καὶ τὸ πένθος εἰς ἡμέραν ἀγαθήν.» (Ἐσθὴρ θ'. 22.) Ὁποία ἡμέρα λοιπὸν θέλει εἶσθαι εἰς τὴν ψυχήν μου τῆς ὁποίας ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ ἀλλαγὴ θέλει εἶσθαι ὑπερμέτρως μεγαλειτέρα! Ὅτε οἱ Σοφοὶ εἶδον τὸν ἀστέρα, ὅστις ὡδήγει εἰς τὸν Χριστὸν ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα.» (Ματθ. β'. 9, 10.) Ἀλλ' ἐγὼ ἐντὸς ὀλίγου θέλω ἰδεῖ ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι ὁ ἴδιος. «Ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ ὀρθρινός.» (Ἀποκάλ. κβ'. 16.) Ἐὰν οἱ μαθηταὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸν τάφον μὲ μεγάλην χαρὰν, ὅτε μόνον ἤκουσαν, ὅτι ὁ Κύριος αὐτῶν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, (Ματθ. κη'. 7, 8.) ὁποία θέλει εἶσθαι ἡ ἰδικὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μου χαρὰ, ὅταν ἴδω αὐτὸν βασιλεύοντα ἐν δόξῃ, καὶ ἐμαυτὸν ὑψωμένον εἰς μακαρίαν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν! Τότε τῳόντι «θέλω ἔχει ὡραιότητα ἀντὶ τῆς στάκτης, ἔλαιον εὐφροσύνης ἀντὶ τοῦ πένθους, στολὴν αἰνέσεως ἀντὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἀκηδίας, καὶ ἡ Σιὼν θέλει καταξαθῇ αἰώνιον ἀγαλλίαμα, εὐφροσύνη πολλῶν γενεῶν.» (Ἡσαΐας ξα'. 3. ξ'. 15.) Διατί λοιπὸν δὲν ἐγείρομαι ἀπὸ τὴν κόνιν, καὶ δὲν παύω τὰ παράπονά μου; διατί δὲν καταπατῶ τὰς ματαίας ἡδονὰς, δὲν τρέφομαι ἐκ τῆς θεωρίας τῶν ἡδονῶν τῆς δόξης; Διατί ἡ ζωή μου δὲν εἶναι διηνεκὴς χαρὰ, καὶ ὀσμὴ τοῦ οὐρανοῦ παντοτεινὰ εἰς τὸ πνεῦμά μου.

Παρατηρητέον ἐνταῦθα, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξασκῇ τὰς παθήσεις ταύτας, εἴτε ἀκριβῶς κατὰ ταύτην τὴν τάξιν, ἢ ὅλας συγχρόνως. Ἐνίοτε μία τῶν παθήσεων τούτων δύναται νὰ ἔχῃ χρείαν μεγαλειτέρου ἐρεθισμοῦ, ἢ νὰ ἦναι ζωηροτέρα τῶν λοιπῶν, ἢ, ἐὰν ὁ καιρός σου ἦναι ὀλίγος, ἡ μία δύναται νὰ ἐξασκῆται τὴν μίαν ἡμέραν, καὶ ἡ ἄλλη τὴν ἀκόλουθον, ὅλα δὲ ταῦτα πρέπει νὰ ἀφεθῶσιν εἰς τὴν διάκρισίν σου νὰ ἀποφασίσῃ αὐτά. Ἔχεις ὡσαύτως εὐκαιρίαν ἐὰν ἔχῃς διάθεσιν νὰ μεταχειρίζησαι αὐτὴν, νὰ ἐξασκῇς παθήσεις ἐναντίας τούτων, καὶ πλέον συνθέτους ὡς τὸ μῖσος κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία ἤθελε στερήσει τὴν ψυχήν σου τούτων τῶν ἀθανάτων ἡδονῶν, εὐσεβῆ φόβον μήπως καταχρασθῇς τὰ ἐλέη σου, εὐσεβῆ συστολὴν καὶ λύπην, διότι κατεχράσθης αὐτὰ, ἀνυπόκριτον μετάνοιαν, ἀγανάκτησιν κατὰ σεαυτοῦ, ζηλοτυπίαν διὰ τὴν καρδίαν σου, καὶ ἔλεος δι' ἐκείνους, οἵτινες κινδυνεύουσι νὰ χάσωσι τὰς ἀθανάτους ἐκείνας χαράς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρίτον. Πρέπει ὡσαύτως νὰ παρατηρήσωμεν πῶς ὠφελεῖται ἡ οὐράνιος θεωρία, διὰ τῆς μονολογίας καὶ τῆς προσευχῆς. Ἂν καὶ ἡ σκέψις ἦναι τὸ πρῶτον ὄργανον εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ἀφ' ἑαυτῆς ὅμως δὲν εἶναι πιθανὸν νὰ κινῇ τόσον τὴν καρδίαν. Εἰς τοῦτο ἡ σκέψις εἶναι ὡς τὸ κήρυγμα, εἰς τὸ ὁποῖον μόνη ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀληθείας καὶ τῶν χρεῶν σπανίως προξενεῖ ἀποτέλεσμα τοσοῦτον, ὅσον ἡ ζωηρὰ ἐφαρμογὴ αὐτῶν εἰς τὴν συνείδησιν· καὶ μάλιστα ὅταν ζητῆται ἡ θεία εὐλογία διὰ νὰ συνοδεύῃ τοιαύτην ἐφαρμογήν.

1. Διὰ τῆς μονολογίας, ἢ διὰ τῆς κατ' ἰδίαν ἐξετάσεως σεαυτοῦ, πρέπει εἰς τὴν μελέτην σου νὰ ταχύνῃς τὴν ἰδίαν σου καρδίαν. Ἔμβα εἰς σπουδαίαν μετ' αὐτῆς συζήτησιν. Ὁμίλει πρὸς αὐτὴν μὲ τὴν πλέον κινητικὴν καὶ περιπαθῆ γλῶσσαν, καὶ ἀνάγκαζε αὐτὴν μὲ τὰ πλέον ἰσχυρὰ καὶ σφοδρὰ ἐπιχειρήματα. Τοῦτο ἔπραξαν ὅλων τῶν αἰώνων οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ· οὕτως εἶπεν ὁ Δαβὶδ, «Διατί εἶσαι περίλυπος ψυχή μου, καὶ διατί ταράττεσαι ἐντός μου; Ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεὸν, ἐπειδὴ ἔτι θέλω ὑμνεῖ αὐτόν· αὐτὸς εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ Θεός μου.» (Ψαλμ. μβ'. 11.) Καὶ πάλιν· «Εὐλόγει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον· καὶ πάντα τὰ ἐντός μου, τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ· εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τὸν Κύριον καὶ μὴ λησμονήσῃς πάσας τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ.» (Ψαλμ. ργ'. 1—5.) Ἡ μονολογία αὕτη πρέπει νὰ γίνηται συμφώνως μὲ τὰς διαφόρους παθήσεις τῆς ψυχῆς, καὶ συμφώνως μὲ τὰς διαφόρους αὐτῆς ἀνάγκας. Ἡ μονολογία εἶναι κήρυγμα εἰς ἑαυτόν· διότι, καθὼς πᾶς καλὸς κύριος, ἢ πατὴρ οἰκογενείας εἶναι καλὸς Ἱεροκήρυξ εἰς τὴν οἰκογένειάν του, οὕτω πᾶς καλὸς Χρι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στιανὸς εἶναι καλὸς Ἱεροκήρυξ εἰς τὴν ἰδίαν του ψυχήν. Ὁποίαν λοιπὸν μέθοδον Ἱεροκήρυξ τις πρέπει νὰ μεταχειρίζηται εἰς τὸ πρὸς τοὺς ἄλλους κήρυγμα αὐτοῦ, τὴν αὐτὴν πᾶς Χριστιανὸς πρέπει νὰ μεταχειρίζηται ὁμιλῶν εἰς ἑαυτόν. Παρατήρει τὴν ὕλην καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἱερέως, ὅστις περισσότερον κινεῖ τὴν καρδίαν· ἂς γίνηται οὗτος τύπος τῆς μιμήσεώς σου, καὶ ὁποῖον τρόπον μεταχειρίζεται διὰ τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τὸν αὐτὸν καὶ σὺ μεταχειρίζου διὰ τὴν καρδίαν σου. Τοῦτο κάμνε εἰς τὴν οὐράνιόν σου θεωρίαν· ἐξήγει εἰς ἑαυτὸν τὰ πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μελετᾷς, στήριξε τὴν εἰς αὐτὰ πίστιν σου διὰ τῆς Γραφῆς, καὶ τότε ἐφάρμοζε αὐτὰ εἰς ἑαυτὸν, κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἰδικήν σου ἀνάγκην. Δὲν πρέπει νὰ ἀνθίστασαι εἰς τοῦτο ἐπὶ λόγῳ τῆς ἰδίας σου ἀνικανότητος. Δὲν προστάζει ὁ Θεὸς «νὰ διδάσκῃς τὰς Γραφὰς ἐπιμελῶς εἰς τὰ τέκνα σου, καὶ νὰ ὁμιλῇς περὶ αὐτῶν καθήμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ σου, καὶ περιπατῶν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ πλαγιάζων καὶ ἐγειρόμενος;» (Δευτερ. ϛ'. 7.) Καὶ ἐὰν πρέπῃ νὰ ἔχῃς ἱκανότητά τινα νὰ διδάσκῃς τὰ τέκνα σου, πολὺ περισσότερον νὰ διδάσκῃς σεαυτόν· καὶ ἐὰν δύνασαι νὰ ὁμιλῇς περὶ τῶν θείων πραγμάτων εἰς τοὺς ἄλλους, διατί, ὄχι ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν ἰδίαν σου καρδίαν;

2. Ἡ οὐράνιος θεωρία λαμβάνει ὡσαύτως ὠφέλειαν ἀπὸ τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ συνομιλίαν εἰς τὴν προσευχήν, ὡς καὶ ἀπὸ τὴν μεθ' ἑαυτῶν συνομιλίαν εἰς τὴν μονολογίαν. Ἡ κατὰ συγκυρίαν προσευχὴ καταλληλότατα δύναται νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴν μελέτην ὡς μέρος τοῦ χρέους. Πόσον συχνὰ εὑρίσκομεν τὸν Δαβὶδ εἰς τὸν αὐτὸν Ψαλμὸν, ποτὲ μὲν ἀποτεινόμενον πρὸς ἑαυτὸν, ποτὲ δὲ πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν Θεόν. Ὁ Ἀπόστολος μᾶς προστάζει « νὰ λαλῶμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους καὶ ᾠδὰς πνευματικάς.» (Ἐφεσ. ε. 19). Καὶ ἀναμφιβόλως δυνάμεθα νὰ λαλῶμεν μὲ τὸν Θεὸν διὰ τούτων. Τοῦτο διατηρεῖ τὴν ψυχὴν εὐαίσθητον εἰς τὴν θείαν παρουσίαν, καὶ τείνει μεγάλως εἰς τὸ νὰ ταχύνῃ καὶ νὰ ὑψόνῃ αὐτήν. Καθὼς ὁ Θεὸς εἶναι τὸ ὕψιστον ἀντικείμενον τῶν συλλογισμῶν μας, τοιουτοτρόπως τὸ νὰ θεωρῶμεν αὐτὸν, νὰ ὁμιλῶμεν μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ παρακαλῶμεν αὐτὸν, ἀνυψόνει περισσότερον τὴν ψυχὴν, καὶ διεγείρει τὰς παθήσεις, παρ' ἄλλο τι μέρος τῆς μελέτης. Ἂν καὶ δὲν κινῆται ἡ ψυχή μας, ἐνῷ συζητοῦμεν μὲ ἡμᾶς αὐτοὺς τὰ περὶ τῆς καταστάσεώς μας, ὅταν ὅμως στρέφωμεν τὴν ὁμιλίαν μας πρὸς τὸν Θεὸν, δύναται τοῦτο νὰ διεγείρῃ ἐν ἡμῖν μέγα σέβας καὶ ἡ ἁγιωσύνη καὶ μεγαλοπρέπεια ἐκείνη, μετὰ τοῦ ὁποίου συνομιλοῦμεν, δύναται νὰ κάμῃ καὶ τὴν ὕλην καὶ τοὺς λόγους νὰ εἰσχωρήσωσι βαθύτατα εἰς τὴν ψυχήν. Οὕτω τὸ νὰ ἑνόνωμεν εἰς τὰς μελέτας μας τὴν μονολογίαν καὶ τὴν προσευχὴν, ποτὲ μὲν ὁμιλοῦντες μὲ τὰς ἰδίας μας καρδίας, ποτὲ δὲ μὲ τὸν Θεὸν, εἶναι, σοχάζομαι, ἡ ὑψηλοτάτη βαθμὶς, εἰς τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ ἀναβῶμεν εἰς τὸ οὐράνιον τοῦτο ἔργον. Οὔτε πρέπει νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι θέλει εἶσθαι καλὸν νὰ ἐνασχολώμεθα εἰς μόνην τὴν προσευχὴν, καὶ νὰ ἀφήσωμεν τὴν μελέτην, διότι ταῦτα εἶναι χωριστὰ χρέη, καὶ πρέπει ἀμφότερα νὰ ἐκτελῶνται. Ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ ἑνὸς, ὡς καὶ τοῦ ἄλλου, καὶ διὰ τοῦτο θέλομεν ἀδικήσει ἡμᾶς αὐτοὺς, ἐὰν ἀμελῶμεν τοῦ ἑνὸς, ἢ τοῦ ἄλλου. Ἔτι πλέον ἡ ἀνάμιξις τούτων, ὡς ἡ μουσικὴ, θέλει εἶσθαι πλέον θελκτικὴ, ἐπειδὴ τὸ ἓν συντείνει εἰς τὸ νὰ ἐμψυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χόνῃ τὸ ἄλλο. Καὶ ἡ μεθ' ἡμῶν αὐτῶν συνομιλία εἰς τὴν μελέτην, πρέπει νὰ προηγῆται τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ συνομιλίας εἰς τὴν προσευχήν. Δι' ἔλλειψιν τῆς ἀπαιτουμένης ταύτης τάξεως, οἱ ἄνθρωποι ὁμιλοῦσι πρὸς τὸν Θεὸν μὲ πολὺ ὀλιγώτερον σέβας καὶ ἀγάπην παρ' ὅσον πρὸς ἄγγελον, ἐὰν ἤθελεν ἐμφανισθῇ εἰς αὐτοὺς, ἢ πρὸς κριτὴν ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ συνηγορήσωσιν ὑπὲρ τῆς ζωῆς αὐτῶν, καὶ νὰ ὁμιλῶμεν μὲ τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν προσευχὴν, εἶναι χρέος βαρύτερον ἀφ' ὅ,τι οἱ πλεῖστοι φρονοῦσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἡ οὐράνιος θεωρία βοηθουμένη ἀπὸ αἰσθητὰ ἀντικείμενα καὶ προφυλαττομένη ἀπὸ ἀπάτην τῆς καρδίας.

Τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς οὐρανίου θεωρίας εἶναι ἡ διατήρησις ζωηρᾶς αἰσθήσεως τῶν οὐρανίων πραγμάτων εἰς τὰς καρδίας μας. Εἶναι εὐκολώτερον νὰ συλλογιζώμεθα μόνον περὶ τοῦ οὐρανοῦ μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν, παρὰ νὰ ἔχωμεν ζωηρότατον αἴσθημα καὶ ἀγάπην εἰς τοὺς συλλογισμοὺς τούτους ἓν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἡ πίστις εἶναι ἀτελὴς, διότι ἐν μέρει μόνον ἀνεκαινίσθημεν καὶ ἔχει ἐναντίον αὐτῆς ὅλον τὸν κόσμον· οὖσα δὲ ὑπερφυὴς κινδυνεύει νὰ ὀλιγοστεύσῃ καὶ ν' ἀτονίσῃ, ἐὰν συνεχῶς δὲν διεγείρηται. Ἡ αἴσθησις εἶναι ἰσχυρὰ κατὰ τὴν δύναμιν τῆς σαρκὸς, καὶ οὖσα φυσικὴ, διαμένει ἐν ὅσῳ ἡ φύσις διαμένει. Τὰ ἀντικείμενα τῆς πίστεως εἶναι μακρὰν, ἀλλὰ τὰ τῶν αἰσθήσεων πλησίον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Διὰ νὰ δοκιμάζωμεν χαρὰν, πρέπει νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ τὸ νὰ χαίρωμεν δι' ὅ,τι ποτὲ δὲν εἴδομεν οὔτε ἐγνώρισέ ποτε ὁ ἄνθρωπος, εἰμὴ μόνον ἐκ τῆς ὑποσχέσεως τῆς Γραφῆς, δὲν εἶναι τόσον εὔκολον, ὅσον τὸ νὰ χαίρωμεν δι' ὅ,τι βλέπομεν καὶ ἔχομεν. Θέλει εἶσθαι λοιπὸν ἴδιον φρονήσεως νὰ προσκαλέσωμεν τὴν αἴσθησιν πρὸς βοήθειαν τῆς πίστεως. Θέλει εἶσθαι ἔργον καλὸν, ἐὰν δυνηθῶμεν νὰ μεταβάλωμεν εἰς φίλους τοὺς συνήθεις τούτους ἐχθροὺς, καὶ νὰ καταστήσωμεν ὄργανον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀνυψώσεως ἡμῶν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον συχνὰ μέσα τοῦ νὰ μᾶς ἀποσύρωσιν ἀπ' αὐτόν. Διατί ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκεν, εἴτε τὰς αἰσθήσεις, εἴτε τὰ κοινὰ αὐτῶν ἀντικείμενα, ἐὰν δὲν δύνανται νὰ ἦναι χρήσιμα πρὸς τὸν ἔπαινον αὐτῦ; Διατί τὸ Ἅγιον Πνεῦμα περιγράφει τὴν δόξαν τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ μὲ ἐκφράσεις, αἵτινες εἶναι εὐάρεστοι μάλιστα εἰς τὴν σάρκα; Γίνεται τάχα τοῦτο διὰ νὰ θεωρῶμεν τὸν οὐρανὸν ἐκ χρυσοῦ καὶ μαργαρίτου κατεσκευασμένον, ἢ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους τρώγοντας καὶ πίνοντας; Ὄχι· ἀλλὰ διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἐννοήσωμεν αὐτὰ ὅσον εἴμεθα ἱκανοὶ, νὰ μὴ μεταχειριζώμεθα τὰς τροπικὰς ταύτας ἐκφράσεις ὡς κάτοπτρον, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἴδωμεν τὰ πράγματα αὐτὰ ἀτελῶς παρουσιαζόμενα, ἐωσοῦ φθάσωμεν εἰς ἄμεσον καὶ ἐντελῆ θεωρίαν αὐτῶν, καὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι θέλει μᾶς διδάξει πῶς ἡ οὐράνιος θεωρία δύναται νὰ βοηθῆται ἀπὸ αἰσθητὰ ἀντικείμενα, τὸ κεφάλαιον τοῦτο θέλει ὡσαύτως μᾶς δείξει πῶς δύναται νὰ προφυλαχθῇ καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάτην τῆς καρδίας.

Πρῶτον. Διὰ νὰ βοηθῆται ἡ οὐράνιος θεωρία

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπὸ αἰσθητὰ ἀντικείμενα, θέλω σὲ συμβουλεύσει μόνον πῶς νὰ μεταχειρίζησαι ὑποθέσεις ἰσχυρὰς τῶν αἰσθήσεων, καὶ νὰ συγκρίνῃς τὰ αἰσθητὰ πρὸς τὰ τῆς πίςεως πράγματα.

1. Διὰ νὰ βοηθῇς τὰς παθήσεις σου εἰς τὴν οὐράνιον θεωρίαν, μεταχειρίζου ὅσον τὸ δυνατὸν ἰσχυρὰς ὑποθέσεις τῶν αἰσθήσεών σου. Συλλογίζου περὶ τῆς οὐρανίου χαρᾶς μὲ τὸ θάρρος, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Γραφὴ ἐλάλησε περὶ αὐτῆς. Φέρε τὰς συλλήψεις τοῦ πνεύματός σου εἰς τὰ ὅρια τῶν αἰσθήσεων. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ χαρὰ αὐξάνουσι διὰ τῆς οἰκειώσεως· ὅταν ἐπιχειρῶμεν νὰ συλλογιζώμεθα περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δόξης, ἄνευ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν παριστάνει αὐτὰ ἡ Γραφή, χανόμεθα, καὶ οὐδὲν πλέον ἔχομεν ἐφ' οὗ νὰ προσηλώσωμεν τὸν νοῦν ἡμῶν, ἀπομακρύνομεν αὐτὰ τοσοῦτον ἀφ' ἡμῶν, ὥστε αἱ περὶ αὐτῶν ἰδέαι μας καθίστανται περίεργοι οὕτως, ὥςε δὲν διστάζομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι πᾶν τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς εἶναι μηδὲν δι' ἡμᾶς. Τὸ νὰ κατανοήσωμεν τὸν Θεὸν καὶ τὴν δόξαν αὐτοῦ μόνον, ὅτι εἶναι ὑπὲρ τὴν κατάληψίν μας πολλὰ ὀλίγην ἀγάπην θέλει μᾶς ἐμπνεύσει, ἢ ὅτι εἶναι ὑπεράνω τῆς ἀγάπης μας ὀλίγην χαρὰν θέλει προξενήσει. Διὰ τοῦτο μὴ ἀπομακρύνῃς τὸν Χριστὸν ἀπὸ σὲ περισσότερον, ἀφ' ὅσον αὐτὸς ἐμάκρυνεν ἑαυτὸν, μήπως γίνῃ πάλιν ἡ θεία φύσις ἀπρόσιτος. Συλλογίζεσθε περὶ τοῦ Χριστοῦ, ὡς ὄντος ἐν τῇ δεδοξασμένῃ φύσει. Συλλογίζεσθε περὶ τῶν δεδοξασμένων ἁγίων, ὡς ἀνθρώπων γενομένων τελείων. Ὑπόθες ὅτι εἶσαι σύντροφος τοῦ Ἰωάννου, ἐνῷ ἐθεώρει τὴν νέαν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ὅτι ἔβλεπες τοὺς θρόνους, τὸ μεγαλεῖον, τὰ οὐράνια τάγματα, καὶ τὴν λαμπρότητα, τὰ ὁποῖα εἶδεν αὐτός. Ὑπόθες σεαυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόν συνοδοιπόρον αὐτοῦ εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν, καὶ ὅτι εἶδες ὅλους τοὺς ἁγίους μὲ τὰ λευκὰ αὐτῶν φορέματα, μὲ φοίνικας εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤκουσας τὰς ᾠδὰς τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀρνίου. Ἐὰν τῳόντι εἶχες ἰδεῖ καὶ ἀκούσει τὰ πράγματα αὐτὰ, εἰς ποίαν ἔκστασιν ἤθελες εἶσθαι! Καὶ ὅσῳ σπουδαιότερον σκέπτεσαι κατ' ἰδίαν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, τόσῳ περισσότερον ἡ μελέτη σου θέλει ἀνυψώνει τὴν καρδίαν σου. Παρίστανε ζωηρὰν, ὅσον τὸ δυνατὸν, τὴν εἰκόνα αὐτῶν εἰς τὸν νοῦν σου, ἐωσοῦ δυνηθῇς νὰ εἴπῃς μελετῶν τὴν περιγραφὴν αὐτῶν εἰς τὰς ἁγίας Γραφὰς, «Μὲ φαίνεται ὅτι βλέπω στιγμιαίαν θέαν τῆς δόξης!» Μὲ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὰς εὐφημίας τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἐπαίνων, καὶ μάλιστα, ὅτι ἴσταμαι πλησίον τοῦ Ἀβραὰμ καὶ καὶ Δαβὶδ, τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Παύλου, καὶ ἄλλων νικηφόρων ψυχῶν. Μὲ φαίνεται μάλιστα, ὅτι βλέπω τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐμφανιζόμενον εἰς τὰ νέφη, καὶ τὸν κόσμον ἱστάμενον πρὸ τοῦ βήματός του, διὰ νὰ ἀκούσωσι τὴν ἀπόφασιν, καὶ αὐτὸν λέγοντα, "Ἐλθετε σεῖς οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου· καὶ ὅτι βλέπω αὐτοὺς πορευομένους εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτῶν! Καὶ ἡ κατ' ὄναρ παράστασις τούτων τῶν πραγμάτων, μεγάλως ἐνίοτε ἐκίνησε τὴν καρδίαν μου, καὶ δὲν θέλουσι μὲ κινήσει πολὺ περισσότερον αἱ δίκαιαι αὗται ὑποθέσεις; Τί ἤθελον πάθει, ἐὰν ἔβλεπον, ὡς ὁ Παῦλος τὰ ἀνεκλάλητα ἐκεῖνα πράγματα, ἢ ὡς ὁ Στέφανος τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ τὸν Χριστὸν καθήμενον εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ; Βεβαίως ἐκείνη ἡ μία θέα ἦτο ἀξία τοῦ νὰ ὑποστῇ ὁ Στέφανος τὸ λιθοβόλημα. Τί; ἐὰν ἔβλεπον ὡς ὁ Μιχαίας τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτῆ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ὅλην τὴν στρατιὰν τοῦ οὐρανοῦ ἱσταμένην ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν ; Τοιαῦτα πράγματα οὗτοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ἔβλεπον, καὶ ἐγὼ ἐντὸς ὀλίγου θέλω ἰδεῖ πολλὰ περισσότερα, ἀφ' ὅσα ἐκεῖνοι εἶδόν ποτε, ἑωσοῦ ἀπελύθησαν ἀπὸ τὴν σάρκα, καθὼς θέλω ἀπολυθῆ καὶ ἐγώ. Τοιουτοτρόπως βλέπεις πόσον ἐγείρει τὰς παθήσεις μας εἰς τὸ οὐράνιον τοῦτο ἔργον, τὸ νὰ λαμβάνωμεν ἰσχυρὰς καὶ ἁρμοδίας ὑποθέσεις ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν, περὶ τῆς καταστάσεως τῆς μακαριότητος, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐξέφρασε μὲ γλῶσσαν συγκαταβατικήν.

2. Τὸ ἄλλο μέσον διὰ τοῦ ὁποίου αἱ αἰσθήσεις μας δύνανται νὰ προάξωσι τὸ οὐράνιον τοῦτο ἔργον, εἶναι ἡ σύγκρισις τῶν αἰσθητῶν πρὸς τὰ τῆς πίστεως πράγματα· ὡς, παραδείγματος χάριν, δύνασθε νὰ παραβάλλητε τὰς ἡδονὰς τῶν σαρκικῶν ἀνθρώπων μὲ τὰς οὐρανίους χαράς. Συλλογίζεσθε κατ' ἰδίαν, Ὁ ἁμαρτωλὸς αἰσθάνεται ἡδονὴν νὰ κακοποιῆ καὶ εἰς τὸν εὐσεβῆ δὲν θέλει εἶσθαι τῳόντι ἡδονικὸν νὰ ζῆ μετὰ τοῦ Θεοῦ ; Ἀπολαύει ὁ μέθυσος τοιαύτην ἡδονὴν εἰς τὰ ποτήρια αὐτοῦ, ὥστε οἱ φόβοι τῆς κολάσεως νὰ μὴ τὸν βιάζωσι νὰ παραιτῆ αὐτά ; Προτιμᾷ ὁ μοιχὸς νὰ χάσῃ καὶ τὴν ὑπόληψιν, καὶ τὴν κατάστασιν καὶ σωτηρίαν αὐτοῦ, παρὰ τὰς κτηνώδεις ἡδονάς ; Ἐὰν ἡ πρὸς τὴν κόλασιν ὁδὸς δύναται νὰ παρέχῃ τοιαύτην εὐχαρίστησιν, ὁποῖαι εἶναι λοιπὸν αἱ ἡδοναὶ τῶν ἁγίων εἰς τὸν οὐρανόν! Ἐὰν ὁ φιλάργυρος αἰσθάνηται τόσην μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὸν πλοῦτον αὐτοῦ, καὶ ὁ φιλόδοξος εἰς τὰς θέσεις αὐτοῦ τὰς μεγάλας καὶ τὰς ἐντίμους προσηγορίας, ὁποίαν λοιπὸν ἔχουσιν οἱ ἅγιοι εἰς τοὺς αἰωνίους θησαυροὺς, καὶ εἰς τὰς αἰωνίους τιμὰς, ὅπου θέλομεν καθήσει ὑπεράνω τῶν κυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριοτήτων καὶ δυνάμεων, καὶ θέλομεν γείνει ἡ ἔνδοξος νύμφη τοῦ Χριστοῦ! Μὲ πόσην ἡδονὴν οἱ φιλήδονοι διώκουσι τὰς διασκεδάσεις, ἀπὸ τὸ πρωΐ μέχρις ἑσπέρας, ἢ κάθηνται εἰς τὰ χαρτία καὶ τοὺς κύβους ἡμέραν καὶ νύκτα ὁμοῦ! Ὦ, ποίαν ἡδονὴν θέλομεν αἰσθάνεσθαι, ὅταν ἔλθωμεν εἰς τὴν ἀνάπαυσίν μας, βλέποντες τὸ πρόσωπον τοῦ ζῶντος Θεοῦ, καὶ ὑμνοῦντες αὐτὸν καὶ τὸ Ἀρνίον! Σύγκρινε ὡσαύτως τὰς οὐρανίους ἡδονὰς μὲ τὰς νομίμους καὶ μετρίας ἡδονὰς τῶν αἰσθήσεων. Συλλογίζου κατ' ἰδίαν λέγων, Πόσον γλυκεῖα εἶναι ἡ τροφὴ εἰς τὴν γεῦσίν μου ὅταν πεινῶ, μάλιστα ἐὰν ἦναι, ὡς εἶπεν ὁ Ἰσαὰκ, ὁποίαν ἀγαπῶ, ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ὄρεξίς μου κλίνει. Ὁποίαν λοιπὸν ἡδονὴν πρέπει νὰ αἰσθάνηται ἡ ψυχή μου τρεφομένη ἀπὸ τὸν Χριστὸν, τὸν ζῶντα ἄρτον, καὶ τρώγουσα ὁμοῦ μὲ αὐτὸν εἰς τὴν ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ τράπεζαν! Ἕν μαγείρευμα τῆς φακῆς εἶχε τόσην γλυκύτητα εἰς τὸν πεινῶντα Ἡσαῦ, ὥστε νὰ ἀγοράσῃ αὐτὸ μὲ τόσην μεγάλην τιμὴν, τὴν τῶν πρωτοτοκίων; Πόσον λοιπὸν μεγάλως πρέπει νὰ ἐκτιμῶ ἐγὼ τὴν ἄφθαρτον ταύτην τροφήν; Πόσον εὐάρεστος εἶναι ἡ πόσις εἰς τὴν μεγάλην δίψαν, μόλις δύναται νὰ ἐκφρασθῇ ἱκανῶς καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Σαμψὼν νὰ ζωογωνήσῃ· ὦ πόσον ἡδονικὸν θέλει εἶσθαι εἰς τὴν ψυχήν μου τὸ νὰ πίνῃ ἐξ ἐκείνης τῆς πηγῆς τοῦ ζῶντος ὕδατος, τὸ ὁποῖον ὅστις πίνῃ δὲν θέλει διψήσει πλέον! Πόσον ἡδονικαὶ εἶναι αἱ εὐάρεστοι ὀσμαὶ εἰς τὴν ὄσφρησιν, ἢ ἡ μουσικὴ εἰς τὸ ὠτίον, ἢ τὰ ὡραῖα θεάματα εἰς τὸν ὀφθαλμόν; Ὁποίαν εὐωδίαν ἔχει λοιπὸν τὸ πολύτιμον μύρον, τὸ χεόμενον εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ δεδοξασμένου ἡμῶν Σωτῆρος, καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ χυθῇ εἰς τὴν κεφαλὴν ὅλων τῶν ἁγίων αὐτοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ θέλει πληρώσει ὅλον τὸν οὐρανὸν μὲ τὴν εὐωδίαν αὐτοῦ! Πόσον ἡδονικὴ εἶναι ἡ μελῳδία τῆς οὐρανίου στρατιᾶς! Πόσον εὐχάριστοι θέλουσιν εἶσθαι ἐκεῖναι αἱ ἄνω πραγματικαὶ ὡραιότητες! Πόσον ἔνδοξος ἡ ἀχειροποίητος οἰκοδομή, ὁ οἶκος, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὸς ὁ Θεὸς κατοικεῖ, οἱ περίπατοι καὶ ἡ θέα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ οὐράνιος παράδεισος!

Παράβαλλε ὡσαύτως τὰς ἡδονὰς τοῦ οὐρανοῦ μὲ ἐκείνας, τὰς ὁποίας εὑρίσκομεν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς φύσεως. Αὗται εἶναι πολὺ ἀνώτεραι τῶν ἡδονῶν τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ πόσῳ ἀνώτεραι εἶναι αἱ ἡδοναὶ τοῦ οὐρανοῦ! Συλλογίσθητι λοιπόν, δύναται ὁ Ἀρχιμήδης νὰ ἦναι τόσον βεβυθισμένος εἰς τὰς μαθηματικὰς αὐτοῦ ἐρεύνας, ὥστε αἱ ἀπειλαὶ τοῦ θανάτου νὰ μὴ δύνανται ν' ἀπασχολήσωσιν αὐτὸν, ἀλλὰ νὰ θέλῃ νὰ ἀποθάνῃ ἐν μέσῳ τῶν θεωριῶν; Δὲν πρέπει λοιπὸν ἐγὼ πολὺ περισσότερον νὰ ἦμαι βεβυθισμένος εἰς ἡδονὰς τῆς αἰωνίου δόξης, καὶ νὰ ἀποθάνω μὲ τὰς θεωρίας ταύτας εἰς τὴν ψυχήν μου; μάλιστα ἐπειδὴ ὁ θάνατός μου θέλει τελειοποιήσει τὰς ἡδονάς μου, ἐνῷ αἱ τοῦ Ἀρχιμήδου ἀποθνήσκουσιν ὁμοῦ μὲ αὐτόν; Ὁποία ἔξοχος ἡδονὴ εἶναι νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰ κρυπτὰ τῆς φύσεως, καὶ νὰ ἀνευρίσκωμεν τὰ μυστήρια τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, μάλιστα ἐὰν κάμωμεν καὶ νέαν τινὰ ἀνακάλυψιν εἴς τινα ἐξ αὐτῶν! Ὁποία λοιπὸν ἔξοχος ἡδονὴ ἐνυπάρχει εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ! Ἐὰν ἡ ὄψις τῆς ἀνθρωπίνης παιδείας ἦναι τόσον ὡραία, ὥστε νὰ καθιστᾷ τὰς ἡδονὰς τῶν αἰσθήσεων ποταπὰς καὶ κτηνώδεις, πόσον ὡραία λοιπὸν θέλει εἶσθαι ἡ ὄψις τοῦ Θεοῦ! Ὅταν ἀπαντήσωμεν ἐκλεκτόν τι βιβλίον, πῶς ἀναγινώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σκομεν αὐτὸ ἡμέραν καὶ νύκτα λησμονοῦντες σχεδὸν τὸ φαγητὸν, τὸ ποτὸν ἢ τὸν ὕπνον! Ὁποῖαι ἡδοναὶ λοιπὸν εἶναι εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ, ὅπου θέλομεν γνωρίσει, εἰς μίαν στιγμὴν, ὅλα ὅσα δύνανται νὰ γνωσθῶσι! Σύγκρινε ὡσαύτως τὰς ἄνω ἡδονὰς μὲ τὰς ἡδονὰς τῆς ἠθικότητος καὶ τῶν φυσικῶν παθήσεων. Ὁποίαν ἡδονὴν ἠσθάνοντο πολλοὶ τῶν ἐναρέτων ἐθνικῶν εἰς τοὺς κανόνας καὶ τὴν πρᾶξιν τῶν ἠθικῶν χρεῶν, ὥστε νὰ φρονῶσιν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐκεῖνον μόνον, ὅστις ἕνεκα τοῦ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἔρωτος καὶ ὄχι ἁπλῶς διὰ φόβον τιμωρίας, ἔπραττε καλῶς! Τοσοῦτο μάλιστα ἐτιμᾶτο ἡ ἠθικὴ αὕτη ἀρετὴ, ὥστε ἐφρόνουν, ὅτι τὸ ἄκρον τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἀνθρώπου συνίστατο εἰς τοῦτο. Συλλογίσθητι λοιπὸν, ὁποία ὑπεροχὴ θέλει εἶσθαι εἰς τὴν οὐράνιόν μας τελειότητα καὶ εἰς τὴν ἄκτιστον ἐκείνην τελειότητα τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν θέλομεν βλέπει! ὁποία γλυκύτης ἐνυπάρχει εἰς τὴν φυσικὴν ἀγάπην, εἴτε πρὸς τὰ τέκνα, ἢ γονεῖς, ἢ συζύγους, ἢ στενοὺς φίλους! Ἔλεγεν ὁ Δαβὶδ πρὸς τὸν Ἰωνάθαν, «Ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου ἦτο ἐξαίσιος, ὑπερέβαινε τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν;» Εἶχεν ὁ Χριστὸς αὐτὸς ἕνα μαθητὴν, τὸν ὁποῖον κατ' ἐξοχὴν ἠγάπα καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο συνειθισμένος νὰ ἀναπίπτῃ εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ; Ἐὰν λοιπὸν αἱ ἡδοναὶ τῆς στενῆς καὶ ἐγκαρδίου φιλίας εἶναι τόσον μεγάλαι, ὁποίαν ἡδονὴν θέλομεν αἰσθάνεσθαι εἰς τὴν φιλίαν τοῦ Ὑψίστου, καὶ εἰς τὴν ἀμοιβαίαν οἰκειότητα μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ εἰς τὴν τρυφερωτέραν ἀγάπην τῶν ἁγίων; Βεβαίως αὕτη θέλει εἶσθαι στενωτέρα φιλία, καὶ οὗτοι ἀγαπητότεροι καὶ ἐπιθυμητότεροι φίλοι, ἀφ' ὅσους εἶδέ ποτε ὁ Ἥλιος· καὶ αἱ πρὸς τὸν Πατέρα ἡμῶν καὶ Σωτῆρα παθήσεις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μας, καὶ κατ' ἐξοχὴν αἱ αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς, θέλουσιν εἶσθαι τοιαῦται, ὁποίας ποτὲ ἐνταῦθα δὲν ἐγνωρίσαμεν. Ἀφοῦ εἷς Ἄγγελος ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ ἓν στράτευμα, αἱ παθήσεις τῶν πνευμάτων πρέπει ὡσαύτως νὰ ἦναι ἀναλόγως ἰσχυρότεραι, ὥστε τότε θέλομεν ἀγαπᾷ μυριάκις θερμότερον, παρ' ὅ,τι δυνάμεθα τώρα. Καθὼς ὅλαι αἱ ἰδιότητες καὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀκατάληπτα, οὕτω καὶ αὕτη ἡ τῆς ἀγάπης· θέλει μᾶς ἀγαπᾷ ἀπείρως περισσότερον τῆς πλέον τελείας ἡμῶν πρὸς αὐτὸν ἀγάπης. Τί λοιπὸν θέλει εἶσθαι τότε εἰς ταύτην τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην!

Σύγκρινε ὡσαύτως τὰ πλεονεκτήματα τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὰ ἔνδοξα ἐκεῖνα ἔργα τῆς κτίσεως, τὰ ὁποῖα τώρα βλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί μας. Ποία σοφία, δύναμις καὶ ἀγαθότης δηλοῦνται εἰς ταῦτα! Πόσον λάμπει ἡ μεγαλειότης τοῦ πλάστου εἰς τὴν κατασκευὴν ταύτην τοῦ κόσμου! Τὰ ἔργα αὐτοῦ εἶναι μεγάλα, ἐξηκριβωμένα ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἠδύνοντο εἰς αὐτά.» ὁποία θεία ἐπιτηδειότης εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν σωμάτων τῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν ζώων! Ὁποία ἐξοχότης εἰς πᾶν φυτόν! Ὁποία ὡραιότης εἰς τὰ ἄνθη! Ὁποία ποικιλία καὶ ὠφέλεια εἰς τὰ χόρτα, τὰ φυτά, τοὺς καρποὺς, καὶ τὰ ὀρυκτά! Ὁποῖα θαυμάσια περιέχονται εἰς τὴν γῆν, εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῆς, εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ὠκεανοῦ, μὲ τὰς κινήσεις καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν σταθερὰν διαδοχὴν τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ φθινοπώρου, τοῦ θέρους καὶ τοῦ χειμῶνος! Συλλογίζου λοιπὸν, ἐὰν τὰ πράγματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα εἶναι μόνον δοῦλοι τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, ἦναι τόσον πλήρη μυστηριώδους ἀξίας, τί εἶναι ὁ τόπος ἐκεῖνος, ὅπου ὁ Θεὸς αὐτὸς κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοικεῖ, καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι ἡτοιμασμένος διὰ τοὺς δικαίους καὶ τετελειωμένους εἰς τὸν Χριστόν! Ὁποία δόξα ὑπάρχει εἰς τὸ ἐλάχιστον ἐκείνων τῶν ἄστρων! Πόσον μεγάλον καὶ λαμπρὸν σῶμα εἶναι ἡ Σελήνη καὶ πᾶς Πλανήτης! Ὁποίαν ἀκατανόητον δόξαν ἔχει ὁ Ἥλιος! Ἀλλ' ὅλα ταῦτα εἶναι μηδὲν, ὡς πρὸς τὴν δόξαν τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖνος ὁ Ἥλιος πρέπει ν' ἀπορριφθῇ ὡς ἀνωφελής. Σκότος μόνον εἶναι αὐτὸς ὡς πρὸς τὴν λάμψιν τοῦ οἴκου τοῦ Πατρός μου. Ἐγὼ αὐτὸς θέλω εἶσθαι ἔνδοξος ὡς ὁ Ἥλιος ἐκεῖνος. Ὅλη αὕτη ἡ γῆ εἶναι μόνον τὸ ὑποπόδιον τοῦ Πατρός μου. Ἡ βροντὴ αὕτη εἶναι μηδὲν, ὡς πρὸς τὴν τρομερὰν φωνὴν αὐτοῦ. Οἱ ἄνεμοι οὗτοι εἶναι μηδὲν, ὡς πρὸς τὴν πνοὴν τοῦ στόματος αὐτῦ. Ἐὰν τὸ νὰ στέλλῃ βροχὴν καὶ νὰ κάμνῃ τὸν Ἥλιον ν' ἀνατέλλῃ ἐπάνω εἰς τοὺς δικαίους καὶ τοὺς ἀδίκους εἶναι τόσον θαυμαστὸν, πόσῳ θαυμαστότερος καὶ ἐνδοξότερος θέλει εἶσθαι ὁ Ἥλιος ἐκεῖνος, ὅστις πρέπει νὰ λάμπῃ ἐπὶ μόνον τῶν Ἁγίων καὶ Ἀγγέλων! Σύγκρινε ὡσαύτως τὰς ἄνω ἡδονὰς μὲ τὰ θαύματα τῆς Προνοίας εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν κόσμον. Δὲν ἤθελεν εἶσθαι θέαμα ἐκπληκτικὸν νὰ βλέπῃς τὴν θάλασσαν ἱσταμένην ὡς τεῖχος ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, καὶ τὴν ξηρὰν φαινομένην εἰς τὸ μέσον, καὶ τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ διαβαίνοντα ἀσφαλῶς αὐτὴν, τὸν δὲ Φαραὼ καταποντιζόμενον ὁμοῦ μὲ τὰ στρατεύματα αὐτοῦ; Ἢ ἐὰν εἶχες ἰδεῖ τὰς δέκα πληγὰς τῆς Αἰγύπτου, ἢ τὴν πέτραν ἀναβλύζουσαν ῥύακας ὑδάτων, ἢ τὸ μάννα καὶ τὰ ὀρτύκια πίπτοντα ὡς ἡ βροχὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἢ τὴν γῆν ἀνοιγομένην καὶ καταπίνουσαν τοὺς ἀσεβεῖς; Ἀλλ' ἡμεῖς θέλομεν ἰδεῖ πολὺ μεγαλείτερα ἀπὸ ταῦτα· ὄχι μόνον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεάματα θαυμαστότερα, ἀλλὰ καὶ ἡδονικώτερα· ἐκεῖ δὲν θέλουσιν εἶσθαι οὔτε αἷμα οὔτε ὀργὴ μεμιγμένα, οὔτε θέλημεν κράζει ὡς οἱ ἄνθρωποι τῆς Βεθσεμὲς, «Τίς δύναται νὰ σταθῇ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τοῦ Ἁγίου τούτου Θεοῦ;» Πόσον ἐκπληκτικὸν νὰ ἴδῃ τις τὸν Ἥλιον νὰ σταθῇ εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τὴν σκιὰν νὰ στραφῇ ὀπίσω δέκα βαθμοὺς εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον τοῦ Ἄχαζ; Ἀλλ' ἡμεῖς θέλομεν βλέπει ὅτε δὲν θέλει εἶσθαι Ἥλιος, ἢ μᾶλλον θέλομεν βλέπει αἰωνίως ἥλιον ἀπείρως μεγαλειτέρας λαμπρότητος. Ὁποίαν ζωὴν ἠθέλομεν ζήσει, ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ προξενήσωμεν ἀνυδρίαν ἢ βροχὴν διὰ τῶν προσευχῶν μας, ἢ νὰ λαμβάνωμεν πῦρ ἐξ οὐρανοῦ διὰ νὰ ἀφανίσῃ τοὺς ἐχθρούς μας, ὡς ὁ Ἠλίας, ἢ νὰ ἐγείρωμεν τοὺς νεκροὺς, ὡς ὁ Ἐλισσαιὲ, ἢ θαυμασίως νὰ θεραπεύωμεν ἀσθενείας καὶ νὰ ὁμιλῶμεν ὅλας τὰς γλώσσας, ὡς οἱ Ἀπόστολοι! Φεῦ! ταῦτα εἶναι μηδὲν ὡς πρὸς τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα θέλομεν βλέπει καὶ ἔχει μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅλα ταῦτα θαύματα τῆς ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης. Οἱ ἴδιοι ἡμεῖς θέλομεν εἶσθαι ἀντικείμενα θαυμασιώτερα ἐλέους ὑπὲρ ὅλα αὐτά. Ὁ Ἰωνᾶς δὲν ἀνέστη, εἰμὴ μετὰ τριῶν ἡμερῶν ταφὴν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους, ἀλλ' ἡμεῖς θέλομεν ἀναστηθῆ μετὰ πολλῶν ἐτῶν φθορὰν καὶ κόνιν, καὶ ἡ κόνις αὕτη θέλει ὑψωθῆ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Ἡλίου, καὶ ἐκείνη ἡ δόξα θέλει διαρκέσει αἰωνίως. Βεβαίως ἐὰν παρατηρήσωμεν τὴν κοινὴν μόνον πρόνοιαν ὡς, παραδείγματος χάριν, τὴν κίνησιν τοῦ Ἡλίου, τὰ ῥεύματα τῆς θαλάσσης, τὴν θέσιν τῆς γῆς, τὸν ποτισμὸν αὐτῆς ὡς κήπου ἀπὸ τὴν βροχὴν, τὴν διατήρησιν ἐν τάξει κακοῦ καὶ συγκεχυμένου κόσμου, μὲ ἄλλα πολλὰ, ὅλα ταῦτα εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θαυμαστά. Ἀλλὰ τί εἶναι ὡς πρὸς τὴν Σιὼν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὄψιν τῆς θείας Μεγαλειότητος, καὶ τὴν τάξιν τοῦ οὐρανίου στρατεύματος; Πρόσθες εἰς ταῦτα τὰς ἰδιαιτέρας ἐκείνας προνοίας, τὰς ὁποίας ἀπήλαυσες εἰς τὴν ζωήν σου, καὶ σύγκρινε ταῦτα μὲ τὰ ἐλέη, τὰ ὁποῖα θέλεις ἔχει εἰς τὸν οὐρανόν. Παρατήρει τὰ ἐλέη τῆς νεότητός σου, καὶ τῆς ὡριμωτέρας ἡλικίας σου, τῆς εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας σου, τῶν διαφόρων θέσεων καὶ σχέσεών σου, ταῦτα δὲν εἶναι ἐξαίρετα καὶ ἀναρίθμητα, ἄφθονα καὶ θελκτικά; Ποία γλυκύτης αὕτη διὰ σὲ, ὅτε ὁ Θεὸς διέλυσε τὰς ἀμφιβολίας σου, διεσκέδασε τοὺς φόβους σου, ἐμπόδισε τὰς δυσκολίας, εἰς τὰς ὁποίας ἤθελε σὲ ῥίψει ἡ ἰδία σου συμβουλὴ, ἀνεκούφισε τοὺς πόνους σου, ἰάτρευσε τὴν ἀῤῥωστίαν σου, καὶ σὲ ἀνέστησεν ὡς ἐκ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου! Συλλογίσθητι λοιπὸν, ταῦτα ὅλα εἶναι τόσον γλυκέα καὶ πολύτιμα, ὥστε ἄνευ αὐτῶν ἡ ζωή μου ἤθελεν εἶσθαι παντοτεινὴ ἀθλιότης. Ἡ ἐπὶ τῆς γῆς πρόνοια αὐτοῦ μὲ ὕψωσε τόσον ὑψηλὰ, καὶ ἡ ἐπιείκεια αὐτοῦ μὲ ἔκαμε τόσον μεγάλον; Πόσον γλυκεῖα λοιπὸν θέλει εἶσθαι ἡ ἔνδοξος αὐτοῦ παρουσία! Πόσον ὑψηλὰ ἡ αἰώνιος αὐτοῦ ἀγάπη θέλει μὲ ὑψώσει! Καὶ πόσον μέγας θέλω γίνει εἰς τὴν μετὰ τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ κοινωνίαν! Ἐὰν ἡ ὁδοιπορία μου καὶ ὁ πόλεμος ἔχωσι τοιαῦτα ἐλέη, τί θέλω εὑρεῖ εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ εἰς τὴν νίκην μου; Ἐὰν ὁ Θεὸς κοινωνῇ τοσαῦτα εἰς ἐμὲ, ἐνῷ διαμένω ἁμαρτωλὸς, τί θέλει μὲ δώσει ὅταν γίνω τετελειωμένος ἅγιος; Ἐὰν ἔλαβον τοσαῦτα, ἀπέχων τόσον μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ, τί θέλω ἔχει εἰς τὴν ἄμεσον αὐτοῦ παρουσίαν, ὅπου θέλω ἵστασθαι αἰωνίως ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σύγκρινε τὰς ἄνω ἡδονὰς μὲ τὰς παρηγορίας, τὰς ὁποίας ἔλαβες ἐδῶ εἰς τὰς τελετάς. Δὲν ὑπῆρξεν ἡ Βίβλος διὰ σὲ ὡς ἀνεῳγμένη πηγή, ῥέουσα παρηγορίας ἡμέραν καὶ νύκτα; Ὁποῖαι κατάλληλοι ἐπαγγελίαι ἦλθον εἰς τὸν νοῦν σου, ὥστε μὲ τὸν Δαβὶδ νὰ δυνηθῇς νὰ εἴπῃς, «Ἐὰν ὁ νόμος σου δὲν ἦτο ἡ χαρά μου, πρὸ πολλοῦ ἤθελον χαθῇ εἰς τὴν θλῖψιν μου!» Συλλογίσθητι λοιπόν, ἐὰν ὁ λόγος του ἦναι τόσον πλήρης παρηγορίας, ποίαν ἄφθονον πηγὴν θέλομεν εὑρεῖ εἰς τὸν Θεὸν αὐτόν; Ἐὰν τὰ γράμματα αὐτοῦ ἦναι τόσον παρηγορητικά, ποία θέλει εἶσθαι ἡ δόξα τῆς παρουσίας αὐτοῦ! Ἐὰν ἡ διαθήκη τοῦ Κυρίου μας καὶ τὸ εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ δικαίωμα ἦναι τόσον παρηγορητικά, τί θέλει εἶσθαι ἡ ἀπόκτησις τῆς βασιλείας αὐτῆς! Συλλογίζου προσέτι, Ὁποίας ἡδονὰς εὗρον ὡσαύτως εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ λόγου! ὅτε ἤκουον οὐράνιον καὶ κατανυκτικὸν διδάσκαλον, πόσον ἡ καρδία μου ἐθερμαίνετο! ἠσθανόμην ὅτι ἤμην σχεδὸν εἰς τὸν οὐρανόν! Πόσον συχνὰ ἐπορεύθην εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τεταραγμένος τὸ πνεῦμα, καὶ ἐπέστρεψα ἀγαλλόμενος! Πόσον συχνὰ ἐπορεύθην ἀμφιβάλλων, καὶ ὁ Θεὸς μ' ἔστειλεν εἰς τὴν οἰκίαν καταπεπεισμένον περὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ τῆς ἐν Χριστῷ! Ὁποῖα ἀναληπτικὰ ἔλαβον πρὸς ἐμψύχωσίν μου εἰς πάντα ἀγῶνα! Ἐὰν τὸ πρόσωπον μόνον τοῦ Μωϋσέως λάμπῃ τόσον ἐνδόξως, ὁποία δόξα ὑπάρχει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ! Ἐὰν οἱ πόδες ἐκείνων, οἵτινες εὐαγγελίζονται εἰρήνην, καὶ εὐαγγελίζονται ἀγαθὰ, καὶ κηρύττουσι τὴν σωτηρίαν, ἦναι ὡραῖοι, πόσον ὡραῖον λοιπὸν εἶναι τὸ πρόσωπον τοῦ Ἄρχοντος τῆς εἰρήνης! Ἐὰν οὗτος ὁ ἐντὸς ἀγγείων πηλίνων θησαυρὸς ἦναι τόσῳ πολύτιμος, ὁποῖος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶναι ὁ ἐναποτεταμιευμένος εἰς τὸν οὐρανόν! Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοί, οἵτινες βλέπουσιν ὅσα βλέπονται ἐκεῖ, καὶ τὰ ὦτα, τὰ ὁποῖα ἀκούουσιν ὅσα ἐκεῖ ἀκούονται! Ἐκεῖ θέλω ἀκούσει τὸν Ἠλίαν, Ἡσαΐαν, Ἱερεμίαν, Ἰωάννην, Πέτρον καὶ Παῦλον, ὄχι κηρύττοντας καὶ ἀντιλέγοντας, ὄχι εἰς φυλακὴν, διωγμοὺς, καὶ ὄνειδος, ἀλλὰ θριαμβεύοντας εἰς τοὺς ἐπαίνους ἐκείνου, ὅστις ὕψωσεν αὐτοὺς εἰς τιμὴν καὶ δόξαν. Συλλογίζου προσέτι, Ποία χαρὰ εἶναι νὰ ἔχω εἴσοδον καὶ παραδοχὴν εἰς τὴν προσευχὴν, διὰ νὰ δύναμαι πάντοτε νὰ προτέρχωμαι πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ νὰ ἐκθέτω τὴν κατάστασίν μου, καὶ νὰ ἀνοίγω τὴν καρδίαν μου, ὡς εἰς πιστότατον φίλον! Ἀλλ' ἀνεκφραστοτέρα χαρὰ θέλει εἶσθαι, ὅταν λαμβάνω ὅλας τὰς εὐλογίας χωρὶς νὰ ζητῶ αὐτὰς, ὅταν ὅλαι μου αἱ ἀνάγκαι καὶ ἀθλιότητες ἀποβληθῶσι, καὶ ὅταν ὁ Θεὸς αὐτὸς ἦναι ἡ μερὶς καὶ ἡ κληρονομία τῆς ψυχῆς μου. Ὡς πρὸς τὸ δεῖπνον τοῦ Κυρίου, ὁποῖον προνόμιον τὸ νὰ ἦμαι παραδεκτὸς εἰς τὴν τράπεζαν αὐτοῦ, καὶ νὰ ἔχω τὴν διαθήκην αὐτοῦ ἐσφραγισμένην δι' ἐμὲ ἐκεῖ. Ἀλλ' ὅλη ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐκεῖ παρηγορία εἶναι νὰ μὲ βεβαιώσῃ περὶ τῶν μελλουσῶν παρηγοριῶν. Ὢ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ τελευταίου δείπνου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τοῦ δείπνου τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου τὴν μεγάλην ἡμέραν! Τότε τὸ κατάλυμα αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ὁ οὐρανὸς, οἱ παριστάμενοι αὐτοῦ ὅλα τὰ τάγματα τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Ἀγγέλων· κανεὶς Ἰούδας, οὔτε κανεὶς ἀνακεκλιμένος χωρὶς ἔνδυμα γάμου ἔρχεται ἐκεῖ ἀλλ' οἱ ταπεινοὶ πιστοὶ πρέπει νὰ καθήσωσι πλησίον αὐτοῦ, καὶ τὸ συμπόσιον αὐτῶν θέλει εἶσθαι ἡ ὁμοιόβαια αὐτῶν ἀγάπη καὶ χαρά. Ὡς πρὸς τὴν μετὰ τῶν ἁγίων κοινωνίαν συλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λογίζου μόνος, Ὁποία ἡδονὴ εἶναι νὰ ζῇ τις μὲ συνετοὺς καὶ οὐρανίους Χριστιανούς! Ὁ Δαβὶδ λέγει περὶ τῶν τοιούτων, ὅτι οὗτοι ἦσαν ὅλη ἡ ἡδονὴ αὐτοῦ. Ὁποίαν λοιπὸν εὐάρεστον κοινωνίαν θέλω ἔχει εἰς τὸν οὐρανόν! Ἐὰν ἔβλεπον τὸν Ἰὼβ εἰς τὴν κοπρίαν, πόσον ἤθελον θαυμάσει ἐκεῖνον τὸν τύπον τῆς ὑπομονῆς! Ἀλλὰ πόσῳ πλέον θέλω θαυμάζει, ὅταν βλέπω αὐτὸν εἰς τὴν δόξαν! Πόσον ἡδονικὸν ἐὰν ἤκουον τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν ψάλλοντας εἰς τὰ ξύλα! Ἀλλὰ πόσῳ τερπνότερον θέλει εἶσθαι τὸ νὰ ἀκούσω αὐτοὺς ὑμνοῦντας εἰς τὸν οὐρανόν! Ὁποίαν μελῳδίαν ἔκαμνεν ὁ Δαβὶδ διὰ τῶν χορδῶν τοῦ ψαλτηρίου αὐτοῦ! Ἀλλὰ πόσῳ μελῳδικώτερον θέλει εἶσθαι τὸ νὰ ἀκούωμεν τὸν γλυκὺν ἐκεῖνον ψαλμῳδὸν μεταξὺ τοῦ οὐρανίου χοροῦ! Τί ἤθελον δώσει διὰ μιᾶς ὥρας ἐλευθέραν μετὰ τοῦ Παύλου συνομιλίαν ὅτε κατέβη ἀπὸ τὸν τρίτον οὐρανόν! Ἀλλὰ πρέπει ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἴδω ταῦτα ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ νὰ ἀπολαύσῳ ὅ,τι βλέπω. Ἔτι πλέον συλλογίζου, Θέλεις ὑμνεῖ τὸν Θεὸν ἐκσυμφώνου μετὰ τῶν ἁγίων. Τί, ἐὰν ἤμην εἰς τὸν τόπον ἐκείνων τῶν ποιμένων, οἵτινες εἶδον καὶ ἤκουσαν τὴν οὐράνιον στρατιὰν ψάλλουσαν, « Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!» Ἀλλ' ἐγὼ θέλω ἰδεῖ καὶ ἀκούσει ἐνδοξότερα πράγματα. Πόσῳ μακάριον ἤθελον νομίσει ἐμαυτὸν, ἐὰν ἤκουον τὸν Χριστὸν ἀποδίδοντα εὐχαριστίας εἰς τὸν Πατέρα αὐτοῦ! Ἀλλὰ πόσῳ μακαριώτερον, ὅταν ἀκούσω αὐτὸν ὀνομάζοντά με εὐλογημένον! Ἐὰν ἦτο τόση χαρὰ ὅτε ἐπανέφερον τὴν Κιβωτὸν, ὅτε ἀνήγειρον τὸν ναὸν, ὁποία θέλει εἶσθαι εἰς τὴν νέαν Ἱερουσαλήμ! Ἐὰν ἡ γῆ ἐσείθη ὅτε ὁ λαὸς ἔχαιρεν εἰς τὴν στέψιν τοῦ Σολομῶντος, ὁποῖαι περιχα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρεῖς εὐφημίαι θέλουσι γείνει εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βασιλέως τῆς ἐκκλησίας! Ἐὰν ὅτε «ἐδλήθησαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς, τὰ ἄστρα τῆς αὐγῆς ἔψαλλον ὁμοῦ· καὶ πάντες οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ ἠλάλαζον,» (Ἰωδ λή. 7). ὁποία χαρίεσσα ψαλμῳδία θέλει εἶσθαι, ὅταν ὁ κόσμος τῆς δόξης θεμελιωθῇ καὶ τελειώσῃ, ὅταν ὁ τελευταῖος λίθος τεθῇ, καὶ ὅταν ἡ ἁγία πόλις κοσμηθῇ ὡς «ἡ νύμφη ἡ γυνὴ τοῦ ἀρνίου.»

Σύγκρινε τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν θέλεις ἔχει εἰς τὸν τὐρανὸν, μὲ ὅ,τι οἱ ἅγιοι εὗρον εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ὁδὸν, καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἀπήλαυσαν αὐτοῦ ἀπαρχάς. Πότε ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς εἴς τινα τῶν ἁγίων αὐτοῦ τὸ ἐλάχιστον μέρος ἑαυτοῦ, καὶ ἡ χαρὰ τῶν καρδιῶν αὐτῶν δὲν ἦτο ἀνάλογος μὲ τὴν ἀποκάλυψιν; Εἰς ποίαν ἔκστασιν ἔπεσεν ὁ Πέτρος ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς μεταμορφώσεως! «Κύριε,» λέγει «καλὸν εἶναι νὰ ἤμεθα ἐδῶ, ἐὰν θέλῃς, ἂς κάμωμεν ἐδῶ τρεῖς σκηνὰς, εἰς σὲ μίαν, καὶ εἰς τὸν Μωϋσῆν μίαν, καὶ μίαν εἰς τὸν Ἠλίαν.» Ὡς ἐὰν ἔλεγεν, Ἂς μὴ καταβῶμεν πάλιν εἰς τὸν διώκτην ἐκεῖνον ὄχλον, ἂς μὴ ἐπαναστρέψωμεν εἰς τὴν ποταπὴν καὶ τεθλιμμένην κατάστασίν μας. Δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ σταθῶμεν ἐδῶ τώρα, ἐνῷ ἤμεθα ἐδῶ; Δὲν εἶναι ἐδῶ καλλιτέρα συντροφία, καὶ γλυκυτέρα ἡδονή; Πόσον ὁ Παῦλος ἀνυψώθη ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶδε! Πόσον ἔλαμψε τὸ πρόσωπον τοῦ Μωϋσέως, ὅτε ὡμίλησε μὲ τὸν Θεόν! Πάντα ταῦτα ἦσαν ἀπαρχαὶ θαυμάσιαι, ἀλλὰ μικρόν τι ὡς πρὸς τὴν πλήρη ἐκείνην μακαρίαν θέαν. Πόσον συχνὰ ἀνεγνώσαμεν καὶ ἠκούσαμεν περὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἁγίων, ὅτι ἐπλήσθησαν χαρᾶς, καὶ ἐνῷ τὰ σώματα αὐτῶν ἠσθάνοντο τὸ ἄκρον τῆς ἀσθενείας καὶ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόνων, τὰ πνεύματα αὐτῶν εἶχον τοσαύτην οὐρανίαν χαρὰν, ὥστε αὕτη ὑπερενίκησε τὴν θλῖψιν αὐτῶν! Ἐὰν σπινθὴρ τις τούτου τοῦ πυρὸς ἦναι τόσον ἔνδοξος καὶ μεταξὺ τοῦ ὠκεανοῦ τῶν δυστυχιῶν, τί λοιπὸν εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδία δόξα! Ὦ χαρὰ, τὴν ὁποίαν οἱ μάρτυρες ἐν τῷ μέσῳ τῆς φλογὸς αὐτῶν ᾐσθάνθησαν! Οὗτοι ἦσαν σὰρξ καὶ αἷμα, καθὼς καὶ ἡμεῖς, πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπῆρχεν ἔξοχόν τι, τὸ ὁποῖον ἐπλήρου τὰ πνεύματα αὐτῶν χαρᾶς, ἐνῷ τὰ σώματα αὐτῶν ἐκαίοντο. Συλλογίζου, Ἀναγνῶστα, εἰς τὰς μελέτας σου, Βέβαια πρέπει νὰ ἦναι θαυμαστή τις ἀπαρχὴ τῆς δόξης, ἥτις κατέστησε τὰς μὲν φλόγας τοῦ πυρὸς ἐλαφρὰς, τὸ δὲ τρομερώτατον πάντων, ἤγουν τὸν θάνατον, ἀνεκτόν. Ὁποία λοιπὸν εἶναι αὐτὴ ἡ δόξα! Ποία μακαρία ἀνάπαυσις, ὅτε οἱ περὶ αὐτῆς συλλογισμοὶ ἔκαμαν τὸν Παῦλον νὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ ἦναι μὲ τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς Ἁγίους, νὰ μὴ στοχάζωνται ποτὲ ὅτι εἶναι καλὰ πρὶν ἀποθάνωσι! Τὸ πῦρ, αἱ φυλακίσεις καὶ αἱ ἐξορίαι, οἱ σκληροὶ ἐμπαιγμοὶ καὶ αἱ μαστιγώσεις πρέπει νὰ ἦναι εὐπροσδεκτότερα εἰς τοὺς ἄλλους, παρόσον ὁ Χριστὸς καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ εἰς ἐμέ;

Σύγκρινε τὴν δόξαν τῆς οὐρανίου βασιλείας μὲ τὴν δόξαν τῆς ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ταπεινώσεως αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ Χριστὸς, ὑποφέρων ἀντὶ τῶν ἁμαρτωλῶν, εἶχε τοιαύτην ὑπεροχὴν, τί εἶναι λοιπὸν καθήμενος εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ! Ἐὰν ἡ ἐκκλησία ὑπὸ τὰς ἁμαρτίας καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς ἔχῃ τόσην ὡραιότητα, ὁποίαν θέλει ἔχει εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ἀρνίου ἕνωσιν! Πόσον θαυμαστὸς ἦτο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰς μορφὴν δούλου; Εἰς τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γέννησιν αὐτοῦ νέος ἀστὴρ ἦτο ἀνάγκη νὰ φανῇ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ξένους νὰ λατρεύσωσιν αὐτὸν εἰς μίαν φάτνην. Πλῆθος στρατιᾶς οὐρανίου μὲ ὕμνους πρέπει νὰ πανηγυρίσωσι τὴν γέννησιν αὐτοῦ· ἐνῷ ἀκόμη παιδίον, φιλονεικεῖ μὲ τοὺς διδασκάλους, ἐνῷ ἀρχίζει τὰ δημόσια χρέη αὐτοῦ, μεταβάλλει τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, τρέφει χιλιάδας μὲ ὀλίγους ἄρτους καὶ ἰχθῦς, καθαρίζει τοὺς λεπρούς, θεραπεύει ἀσθενεῖς, ἀνορθόνει χωλούς, δίδει ἀνάβλεψιν εἰς τοὺς τυφλούς, καὶ ἀνασταίνει τοὺς νεκρούς. Πόσον θαυμαστὴ λοιπὸν εἶναι ἡ οὐράνιος αὐτοῦ δόξα! Ἐὰν κόπτωσι κλάδους δένδρων, καὶ στρώνωσι τὰ ἱμάτια αὐτῶν εἰς τὸν δρόμον, καὶ φωνάζωσιν ὡσαννὰ δι' ἕνα, ὅστις ἔρχεται εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καθήμενος ἐπὶ ὄνου, τί θέλει γίνει ὅταν ἔλθῃ μὲ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ! Ἐὰν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἤκουσαν αὐτὸν κηρύττοντα τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, ὁμολογοῦσιν, ὅτι ποτὲ δὲν ἐλάλησεν ἄνθρωπος οὕτω, καθὼς οὗτος ὁ ἄνθρωπος, ἐκεῖνοι βέβαια, οἵτινες βλέπουσι τὴν μεγαλωσύνην αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, θέλουσι λέγει, Ποτὲ δὲν ὑπῆρξε δόξα ὡς αὐτὴ ἡ δόξα. Ἐὰν ὅτε οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ἦλθον νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν, ἔπεσον χαμαὶ, ἐὰν ὅτε ἀπέθνησκεν ἡ γῆ ἐσείσθη, τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη, ὁ Ἥλιος ἐξέλιπε, τὰ νεκρὰ τῶν ἁγίων σώματα ἀνεστήθησαν, καὶ οἱ παριστάμενοι εἶπον, «Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦτο οὗτος,» ὁποία ἡμέρα θέλει εἶσθαι, ὅταν οἱ νεκροὶ ὅλοι πρέπῃ νὰ ἀναστηθῶσι, καὶ νὰ σταθῶσιν ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅταν σείσῃ ὄχι μόνον τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν· ὅταν ὁ Ἥλιος χαθῇ ἀπὸ τὸ ζερέωμα, καὶ σκοτισθῇ αἰωνίως ἀπὸ τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ὅταν πᾶσα γλῶσσα ὁμολογῇ αὐτὸν Κύριον καὶ Βασιλέα!

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐὰν, ὅτε αὐτὸς ἀνέστη, ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἅδης ἔχασαν τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἐὰν οἱ ἄγγελοι ἀπεκύλισαν τὸν λίθον καὶ κατετρόμαξαν τοὺς φύλακας, ὥστε νὰ γίνωσιν ὡς νεκροὶ, καὶ ἔστειλαν τὰς εἰδήσεις εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· ἐὰν ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, ὁποίαν δύναμιν, ἐξουσίαν καὶ δόξαν ἔχει τώρα, τὴν ὁποίαν αἰωνίως πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς ὁμοῦ μὲ αὐτόν! Ὅτε ἀνεχώρησεν, ἐδύναντο ὀλίγοι τινὲς ἁλιεῖς καὶ σκηνοποιοὶ νὰ θεραπεύωσι χωλοὺς, τυφλοὺς, καὶ ἀσθενεῖς, νὰ ἀνοίγωσι φυλακὰς, νὰ καταστρέφωσι τοὺς ἀπειθεῖς, νὰ ἀνασταίνωσι τοὺς νεκροὺς, καὶ νὰ ἐκπλήττωσι τοὺς ἐναντίους αὐτῶν, Ποῖος κόσμος λοιπὸν θέλει εἶσθαι ἐκεῖνος, ὅπου καθεὶς δύναται νὰ κάμῃ μεγαλείτερα ἀπὸ ταῦτα! Ἐὰν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου συνοδεύηται μὲ κραταιὰν δύναμιν, ὥστε νὰ ἀνακαλύπτῃ τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας, νὰ ταπεινόνῃ τὸν ὑπερήφανον ἁμαρτωλὸν, καὶ νὰ κάμνῃ τὸν πλέον σκληρὸν νὰ τρέμῃ· ἐὰν δύναται νὰ κάμνῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ καίωσι τὰ βιβλία αὐτῶν, νὰ πωλῶσι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν, νὰ φέρωσι τὴν τιμὴν αὐτῶν, καὶ νὰ θέτωσιν αὐτὴν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κηρύσσοντος τὸ Εὐαγγέλιον· ἐὰν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ χιλιάδας, καὶ νὰ ταράσσῃ ὅλον τὸν κόσμον· ἐὰν ἡ διδαχὴ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ φυλακισμένου εἰς τὸ δικαστήριον δύναται νὰ κάμῃ τὸν δικαστὴν νὰ τρέμῃ εἰς τὴν ἕδραν αὐτοῦ· ἐὰν ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἅγιοι αὐτοῦ ἔχωσι τὴν δύναμιν ταύτην καὶ τιμὴν, τὴν ἡμέραν τῆς ταπεινώσεως αὐτῶν καὶ εἰς τὸν καιρὸν τὸν διωρισμένον διὰ τὰς συμφορὰς καὶ τὴν ἀτίμωσιν αὐτῶν, τί θέλουσιν ἔχει εἰς τὴν ἀπόλυτον αὐτῶν ἐξουσίαν, καὶ τὸν τέλειον ἀναβιβασμὸν εἰς τὴν βασιλείαν τῆς δόξης;

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παράβαλε τὴν ἔνδοξον ἀλλαγὴν, τὴν ὁποίαν θέλεις λάβει εἰς τὸ τέλος, μὲ τὴν ἔνδοξον ἀλλαγὴν, τὴν ὁποίαν τὸ πνεῦμα ἐνήργησεν ἐνταῦθα εἰς τὴν καρδίαν σου. Τὸ παραμικρότερον μέρος τῆς εἰς σὲ χάριτος εἶναι μεγαλειτέρας ἀξίας ἀπὸ τὰ πλούτη τῶν Ἰνδιῶν. Μία ἐνδόμυχος ἐπιθυμία καὶ εἷς ἀναστεναγμὸς διὰ τὸν Χριστὸν εἶναι μεγαλειτέρας ἀξίας ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τοῦ κόσμου. Ἀναγεννημένη φύσις εἶναι ἡ ἀληθὴς εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς κατοικῶν ἐν ἡμῖν, καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μένον ἐν ἡμῖν, εἶναι ἀκτὶς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ. Τὸ σπέρμα μένον εἰς ἡμᾶς, εἶναι ἡ μόνη φυσικὴ ὡραιότης τῆς λογικῆς ψυχῆς· αὕτη εὐγενίζει τὸν ἄνθρωπον ὑπεράνω πάσης εὐγενείας· προετοιμάζει αὐτὸν νὰ ἐννοήσῃ τὴν εὐαρέστησιν τοῦ Πλάστου αὐτοῦ, νὰ κάμνῃ τὸ θέλημα, καὶ νὰ δεχθῇ τὴν δόξαν αὐτοῦ. Ἐὰν οὗτος ὁ κόκκος τοῦ συνάπεως ἦναι τόσον πολύτιμος, τί εἶναι « τὸ δένδρον τῆς ζωῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ ! » Ἐὰν σπινθήρ τις τῆς ζωῆς, ὅστις μόνον θέλει [ἁναρριπισθῇ ἐναντίον τῆς διαφθορᾶς, καὶ ἀνάψει ὀλίγας τινὰς ἐπιθυμίας καὶ στεναγμοὺς, ἦναι τόσης ἀξίας, πόσον ἔνδοξος εἶναι λοιπὸν ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ταύτης ! Ἐὰν λέγηται, ὅτι εἴμεθα ὅμοιοι μὲ τὸν Θεὸν, ἐνῷ καταθλιβόμεθα ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, βεβαίως θέλομεν εἶσθαι πολὺ ὁμοιότεροι μὲ τὸν Θεὸν, ὅταν δὲν ἔχωμέν τι ὅμοιον τῆς ἁμαρτίας ἐντὸς ἡμῶν. Ἐὰν ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ ἔρως τοῦ οὐρανοῦ ἦναι τόσον ἐξαίρετα, τί ἄρα θέλει εἶσθαι αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ! Ἐὰν ἡ χαρά μας, ἐνῷ προβλέπομεν καὶ πιστεύομεν εἶναι τόσον γλυκεῖα, ὁποία ἄρα θέλει εἶσθαι εἰς τὴν πλήρη ἀπόκτησιν ! Πόσον χαίρει ὁ Χριστιανὸς, ὅταν αἰσθάνηται τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ὅτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀρχίζει νὰ μαλάσσηται καὶ νὰ διαλύηται ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς περὶ τῆς παρανόμου κακίας! Ἡ λύπη μάλιστα αὐτὴ προξενεῖ εἰς αὐτὸν χαράν. Τί θέλει εἶσθαι λοιπὸν, ὅταν γνωρίζωμεν καὶ ἀγαπῶμεν καὶ χαίρωμεν καὶ ἐπαινῶμεν τὴν ὑψίστην τελειότητα! Συλλογίσου καθ' ἑαυτὸν, Ὁποία ἀλλαγὴ ἦτο αὐτὴ, νὰ ληφθῶ ἀπὸ τὴν κατάστασιν ἐκείνην, ὅπου ἐγεννήθην, καὶ ὅπου διὰ συνηθείας ἤμην δεσμευσμένος, ἐνῷ χιλιάδες ἁμαρτιῶν ἐλογίζοντο εἰς ἐμὲ, καὶ ἐνῷ ἐὰν ἀπέθνησκον οὕτως, ἤθελον κολάζεσθαι διὰ παντός! Ὁποία θαυμαστὴ ἀλλαγὴ, νὰ δικαιωθῶ ἀφ' ὅλα ταῦτα τὰ τρομερὰ ἐγκλήματα, καὶ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀφ' ὅλας ταύτας τὰς τρομερὰς πληγὰς, καὶ νὰ γίνω κληρονόμος τοῦ οὐρανοῦ! Πόσον συχνὰ, ὅτε ἐσυλλογίσθην περὶ τῆς ἀναγεννήσεώς μου, ἔκραξα, Ὢ μακαρία ἡμέρα καὶ μακάριος ὁ Κύριος, ὅτι εἶδον αὐτήν. Πόσον λοιπὸν εἰς τὸν οὐρανὸν θέλω κράζει, Μακαρία αἰωνιότης, καὶ μακάριος ὁ Κύριος, ὅστις μὲ ἔφερεν εἰς αὐτήν. Ἐὰν ἐχάρησαν οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, ὅτε εἶδον τὴν ἐπιστροφήν μου, ἀναντιρρήτως καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν μου θέλουσι συγχαίρει διὰ τὴν εὐτυχίαν μου. Ἡ χάρις δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ σπινθὴρ κεκρυμμένος εἰς τὴν στάκτην, ἐσκεπασμένος μὲ σάρκα ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου, καὶ ἐνίοτε κεκαλυμμένος μὲ τὴν διαφθορὰν ἀπὸ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμούς· ἀλλ' ἡ αἰώνιός μου δόξα δὲν θέλει εἶσθαι οὕτως ἐσκοτισμένη, οὔτε τὸ φῶς μου «ὑπὸ τὸ μόδιον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὄρους, μάλιστα ἐπὶ τοῦ ὄρους Σιὼν, τοῦ ὄρους τοῦ Θεοῦ.»

Ἔτι πλέον, σύγκρινε τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν θέλεις ἔχει εἰς τὸν οὐρανόν, μὲ τὰς ἀπαρχὰς ἐκείνας αὐτῆς, τὰς ὁποίας τὸ πνεῦμα σὲ ἔδωκεν ἐδῶ. Δὲν ἀπεκάλυψεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ Θεὸς ἑαυτὸν ἐνίοτε μὲ θαυμαστὸν τρόπον εἰς τὴν ψυχήν σου, καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπ' αὐτὴν ῥανίς τις δόξης; Δὲν εἶσαι ἕτοιμος νὰ εἴπῃς; Εἴθε νὰ ἐγίνετο τοῦτο πάντοτε εἰς τὴν ψυχήν μου! Δὲν ἔκραξάς ποτε μὲ τὸν μάρτυρα, μετὰ τὰς μακρὰς καὶ λυπηρὰς προσδοκίας σου, «Ἦλθεν, ἦλθεν; Δὲν αἰσθάνεσαί ποτε ἀκούων ζωηρόν τινα λόγον περὶ οὐρανοῦ, ἢ διὰ τῶν θεωριῶν σου περὶ τῆς μακαρίας ἐκείνης καταστάσεως, τὸ μαραμένον πνεῦμά σου ζωογονούμενον καὶ τὴν βεβαρυμένην καρδίαν σου ἐγείρουσαν τὴν κεφαλήν σου, τὸ δὲ φῶς τοῦ οὐρανοῦ ἀνατέλλον εἰς τὴν ψυχήν σου; Συλλογίζου καθ' ἑαυτὸν, Τί εἶναι οὗτος ὁ ἀρραβὼν πρὸς τὴν πλήρη κληρονομίαν; Φεῦ! ὅλον τοῦτο τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον μὲ ἐκπλήσσει καὶ μὲ χαροποιεῖ, εἶναι μόνον λύχνος ἐξ οὐρανοῦ, διὰ νὰ μὲ ὁδηγήσῃ αὐτοῦ διὰ μέσου τοῦ κόσμου τούτου τοῦ σκότους. Ἐὰν εὐσεβεῖς τινες ἄνδρες ἐκυριεύθησαν ἀπὸ τοσαύτην χαρὰν, ὥστε ἔκραξαν, Κράτησον, Κύριε, κράτησον τὴν χεῖρά σου, δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω πλειότερον, ποία λοιπὸν θέλει εἶσθαι ἡ χαρά μου εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅτε ἡ ψυχὴ εἶναι τοσοῦτον ἱκανὴ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀπολαύῃ τὸν Θεὸν, ὥστε, ἂν καὶ τὸ φῶς μυριάκις ἦναι λαμπρότερον τοῦ Ἡλίου, οἱ ὀφθαλμοί μη ὅμως θέλουσιν εἶσθαι ἱκανοὶ νὰ βλέπωσιν αὐτὸ αἰωνίως. Ἤ, ἐὰν δὲν ᾐσθάνθης τὰς γλυκείας ταύτας ἀπαρχὰς ἀκόμη, (διότι πᾶς πιστὸς δὲν ᾐσθάνθη αὐτὰς)· τότε κάμε χρῆσιν ἡδονῶν τοιούτων, ὁποίας ᾐσθάνθης διὰ νὰ διακρίνῃς καλλίτερον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα μέλλεις νὰ αἰσθανθῇς.

Δεύτερον. Θέλω τώρα σὲ δείξει πῶς ἡ οὐράνιος θεωρία δύναται νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καρδίας. Τὸ μεγαλείτερον ἔργον μας ἐνταῦθα εἶναι τὸ νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸν κίνδυνόν μας, καὶ τοῦτο θέλει μᾶς ὁδηγήσει εἰς τὴν καταλληλοτάτην θεραπείαν. Ἡ καρδία θέλει ἀποβῆ τὸ μεγαλείτερον ἐμπόδιον εἰς τὴν οὐράνιον ταύτην ἐνασχόλησιν, ἢ διὰ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀθελησίας, ἢ διὰ τῆς περὶ αὐτὴν κουφότητος, ἢ διὰ συχνῶν μεταβάσεων εἰς ἄλλα ἀντικείμενα, ἢ διὰ τῆς αἰφνιδίου διακοπῆς τοῦ ἔργου, πρὶν ἔτι καλῶς ἀρχίσῃ. Καθόσον λοιπὸν ἐκτιμᾷς τὰς ἐκ τοῦ ἔργου τούτου παρηγορίας, τόσον τὰ ἐπικίνδυνα ταῦτα κακὰ πρέπει πιστῶς νὰ ἀντικρούωνται.

1. Θέλεις εὑρεῖ εἰς τὴν καρδίαν σου τοσαύτην εἰς τοῦτο ἀθελησίαν, νομίζω, ὅσην εἰς κἀνὲν ἄλλο ἔργον. Ὢ! ποίας προφάσεις θέλεις κάμει! Ὁποία δικαιολογήματα θέλεις εὑρεῖ! Ὁποίαν βραδύτητα καὶ δισταγμούς! καὶ ὅταν μάλιστα καταπεισθῇς, θέλεις ἐρωτᾷ ἐὰν ἦναι χρέος, ἢ ὄχι· ἐὰν ἦναι τοιοῦτον μόνον διὰ τοὺς ἄλλους, ἢ καὶ δι' ἑαυτόν. Θέλει σὲ λέγει, Τοῦτο εἶναι ἔργον τῶν ἱερέων μὴ ἐχόντων κἀνὲν ἄλλο ἀντικείμενον σπουδῆς, ἢ ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχουσι πλειοτέραν εὐκαιρίαν ἀπὸ σέ. Ἐὰν ἦσαι ἱερεύς, θέλει σὲ εἰπεῖ, Τοῦτο εἶναι χρέος τοῦ λαοῦ, εἶναι ἀρκετὸν διὰ σὲ νὰ σκέπτησαι περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτῶν, καὶ νὰ ἀφίνῃς αὐτοὺς νὰ μελετῶσιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤκουσαν. Ὡς ἐὰν ἦτο τὸ χρέος σου μόνον νὰ μαγειρεύῃς τὸ φαγητὸν αὐτῶν, καὶ νὰ προσφέρῃς αὐτὸ, καὶ μόνον οὗτοι νὰ τρώγωσι, καὶ νὰ χωνεύωσιν αὐτὸ, καὶ νὰ ζῶσιν ἐξ αὐτοῦ. Ἐὰν ὅλον τοῦτο δὲν φθάνῃ, ἡ καρδία σου θέλει σὲ εἰπεῖ περὶ ἄλλων ὑποθέσεων, ἢ σὲ ἐνασχολήσει εἰς ἄλλο τι χρέος, διότι προτιμᾷ νὰ ἐκτελέσῃ ὁποιονδήποτε ἄλλο χρέος παρὰ τοῦτο. Ἴσως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θέλει σὲ εἰπεῖ, Ἄλλα χρέη εἶναι μεγαλείτερα, καὶ δι, αὐτὸ τοῦτο πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃς εἰς ἐκεῖνα, διότι δὲν ἔχεις καιρὸν καὶ διὰ τὰ δύο· αἱ δημόσιοι ἐνασχολήσεις εἶναι σπουδαιότεραι· τὸ νὰ σπουδάζῃς καὶ νὰ κηρύττῃς διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, πρέπει νὰ προτιμᾶται ἀπὸ τὰς ἰδιαιτέρας ταύτας θεωρίας. Ὡς ἐὰν δὲν εἶχες καιρὸν νὰ φροντίζῃς περὶ τῆς ἰδίας σου σωτηρίας, διότι ἐνασχολεῖσαι εἰς τὴν τῶν ἄλλων, ἢ ἡ πρὸς ἄλλους ἀγάπη σου ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ σὲ ὑποχρεόνῃ νὰ ἀμελῇς τὴν αἰώνιόν σου μακαριότητα· ἢ ὡς ἐὰν ὑπῆρχεν ἄλλο καλλίτερον μέσον νὰ μᾶς καταστήσῃ ὠφελίμους πρὸς τοὺς ἄλλους, παρὰ τὸ νὰ εἴμεθα οἱ ἴδιοι ἀπόδειξις τῶν διδασκαλιῶν μας. Βεβαίως ὁ οὐρανὸς εἶναι τὸ κάλλιστον πῦρ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀνάψωμεν τὸν λύχνον μας, καὶ τὸ καλλίτερον σπουδῆς βιβλίον εἰς τὸν ἱεροκήρυκα. Καὶ ἐὰν ἐπειθόμεθα νὰ σπουδάσωμεν αὐτὸ περισσότερον, ἡ ἐκκλησία ἤθελεν εἶσθαι προμηθευμένη ἀπὸ πλειότερα οὐράνια φῶτα. Καὶ ὅταν αἱ σπουδαί μας ἦναι θεῖαι καὶ τὰ πνεύματά μας θεῖα, τὸ κήρυγμά μας εἶναι ὡσαύτως θεῖον, καὶ δυνάμεθα νὰ κληθῶμεν τῳόντι θεῖοι ἱερεῖς. Ἢ, ἐὰν ἡ καρδία δὲν ἔχῃ τίποτε νὰ εἴπῃ ἐναντίον τοῦ ἔργου, θέλει δαπανᾷ τὸν καιρὸν εἰς ἀργοπορίας, καὶ ὑπόσχεσθαι τὴν σήμερον καὶ αὔριον, καὶ πάντοτε θέλει ἀναβάλλει τὸν καιρὸν εἰς τὸ ἔργον, ἢ θέλει τελείως ἀρνηθῇ αὐτό, καὶ ἀντιθέσει τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀθελησίαν εἰς τὸν ἴδιόν σου λόγον. Ὅλα ταῦτα λέγω περὶ καρδίας, ἐνόσῳ εἶναι σαρκικὴ· διότι γνωρίζω, ὅτι καθόσον εἶναι πνευματικὴ, θέλει κρίνει αὐτὸ ὡς τὸ τερπνότατον ἔργον εἰς τὸν κόσμον.

Τί πρέπει τώρα νὰ γίνῃ; Θέλεις νὰ τὸ κάμῃς, ἐὰν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σὲ τὸ εἴπω; Δὲν ἤθελες εἰπεῖ εἰς παρομοίαν περίστασιν, Τί νὰ νὰ κάμω μὲ δοῦλον, ὅστις δὲν θέλει νὰ ἐργάζηται, ἢ μὲ ἵππον ὅστις δὲν θέλει νὰ περιπατῇ; Πρέπει νὰ φυλάττω αὐτούς, διὰ νὰ βλέπω αὐτούς; Οὕτω λοιπὸν φέρου πιστῶς καὶ πρὸς τὴν καρδίαν σου, κατάπεισον αὐτὴν εἰς τὸ ἔργον· μὴ δέχου τὴν ἀπάρνησιν αὐτῆς, ἐπίπληττε αὐτὴν διὰ τὴν ἀθελησίαν αὐτῆς, μεταχειρίζου βίαν κατ' αὐτῆς. Δὲν ἐξουσιάζεις τοὺς ἰδίους σου συλλογισμούς; Τὸ ἀντικείμενον τῶν μελετῶν σου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησίν σου; Κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ταύτην τῆς κρίσεώς σου; Βεβαίως ὁ Θεὸς σὲ ἔδωκε μὲ τὴν νέαν σου φύσιν δύναμίν τινα διὰ νὰ κυβερνᾷς τοὺς συλλογισμούς σου. Ἔγεινας πάλιν δοῦλος εἰς τὴν διεφθαρμένην σου φύσιν; Ἀνάλαβε τὴν ἐξουσίαν σου. Προσκάλεσον εἰς βοήθειάν σου τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ποτὲ ἀδιάθετος εἰς τοσοῦτον καλὸν ἔργον, οὔτε θέλει ἀρνηθῇ τὴν βοήθειαν αὐτοῦ εἰς τόσον δικαίαν ὑπόθεσιν. Λέγε πρὸς αὐτὸν, Κύριε, σὺ ἔδωκας εἰς τὸ λογικόν μου τὴν ἐξουσίαν τῶν συλλογισμῶν μου καὶ τῶν παθήσεων, ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐξουσία μου πηγάζει ἀπὸ σὲ, καὶ τώρα ἰδοὺ δὲν θέλουσι νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. Σὺ μὲ διατάττεις νὰ ἐνασχολήσω αὐτὰ εἰς τὸ ἔργον τῆς οὐρανίου μελέτης, ἀλλ' ἐπαναστατοῦσι καὶ ἰσχυρογνωμόνως ἀπεβάλλουσι τοῦτο τὸ χρέος. Δὲν θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἐξουσίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν μὲ ἔδωκας; Ὦ, κατάπεμψον τὸ πνεῦμά σου, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ δώσω ἰσχὺν εἰς τὰς προσταγάς σου, καὶ πραγματικῶς νὰ βιάσω αὐτὰ νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὸ θέλημά σου. Οὕτω θέλεις ἰδεῖ τὴν καρδίαν σου ὑποτασσομένην, τὴν ἀντίστασιν αὐτῆς νι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κωμένην, καὶ τὴν ἀθελησίαν αὐτῆς μεταβαλλομένην εἰς εὐάρεστον συγκατάθεσιν.

2. Ἡ καρδία σου προσέτι πολλὰ πιθανῶς θέλει σὲ προδώσει, ἐνασχολουμένη εἰς μηδαμινὰ, ἐνῷ ἔπρεπε σπουδαίως νὰ μελετᾷ. Ἴσως ὅταν ἔχῃς μίαν ὥραν διὰ μελέτην, ὁ καιρὸς θέλει ἐξοδευθῇ πρὶν ἡ καρδία σου γίνῃ σπουδαία. Ἡ τοιαύτη ἀμελὴς ἐκτέλεσις τῶ χρέως, ὡς νὰ μὴ ἐκτελῶμεν αὐτὸ, καταστρέφει τόσους ὅσους καὶ ἡ τελεία παράλειψις αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἂς ἦναι πάντοτε ὁ ὀφθαλμός σου ἐπὶ τὴν καρδίαν σου. Μὴ ἀποβλέπῃς τόσον εἰς τὸν καιρὸν, τὸν ὁποῖον διὰ τὸ χρέος δαπανᾷς, ὅσον εἰς τὴν ποσότητα καὶ ποιότητα τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον γίνεται. Ἐκ τοῦ ἔργου δύνασαι νὰ γνωρίσῃς, ἐὰν ὁ δοῦλος ἐστάθη ἐπιμελής. Ἐρώτα σεαυτὸν, Ὁποῖαι παθήσεις ἐβλήθησαν εἰς ἐνέργειαν; Πόσον ἕως τώρα ἐπλησίασα εἰς τὸν οὐρανόν; Μὴ στοχάζησαι, ὅτι ἐπειδὴ ἡ καρδία σου εἶναι τόσον ἐλαφρὰ εἶναι καλλίτερον νὰ ἀφήσῃς αὐτήν· διότι οὕτω θέλεις ἐξορίσει βεβαίως πᾶσαν πνευματικὴν ὑπακοήν· διότι αἱ κάλλισται καρδίαι, οὖσαι κατὰ μέρος μόνον ἡγιασμέναι, θέλουσιν ἀνθίστασθαι ἐνόσῳ εἶναι σαρκικαί. Ἀλλὰ μᾶλλον θεώρει καλῶς τὴν διαφθορὰν τῆς φύσεώς σου, καὶ ὅτι ἡ ἁμαρτωλὴ αὐτῆς ἀδιαθεσία δὲν θέλει καταργήσει τὰς ἐντολὰς τῶ Θεοῦ, οὔτε νὰ ἀπολογῆται ἡ μία ἁμαρτία διὰ τὴν ἄλλην, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς προσδιώρισε μέσα πρὸς διέγερσιν τῶν παθήσεών μας. Τὸ νὰ συλλογίζῃσαι καθ' ἑαυτὸν καὶ νὰ μελετᾷς καθ' ἑαυτὸν τὸ χρέος τῆς οὐρανίου θεωρίας, εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον νὰ διεγείρῃ καὶ νὰ αὐξάνῃ τὴν ἀγάπην. Μὴ ἀπομακρύνησαι λοιπὸν ἐκ τοῦ χρέους, πρὶν αἰσθανθῇς τὴν ἀγάπην σου βιάζουσάν σε, καθὼς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲν ἤθελες ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ πῦρ, πρὶν αἰσθανθῇς ὅτι ἐθερμάνθης. Ἀλλ' ἐνασχολοῦ εἰς τὸ ἔργον, ἕως οὗ ἡ ἀγάπη σου ζωοποιηθῇ, καὶ τότε αὐτὴ ἡ ἀγάπη θέλει σὲ βιάσει καὶ εἰς τὰ λοιπὰ χρέη.

3. Ἡ καρδία σου θέλει μεταβῇ ὡσαύτως ἀπὸ τὴν οὐράνιόν σου μελέτην εἰς ἄλλα ἀντικείμενα. Θέλει σρέφει ὡς ὁ ἀμελὴς δοῦλος, νὰ ὁμιλῇ πρὸς πάντα διαβάτην. Ὅτε δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι τίποτε ἄλλο εἰς τὸν νοῦν σου, εἰμὴ ὁ οὐρανός, αὕτη θέλει συλλογίζεσθαι περὶ τοῦ ἐπαγγέλματός σου, ἢ τῶν συμφορῶν σου, ἢ περὶ παντὸς πτηνοῦ, ἢ δένδρου, ἢ τόπου, τὸν ὁποῖον βλέπεις. Ἡ θεραπεία ἐνταῦθα εἶναι ἡ αὐτὴ, ὡς καὶ ἡ πρότερον. Ἐπαγρύπνει καὶ μεταχειρίζου βίαν. Λέγε εἰς τὴν καρδίαν σου, Τί! ἦλθον ἐδῶ, νὰ συλλογίζωμαι περὶ τῶν κοσμικῶν μου ὑποθέσεων, περὶ ἀνθρώπων, τόπων, εἰδήσεων, καὶ ματαιότητος, ἢ περὶ ὁποιουδήποτε πράγματος ἐκτὸς τοῦ οὐρανοῦ, ὅσον καλὸν καὶ ἂν ἦναι, Δὲν δύνασαι νὰ ἀγρυπνήσῃς μίαν ὥραν; Ἤθελες νὰ ἀφήσῃς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ νὰ κατοικήσῃς διὰ παντὸς μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ δὲν ἤθελες νὰ ἀφήσῃς τὸν κόσμον μίαν ὥραν διὰ νὰ κατοικῇς ὁμοῦ μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὴν μελέτην; Αὕτη εἶναι ἡ ἀγάπη σου πρὸς τὸν φίλον σου; Δὲν ἀγαπᾷς τὸν Χριστὸν καὶ τὸν τόπον τῆς αἰωνίου σου μακαρίας διαμονῆς περισσότερον ἀπὸ τοῦτο; Ἐὰν τὰ σαρκοβόρα ὄρνεα τῶν ἀπατηλῶν συλλογισμῶν κατατρώγωσι τὰς οὐρανίους μελέτας, κατατρώγουσι καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν χαρὰν τῶν συλλογισμῶν σου· διὰ τοῦτο δίωκε αὐτὰ ἀπὸ τὴν θυσίαν σου, προσήλωνε καλῶς τὴν καρδίαν σου εἰς τὸ ἔργον.

4. Αἰφνίδιος διακοπὴ τῆς μελέτης, πρὶν ἔτι καλῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀρχίσῃ, εἶναι ἄλλο μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ καρδία σου θέλει σὲ ἀπατήσει. Τοῦτο εὐκόλως δύνασαι νὰ καταλάβῃς εἰς ἄλλα χρέη. Εἰς τὴν κατ' ἰδίαν προσευχήν, ἡ καρδία σου δὲν σὲ ἐπαναγκάζει νὰ συντέμῃς αὐτήν, καὶ πολλάκις δὲν σὲ παρακινεῖ νὰ τελειώσῃς αὐτήν; Τοιουτοτρόπως εἰς τὴν οὐράνιον θεωρίαν, ἡ καρδία σου θέλει βαρυνθῇ τὸ ἔργον, καὶ θέλει διακόψει τὸν οὐράνιόν σου δρόμον πρὶν ἔτι θερμανθῇς καλῶς. Ἀλλὰ πρόσταξον αὐτὴν ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ νὰ σταθῇ καὶ νὰ μὴ κάμνῃ ἡμιτελὲς τὸ τηλικοῦτον ἔργον. Λέγε πρὸς αὐτήν, Μωρὰ καρδία! Ἐὰν ζητήσῃς ὀλίγον τινὰ καιρὸν ἐλεημοσύνην καὶ φύγῃς πρὶν λάβῃς αὐτήν, ἡ ζήτησίς σου δὲν εἶναι κόπος χαμένος; Ἐὰν παύσῃς τὸν δρόμον σου πρὸ τοῦ τέλους τῆς ὁδοιπορίας σου, ὁ δρόμος σου δὲν εἶναι χαμένος; Ἦλθες ἐδῶ μὲ ἐλπίδα νὰ ἴδῃς τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ κληρονομήσῃς, καὶ θέλεις σταματήσει, ἐνῷ εἶσαι σχεδὸν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, καὶ ἐπιστρέψει πρὶν θεωρήσῃς αὐτήν; Ἦλθες ἐδῶ μὲ ἐλπίδα νὰ ὁμιλήσῃς μὲ τὸν Θεὸν, καὶ θέλεις ἀναχωρήσει πρὶν ἴδῃς αὐτόν; Ἦλθες νὰ λουσθῇς εἰς τοὺς ῥύακας τῆς παρηγορίας, καὶ μὲ τὸν σκοπὸν τοῦτον ν' ἀπεκδυθῇς τοὺς ἐπιγείους συλλογισμοὺς, καὶ ἔπειτα θέλεις μόνον νὰ ἐγγίσῃς τὸ χεῖλος τοῦ ῥύακος καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς; Ἦλθες νὰ κατασκοπεύσῃς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας· μὴ ἐπιστρέψῃς λοιπὸν χωρὶς βότρυν διὰ νὰ δείξῃς αὐτὸν εἰς τοὺς ἀδελφούς σου πρὸς ἐνθάρρυνσιν αὐτῶν. Ἂς ἴδωσιν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς καρδίας σου, ὅτι ἐγεύθης τὸν οἶνον, καὶ ἀπὸ τὴν εὐφροσύνην τοῦ προσώπου σου, ὅτι ἐχρίσθης μὲ τὸ ἔλαιον, καὶ ἀπὸ τὴν γαλήνην τῆς διαθέσεώς σου καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς ὁμιλίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σου, ὅτι ἐτράφης ἀπὸ γάλα καὶ μέλι. Τὸ οὐράνιον τοῦτο πῦρ ἤθελε μαλάξει τὴν παγωμένην καρδίαν σου, καθαρίσει καὶ πνευματοποιήσει αὐτήν· ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβῃ καιρὸν διὰ νὰ ἐνεργήσῃ. Οὕτως ἐξακολούθει τὸ ἔργον, ἐωσοῦ κατορθωθῇ τι· ἐωσοῦ τὰ χαρίσματά σου βληθῶσιν εἰς ἐνέργειαν, αἱ παθήσεις σου διεγερθῶσι, καὶ ἡ ψυχή σου λάβῃ ἀναψυχὴν ἀπὸ τὰς οὐρανίους ἡδονάς· ἢ ἐὰν δὲν δύνασαι νὰ ἀπολαύσῃς ὅλα ταῦτα διὰ μιᾶς, ἔσο πλέον ἔνθερμος εἰς ἄλλον καιρόν. « Μακάριος ἐκεῖνος ὁ δοῦλος, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ, θέλει εὑρεῖ, ὅτι κάμνει οὕτω. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Ἀνάπτυξις τῆς οὐρανίου θεωρίας διὰ παραδειγμάτων, καὶ τελευταῖαι παρατηρήσεις.

Καὶ τώρα, Ἀναγνῶστα, κατὰ τὰς εἰρημένας ὁδηγίας ἔχε συνείδησιν νὰ γυμνάζῃς καθημερινῶς τὰ χαρίσματά σου διὰ τῆς μελέτης, ὡς καὶ διὰ τῆς προσευχῆς. Ἀποσύρου εἰς παράμερον τόπον ἐν καιρῷ ἁρμοδιωτάτῳ, καὶ βάλλε κατὰ μέρος τοὺς περὶ τοῦ κόσμου τούτου συλλογισμούς σου μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν σεμνότητα καὶ τὸ σέβας, ἀποβλέπων πρὸς τὸν οὐρανόν· ἐνθυμοῦ ὅτι αὐτοῦ εἶναι ἡ αἰώνιός σου ἀνάπαυσις· σπούδαζε τὴν ἐξοχότητα καὶ πραγματικότητα αὐτῆς, καὶ ἐγείρου ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις εἰς τὴν πίστιν συγκρίνων τὴν οὐράνιον μὲ τὴν ἐπίγειον χαράν. Παρέμβαλε προσευχὰς εἰς τὴν μονολογίαν, ἐωσοῦ συζητήσας τὴν κατάστασίν σου εὐσεβάστως

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὲ τὸν Θεὸν καὶ σπουδαίως μὲ τὴν ἰδίαν σου καρδίαν, μεταβληθῇς ἀπὸ βώλου γῆς εἰς φλόγα πυρὸς, ἀπὸ ἐπιλήσμονος ἁμαρτωλοῦ καὶ ἐραστοῦ τοῦ κόσμου εἰς θερμὸν ἐραστὴν τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ δειλοῦ καὶ ἀνάνδρου εἰς γενναῖον Χριστιανὸν, ἀπὸ ἀκάρπου λύπης εἰς εὐφρόσυνον ζωὴν, ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἑωσοῦ ἀναβιβάσῃς τὴν καρδίαν σου ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀπὸ τὰς γηΐνους συναναστροφὰς εἰς τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ συνομιλίαν, καὶ ἑωσοῦ δυνηθῇς νὰ βάλῃς τὴν καρδίαν σου εἰς ἀνάπαυσιν ὡς εἰς τὸν κόλπον τοῦ Χριστοῦ, διά τινος μελέτης περὶ τῆς αἰωνίου σου ἀναπαύσεως, ὁποία ἐδῶ προτίθεται πρὸς βοήθει ν σου.

1. Ἀνάπαυσις! πόσον γλυκὺς ὁ ἦχος· εἶναι μελῳδία εἰς τὰ ὠτία μου. Εἶναι ζωογόνος ἀναψυχὴ εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐξ ἧς ἐκβλύζουσι ζωηρὰ νάματα, τὰ ὁποῖα βάλλουσιν εἰς κίνησιν ὅλους τοὺς σφυγμοὺς τῆς ψυχῆς μου! Ἀνάπαυσις! ὄχι ὡς ὁ λίθος, ὅστις ἀναπαύεται εἰς τὴν γῆν, οὔτε ὡς ἡ σὰρξ, ἥτις ἀναπαύεται εἰς τὸν τάφον, οὔτε τοιαύτη ἀνάπαυσις, ὁποίαν ὁ σαρκικὸς κόσμος ἐπιθυμεῖ. Ὦ μακαρία ἀνάπαυσις! ὅταν δὲν παύωμεν ἡμέραν καὶ νύκτα, λέγοντες, «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος, ὁ Θεὸς, ὁ Παντοκράτωρ!» ὅταν ἀναπαυώμεθα ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ τὴν λατρείαν, ἀπὸ τὰς θλίψεις καὶ λύπας, ἀλλ' ὄχι ἀπὸ τὴν χαράν! Ὦ μακαρία ἡμέρα! ὅτε θέλω ἀναπαύεσθαι μὲ τὸν Θεόν! ὅτε θέλω ἀναπαύεσθαι εἰς τὸν κόλπον τοῦ Κυρίου! ὅτε θέλω ἀναπαύεσθαι γνωρίζων, ἀγαπῶν, χαίρων καὶ ὑμνῶν! ὅτε ἡ τελεία ψυχή μου καὶ τὸ σῶμα θέλουσιν ὁμοῦ ἀπολαύει τελείως τὸν Θεὸν, ὅτε ὁ Θεὸς, ὅστις εἶναι ἡ καθ' αὐτὸ ἀγάπη, θέλει ἐντελῶς μὲ ἀγαπᾷ, καὶ ἀναπαύεσθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην αὐτοῦ, καθὼς ἐγὼ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου καὶ θέλει εὐφρανθῆ εἰς ἐμὲ μὲ ᾄσματα, καθὼς ἐγὼ θέλω εὐφραίνεσθαι εἰς αὐτόν.

2. Πόσον πλησίον εἶναι ἐκείνη ἡ μακαριωτάτη καὶ εὐφρόσυνος ἡμέρα! Ἔρχεται ταχέως. «Ὁ ἐρχόμενος θέλει ἐλθεῖ, καὶ δὲν θέλει χρονίσει.» Ἂν καὶ ὁ Κύριός μου φαίνηται, ὅτι ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ, πλὴν ἔτι μικρὸν καὶ θέλει εἶσθαι ἐδῶ. Τί εἶναι λοιπὸν ὀλίγοι τινὲς αἰῶνες, ὅταν παρέλθωσι; Πόσον βεβαίως τὸ σημεῖον αὐτοῦ θέλει φανῆ! Πόσον ἐξαίφνης θέλει ἁρπάσει τὸν ἀμελῆ κόσμον, μάλιστα ὡς ἡ ἀστραπὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ φαίνεται ἕως δυσμάς! (Ματθ. κδ'. 29.) Ἐκεῖνος, ὅστις ἀνεχώρησεν ἐδῶθεν, θέλει ἐλθεῖ οὕτω. Μὲ φαίνεται, ὅτι ἀκούω τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος αὐτοῦ. Μὲ φαίνεται, ὅτι βλέπω αὐτὸν ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις μὲ τοὺς παρισταμένους ἀγγέλους αὐτοῦ, μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐνδόξως.

3. Ὦ ἁμαρτωλοί, οἵτινες στοχάζεσθε, ὅτι εἶσθε ἀσφαλεῖς, τί θέλετε κάμει τώρα; Ποῦ θέλετε κρύψει ὑμᾶς αὐτούς; Τί θέλει σᾶς καλύψει; Τὰ ὄρη ἔφυγον· οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ, τὰ ὁποῖα ἦσαν, παρῆλθον· τὸ καταναλίσκον πῦρ κατέφαγεν ὅλα, πλὴν ὑμῶν, οἵτινες πρέπει νὰ ἦσθε ἡ ὕλη αὐτοῦ διὰ παντός. Εἴθε νὰ ἠδύνασθε ν' ἀφανισθῆτε, ὡς ἡ γῆ, καὶ νὰ διαλυθῆτε, ὡς οἱ οὐρανοί! Φεῦ! αἱ εὐχαὶ αὗται εἶναι τώρα μάταιαι! Ὁ Ἀμνὸς αὐτὸς ἤθελεν εἶσθαι ὁ φίλος σας, ἤθελε σᾶς ἀγαπᾷ αἰ κυβερνᾷ, καὶ τώρα σᾶς σώσει· ἀλλὰ σεῖς δὲν ἠθέλετε τότε, καὶ τώρα εἶναι ἀργά. Ποτὲ μὴ κράζῃς, Κύριε, Κύριε, εἶναι ἀργά, Ἄνθρωπε, πολλὰ ἀργά! Διατί βλέπεις γύρω σου; δύναταί τις νὰ σὲ σώσῃ; Ποῦ τρέχεις; δύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναταί τις νὰ σὲ κρύψῃ; Ὦ ἄθλιε, ὅστις ὑτὸς σεαυτὸν ἔφερες εἰς τοῦτο!

4. Τώρα, μακάριοι οἱ ἅγιοι, οἵτινες ἐπιστεύσατε καὶ ὑπηκούσατε· τοῦτο εἶναι τὸ τέλος τῆς πίστεως καὶ ὑπομονῆς. Τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον προσηύχεσθε, καὶ τὸ ὁποῖον περιεμένετε. Μετανοεῖτε τώρα διὰ τὰς θλίψεις καὶ τὰς λύπας σας; διὰ τὴν ἀπάρνησιν ὑμῶν αὐτῶν, καὶ τὴν ἁγίαν διαγωγήν σας; Τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας σας πικρὰ εἶναι τώρα, ἢ γλυκέα; Ἰδὲ πῶς ὁ Κριτὴς ἐπιμειδιᾷ, ἀγάπη καταφαίνεται εἰς τὰ βλέμματα αὐτοῦ. Τὰ ἐπίθετα, ἐξαγοραστής, σύζυγος, κεφαλή, εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ προσφιλὲς αὐτοῦ καὶ λαμπρὸν πρόσωπον. Ἀκούσατε, σᾶς κράζει! σᾶς προστάζει νὰ σταθῆτε εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ· μὴ φοβῆσθε, διότι ἐκεῖ θέτει τὰ πρόβατα αὐτοῦ. Ὦ πανεφρόσυνος ἀπόφασις! «Ἔλθετε, οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην διὰ σᾶς βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.» Σᾶς λαμβάνει ἀπὸ τὴν χεῖρα· ἡ θύρα εἶναι ἀνοικτὴ, ἡ βασιλεία ἀνήκει εἰς αὐτὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἰδική σας· ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ εἶναι ἡ θέσις σας! Ὁ πατὴρ σᾶς δέχεται, ὡς τὴν νύμφην τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ εὐχαρίστως σᾶς προσφέρει τὸν στέφανον τῆς δόξης. Ὅσῳ ἀνάξιοι καὶ ἂν ἦσθε, πρέπει νὰ στεφθῆτε. Οὗτος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς δωρεὰν ἀπολυτρούσης χάριτος, ὁ σκοπὸς τῆς αἰωνίου ἀγάπης. Ὦ μακαρία χάρις! ὦ μακαρία ἀγάπη! ὦ πόσον ἡ ἀγάπη καὶ ἡ χαρὰ θέλει διεγερθῆ! ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω τοῦτο, οὐδὲ δύναμαι νὰ συλλάβω αὐτὸ εἰς τὸν νοῦν μου.

5. Αὕτη εἶναι ἡ χαρὰ, ἥτις ἐπορίσθη διὰ τῆς λύπης, ὁ στέφανος, ὅστις προσεκτήθη διὰ τοῦ σταυροῦ. Ὁ Κύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριός μου ἔκλαυσε διὰ νὰ ἐξαλειφθῶσι τώρα τὰ δάκρυά μου· αὐτὸς ἔχυσε τὸ αἷμα αὐτοῦ διὰ νὰ χαρῶ ἐγὼ τώρα, αὐτὸς ἐγκατελείφθη, διὰ νὰ μὴ ἐγκαταλειφθῶ ἐγὼ τώρα, αὐτὸς τότε ἀπέθανε διὰ νὰ ζῶ τώρα ἐγώ! Ὢ δωρεὰν ἔλεος, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὑψώσῃ ἕνα τόσῳ ποταπὸν καὶ ἄθλιον! Δωρεὰν δι' ἐμὲ, ἂν καὶ βαρύτιμον διὰ τὸν Χριστόν! Δωρεὰν χάρις, ἥτις ἐξελέξατό με ἐνῷ χιλιάδες ἄλλων ἐγκατελείφθησαν! Ὅταν οἱ σύντροφοί μου εἰς τὴν ἁμαρτίαν πρέπῃ νὰ καίωνται εἰς τὴν κόλασιν, ἐγὼ πρέπει ἐδῶ νὰ χαίρω εἰς τὴν ἀνάπαυσιν! Ἐδῶ πρέπει νὰ ζῶ μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους τούτους· ὢ παρηγορητικὴ συνάντησις τῶν παλαιῶν μου γνωρίμων, μὲ τοὺς ὁποίους προσηυχόμην, ἔκλαιον, καὶ ὑπέφερον, καὶ ὡμίλουν συχνὰ περὶ τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ τούτου τοῦ τόπου. Βλέπω ὅτι ὁ τάφος δὲν ἠδύνατο νὰ σᾶς κρατήσῃ, ἡ ἰδία ἀγάπη σᾶς ἐξηγόρασε καὶ σᾶς ἔσωσεν ὡσαύτως.

6. Τοῦτο δὲν ὁμοιάζει τὰς ἐκ πηλοῦ καλύβας, τὰς φυλακὰς, τὰς γηΐνους κατοικίας μας. Ἡ χαροποιὰ αὕτη φωνὴ δὲν ὁμοιάζει τὰ παλαιά μας παράπονα, τοὺς ἀνυπομόνους θρήνους καὶ στεναγμούς μας· οὔτε ὁ μελῳδικὸς οὗτος ὕμνος ὁμοιάζει τοὺς ἐμπαιγμοὺς καὶ τὰ ὀνείδη, ἢ τοὺς ὅρκους καὶ τὰς κατάρας, τὰ ὁποῖα ἠκούομεν εἰς τὴν γῆν. Τὸ σῶμα τοῦτο δὲν εἶναι ὅμοιον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἴχομεν, οὔτε ἡ ψυχὴ αὕτη ὁμοία τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν εἴχομεν, οὔτε ἡ ζωὴ ὁμοία ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἐζῶμεν. Ἠλλάξαμεν καὶ τόπον καὶ κατάστασιν, καὶ ἐνδύματα, καὶ συλλογισμούς, καὶ ὄψιν, καὶ γλῶσσαν, καὶ κοινωνίαν. Πρότερον ὁ πιστὸς ἦτο ἀδύνατος καὶ καταφρονημένος, ἀλλὰ καὶ τόσῳ ὑπερήφανος καὶ φιλόνει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεικος, ὥστε πολλάκις μόλις ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὰς χάριτας αὐτοῦ, ἀλλὰ τώρα πόσον ἔνδοξον πρᾶγμα εἶναι ὁ πιστός! Ποῦ εἶναι τώρα τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐβάρυνεν αὐτοὺς καὶ τοὺς περὶ αὐτούς; Ποῦ εἶναι τώρα αἱ διάφοροι γνῶμαί μας, τὰ ὑβριστικὰ ὀνόματα, τὰ διηρημένα πνεύματα, τὰ παρωργισμένα πάθη, τὰ ἄγρια βλέμματα, αἱ ἀνίλεοι κατηγορίαι; Τώρα εἴμεθα ὅλοι μιᾶς γνώμης, ἑνὸς ὀνόματος, μιᾶς καρδίας, ἑνὸς οἴκου καὶ μιᾶς δόξης. Ὢ γλυκεῖα διαλλαγή, ὢ μακαρία ἕνωσις! Τώρα τὸ Εὐαγγέλιον δὲν θέλει πλέον ἀτιμασθῇ διὰ τῆς μωρίας μας. Δὲν θέλεις παραπονῆσαι πλέον, ψυχή μου, διὰ τὰς θλίψεις τῶν πιστῶν, διὰ τὰς καταστροφὰς τῆς ἐκκλησίας, οὔτε θέλεις θρηνεῖ τοὺς πάσχοντας φίλους σου, οὔτε χύνει δάκρυα ἐπὶ τῶν νεκρῶν αὐτῶν κραββάτων. Δὲν θέλεις ποτὲ πλέον ὑπομένει τοὺς ἀπὸ τὸν Σατανᾶν, τὸν κόσμον, ἢ τὴν ἰδίαν σου σάρκα παλαιοὺς πειρασμούς. Οἱ πόνοι καὶ αἱ ἀσθένειαί σου ὅλα ἐθεραπεύθησαν, τὸ σῶμά σου δὲν θέλει σὲ βαρύνει πλέον μὲ ἀδυναμίαν καὶ ἀκηδίαν. Οἱ πόνοι τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς καρδίας, ἡ πεῖνα καὶ δίψα, ὁ ὕπνος καὶ ὁ κόπος, ὅλα παρῆλθον. Ὦ, ποία μεγάλη ἀλλαγὴ αὕτη! ἀπὸ τῆς κοπρίας εἰς τὸν θρόνον! ἀπὸ διωκτῶν ἁμαρτωλῶν εἰς ὑμνοῦντας ἁγίους! ἀπὸ ἀχρείου σώματος εἰς τοῦτο, τὸ ὁποῖον λάμπει ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος, ἀπὸ αἰσθήσεως δυσαρεστήσεως τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἐντελῆ ἀπόλαυσιν αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ! ἀπὸ ὅλων τῶν διαταγμῶν καὶ φόβων εἰς τὴν ἀπόλαυσιν ταύτην, ἥτις μὲ θέτει ἐκτὸς παντὸς διαταγμοῦ! ἀπὸ ὅλων τῶν φοβερῶν περὶ θανάτου συλλογισμῶν εἰς ταύτην τὴν χαρμόσυνον ζωήν! Μακαρία ἀλλαγή! ἐρρέτω ἡ ἁμαρτία, καὶ ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λύπη διὰ παντός! ἐρρέτω ἡ λιθίνη, καὶ ὑπερήφανος, καὶ ἄπιστος καρδία μου, ἡ κοσμικὴ, καὶ ψυχικὴ καὶ σαρκικὴ καρδία μου, καὶ χαῖρε, ἁγιωτάτη μου οὐρανία φύσις. Ὑγιαίνετε, μετάνοια, πίστις καὶ ἐλπὶς, καὶ χαίρετε, ἀγάπη καὶ χαρὰ καὶ ὑμνολογία. Τώρα θέλω ἀπολαύσει τὸ θέρος μου, χωρὶς νὰ ὀργώσω ἢ νὰ σπείρω, τὴν χαράν μου χωρὶς ἱεροκήρυκος ἢ ἐπαγγελίας, ὅλα μάλιστα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ἰδίου Θεοῦ. Ὁποιαδήποτε ὕλαι καὶ ἂν ἦναι εἰς τοὺς βύακας, καθαρὰ χαρὰ εἶναι εἰς τὴν πηγήν. Ἐδῶ θέλω εἶσθαι περικυκλωμένος ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα, καὶ ζῇ αἰωνίως, καὶ πάντοτε ὑμνεῖ τὸν Κύριον. Τὸ πρόσωπόν μου δὲν θέλει ῥυτιδωθῇ, οὐδ' αἱ τρίχες μου λευκανθῇ, διότι τὸ φθαρτὸν τοῦτο θέλει ἐνδυθῇ ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο, ἀθανασίαν, καὶ ὁ θάνατος θέλει καταπωθῇ ἀπὸ τὴν νίκην. «Ὦ θάνατε, ποῦ εἶναι τώρα τὸ κέντρον σου; ὦ ᾅδη, ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου;» Ἡ διορία τῆς συνθήκης μου δὲν θέλει λάβει τέλος ποτὲ, οὔτε θέλω ταράττει ἐμαυτὸν μὲ τοὺς περὶ θανάτου συλλογισμοὺς, οὔτε χάνει τὴν χαράν μου ἐκ τοῦ φόβου μήπως χάσω αὐτήν. Ὅταν μυριάδες αἰώνων παρέλθωσιν, ἡ χαρά μου εἶναι εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ ὅταν ἑκατομμύρια ἀκόμη παρέλθωσι, δὲν πλησιάζει περισσότερον εἰς τὸ τέλος. Πᾶσα ἡμέρα εἶναι μεσημβρία, πᾶς μὴν θέρος, πᾶν ἔτος ἐνιαυτὸς ἀφέσεως, πᾶσα ἡλικία τελεία, καὶ ὅλα ταῦτα αἰωνιότης. Ὦ μακαρία αἰωνιότης! δόξα τῆς δόξης μου! τελειότης τῆς τελειότητός μου!

7. Ὦ! νενυσταγμένη γηΐνη καρδία! πόσον ὑψηλὰ συλλογίζεσαι περὶ ταύτης τῆς ζωοποιητικῆς ἡμέρας! Προτιμᾷς μᾶλλον νὰ κεῖσαι εἰς τὸ χῶμα, παρὰ νὰ πε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ριπατῇς εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Θεοῦ; Ἐνθυμεῖσαι τώρα τὰς κοσμικάς σου ὑποθέσεις, ἢ συλλογίζεσαι τὰς ἐπιθυμίας σου, τὰς σωματικὰς ἡδονάς, καὶ τὴν εὔθυμον συναναστροφήν σου; καλλίτερον εἶναι νὰ ἦσαι ἐδῶ, παρὰ εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τὸν Θεόν; ἡ συντροφία ἐδῶ εἶναι καλλιτέρα; αἱ ἡδοναὶ εἶναι μεγαλείτεραι; Ἐλθὲ, μὴ προφασίζησαι ἢ βραδύνῃς. Ὁ Θεὸς σὲ προστάζει, καὶ ἐγὼ σὲ προστάζω· περίζωσε τὴν ὀσφύν σου, ἀνάβα τὸ ὄρος, βλέπε γύρω σου μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν. Μὴ βλέπῃς ὀπίσω τὴν ὁδὸν τῆς ἐρήμου, εἰμὴ διὰ νὰ συγκρίνῃς τὴν βασιλείαν μὲ ἐκείνην τὴν ἔρημον τοῦ ὁλολυγμοῦ, διὰ νὰ κατανοήσῃς ἐπαισθητότερον τὴν μεγάλην διαφοράν. Ἐκείνη εἶναι τοῦ πατρός σου ἡ δόξα, ἐκεῖ, ὦ ψυχή μου, πρέπει νὰ μετατεθῇς, ὅταν ἀποδημήσῃς ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦτο· καὶ ὅταν ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου σου ἀναστήσῃ αὐτὸ, καὶ σὲ ἑνώσῃ μὲ αὐτὸ, ἐκεῖ πρέπει νὰ ζῇς μὲ τὸν Θεὸν αἰωνίως· ἐκεῖ εἶναι ἡ ἔνδοξος νέα Ἱερουσαλὴμ, αἱ πύλαι ἀπὸ μαργαρίτας, καὶ τὰ θεμέλια ἀπὸ πάντα λίθον πολύτιμον, αἱ πλατεῖαι καὶ τὸ λιθόστρωτον ἀπὸ χρυσίον καθαρόν. Ὁ Ἥλιος ἐκεῖνος, ὅστις φωτίζει ὅλον τὸν κόσμον, θέλει εἶσθαι ἀνωφελὴς ἐκεῖ. Ὁ ἴδιος σὺ θέλεις λάμπει ὡς ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος Ἥλιος. Ὁ Θεὸς θέλει εἶσθαι ὁ Ἥλιος, καὶ ὁ Χριστὸς τὸ φῶς, καὶ εἰς τὸ φῶς αὐτοῦ σὺ θέλεις ἔχει φῶς.

8. Ὦ ψυχή μου, ἀμφιβάλλεις ἐξ ἀπιστίας εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ; Πολὺ σὲ ὑποπτεύομαι. Ἐὰν τφόντι ἐπίστευες τοῦτο, ἤθελον διεγερθῇ αἱ παθήσεις σου περισσότερον. Δὲν εἶναι αὕτη ὑπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὴν σφραγίδα καὶ τὸν ὅρκον τοῦ Θεοῦ; Δύναται ὁ Θεὸς νὰ ψευσθῇ; Δύναται ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι ἡ αὐτοαλήθεια, νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἦναι ψεύστης; Ποίαν ἀνάγκην ἔχει ὁ Θεὸς νὰ σὲ κολακεύσῃ, ἢ νὰ σὲ ἀπατήσῃ; Διατί νὰ σὲ ὑποσχεθῇ περισσότερα ἀφ' ὅσα θέλει ἐκτελέσει; Μὴ τολμᾷς νὰ κατηγορῇς τὸν σοφὸν καὶ παντοδύναμον, καὶ πιστὸν Θεὸν διὰ τοῦτο. Ὁπόσαι ἐπαγγελίαι ἐξεπληρώθησαν εἰς σὲ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστροφήν σου! Ἤθελεν ὁ Θεὸς τόσον ἰσχυρῶς συμμαρτυρεῖ εἰς ψευδῆ λόγον; Ὦ ἀθλία τῆς ἀπιστίας καρδία! Σὲ ὑπεσχέθη ὁ Θεὸς ἀνάπαυσιν, καὶ θέλεις στερηθῇ αὐτήν; Οἱ ὀφθαλμοί, τὰ ὦτα, καὶ ὅλαι αἱ παθήσεις σου δύνανται νὰ σὲ ἀπατήσωσιν εὐκολώτερον, παρὰ ἡ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ. Δύνασαι νὰ ἦσαι βεβαιότερος περὶ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν λόγον, παρ' ἐὰν ἔβλεπες αὐτὸ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ ἐψηλάφεις αὐτὸ μὲ τὰς χεῖρας. Ὅσῳ βέβαιος ἦσαι, ὅτι εἶσαι ζωντανὸς ἢ ὅτι εἶναι γῆ τοῦτο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστασαι, ἢ ὅτι οἱ ὀφθαλμοί σου βλέπουσι τὸν Ἥλιον, τόσον εἶναι βεβαία ὅλη αὕτη ἡ δόξα τῶν πιστῶν, τοσοῦτον βεβαίως καὶ ἐγὼ θέλω εἶσθαι ὑψηλότερα ἐκείνων τῶν ἀστέρων, καὶ ζῇ αἰωνίως εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ μὲ χαρὰν ὑμνολογεῖ τὸν λυτρωτήν μου, ἐὰν δὲν ἀποκλεισθῶ ἀπὸ ταύτην τὴν πονηρὰν καρδίαν τῆς ἀπιστίας, ἥτις μὲ φέρει εἰς ἀποστασίαν πρὸς τὸν ζῶντα Θεόν.

9. Καὶ ἀφοῦ ἦναι τόσον γλυκεῖα καὶ βεβαία ἡ ἀνάπαυσις αὕτη, τί λοιπὸν ἔχει κατὰ νοῦν ὁ ἀμελὴς κόσμος; Γνωρίζει τί πρᾶγμα ἀμελεῖ; Ἤκουσέ ποτε περὶ αὐτοῦ, ἢ κοιμᾶται ἀκόμη, ἢ εἶναι νεκρός; Γνωρίζουσι βεβαίως, ὅτι ὁ στέφανος εἶναι ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἐνῷ κάθηνται, ἢ διώκουσι τὰ μηδαμινά; Ἀναμφιβόλως οὗτοι εἶναι ἐκτὸς ἑαυτῶν, φροντίζοντες τοσοῦτον τὰ διὰ τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δρόμον ἐφόδια, ἐνῷ σπεύδουσι τόσον ταχέως πρὸς ἄλλον κόσμον, καὶ κινδυνεύει ἡ αἰώνιος αὐτῶν εὐδαιμονία. Ἐὰν ἔμενεν εἰς αὐτοὺς σπινθὴρ λογικοῦ, ποτὲ δὲν ἤθελον πωλήσει τὴν ἀνάπαυσιν αὐτῶν διὰ κόπον, οὔτε τὴν δόξαν αὐτῶν διὰ κοσμικὰς ματαιότητας, οὐδὲ ῥιψοκινδυνεύσει τὸν οὐρανὸν εἰς ἀθέμιτόν τινα ἡδονήν. Ἄθλιοι ἄνθρωποι Εἴθε ἅπαξ μόνον νὰ ἐσυλλογίζεσθε τί ῥιψοκινδυνεύετε, καὶ τότε ἠθέλετε καταφρονεῖ ταῦτα τὰ ἀπατηλὰ δελεάσματα. Διὰ παντὸς μακαρία ἂς ἦναι ἡ ἀγάπη ἐκείνη, ἥτις μὲ ἠλευθέρωσε ἀπὸ τὸ βάσκανον τοῦτο σκότος!

10. Ἔτι πλησίαζε, ὦ ψυχή μου, μὲ τὴν πλέον ἔνθερμόν σου ἀγάπην. Ἐδῶ ὑπάρχει ὕλη δι' αὐτὴν, ἄξιόν τι τῆς ἀγάπης σου. Ὦ, ἰδὲ ποία ὡραιότης παρουσιάζεται. Ὅλη τοῦ κόσμου ἡ ὡραιότης δὲν εἶναι ἡνωμένη ἐδῶ; Ὅλη ἡ ἄλλη ὡραιότης δὲν εἶναι μόνον ἀσχημία; Ἔχεις τώρα ἀνάγκην νὰ καταπεισθῇς εἰς τὸ νὰ ἀγαπᾷς; Ἐδῶ εἶναι εὐωχία διὰ τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς σου· χρειάζεσαι παρακλήσεις διὰ νὰ φάγῃς; Δύνασαι νὰ ἀγαπᾷς ὀλίγην φωτεινὴν γῆν, κινητὸν μέρος πηλοῦ; καὶ δὲν δύνασαι νὰ ἀγαπᾷς ἐκεῖνον τὸν Θεὸν, ἐκεῖνον τὸν Χριστὸν, ἐκείνην τὴν δόξαν, τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον ἀληθῆ καὶ ἀμέτρως ἀγαπητά; Δύνασαι νὰ ἀγαπᾷς τὸν φίλον σου, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπᾷ, καὶ εἶναι ὁμοία ἡ ἀγάπη ἑνὸς φίλου μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ; Τὰ διὰ σὲ δάκρυα αὐτῶν, καὶ τὸ ἐκχυθὲν αἷμα αὐτῶν, δὲν σὲ ἀνακουφίζει, ἢ σταματᾷ τὸ ῥεῦμα τῶν δακρύων ἢ τοῦ αἵματός σου· ἀλλὰ τὰ δάκρυα καὶ τὸ αἷμα, τὰ χυθέντα ἀπὸ τὸν Κύριόν σου ἔχουσι δραστικωτάτην καὶ θεραπευτικὴν δύναμιν. Ὦ ψυχή μου, ἐὰν ἡ ἀγάπη ἦναι ἄξια ἀγάπης, καὶ ἔπρεπε νὰ γεννήσῃ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀγάπην, ὁποία ἀκατάληπτος ἀγάπη ὑπάρχει ἔμπροσθέν σου; Ἐκχυσον ἐδῶ ὅλον τὸν θησαυρὸν τῶν παθήσεών σου, καὶ ὅλα εἶναι πολλὰ ὀλίγον; Εἴθε νὰ ἦτο χιλιάκις περισσότερον! Ἂς ὑπηρετηθῇ πρῶτον ἐκεῖνος, ὅστις ὑπηρέτησε σέ. Ἂς ἀπολαύῃ τὸν πρωτότοκον καὶ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σου ἐκεῖνος, ὅστις κατέβαλε δύναμιν καὶ ζωὴν διὰ τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην αὐτοῦ! Ὦ ψυχή μου! ἀγαπᾷς τι διὰ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ; Ἐκείνη εἶναι ἡ χώρα τοῦ φωτός· αὕτη εἶναι γῆ τοῦ σκότους. Ἐκεῖνα εἶναι τὰ ἀκτινοβολοῦντα ἄστρα, ἡ λαμπρὰ ἐκείνη σελήνη καὶ ὁ φωτοβόλος Ἥλιος, δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ φανοὶ κρεμάμενοι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός σου διὰ νὰ σὲ φέγγωσιν ἐνῷ περιπατεῖς εἰς τὸν σκοτεινὸν τοῦτον κόσμον. Ἀλλὰ πόσον ὀλίγον γνωρίζεις τὴν δόξαν καὶ τὴν μακαριότητα! Ἀγαπᾷς τὸν φίλον διὰ τὴν ἁρμοδιότητα αὐτοῦ; ποῖος ἁρμοδιώτερος τοῦ Χριστοῦ! Ἡ θεότης καὶ ἡ ἀνθρωπότης αὐτοῦ, ἡ ἀφθονία καὶ ἡ ἐλευθεριότης αὐτοῦ, ἡ εὐδιαθεσία καὶ ἡ σταθερότης αὐτοῦ, ὅλα διακηρύττουσιν αὐτὸν τὸν ἁρμοδιώτερόν σου φίλον. Ποία κατάστασις ἁρμοδιωτέρα εἰς τὴν ἀθλιότητά σου παρὰ τὸ ἔλεος; ἢ εἰς τὴν ἁμαρτίαν σου καὶ τὸν ῥύπον παρὰ ἡ τιμὴ καὶ ἡ τελειότης! Ποῖος τόπος ἁρμοδιώτερος διὰ σὲ ἀπὸ τὸν οὐρανόν; Συμφωνεῖ ὁ κόσμος οὗτος μὲ τὰς ἐπιθυμίας σου; Δὲν ἔλαβες ἀρκετὴν πεῖραν αὐτοῦ, ἢ ἀγαπᾷς αὐτὸν διὰ τὸ συμφέρον σου καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν σχέσιν σου; Ἀλλὰ ποῦ τέλος ἔχεις μεγαλείτερον συμφέρον, εἰμὴ εἰς τὸν οὐρανὸν, ἢ στενωτέραν σχέσιν πάρεξ ἐκεῖ;

Ἀγαπᾷς τινα διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ οἰκείωσιν; Ἂν καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου δὲν εἶδον ποτὲ τὸν Κύριόν σου, ἢ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κουσας ὅμως τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ἔλαβες τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ, καὶ ἔζησας εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ. Αὐτὸς σὲ ἐδίδαξε νὰ γνωρίζῃς σεαυτὸν καὶ αὐτόν. Αὐτὸς σὲ ἤνοιξε τὸ πρῶτον ἐκεῖνο παράθυρον, διὰ τοῦ ὁποίου εἶδες τὸν οὐρανόν. Ἐλησμόνησας ὅτε ἡ καρδία σου ἦτο ἀμελής, καὶ αὐτὸς διήγειρεν αὐτὴν, σκληρὰ, καὶ αὐτὸς ἐμαλάκωσεν αὐτήν· ἰσχυρογνώμων, καὶ αὐτὸς ἔκαμεν αὐτὴν νὰ ὑποχωρήσῃ· ἐν εἰρήνῃ, καὶ αὐτὸς ἐτάραξεν αὐτήν· ὁλόκληρος, καὶ αὐτὸς ἐσύντριψεν αὐτήν· καὶ συντετριμμένη, ἐωσοῦ ἐθεράπευσεν αὐτήν! Ἐλησμόνησας τὸν καιρὸν, ὅτε σὲ εὗρε δακρύοντα, ὅτε ἤκουσε τοὺς ἐν κρυπτῷ στεναγμοὺς καὶ θρήνους σου, καὶ ἀφῆκεν ὅλα, διὰ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ σὲ παρηγορήσῃ; ὅτε σὲ ἔλαβε τρόπον τινὰ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ σὲ ἠρώτησεν; Ἀθλία ψυχὴ τί ἔχεις; Κλαίεις, ἐνῷ ἐγὼ ἔκλαυσα τοσοῦτον; Ἔχε θάρρος! Αἱ πληγαί σου εἶναι πρὸς θεραπείαν, καὶ ὄχι θανατηφόροι. Ἐγὼ ἤνοιξα αὐτὰς, ἐγὼ ὅστις δὲν σκοπεύω τὴν βλάβην σου· ἂν καὶ σὲ ἐπλήγωσα δὲν θέλω νὰ σὲ θανατώσω. Ἐνθυμοῦμαι τὴν φωνὴν αὐτοῦ μὲ πόσην προσοχὴν μὲ ἤγειρε! Πόσον ἐπιμελῶς ἔδεσε τὰς πληγάς μου! Μὲ φαίνεται, ὅτι ἀκούω αὐτὸν ἀκόμη λέγοντά με, Ἄθλιε ἁμαρτωλὲ, ἂν καὶ ἐφέρθης πρός με κακῶς, καὶ μὲ ἀπέβαλες, ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω πράξει οὕτω πρὸς σέ! Ἂν καὶ μικρὰ νομίζῃς καὶ ἐμὲ καὶ ὅλα τὰ ἐλέη μου, ὅμως αὐτὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐγὼ, ὅλα εἶναι ἰδικά σου. Τί θέλεις ἀφ' ὅσα δύναμαι νὰ σὲ δώσω; Καὶ τί σὲ λείπει, τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ σὲ δώσω; Ἐάν τι ἐξ ὅσων ἔχω δύναται νὰ σὲ πρεξενήσῃ εὐχαρίστησιν, θέλεις λάβει αὐτό. Θέλεις συγχώρησιν; Ἐλευθέρως σὲ ἀφίνω ὅλον τὸ χρέος. Θέλεις ἐμέ; Ἰδοὺ ἐγὼ εἶμαι ἰδικός σου, ὁ Φίλος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σου, Κύριός σου, Ἀνὴρ, καὶ Κεφαλή σου. Θέλεις τὸν Πατέρα; Ἐγὼ θέλω σὲ φέρει πρὸς αὐτὸν, καὶ θέλεις ἔχει αὐτὸν ἐν ἐμοὶ, καὶ δι' ἐμοῦ. Οὗτοι ἦσαν τοῦ Κυρίου μου οἱ ζωοποιητικοὶ λόγοι. Τέλος πάντων, ὅτε ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, μὲ φαίνεται ὅτι ἐνθυμοῦμαι εἰσέτι τὰ ἰσχυρὰ αὐτοῦ ἐπιχειρήματα. Τοσαῦτα ἔπραξα, Ἀμαρτωλὲ, διὰ νὰ φανερώσω τὴν ἀγάπην μου, καὶ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις; Σὲ ἐπρόσφερον ἐμαυτὸν καὶ τὴν ἀγάπην μου τόσον καιρὸν, καὶ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις ἂν ἤμαι ἰδικός σου; Τί περισσότερον ἠδυνάμην νὰ πράξω διὰ νὰ σὲ φανερώσω, ὅτι σὲ ἀγαπῶ; Δὲν θέλεις νά πιστεύσῃς τὰ ὀδυνηρά μου πάθη προελθόντα ἀπὸ τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου; Ἔγεινα εἰς τὸ Εὐαγγέλιον Λέων πρὸς τοὺς ἐχθρούς σου, καὶ Ἀμνὸς πρὸς σὲ, καὶ παραμελεῖς τὴν τόσῳ πραεῖαν φύσιν μου; Ἐὰν ἤθελον νὰ σὲ ἀφήσω νὰ χαθῇς. ποίαν ἀνάγκην εἶχον νὰ κάμω καὶ νὰ πάθω τοσαῦτα; Ποίαν ἀνάγκην, νὰ σὲ ἀκολουθήσω μὲ τοσαύτην ὑπομονὴν καὶ παρακλήσεις; Διατί μὲ λέγεις περὶ τῶν ἐλλείψεών σου; Δὲν ἔχω ἀρκετὰ δι' ἐμὲ καὶ διὰ σέ; ἢ περὶ τῆς ἀναξιότητός σου· ἐὰν ἦσο ὁ ἴδιος ἄξιος πρὸς τί ἐχρειάζεσο τὴν ἰδικήν μου ἀξίαν; ἐπροσκάλεσά ποτε, ἢ ἐλύτρωσα τὸν ἄξιον καὶ τὸν δίκαιον, ἢ εἶναι κανεὶς τοιοῦτος ἐπὶ τῆς γῆς; Δὲν ἔχεις τίποτε; εἶσαι χαμένος καὶ ἄθλιος, ἀβοήθητος καὶ ἐγκαταλελειμμένος; Πιστεύεις ὅτι εἶμαι ἰσχυρότατος Σωτὴρ, καὶ θέλεις νὰ μὲ ἔχῃς; Ἰδοὺ εἶμαι ἰδικός σου, λάβε με. Ἐὰν θέλῃς σὺ, καὶ ἐγὼ θέλω, καὶ οὔτε ἡ ἁμαρτία, οὔτε ὁ Σατανᾶς δὲν θέλει διαρρήξει τὸν δεσμόν. Οὗτοι, οὗτοι ἦσαν οἱ μακάριοι λόγοι, τοὺς ὁποίους τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ μὲ ἐλάλησεν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑωσοῦ μὲ ἠνάγκασε νὰ πέσω πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ νὰ κράζω, Σῶτέρ μου, καὶ Κύριέ μου, σὺ συνέτριψας, σὺ ἀνεζωποίησας τὴν καρδίαν μου, σὺ παρεκίνησας, σὺ ἐκέρδησας τὴν καρδίαν μου· λάβε αὐτὴν, εἶναι ἰδική σου· ἐὰν τοιαύτη καρδία δύναται νὰ σὲ ἀρέσῃ λάβε αὐτήν. Ἐὰν δὲν δύναται, κατάστησον αὐτὴν τοιαύτην, ὁποίαν θέλεις. Οὕτως, ὦ ψυχή μου, δύνασαι νὰ ἐνθυμῆσαι τὴν χαριτόβρυτον οἰκειότητα, τὴν ὁποίαν ἔλαβες μετὰ τοῦ Χριστοῦ· διὰ τοῦτο, ἐὰν ἡ οἰκείωσις προξενῇ τὴν ἀγάπην, ἄνοιξον τὴν καρδίαν σου εἰς αὐτόν. Αὐτὸς εἶναι, ὅστις ἐστάθη πλησίον τῆς κλίνης σου, ἐνῷ ἦσο ἀσθενὴς, ἐλάφρωσε τοὺς πόνους σου, σὲ ἀνέψυξεν ἐνῷ ἦσο καταπεπονημένος, καὶ ἀπέβαλε τοὺς φόβους σου· ὑπῆρξε πάντοτε ἕτοιμος, ὁσάκις ἐζήτησας ἐνθέρμως αὐτόν· σὲ ἀπήντησεν εἰς τὸ δημόσιον καὶ ἐν κρυπτῷ. Καὶ σὺ εὗρες αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ εἰς τὸ ταμεῖον, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὰς νυκτερινὰς ἀγρυπνίας, καὶ τοὺς μεγαλειτέρους κινδύνους σου.

Ἐὰν ἡ ἐλευθεριότης καὶ ἡ εὐσπλαγχνία ἑλκύωσι τὴν ἀγάπην, πόσον ἀμέτρως λοιπὸν πρέπει νὰ ἀγαπῶ αὐτόν; Ὅλα τὰ ἐλέη, τὰ ὁποῖα ἐπλήρωσαν τὴν ζωήν μου, ὅλοι οἱ τόποι, εἰς τοὺς ὁποίους κατῴκησα, ὅλαι αἱ κοινωνίαι καὶ οἱ ἄνθρωποι, μεθ' ὧν συνωμίλησα, ὅλαι αἱ ἐνασχολήσεις καὶ σχέσεις μου, πᾶσα κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθην, καὶ πᾶσα μεταβολὴ, τὴν ὁποίαν διῆλθον, ὅλα μὲ λέγουσιν, ὅτι ἡ πηγὴ αὕτη ἀναβλύζει ἀγαθότητα. Κύριε, πόσην ἀγάπην σὲ χρεωστῶ! καὶ πόσον τὸ χρέος μου ἀδιακόπως αὐξάνει! Πόσον ἔπρεπε νὰ ἀνταγαπῶ διὰ τὴν τοσαύτην σου ἀγάπην! Ἀλλὰ θέλω τολμήσει νὰ συλλογισθῶ νὰ σὲ ἀνταποδώσω, ἢ νὰ ἀντα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μείψω μὲ τὴν ἀγάπην μου ὅλην τὴν ἰδικήν σου ἀγάπην; Τὸ λεπτόν μου θέλει σὲ ἀνταμείψει διὰ τὸν ἀκένωτον θησαυρόν σου; Αἱ σπάνιαι εὐχαί μου, διὰ τὴν σταθεράν σου ἐλευθεριότητα; Τὸ ἰδικόν μου, τὸ ὁποῖον εἶναι μηδὲν ἢ καὶ ὄχι ἰδικόν μου, διὰ τὸ ἰδικόν σου τὸ ὁποῖον εἶναι ἄπειρον καὶ ἴδιόν σου; Θέλω τολμήσει νὰ ἐμβῶ εἰς ἅμιλλαν μὲ σὲ διὰ τὴν ἀγάπην, ἢ νὰ ἀντιθέσω τὸν δεδανεισμένον μου ἀδύνατον σπινθῆρα εἰς τὸν Ἥλιον τῆς ἀγάπης; Δύναμαι νὰ ἀγαπῶ κατὰ ὕψος, βάθος, πλάτος, μῆκος τοσοῦτον, ὅσον αὐτὴ ἡ ἀγάπη; τοσοῦτον, ὅσον ἐκεῖνος, ὅστις μὲ ἔπλασε, καὶ μὲ ἐνέπνευσεν ἀγάπην, καὶ μὲ ἔδωκεν ὅλον τὸ ὀλίγον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔχω; Καθὼς δὲν δύναμαι νὰ ἐξισωθῶ μὲ σὲ εἰς τὰ ἔργα τῆς δυνάμεως, οὔτε νὰ κτίσω, οὔτε νὰ διατηρήσω, οὔτε νὰ κυβερνήσω τὸ πᾶν, οὕτω δὲν δύναμαι καὶ νὰ ἐξισωθῶ μὲ σὲ εἰς τὴν ἀγάπην. Ὄχι, Κύριε, ὑποχωρῶ, ἐνικήθην. Ὦ μακαρία νίκη! διέλθε ὡς νικητὴς καὶ ὑπερίσχυε καὶ θριάμβευε εἰς τὴν ἀγάπην σου. Ὁ αἰχμάλωτος τῆς ἀγάπης θέλει κηρύττει τὴν νίκην σου. Ὅταν μὲ ὁδηγήσῃς μὲ θρίαμβον ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωήν, ἀπὸ τὸ κριτήριον εἰς τὸν θρόνον, ἐγὼ αὐτὸς καὶ ὅλοι ὅσοι βλέπουσι τοῦτο, θέλουσιν ἀναγνωρίσει, ὅτι σὺ ὑπερίσχυσας, καὶ ὅλοι θέλουσιν εἰπεῖ, Ἰδὲ πόσον ἠγάπησεν ἡμᾶς! Ἀλλ' ὃς ἀγαπῶ ὑποχωρῶν εἰς τὴν ἀγάπην σου, ὡς ἐξηγορασμένος αἰχμάλωτός σου καὶ ὄχι ὡς ὁμότιμός σου. Πρέπει νὰ μὴν ἀγαπῶ καθόλου, διότι δὲν δύναμαι νὰ φθάσω τὸ μέτρον τῆς ἀγάπης σου; Εἴθε νὰ ἠδυνάμην ἐνθέρμως νὰ εἴπω, Σὲ ἀγαπῶ, ὡς ἀγαπῶ μάλιστα τὸν φίλον μου καὶ ἐμαυτόν! Ἂν καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἴπω, ὡς ὁ Ἀπόστο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λος. «Σὺ ἐξεύρεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ.» δύναμαι ὅμως νὰ εἴπω, Σὺ ἐξεύρεις, ὅτι ἤθελον νὰ σὲ ἀγαπῶ. Ἀγανακτῶ κατὰ τῆς καρδίας μου, διότι δὲν σὲ ἀγαπᾷ. Τὴν ἐπιπλήττω, ἀλλὰ δὲν διορθόνεται, διαλέγομαι μὲ αὐτὴν, καὶ ἤθελον πολὺ νὰ καταπείσω αὐτὴν, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνομαι αὐτὴν νὰ κινῆται· παρακινῶ καὶ προτρέπω αὐτὴν διὰ τῆς χρήσεως τῶν τελετῶν, καὶ ὅμως δὲν αἰσθάνομαι αὐτὴν θερμαινομένην ἐντός μου. Ἀναξία ψυχή; δὲν εἶναι τώρα ὁ ὀρθαλμός σου ἐπάνω εἰς τὸ μόνον ἀγαπητὸν ἀντικείμενον; Δὲν θεωρεῖς τώρα τὴν ἄρρητον δόξαν τῶν πιστῶν, καὶ δὲν ἀγαπᾷς; Δὲν εἶσαι λογικὴ ψυχὴ, καὶ δὲν ἔπρεπεν ὁ λόγος νὰ σὲ εἴπῃ, ὅτι ἡ γῆ εἶναι εἱρκτὴ ὡς πρὸς τὴν οὐράνιον δόξαν; Δὲν εἶσαι ἡ ἰδία πνεῦμα, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀγαπᾷς τὸν Θεὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι πνεῦμα καὶ πατὴρ τῶν πνευμάτων; Διατί ἀγαπᾷς τοσοῦτον τὸν φθαρτόν σου πηλὸν, καὶ δὲν ἀγαπᾷς πλειότερον τὴν οὐράνιον δόξαν; θέλεις ἀγαπᾷ, ὅταν ὑπάγῃς ἐκεῖ, ὅταν ὁ Κύριος λάβῃ τὸ πτῶμά σου ἀπὸ τὸν τάφον, καὶ σὲ κάμῃ νὰ λάμψῃς ὡς ὁ Ἥλιος εἰς τὴν δόξαν, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων; Τότε θέλεις ἀγαπᾷ ἢ ὄχι! Ὁ τόπος ἐκεῖνος δὲν εἶναι συνάντησις ἀνθρώπων ἀγαπώντων; Δὲν εἶναι ἐκείνη ἡ ζωὴ κατάστασις ἀγάπης; Δὲν εἶναι ἐκείνη ἡ μεγάλη ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ Ἀμνοῦ; Ἡ ἐνασχόλησις ἐκεῖ δὲν εἶναι τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης, ὅπου αἱ ψυχαὶ μὲ τὸν Χριστὸν κορέννυνται; Λοιπὸν, ὦ ψυχή μου, ἄρχισον τοῦτο ἐδῶ. Ἔσο τετρωμένη ἀπὸ ἀγάπην τώρα, διὰ νὰ θεραπευθῇς λαμβάνουσα τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης σου ἐκεῖ· φύλαξον σεαυτὸν τώρα εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ ἀφήσῃς οὔτε τὴν ζωὴν, οὔτε τὸν θάνατον, οὔτε κἀνὲν πρᾶγμα νὰ σὲ χωρίσῃ ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτὴν, καὶ θέλεις φυλαχθῆ εἰς τὸ πλήρωμα τῆς ἀγάπης διὰ παντὸς, καὶ τίποτε δὲν θέλει πικράνει ἢ ἐλαττώσει τὴν εὐχαρίστησίν σου, διότι ὁ Κύριος ἡτοίμασε πόλιν ἀγάπης, τόπον διὰ νὰ κοινωνῇ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀγαπῶσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, θέλουσι κατοικεῖ ἐκεῖ.

Ἐξύπνησον λοιπὸν, ὦ νυσταγμένη μου ψυχή! Τὸ νὰ κοιμᾶσαι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς χάριτος εἶναι ἄλογον, πολὺ περισσότερον, ἐνῷ προσεγγίζει τὸ φῶς τῆς δόξης. Ἔξελθε ἀμέλλ, παγωμένον πνεῦμά μου· ὁ Κύριος σὲ προστάζει νὰ χαίρῃς, καὶ πάλιν νὰ χαίρῃς. Ἀρκετὸν καιρὸν ἔμεινας εἰς τὴν φυλακὴν τῆς σαρκός σου, ὅπου ὁ Σατανᾶς ἐστάθη ὁ δεσμοφύλαξ σου· φροντίδες ἐστάθησαν τὰ δεσμά σου, φόβοι αἱ μάστιγές σου, καὶ ἡ τροφή σου, ὁ ἄρτος καὶ τὸ ὕδωρ τῆς θλίψεως, ὅπου αἱ θλίψεις ἐστάθησαν τὸ κατάλυμά σου, καὶ ἡ ἁμαρτία σου καὶ οἱ ἐχθροί σου ἔστρωναν τὴν κλίνην σου, καὶ ἄπιστος καρδία ἦσαν αἱ πύλαι καὶ οἱ μοχλοὶ, τὰ ὁποῖα σὲ ἐκράτουν μέσα. Ὁ ἄγγελος τῆς διαθήκης τώρα σὲ καλεῖ, καὶ σὲ προστάζει, σήκω καὶ ἀκολούθει με. Σήκω, ὦ ψυχή μου, καὶ εὐχαρίστως ὑπάκουσον, καὶ τὰ κλεῖθρα καὶ οἱ μοχλοὶ ὅλα θέλουσιν ἀνοιχθῆ. Ἀκολούθει τὸν Ἀμνὸν, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ. Ἔπρεπε νὰ φοβῆσαι νὰ ἀκολουθῇς ἕνα τοιοῦτον ὁδηγόν; Δύναται ὁ ἥλιος νὰ σὲ φέρῃ εἰς σκότος; Θέλει σὲ ὁδηγήσει εἰς τὸν θάνατον ἐκεῖνος, ὅστις ἀπέθανε, διὰ νὰ σὲ σώσῃ ἀπ' αὐτοῦ; Ἀκολούθει αὐτὸν, καὶ αὐτὸς θέλει σὲ δείξει τὸν παράδεισον τοῦ Θεοῦ· θέλει σὲ δώσει θέαν τινὰ τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ, καὶ γεῦσιν τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς. Ἔξελθε, ὦ κεχαυνωμένη ψυχή μου, καὶ ἀπόβαλε τὸ χειμερινὸν ἔνδυμα· ὃς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φανῇ ἀπὸ τὰ ἐνδύματα τῆς χαρᾶς καὶ ὑμνολογίας σου ὅτι ἡ ἄνοιξις ἔφθασε· καὶ καθὼς τώρα βλέπεις τὰς παρηγορίας σου χλοαζούσας, οὕτω θέλεις ἰδεῖ αὐτὰς ἐντὸς ὀλίγου, λευκὰς καὶ ὡρίμους διὰ τὸν θερισμὸν, καὶ τότε θέλεις καλεσθῆ νὰ θερίσῃς, νὰ συνάξῃς καὶ νὰ ἀπολαύσῃς. Πρέπει νὰ διακόψω καὶ ἀναβάλω τὴν χαράν μου ἕως τότε; Δὲν πρέπει ἡ χαρὰ τῆς ἀνοίξεως νὰ προπορεύηται τῆς χαρᾶς τοῦ θέρους; Μηδὲν εἶναι τὸ δικαίωμα πρὸ τῆς κατοχῆς; Δὲν εἶναι ὁ κληρονόμος εἰς καλλιτέραν κατάστασιν ἀπὸ τὸν δοῦλον; Ὁ Κύριός μου μὲ ἐδίδαξε νὰ χαίρω εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης αὐτοῦ, καὶ πῶς νὰ βλέπω αὐτὴν διὰ τῶν μοχλῶν τῆς φυλακῆς· διότι ὅταν διώκωμαι χάριν τῆς δικαιοσύνης, μὲ προστάζει νὰ χαίρω καὶ νὰ ἀγάλλωμαι, διότι ὁ μισθός μου εἶναι μεγάλος εἰς τὸν οὐρανόν. Γνωρίζω, ὅτι ἤθελεν ἡ χαρά ὑπερβαίνει τὴν λύπην μου, καὶ ὅσον ἂν ἠδύνεται εἰς τὸν ταπεινὸν καὶ τὸν συντετριμμένον, περισσότερον ὅμως εἰς τὴν ψυχὴν, ἥτις ἠδύνεται εἰς αὐτόν. Μὲ παρέθηκεν ὁ Κύριός μου τράπεζαν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ τὴν ἐστόλησε μὲ τὰς ἐπαγγελίας τῆς αἰωνίου δόξης, καὶ ἔθεσεν ἐνώπιόν μου τὴν τροφὴν τῶν ἀγγέλων. Συχνὰ καὶ σπουδαῖα μὲ προσκαλεῖ νὰ καθήσω, καὶ νὰ φάγω καὶ νὰ μὴ φεισθῶ, καὶ διὰ τοῦτο μὲ ἔδωκε λογικὸν, καὶ πίστιν, καὶ εὔθυμον διάθεσιν, καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ θέλῃ νὰ χαίρω; Ἡ προσταγὴ αὐτοῦ δὲν εἶναι νὰ εὐφραίνησαι εἰς τὸν Κύριον; καὶ ἡ ἐπαγγελία αὐτοῦ δὲν εἶναι, ὅτι θέλει σὲ δώσει τὰ ζητήματα τῆς καρδίας σου; Δὲν σὲ παραγγέλλει νὰ χαίρῃς πάντοτε, μάλιστα νὰ ψάλλῃς μὲ χαρὰν καὶ νὰ ἀλαλάζῃς; Διατί λοιπὸν νὰ χάσω τὸ θάρρος; Ὁ Θεός μου θέλει, ἐὰν μόνον ἤθελον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐγώ. Αὐτὸς ἡδύνεται εἰς τὴν ἡδονήν μου. Ἤθελε νὰ ἦναι ἡ σταθερά μου διάθεσις καὶ καθημερινή μου ἐνασχόλησις, νὰ ἦμαι πλησίον εἰς αὐτὸν διὰ τῆς πιστῆς μου μελέτης, καὶ νὰ ζῶ εἰς τοὺς γλυκυτάτους συλλογισμοὺς περὶ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ. Ὢ μακαρία ἐνόχλησις, ἁρμοδία διὰ τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ! Ἀλλ' ἡ εὐωχία σου, Κύριέ μου, εἶναι μηδὲν εἰς ἐμὲ ἄνευ ὀρέξεως. Ἐθεσας πρὸ ἐμοῦ τὰς τροφὰς τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ φεῦ! Εἶμαι τυφλὸς καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὰς ἴδω! Εἶμαι ἀσθενὴς, καὶ δὲν δύναμαι νὰ νοστιμευθῶ αὐτάς! Εἶμαι τόσον νεναρκωμένος, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ἐκτείνω τὴν χεῖρα καὶ νὰ λάβω αὐτάς! Διὰ τοῦτο ταπεινῶς παρακαλῶ ταύτην τὴν χάριν· καθὼς ἤνοιξας τὸν οὐρανὸν εἰς ἐμὲ διὰ τοῦ λόγου σου, οὕτως εὐδόκησον νὰ ἀνοίξῃς καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου διὰ νὰ ἴδω αὐτὸν, καὶ τὴν καρδίαν διὰ νὰ ἡδύνηται εἰς αὐτόν· ἀλλέως ὁ οὐρανὸς δὲν θέλει εἶσθαι οὐρανὸς δι' ἐμέ. Ὢ σὺ, Πνεῦμα τῆς ζωῆς, ἔμπνευσον εἰς τὰ ἐντός μου τὰς χάριτάς σου· λάβε με ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ ἔγειρέ με ἀπὸ τὴν γῆν, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἴδω ποίαν δόξαν προητοίμασας δι' ἐκείνους, οἵ ὁποῖοι σὲ ἀγαπῶσι.

Μακρὰν λοιπὸν σεῖς, ὦ φροντίδες καὶ φόβοι, οἱ ὁποῖοι βασανίζετε τὴν ψυχὴν, σεῖς, ὦ θλίψεις, αἱ ὁποῖαι ἐνοχλεῖτε τὴν καρδίαν μας! Τοὐλάχιστον ἀνέχεσθε ὀλίγον, παραμερίσατε, σταθῆτε ἐδῶ κάτω, ἕως οὗ ἀναβῶ καὶ ἴδω τὴν ἀνάπαυσίν μου. Ἡ ὁδὸς εἶναι ξένη εἰς ἐμὲ, ἀλλ' ὄχι εἰς τὸν Χριστόν. Ἐκεῖ ἦτο ἡ αἰώνιος διαμονὴ τῆς ἐνδόξου θεότητος αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ ὡσαύτως ὑπῆγε τὴν δεδοξασμένην αὐτοῦ σάρκα· ἔργον αὐτοῦ ἦτο νὰ ἑξαγοράσῃ τὴν ἀνάπαυσιν ταύτην· αὐτοῦ ἔργον εἶναι καὶ νὰ ἑτοιμάσῃ αὐτὴν, καὶ νὰ προετοιμάσῃ καὶ ἐμὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δι' αὐτην, καὶ νὰ μὲ φέρῃ εἰς αὐτήν. Ἡ αἰώνιος ἀλήθεια, ὁ Θεὸς μ' ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν βεβαίωσιν καὶ τὸν ὅρκον αὐτοῦ, ὅτι πιστεύων εἰς τὸν Χριστὸν, δὲν θέλω χαθῆ, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον. Ἐκεῖ ἡ ψυχή μου ταχέως θέλει μετατεθῆ, καὶ τὸ σῶμά μου πολλὰ γρήγορα θέλει ἀκολουθήσει. Καὶ δύναται ἡ γλῶσσά μου νὰ λέγῃ, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου καὶ βεβαίως θέλω ζῇ μὲ τὸν Θεὸν, καὶ ὅμως ἡ καρδία μου νὰ μὴ σκιρτᾷ ἐντός μου; Δύναμαι νὰ εἴπω αὐτὸ μὲ πίςιν καὶ ὄχι μὲ χαράν; Ὦ πίςις, πόσον ἐπαισθητῶς τώρα κατανοῶ τὴν ἀδυναμίαν σου! Ἀλλ' ἂν καὶ ἡ ἀπιστία σκοτίζῃ τὸ φῶς μου καὶ ἀμβλύνῃ τὴν ζωήν μου μου, καὶ καταπαύῃ τὴν χαράν μου, δὲν θέλει δυνηθῆ ὅμως νὰ νικήσῃ καὶ νὰ μὲ καταστρέψῃ· ἂν καὶ φθονῇ ὅλας τὰς παρηγορίας μου, τινὰς ὅμως θέλω λάβει καὶ ἐδῶ· καὶ ἐὰν αὕτη δὲν ἐμπόδιζεν, ὁποίαν ἀφθονίαν ἠδυνάμην νὰ ἔχω! τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ ἤθελε λάμψει εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ ἠδυνάμην νὰ ἔχω τοσαύτην οἰκειότητα ἐκεῖ, ὅσην καὶ εἰς τὴν γῆν. Ἐλθὲ λοιπὸν, ὦ ψυχή μου, κλεῖσον τὰ ὦτά σου εἰς τὴν ἀμαθῆ γλῶσσαν, τῆς ἀπιστίας· εἶσαι ἱκανὴ νὰ ἀποκριθῇς εἰς ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῆς, ἢ ἂν καὶ δὲν ἦσαι, καταπάτησον αὐτὰ ὅμως ὑπὸ τοὺς πόδας σου. Ἐλθὲ, μὴ μένῃς θεωρῶν ἐκεῖνον τὸν τάφον, οὐδὲ ταῦτα τὰ ὀστᾶ, οὐδὲ ἀναγινώσκων τὸ μάθημά σου τώρα εἰς τὴν κόνιν· οἱ στίχοι οὗτοι ταχέως θέλουσιν ἐξαλειφθῆ. Ἀλλ' ἔγειρε τὴν κεφαλήν σου, καὶ ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἴδε τὸ ὄνομά σου μὲ χρυσᾶ γράμματα γεγραμμένον πρὸ καταβολῆς κόσμου εἰς τὸ τῆς ζωῆς βιβλίον τοῦ Ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου. Πῶς; ἐὰν Ἄγγελος σὲ ἔλεγεν, ὅτι ὑπάρχει μονή τις εἰς τὸν οὐρανὸν, ἡτοιμασμένη διὰ σὲ, καὶ ὅτι βεβαίως θέλει εἶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθαι ἰδική σου αἰωνίως, ἡ τοιαύτη ἀγγελία δὲν ἤθελε σὲ προξενήσει χαράν; Καὶ ὅμως ὀλιγωρεῖς τὸν ἀλάνθαστον λόγον τῆς Ἐπαγγελίας, ἥτις ἐδόθη διὰ τοῦ Πνεύματος, καὶ μάλιστα δι' αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ; Ἐὰν καθ' ὑπόθεσιν ἔβλεπες ἅμαξαν πυρὸς ἐρχομένην διὰ σὲ, καὶ ἀναβιβάζουσάν σε εἰς τὸν οὐρανὸν, ὡς τὸν Ἠλίαν, τοῦτο δὲν ἤθελε σὲ χαροποιήσει; Ἀλλ' ὁ Κύριός σου σὲ βεβαιόνει, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ Λαζάρου παραλαμβάνεται ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων διὰ νὰ φερθῇ εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ. Θέλει ἔχει τόσην χαρὰν ὁ μέθυσος εἰς τὰ ποτήρια αὐτοῦ, ἢ ὁ ἀδηφάγος εἰς τὰ ἡδονικὰ φαγητὰ αὐτοῦ, καὶ ἐγὼ δὲν θέλω χαίρει, ὅστις ἐντὸς ὀλίγου πρέπει νὰ ἦμαι εἰς τὸν οὐρανόν; Τὸ φαγητὸν καὶ ποτὸν δύναται νὰ μὲ ἡδύνῃ ὅταν πεινῶ καὶ διψῶ, δύναμαι νὰ εὔρω εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς περιπάτους, καὶ τοὺς κήπους, καὶ τὰς ἁρμοδίας κατοικίας· δύνανται ὡραῖα ἀντικείμενα νὰ ἡδύνωσι τοὺς ὀφθαλμούς μου, ἢ εὐάρεστοι ὀσμαὶ τὴν ὄσφρησίν μου, ἢ ἡ μελῳδία τὰ ὠτία μου, καὶ ἔπειτα δὲν θέλει μὲ ἡδύνει ἡ πρόοψις τῆς οὐρανίου μακαριότητος; Μὲ φαίνεται, ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἐνασχολῶμαι μὲ τὰ βιβλία μου μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν, καὶ νὰ ἀφήσω τὸν κόσμον, καὶ νὰ λυπῶμαι τὸν πλούσιον καὶ τὸν μέγαν, οἵτινες δὲν γνωρίζουσι ταύτην τὴν εὐδαιμονίαν. Τί λοιπὸν θέλει εἶσθαι ἡ εἰς οὐρανὸν εὐδαιμονία μου, ὅπου ἡ γνῶσίς μου θέλει εἶσθαι τελεία! Ἐὰν ἡ βασίλισσα τῆς Σαβᾶ ἦλθεν ἀπὸ τὰ ἀπώτατα μέρη τῆς γῆς νὰ ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, καὶ νὰ ἴδῃ τὴν δόξαν αὐτοῦ, πόσον εὐχαρίστως ἔπρεπεν ἐγὼ νὰ περάσω ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ ἴδω τὴν δόξαν τῆς αἰωνίου μακαριότητος, καὶ νὰ φθάσω τὸ ὕψος τῆς σοφίας, μὲ τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δποίαν συγκρινομένη ἡ τῶν σοφωτέρων τῆς γῆς, δὲν εἶναι εἰμὴ μωρία καὶ ἀμάθεια ! Πῶς ; ἐὰν ὁ Θεὸς μὲ εἶχε κάμει κυβερνήτην τῆς γῆς· ἐὰν ἠδυνάμην νὰ μετατοπίσω ὄρη, νὰ θεραπεύσω ἀσθενείας δι' ἑνὸς λόγου ἢ μιᾶς ἀφῆς, ἢ νὰ ἐκβάλω δαιμόνια, δὲν ἔπρεπε νὰ χαίρω εἰς τοιαῦτα προνόμια καὶ τιμάς ; Καὶ δὲν θέλω πολὺ περισσότερον χαίρει διότι τὸ ὄνομά μου εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν οὐρανόν ; Δὲν δύναμαι ἐνταῦθα νὰ ἀπολαύω τοὺς συγγενεῖς μου, ἢ τοὺς στενοὺς ἢ ἠγαπημένους φίλους ἄνευ τινὸς ἡδονῆς· κατ' ἐξοχὴν, ὅταν ἐλευθέρως ἀνοίγω τὴν καρδίαν μου εἰς τὸν φίλον μου, πόσον γλυκεῖα εἶναι ἡ ἔκχυσις αὕτη τῆς ἀγάπης μου ! Ὦ, τί θέλει εἶσθαι τότε λοιπὸν νὰ ζῶ ἐν τῇ διηνεκεῖ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ ! « Τὸ νὰ κατοικῶσι μὲ ὁμόνοιαν ἀδελφοὶ πόσον εἶναι καλὸν καὶ πόσον τερπνόν ! » Τὸ νὰ βλέπῃ τις οἰκογένειαν νὰ ζῇ ἐν ἀγάπῃ ἄνδρα καὶ γυναῖκα, συγγενεῖς, τέκνα καὶ δούλους, ἐργαζομένους ἐν ἀγάπῃ, ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον· τὸ νὰ βλέπῃ τις πόλιν ζῶσαν ὁμοῦ ἐν ἀγάπῃ, χωρὶς φθόνον, ἔριδας, ἢ φιλονεικίας, δίκας, φατρίας, ἢ διαιρέσεις, ἀλλὰ πάντα ἄνθρωπον ἀγαπῶντα τὸν γείτονα αὐτοῦ ὡς ἑαυτὸν, μὴ φρονοῦντα ὑπὲρ τὸ δέον ὅ,τι ὁ εἷς πράττει διὰ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ προσπαθοῦντα ἕκαστον νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον εἰς τὴν ἀγάπην, πόσον μακάριον, πόσον ἡδονικὸν εἶναι τοῦτο τὸ θέαμα ! Ὦ, λοιπὸν, ὁποία μακαρία κοινωνία θέλει εἶσθαι ἡ οἰκογένεια τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οἱ εἰρηνικοὶ ἐκεῖνοι κάτοικοι τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ, ὅπου δὲν ὑπάρχει διαίρεσις, οὔτε διάφοροι γνῶμαι, κἀμμία ἀποστροφὴ, οὐδὲ ἀλλοτρίωσις, καμμία ἀπατηλὴ φιλία, ἢ κακὴ ἔκφρασις, κἀνὲν ἄγριον βλέμμα, ἢ αἴσθημα ὀργῆς· ἀλλ' ὅλοι εἶναι ἓν ἐν Χριστῷ, ὅττις εἶναι ἓν μὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν Πατέρα, καὶ ὅλοι ζῶσιν ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐκείνου, ὅστις εἶναι ἡ αὐτοαγάπη! Ἡ ψυχὴ δὲν εὑρίσκεται πλειότερον ὅπου ζῇ, παρὰ ὅπου ἀγαπᾷ. Πόσον στενὰ ἡ ψυχή μου θέλει ἑνωθῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀγαπῶ αὐτὸν τόσον ἐγκαρδίως, ἰσχυρῶς καὶ ἀδιαλείπτως! Ὦ κακὴ, ἄπιστε καρδία, ἥτις δύνασαι νὰ συλλογίζησαι περὶ τοιαύτης ἡμέρας, καὶ ἔργου καὶ ζωῆς, μὲ τόσην ὀλίγην καὶ ἀσθενῆ χαράν! Ἀλλ' αἱ μέλλουσαί μου ἀπολαύσεις θέλουσιν εἶσθαι πλέον ζωηραί.

Πόσον ἡδονικὸν μοὶ εἶναι νὰ βλέπω καὶ νὰ σπουδάζω ταῦτα τὰ κατώτερα ἔργα τῆς κτίσεως! Εἰς ποίαν ὡραίαν κατασκευὴν κατοικοῦμεν ἐνταῦθα! Τὸ ἔδαφος οὕτως ἐστολισμένον μὲ χλόην, καὶ ἄνθη, καὶ δένδρα, καὶ ποτιζόμενον ἀπὸ πηγὰς καὶ ποταμούς· ἡ στέγη τόσον ἐξηπλωμένη, τόσον θαυμασίως κεκοσμημένη! Ὁποῖα θαυμάσια περιέχουσιν ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη, τὰ Ἄστρα, αἱ Θάλασσαι καὶ οἱ Ἄνεμοι! Καὶ ἂν ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοιαύτην οἰκίαν διὰ τὴν φθαρτὴν σάρκα, διὰ ψυχὴν φυλακισμένην καὶ ἂν ἐνεργῇ τόσας μυριάδας θαυμάτων πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, ὢ ποία κατοικία λοιπὸν πρέπει νὰ ἦναι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἑτοιμάζει διὰ τὰ πολυαγάπητα τέκνα αὐτοῦ! καὶ πόσον ἡ δόξα τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ θέλει ὑπερβαίνει ὅλην τὴν παροῦσαν δόξαν τῶν κτισμάτων! Ὕψόνου λοιπὸν, ὦ ψυχή μου, εἰς τὴν θεωρίαν σου, καὶ οἱ συλλογισμοί σου περὶ τῆς δόξης ἐκείνης ἃς ὑπερβαίνωσι κατὰ τὴν γλυκύτητα τοὺς συλλογισμούς σου περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς! Μὴ φοβοῦ νὰ ἐξέλθῃς τοῦ σώματος τούτου, καὶ τοῦ κόσμου τούτου, ὅταν πρέπῃ νὰ κάμῃς μίαν τόσον μακαρίαν ἀλλαγήν· ἀλλὰ λέγε, ὡς εἶπέ τις ἀποθνήσκων,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χαίρω, καὶ μάλιστα σκιρτῶ ἀπὸ χαρὰν, διότι ἔφθασεν ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἰσχυρὸς ἐκεῖνος Ἰεχοβὰ, τῆ ὁποίου τὴν μεγαλειότητα εἰς τὰς ἐρεύνας τῆς φύσεως ἐθαύμασα, τοῦ ὁποίου τὴν ἀγαθότητα ἐλάτρευσα, τὸν ὁποῖον διὰ τῆς πίστεως ἐπεθύμησα καὶ ἐπόθησα, θέλει δείξει ἑαυτὸν εἰς ἐμὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπαν.

Πόσον θαυμαστὰ ὡσαύτως εἶναι τὰ ἔργα τῆς Προνοίας! Πόσον ἡδονικὸν τὸ νὰ βλέπω τὸν μέγαν Θεὸν φροντίζοντα τὴν ἀσφάλειαν καὶ πρόοδον ὀλίγων ταπεινῶν προσευχομένων, ἀλλὰ καταπεφρονημένων ἀνθρώπων· καὶ νὰ ἀνακαλῶ τὰ εἰδικὰ ἐκεῖνα ἐλέη, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ ἰδία μου ψυχὴ ἐκοσμήθη καὶ ἐγλυκάνθη! Πόσον συχνὰ αἱ προσεῦχαί μου εἰσηκούσθησαν, τὰ δάκρυά μου ἐθεωρήθησαν, ἡ τεταραγμένη ψυχή μου ἀνεκουφίσθη! Πόσον συχνὰ ὁ Κύριός μου μ' ἐπρόσταξε νὰ ἔχω θάρρος! Ὁποῖον ὑποστήριγμα εἶναι αὗται αἱ δοκιμαὶ, αἱ σαφεῖς αὗται μαρτυρίαι τῆς ἀγάπης τοῦ Πατρός μου, εἰς τὴν δειλὴν καὶ ἄπιστον καρδίαν μου! Ὦ, λοιπὸν ὁποία μακαρία ἡμέρα θέλει εἶσθαι ἐκείνη, ὅτε θέλω ἔχει πᾶν ἔλεος, τελειότητα τοῦ ἐλέους, καὶ πληρέστατα ἀπολαύει τὸν Κύριον τοῦ ἐλέους· ὅτε θέλω ἵστασθαι εἰς τὴν ὄχθην, καὶ βλέπει ὄπισθεν τὰς λυσσώσας θαλάσσας, τὰς ὁποίας ἀσφαλῶς διέπλευσα, ὅτε θέλω ἀνακαλεῖ τοὺς κόπους μου καὶ τὰς θλίψεις, τοὺς φόβους μου καὶ τὰ δάκρυα, καὶ κατέχει τὴν δόξαν, ἥτις ἦτο τὸ τέλος ὅλων! Ἐὰν μία ῥανὶς ζωηρᾶς πίστεως ἐμιγνύετο μὲ ταύτας τὰς σκέψεις, ὁποίαν οὐράνιον καρδίαν ἤθελον φέρει ἐντός μου! Θέλω νὰ πιστεύω, « Κύριε, βοήθει τὴν ἀπιστίαν μου. »

Πόσον γλυκεῖαι, ὦ ψυχή μου, ἐστάθησαν αἱ τελεταὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διὰ σέ! Ὁποίαν ἡδονὴν ἔλαβες εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὰς εὐχαριστίας, ἀκούσασα τοὺς οὐρανίους λόγους, καὶ εὑρισκομένη εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν πιστῶν, καὶ βλέπουσα τὸν Κύριον προσθέτοντα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς μέλλοντας νὰ σωθῶσι! Πῶς λοιπὸν δύναται ἡ καρδία μου νὰ ἐννοήσῃ τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν θέλω ἔχει βλέπων τὴν τετελειωμένην ἐκκλησίαν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὢν παραδεκτὸς εἰς τὸν οὐράνιον ναὸν, καὶ μετὰ τῆς οὐρανίου στρατιᾶς ὑμνῶν τὸν Κύριον αἰωνίως; Ἐὰν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἦτο εἰς τὸν Ἰὼβ γλυκύτερος ἀπὸ τὴν ἀναγκαίαν του τροφὴν, καὶ εἰς τὸν Δαβὶδ ἀπὸ τὸ μέλι καὶ τὴν κηρίθραν, καὶ ἦτο ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις τῆς καρδίας τοῦ Ἱερεμίου, πόσον μακαρία ἡμέρα θέλει εἶσθαι ἐκείνη, ὅταν πληρέστατα θέλωμεν ἀπολαύει τὸν Κύριον τοῦ λόγου τούτου, καὶ δὲν θέλομεν ἔχει ἀνάγκην πλέον τούτων τῶν γραπτῶν ἐντολῶν καὶ ὑποσχέσεων, οὔτε ἀναγινώσκει εἰς ἄλλο βιβλίον, εἰμὴ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐνδόξου Θεοῦ! Ἐὰν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἤκουσαν τὸν Χριστὸν λαλοῦντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξίσταντο διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὰς ἀποκρίσεις αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμαζον εἰς τοὺς λόγους τῆς χάριτος τοὺς ἐξερχομένους ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ, τί λοιπὸν θέλω αἰσθανθῆ ἐγὼ βλέπων αὐτὸν εἰς τὴν μεγαλωσύνην αὐτοῦ!

Ἡ θέα τῆς δόξης αὐτοῦ ταύτης δύναται νὰ πείσῃ ἄλλους νὰ δεχθῶσιν εὐχαρίστως τὸν σταυρὸν, καὶ μάλιστα νὰ μὴ προσδεχθῶσι τὴν ἀπολύτρωσιν, καὶ ἔπειτα δὲν δύναται νὰ σὲ προξενήσῃ τοῦτο χαρὰν εἰς μικροτέρας συμφορὰς εὑρισκόμενον; Δύναται τοῦτο νὰ πραΰνῃ τὰς φλόγας τοῦ μαρτυρίου, καὶ νὰ μὴ γλυκάνῃ τὴν ζωήν σου, ἢ τὰς ἀσθενείας σου, ἢ τὸν φυσικόν σου θά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νατον ; Δὲν εἶναι ὁ αὐτὸς οὐρανὸς, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ ζῶμεν ; Ὁ Θεὸς αὐτῶν, ὁ Χριστὸς αὐτῶν, ὁ στέφανος αὐτῶν, καὶ ὁ ἰδικός μου δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ; Καὶ πρέπει νὰ βλέπω αὐτὴν μὲ ὄμμα τόσῳ ἔκθαμβον, μὲ καρδίαν τόσῳ ἀμβλεῖαν, μὲ πρόσωπον τόσῳ κατηφές ; Ὀλίγας τινὰς ἀπαρχὰς αὐτῆς ἔλαβον ἐγὼ ὁ ἴδιος· καὶ πόσῳ περισσότερον ἡδονικαὶ μ' ἐφάντασαν αὐταὶ ὑπὲρ πᾶν γῆϊνον πρᾶγμα ! καὶ λοιπὸν ὁποία θέλει εἶσθαι ἡ πλήρης ἀπόλαυσις αὐτῆς !

Ὁποία ὡραιότης ὑπάρχει ἐνταῦθα εἰς τὰ ἐντελῆ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος ! Φεῦ ! πόσον μικρὰ εἶναι ταῦτα, ὡς πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλομεν ἀπολαύει εἰς τὴν τελείαν μας κατάστασιν ! Ὁποίαν εὐδαίμονα ζωὴν ἤθελον ἐδῶ ζῇ, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ ἀγαπῶ τὸν Θεὸν, ὅσον ἤθελον, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ ἦμαι ὅλος ἀγάπη, καὶ πάντοτε ἀγαπῶν ! Ὦ ψυχή μου, τί ἤθελες δώσει διὰ τοιαύτην ζωήν ; Ἐὰν εἶχον τοιαύτας ἀντιλήψεις περὶ Θεοῦ, τοιαύτην γνῶσιν τοῦ λόγου αὐτοῦ, ὁποίαν ἐπιθυμῶ· ἐὰν ἠδυνάμην νὰ ἐμπιστεύωμαι πληρέστατα αὐτὸν εἰς ὅλα μου τὰ δεινά· ἐὰν εἶχον ζωηρότητα ὅσην ἤθελον εἰς πᾶν χρέος· ἐὰν ἠδυνάμην νὰ ἔχω τὸν Θεὸν, τὴν σταθεράν μου ἐπιθυμίαν καὶ ἡδονὴν, δὲν ἤθελον φθονεῖ τὸν κόσμον, τὰς τιμὰς ἢ ἡδονὰς αὐτοῦ· Εἰς ὁποίαν μακαρίαν κατάστασιν, ὦ ψυχή μου, θέλεις εἶσθαι ἐντὸς ὀλίγου, ὅτε θέλεις ἔχει πολὺ περισσότερα ἐκ τούτων, ἀφ' ὅσα τώρα δύνασαι νὰ ἐπιθυμήσῃς, καὶ θέλεις γυμνάζει τὰ τετελειωμένα χαρίσματά σου, εἰς τὴν ἄμεσον δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι εἰς τὸ σκότος, καὶ μακρὰν, καθὼς τώρα.

Ἐὰν ἡ ἁμαρτωλὴ, τεθλιμμένη καὶ καταδιωκομένη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἦναι τόσῳ πολὺ ἐξοχωτέρα πάσης ὁποιασδήποτε κεχαριτωμένης ψυχῆς, τί ἄρα θέλει εἶσθαι ὅταν πληρέστατα συναχθῇ καὶ δοξασθῇ, ὅταν ἀναβῇ ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος εἰς τὸ ὄρος Σιών; ὅταν δὲν θέλῃ ἁμαρτάνει οὐδὲ πάσχει πλέον; Ἡ δόξα τῆς παλαιᾶς Ἱερουσαλὴμ θέλει εἶσθαι σκότος καὶ ἀσχημία, ὡς πρὸς τὴν δόξαν τῆς Νέας. Ποίαν αἰτίαν λοιπὸν δὲν θέλομεν ἔχει νὰ ἀλαλάξωμεν ἀπὸ χαρὰν, ὅταν ἴδωμεν πόσον ἔνδοξον εἶναι ὁ οὐράνιος ναὸς, καὶ ἐνθυμώμεθα τὴν ποταπότητα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐπὶ τῆς γῆς!

12. Ἀλλὰ φεῦ! πόσον χάνομαι ἐν τῷ μέσῳ τῶν θεωριῶν μου! Ἐνόμιζον, ὅτι ἡ καρδία μου εἰς ὅλον τοῦτο τὸ μεταξὺ ἐπρόσεχεν, ἀλλὰ βλέπω ὅτι ὄχι. Ποία ζωὴ ὑπάρχει εἰς κενοὺς συλλογισμοὺς καὶ λέξεις, ἄνευ παθήσεων; Οὔτε ὁ Θεὸς, οὔτε ἐγὼ εὑρίσκω εὐχαρίστησιν εἰς ταῦτα. Ποῦ ἦσο, ἀναξία καρδία, ἐνῷ ἐγὼ ἤνοιγον εἰς σὲ τοὺς αἰωνίους θησαυρούς; Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ παραπονῆσαι τόσον, διὰ μίαν ἄχαριν ζωὴν, καὶ νὰ μεμψιμοιρῇς λέγων, ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἐγέμισεν ἀπὸ λύπας, ἐνῷ σὲ προσφέρει, πλὴν εἰς μάτην, τὰς ἡδονὰς τῶν ἀγγέλων; Ἐὰν τώρα μὲ ἠκολούθεις ἐκ τοῦ πλησίον, τοῦτο ἤθελε σὲ κάμει νὰ ἀναζήσῃς, καὶ νὰ σκιρτᾷς ἀπὸ χαρὰν, καὶ νὰ λησμονήσῃς τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις σου. Ἠδυνάμην ποτὲ νὰ στοχασθῶ, ὅτι ἡ καρδία μου ἦτο τόσον ἀδιάθετος πρὸς τὴν χαράν;

13. Κύριε, σὺ διετήρησας τὴν τελείαν χαράν μου διὰ τὸν οὐρανόν· διὰ τοῦτο βοήθησόν με νὰ ἐπιθυμῶ ἕως οὗ δυνηθῶ ν' ἀπολαύσω, καὶ ἂς ἐπιποθῶ, ὅταν δὲν δύναμαι ὅσον ἤθελον νὰ χαίρω· ὦ ψυχή μου, γνωρίζεις μὲ λύπην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σου, ὅτι δὲν εἶσαι ἀκόμη εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου. Ὅταν φθάσω εἰς τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἥσυχον λιμένα, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι τοιαῦται τρικυμίαι, κύματα καὶ κίνδυνοι, ὅτε δὲν θέλω ἔχει ποτὲ πλέον ὀδυνηρὰν καὶ ἀνήσυχον νύκτα ἢ ἡμέραν, τότε ἡ ζωή μου δὲν θέλει εἶσθαι τοιοῦτον μίγμα ἐλπίδος καὶ φόβου, χαρᾶς καὶ λύπης· οὔτε θέλουσιν ἡ σὰρξ καὶ τὸ πνεῦμα πολεμεῖ ἐντός μου· οὔτε ἡ πίστις καὶ ἡ ἀπιστία, ἡ ταπεινότης καὶ ἡ ὑπερηφανία, θέλουσιν εἶσθαι εἰς διηνεκῆ μάχην. Ὦ πότε θέλωσι παρέλθει οἱ τὴν ψυχὴν ταράττοντες φόβοι, καὶ αἱ φροντίδες καὶ λύπαι; πότε θέλω ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ταύτην τὴν ἀντιμαχομένην εἰς τὴν ψυχὴν παγιδευτικὴν καὶ ἀπατηλὴν σάρκα; τὸ διεφθαρμένον τοῦτο σῶμα; τὸν μάταιον τοῦτον καὶ ὀχληρὸν κόσμον; Φεῦ! ὅτι πρέπει νὰ σταθῶ καὶ νὰ ἴδω τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ τοῦ Χριστοῦ ταραττόμενα ἀπὸ φιλονεικίας, καὶ γινόμενα ὄργανα ἰδιαιτέρων συμφερόντων, ἢ ἠπατημένων φαντασιῶν! Δὲν ὑπάρχει καμμία τοιαύτη ἀταξία εἰς τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλήμ· αὐτοῦ θέλω εὑρεῖ ἁρμονικὴν συμφωνίαν τῶν τετελειωμένων πνευμάτων, ὑπακουόντων καὶ ὑμνούντων τὸν αἰώνιον βασιλέα. Ὁπόσον καλλίτερον εἶναι, νὰ ἦναί τις θυρωρὸς αὐτοῦ, παρ' ἐξουσιαστὴς τοῦ θορυβώδους τούτου κόσμου! Διατί δὲν ἀπηύδησα εἰσέτι ἐξ αἰτίας τοῦ κόπου τούτου; Διατί λησμονῶ τόσον τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεώς μου; Ἐγέρθητι λοιπὸν, ὦ ψυχή μου, ἐκκεομένη ὑπὸ πόθων ἐνθερμοτάτων καὶ ὑψηλῶν! Μὴ περιμένῃς ἐωσοῦ ἡ σὰρξ συμποθήσῃ μετὰ σοῦ· μὴ ἐλπίζῃς ἡ αἴσθησις νὰ ἀντιληφθῇ τῆς μακαριότητός σου, καὶ σοὶ εἴπῃ, πότε καὶ τί νὰ ἐπιθυμῇς, ἡ ἀμβλύτης τῶν ἐπιθυμιῶν σου διὰ τὴν ἀνάπαυσιν δὲν σὲ κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τηγορεῖ ὡς ἀγνωμονέστατον καὶ μωρόν; Εἶναι πρέπον ὁ μὲν Κύριός σου νὰ σὲ προμηθεύσῃ ἀνάπαυσιν μὲ τόσην μεγάλην τιμὴν, σὺ δὲ νὰ μὴ τιμᾷς αὐτὴν ἀκόμη; Πρέπει αὐτὸς μὲν νὰ ὑπάγῃ πρῶτος νὰ ἑτοιμάσῃ τόσον ἔνδοξον μονὴν διὰ τοιοῦτον ἄθλιον, καὶ σὺ νὰ ἦσαι ἀδιάθετος νὰ ὑπάγῃς νὰ ἀπολαύσῃς αὐτήν; Ὁ Κύριος τῆς δόξης ἐπιθυμεῖ τὴν συντροφίαν σου, καὶ σὺ ὄχι τὴν ἐκείνου; Πρέπει ἡ γῆ νὰ ἀποβῇ ἀληθὴς κόλασις διὰ σὲ, πρὶν θελήσῃς νὰ ἦσαι μὲ τὸν Θεόν; Ἰδὲ τὸ προσφιλέστατον κτίσμα, τὴν ποθεινοτάτην κατάστασιν, καὶ εἰπέ μοι, ποῦ ἤθελες νὰ ἦσαι, ἐὰν ὄχι μὲ τὸν Θεόν; Ἡ πτωχεία εἶναι βάρος, τὰ πλούτη παγὶς, ἡ ἀσθένεια δυσάρεστος, ἡ ὑγεία ἐπισφαλὴς, ὁ σκυθρωπάζων κόσμος κεντᾷ τὴν πτέρναν σου, ὁ ὑπομειδιῶν κόσμος σὲ κεντρόνει ἕως εἰς τὴν καρδίαν. Ὅσῳ περισσότερον ἀγαπᾷ τις τὸν κόσμον, καὶ ἡδύνεται εἰς αὐτὸν, τοσοῦτον αὐτὸς βλάπτει καὶ ῥίπτει εἰς κινδύνους τὸν φίλον αὐτοῦ· καὶ ἀφῆ δὲν πρέπῃ νὰ ἀγαπᾶται, διατί νὰ ἐπιθυμᾶται; Ἡ πνοὴ, ἥτις σὲ ἐπαινεῖ, σὲ φέρει εἰς τὸν ὄλεθρον. Ἐὰν σὲ ἐξευτελίζωσιν, ἢ κακῶς μεταχειρίζωνται, μὲ φαίνεται ὅτι τοῦτο δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἀγάπην σου. Ἐὰν οἱ ἐπιτυχεῖς κόποι σου καὶ οἱ εὐσεβεῖς φίλοι σου σὲ φαίνωνται καλλίτεροι, παρὰ ἡ μετὰ τοῦ Θεοῦ ζωὴ, τότε εἶναι καιρὸς ὁ Θεὸς ν' ἀφαιρέσῃ αὐτοὺς ἀπὸ σέ. Ἐὰν αἱ σπουδαί σου ἐστάθησαν γλυκεῖαι, δὲν ἐστάθησαν παρομοίως καὶ πικραί; Καὶ ὅσον γλυκεῖαι καὶ ἂν ὑπῆρξαν, τί εἶναι ὡς πρὸς τὴν αἰωνίαν θέαν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀληθείας; Οἱ φίλοι σου ἐδῶ ἐστάθησαν ἡ ἡδονή σου, ἀλλὰ δὲν ἐστάθησαν ὡσαύτως ἡ θλῖψις καὶ ἡ λύπη σου; Εἶναι χαρίεντες, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἁμαρτωλοί; Εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καλοί, ἀλλὰ δὲν δυσαρεστοῦνται ταχέως; Εἶναι ταπεινοί, ἀλλὰ φεῦ! πόσον καὶ ὑπερήφανοι ὡσαύτως! Αἱ χάριτες αὐτῶν εἶναι γλυκεῖαι, καὶ τὰ δῶρα αὐτῶν βοηθητικά, ἀλλὰ καὶ αἱ διαφοραὶ αὐτῶν δὲν εἶναι πικραὶ καὶ τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν βλαβερά; Καὶ εἶσαι λοιπόν, τόσον ἀδιάθετος νὰ ἀναχωρήσῃς ἀπὸ αὐτοὺς καὶ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν Θεόν σου;

Ὦ ψυχή μου, ἀνάβλεψον ὑπεράνω τοῦ κόσμου τούτου τῶν θλίψεων! Ἠσθάνθης τόσον καιρὸν τὴν ὀδυνηρὰν ῥάβδον τῆς θλίψεως, καὶ δὲν κατενόησας καλλίτερον τὸν σκοπὸν αὐτῆς; Πᾶν κτύπημα δὲν σὲ ἀποδιώκει ἀπ' ἐδῶ; Ἡ φωνὴ αὐτῆς δὲν εἶναι ὡς φωνὴ πρὸς τὸν Ἠλίαν, «Τί κάμνεις ἐδῶ;» Δησμονεῖς τὴν πρόρρησιν τοῦ Κυρίου σου; Εἰς τὸν κόσμον θέλετε ἔχει θλῖψιν, εἰς ἐμὲ δύνασθε νὰ ἔχητε εἰρήνην! Ἄ! πολύτιμέ μου Κύριε, αἰσθάνομαι τὸν σκοπόν σου· εἶναι γεγραμμένος εἰς τὴν σάρκα μου, ἐγκεχαραγμένος εἰς τὰ ὀστᾶ μου! Τὴν καρδίαν μου θέλεις· ἡ ῥάβδος σου ὠθεῖ αὐτὴν, τὸ μεταξωτὸν σχοινίον τῆς ἀγάπης τὴν σύρει, καὶ ὅλα γίνονται διὰ νὰ φέρωσιν αὐτὴν πρὸς σέ. Κύριε, τοιαύτη καρδία εἶναι ἀξία ν' ἀπολαύσῃς αὐτήν; Κατάστησον αὐτὴν ἀξίαν, καὶ τότε εἶναι ἰδική σου· λάβε αὐτὴν, καὶ τότε πρόσλαβε καὶ ἐμέ. Οὗτος ὁ βῶλος ἔχει ζωὴν νὰ κινῆται, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ ὑψόνηται. Ὡς τὸ ἀδύνατον βρέφος τὴν φιλόστοργον μητέρα, σὲ βλέπει καὶ ἐκτείνει τὰς χεῖρας, καὶ θέλει σὺ νὰ ἐγείρῃς αὐτόν. Ἂν καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἴπω, Ἡ ψυχή μου σὲ ἐπιθυμεῖ, δύναμαι ὅμως νὰ εἴπω, Ἐπιποθῶ τοιαύτην ἐπιποθοῦσαν καρδίαν. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής. Τὸ πνεῦμά μου κράζει, Ἂς ἔλθῃ ἡ βασιλεία σου, ἢ ἂς ἔλθω ἐγὼ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὴν βασιλείαν σου, ἀλλ' ἡ σὰρξ φοβεῖται μὴ εἰσακούσῃς τὴν προσευχήν μου, καὶ μὲ λάβῃς κατὰ τὸν λόγον μου. Εὐλογημένη ἂς ἦναι ἡ χάρις σου, ἥτις μεταχειρίζεται τὴν διαφθοράν μου διὰ νὰ θανατώσῃ αὐτὴν, διότι φοβοῦμαι τοὺς φόβους μου, καὶ λυποῦμαι διὰ τὰς λύπας μου, καὶ ἐπιποθῶ μεγαλειτέρους πόθους· καὶ οὕτω τὰ ἐπίπονα μέσα τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐπιθυμιῶν μου αὐξάνουσι τὴν ἀκηδίαν μου, καὶ τοῦτο μὲ κάμνει νὰ στενάζω δι' ἀνάπαυσιν.

Τῳόντι, Κύριε, ἡ ψυχή μου στενοχωρεῖται, καὶ τί νὰ ἐκλέξω δὲν γνωρίζω· ἀλλὰ σὺ γνωρίζεις τί νὰ δώσῃς. «Τὸ νὰ ἀναχωρήσω καὶ νὰ ἦμαι μὲ σὲ εἶναι πολὺ καλλίτερον, ἀλλὰ τὸ νὰ ἐπιμένω εἰς τὴν σάρκα φαίνεται ἀναγκαῖον.» Σὺ γνωρίζεις, ὅτι δὲν ἀπέκαμον εἰς τὸ ἔργον σου, ἀλλ' εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὰς λύπας. Θέλω νὰ μένω, ἐνόσῳ θέλεις νὰ μὲ μεταχειρίζῃσαι, καὶ νὰ ἐκτελέσω τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐνεπιστεύθης εἰς τὰς χεῖράς μου. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ περιμένῃς περισσότερον, ὅταν τοῦτο ἐκτελεσθῇ καὶ, ἐνῷ πρέπει νὰ ἦμαι ἐδῶ, ἂς προβαίνω καὶ ἂς ἀναμένω. Κατάστησόν με ἀκόμη καλλίτερον, καὶ λάβε με τέλος. Δὲν τολμῶ νὰ ἦμαι τόσον ἀνυπόμονος, ὥστε νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ κόψῃς τὰς ἡμέρας μου, καὶ νὰ μὲ ἁρπάσῃς ἐδῶθεν ἀπροετοίμαστον· διότι γνωρίζω πόσον ἡ αἰώνιός μου κατάστασις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλὴν μεταχείρισιν ταύτης τῆς ζωῆς. Οὔτε θέλω νὰ μένω, ὅταν τὸ ἔργον μου τελεσθῇ· καὶ νὰ μένω ἐνταῦθα ἁμαρτάνων, ἐνῷ οἱ ἀδελφοί μου θριαμβεύουσιν. Ἐγὼ κοίτομαι ἐδῶ, ὡς σκώληξ συντριβόμενος ἀπὸ τοὺς πόδας σου, ἐνῷ ἐκεῖνοι λάμπουσιν ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ. Πλὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶμαι τέκνον σου, καθὼς ἐκεῖνοι, καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ Σωτήρ μου, καθὼς καὶ ἐκείνων. Διατί λοιπὸν ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν τόσον μέγα χάσμα; Ἀλλ' ἀναγνωρίζω τὴν δικαιοσύνην τῶν ὁδῶν σου ἂν καὶ εἴμεθα ὅλοι τέκνα σου, ἐγὼ ὅμως εἶμαι ὁ ἄσωτος υἱός, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι πλέον κατάλληλον νὰ τρέφωμαι ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα εἰς τοῦτον τὸν μακρυνὸν τόπον, ἐνῷ ἐκεῖνοι εἶναι πάντοτε μὲ σὲ, καὶ κατέχουσι τὴν δόξαν σου. Οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι ἦσάν ποτε εἰς τὴν κατάστασίν μου, καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐντὸς ὀλίγου θέλω εἶσθαι εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν κατάστασιν. Καὶ οὗτοι ἦσαν ἀτελέστατοι πρὶν φθάσωσιν εἰς τὴν τελειότητα· ὑπέφεραν πρὶν βασιλεύσωσι· καὶ ἐκεῖνοι ἦλθον ἀπὸ τὴν θλῖψιν τὴν μεγάλην, ὅσοι εἶναι τώρα ἐνώπιον τοῦ θρόνου σου· καὶ δὲν θέλω εὐχαριστηθῇ ν' ἀπολαύσω καὶ ἐγὼ τὸν στέφανον καθ' ὃν τρόπον ἐκεῖνοι; καὶ νὰ πίω τὸ ποτήριον αὐτῶν πρὶν συγκαθήσω μὲ αὐτοὺς εἰς τὴν βασιλείαν; Κύριε, εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ περιμένω τὸν καιρόν σου, καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ὁδόν σου, ἐὰν μόνον θελήσῃς νὰ μὲ ὑψώσῃς ἐν καιρῷ καὶ νὰ μὲ συνάξῃς εἰς τὴν ἀποθήκην σου, ὅταν μὲ ἴδῃς ὥριμον. Ἐνταυτῷ δὲ δύναμαι νὰ ἐπιθυμῶ, ἂν καὶ δὲν πρέπῃ νὰ μεμψιμοιρῶ, καὶ δύναμαι νὰ σπεύσω καὶ νὰ εὔχωμαι, ἂν καὶ ὄχι νὰ πιστεύσω ἀνόμως· θέλω νὰ σὲ περιμένω, ἀλλ' ὄχι νὰ σὲ χάσω, καὶ ὅταν μέ βλέπῃς πολὺ εὐχαριστημένον εἰς τὴν ἀπουσίαν σου, τότε διέγειρε τὰς ἀσθενεῖς μου ἐπιθυμίας, καὶ ἀναρρίπιζε τὸν ἀποσβεσμένον σπινθῆρα τῆς ἀγάπης, καὶ μὴ μὲ ἀφήσῃς, ἐωσοῦ γίνω ἱκανὸς ἀνυποκρίτως νὰ κράζω, «Καθὼς ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος τοὺς ῥύακας τῶν ὑδάτων, οὕτως ἡ ψυχή μου σὲ ἐπιποθεῖ, Θεέ. Διψᾷ ἡ ψυχή

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μου τὸν Θεὸν, τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα. Πότε θέλω ἐλθεῖ καὶ ἐμφανισθῆ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ;» Ἡ πολιτεία μου εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, ὅθεν καὶ ἀπεκδέχομαι τὸν Σωτῆρα. Ζητῶ τὰ ἄνω, ὅπου ὁ Χριστὸς κάθηται, καὶ ἡ ζωή μου εἶναι κεκρυμμένη. Περιπατῶ μὲ πίστιν, καὶ ὄχι μὲ ὄψιν· ἐπιθυμῶ περισσότερον νὰ ἀποδημήσω ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ νὰ εὑρίσκωμαι μὲ τὸν Κύριον.

Ποῖον συμφέρον παρέχει ὁ κακὸς οὗτος κόσμος εἰς ἐμέ; καὶ τί ὑπάρχει εἰς αὐτὸν, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φανῆ τόσον ἀγαπητὸν, ὥστε νὰ ἀποσύρῃ τὰς ἐπιθυμίας μου ἀπὸ τὸν Θεὸν, ἢ νὰ μὲ κάμῃ ἀδιάθετον νὰ ἐξέλθω; Μὲ φαίνεται ὅταν βλέπω αὐτὸν μὲ προσεκτικὸν βλέμμα, ὅτι εἶναι ἐρημία ἀντηχοῦσα ἀπὸ ὀλολυγμοὺς, καὶ ὑπέρπολλοι τῶν κατοίκων αὐτῆς εἶναι ἀδάμαστα τέρατα. Δύναμαι νὰ θεωρήσω ὅλην τὴν ὡραιότητα αὐτοῦ ὡς ἀσχημίαν, καὶ νὰ πίξω ὅλας τὰς ἡδονὰς αὐτοῦ εἰς ὀλίγα μετανοίας δάκρυα· ἢ μὲ τὴν πνοὴν ἑνὸς στεναγμοῦ νὰ διασκεδάσω αὐτάς. Ὢ, ἂς μὴ ἐξαπατᾷ ἡ σὰρξ αὕτη τὴν ψυχήν μου, ὥστε νὰ καταφέρῃ αὐτὴν εἰς τὸ νὰ προτιμᾷ τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην ζωὴν ἀπὸ τὴν χαράν, ἥτις εἶναι περὶ τὸν θρόνον σου! Καὶ ἐὰν ὁ θάνατος καθ' ἑαυτὸν ἦναι δυσάρεστος εἰς τὴν φύσιν, πλὴν ἡ χάρις σου ἂς κάμῃ νὰ φανῆ ἡ δόξα σου εἰς ἐμὲ τόσον ἐπιθυμητὴ, ὥστε τὸ τρομερώτατον πάντων τῶν φοβερῶν, ὁ θάνατος νὰ γίνῃ ὁ Ἄγγελος τῆς χαρᾶς μου. Ἂς μὴ ἀποβληθῇ ἡ ψυχή μου διὰ τῆς βίας, καὶ ἀποδιωχθῇ ἀπὸ τὴν κατοικίαν αὐτῆς ἐναντίον τῆς θελήσεως αὐτῆς. Ἀλλὰ σύρε αὐτὴν εἰς σεαυτὸν διὰ τῆς κυρίας δυνάμεως τῆς ἀγάπης σου, ὡς αἱ ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου τὴν ἀνοιξιν σύρουσι τὰ κτίσματα ἔξω ἀπὸ τὰ χειμερινὰ αὐτῶν καταφύγια. Ἐλθὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς ἀπάντησιν αὐτῆς, καὶ ἔλκυσον αὐτὴν πρὸς σεαυτὸν ὡς ὁ μαγνίτης τὸν σίδηρον, καὶ ἡ μεγαλειτέρα φλὸξ τὴν μικροτέραν! Διασκέδασον λοιπὸν τὰ νέφη, τὰ ὁποῖα κρύπτουσι τὴν ἀγάπην σου ἀπὸ ἐμέ· ἢ ἔκβαλε τὰ λέπια, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουσι τοὺς ὀφθαλμούς μου νὰ σὲ ἴδωσι· διότι αἱ ἀκτῖνες, αἵτινες ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τῆς μεγάλης σου σωτηρίας, καὶ οὐδὲν ἄλλο, δύνανται νὰ κάμωσι τὴν ψυχὴν ἀνυποκρίτως νὰ λέγῃ, «Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, ἐν εἰρήνῃ!» Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦσιν εἰς τοῦτο αἱ συνήθεις ἀποκαλύψεις σου. Καθὼς τὸ ἔργον εἶναι μέγα, οὕτω πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ βοήθειά σου. Ὦ, τρέψον τοὺς φόβους τούτους εἰς σφοδρὰς ἐπιθυμίας, καὶ τὴν ἀθελησίαν ταύτην τοῦ νὰ ἀποθάνῃ εἰς πόθον διὰ σέ. Ἐνῷ πρέπει νὰ ἦμαι ἀπὼν ἀπὸ σὲ, ἂς στενάζῃ ἐγκαρδίως ἡ ψυχή μου, καθὼς τὸ σῶμα ὅταν δὲν ἔχῃ ὑγείαν! Ἐὰν ἔχω ἀκόμη καιρὸν νὰ διατρίψω ἐπὶ τῆς γῆς, ἂς ζῶ εἰς σὲ τρόπον τινὰ, χωρὶς τοῦ κόσμου, καθὼς ποτε ἔζων εἰς τὸν κόσμον χωρὶς σοῦ! Ἐνόσῳ δύναμαι νὰ συλλογίζωμαι, ἂς μὴ σὲ λησμονῶ! Ἐνόσῳ ἔχω γλῶσσαν νὰ κινῶ, ἂς ἀναφέρω σὲ μὲ ἡδονήν! Ἐνόσῳ ἔχω ἀναπνοὴν νὰ ἀναπνέω, ἂς ἀναπνέηται διὰ σέ! Ἐνόσῳ ἔχω γόνατα νὰ κλίνω, ἂς κλίνωσι καθημερινῶς εἰς τὸ ὑποπόδιόν σου, καὶ ὅταν διὰ τῆς ἀσθενείας μὲ περιορίσῃς, «σὺ στρῶνε τὴν κλίνην μου!» Ἀρίθμησον τοὺς πόνους μου καὶ βάλε ὅλα τὰ δάκρυά μου εἰς τὴν φιάλην σου!

Καθὼς ἡ σάρξ μου ἐπεθύμει, ὅτι τὸ πνεῦμά μου ἐβδελύττετο, οὕτω τώρα τὸ πνεῦμά μου ἂς ἐπιθυμῇ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν ὁποίαν ἡ σάρξ μου βδελύττεται· ὥστε οἱ φίλοι μου νὰ μὴ περιμένωσι μὲ τόσην λύπην τὴν ἀνα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χώρησιν τῆς ψυχῆς μου, μὲ ὅσην χαρὰν ἡ ψυχή μου περιμένει τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆς! Τότε ἂς ἀποθάνω τὸν θάνατον τῶν δικαίων, καὶ τὸ τέλος μου ἂς ἦναι ὅμοιον μὲ τὸ τέλος τούτων· μάλιστα ἂς μετατεθῶ εἰς ἐκείνην τὴν δόξαν, ἥτις ποτὲ δὲν θέλει ἔχει τέλος! Τότε τῶν ἀγγέλων σου ἡ συνοδία ἂς φέρῃ τὴν ἐξερχομένην ψυχήν μου μεταξὺ τῶν τετελειωμένων πνευμάτων τῶν δικαίων, καὶ ἂς ἀκολουθήσω τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους, οἵτινες πρὸ ἐμοῦ ἀπέθανον ἐν Χριστῷ· καὶ ἐνῷ οἱ θρηνοῦντες φίλοι μου κλαίουσιν εἰς τὸν τάφον μου, τὸ πνεῦμα ἂς ἀναπαύηται μὲ σέ· καὶ ἐνῷ ὁ νεκρός μου κεῖται σηπόμενος εἰς τὸ σκότος, ἡ ψυχή μου ἂς ἦναι εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν Ἁγίων ἐν τῷ φωτί! ὦ σὺ, ὅστις ἀριθμεῖς αὐτὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, ἀρίθμησον ὅλας τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ σῶμά μου κεῖται εἰς τὴν κόνιν· καὶ σὺ, ὅστις γράφεις ὅλα τὰ μέλη μου εἰς τὸ βιβλίον σου, λόγισον τὰ ἐσκορπισμένα ὀστᾶ μου! Ὦ Σωτὴρ μου, τάχυνε τὸν καιρὸν τῆς ἐπιστροφῆς σου, ἐξαπόστειλον τοὺς Ἀγγέλους σου, καὶ ἂς ἠχήσῃ ἡ φοβερὰ ἐκείνη καὶ χαρίεσσα σάλπιγξ! Μὴ ἀργῇς, μήπως οἱ ζῶντες χάσωσι τὰς ἐλπίδας αὐτῶν· μὴ ἀργῇς μήπως ἡ γῆ γίνῃ ὡς ἡ κόλασις, καὶ ἡ ἐκκλησία σου διὰ τῶν διαιρέσεων συντριβῇ ὅλη εἰς κόνιν· μὴ ἀργῇς, μήπως οἱ ἐχθροί σου λάβωσιν ὑπεροχὴν εἰς τὸ ποίμνιόν σου, καὶ μήπως ἡ ὑπερηφανία, ἡ ὑποκρισία, ἡ ἀσωτία, καὶ ἡ ἀπιστία ὑπερισχύσωσι κατὰ τοῦ μικροῦ λειψάνου, καὶ διαμερίσωσι πρὸς ἀλλήλας ὅλην σου τὴν κληρονομίαν, καὶ δὲν εὕρῃς, ὅταν ἔλθῃς, πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς· μὴ ἀργῇς, μήπως ὁ ᾅδης καυχηθῇ διὰ τὴν νίκην, καὶ στασιάσῃ ἐναντίον σου, δεδιδαγμένος ἀπὸ τὸν ξένον αὐτοῦ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ σὲ ἀρνηθῇ τὸ χρεωστούμενον! Ὦ, τάχυνε τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως, ὅταν ἡ διαταγή σου θέλῃ ἐξέλθει, καὶ κανεὶς δὲν θέλῃ ἀπειθήσει· ὅταν ἡ θάλασσα καὶ ἡ γῆ θέλωσι δώσει τοὺς ὁμήρους αὐτῶν, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι κοιμῶνται εἰς τὰ μνημεῖα, θέλωσινἐξυπνήσει, καὶ οἱ ἀποθανόντες ἐν Χριστῷ θέλωσιν ἀναςηθῆ πρῶτοι, ὅταν τὸ σπέρμα, τὸ ὁποῖον ἔσπειρας φθαρτὸν θέλῃ ἐξέλθει ἄφθαρτον, οἱ δὲ τάφοι, οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν τὴν σῆψιν καὶ τὴν κόνιν, σὲ ἀποδώσουσιν ἔνδοξα Ἄστρα καὶ Ἡλίους! Διὰ τοῦτο τολμῶ νὰ θέσω τὸ σῶμά μου εἰς τὴν κόνιν, ἐμπιστευόμενος αὐτὸ, ὄχι εἰς τὸν τάφον, ἀλλ' εἰς σὲ, καὶ διὰ τοῦτο ἡ σάρξ μου κατοικεῖ μὲ ἐλπίδα, ἕωσοῦ ὑψώσῃς αὐτὸ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως. «Ἐπίστρεψον, Κύριε· ἕως πότε;» «Ἂς ἔλθῃ ἡ βασιλεία σου!» ἡ ἠρημωμένη νύμφη σου λέγει, Ἐλθέ! διότι τὸ ἐν αὐτῇ Πνεῦμά σου, λέγει, Ἐλθέ· καὶ διδάσκει αὐτὴν οὕτω νὰ προσεύχηται μὺ στεναγμοὺς ἀλαλήτους· ὅλη ἡ κτίσις μάλιστα λέγει, Ἐλθὲ ἀπεκδεχομένη νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἔνδοξον ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Σὺ ὁ Ἴδιος εἶπας, «Ἰδοὺ ἔρχομαι ταχέως.» Ἀμήν. Ναὶ, ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Οὕτως, Ἀναγνῶστα, σὲ ἔδωκα καλλίστην συμβουλὴν διὰ νὰ διάγῃς οὐράνιον ζωήν. Ἐὰν δὲν δύνασαι νὰ μελετᾷς οὕτω μεθοδικῶς καὶ τελείως, πράττε τοὐλάχιστον αὐτὸ ὅπως δύνασαι· πράττε μόνον τοῦτο μετ' εὐλαβείας καὶ συνεχῶς. Οἰκειώθητι μὲ τὸ οὐράνιον τοῦτο ἔργον, καὶ θέλεις οἰκειωθῇ τρόπον τινὰ μὲ τὸν Θεόν· ἡ χαρά σου θέλει εἶσθαι πνευματικὴ, ὑπερισχύουσα, καὶ διαρκὴς, κατὰ τὴν φύσιν αὐτῆς τῆς ζητουμένης μακαριότητος, Θέλεις ἔχει παρηγορίαν καὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον. Καὶ ἂν δὲν ἔχῃς οὔτε ὑγείαν, οὔτε πλοῦτον, οὔτε τὴν ἡδονὴν τοῦ κόσμου τούτου, θέλεις ἔχει ὅμως παρηγορίαν. Ἄνευ τῆς παρουσίας, ἢ βοηθείας κανενὸς φίλου, ἄνευ ἱερέως, ἄνευ βιβλίου, ὅταν ὅλα τὰ μέσα σὲ λείπωσιν, ἢ σὲ ἀφαιρῶνται, καὶ τότε δύνασαι νὰ ἔχῃς μεγάλην καὶ πραγματικὴν παρηγορίαν. Αἱ χάριτές σου θέλουσιν εἶσθαι ἰσχυραὶ, ἐνεργητικαὶ, καὶ νικητήριαι, καὶ ἡ καθημερινὴ χαρὰ, ἥτις οὕτω λαμβάνεται ἐξ οὐρανοῦ, θέλει εἶσθαι ἡ ἰσχύς σου. Θέλεις εἶσθαι ὡς τις ἱστάμενος ἐπὶ κορυφῆς ὄρους καθ' ὑπερβολὴν ὑψηλοῦ, καὶ βλέπει κάτω τὸν κόσμον, ὡς ἐὰν εἶχεν αὐτὸν ὁλωσδιόλου ὑποκάτω αὐτοῦ· πεδιάδες καὶ δάση, πόλεις καὶ κῶμαι εἰς τοῦτον δὲν φαίνονται εἰμὴ μικραὶ κηλίδες. Μὲ τόσην καταφρόνησιν θέλεις βλέπει ὅλα τὰ πράγματα ἐδῶ κάτω! Οἱ μεγαλείτεροι Ἄρχοντες θέλουσι φαίνεσθαι εἰς σὲ μόνον ὡς ἀκρίδες, ὁ δὲ φιλοπράγμων, ὁ φιλόνεικος, ὁ φιλάργυρος κόσμος, ὡς σωρὸς μυρμήκων. Ἀπὸ τὰς ἀπειλὰς τῶν ἀνθρώπων δὲν θέλεις φρίττει πλέον, οὔτε ἰσχυρῶς δελεάζεσθαι ἀπὸ τὰς τιμὰς τοῦ κόσμου. Οἱ πειρασμοὶ θέλουσιν εἶσθαι ἀβλαβέστεροι, ὡς ἀπολέσαντες τὴν ἰσχὺν αὐτῶν, καὶ αἱ θλίψεις ἀλυπώτεραι, ὡς ἀπολέσασαι τὰ κέντρα αὐτῶν· καὶ πᾶν ἔλεος θέλει καλλίτερον γνωρίζεσθαι καὶ προξενεῖ μεγαλειτέραν ἡδονήν. Ἀπὸ τὴν ἐκλογήν σου τώρα, μετὰ τὸν Θεὸν, ἐξαρτᾶται νὰ ζῇς τὴν μακαρίαν ταύτην ζωὴν ἢ ὄχι, καὶ ὅλοι οὗτοι οἱ κόποι, τοὺς ὁποίους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατέβαλον διὰ σὲ, ἢ νὰ φέρωσιν ἀποτέλεσμα, ἢ νὰ χαθῶσιν. Ἐὰν χαθῶσιν ἕνεκα τῆς ἰδίας σου ὀκνηρίας, σὺ ὁ ἴδιος θέλεις ὑποφέρει τὴν μεγαλειτέραν ζημίαν. Ὦ Ἄνθρωπε, τί ἄλλα ἔχεις νὰ φρονῇς, εἰμὴ τὸν Θεὸν καὶ τὸν οὐρανόν; Δὲν εἶσαι σχεδὸν ἤδη ἔξω τοῦ κόσμου τούτου; Δὲν περιμένεις πᾶσαν ἡμέραν, ἡ μία ἢ ἡ ἄλλη ἀσθένεια νὰ χωρίσῃ τὴν ψυχήν σου; Δὲν περιμένεις τὸν τάφον νὰ γίνῃ ἡ οἰκία σου; καὶ οἱ σκώληκες νὰ τραφῶσιν ἀπὸ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν καρδίαν σου; Τί, ἐὰν ὁ σφυγμός σου κτυπᾷ ὀλίγους τινὰς παλμοὺς περιπλέον; Τί, ἐὰν ἔχῃς ὀλίγον περισσότερον καιρὸν νὰ ἀναπνεύσῃς πρὶν ἀποπνεύσῃς τὴν τελευταίαν σου ἀναπνοήν; ὀλίγας τινὰς νύκτας ἀκόμη νὰ κοιμηθῇς, πρὶν κοιμηθῇς εἰς τὸ χῶμα; Φεῦ! τί θέλει εἶσθαι τοῦτο, ὅταν παρέλθῃ! Καὶ δὲν παρῆλθεν ἤδη σχεδόν; Ἐντὸς ὀλίγου θέλεις εἰπεῖ εἰς σεαυτὸν, Ἡ ζωή μου ἐτελείωσεν! Ὁ καιρός μου ἐπέρασε! καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἀνακαλέσω αὐτόν; Τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι τώρα ἔμπροσθέν μου εἰμὴ ὁ οὐρανὸς, ἢ ἡ κόλασις. Ποῦ λοιπὸν ἔπρεπε τῶρα νὰ ἦναι ἡ καρδία σου εἰμὴ εἰς τὸν οὐρανόν; Ἐὰν ἐγνώριζες τί φοβερὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ ἔχῃ τις ἀμφιβολίας περὶ τοῦ οὐρανοῦ, ὅταν ἀποθνήσκῃ, τοῦτο ἤθελε σὲ διεγείρει. Καὶ τί ἄλλο παρὰ ἀμφιβολίας δύναται νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ποτὲ πρότερον σπουδαίως δὲν ἐσυλλογίσθη περὶ τοῦ οὐρανοῦ;

Ὑπάρχουσί τινες λέγοντες, Δὲν εἶναι ἀξία τόπου χρόνου καὶ τόσων ταραχῶν ἡ σκέψις περὶ τοῦ μεγέθους τῆς οὐρανίου χαρᾶς· ἐὰν δύνανται νὰ μᾶς βεβαιώσωσιν, ὅτι εἶναι ἰδική μας· ἐξεύρομεν ὅτι εἶναι μεγάλη. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ὑπακούουσι τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἀπαιτεῖ νὰ ἔχωσι τὸ πολίτευμα αὐτῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ νὰ ζητῶσι τὰ ἄνω, ἑκουσίως κατασταίνουσι τὴν ζωὴν αὐτῶν ἀθλίαν, ἀπορρίπτοντες τὰς ἡδονὰς, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἔθεσεν ἔμπροσθεν αὐτῶν. Καὶ ἐὰν τοῦτο ἦτο ἡ ὅλη ζημία, ἤθελεν εἶσθαι μικρόν τι. ἀλλ' ἰδὲ ὁποῖον πλῆθος ἄλλων κακῶν ἀκολουθεῖ τὴν ἀμέλειαν τῶν οὐρανίων τούτων ἡδονῶν. Ἡ ἀμέλεια αὕτη θέλει ψυχράνει, ἂν καὶ δὲν καταστρέψῃ, τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην αὐτῶν· θέλει καταστήσει δυσάρεστον τὴν σκέψιν καὶ τὴν ὁμιλίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περὶ τοῦ Θεοῦ, ἢ τὴν προσέλευσιν εἰς τὴν λατρείαν αὐτοῦ. Τείνει νὰ διαστρέψῃ τὰς περὶ τῶν ὁδῶν καὶ τῶν τελετῶν τοῦ Θεοῦ κρίσεις αὐτῶν· κατασταίνει αὐτοὺς σαρκικοὺς καὶ ἡδυπαθεῖς· ἀφίνει αὐτοὺς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν πάσης θλίψεως καὶ πειρασμῶν, καὶ γίνεται προπαρασκευὴ τελείας ἀποστασίας· θέλει καταστήσει αὐτοὺς ὡσαύτως δειλοὺς καὶ ἀδιαθέτους νὰ ἀποθάνωσι, διότι ποῖος ἤθελε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν Θεὸν, ἢ εἰς τόπον, ὅπου δὲν ἔχει εὐχαρίστησιν; Τίς ἤθελεν ἀφήσει τὰς ἡδονὰς αὐτοῦ ἐνταῦθα, ἐὰν δὲν εἶχε καλλιτέρας ν' ἀπολαύσῃ ἐκεῖ; Ἐὰν ἐπρότεινα σειρὰν μελαγχολίας, φόβων καὶ θλίψεων, δικαίως ἠδύνασθε νὰ ἀντιτείνητε. Ἀλλὰ σεῖς, ἢ πρέπει νὰ ἔχητε οὐρανίους ἡδονὰς ἢ νὰ μὴ ἔχητε καμμίαν διαρκῆ. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ περιπατῆτε καθημέραν μὲ αὐτὸν, καὶ νὰ ἀρύησθε τὰς παρηγορίας ἀπὸ τὴν αἰώνιον πηγήν. Ἐὰν ὅμως δὲν θέλητε, ὑποφέρετε τὴν ζημίαν, καὶ ὅταν ἀποθνήσκητε, ζητεῖτε παρηγορίαν, ὅπου δύνασθε νὰ εὕρητε καὶ ἴδετε ἐὰν αἱ σαρκικαὶ ἡδοναὶ διαμείνωσι μὲ σᾶς. Τότε ἡ συνείδησις θέλει ἐνθυμηθῆ, καὶ χωρὶς νὰ θέλητε, ὅτι ἐπεχειρίσθη ποτέ τις νὰ σᾶς κατεπείσῃ εἰς ὁδὸν ἐξοχωτέρων ἡδονῶν, αἱ ὁποῖαι ἤθελον σᾶς συνοδεύσει πέραν τοῦ θανάτου, καὶ διαρκέσει εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ὅσον διὰ σᾶς, τῶν ὁποίων τὰς καρδίας ὁ Θεὸς ἀπεγαλάκτησεν ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπίγεια, ἐλπίζω ὅτι θέλετε ἐκτιμᾷ τὴν οὐράνιον ταύτην ζωὴν, καὶ κάμνει καθημερινὸν περίπατον εἰς τὴν νέαν Ἱερουσαλήμ. Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐπιθυμία σας· σεῖς ἐπιθυμεῖτε νὰ γνωρίζητε καλλίτερα τὸν σωτῆρά σας, καὶ γνωρίζω ὅτι λυπεῖσθε, διότι αἱ καρδίαι σας δὲν εἶναι πλησιέστερον εἰς αὐτὸν, καὶ διότι δὲν ἀγαπῶσι θερμότερον αὐτὸν, δὲν ἡδύνονται εἰς αὐτόν. Ὦ, δοκιμάσατε τὴν ζωὴν ταύτης τῆς μελέτης περὶ τῆς οὐρανίου σας ἀναπαύσεως! Ἐδῶ εἶναι τὸ ὄρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ κυμαινομένη κιβωτὸς τῆς ζωῆς σας δύναται νὰ ἀναπαυθῇ. Ἂς ἴδῃ ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν οὐράνιον ζωήν σας, ὅτι ἡ θρησκεία συνίσταται εἰς τι περισσότερον, παρὰ εἰς τὰς δόξας καὶ τὰς φιλονεικίας, ἢ εἰς χρέη ἐξωτερικά. Ἐάν ποτε ὁ Χριστιανὸς ἦναι ἀληθῶς τοιοῦτος, καὶ συμφωνῶσιν αἱ πρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξεις μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ, συμβαίνει τότε, ὅταν σπουδαιότατα καὶ ζωηρότατα ἐκτελῇ τοῦτο τὸ χρέος. Καθὼς ὁ Μωϋσῆς, πρὶν ἀποθάνῃ, ἀνέβῃ εἰς τὸ ὄρος Ναβαῦ νὰ θεωρήσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν γῆν Χαναάν, οὕτω καὶ ὁ Χριστιανὸς ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος τοῦτο τῆς θεωρίας, καὶ διὰ τῆς πίστεως θεωρεῖ τὴν ἀνάπαυσιν αὐτοῦ. Βλέπει τὰς ἐνδόξους μονὰς καὶ λέγει, «Ἔνδοξα πράγματα δικαίως ἐλαλήθησαν διὰ σὲ, πόλις τοῦ Θεοῦ!» Ἀκούει, τρόπον τινὰ, τὴν μελῳδίαν τοῦ οὐρανίου χοροῦ καὶ λέγει, « Μακάριος ὁ λαὸς, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τοιαύτην κατάστασιν, καὶ μακάριος ὁ λαὸς, τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος.» Βλέπει τοὺς δεδοξασμένους κατοίκους καὶ λέγει. Μακάριος σὺ, ὦ Ἰσραήλ· τίς ὅμοιός σου, λαὲ σεσωσμένε ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅστις εἶναι ἡ ἀσπὶς τῆς βοηθείας σου, καὶ ἡ μάχαιρα τῆς ὑπεροχῆς σου! Ὅταν βλέπῃ αὐτὸν τὸν Κύριον, ὅστις εἶναι ἡ δόξα αὐτῶν, εἶναι ἕτοιμος μὲ τοὺς λοιποὺς νὰ πέσῃ καὶ νὰ προσκυνήσῃ ἐκεῖνον, ὅστις ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ νὰ εἴπῃ, «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ, ὁ ἦν, καὶ ὁ ὢν, καὶ ὁ ἐρχόμενος! Εἶσαι ἄξιος, ὦ Κύριε, νὰ λάβῃς τὴν δόξαν, καὶ τὴν τιμὴν, καὶ τὴν δύναμιν!» Ὅταν βλέπῃ τὸν δεδοξασμένον Σωτῆρα, εἶναι ἕτοιμος νὰ εἴπῃ, Ἀμὴν, μὲ τὴν καινὴν ταύτην ᾠδὴν, « Εἰς τὸν καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ εἰς τὸ Ἀρνίον, ἂς ἦναι ἡ εὐλογία, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· διότι ἐσφάγης, καὶ μᾶς ἠγόρασες εἰς τὸν Θεὸν, μὲ τὸ αἷμά σου ἀπὸ πᾶσαν φυλὴν καὶ γλῶσσαν, καὶ λαὸν, καὶ ἔθνος, καὶ μᾶς ἔκαμες πρὸς τὸν Θεόν μας βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς!» Ὅταν βλέπῃ ὀπίσω εἰς τὴν ἔρημον τοῦ κόσμου τούτου, μακαρίζει τοὺς πιστοὺς, ὑπομονητικοὺς, καὶ καταπεφρονημένους ἁγίους, λυπεῖται τὸν ἀμαθῆ, ἰσχυρογνώμονα καὶ ἄθλιον κόσμον, καὶ δι' ἑαυτὸν λέγει, ὡς ὁ Πέτρος, «Καλὸν εἶναι νὰ ἤμεθα ἐνταῦθα·» ἢ, ὡς ὁ Ἀσὰφ, «Δι' ἐμὲ τὸ νὰ πλησιάζω εἰς τὸν Θεὸν εἶναι τὸ ἀγαθόν μου, διότι ἰδοὺ ὅσοι ἀπομακρύνονται ἀπό σὲ θέλουσι χαθῆ.» Καθὼς ὁ Δανιὴλ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, καθημέραν ἤνοιγε τὸ πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ παράθυρον αὐτοῦ, ἂν καὶ μακρὰν ἀπὸ τῆς ὄψεως αὐτοῦ, ὅταν ἤθελε νὰ προσευχηθῇ πρὸς τὸν Θεὸν, τοιω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοτρόπως δύναται τοῦ πιστοῦ ἡ ψυχὴ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς σαρκὸς, νὰ βλέπῃ πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ τὴν ἄνω. Καὶ καθὼς ὁ Παῦλος ἦτο μὲ τοὺς Κολασσαεῖς, οὕτω δύναται ὁ πιστὸς νὰ ἦναι μὲ τὰ δεδοξασμένα πνεύματα, «Ἂν καὶ ἀπὼν μὲ τὴν σάρκα, ἀλλὰ παρὼν μὲ τὸ πνεῦμα ὁμοῦ μὲ αὐτὰ χαίρων καὶ βλέπων τὴν οὐράνιον τάξιν.» Καὶ καθὼς ὁ Κορυδαλὸς γλυκέως κελαδεῖ, ὅταν ἀναπέτηται εἰς τὰ ὕψη, ἀμέσως δὲ σιωπᾷ ἅμα καταβῇ εἰς τὴν γῆν, οὕτω καὶ ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς εἶναι ἡδονικωτάτη καὶ θεία, ἐνόσῳ κατέχεται ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς θεωρίας. Ἀλλὰ φεῦ! ὀλίγον μένομεν εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν, καὶ πάλιν ἀναπίπτομεν καὶ παραιτοῦμεν τὴν μελῳδίαν μας.

Ἀλλ' ὦ Σὺ, ἐλεήμων Πάτερ τῶν πνευμάτων μας, τὸ θέλγητρον τῆς ἀγάπης, καὶ ὁ ὠκεανὸς τῶν ἡδονῶν, σύρε εἰς σεαυτὸν τὰς ῥυπαρὰς ταύτας καρδίας, καὶ κράτει αὐτὰς ἕως οὗ πνευματοποιηθῶσι καὶ ἁγνισθῶσι, καὶ βοήθει τοῦ δούλου σου τοὺς ἀσθενεῖς ἀγῶνας, καὶ κατάπεισον ἐκείνους, οἵτινες ἀναγινώσκουσι τοὺς στίχους τούτους, νὰ βάλωσιν εἰς πρᾶξιν τὸ ἡδονικὸν καὶ οὐράνιον τοῦτο ἔργον. Μὴ ἀφήσῃς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναξιωτάτου δούλου σου νὰ ἦναι ξένη εἰς τὴν χαρὰν ταύτην, τὴν ὁποίαν περιγράφει εἰς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ κάμε με, ἐνόσῳ μένω εἰς τὴν γῆν, καθημερινῶς νὰ ἀναπνέω διὰ σὲ, καὶ πιστῶς καὶ μὲ ἀγάπην νὰ περιπατῶ μὲ σέ! Καὶ ὅταν ἔλθῃς, ἂς εὑρεθῶ ποιῶν οὕτω, μὴ ὑπηρετῶν τὴν σάρκα μου, μηδὲ κοιμώμενος μὲ τὴν λαμπάδα μου ἀπροετοίμαστος, ἀλλὰ περιμένων καὶ ἐπιποθῶν τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Κυρίου μου! Ἐκεῖνοι δὲ, οἵτινες ἀναγινώσκουσι τὰς διὰ τὸν οὐρανὸν ταύτας ὁδηγίας, ἂς τὰς ἀναγινώσκωσιν ὄχι μόνον ὡς τὸν καρπὸν τῶν σπουδῶν μου, ἀλλ' ἂς βαθύνωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς χρηστῆς ἐλπίδος μου καὶ τῆς ἀγάπης, ὥστε, ἐὰν ἡ καρδία μου ἦτο ἀνοικτὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, νὰ ἠδύναντο νὰ ἀναγινώσκωσι καὶ ἐκεῖ τὰ αὐτὰ, βαθύτατα ἐγκεχαραγμένα μὲ ἀκτῖνα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ μὴν εὕρωσι ματαιότητα, σαρκικὰς ἐπιθυμίας, ἢ ὑπερηφανίαν ἔσωθεν, ἐνῷ οἱ λόγοι τῆς ζωῆς φαίνονται ἔξωθεν· ὥστε τοιουτοτρόπως οἱ στίχοι οὗτοι νὰ μὴ μαρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τυρήσωσιν ἐναντίον μου, ἀλλά, προερχόμενοι ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ συγγραφέως, νὰ ἦναι δραστήριοι διὰ τῆς χάριτός σου εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀναγνώστου, καὶ οὕτω νὰ γίνωσιν ἀφορμὴ πρὸς ζωῆς πρὸς ἀμφοτέρους! Ἀμήν.

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΚΙΝΗΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

200

ΠΕ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΥ

ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

άριθ. χρ. 357

Ημερομηνία επιστροφής	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ